

Giới thiệu Thịnh Sủng Thứ Phi

Truyện Thịnh Sủng Thứ Phi của tác giả Ngắm Nhìn Đôi Mắt Tang Thương là thể loại xuyên không với những điều thú vị.

Nàng nguyên bản là một u hồn từ dị giới xuyên không đến đây, nay là con trong một gia đình gia thế. Nhưng lại chịu cảnh mẹ cả ác độc ngang tàn.

Không còn bước đường nào nàng phải ra đi tìm cho mình một tấm chồng. Nhưng bão táp cuộc đời có buông tha cho cô nàng mỏng manh này? Mời các bạn đón xem diễn biến câu chuyện trên doctruyen.org

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hồi phủ

Một chiếc xe ngựa không hề xa hoa, chỉ sơn màu nhạt. Bệ cửa sổ màu vàng, bức màn màu nâu thẫm thoảng bay lên vì gió, tỏa ra một mùi hương thơm ngát chừng tỏ bên trong hẳn là một vị mỹ nhân.

“Khụ, khụ, khụ...”

Tiếng ho khan bị kiềm chế của nữ tử thính thoảng truyền đến, nha hoàn bên cạnh lập tức chú ý.

“Mau dừng lại, tiểu thư chắc là say xe rồi.”

Xe ngựa lập tức dừng lại, nha hoàn mặt mũi thanh tú ngồi phía trước vén chiếc rèm xanh biếc đi vào trong. Bên trong xe, một phụ nhân quần áo trang nhã đang thân thiết vỗ vỗ lưng của thiếu nữ áo trắng, mắt phượng như nước tràn đầy quan tâm. Đứa bé trai khoảng mười tuổi ngồi kế bên cũng mang vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

“Minh Nguyệt, con sao rồi?”

Cô gái bỏ cánh tay đang bịt miệng xuống, khẽ ngẩng đầu lên, lộ ra dung nhan xinh đẹp nhưng tái nhợt, vẻ đẹp nàng như tranh vẽ, thậm chí so sánh với vị phụ nhân kia còn đẹp hơn vài phần. Mặc dù bộ dạng mới mười ba tuổi nhưng đã bắt đầu có dáng vẻ tao nhã khuynh thành.

Nàng yếu ớt cười cười, cầm tay phụ nhân lắc đầu.

“Nương, con không sao, khụ khụ khụ...” Một câu chưa nói xong, lại bịt miệng ho khan.

Lục Diên vừa xốc màn xe lên thấy vậy vội vàng đi vào, lấy từ trong bao quần áo ra một ít ô mai.

“Tiểu thư, ăn một viên ô mai đi.”

“Ừ” Cô gái vươn cánh tay mảnh khảnh ra, bỏ ô mai vào miệng, chậm rãi nuốt.

“Còn bao lâu nữa mới tới kinh thành?”

Lục Diên cau mày nói “Sợ là còn những hai canh giờ. Trời cũng sắp tối, chỉ lo cửa thành sắp đóng rồi.”

Vị phụ nhân tao nhã kia sắc mặt khẽ biến, trong mắt có vài phần vội vàng.

“Vậy chẳng lẽ hôm nay chúng ta không thể vào thành?”

Thu Minh Nguyệt nhích về phía sau, đưa cánh tay có chút mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương, nhàn nhạt nói “Phía trước mười dặm có một ngôi chùa của hoàng gia là Bảo Hoa Tự, tối nay ở lại đó một đêm đi.” Mi mắt nàng hạ xuống, che dấu tia cảm xúc chợt lóe rồi biến mất.

“Này...” Trầm thị có chút do dự. Nhưng nghĩ hồi lâu cũng không có biện pháp gì, trong lòng biết nữ nhi mình xưa này đều có chủ ý riêng, nên cũng chấp nhận.

Lục Diên được lệnh, gật đầu vâng một cái rồi đi ra ngoài.

Thu Minh Thụy lúc này mới tiến lên thân thiết hỏi “Tỷ tỷ, tỷ không thoải mái sao?”

Ánh mắt Thu Minh Nguyệt rơi xuống người đệ đệ có vài phần tương tự mình, đôi mắt lạnh lùng xẹt qua tia mềm mại. Nàng sờ sờ đầu Thu Minh Thụy, nói “Tỷ tỷ không có việc gì, chỉ là ngồi xe ngựa lâu nên hơi mệt một chút.”

Trong lòng nàng thờ dài. Ở thế kỷ hai mươi một khoa học kỹ thuật phát triển, trong thành phố nơi nơi đều có xe hơi, làm gì có loại phương tiện giao thông chậm chạp này? Xem ra sau này nàng phải học cách cưỡi ngựa thôi.

Thu Minh Thụy nghe vậy nói “Vây tỳ tỳ trước nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ừ.” Thu Minh Nguyệt lần nữa nhắm mắt, trong lòng thờ dài.

Một năm trước, nàng xuyên qua đến triều đại cổ này của Trung Quốc, Đại Chiêu quốc. Đây là một quốc gia lễ giáo phong kiến nghiêm ngặt, đối với nữ tử rất hà khắc. Mà thân phận nàng cũng thật đáng xấu hổ. Lại nói tiếp, phụ thân nàng trong triều là Hình bộ thượng thư, mà tổ phụ của nàng là thầy giáo của thánh thượng, hiện giờ là đại học sĩ của Long Uyên các. Nhưng mẫu thân của nàng lại là con gái của tội thần. Theo quy định của Đại Chiêu quốc, quan to trong triều không thể cưới tội thần chi nữ, nhẹ thì bãi miễn chức quan, nặng thì sung quân biên cương. Cho nên, mẫu thân nàng vốn dĩ dung mạo tú lệ, tài đức vẹn toàn nhưng sinh sống lưu lạc bên ngoài, ngay cả một tiểu thiếp cũng không bằng. Ngay cả nàng và đệ đệ cũng vì vậy mà không thể ngăn đầu với người ngoài.

Một tháng trước, oan ức của ngoại tổ phụ được giải, phụ thân nàng liền sai người đến Dương Châu đón ba mẹ con nàng về kinh.

Kỳ thật Thu Minh Nguyệt không muốn trở về đại gia đình kia. Từ xưa trong đại viện nhà giàu vốn đều chuyện dơ bẩn, tranh đấu vô cùng kịch liệt. Mẫu thân nàng tính tình nhu nhược không tranh giành, ở Thu phủ lang sói vây quanh, làm sao có thể sống yên ổn? Nhưng mà, mẫu thân sống ở thời đại này, lễ giáo phong kiến đã ăn sâu bén rễ. Bà từ nhỏ được giáo dục tam tòng tứ đức, cho nên mặc dù xuất thân là tiểu thư khuê các, không thể không nhân nhượng vì lợi ích của toàn cục, trở thành một trong những thê thiếp của phụ thân.

Mà ở Thu phủ xa lạ kia còn có một đại phu nhân bồi cảnh xuất thân rất tốt, Lâm thị.

Không chỉ vậy, toàn bộ Thu phủ từ lão thái gia lão thái quân, đến nha hoàn, gã sai vặt, còn có cả vài vị lão gia thái thái, các vị huynh đệ tỷ muội, tổng cộng vài trăm người. Nhiều người nhiều miệng, quan hệ vô cùng phức tạp. Các nàng sống nhiều năm ở Dương Châu, đối với tình huống trong kinh không biết gì cả, làm sao đối mặt với nguy hiểm?

Thu Minh Nguyệt không phải người hay hối hận, cũng không phải người gặp khó khăn liền bỏ chạy. Nàng chỉ là không muốn làm mình mệt mỏi quá thôi.

Xe ngựa chậm rãi hướng về phía trước, xuyên qua bức màn thỉnh thoảng bị gió thổi là cảnh sắc vô cùng mê hoặc, ánh nắng đỏ tươi. Nàng than nhỏ một tiếng, thôi thì nếu đã không trốn được, vậy dùng tâm lý bình thường mà đối mặt đi.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa rốt cuộc dừng lại ở chân núi. Dọc đường xe xóc nảy, Thu Minh Nguyệt vội vã vén màn, không hề có phong cách quý phái gì nhảy xuống, vỗ ngực, thở phào một cái.

Lục Diên đứng trước cửa xe, tay vẫn duy trì tư thế xóc màn, tay còn lại vẫn đang lơ đãng như muốn đỡ người nào đó. Bỗng một bóng trắng xẹt qua trước mặt, tay nàng vươn lên nửa chừng, kinh ngạc trợn mắt. Mà bên cạnh một người cũng đang đồng dạng kinh ngạc, đó là Trầm Thị đang chuẩn bị xuống xe.

Gã đánh xe đã sớm trừng lớn hai mắt, sững sờ nhìn Thu Minh Nguyệt vừa nhảy xuống.

Lúc lâu sau, Trầm thị mới hồi phục tinh thần, khẽ trách một tiếng

“Minh Nguyệt, con...”

“Nương, đây là bên ngoài, không cần lấy lễ giáo gì dạy dỗ nữ nhi. Sắp tới đến kinh thành, Thu gia lễ nghi nghiêm cẩn, quy củ lại nhiều, nữ nhi chỉ có lúc này mới được tự do một chút, người ngày cả điều này cũng muốn lấy đi sao?” Thu Minh Nguyệt quay đầu, ánh mắt trách móc nhìn mẫu thân đang không biết làm sao, thần nhiên nói.

Trầm thị ghen lại, nghĩ đến nữ nhi theo mình nhiều năm nhận lấy chế giễu xem thường của người đời, hốc mắt bất giác đỏ lên, liền rơi lệ.

Thu Minh Nguyệt từ khi đến cổ đại liền bị lễ nghi đạo đức gì đó ràng buộc, Thu gia lại là đại gia tộc, quy củ hẳn là rất nhiều. Về sau làm gì còn nửa điểm tự do chứ! Nàng vừa rồi nghĩ muốn làm theo ý mình một lần, cũng không ngờ lại động tới vết sẹo của Trầm thị. Mắt thấy Trầm Thị khóc, nàng vội vàng đi qua.

“Nương, người đừng thương tâm, con về sau sẽ không bao giờ... làm vậy nữa.” Nương liền tục dạy nàng thành tiểu thư khuê các cũng chỉ vì một ngày nào đó trở về Thu phủ sẽ không bị coi thường.

Trầm thị vốn áy náy, ngược lại được nữ nhi an ủi, lại cảm thấy đau lòng.

Bà nắm chặt tay Thu Minh Nguyệt, hốc mắt đỏ ửng.

“Nguyệt nhi, nương để con chịu khổ rồi.”

Thu Minh Nguyệt nghe vậy trong lòng đau xót, an ủi “Nương đừng nói vậy, Nguyệt nhi không khổ.” Lời này là xuất phát từ đáy lòng. Kiếp trước, cha mẹ nàng sớm bỏ rơi nàng. Nàng do ông nội một tay nuôi lớn, cho nàng yêu thương. Xuyên đến cổ đại, Trầm Thị yêu thương nàng khiến nàng nhớ tới ông nội đã qua đời, mắt không khỏi đỏ lên. Sợ Trầm Thị xúc động, nàng vội vàng che dấu.

Thu Minh Thụy còn nhỏ, nhưng trẻ em ở cổ đại đều trưởng thành sớm, và lại một năm nay được Thu Minh Nguyệt dạy dỗ, nó so với vầy đứa nhỏ khác hiểu chuyện hơn nhiều. Thấy mẫu thân và tỷ tỷ bộ dạng buồn rầu, trong lòng nó cũng khó chịu, buồn bực không nói tiếng nào.

Thu Minh Nguyệt xoay người nhìn thấy một đại điện gác ngang ẩn hiện giữa cây cối um tùm.

Bảo Hoa tự, ngôi chùa hoàng gia vẫn đứng vững từ tiền triều khai quốc tới nay, đã trải qua mưa gió mấy trăm năm. Lịch sử chìm nổi, triều đại cũng lần lượt thay đổi, chỉ có ngôi chùa này vẫn như cũ sừng sững không ngã. Dù tới hiện tại nhưng nơi này vẫn là chùa hoàng gia như cũ.

Thu Minh Nguyệt quay đầu thấy mặt mày mẫu thân bị mây khói che phủ, vẻ u sầu lan rộng, trong lòng liền biết chính mình vừa nãy vô tâm nói ra những điều khiến mẫu thân nhớ lại chuyện cũ, liền vội kéo bà nói “Nương, trời đã tối, chúng ta nhanh chóng lên núi đi.”

Trầm thị đương nhiên biết nữ nhi không đành lòng thấy mình đau buồn, mới có ý chuyển đề tài, vì thế gật đầu

“Ừ”

Trên đỉnh núi Bảo Hoa tự, một nam tử ngồi trên xe lăn, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt tuấn tú của hắn, càng giống như một bức tranh mộng ảo. Ánh mắt hắn thân nhiên nhìn về phía chân núi, nhìn cô gái không chút nào... có khuê phạm nhảy xuống xe ngựa, nghe giọng nói tự nhiên mà bình thản của nàng. Dưới ánh nắng chiều tà, dung nhan nàng như một bức tranh mỹ lệ, ánh mắt của nàng như hai chấm sáng nhỏ, mỗi khi chớp đều tỏa ra hào quang.

Phía sau hắn là một nam tử lạnh lùng ôm kiếm, thấy thần sắc hắn chuyên chú, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Công tử?”

Nam tử kia thu mắt “Trở về thôi.”

“Vâng” Nam tử lạnh lùng giúp đẩy xe lăn, chậm rãi rời đi.

Bảo Hoa Tự là ngôi chùa hoàng gia nổi tiếng, thái hậu hằng năm cũng đến đây vài lần. Ngày thường Bảo Hoa tự cũng rất ít có khách hành hương tới tấp. Thứ nhất là thể tục lễ giáo nghiêm cẩn, thứ hai là sợ đắc tội với người hoàng gia. Thu Minh Nguyệt gặp một tiểu hòa thượng nói rõ ý đồ tới đây, tiểu hòa thượng nghe xong hơi do dự, tựa hồ có điều khó nói. Cũng may phượng trưng tấm lòng rộng lượng, đồng ý cho bọn họ tá túc một đêm. Nhưng mà Bảo Hoa tự hiện đang có khách quý, bảo bọn họ buổi tối ngàn vạn lần không thể tự ý đi lại.

Khách quý? Thu Minh Nguyệt nhướng nhướng mày, trong đầu xẹt qua một tin tức trọng yếu. Hôm nay là hai mươi tháng ba, hơn mười năm trước...

.....

Ban đêm, dưới ánh trăng mỏng lung, mọi vật đều như ẩn như hiện, cảnh vật tựa như âm đạm, mơ hồ đi rất nhiều. Đất đai, sông núi, cao lầu, bình cốc đều tựa như phũ lên một màn lụa mỏng, ngủ say dưới sự bao bọc của ánh trăng.

Thu Minh Nguyệt không ngủ được, tùy tiện khoát lên người một chiếc áo choàng gấm, một mình tới trúc ốc. Đường đá quanh co thông đến khe suối trong rừng cây rậm rạp. Màu hồng của hoa đào, màu đỏ của hoa hạnh, màu trắng của hoa lê trải dài khắp núi. Con sông nhỏ sớm đã rã đông chảy xuôi, rung động cao vút. Bước lên cây cầu nhỏ làm bằng trúc, vòng qua dòng suối nhỏ tràn đầy hơi nước, đắm chìm trong giấc mộng cổ xưa.

Nhìn trắng xa xa, từ đầu tới cuối đều là ánh sáng nhàn nhạt lạnh thấu xương. Đây quả thật là trăng tròn, mặc dù hiện tại không phải tiết trung thu, ánh sáng như hàn vân đen dầy. Dưới phong nền là màn đêm dày đặc, còn có một ít vật trang trí là những ngôi sao lấp lánh, tỏa sáng yên lặng trong đêm. Dù ít nhưng chúng lại đặc biệt long lanh.

Nhìn ánh trăng như vậy, nhìn cảnh sắc như vậy, trong lòng Thu Minh Nguyệt không khỏi hiện lên cảm giác u buồn và nhớ nhung. Xuyên tới đây đã một năm, nàng luôn khắc chế mình không suy nghĩ tới mọi chuyện ở thế giới kia nữa, cũng cố gắng khiến mình hòa nhập với nơi đây.

Đêm đầu xuân có chút lạnh, nàng không khỏi nắm chặt áo khoác. Vừa nãy nàng tùy tiện đi, nhưng lại bắt gặp đi xa phòng quá. Nhìn sắc trời, nàng hẳn là nên trở về, bằng không nương sẽ lo lắng.

Nàng cất bước định đi về phía trước, bỗng nhiên nghe tiếng rên rỉ trầm thấp, giống như chịu đau khổ rất lớn. Cước bộ nàng chậm lại, có chút ngạc nhiên tìm đến nơi thanh âm phát ra.

Xuyên qua những cây to, nàng nhìn thấy một tiểu viện trang nhã, tiếng kêu kia hình như cũng từ đây phát ra. Lòng hiếu kỳ khiến nàng tiếp tục tiến về phía trước. Không nghĩ rằng, cùng lúc đó, một cây đao lóe hào quang chắn trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tá túc

-Editor: Nekofighter-

“Đường ở dưới chân, tại sao ta không thể đi?” Ánh mắt Thu Minh Nguyệt thản nhiên nhìn thị vệ kia, giọng nói không hề dao động, lộ ra cổ khí thanh nhã, khiến thị vệ không khỏi nhìn nàng một cái.

Lúc này lại nghe thấy một trận tiếng bước chân vội vàng, một nữ tử mặc trang phục tỳ nữ đi tới. Nàng ta khi thấy dung nhan của Thu Minh Nguyệt thì ngẩn ra, sau đó nói với thị vệ “Thiếu gia nói, không được tôn thương người vô tội.”

Thị vệ nghiêm nghị sừng sốt một chút, thanh âm cũng dịu đi mấy phần.

“Cô nương, nơi này là chỗ của lão phu nhân và thiếu gia nhà ta. Đêm khuya sương lạnh, cô nương vẫn là trở về đi.”

Thu Minh Nguyệt nháy mắt cau mày càng sâu “Lão phu nhân nhà người bị bệnh gì?” Nàng cũng không phải người thích chõ mồm vào chuyện người khác. Nhưng lần này nàng lại không biết tại sao chạy tới đây. Nam tử này rõ ràng là thị vệ của đại phú nhân, còn tỳ nữ kia, ăn mặc tuy rằng không xa hoa, nhưng ngôn ngữ thái độ có chừng mực, ánh mắt lại trầm ổn, là dạng tỳ nữ nhà bình thường không thể huấn luyện được. Lại nghĩ tới chuyện tiêu hòa thượng nói Bảo Hoa tự hiện tại có khách quý, kết hợp với tư liệu hiện tại nàng có, nàng đã tám chín phần xác định được thân phận của lão phu nhân kia, tâm không khỏi chấn động. Giấu đôi tay đang nắm chặt dưới tay áo rộng thùng thình, có lẽ, đây là một cơ hội, là cơ hội có thể thay đổi vận mệnh của ba mẹ con nàng.

Chỉ cần, nàng có thể chữa trị được bệnh của lão phu nhân kia,

Ở hiện đại, Thu gia nàng là hậu duệ của đại thần y Hoa Đà, sách y học quý truyền qua nhiều thế hệ. Ông nội thấy nàng có hứng thú với y học, cho nên đem tài học một đời của mình chỉ dạy cho nàng. Không thể không nói, nàng ở phương diện y học có thiên phú đặc biệt, mỗi ngày nghiên cứu sách quý lưu truyền của tổ tiên, rốt cuộc có thể giỏi hơn thầy. Nàng tin tưởng ở thời đại này, không ai có y thuật cao siêu hơn nàng.

Tên thị vệ nghiêm túc và tỳ nữ kia đều kinh ngạc. Sau đó trong mắt tỳ nữ hiện lên tia sáng lạnh. edit bởi nekofighter

“Người đến tốt cùng là ai?” Tay nàng đã cầm lên chùy thủ, tuy có tay áo rộng che dấu, nhưng cũng khó nén được hào quang bén nhọn lóe trong đêm.

Thu Minh Nguyệt biết, tỳ nữ này nổi lên sát tâm với nàng. Nàng không chút hoang mang, ngược lại bình thản cười nhạt, đôi mắt nhẹ nhàng liếc qua bụi hoa dâm bụt diêm lệ.

“Dâm bụt thuộc họ Cẩm quỳ, thường sinh trưởng ở bờ ruộng. Hoa, rễ, lá, vỏ đều có thể dùng làm thuốc. Hoa Dâm bụt tính lạnh, vị ngọt hoặc đắng, không độc, giúp tẩy máu, điều kinh, thanh nhiệt, chữa kiết lỵ, huyết trắng. Vỏ cây tính lạnh, ôn định, vị ngọt hoặc đắng, làm sạch ruột già, gan, lá lách, thanh nhiệt, giải độc, chữa kiết lỵ, huyết trắng, ghê ngứa, trĩ. Rễ cây tính ôn hòa, vị ngọt, sạch phổi, tiêu đàm, giải độc giảm đau, trị suyễn hoặc ho khan, đau đầu, vết thương lở loét. Lá tính hàn, vị đắng, hạ nhiệt, chữa trị đi ra máu, ghê lở đình nhọt.”

Ánh mắt nàng nhìn ngọn đèn dầu trong phòng trúc xa xa. Tiếng rên rỉ thống khổ đã muốn nhỏ lại, chắc vừa uống thuốc xong.

“Vừa rồi ta thấy dâm bụt bị hái hơn phân nửa, chắc là dùng để chữa trị bệnh cho lão phu nhân.” Nàng thản nhiên cười, phiêu phiêu mông lung như tiên tử.

“Nếu ta đoán không sai, lão phu nhân bệnh chắc đã nhiều năm? Hoa dâm bụt chỉ trị phần ngọn không trị phần gốc, đúng không?”

Thị vệ và tỳ nữ kia vốn không để tiểu cô nương mười ba tuổi này vào mắt, nhưng nghe nàng nói lưu loát bệnh lý và các vị thuốc, không khỏi có chút kinh ngạc. Cuối cùng thấy nàng chưa hề xem bệnh của lão phu nhân mà đã đoán được hơn nửa, lại trợn mắt há mồm, trong khoảng thời gian ngắn đứng ngốc một chỗ, trong mắt là sự ngạc nhiên khó tin.

Thu Minh Nguyệt thản nhiên đứng, ánh mắt không gợn sóng.

Thật lâu sau, từ phòng trúc vang lên một giọng nói thanh nhã.

“Tiêu Việt, đưa nàng vào đây.”

Tiêu Việt sừng sốt, sau đó ôm quyền cung kính với Thu Minh Nguyệt

“Công tử nhà ta mời cô nương vào xem bệnh giúp lão phu nhân. Vừa rồi tại hạ mạo phạm, thỉnh cô nương không trách cứ.”

Thu Minh Nguyệt nhìn hẩn một cái. Co được dẫn được, lại trung thành với chủ tử, thì ra là một nhân tài. Nàng gật gật đầu “Công tử quá lời.”

Tiêu Việt và tỳ nữ đưa nàng vào Trúc ốc. Vén rèm lên, liền ngửi thấy một mùi thuốc đông y dày đặc. Ánh mắt nàng khẽ quét qua, không nhìn thấy nam tử vừa nói kia. Tỳ nữ đưa nàng vào trong, bên trong là mùi hương nồng đậm, cửa sổ cũng đóng chặt, không khí có vài phần ngọt ngào, làm Thu Minh Nguyệt không khỏi nhăn mặt.

“Mở cửa sổ ra, để không khí trong lành bên ngoài tràn vào.”

Tỳ nữ kia kinh ngạc, sau đó một phụ nhân mặc hoa bào màu xanh, vài kim tuyến bước tới, nhũ mày nói “ Lão phu nhân bị bệnh thể chất suy yếu, không thể ra gió. Mở cửa sổ sẽ làm tà khí xâm nhập, trăm triệu lần không thể.”

Thu Minh Nguyệt rất muốn trợn mắt, cổ nhân quả thật ngu ngốc. Bất quá trong lòng nàng hiểu rõ đối phương thân phận cao quý, không phải người nàng có thể đắc tội, cho nên liền giải thích “ Lão phu nhân cơ thể suy nhược, trong phòng lại tràn ngập mùi thuốc và mùi huân hương khiến cho không khí không sạch sẽ, bất lợi cho việc tu dưỡng của người bệnh.”

Phụ nhân kia nhũ mày, trong mắt không đồng ý. Lại nghe thấy một thanh âm suy yếu nhưng tràn ngập uy nghiêm vang lên.

“Mở cửa sổ đi.”

Thu Minh Nguyệt lúc này mới nâng mắt lên nhìn. Trên giường là một phụ nhân ước chừng hơn sáu mươi tuổi. Sắc mặt bà tái nhợt nhưng khó che dấu quý khí, ánh mắt bởi vì bệnh mà có chút vẩn đục, nhưng khó che dấu sự kín đáo thâm trầm. Trên khóe mắt là những nếp nhăn tinh tế, nhưng từ ngũ quan khuôn mặt có thể nhìn ra được, lúc trẻ bà hẳn là một đại mỹ nhân.

Thu Minh Nguyệt bình tĩnh, cố kiềm chế cổ mãnh liệt đang cuộn cuộn trong lòng kia.

Đứng trước, lão phu nhân đang nói với người đang nằm trên giường “Lão phu nhân... Đại phu cũng đã nói...”

Lão phu nhân khoát tay “Toàn lang băm. Cả ngày chỉ biết bắt ta uống thuốc đắng, chữa nhiều năm như vậy cũng chẳng thấy tốt hơn. Ta vừa rồi nghe tiểu nha đầu này nói có lý, người theo lời nàng mở cửa sổ đi. Nếu thực sự làm vậy, Thư Tuyết cũng không để nàng ta chạy khỏi.”

Thư Minh Nguyệt rũ mắt xuống. Lão phu nhân tuy lạnh nhạt, nhưng ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng. Thư Tuyết, chắc là tỳ nữ vừa nảy nổi sát ý với mình đi?

Lão phu nhân kia lúc này mới nói “Nô tỳ tuân mệnh.” Bà ta vung tay lên, tỳ nữ đứng cạnh giường liền đến bên cửa sổ mở ra. Nhất thời một cổ gió lạnh thổi vào, lão phu nhân không khỏi ho khan hai tiếng.

“Thái... Lão phu nhân!” Lão phu nhân bên cạnh tập tức hoảng sợ, mà Thư Tuyết cũng đã đem chùy thủ đặt trên cổ Thu Minh Nguyệt.

“Thư Tuyết, thả nàng ra.” Từ phòng trong vang lên một giọng nói của nam nhân. Thu Minh Nguyệt nhận ra, đây đúng là giọng nói lúc nãy bảo Tiêu Việt đưa nàng vào đây.

“Thiếu gia?” Thư Tuyết kinh ngạc nhìn vào trong, có chút không tin hỏi.

Lúc này, lão phu nhân nằm trên giường cũng khoát tay áo

“Thư Tuyết, thả nàng.”

“Vâng” Thư Tuyết lập tức buông Thu Minh Nguyệt ra, nhưng trong mắt vẫn sắc lạnh như cũ.

Lão phu nhân lúc này mới nhìn về phía Thu Minh Nguyệt, thấy nàng dung mạo xinh đẹp, quỳnh tư ngọc nhan, ngũ quan tuy vẫn còn vẻ ngây ngô nhưng cũng dần hiện lên sự tao nhã khuynh thành. Về sau nhất định sẽ trở thành đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, điền đảo chúng sinh. Đôi mắt bà sáng rực, khóe miệng mang theo ý cười, giống như vãn đạm phong khinh nói “Tiểu cô nương thật sự có chút bản lĩnh, quả nhiên gió mát vừa thổi vào đầu ta cũng không khó chịu như trước đây nữa.” Bà thở dài. “Đám người của thái y viện thật sự ngày càng vô dụng, ngày nào đó phải nói cho hoàng hậu biết. Trong cung này nếu không có khả năng thật sự, thì cũng đừng mong được chức này chức nọ, chắc chắn sẽ bị người khác thay thế.”

Lão phu nhân không để ý nói một phen. Thu Minh Nguyệt nghe được trong lòng chấn động mạnh, tay dưới áo cũng nắm chặt. Lần này không phải kích động, mà là khản trương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hư hư thực thực gặp lại cố nhân

Editor: Nekofighter-

Hiếu Nhân đế năm thứ chín, cũng là ngày cách đây mười năm trước, tiền hoàng hậu Tiêu thị chết vì bệnh. Hôm nay là ngày giỗ của Tiêu hoàng hậu. Thái hậu xưa nay yêu thương Tiêu hoàng hậu, hàng năm đều tự mình đến Linh Vân Tự cầu nguyện siêu độ.

Hôm nay nghe tiểu hòa thượng nói Linh Vân Tự có khách quý, trong lòng nàng hơi hơi đoán được. Mới vừa rồi nhìn thấy căn phòng nhỏ này tuy bình thường nhưng lại có thị vệ bảo hộ, nàng liền biết được lão phu nhân thần bí này chính là đương kim thái hậu.

Lời vừa rồi của thái hậu thoát nghe tưởng là tùy ý nói, kỳ thực ngụ ý cao thâm. Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, chương quản sự vụ của hậu cung. Nay thái y của thái y viện y thuật không tinh thông, trị không hết bệnh tình của thái hậu, đó là do hoàng hậu quản lý không tốt. Lấy việc thái y không có bản lĩnh mà nói, hoàng hậu xử lý lực cung quá tệ, không xứng đáng đứng đầu hậu cung.

Thái hậu trước giờ không hòa thuận với hoàng hậu, Thu Minh Nguyệt biết. Chỉ là nàng trăm triệu không ngờ rằng, thái hậu vậy mà ở trước mặt nàng không có kỳ gì thừa nhận thân phận của mình, hơn nữa còn trắng trợn bày tỏ sự bất mãn đối với thái hậu trước mặt “Người ngoài” như nàng.

Thâm cung tuy rục rờ nhưng cũng dơ bẩn. Thái hậu cùng hoàng hậu không hợp nhau, nhưng bề ngoài cũng không lộ ra. Hiện giờ thái hậu lại trước mặt mình châm biếm hoàng hậu, là do yêu thích tán thưởng nàng? Không, không thể nào. Bà ở trong cung lẫn lộn bao lâu để ngồi lên được vị trí này, sớm đã thành tinh. Nếu để người khác biết được nàng hôm nay nghe được những lời này từ thái hậu, nàng nhất định sẽ trở thành quân cờ của những người có tâm tranh đấu.

Nghĩ đến đây, Thu Minh Nguyệt không khỏi lạnh sống lưng. Quả nhiên không hổ là nữ nhân xuất thân trong cung cấm, tùy tiện nói mấy câu đã có thể đẩy người khác vào chỗ chết.

Có lẽ, bà đã sớm nhìn ra nàng đang tính toán đi, nên cố ý tặng nàng một cái cảnh cáo.

Quả thật thời điểm nàng phát hiện ra thái hậu có bệnh, trong lòng quả thật có dự tính.

Lần này ba mẹ con nàng trở về Thu gia ở kinh thành, nhân sinh không tầm thường, chung quanh toàn hồ sởi, dù có Thu Trọng Khanh bảo vệ, chỉ sợ cũng không tránh khỏi bị người khác hãm hại. Chỉ cần cái thân phận thứ nữ ngoại thất cũng dễ để bọn họ khi dễ rồi. Cho nên, muốn ở trong đại viện kia sống tốt, tự nhiên phải tìm một chỗ dựa vững chắc. Mà chỗ dựa này nhất định phải có quyền hành.

Thu Minh Nguyệt không ngờ rằng lần này trở về kinh lại có thể gặp mặt thái hậu. Đương nhiên, đối với nàng đây là một cơ hội ngàn năm có một. Nàng chắc chắn sẽ nắm chặt trong tay.

Mà những người bên cạnh thái hậu kia, cũng chính là Kim ma ma và Thư Tuyết thấy thái hậu cứ như vậy công khai thân phận của mình, rất ngạc nhiên. Sau đó ánh mắt họ nhìn về phía Thu Minh Nguyệt càng thâm thúy.

Nghĩ thông suốt tất cả, Thu Minh Nguyệt ngược lại ung dung. Trước kia ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng học luật, có thể hùng biện, đó là điểm mạnh của nàng.

Nàng lập tức mỉm cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh cấp hoàng hậu một cái lễ theo đúng chuẩn cung đình.

“Dân nữ Thu Minh Nguyệt không biết thái hậu giá lâm, ngôn ngữ có nhiều mạo phạm, thỉnh thái hậu nương nương thứ tội.”

Thái hậu nhếch mi, bà đối với việc Minh Nguyệt có thể bình tĩnh như vậy rất ngoài ý muốn. Huống chi nàng ta cũng không được ma ma trong cung chỉ dạy, thế nhưng lại quen thuộc lễ tiết hoàng gia như thế. Dù là công chúa trong cung cũng chưa chắc làm đủ tao nhã như nàng. Ánh mắt thái hậu lại sâu thêm vài phần, khóe miệng mang theo ý cười thâm nhiên. Thì ra là một nhân tài, nếu như về sau –

Nghĩ đến tôn tử trong phòng, đôi mắt thái hậu lóe sáng.

“Ngươi họ Thu?” Bà nghiêng ngẫm hỏi, tiện tay chỉ chỉ “Đứng lên trước rồi nói.”

Thu Minh Nguyệt cũng không ngại ngần, thoải mái ngồi vào bên giường thái hậu, khóe miệng cười cười.

“Thái hậu phân phó dân nữ không dám không theo, chẳng qua hiện tại quan trọng nhất là phượng thể khỏe mạnh của thái hậu.”

Thái hậu nghe vậy nở nụ cười “Khá lắm, đứa bé thông minh. Bà già ta rất thích.” Trong con mắt khôn khéo của thái hậu ẩn chứa sự yêu thích, liền vươn tay ra.

“Ta thật sự muốn nhìn một chút tiểu nha đầu ngươi rốt cục có bản lĩnh gì, trị khỏi bệnh này của ai gia, ai gia tất có trọng thưởng.” Giọng nói thái hậu nhẹ nhàng, giọng điệu vẫn đậm phong khinh.

Lông mi Thu Minh Nguyệt run lên, thái hậu sớm đã nhìn rõ tâm tư của nàng.

Bình tĩnh lại, Thu Minh Nguyệt bắt đầu bắt mạch cho thái hậu. Cơ hồ tay vừa chạm vào mạch, lông mày nàng đã bắt đầu co lại. Một khắc sau, nàng thu tay lại.

“Như thế nào?” Sắc mặt thái hậu vẫn lạnh nhạt như cũ.

Đáy mắt Thu Minh Nguyệt xẹt qua một tia nghi hoặc “Không ngại.”

“Sao?” Thái hậu nhướn mày, sự thích thú trong mắt tăng lên vài phần.

“Ồ, xem ra những lão già trong thái y viện kia thật sự vô dụng, ngay cả một tiểu nha đầu cũng không bằng.” Thái hậu tuy nói vậy nhưng giọng điệu cũng không có vẻ tức giận.

Thu Minh Nguyệt nghe thấy liền mở nụ cười thân nhiên, nghĩ thầm, ở trước mặt người thành tình như thái hậu, vẫn là nên không có ý đùa giỡn gì mới đúng. Làm thái hậu chán ghét cũng không phải mong muốn lúc đầu của nàng.

“Y thuật của các ngự y đương nhiên tỉ mỉ. Chẳng qua quý nhân trong cung nhiều, các ngự y ai cũng không dám xem thường, sợ hãi khẩn trương nhiều, nên sẽ có chỗ sơ suất. Tuy rằng chuyện này có thể tha thứ, nhưng phải biết rằng, chuyện khai được bốc thuốc này, nếu lỡ như chênh lệch vị thuốc một chút thôi cũng có thể đem tiền được cứu mạng thành độc được giết người. Cho nên quá mức sơ sót sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của các quý nhân trong cung. Vẫn là sớm nên nhắc nhở, chứ đợi sai lầm xảy ra rồi thì cũng đã muộn.” Thời điểm nàng nói chuyện, một ít bột phấn trắng dính trên ngón tay rơi xuống. Nói chuyện một phen như vậy cũng là có tính toán.

Thái hậu nhìn nàng một cái lại cười nói “Ngươi vừa rồi tự xưng họ Thu, Long Uyển các Đại học sĩ Thu Sĩ Nguyên có quan hệ gì với ngươi?”

Hết thấy đều tiến hành theo suy tính của Thu Minh Nguyệt, nhưng tới lúc này Thu Minh Nguyệt lại không kiềm chế được sự khẩn trương trong lòng. Nàng âm thầm nắm chặt tay, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh trên mặt.

“Hỏi thái hậu, đó là tổ phụ của dân nữ.”

“Thì ra là thế.” Thái hậu vẫn chưa kinh ngạc gì, đem ánh mắt hướng về phía Kim mã mã.

Kim mã mã hiểu ý tiến lên phía trước nói “Bẩm thái hậu, Thu đại học sĩ có ba trai hai gái. Cháu chắc có mười ba người, lớn tuổi nhất chính là vị Tôn tiểu thư nô tỳ đã nghe nói qua. Nhưng không có...” Bà ta nói tới đây liền tự động ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn về phía Thu Minh Nguyệt tăng thêm một tia nghi ngờ và dè phòng.

Thái hậu hạ mi không nói, chỉ thân nhiên nhìn về phía Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt hít sâu một hơi, khước miệng lại cười khổ nói.

“Ma mã muốn nói, Thu phủ không có người tên Thu Minh Nguyệt đúng không?”

Kim mã mã trầm mặc, sắc mặt đã có một tia lãnh ý khó phát hiện. Thái hậu lại nhân dịp hỏi “Phụ thân ngươi là ai?”

Phượng mâu của Thu Minh Nguyệt sáng rực, dưới ánh đèn lay động lại càng khiến nàng thêm mờ ảo.

“Thu Trọng Khanh!”

Dưới ánh nến, trong mắt thái hậu xẹt qua tia sáng.

“Mẫu thân ngươi?”

“Nữ nhi của phủ doãn Dương Châu kiêm nhiệm Trầm Tông Sơn, Trầm Nhu Giai.”

Thái hậu còn chưa mở miệng, Kim mã mã liền kêu lên một tiếng.

“Ngoại tổ mẫu của ngươi có phải họ Ngu?” Bà có chút nôn nóng nhìn Thu Minh Nguyệt, trong mắt hiện lên tia kích động.

Thu Minh Nguyệt trong lòng dù kinh ngạc nhưng vẫn gặt đầu.

“Phải.”

Đôi mắt Kim mã mã lập tức uрон ướn nhìn Thu Minh Nguyệt, thì thào lẩm bẩm “Khó trách sao lại giống người như vậy...”

“Ma mã?” Thu Minh Nguyệt chấn động. Không lẽ Kim mã mã quen biết ngoại tổ mẫu của nàng?

Kim mã mã lau nước mắt, nhưng kích động và vui sướng vẫn như cũ. Bà đi tới, bàn tay già nua vươn lên xoa khuôn mặt của Thu Minh Nguyệt.

“Dương Châu hữu mỹ khuynh thiên nhan, phần diện đào hoa động nhân huyền, yếu vấn y nhân tự hà phương. Ngu gia tiểu nữ thủy năng bỉ? Bài thơ này năm đó ở Dương Châu ai cũng biết, người được nhắc tới chính là ngoại tổ mẫu của ngươi, Ngu thị.” Hồi lâu sau, Kim mã mã mới khắc chế tâm tình của mình, thanh âm vẫn còn vài phần nghẹn ngào.

“Năm đó ngoại tổ mẫu ngươi được xưng là đệ nhất mỹ nhân Dương Châu, phàm ai nhìn thấy đều ái mộ. Mà dung mạo của ngươi so với người còn đẹp hơn vài phần. Khó trách vừa nãy nô tỳ thấy ngươi lại cảm giác quen thuộc như vậy. Thì ra ngươi chính là cháu ngoại của Ngu tiểu thư...”

Thu Minh Nguyệt nghe thấy cả người chấn động, cũng không quan tâm thái hậu còn ở đây, lập tức hỏi lại “Ma mã quen biết ngoại tổ mẫu của ta?”

Kim mã mã cầm tay nàng “Ngươi... Ngoại tổ mẫu của ngươi hiện giờ có khỏe không?”

Mắt phượng của Thu Minh Nguyệt tối sầm lại “Ngoại tổ mẫu bảy năm trước đã qua đời rồi.”

Kim mã mã nghe thấy đại chấn, giống như không chịu nổi đả kích này, cước bộ lão đảo lui về phía sau hai bước. May mắn có Thư Tuyết ở phía sau đỡ

lấy, mới không để bà té ngã. Bà vịn tay Thư Tuyết, rốt cuộc không chịu nổi khóc lớn.

“Tiểu thư ơi...”

Thu Minh Nguyệt mãnh liệt mở to hai mắt “Ma ma, bà?”

Thái hậu từ đầu tới cuối vẫn im lặng bấy giờ thần nhiên mở miệng.

“Kim ma ma từng là nha hoàn bên cạnh ngoại tổ mẫu người, sao lại có cơ duyên xảo hợp tiến cung, trở thành thị nữ bên người ai gia. Thoáng một cái cũng đã hơn bốn mươi năm rồi.”

Thu Minh Nguyệt mãi không thể bình tĩnh lại. Nàng nhìn Kim ma ma, thử mở miệng.

“Hay là, Kim ma ma chính là người ngoại tổ mẫu thường đề cập tới... Mộng Lam?”

“Đúng đúng, ta chính là Mộng Lam!” Kim ma ma không không chế được lệ rơi đầy mặt “Không thể tin được đã nhiều năm như vậy, tiểu thư vẫn còn nhớ rõ nô tỳ...”

Thu Minh Nguyệt trong lòng cũng buồn rầu, trước đây nghe ngoại tổ mẫu nhắc qua, bà từng có một nha hoàn tên Mộng Lam, hai người tuy là chủ tớ nhưng tình như tỷ muội. Sau có một lần, ngoại tổ mẫu dẫn Mộng Lam lên chùa dâng hương, bất hạnh gặp phải bọn cướp. Mộng Lam vì bảo vệ ngoại tổ mẫu nên một mình kéo bọn cướp đi, mới có thể để bà chạy thoát thân. Ngoại tổ mẫu trong lòng vẫn thẹn với Mộng Lam, mấy năm nay không ngừng tìm kiếm, lại trước sau không có tin tức gì. Không nghĩ tới bà ấy cứ nhiên lại vào cung.

Kim ma ma chậm rãi ngừng khóc, sau đó lên tiếng “Năm đó nô tỳ gặp nạn, được người cứu, sau lại bị tuyển vào cung làm cung nữ...”

Thu Minh Nguyệt than một tiếng “Ma ma vất vả, ngoại tổ mẫu nếu biết ma ma còn sống, hẳn sẽ rất vui lòng.”

Nước mắt Kim ma ma vừa ngừng lại chảy như đê vỡ. Nghe thấy thái hậu ho nhẹ một tiếng, bà mới giật mình phát hiện mình ngang nhiên lại thất lễ với thái hậu từ nãy giờ, vội vàng quỳ trên đất.

“Nô tỳ đáng chết, thỉnh thái hậu giáng tội.”

Thái hậu khoát tay “Thôi, xem ra ý trời là thế.” Bà lại quay sang Thu Minh Nguyệt “Tiểu nha đầu, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ai gia. Thiếp thất của Thu đại nhân cũng không nhiều, dưới gối chỉ có bốn người. Trưởng nữ Thu Minh Hà đã gả cho thế tử Trung Sơn Bá. Còn vị thứ hai so với tuổi của người cũng không đúng.”

Thu Minh Nguyệt giương môi nói

“Dân nữ từ nhỏ không sống ở Thu phủ.”

“Sao? Ai gia nhớ rõ, Trầm Phủ Duẫn mấy năm trước do tham ô nên bị cắt chức, một tháng trước mới được giải oan.” Thái hậu nhướn mày, thần sắc tự nhiên. Kỳ thật vừa rồi nghe Kim ma ma khóc lóc kể một phen, lại kết hợp với việc Thu Minh Nguyệt tự xưng dân nữ chứ không phải thần nữ. Lấy đầu óc của thái hậu, tự nhiên đoán được thân phận của Thu Minh Nguyệt, cũng sáng tỏ mục đích hôm nay nàng ta cứu mình.

Thu Minh Nguyệt đương nhiên biết việc làm của mình không qua mắt được thái hậu, nàng cũng không định giấu diếm. Bởi vậy nàng bình tĩnh ngẩng đầu, ánh mắt trong như nước.

“Thái hậu nương nương tâm như gương sáng. Mẫu thân một mình nuôi nấng thần nữ và đệ đệ đã hơn mười năm, bây giờ mới được phụ thân thiết tình đối đãi, đón trở lại kinh thành. Trên đường lên kinh, thấy sắc trời đã tối cho nên xin tá túc ở đây.”

Thái hậu nở nụ cười “Người có chuyện gì muốn yêu cầu ai gia?”

“Thái hậu minh giám” Thu Minh Nguyệt quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn đôi mắt chứa ý cười của thái hậu, gần từng chữ “Dân nữ không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cần mẫu thân và đệ đệ bình an.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thăm dò trong đêm

Editor: Nekofighter aka bibibibili -

Bóng đêm nặng nề, ánh trăng trên cao dần dần bị che lấp bởi mây. Đêm, yên tĩnh mà lạnh lẽo.

Từ tiểu viện đi ra, Thu Minh Nguyệt liếc nhìn bụi dâm bụt xinh đẹp trước mặt, dưới ánh trăng lại có vẻ thâm trầm ảm đạm.

Nghĩ đến những lời vừa nãy nói với thái hậu, nàng hít sâu một hơi, sau đó rời khỏi đó.

Thu Minh Nguyệt không biết rằng, ngày hôm nay có duyên gặp mặt, về sau sẽ thay đổi vận mệnh cả đời của nàng.

Đàn hương lượn lờ, theo Thư Tuyết chậm rãi đi tới, mùi thuốc trong chén ngọc đắng chát khiến người ta khó chịu.

“Thái hậu, lời cô bé kia nói có thể tin sao?” Thư Tuyết như cũ có chút hoài nghi. Bệnh của thái hậu ngay cả thái y cũng đều bó tay không biện pháp. Thu Minh Nguyệt chỉ là một tiểu nha đầu mười ba tuổi, chẳng lẽ lợi hại hơn thái y?

Thái hậu cười cười, quay về phía phòng trong nói “Người cũng đi rồi, còn không ra?”

Lộc cộc – lộc cộc – lộc cộc –

Rèm mở ra, một thiếu niên đẩy xe lăn đi tới. Hắn cùng lắm chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, hình dáng long chuong phượng tư, ngọc cái thiên nhan. Đôi con ngươi thâm thúy ẩn hiện dưới ánh đèn mờ lung, phản chiếu ánh sáng ngọc sáng rực. Dù thân thể hắn tàn tật nhưng cũng không làm người ta có thể bỏ qua sự cao quý và uy nghiêm của mình. Hắn thân nhiên ngồi như vậy, toát lên khí chất trầm tĩnh ôn hòa.

“Hoàng tổ mẫu.” Thanh âm của hắn rất êm tai, trầm thấp, từ tính, như dòng suối chảy qua khe núi, rất rung động lòng người.

Thái hậu thở dài một hơi “Li nhi, cô bé vừa rồi con có ý kiến gì không?”

Thiếu niên con mắt sáng lên một chút, nhưng ánh sáng tươi đẹp thoáng chốc lại bị đen tối bao phủ.

“Vừa rồi nàng chăm cứu cho Hoàng tổ mẫu, người cảm giác thế nào?”

Thái hậu cười gật đầu “Quả thật thông thuận hơn rất nhiều.”

Khóe miệng thiếu niên gợi lên ý cười thần nhiên “Đã như thế thì để nàng ta làm ngự dụng y nữ bên cạnh hoàng tổ mẫu đi.”

Đôi mắt thái hậu chợt sâu xa “Chủ ý này cũng không tệ.” Bà uống chén dược đắng từ tay Kim ma ma, tiếp nhận khăn lụa trắng Thư Tuyết đưa tới, lau thuốc dính trên miệng.

“Đáng tiếc là, trong hoàng cung quá mức u ám, cũng không biết đứa bé kia có thể chịu nổi đao thương mưa gió không.”

Tay thiếu niên vịn trên xe lăn khẽ run, hắn cúi đầu, thanh âm có chút lắng xuống.

“Hoàng tổ mẫu suy nghĩ chu toàn. Là tôn nhi lỗ mãng.”

Thái hậu nhìn hắn một cái, lại nói “Nha đầu kia thật sự thông minh, nhưng tiếc là xuất thân lại như vậy, bằng không...”

“Hoàng tổ mẫu!” Thiếu niên bất thành linh kêu lên “Người ghét bỏ nàng sao?” Đôi mắt hắn ảm đạm, xẹt qua tia đau thương.

Thái hậu thở dài một tiếng “Cháu gái của Thu đại học sĩ, thân phận cũng không quá kém, chỉ tiếc con bé chỉ là thứ nữ.”

“Hoàng tổ mẫu không tính giúp nàng sao?” Thiếu niên ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt như nước.

“Li nhi hy vọng hoàng tổ mẫu giúp nàng sao?” Thái hậu hỏi lại.

Thiếu niên cúi đầu “Hoàng tổ mẫu tự có quyết định, tôn nhi không dám suy đoán.”

Thái hậu thở dài thật sâu, đột nhiên nói “Li nhi, năm nay con cũng mười sáu rồi phải không?”

Thiếu niên trong lòng nhảy dựng “Vâng.”

“Thời gian trôi qua thật nhanh.” Trong giọng nói của thái hậu mang theo vài phần sâu não. “Mười sáu tuổi, cũng tới lúc lập gia đình rồi.”

“Hoàng tổ mẫu!” Trong giọng nói của thiếu niên mang theo sự đau xót, hắn nhìn chân mình, đáy mắt không nhìn được sự buồn bã thâm lương. Thái hậu nhìn thấy cũng đau lòng, hốc mắt đỏ ửng, kéo tay hắn.,

“Li nhi của ta là đàn ông tốt nhất thiên hạ, hoàng tổ mẫu nhất định kiếm cho con nữ tử thật tốt xứng đáng làm vợ con.”

Thiếu niên lắc đầu “Không cần đâu, Hoàng tổ mẫu. Tôn nhi không muốn cưới vợ” Nữ tử khi nhìn thấy hắn ngồi xe lăn đều mang vẻ mặt chán ghét mà bỏ đi, tránh như tránh rết. Huống chi hoàng gia không có nhân tính, làm sao có thể tâm đối đãi? Hắn không muốn cưới một nữ tử không cam lòng gả cho mình.

Thái hậu đương nhiên nhìn thấu tâm tư của hân “Nam tử bình thường bằng tuổi con phần lớn đã lấy vợ, đại ca con cũng... Chỉ có con, bên cạnh ngay cả một tri kỷ cũng không có.” Bà nói nửa chừng, lại hình như ý thức được cái gì, liền sửa miệng. Giọng điệu ẩn chứa đau lòng vô tận.

Thiếu niên ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười.

“Hoàng tổ mẫu, người cảm thấy một nữ tử thân phận cao quý có thể cam tâm tình nguyện gả cho Tôn nhi làm vợ sao? Còn thân phận hèn mọn thì hoàng tổ mẫu cũng không thích. Vậy làm gì có nữ tử nào thích hợp với tôn nhi? Thôi, tôn nhi còn nhỏ, không nghĩ bàn tới chuyện kết hôn, thuận theo tự nhiên đi.” Hân giọng điệu lạnh nhạt, để lộ tâm sự không hợp với tuổi tác.

Thái hậu nghe được tâm như bị ai néo, đôi mắt cũng đỏ hồng.

“Hải tử, đều do hoàng tổ mẫu không bảo vệ tốt con, khiến con còn nhỏ đã...”

Thiếu niên chấn động, cúi đầu không nói.

Qua hồi lâu, thái hậu mới mệt mỏi phát tay.

“Đi nghỉ ngơi đi, mai còn phải hồi cung. Máy ngày này những người đó cũng không biết nháo ra chuyện gì rồi.”

“Vâng, hoàng tổ mẫu nghỉ sớm. Tôn nhi cáo lui.” Tiêu Việt đẩy thiếu niên ra ngoài. Thái hậu rom róm nước mắt, ngơ ngác nhìn lên trần nhà, như hồi tưởng chuyện cũ, trong mắt hiện lên bi thương và sự căm hận.

“Thái hậu” Kim ma ma vén rèm lên đi vào, có chút lo lắng nhìn thái hậu.

Thái hậu giương mắt, bỗng nhiên nói “Kim ma ma, nha đầu vừa rồi người thấy thế nào?”

Kim ma ma chấn động, rũ mắt xuống

“Điềm tĩnh có chừng mực, không nóng nảy, không kiêu ngạo, và lại dung nhan xinh đẹp, thông minh sắc sảo. Qua một thời gian tất thành châu báu.” Bà không có nửa phần thiên vị, chỉ bình tĩnh nhận xét.

“Ừ” Thái hậu gật gù đầu, đôi mắt thâm thúy.

“Nếu có thể đổi thân phận thì tốt rồi...”

Kim ma ma thật cẩn thận ngẩng đầu. Thấy thái hậu nửa híp mắt, gió đêm từ từ thổi tới, sa trường mỏng manh quay cuồng, trên mặt bà là một mảng bóng râm lúc ẩn lúc hiện. Kim ma ma cúi đầu, không nhiều lời nữa.

Thật lâu sau, thái hậu đột nhiên lên tiếng “Người có biết khi nào Vong Trần đại sư trở về không?”

Kim ma ma ngẩng ra. Vong Trần đại sư nổi danh không chỉ ở Đại Chiêu quốc mà còn trên khắp đại lục. Ông tinh thông thiên văn địa lý, ngũ hành bát quái, biết cả quá khứ lẫn tương lai. Truyền thuyết kể rằng ông đã sống hơn năm trăm năm lịch sử tiền triều, đến nay chắc cũng đã hơn năm trăm tuổi. Trong lòng người thiên hạ đều không còn coi ông là người thường, mà là thần tiên. Nhưng đối với xuất thân lai lịch của ông, trong dân gian có nhiều cách nói. Mà ông lại vô cùng thần bí, khiến người ta thêm cúng bái kính ngưỡng. Máy trăm năm lịch sử Bảo Hoa tự cũng là nhờ ông ấy mà duy trì được. Cho nên hằng năm đều có người tin phật đi đến nghe ông tụng kinh giảng đạo, để an ủi và tu dưỡng bản thân.

Nhưng, Vong Trần đại sư hằng năm đều đi khắp thiên hạ, hành tung khó lường, ngày về không rõ.

Thu lại cảm xúc trong mắt, Kim ma ma thấp giọng nói “Hồi thái hậu, chủ trì cũng không biết rõ ngày Vong Trần đại sư trở lại.”

Thái hậu nhắm mắt, lắc lắc tay.

“Thôi, muộn rồi, người lui ra đi.”

“Vâng” Kim ma ma liếc mắt nhìn thái hậu một cái, yên lặng lui ra ngoài.

Thái hậu nhìn ra cửa sổ, hoa dâm bụt nở rộ, trong đêm tối đỏ rực như máu. Từng mảng từng mảng dính liền một chỗ, giống như biển lửa, như sóng lớn Trường Giang. Và cũng giống như, chuyện chém giết kinh thiên động địa mười chín năm trước kia...

Bà nhắm mắt lại, trong miệng thốt ra hai chữ Văn Nhuế.

“Hoàng hậu...”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Vào cửa làm thiếp

Editor: Nekofighter-

Hôm sau, ngày tờ mờ sáng, Thu Minh Nguyệt liền rời khỏi giường, rửa mặt xong liền bước lên xe ngựa đến kinh thành. Ngoài ý muốn là, Thu Trọng Khanh, phụ thân của nàng vậy mà lại đích thân đến đón ba mẹ con họ.

Thu Trọng Khanh năm nay khoảng ba mươi sáu, khuôn mặt tuấn tú, đôi con ngươi hẹp dài đen như mực, mũi cao thẳng, môi không dày không mỏng. Ông mặc một thân y phục xanh ngọc, vừa nho nhã lại hiện lên sự thành thực hấp dẫn của nam nhân trưởng thành. Đặc biệt thời điểm ông nhìn Trầm thị, trong lòng mắt ẩn chứa thâm tình sâu sắc. Nam tử như vậy quả thật khiến nữ nhân không thể cự tuyệt.

Thu Minh Nguyệt trong lòng thở dài. Cũng khó trách mẫu thân lại mê luyến phụ thân như vậy.

Nói thật, từ khi nàng xuyên qua tới nay, số lần Thu Trọng Khanh đến thăm ba mẹ con nàng không nhiều. Nhưng Thu Minh Nguyệt cũng có thể cảm nhận được rõ ràng rằng, Thu Trọng Khanh đối với Trầm thị có chân tình, đối với mình và đệ đệ cũng có chút yêu thương.

Theo nàng biết được, Thu Trọng Khanh và mẫu thân quen nhau từ sớm. Nhưng vì cơ duyên trùng hợp, ông lại cưới nữ nhân khác. Trước đây Thu Minh Nguyệt vốn rất khinh thường nam nhân như Thu Trọng Khanh, luôn mồm nói yêu bà, thương bà, thế nhưng vừa xoay người lại cưới vợ bé. Nhưng lễ giáo phong kiến chính là như vậy, nàng không thể lấy quan niệm một vợ một chồng ở hiện đại để yêu cầu người cổ đại được. Từ mười chín năm trước, yêu hận ân oán đã muốn tiên tàn theo gió, nàng cần gì phải rồi rấm rữa?

Vừa nghĩ như vậy, nàng liền bình thường trở lại.

Ở Bảo Hoa tự, trên đỉnh núi, một thiếu niên ngồi xe lăn, cách lớp mây mù nhìn ngắm chiếc xe ngựa ngày càng rời xa kia...

.....

Thu Minh Nguyệt ngồi trên xe, miễn cưỡng nhắm mắt lại. Trầm thị rõ ràng cảm nhận được nữ nhi hôm nay khác thường, không khỏi có chút lo lắng.

“Nguyệt nhi?”

“Vâng?” Thu Minh Nguyệt mở ra đôi mắt giống hệt Trầm thị, do vừa tỉnh ngủ, sương trong mắt nàng vẫn chưa tan, lại càng khiến nàng thêm thanh thuần thu hút. Hơn nữa nàng vốn xinh đẹp vô cùng, một bộ dạng ngây thơ hồn nhiên, đối với nam nhân quả thật là hấp dẫn trí mạng.

Ánh mắt Trầm thị tối sầm lại. Dung nhan nữ nhi so với bà đẹp hơn rất nhiều. Tuyệt nhan khuynh thành như thế cũng không biết là họa hay phúc.

“Nguyệt nhi, con có tâm sự gì sao?”

Thu Minh Nguyệt lúc này đã hoàn toàn tỉnh giấc, chống lại ánh mắt ân cần của Trầm thị. Mắt phượng nàng lóe lên ánh sáng nhu hòa. Nàng cười, thiên địa đều mất sắc.

“Không có ạ, nữ nhi làm sao có tâm sự gì chứ?” Nàng cười khê, mở to hai mắt, giống như buồn rầu nói “Chỉ là nữ nhi lần đầu tiên vào kinh. Nghĩ đến lúc vào Thu phủ, khẳng định có thiệt nhiều huynh đệ tỷ muội. Trong khoảng thời gian ngắn chưa kịp chuẩn bị nên có chút khẩn trương.”

“Ra là vậy.” Trầm thị không nghi ngờ, cung chiều sờ sờ đầu nàng, giọng điệu ôn nhu.

Đôi mắt Thu Minh Thụy sáng rực “Nương, con cũng hồi hộp. Tổ mẫu và tổ phụ có khi nào không thích con và tỷ tỷ không?”

“Sẽ không.” Trầm thị an ủi hai con. “Tổ mẫu các con là một người rất hiền lành, bà nhất định sẽ thích Thụy nhi mà.”

“Vậy ạ?” Rốt cuộc vẫn là đứa trẻ. Nghe Trầm thị nói thế, Thu Minh Thụy lập tức vui vẻ.

Thu Minh Nguyệt cười không nói, rừ mi mắt xuống. Cô lão thái quân đương nhiên sẽ tốt, lúc trước bà là người định ra hôn ước, sau lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bội ước, trong lòng vốn là đối với mẫu thân áy náy. Sau này phụ thân nàng tuy có nhiều thê thiếp, nhưng dưới gối lại không có con trai. Mẫu thân lại giúp phụ thân sinh hạ đứa con duy nhất, cô lão thái quân sao lại không thích ba mẹ con nàng? Về điểm này, Thu Minh Nguyệt một chút cũng không lo lắng.

Người ở Thu Phủ rất đông, vài huynh đệ vẫn chưa ra ở riêng. Theo nàng biết, đường huynh đường tỷ đường đệ đường muội của nàng có hơn mười người. Tại mấy gia đình giàu có như vậy, người nhiều, tranh đấu đương nhiên cũng nhiều hơn. Mẫu thân tính tình hiền lành không ham tranh đoạt, lần này bà lại được phụ thân tự mình đón về, Thu Lâm thị sao có thể nhìn được chuyện này?

Thôi, việc này về sau hẳn nói. Bình tới tương đồ, thủy lai thổ yểm. Nàng là người nhận qua sự giáo dục hiện đại, còn sợ nhóm cổ nhân lạc hậu này sao?

Trời đã về chiều, xe ngựa lúc này rốt cuộc đến được trước cửa Thu phủ. Xuống xe ngựa, Thi Minh Nguyệt hí mắt nhìn phủ đệ hoa lệ trước mặt. Ngói đỏ, khí thế khoáng đạt. Dưới ánh chiều tà, trên chiếc biển treo trước cửa lóe lên hai chữ

‘Thu phủ’

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi có chút hoảng hốt. So với Trầm phủ lịch sự tao nhã, ẩm áp ở Dương Châu, Thu phủ không thể nghi ngờ chính là nơi xa hoa nhưng lạnh lẽo.

Trầm thị là lương thiếp. Ở cổ đại, cấp bậc thiếp rất rõ ràng. Mặc dù là lương thiếp nhưng tóm lại cũng chỉ là thiếp mà thôi. Chính thể nhập môn, được bát kiệu nâng đến, từ cửa chính mà vào. Còn thiếp thì chia thành nhiều loại: Đẳng thiếp, lương thiếp, tiện thiếp...

Cái gọi là đẳng thiếp kỳ thật không hơn tiện thiếp là bao, chỉ là từ nha hoàn tăng cấp thành thiếp. Nhưng khác biệt là đẳng thiếp thường là thiếp thất do nữ nhân nhà giàu có, quý tộc lúc xuất giá chuẩn bị cho phu quân. Mà tiện thiếp trước đây lại chính là nha hoàn thông phòng, sau khi được sủng ái tới mức độ nào đó hoặc sinh hạ con dối dòng mới có thể lên làm thiếp. Lương thiếp cũng là vợ được cưới hỏi chính thức, chẳng qua không phải là kiệu tám người nâng mà là kiệu đình hồng, được hai kiệu phu đưa vào từ cửa sau hoặc cửa hông, coi như cũng là thiếp có cấp bậc. Còn một cấp độ cao hơn so với lương thiếp là quý thiếp. Quý thiếp bình thường cũng là có xuất thân tốt, có thể là thứ nữ nhà quan hay con gái thương nhân.

Nói tóm lại, thân phận như Trầm thị đây dựa theo lễ giáo của thời đại này thì không thể vào từ cửa chính. Bởi vậy, Trầm thị đứng trước cửa có chút do dự.

“Trọng Khanh, này...” Trong tâm bà đương nhiên cũng hy vọng có thể đường đường chính chính bước vào từ cửa lớn của Thu phủ, chứ không phải đi cửa hông. Chỉ là điều này nếu để Lâm thị biết nhất định sẽ âm ỉ không thôi.

Thu Trọng Khanh vỗ vỗ tay bà, giọng điệu ôn hòa

“Đừng lo lắng, đây là ý của mẫu thân.”

Trầm thị kinh ngạc, ngay cả Thu Minh Nguyệt cũng không khỏi nhướng mày. Nàng biết Cổ lão thái quân đối với ba mẹ con nàng ấy náy và thương tiếc. Nhưng bà xuất thân từ thế gia vọng tộc, từ nhỏ được dạy dỗ lễ giáo phong kiến, dù thế nào cũng sẽ tuân thủ lễ nghĩa tam cương ngũ thường. Thế mà không nghĩ rằng, bà sẽ lại ưu ái khoan dung ba mẹ con nàng như vậy.

“Đi thôi, chúng ta vào trước.” Thu Trọng Khanh cầm tay Trầm thị, đi về phía trước.

Trong lòng Trầm thị có chút lo sợ không yên. Thu Minh Nguyệt đi tới “Nương, vào đi thôi.”

“Ừ.”

Sải bước vào cửa lớn Thu Phủ, bên trong là đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, núi giả ngọc thạch, nơi nơi đều lộ ra sự phú quý. Trong lòng Thu Minh Nguyệt không khỏi có chút chua xót. Từ thời khắc này, nàng không thể lại gọi mẫu thân là ‘nương’ nữa mà là di nương. Đây là lễ giáo của nơi này, là sự bi ai của toàn bộ nữ tử phong kiến.

Đi vào tới chính đường thì đã có rất nhiều người đó. Ở nơi cao nhất chính là Thu lão thái gia và Lão thái quân Cổ thị.

Thu lão thái gia mặc một thân áo choàng gấm màu sẫm, khuôn mặt liêm chính, hai mắt tỏa sáng. Lão thái quân bên cạnh ông mặc áo bào màu xanh thêu chỉ vàng, dung nhan được bảo dưỡng kỹ lưỡng lộ ra tươi cười ẩm áp, đáy mắt ẩn chứa kích động.

Thu Trọng Khanh vừa vào liền chấp tay cung kính với nhị lão “Hài nhi gặp qua cha mẹ.”

Thu lão thái gia phát phát tay, ánh mắt già nua hàm chứa tinh quang đánh giá Trầm thị, thần nhiên gật đầu.

“Ừ.”

Lão thái quân kêu một tiếng với Trầm thị “Nhu nhi...” Bộ dạng vô cùng kích động vui sướng, thật sự làm cho Lâm thị bên dưới hận tới nghiến răng. Bà ta âm hiểm nhìn về phía Trầm thị, nhưng thấy bà quần áo hồng nhạt thêu chỉ bạc, dung nhan đẹp đẽ, làn da trắng nõn, đôi mắt ẩn tình như nước. Tuy rằng không đeo trang sức gì nhưng lại khó che giấu sự đoan trang. Bà ta cắn chặt răng, trong lòng chửi nhỏ một tiếng.

“Hồ ly tinh.”

Trầm thị hành lễ với Thu lão thái gia và Cổ lão thái quân, rồi lại kêu Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Thụy quỳ xuống dập đầu với trường bối.

“Gặp qua tổ phụ tổ mẫu.” Thu Minh Nguyệt giọng nói nhẹ nhàng, ánh mắt lộ ra sự trầm tĩnh. Giờ tay nhấc chân đều lộ ra sự cao nhã, làm cho Thu lão thái gia nhìn nhiều vài lần. Mà Thu Minh Thụy tuổi nhỏ, thanh âm trong trẻo ngọt ngào làm lão thái quân mặt mày cười thành một đường, vội vàng bảo nó đứng lên, sau đó phân phó ma ma bên người ban thưởng. Thu Minh Nguyệt được thưởng một bộ trang sức bằng vàng ròng khảm bảo thạch, Thu Minh Thụy được tặng một bộ văn phòng tứ bảo (Bút, giấy, mực, nghiên) tinh xảo.

Thu Minh Nguyệt cùng Thu Minh Thụy đều nhận lấy, lão thái quân sau đó dặn dò thêm một đồng gì đó rồi mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bão táp lúc kính trà

Editor: Nekofighter aka bibibibili -

Thu Minh Nguyệt vừa vào đã cảm nhận được một ánh mắt độc ác nhìn mình. Nàng ngẩng đầu nghênh đón liền nhìn thấy một nữ nhân dung nhan diễm lệ. Đó là một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, bà ta mặc váy đỏ chỉ vàng thêu hoa, trên đầu là một cây trâm cài đầu bằng ngọc trai, cả người lộ ra một cỗ khí chất ung dung đẹp đẽ. Chỉ là đôi mắt ghen tị cùng hóa trang xa xỉ kia đem dung nhan của bà ta đè bẹp, khiến bà trở nên dung tục.

Không cần phải nói, phụ nhân này chắc chắn là chính thất của Thu Trọng Khanh, Lâm Ngọc Phương.

Bên cạnh bà là hai thiếu nữ, người bên trái lớn hơn một chút, mặc quần áo màu vàng nhạt, dung nhan xinh đẹp, nhưng vẻ mặt lại cao ngạo, mắt hạnh tràn ngập ghen tị nhìn mình. Người bên phải so với nàng nhỏ hơn một chút, dung mạo cùng người kia giống nhau vài phần, mặc y phục xanh non càng khiến nàng ta thêm hoàn mỹ. Đôi mắt nàng ta như nước, chứa vài tia đánh giá nhìn mình, so sánh ra thì đây là nữ tử có vẻ dễ dàng sống chung hơn. Chỉ là vô luận nàng ta che giấu thế nào thì Thu Minh Nguyệt vẫn bắt gặp đôi mắt nàng ta xẹt qua tia u ám.

Hai vị này hẳn là nữ nhi của Lâm thị, Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan.

Lâm Ngọc Phương tất nhiên không đồng ý ba mẹ con Trầm thị họ bước vào Thu gia. Bà ta biết Thu Trọng Khanh vẫn còn nhớ thương Trầm thị, lúc ở bên ngoài thì không sao, nay đón trở về rồi sẽ không biết có chuyện gì nữa. Bà ta tự nhiên biết mấy năm nay Thu Trọng Khanh âm thầm tặng tìu với tiện nhân Trầm thị kia sinh hạ hai tiện chủng. Nếu năm đó không bị lão tổ tông gây áp lực, chỉ sợ Thu Trọng Khanh đã sớm đem ba mẹ con Trầm thị mang về đây. Một năm trước lão tổ tông đã qua đời, Thu Trọng Khanh liền không có ai ngăn cấm, lập tức trở nên ngang ngược.

Trước đây lão thái gia luôn chú ý tới nề nếp trăm năm nay của Thu gia, cũng không muốn gây hấn với bên Lâm thái sư cho nên không chấp nhận cho Thu Trọng Khanh đón Trầm thị về phủ. Nhưng hiện tại thì khác, Lâm Ngọc Phương tuy rằng xuất thân từ phủ thái sư, nhưng bà ta vào Thu gia đã mười mấy năm lại không thể sinh con trai cho Thu gia. Trầm thị mặc dù ở bên ngoài nhưng lại sinh cho Thu Trọng Khanh đứa con trai duy nhất. Vô hình chung, Thu lão thái gia tự nhiên đổi cách nhìn với Trầm thị. Hơn nữa lão thái quân thường ghé vào lỗ tai ông lão nhai nào là Trầm thị ôn nhu thế nào, kính cẩn ra sao, nào là thiện lương hiếu lễ nghĩa, và lại mười năm trước nếu không có Trầm thị và mẫu thân bà cứu giúp, lão thái quân bà có thể đã chết ở Dương Châu.

Kể từ đó, Thu lão thái gia liền ngầm đồng ý chuyện Thu Trọng Khanh đón Trầm thị quay về.

Nhưng Lâm Ngọc Phương không vui. Dựa vào cái gì chứ, bà là chính thất của Thu Trọng Khanh, đường đường là thứ nữ của thái sư phủ, dựa vào cái gì có thể để con gái một tội thân tranh giành sủng ái của phu quân với bà? Chẳng qua Thu lão thái gia đã lên tiếng, bà ta cũng không dám cãi lời. Lão tổ tông qua đời, trong phủ Thu lão thái gia thành người lớn nhất. Bà ta dù kiêu ngạo cuồng vọng tới đâu cũng không dám nhỏ lòng trên đầu lão hổ, đành phải cắn răng chịu đựng. Lại không nghĩ rằng, Thu Trọng Khanh ngang nhiên đưa Trầm thị lên làm lương thiếp.

Hừ, dù gì cũng là chuyện nhỏ, có gì phải thất vọng chứ. Nhưng nghĩ lại, bà vẫn đau lòng việc không có con trai. Lão thái quân tuy không nói gì nhưng khắp nơi đều bàn về chuyện con nối dòng này. Bà cho dù không cam lòng cũng không thể làm gì. Được, bà nhịn. Lương thiếp, hừ, chẳng qua cũng chỉ là thiếp mà thôi. Tới Thu phủ rồi, nằm ngày tắm mát mình lại càng dễ xử lý.

Nhưng mà, nghe nói Thu Trọng Khanh lại cư nhiên tự mình đi đón tiện nhân kia về kinh. Lâm thị sớm đã ghen một bụng tức, đem đồ đạc quý giá trong phòng đập bẽ hết.

Tiếp theo, lão thái quân phái người tới, bảo bà tự mình uống trà Trầm thị kính. Được, kính trà đúng không, bà đây cũng thật muốn nhìn xem, bộ dạng Trầm thị này đến cùng là có bao nhiêu quyền rũ, có thể câu cả linh hồn của Thu Trọng Khanh.

Quả nhiên, vừa thấy Trầm thị, bà ta liền không nhịn được ghen tị cùng oán hận. Hiện giờ lão thái quân ôn hòa khoan dung với Trầm thị như vậy, loại tình cảm đó không thể miêu tả bằng lời được, khiến Lâm thị tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc này, lão thái gia lên tiếng.

“Con đã vào Thu gia rồi thì đi kính phụ nhân chén trà đi.”

“Vâng” Trầm thị thấp giọng đáp ứng.

Lão thái quân bảo nha hoàn bưng khay lên, Trầm thị nâng một ly trà, quỳ trước mặt Lâm thị.

“Phu nhân, mời uống trà.”

Lâm thị nhìn chằm chằm bà, ánh mắt như rắn độc, lại chậm chạp không chịu đưa tay nhận lấy. Lão thái quân liếc bà ta một cái, nói “Sắc mặt con đâu không tốt, bệnh sao?”

Thu Minh Nguyệt nhướn mày, trong mắt hiện lên ý cười. Lão thái quân thật đúng là không thích Lâm thị đâu, trước mặt nhiều người như vậy cũng không cho bà ta mặt mũi. Không nhìn nàng cũng có thể đoán được khuôn mặt Lâm thị giờ phút này khó coi cỡ nào.

Lâm thị vò vò khăn trong tay, ánh mắt càng thêm ác độc.

Lão thái quân nhú mày, đang muốn nói gì đó, lại nghe thấy một giọng nói ôn mà mang theo vài phần khen tặng chặn lại.

“Mẫu thân, mấy ngày trước một nha hoàn dâng trà cho đại tẩu, nước trà rất nóng, không cẩn thận làm phỏng tay đại tẩu, bây giờ hẳn là còn chưa hồi phục...”

Thu Minh Nguyệt nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện là một nữ tử một thân y sam vừa vặn, váy lụa thêu một cảnh liễu xanh, khuôn mặt thanh tú, mang theo vài phần hiền lành nhất gan. Vị này chắc là chính thê của Tam tử Thu gia Thu Trọng Văn, cũng là tam thẩm của nàng, Ngụy thị. Ở đại viện nhà giàu, tính cách nhu nhược như vậy chỉ có thể bị người ta coi thường.

Lão thái quân nhìn nàng ta một cái, khề từ.

“Như vậy, trà hôm nay không cần uống.” Thanh âm bà bình thản không gọn sóng, nhưng giọng điệu ra lệnh lại khiến Lâm thị thêm phần nộ.

“Con dâu Trầm thị từ trước tới nay khoan dung độ lượng, lại sinh cho Thu gia một đứa con trai nối dõi. Nhiều năm qua một mình nuôi hai đứa nhỏ cũng thật cực khổ.” Bà nhìn Trầm thị, ánh mắt ấm áp.

“Hôm nay ta và lão thái gia sẽ uống trà của con, từ đây con là người của Thu gia...”

“Không được, con không đồng ý.” Lâm thị rút cuộc không nhịn nổi thét chói tai. Thu Minh Lan căn bản không ngăn được, chỉ phải âm thầm tức giận mầu thân dễ xúc động.

Nhưng Thu Minh Nguyệt lại có cái nhìn khác với Thu Minh Lan. So với Lâm thị liều lĩnh, Thu Minh Lan này có lẽ là một nhân vật lợi hại.

Lâm thị vừa quát, lão thái gia liền nhú mày. Lão thái quân lạnh lùng nhìn, vẫn không có hành động gì.

“Nuông, luật có nói, thiếp khi nhập môn trước tiên phải kính trà chính thất, nếu không không được tính là thiếp.” Lâm thị vốn tính tình tùy tiện, mấy năm nay ý mình là thứ nữ xuất thân từ phủ thái sư, dựa vào sự sủng ái của lão tổ tông nên ở Thu phủ có làm gì cũng không ai dám nói. Hôm nay lão thái quân và lão thái gia của Thu gia liên tục khiêu khích, bà làm sao nhịn được? Trầm thị không kính trà cho bà còn muốn trở thành thiếp thất của Thu Trọng Khanh, hừ, mơ tưởng.

Lão thái quân khề hừ một tiếng, đặt nhẹ chén trà xuống.

“Tay ngươi không phải bị thương sao? Còn có sức bưng trà sao?” Lời này chính là tát vào mặt Lâm thị một cái trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đôi mắt trong ký ức

Editor: Nekofighter aka bibibibili -

Thu Trọng Khanh vẫn không nói gì. Ông cũng biết thê tử kết tóc của mình tính tình không tốt, hôm nay chính mình lại đi đón Trầm thị hồi phủ, trong lòng bà ấy cũng có tức tối. Cho nên ông nghĩ muốn sớm xong việc, đừng nên tạo sóng gió gì nữa.

Nhưng Lâm thị đúng là vụng về không chịu nổi, năm lần bảy lượt chọc giận mẫu thân, sắc mặt ông đã khó coi cực kỳ. Với lại mọi người trong nhà đều ở đây, ông cảm thấy vô cùng mất mặt, vì thế âm thầm trừng bà ta một cái, nhỏ giọng cảnh cáo.

“Nàng đừng âm ỉ nữa, chọc giận cha mẹ đối với nàng cũng không tốt.”

Trong lòng Lâm thị giờ phút này vô cùng giận dữ, sao có thể quan tâm những chuyện khác được. Bà ngang ngược nói “Tạ mẫu thân quan tâm. Con dâu này tuy tay bị thương, nhưng đón một ly trà cũng không phải không làm nổi.”

Bà ta liếc mắt nhìn Trầm thị đang mềm mại bưng trà quý dưới đất, đáy mắt xẹt qua tia cười lạnh.

“Trầm muội muội quả thực thiên tư quốc sắc, khó trách lão gia thường xuyên nhớ mãi không quên. Hôm nay ta xem như thấy được chân tướng.”

Trầm thị nghe thấy sắc mặt tái nhợt. Lời nói của Lâm thị sắc bén, châm chọc bà lấy sắc dụ người, bà sao có thể không hiểu? Nhưng hiện tại đang dưới mái hiên nhà người, bà cũng không khỏi cúi đầu, đem chén trà dâng lên.

“Thiếp thân cung thỉnh phu nhân uống trà.”

Thu Minh Nguyệt cố gắng khắc chế lửa giận trong người. Sĩ nhục hôm nay, ngày sau nàng sẽ trả lại cho Lâm thị gấp trăm lần.

Lâm thị lạnh lùng tiếp nhận trà, bỗng nhiên nhẹ buông tay.

“Á...” Bà ta sợ hãi kêu một tiếng, sau đó không tin nổi mở to hai mắt. Vừa rồi bà ta cố ý đánh đổ chén trà để vu cho Trầm thị tội bất kính với bà. Không nghĩ rằng mình còn chưa ra tay, Thu Minh Nguyệt đứng sau lưng Trầm thị đã vuren tay ra. Bàn tay trắng nõn mềm mại, mang theo ánh sáng ngọc. Bàn tay rất đẹp, nhưng trong mắt Lâm thị lúc này lại hận không thể chặt nát tay nàng. Đôi tay kia lúc này vững vàng tiếp được chén trà sắp đổ kia, một giọt cũng không lọt ra ngoài.

Mà chủ nhân của đôi tay này bấy giờ lại chậm rãi ngừng đầu, dung mạo đẹp để thần nhiên cười nói

“Phu nhân, mời uống trà.”

Thu Minh Nguyệt từ khi vào cửa đều hơi cúi đầu, không ai thấy toàn diện nàng. Lúc này nàng ngừng đầu lên, vẻ đẹp tuyệt trần kia nhất thời lộ ra trước mặt mọi người, làm người ta hết sức kinh ngạc. Nàng cười như hoa cúc, khuôn mặt như ngọc chói sáng khiến ai cũng khó mở mắt.

Thân thể mười ba tuổi vẫn chưa phát triển hết, nhưng những chỗ cần phát dục cũng không thiếu sót. Mặt như hoa sen, bàn tay nhỏ xinh, da thịt vô cùng mịn màng, ngũ quan được điều khắc thật tỉ mỉ. Mắt phượng hẹp dài, mũi cao môi đỏ. Đôi môi xinh đẹp tắn ra mùi thơm thần nhiên khiến người khác ghen tị. Nàng một thân y phục trắng, áo choàng nhiều màu thêu hoa đào. Tóc búi lên một nửa như đoá hoa cúc, môi anh đào mắt phượng, tóc mai như mây, cả người mỹ lệ cao quý, tao nhã vô cùng.

Cứ như vậy, cả phòng im lặng tới nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Vừa rồi dung mạo của Trầm thị đã khiến bọn họ hết sức ngạc nhiên rồi. Không nghĩ rằng Thu Minh Nguyệt so với mẹ còn đẹp hơn. Thật như lạc hà bích nguyệt, kiều hoa tự thủy.

Đương nhiên, có người hâm mộ cũng có người ghen tị. Thu Minh Nguyệt đã nhận được vài tầm mắt căm thù hướng về phái nàng. Mà ngay cả người trầm ổn như Thu Minh Lan bây giờ trong mắt cũng chứa đầy sự ghen tị.

Lâm thị chuyển từ kinh ngạc sang tức giận, giờ phút này thấy dung nhan tương tự nhau của Thu Minh Nguyệt và Trầm thị, bà ta hận tới nghiến răng.

“Phu nhân, trà sẽ nguội.” Thu Minh Nguyệt bình tĩnh, giọng nói thanh nhã truyền đến, giữa gian phòng đang im lặng trở nên cực kỳ dễ nghe, khiến lòng người trầm bổng.

Lâm thị lập tức bắt được lỗi trong lời nói của Thu Minh Nguyệt “Làm càn, bản phu nhân là mẹ cả của người, người dám không tôn trọng trưởng bối?” Đây mới là hiện lên sự đắc ý. Lần này để xem bà trừng trị tiểu tiện nhân này thế nào đây.

Trầm thị vừa rồi kinh hoàng cũng phục hồi tinh thần lại, nghe thấy Lâm thị làm khó Thu Minh Nguyệt thì cả kinh. Đang định mở miệng cầu tình, Thu Minh Nguyệt lại thần nhiên cười.

“Vừa rồi Minh Nguyệt nghe phu nhân dạy bảo, mới biết lễ nghi trên dưới mà nữ tử phải học. Thiếp thất vào cửa, trước phải kính trà cho chính thất.” Nàng nói như vậy không hề nhiều lời, đáng nói là ý tứ còn rất rõ ràng. Lâm thị vừa rồi tuyên bố nếu Trầm thị chưa kính trà cho bà ta bà ta sẽ không công nhận Trầm thị là thiếp thất của Thu Trọng Khanh. Hiện giờ Thu Minh Nguyệt lấy lại lời của chính bà để phản bác, Lâm thị á khẩu không trả lời được. Tức giận đến nghẹn đỏ mặt (Chỗ này chắc ý chị ấy là Trầm thị chưa là thiếp thất của Thu gia thì chị ấy cũng không phải con Lâm thị, không có thất lễ. Minh cũng không chắc lắm)

Thu lão thái gia lại vì hành động lần này của Thu Minh Nguyệt mà nhìn nàng một cái, đáy mắt hàm chứa ý cười. Nha đầu này, phản ứng nhanh lẹ, không tệ.

Lâm thị tức giận cắn răng, bà ta nhìn khuôn mặt tươi cười của Thu Minh Nguyệt, trong mắt tràn đầy độc ác. Hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, bày ra một mặt cười cười trái lương tâm, muốn tiếp tục nhận chén trà.

“Minh Nguyệt thật hiếu thuận, hiểu lễ nghĩa.”

Thu Minh Nguyệt tránh ra, sau đó đưa chén trà lại cho Trầm thị. Lâm thị thấy, tức muốn học máu. Vốn bà ta định nhận chén trà từ tay Minh Nguyệt để không công nhận thân phận của Trầm thị. Lại không nghĩ rằng tính toán lần này lại bị tiểu tiện nhân Thu Minh Nguyệt này phá vỡ.

Hừ, sớm muộn cũng có một ngày, bà khiến hai tiện nhân này đẹp mặt.

Trầm thị hiểu ý tiếp nhận chén trà, lại cung kính đưa cho Lâm thị.

“Phu nhân, mời uống trà.”

Chỉ trong thời gian kính trà ngắn ngủi, Trầm thị đã hiểu rõ sự tranh đấu trong gia tộc. Mặt bà có hơi trắng bệch, nhưng lưng vẫn thẳng tắp như cũ. Bà không thể ngã xuống, bà còn phải bảo vệ nữ nhi và nhi tử.

Thu Minh Nguyệt cảm nhận được tâm lý của mẫu thân biến hóa, trong lòng an tâm một chút. Từ xưa trong nội viện nhà giàu luôn có nhiều thị phi. Mẫu

thần tính tình ôn hòa, khó tránh sẽ phải chịu thiệt, nàng cũng không có khả năng lúc nào cũng trông chừng bà. Chỉ có để mẫu thân thấy tận mắt mới biết được lòng người hiểm ác, không phải ai cũng lương thiện như bà.

Mắt phượng nàng chậm rãi quay vòng, nhìn về phía bản mặt đen thui của Lâm thị, đáy mắt xẹt qua ý cười.

Trước mắt mọi người, Trầm thị đã bùng chén trà hồi lâu. Lâm thị nếu lại làm khó dễ, chỉ sợ lão thái gia trong lòng cũng không vui.

Thu Minh Lan chột chột Lâm thị, bắn cho bà ta một ánh mắt. Lâm thị nhìn qua, quả thật thấy sắc mặt của lão thái gia đã có chút khó coi. Bà cắn chặt răng, nhưng không thể không nhận trà của Trầm thị, liền cầm lấy một ngụm uống sạch. Trà vào miệng chỉ thấy cổ họng khô khốc, cay đắng trong miệng từ từ tỏa ra, làm lòng ngực bà ta bức bối.

Lão thái quân lúc này mới vừa lòng gật đầu, lại bảo bọn nha hoàn bưng khay trà đến trước mặt Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Thụy, tất nhiên là bọn họ phải dâng trà cho Lâm thị. Thu Minh Nguyệt cùng Thu Minh Thụy ngoan ngoãn nghe lời. Có lẽ vừa mới được bài học hồi này nên hiện tại Lâm thị cũng không làm khó dễ hai người. Uống hết trà của họ, bà ta lại quét mắt nhìn một vòng mọi người

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thận trọng

Editor: Nekofighter aka bibibibili -

Xoảng –

Lâm thị vừa về phòng đã đem bộ chén trà lưu ly trắng thuần thượng hạng trên bàn đập vỡ. Bà ta tức giận tới mặt xanh mét, thở hồng hộc ngồi trên ghế, há mồm liên mắng một câu “Tiểu tiện nhân.”

Thu Minh Lan và Thu Minh Ngọc vừa bước vào, nước trà nóng cứ như vậy văng vào vấy các nàng. Y phục mới tinh bị bắn một mảnh.

“Nương—“ Thu Minh Ngọc chu môi, bất mãn nhìn bà ta, “Đây là một mối nhất của năm nay, nương...”

Lâm thị lúc này tức giận nóng đầu, lại không tìm được chỗ trút, lại thấy bộ dạng không vâng lời của Thu Minh Ngọc, bức bối quát một tiếng

“Câm miệng!”

Thu Minh Ngọc sùng sốt, hốc mắt lập tức đỏ lên.

“Nương...” Nương bình thường thương nàng nhất, hôm nay lại nổi giận với nàng, nàng trong lòng có thể không uất ức sao?

Thu Minh Lan biết, tỷ tỷ của nàng quen được nuông chiều, không có nửa điểm tâm cơ khôn ngoan, vội vàng lôi kéo tay áo nàng ta, cười đi tới.

“Nương, người đừng tức giận, tam tỷ cũng không phải cố ý chọc người.”

Mắt hạnh của Thu Minh Ngọc trừng lên, nàng chộc giận nương khi nào? Thu Minh Lan cũng mặc kệ nàng ta, phân phó nha hoàn đem mảnh vỡ dọn đi, rồi mới đi tới bên người Lâm thị.

“Nương, mới ngày đầu tiên, người nóng vội cái gì?”

Lâm thị neho mắt, chỉ thấy Thu Minh Lan cười dựa vào ngực mình, con người mỹ lệ hiện lên tia u ám

“Nương, người đừng quên, người mới là chính thất của cha. Trầm di nương kia, dù được sủng ái thì cũng chỉ là một di nương thôi, làm sao cũng không vượt qua người được, người cũng không cần phải làm thế.”

Nói đến Lâm thị bức tức nói “Trầm Nhu Giai kia cả người là bộ dạng dụ dỗ, quyến rũ lão gia đến choáng váng đầu óc.”

Thu Minh Lan cười u ám “Nương, người đã vào phủ so với cứ ở bên ngoài làm cha thường xuyên nhớ nhưng vẫn tốt hơn.” Miệng nàng hiện lên ý cười “Cha thích bà ta thì thế nào? Bà chung quy cũng chỉ là thiếp, vô luận thế nào cũng không thể lung lay địa vị của người. Nhưng thật ra.... Nương, chuyện quan trọng nhất bây giờ là người phải sinh một đứa con trai. Người nhìn tổ mẫu xem, không phải do Trầm Di Nương kia sinh được con trai nên tổ mẫu mới thích bà ta đó sao? Nếu người sinh nhi tử, thì đó là con trưởng của cha, còn sợ tổ mẫu không vui mừng sao?”

“Con nói đơn giản quá.” Lửa giận của Lâm thị lúc này tiêu tan không ít, bảo Thu Minh Ngọc ngồi bên cạnh mình. Nhìn hai đứa con gái, ánh mắt Lâm thị lộ ra tình mẫu tử dịu dàng.

“Nhiều năm như vậy, nương vẫn không thể mang thai, ài...” Chuyện này vẫn là tâm bệnh của bà. Bà biết lão thái quân không thích mình là do mình không sinh được con trai trưởng cho Thu gia. Lão thái gia tuy rằng cố kỵ nhà mẹ đẻ bà, không nói thêm gì nhưng đương nhiên cũng để ý. Nhưng bà có cách nào đây? Thu Trọng Khanh cũng không thích bà, một tháng lại ít ở trong phòng bà. Trầm Nhu Giai kia sau khi về đây, bà cơ hồ mỗi đêm đều ngồi một mình trong khuê phòng. Bà cũng muốn làm âm ỉ, nhưng có tác dụng sao? Chuyện này một khi truyền đi, không chỉ Thu gia mất mặt, còn liên lụy cả thái sư phủ sau lưng bà. Đến lúc đó, không từ mà biệt, bà ngay cả chỗ dựa vững chắc là nhà mẹ đẻ cũng mất đi.

Thu Minh Lan trầm mặc. Nàng chẳng qua chỉ là một cô nương khuê phòng, dù thông minh đến đâu cũng bị lễ giáo hạn chế. Nàng chưa lấy chồng, những lời vừa rồi nói ra đã làm tổn hại đức hạnh phụ nữ. Cũng bởi trong phòng không có người ngoài nên nàng mới dám nói lớn mật như vậy.

Nhất thời, hai mẹ con đều im lặng. Chỉ có Thu Minh Ngọc trông rất chuyển động, rồi như chợt nhớ ra gì đó, hung tợn nói “Nương, con không thích Thu Minh Nguyệt kia. Con ghét nàng ta, người đuổi nàng đi được không?” Nàng ghen tị Thu Minh Nguyệt xinh đẹp hơn nàng, hận không thể lấy đao vạch nát mặt nàng ta.

Thu Minh Lan tuy không nói ra nhưng trong lòng cũng ghen tị. Khuôn mặt kia tuy còn chưa phát triển hết nhưng đã có vẻ khuynh thành, so với đại tỷ còn đẹp hơn mấy phần. Trong lòng nàng sao có thể không ghen hận phát cuồng?

Mà trong lòng Lâm thị cũng chỉ nghĩ tới Trầm thị. Bà cảm thấy giữ Trầm thị lại thật là một phiền toái lớn. Không được, phải nghĩ cách đuổi mụ ta đi mới được. Nhớ lại mấy năm trước Thu Trọng Khanh đã có tâm tư cưới nữ nhân kia lên làm bình thê, trong đầu bà liền hoảng sợ.

.....

Tuyệt Nguyệt các là nơi ở của Thu Minh Nguyệt. Đây là một sân viện nho nhã xinh đẹp, vô luận là lầu các lung linh tinh xảo hay thành lang tinh tinh tú lệ đều khiến người ta lưu luyến không quên. Không thể không nói, Thu đại lão gia đối với ba mẹ con nàng quả thật nhiệt tình. Ít nhất ăn, ở, mặc, đi lại của họ cũng không phải dựa theo quy định của thứ tử và thứ nữ.

Bây giờ đã là hoàng hôn, Thu Minh Nguyệt từ buổi sáng sau khi trở về đã ngồi nhìn cửa sổ tới thất thần, sau lại gà gà gật gật ngủ. Thẳng đến khi Hạ Đồng mức nước tiến vào, nàng mới yếu ở tỉnh lại.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi?” Hạ Đồng và Lục Diên một mặt hầu hạ nàng thay quần áo, một mặt nói “Tiểu thư vừa ngủ trưa một chút thì phu nhân đã ghé qua một chuyến...”

“Lục Diên.” Đôi mắt Thu Minh Nguyệt lạnh lùng, đột nhiên ngắt lời Lục Diên.

Lục Diên sững sốt, thấy ánh mắt Minh Nguyệt trong trẻo nhưng yên lặng, nàng cảm thấy một luồng khí lạnh truyền từ lòng bàn chân lên cả người. Sắc mặt nàng trắng bệch, có chút không hiểu.

Thu Minh Nguyệt thân nhiên nhìn nàng ta, tiếp nhận khăn, lau sạch sẽ mặt mình rồi mới buồn bã nói “KHông biết mình sai chỗ nào sao?”

Lục Diên cắn môi “Xin tiểu thư dạy bảo.” Trong mắt còn lộ vẻ oan ức.

Thu Minh Nguyệt càng thất vọng “Hạ Đồng, nói cho nàng ta biết.”

“Vâng” Hạ Đồng xoay người, nói với Lục Diên “Lục Diên, đây là Thu phủ ở kinh thành, không phải Trầm phủ ở Dương Châu, bây giờ không có Trầm phu nhân, chỉ có Trầm di nương.”

Lục Diên chấn động, thêm vào đó, cả Đông Tuyệt, Hồng Ngạc và Tôn ma ma cũng chấn động. Sau đó không hẹn mà cùng nhau hạ mắt, sắc mặt cũng đông cứng lại. Trong đại gia tộc, chú ý nhất là cấp bậc tôn ti. Tuy rằng Lục Diên hôm nay là lỡ miệng nói sai, nhưng chuyện này nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, nếu để Lâm thị biết, chỉ sợ lại làm lớn chuyện. Các nàng sau khi vào phủ đã được an bài ở chỗ của hạ nhân, cho nên chuyện trong đại sảnh vừa rồi không tận mắt thấy. Nhưng qua hỏi thăm này nọ, các nàng trong lòng đều hiểu được, Thu phủ này nước sâu không thấy đáy, chỉ cần hơi không lưu ý sẽ mãi không trở lại được. Cho nên, không ai cầu tình giùm Lục Diên cả, các nàng biết tính tình của Thu Minh Nguyệt, bề ngoài yên tĩnh lạnh lùng, nói sao làm vậy. Hôm nay Lục Diên tuy rằng buột miệng nói ra, nhưng hai chữ đó có thể sẽ lọt vào tai người có tâm tính kế. Không có bài học này thì không thể nhớ rõ được.

Cho nên, các nàng đều im lặng.

Lục Diên cũng là người thông minh. Nghe Hạ Đồng nói một phen như vậy, tâm trạng đã vô cùng rung động. Sau đó bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Thu Minh Nguyệt.

“Tiểu thư, nô tỳ lỡ lời, thỉnh tiểu thư trách phạt.”

Thu Minh Nguyệt khoác một thân nữ trang vân thủy kim long trên người, mặc cho Hạ Đồng giúp nàng chải đầu.

“Đã biết sai thì ra ngoài chịu phạt đi.”

Động tác trong tay Hạ Đồng dừng một chút, lỡ giựt phải tóc của Thu Minh Nguyệt.

“Sao vậy?” Giọng nói không nhanh không chậm của Minh Nguyệt truyền tới, Hạ Đồng lập tức cúi đầu.

“Nô tỳ đáng chết, làm đau tiểu thư.”

Thu Minh Nguyệt sờ sờ búi tóc nhẵn bóng “Không sao.”

Nàng tiện tay cầm một cây trâm vàng khảm bảo thạch lên đầu, lại nhìn cách ăn mặc của mình: vân vụ yên la sam, bên dưới là quần lụa mỏng, vừa thanh nhã lại không gây thất lễ. Phối hợp với dung nhan đoan trang, lại càng thêm đẹp.

Nàng gật gật đầu, rất hài lòng với cách trang điểm này. Quay đầu lại, nhìn thấy Lục Diên còn quỳ trên đất, trong đôi mắt to mang vẻ thỉnh cầu. Ngay cả đám người Tôn ma ma phía sau cũng có ý khẩn cầu.

“Ma ma nói suy nghĩ của mình đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mưu tính sâu xa

Editor: Nekofighter aka bibibibili -

Tôn ma ma là bà vú của nàng, giữa Thu Minh Nguyệt và bà chẳng qua chỉ cách tầng quan hệ. Thu Minh Nguyệt bình thường cũng rất tôn trọng bà. Lúc này nghe Thu Minh Nguyệt lên tiếng, bà lập tức đi tới.

“Tiểu thư, Lục Diên mặc dù có sai, nhưng là vô tình lỡ miệng. Con bé từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh người, sự trung thành đương nhiên không thể nghi ngờ. Tiểu thư, hiện giờ chúng ta không phải ở Dương Châu. Nô tỳ thấy những người ở Thu phủ này không dễ sống chung. Không thân không nói, đã vậy còn là người của Đại phu nhân Lâm thị. Chỉ sợ đã sớm xem người, di nương và thiếu gia là cái đinh trong mắt. Hiện giờ cần phải chú ý dùng người, nếu bây giờ xử phạt Lục Diên, vậy tương lai...”

Tôn ma ma không nói hết câu, nhưng ý nghĩa rất rõ ràng. Bọn họ vừa mới tiến vào Thu Gia, sau này không biết còn phải đối mặt với đao thương hỏa tiễn gì. Lúc này là thời điểm nên đoàn kết. Nếu như lại xử phạt người một nhà, tương lai xảy ra chuyện gì chỉ sợ người chịu thiệt sẽ là Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt nhẹ nhàng cười, mắt phượng quét qua khuôn mặt bọn họ.

“Lời ma ma nói, sao ta lại không biết?”

Tôn ma ma nhú mày “Vậy tiểu thư...?”

Thu Minh Nguyệt xoay người, mở cửa sổ ra. Gió lạnh bên ngoài nhất thời làm tan đi sự phiền muộn trong lòng nàng.

“Ma ma cũng biết con đường phía trước gặp ghềnh, nên phòng ngừa chu đáo.”

Tôn ma ma chấn động “Tiểu thư, ý người là?”

Thu Minh Nguyệt hồ hững quay lại, nhìn về phía Lục Diên đang tỉnh ngộ quỳ phía trước.

“Các người là người ta mang từ Dương Châu đến, sự trung thành của mọi người ta được nhiên tin tưởng. Chỉ là cũng bởi vì sự trung thành ấy, lại càng khiến các người dễ sa vào nơi không mong muốn. Nhà mẹ đẻ Lâm thị hùng hậu, chúng ta chỉ vừa mới vào kinh, không có gì dựa vào. Nếu Lâm thị quyết tâm đối phó ta, ta dù có ba đầu sáu tay cũng không đối phó nổi.”

Đám người Tôn ma ma và Hạ Đồng im lặng, Lục Diên lại đột nhiên ngẩng đầu nói

“Tiểu thư, nô tỳ nguyện ý qua bên Hoán y phòng.”

Đám người Đồng Tuyết nhất thời đều kinh ngạc “Lục Diên?”

Bốn người các nàng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tỷ muội với nhau, đương nhiên không đành lòng để Lục Diên chịu khổ. Đến hoán y phòng làm việc đều là thô sử nha hoàn, mỗi ngày việc giặt quần áo không cũng mệt vô cùng. Ăn mặc ngủ nghỉ so với nhất đẳng nha hoàn kém xa. Lục Diên qua đó, lại là người của Thu Minh Nguyệt mang theo từ Dương Châu, chỉ sợ sau này sẽ bị người ta khi dễ.

Thu Minh Nguyệt nhìn sâu nàng ta một cái “Người đã nghĩ kỹ?”

Lục Diên kiên định gật đầu “Vâng, nô tỳ đã suy nghĩ rõ ràng.”

“Được.” Thu Minh Nguyệt thân nhiên phát tay áo, trên mặt là tươi cười nhân nhật “Nhưng mà hiện tại còn chưa tới lúc.”

Lục Diên đầu óc thông minh, lập tức hiểu ý Thu Minh Nguyệt.

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh.” Nàng nói xong liền đứng lên, đi đến bên cạnh Thu Minh Nguyệt.

“Vừa rồi Lão thái quân cho người truyền lời, bảo các tiểu thư thiếu gia trong phủ tới đại sảnh dùng cơm. Hôm nay tiểu thư bên ba mệt nhọc, chỉ sợ người còn chưa biết hết.”

Thu Minh Nguyệt mỉm cười gật đầu

“Đã vậy, người và Hạ Đồng đi theo giúp ta đi.”

Hạ Đồng lập tức tới đứng cạnh nàng. Thu Minh Nguyệt lại thân nhiên phân phó những người khác

“Ma ma, vừa mới đổi chỗ ở, mọi việc trong Tuyết Nguyệt các này đều phiền ngài xử lý.”

Tôn ma ma lập tức đáp ứng “Vâng”

Thu Minh Nguyệt gật đầu, sau đó chủ tớ ba người mới đi ra ngoài. Tôn ma ma nhìn bóng dáng nàng rời đi, trong mắt lộ tia vui mừng. Vốn bà còn đang lo lắng tiểu thư ở đại viện Thu phủ này sẽ chịu thiệt. Nhưng căn cứ hành động lúc nãy của tiểu thư, có thể thấy người đầu óc thông tuệ mình hẳn, ngày sau sẽ không bị người ta hãm hại.

Trong đại sảnh thính thoảng truyền tới tiếng cười khanh khách

“Tổ mẫu, mặt gạch (Đồ trang sức đeo trên đầu) tôn nữ tặng người ý, người thích không?” Giọng nói trong trẻo linh động, mang theo chút bướng bỉnh giảo hoạt, đó là Thu Minh Lan.

“Ha ha, thích thích, biết con có hiếu rồi.”

Tam phu nhân bên cạnh cũng cười phụ họa “Đúng vậy, Lục tiểu thư có hiếu với mẫu thân nhất.”

Nhị phu nhân ngồi bên cạnh nàng, nghe thấy câu này liền nhú nhú mi, ôn hòa nói một câu “Mấy ngày không thấy, nữ hồng của Minh Lan ngày càng giỏi ra. Mẫu thân buổi chiều mới nói thích mặt gạch mẫu đơn phú quý, Minh lan nhanh như vậy đã làm xong. Đã vậy đường may còn mịn màng tinh xảo, hoa mẫu đơn sống động, chân thật xinh đẹp. Không giống Minh Châu nhà ta, cả ngày chỉ biết đánh đàn ngâm thơ, hoặc là chép kinh phạt, nữ giới. Đã viết cả trăm lần rồi, nhưng chữ vẫn cứ nửa vơi, nhìn không ra gì cả.”

Ánh mắt Thu Minh Lan tối sầm lại, xẹt qua tia tức giận. Ý của Nhị phu nhân là nàng tặng mặt gạch cho lão thái quân là nhờ người khác chỉ điểm. Ghê tởm hơn là, bà ta tuy nói chữ viết Thu Minh Châu không tốt, nhưng ai không biết, lão thái quân thích nhất là kinh phạt, Thu Minh Châu mỗi ngày học tập giáo lý nhà Phật, vừa vận được lão thái quân quan tâm.

Quả nhiên, lão thái quân vừa nghe đã lên tinh thần.

“Tứ nha đầu cũng thích sao chép kinh phạt sao?”

Thu Minh hcaau không phải là con ruột nhị phu nhân, mà là nữ nhi của Phương Di Nương, thiếp thất của Nhị Lão gia. Phương di nương từng là nha hoàn bên cạnh nhị phu nhân, đối với nhị phu nhân rất trung thành, sau khi sinh hạ Thu Minh Châu thì ba năm sau qua đời. Thu Minh Châu này trên danh nghĩa vẫn là con của Nhị phu nhân. Nàng ta bình thường không nói chuyện nhiều, nhưng đối với nhị phu nhân cực kỳ hiếu thuận, cho nên nhị phu nhân đối với nàng ta rất tốt.

Giờ phút này nghe thấy lời nói của lão thái quân, nàng vốn đang ngồi bên cạnh nhị phu nhân lập tức đứng lên, khiêm tốn nói “Tôn nữ tính tình ngu dốt, hiểu không nhiều lắm giáo lý Phật gia, khiến tổ mẫu chê cười.”

Lão thái quân cũng cười ha ha “Tuổi của con có thể nghiên cứu Phật pháp đã là không tệ. Rất nhiều cô nương đều cảm thấy kinh Phật buồn tẻ vô vị, thì ra con cũng là một đứa tính tình trầm tĩnh.

Thu Minh Châu ngẩng đầu cười cười “Phật hiệu vô biên, tôn nữ học được không ít điều.”

Lão thái quân gật gật đầu, sự yêu thích trong mắt càng sâu.

“Ta mấy năm trước đến Bảo Hoa tự thắp hương, Hạnh Đắc phương trượng có viết tay một quyển Kim cương kinh. Con đã thích Phật pháp như vậy, ta liền tặng con.”

Bà khoát tay một cái, Hàn ma ma lập tức cung kính lui xuống đi lấy kinh Phật.

Đôi mắt Thu Minh châu sáng ngời, cũng có chút do dự “Phương trượng đã tặng cho tổ mẫu, tôn nữ sao có thể...”

Lão thái quân không để ý nói “Đưa cho con thì con cứ lấy.” Bà cười như trước, trong mắt là sự tin tưởng.

Trưởng giả ban thưởng, không được từ chối!

Thu Minh Châu hạ mi cung kính nói “Vâng, tôn nữ tạ ơn tổ mẫu ưu ái.”

Hàn ma cầm Kim cương kinh tới đây, giao cho Thu Minh Châu. Thu Minh Châu vui sướng nói lời cảm ơn.

Tam phu nhân vừa định nịnh hót hai cầu, thấy sự đùa cợt trong mắt nhị phu nhân, sắc mặt trở nên có chút xấu hổ. Đại phu nhân vẻ mặt không tốt lắm, Thu Minh Lan nhìn chăm chăm vào quyển kinh Phật trong tay Thu Minh Châu, âm thầm cắn răng. Thu Minh Ngọc thì khinh thường, chỉ là một quyển kinh Phật mà thôi, nàng cũng không hiếm lạ. Mà những người khác trên bàn cơm, thần sắc lại khác nhau.

Lúc này, Thu Minh Lan dường như vô ý “à” một tiếng

“Ngũ tỷ và ngũ đệ sao còn chưa tới? Mẫu thân không phải vừa kêu nha hoàn đi mời sao? Tại sao lại...” Nàng âm thầm nhìn sắc mặt lão thái quân, thông minh cúi đầu. Bữa ăn gia đình, Thu Minh Nguyệt đến muộn không nói, còn để một bàn trưởng bối ngồi chờ, thất lễ vô cùng. Lão thái quân tuy trên mặt không lộ vẻ gì, nhưng đáy lòng khẳng định đã có chút tức giận.

Quả thật trong lòng lão thái quân không vui, nhưng nghĩ đến Trầm Nhu Giai, lại bất giác thờ dài một hơi. Năm đó là bà thất tín với người ta, cuối cùng là thẹn với Trầm gia.

Chốc lát sau, từ cửa truyền tới tiếng của nha hoàn

“Ngũ tiểu thư và ngũ thiếu gia đã tới.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Gia yến rắc rối

Editor: bibibibili -

Thu Minh Nguyệt là nửa đường gặp được Thu Minh Thụy, cố ý lôi kéo nó câu giờ, lúc này mới đến đại sảnh. Giương mắt nhìn quanh, chỉ thấy một đám oanh oanh yến yến, đều là nữ tử. Ánh mắt mỗi người nhìn nàng đều khác nhau, có vui sướng khi người gặp họa, có châm biếm, có khinh bỉ...

Chỉ có một người lộ ra vẻ ôn hòa. Đó là một cô nương cùng tuổi nàng, dung mạo không phải điểm lệ, chỉ có thể coi là thanh tú. Nhưng trên người nàng có một loại khí chất thanh nhã, như hoa cúc nở rộ. Thân nhiên như vậy, hương thơm thấm nhập trái tim. Nàng ấy hôm nay một thân váy bạch ngọc lan vàng nhạt, thắt lưng bọc kín, trên đầu cũng đeo vài cây trâm cài tóc đỏ, cả người trắng trong thuần khiết, khiến người ta nhìn thực dễ chịu.

Nữ tử này thật ra nàng có chút ấn tượng. Thu Minh Châu, nữ nhi của di nương ở nhị phòng, đứng hàng thứ tư ở Thu gia.

Nàng chậm rãi đi tới, không kiêu ngạo không siểm nịnh chào các vị trưởng bối.

“Minh Nguyệt đến chậm, thỉnh tổ mẫu thứ tội.”

Lão thái quân thấy nàng thái độ khiêm tốn chân thành, sắc mặt mềm đi không ít. Vừa muốn để tỷ đệ hai người đứng dậy, lại nghe đại phu nhân nói ra một câu kỳ quái.

“Rốt cuộc cũng tỉnh ngủ sao?”

Trong mắt Thu Minh Nguyệt lộ ra nghi hoặc “Mẫu thân nói gì?”

Đại phu nhân cười lạnh “Mới vừa rồi ta bảo nha hoàn đi gọi người, không nghĩ rằng nha hoàn ở Tuyết Nguyệt các thể mà cũng thật có máu mặt. Nói gì mà tiểu thư nhà chúng ta còn đang ngủ trưa, người bên ngoài không nở đánh thức?” Bà ta trong mắt lộ vẻ châm chọc “Có lẽ người được chiều chuộng quá rồi, ở Dương Châu chẳng phải Trầm di nương rất nghiêm khắc với người sao? Chẳng qua mới ngồi xe ngựa một ngày lại mệt ngủ tới giờ Ngọ, còn bắt lão thái quân chờ đợi.” Lâm thị nói chuyện hết sức cay nghiệt, mặt mày lại liêu linh ngoan lệ, không chút khách khí mỉa mai.

Đại sảnh lập tức yên lặng hoàn toàn. Lão thái quân lúc này đang hòa hoãn bây giờ cũng chìm xuống.

Sắc mặt Thu Minh Nguyệt kích động, lập tức quỳ trên mặt đất, mềm mại thút thít “Mẫu thân thứ tội, Minh Nguyệt thật sự không biết...” Nàng lại ngẩng đầu, gượng nhìn Lục Diên quỳ gối bên cạnh

“Bên cạnh ta luôn là do người hầu hạ, mẫu thân kêu người đến, người vì sao không báo cho ta biết?”

Lục Diên sợ tới mức trắng bệch, lo sợ không yên biện giải “Tiểu thư thứ tội, tiểu thư thứ tội, nô tỳ không phải cố ý. Thật sự tiểu thư từ nhỏ thân thể yếu

ót, chưa bao giờ đi đường xa như vậy. Nô tỳ lo lắng thân mình tiểu thư chịu không nổi, nên định chờ tiểu thư tỉnh rồi mới báo. Chỉ là tiểu thư vừa tới kinh thành, có rất nhiều thứ chưa làm xong, nô tỳ liền vội vàng chuẩn bị trang phục đạo cụ cho người. Nên cuối cùng... quên mất.”

Nàng càng nói càng nhỏ, rõ ràng đang chột dạ.

“Ngươi –” Thu Minh Nguyệt tức giận run người, quay đầu hướng lão thái quân đập đầu mạnh.

“Tổ mẫu, đều là do tôn nữ trị dưới không nghiêm. Vốn định nể tình các nàng từ nhỏ đi theo bên người tôn nữ, nên lúc nào cũng khoan dung đối đãi. Mấy năm nay cũng phiền các nàng chiếu cố tôn nữ và mẫu thân. Cũng không nghĩ rằng bọn họ lại được sủng sinh kêu, lại làm như vậy... thỉnh tổ mẫu trách phạt.”

Bên cạnh, Lục Diên về mặt u oán nhìn Thu Minh Nguyệt. Lão thái quân nghe nàng nhắc tới Trầm thị, trong lòng càng thêm áy náy. Nghĩ rằng ba mẹ con họ mấy năm nay sống không dễ dàng, lần này chẳng qua là nha hoàn ngang ngược kiêu ngạo một chút, cũng không thể trách Thu Minh Nguyệt, cho nên bà về mặt ôn hòa nói “Ngũ nha đầu, con đứng lên, đừng quỳ, trên mặt đất lạnh, cẩn thận đầu gối bị thương.”

Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu, hai mắt còn phảng phất nước mắt chưa tan, làm lão thái quân đau lòng. Lập tức bảo Hàn ma ma bên người đỡ nàng đứng dậy.

Đại phu nhân tức đến nắm chặt khăn trong tay, vô tình liếc thấy thần sắc đau khổ của Lục Diên, trong lòng bà ta thật nhanh tính toán, nói “Mẫu thân, Minh Nguyệt tính tình quả thật có chút nhu nhược, bất quá nha đầu kia lại dám can đảm không đem chủ tử để vào mắt, quả thật đáng giận.”

Lục Diên sắc mặt tái nhợt, mắt lộ vẻ hoảng sợ, nhìn về phía Thu Minh Nguyệt cầu xin giúp đỡ. Thu Minh Nguyệt về mặt cũng không đành lòng, nhưng cũng nhanh chóng quên đi.

“Mẫu thân nói rất đúng.” Nàng rừ mi xuống, thấp giọng nói “Nhưng nể tình nàng ta phụng dưỡng nữ nhi nhiều năm trung thành tận tâm, xin mẫu thân trách phạt nhẹ.”

Đại phu nhân cười như không cười nhìn nàng, trong mắt hiện lên sự ngoan độc.

“Thu gia trăm năm vọng tộc, gia phong nghiêm cẩn, nhất định không chấp nhận được loại nha hoàn khinh thị chủ tử như vậy.”

Thu Minh Nguyệt thân mình run lên, giọng nói cũng run rẩy theo.

“Như vậy, trước đánh đại bản, sau đuổi tới hoán y phòng đi.” Nàng nói xong không đành lòng liếc nhìn Lục Diên một cái, sau đó lại vô tình quay mặt sang chỗ khác.

Đại phu nhân có chút ngoài ý muốn nhìn nàng, không nói chuyện, mà nhìn về phía lão thái quân. Lão thái quân nhìn sâu Thu Minh Nguyệt một cái, mới gật đầu nói

“Lôi ra ngoài đi.”

Lục Diên quá sợ hãi, nắm lấy váy Thu Minh Nguyệt cầu xin

“Tiểu thư tha mạng, nô tỳ không muốn đi hoán y phòng, cầu tiểu thư khai ân. Nô tỳ từ nhỏ đi theo bên người tiểu thư, không có công lao cũng có khổ lao, tiểu thư sao có thể...”

“Câm mồm” Thu Minh Nguyệt tức giận đến tay phát run, tát một cái trên mặt Lục Diên.

“Ta cũng không biết, ngươi đã gây ra chuyện tới như vậy, còn dám kiêu ngạo tranh công? Xem ra ta bình thường quá mức dung túng ngươi rồi.”

Lão thái quân phát phát tay, lập tức có hai bà tử đến kéo Lục Diên ra ngoài. Lục Diên bị hai bà tử giữ chặt, không thể tiếp tục náo loạn, con mắt trở nên độc ác. Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu, vừa lúc thấy đôi mắt kén hận ý của Lục Diên, miệng nàng ta nhếch lên, trong mắt xẹt qua ý cười.

Đại phu nhân cũng rất vui vẻ. Bà ta không xử lý được Thu Minh Nguyệt thì xử lý nha hoàn của nàng ta cũng tốt. Mọi người trong phòng đều đắm chìm, ánh mắt nhìn về phía Thu Minh Nguyệt có chút thương cảm, cùng thờ dài. Một thứ nữ tính tình nhu nhược vừa trở về đã bị chủ mẫu xử lý nha hoàn bên người. Bây giờ ở nơi này, ngày sau không có tâm phúc bên cạnh, sẽ gian nan thế nào chứ? Giờ phút này ai cũng đồng tình với Thu Minh Nguyệt.

“Tốt lắm, mọi người đã đến đủ, mang thức ăn lên đi.” Lão thái quân ngồi ở chủ vị, đem biểu tình của mỗi người nhìn rõ ràng.

Trừ bỏ được nha hoàn đắc lực bên người Thu Minh Nguyệt, đại phu nhân trong lòng đắc ý, cho nên lúc ăn cơm cũng không gây khó dễ. Mà Thu Minh Nguyệt cũng đem những người mà do buổi sáng tâm tư hoảng hốt không để ý nhớ kỹ càng.

Lão thái quân có ban hi từ một nữ nhi. Trừ bỏ trường nữ đã xuất giá, hai con trai trưởng là đại lão gia và nhị lão gia, thứ tử là tam lão gia hiện tại cũng ở Thu phủ, không tách ra riêng. Đại lão gia có một thê ba thiếp, tính cả mẫu thân nàng là bốn, nhưng không có nha hoàn thông phòng. Sáu nữ nhi, đại phu nhân sinh ba người: trưởng nữ Thu Minh Hà, hai năm trước đã gả cho thế tử Trung Sơn Bá, đầu năm nay vừa sinh một nữ nhi. Tam tiểu thư Thu Minh Ngọc, năm nay mười bốn. Lục tiểu thư Thu Minh Lan, so với nàng nhỏ hơn hai tuổi. Còn có một thứ nữ mười một tuổi là Thu Minh Như, là do Chân di nương, người do đồng nghiệp trong thương trường của đại lão gia tặng sinh ra. Chẳng qua Chân di nương hồng nhan bạc mệnh, sớm liền buông tay khỏi nhân gian. Thu Minh Như sáu tuổi, từ nhỏ đã nhiều bệnh, hàng năm đều ở trong phòng mình không ra khỏi cửa. Cuối cùng là đệ đệ của nàng, Thu Minh

Thụy.

Nhị lão gia có một thê ba thiếp, năm nha hoàn thông phòng, trừ bỏ chính thê là Hoàng thị sinh được trưởng tử Thu Minh Hiền, còn có ba thứ xuất: Nhị tiểu thư Thu Minh Trân, tam thiếu gia Thu Minh Hy, tứ tiểu thư Thu Minh Châu.

Tam lão gia thê thiếp nhiều nhất, trừ bỏ chính thất Ngụy Thị, còn có sáu di nương và bảy tám thông phòng, bốn đứa con. Con trai trưởng là nhị thiếu gia Thu Minh Kỳ, thứ tử cửu thiếu gia Thu Minh Cẩm, thứ nữ thất tiểu thư Thu Minh Dung, bát tiểu thư Thu Minh Trân.

Ngoài tam lão gia, đại lão gia và nhị lão gia đều có chức vị quan trọng. Gia quyến tới nay đã có vài di nương, vài vị lão gia phu nhân cùng vài vị tiểu thư thiếu gia. Cô đại chủ trọng việc nam nữ chia phòng ăn. Mới vừa rồi Thu Minh Nguyệt khoan thai tới chậm, ba vị lão gia và vài vị thiếu gia ở bên kia bình phòng đều nghe thấy hết. Chẳng qua bên này có lão thái quân, bọn họ không tiện nhiều lời. Lúc này thấy lão thái quân phân phó mang thức ăn lên, đại lão gia mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Mà Thu Minh Thụy cũng bị nha hoàn dẫn tới bàn ăn của nam nhân

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trầm thị thông suốt

Editor: Nekofighter aka bibibibi-

Thu Minh Hiền một thân áo choàng nguyệt hoa, ngồi sau bình phong. Dáng người hần tuấn lãng như trúc. Xuyên qua bình phong mờ lung, hần nhìn thấy dáng người uyển chuyển hàm xúc của cô gái kia, giống như tiên tử trên trời. Thấy nàng khó xử, hần thiếu chút nữa không kiềm chế được lao ra giải vây thay nàng. Nhưng lễ giáo trói buộc, hần không thể tùy hứng. Chỉ đành phải kìm lại lo lắng từ đáy lòng. Giờ phút này hết thấy đều sóng yên biển lặng, hần mới nhẹ nhàng thở ra.

Gian ngoài, Thu Minh Nguyệt nhìn một bàn đầy nữ nhân, trong lòng có chút chán nản.

Nơi có nữ nhân, sẽ có tranh đấu. Nơi chật kín nữ nhân như vậy sẽ nháo ra không ít phong ba đầu.

Dùng bữa tối xong, Thu Minh Nguyệt không về mà mang theo đệ đệ Thu Minh Thụy đến Thâm viên của Trầm thị. Trầm thị đã sớm nghe nói ở đại sảnh phát sinh chuyện, vội vàng lôi kéo Thu Minh Nguyệt nói “Minh Nguyệt, Lục Diên sao lại bị đại phu nhân xử lý rồi? Nàng ta từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh con, đối với con cũng trung thành. Chúng ta vừa tới Thu gia, bên cạnh không có người đắc lực, về sau...” Bà không phải không lo lắng, nhưng biết nữ nhi là người có chủ ý, làm việc gì đều đúng mực. Chỉ là Thu phủ to lớn này là địa phương bọn họ không quen thuộc, không có người giúp đỡ thì về sau gian nan tới cỡ nào?

Bà thở dài “Phu nhân đây là muốn diệt trừ phụ tá đắc lực của con đây mà.” Bà mặc dù thiện tâm nhưng không phải người ngu dốt, sao không biết rõ đại gia tộc này... ồn ào tới cỡ nào?

Thu Minh Nguyệt đôi mắt sáng ngời, không nghĩ mẫu thân vậy mà lại thông suốt. Nàng nắm tay Trầm thị, ý bảo những nha hoàn khác lui ra, sau đó mới đã Trầm thị vào phòng.

“Di nương, người có thể hiểu điều đó là tốt rồi.” Trong lòng nàng không phải không có bi ai. Mẫu thân của mình mà ngay cả tiếng nương cũng không được gọi.

“Con chỉ sợ người tính tình nhu nhược, bị phu nhân khi dễ.” Nàng dùng một chút, nhỏ giọng nói mấy câu vào tai Trầm thị. Trầm thị đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thở dài “Thật sự là khổ cho nha đầu Lục Diên kia rồi.”

Thu Minh Nguyệt cúi đầu trầm mặt chốc lát, mới nói “Di nương, tin tưởng con, đây chỉ là tạm thời.”

Nhìn ánh mắt kiên cường của nữ nhi, Trầm thị trong lòng xẹt qua tia ấm áp.

“Ừ.”

Bà lại sờ sờ đầu Thu Minh Thụy, về mặt hiền hòa.

“Ta có con và Thu Minh Thụy là đủ rồi. Chỉ cần tỷ đệ hai con bình bình an an cả đời, ta liền yên tâm.”

“Nương...” Thu Minh Nguyệt mũi đau xót, cuối cùng không nhịn được kêu lên.

Trầm thị cuống quýt che miệng nàng “Đừng để người khác nghe thấy.” Bà kích động nhìn chung quanh, xác định không ai nghe thấy, mới buông ra.

Thu Minh Nguyệt lại nắm tay nàng, mắt phượng tràn đầy sự kiên định.

“Nương, người tin tưởng con, một này nào đó con sẽ quang minh chính đại gọi người một tiếng “nương.””

Trầm thị ôn nhu cười cười “Ừ, ta tin con.”

Thu Minh Thụy tuổi nhỏ, nhưng chỉ một ngày ngắn ngủi đã khiến nó hiểu được tranh đấu kịch liệt nơi này, trong lòng cũng sợ hãi ngơ ngác. Giờ phút này thấy tỷ tỷ nói chắc chắn như vậy, trong lòng cũng vui vẻ lên. Nó quên đi chuyện bữa tối ăn cơm không thoải mái, lôi kéo Trầm thị nói chuyện

“Di nương, chiều nay cha nói uốn con và các ca ca cùng đi học.” Nó vẻ mặt hưng phấn, ánh mắt cũng rạng rỡ.

“Thật sao?” Trầm thị cũng rất vui. Nhi tử vốn thông minh, nếu sau này có thể thi đỗ công danh, đối với tiền đồ nữ nhi cũng có thể trợ giúp

Thu Minh Thụy thật thà gật đầu “Đương nhiên là thật, cha nói mấy ngày nữa sẽ sắp xếp cho con. Cha còn nói ba năm sau, ở kỳ thi mùa xuân, con có thể tiến lên tam bang.” Về mặt nó tự đắc, trong mắt đủ kiêu ngạo.

Thu Minh Nguyệt sờ sờ đầu nó “Tự tin là tốt, nhưng đệ phải nhớ kỹ, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu tiên, núi cao còn có núi khác cao hơn. Không thể cuồng ngạo tự phụ, biết không? Học thức là vô hạn, mai một đến trường phải ngoan ngoãn nghe theo phu tử, về sau cũng không được cậy tài khinh người.”

Thu Minh Thụy luôn nghe lời tỷ tỷ, nói gì nghe nấy. Học vấn của tỷ tỷ so với phu tử còn giỏi hơn. Cho nên trong lòng nó, lời tỷ tỷ là đúng nhất, cho nên hần gật đầu thật mạnh.

“Đệ biết rồi, tỷ tỷ.”

Mẹ con ba người đang nói chuyện, bên ngoài truyền tới giọng nói của nha hoàn Hạ Diệp.

“Lão gia tới rồi.”

Trầm thị ngăn ra, không hề che dấu tia vui sướng trong đáy mắt.

Thu Minh Nguyệt lắc đầu, vì nữ tử ở thế giới này mà bi ai. Ngẩng đầu thấy đại lão gia tiêu sái bước vào, vừa thấy Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Thụy cũng ở đây, nụ cười càng nhu hòa thêm vài phần.

“Minh Nguyệt và Minh THụy cũng đến sao.”

Ông đến bên cạnh Trầm thị, ánh mắt dịu dàng “Dùng bữa tối chưa?”

Làm trò trước mặt nữ nhi, Trầm thị có chút thẹn thùng, nhưng vẫn gật đầu.

“Dùng rồi.”

Thu Minh Nguyệt cũng thức thời kéo tay đệ đệ chuẩn bị đi, lại bị đại lão gia gọi.

“Minh Nguyệt.”

Thu Minh Nguyệt quay đầu” Cha có chuyện gì sao?”

Ánh mắt đại lão gia có chút áy náy “Lục Diên...”

Thu Minh Nguyệt cười nhạt cắt đứt lời ông “Lục Diên phạm lỗi, mẫu thân trách phạt nàng ta là đúng.” Sắc mặt nàng có chút ảm đạm, có thể thấy được lòng nàng vẫn có chút thương tâm.

Đại lão gia một bên vui mừng nữ nhi còn nhỏ đã biết lễ, về phương diện khác cũng tức giận Lâm thị quá mức kiêu ngạo ương ngạnh, nữ nhi ngày đầu vào phủ đã trách phạt nha hoàn của nó. Lòng dạ độc ác, quả thật vô pháp vô thiên. Thấy nữ nhi bị ủy khuất còn nói thay Lâm thị, lòng ông càng thêm áy náy.

“Vừa rồi ta đã nói qua với mẫu thân, qua hai ngày nữa sẽ an bài nha bà vào phủ, để ba mẹ con con tuyển một ít nha hoàn hầu hạ trong phòng.” Lời này của đại lão gia thật đúng ý Trầm thị, cũng là cho Thu Minh Nguyệt một viên thuốc an thần.

Bởi vì vừa rồi dùng qua bữa tối, cuối cùng đại phu nhân có nói một câu. Đó là mẹ con ba người mới từ Dương Châu tới, bên người cũng không có nhiều nha hoàn hầu hạ, ngày mai sẽ phân cho họ vài nha hoàn. Nàng biết, phân công nha hoàn là lựa chọn từ trong phủ. Lâm thị là đương gia mười mấy năm, nha hoàn trong phủ phần lớn đều là tâm phúc của Lâm thị. Mang tiếng là phân công nha hoàn, nói trắng ra chính là đưa người nằm vùng, đếm giá thị ba mẹ con Trầm thị. Thu Minh Nguyệt có thể yên tâm sao?

Đại lão gia lần này nói rõ, bảo nha bà vào phủ, mua nha hoàn từ bên ngoài. Những người này không phải sống trong Thu phủ, tỷ lệ nằm vùng nhỏ hơn nhiều. Tuy rằng lấy thủ đoạn và nhân mạch của Đại phu nhân mà nói, đương nhiên có thể thu mua những người này. Nhưng chỉ cần không phải người của đại phu nhân ngay từ đầu, đều có thể có cách thay đổi đúng không? Phải biết rằng, đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Sau khi Thu Minh Nguyệt chờ lại Tuyết Nguyệt các, đám người Tôn ma ma đương nhiên cũng biết Lục Diên bị biếm đến hoán y phòng. Các nàng biết Thu Minh Nguyệt dụng tâm lượng khổ, nghĩ đến chủ tử vừa bước vào Thu Gia đã gặp khó khăn, thật cẩn thận thận trọng tỉ mỉ tính toán, trong lòng các

nàng không phải không đau, cho nên cũng không nói gì. Hầu hạ nàng rửa mặt xong liền lui xuống.

Lại nói tới đại phu nhân, thật vất vả đêm nay mới xử lý được nha hoàn của Thu Minh Nguyệt, tâm tình bà rất tốt. Chỉ là lát sau lại nghe nói đại lão gia tới phòng Trầm thị, nhất thời bày ra bộ mặt u ám, vợ lấy chén trà trên bàn quăng xuống đất.

Lí ma ma vừa vận xóc màn tiến vào, thấy tư thế này, lập tức cả kinh chạy đến ngăn cản.

“Ồi phu nhân của ta, người cũng đứng tức giận như vậy. Nếu như lão thái gia và lão thái quân biết, sẽ nói người lòng dạ hẹp hòi đó.” Bà ta vừa nói vừa cầm ly trà trong tay đại phu nhân đặt xuống, liếc mắt nhìn nha hoàn bên người, nàng ta hiểu ý lập tức ra ngoài cửa canh gác.

Đại phu nhân thở hồng hộc ngồi xuống, sắc mặt âm trầm.

“Con hồ ly kia, một chút lại đến quyến rũ lão gia, tức chết ta mà.”

Lí ma ma một bên an ủi “phu nhân, ngài làm gì vì một tiểu thiếp mà giận dữ? Không đáng giá. Trầm thị kia bên ngoài mui mẩy, nhưng vì lão gia sinh hạ hai đứa con. Nàng ta vừa được lão gia đón về, nếu lúc này vắng vẻ nàng, khó tránh rơi xuống cái tiếng bất nhân bất nghĩa, lọt vào tai lão thái gia, lão thái quân cũng không tốt.”

Đại phu nhân cũng biết điều này, nhưng trong lòng không kiềm được sự hoảng sợ. Bà nhìn Lí ma ma bên cạnh, Lí ma ma là vú nuôi của bà, mấy năm nay theo bên người cũng đưa ra không ít kế sách.

“Ma ma, người cũng biết, lão gia tâm không ở chỗ ta, mấy năm nay lạnh nhạt với ta là sự thật. Nếu không có Minh Hà, chỉ sợ...” Đại phu nhân nói đến đây mắt mày âm trầm, trên khuôn mặt xưa nay vênh vảo hung hăng, bây giờ ngược lại thêm vài phần đau khổ.

Lí ma ma thấy cũng đau lòng, tròn mắt chuyển động, nói “Phu nhân đừng quên, Trầm thị đến đây, chịu lạnh nhạt không phải chỉ mình người.”

Đại phu nhân ngẩn ra, sau đó lại lộ vẻ mặt ghét bỏ.

“Người nói là tiện nhân Từ Ngọc kia?”

Lí ma ma cười cười “Phu nhân, người đã quên Lệ di nương sao?”

Ánh mắt đại phu nhân chợt lóe, sau lại nhủ mảy.

“Nàng ta cũng vô dụng, may mắn có được dung mạo đẹp cũng không đạt được tâm lão gia.” Năm đó đại lão gia mê luyện Trầm thị, Lâm thị tức giận, Lí ma ma liền nói lên ý kiến, bảo bà đem một đại nha hoàn đẹp mắt cho lão gia làm thông phòng. Lâm thị lúc trước vạn lần không đồng ý, nhưng mắt thấy số lần đại lão gia bước vào phòng mình ngày càng ít, liền phải làm theo.

Nha đầu này thật ra cũng không chịu thua kém, làm thông phòng cho đại lão gia ba tháng liền thăng thành di nương. Mà đoạn thoải gian kia, số lần đại lão gia đi gặp Trầm thị ít lại. Lâm thị lúc này mới yên tâm. Lại không nghĩ rằng, Lệ di nương kia cũng là không xài được. Chẳng qua chỉ mới mấy tháng, đại lão gia đã vắng vẻ nàng ta, khiến Lâm thị tức giận vô cùng.

Lí ma ma cười đến bí hiểm “Phu nhân, Lệ di nương không có đứa nhỏ, lại xuất thân nha hoàn, trong phủ này không có chỗ nương tựa, lão gia mấy năm nay cũng không cưng chiều nàng, cũng chỉ dựa vào người ban ân mà sống. HUống hồ nàng ta vốn nhờ người mới có phúc phận này. Người ta nói tích gió thành bão, bây giờ cũng tới lúc để Lệ di nương báo ân.

Đại phu nhân hé mắt “Ma ma nói rất đúng.”

Thê thiếp cỡ đại cấp bậc rất khắc nghiệt, mỗi ngày phải thỉnh an đại phu nhân, sớm chiều chăm chỉ, không thể thiếu sót. Chủ mẫu không tốt còn có thể lập ra quy củ cho thiếp thất. Nay đại phu nhân cũng dùng cái này để khó dễ Trầm thị. Chẳng qua vì không tìm được nhược điểm. Trầm thị mỗi ngày đều quy củ, hiểu thuận với lão thái gia và lão thái quân. Dần dần, khúc mắc trong lòng lão thái gia

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tâm tư chốn cung đình

Editor: Nekofighter aka bibibibili -

Hoàng cung, trong Kim Phụng cung, một cung điện to lớn tràn ngập ánh sáng, sàn nhà cẩm thạch bóng loáng, trên tháp quý phi làm từ gỗ Tử Đàn, một phụ nhân đẹp đẽ quý giá nằm nghiêng, con người nửa híp lại. Phụng bào màu đỏ bằng vải kim tuyến như phụng hoàng, trên trần nhà treo đầy Dạ Minh Châu, chiếu xuống những tia sáng chỉ chít.

Lát sau, trong phòng vang lên tiếng bước chân vội vàng của cung nữ.

“Thái hậu, thuốc đã nấu xong.”

Mùi thuốc đông y gay mũi quen thuộc khiến thái hậu nhũ mảy. Bà mở to mắt, nhìn chén thuốc cung nữ bưng tới, than nhẹ một tiếng.

“Mỗi ngày đều uống thuốc, khi nào mới xong.” Lời nói của bà như nén giận, cung nữ kia nghe xong lại cúi đầu “Thái hậu phúc thọ lâu dài, nhất định có ngày sẽ hồi phục.”

Thái hậu giương mắt nhìn nàng ta không nói lời nào. Cung nữ lúc này mới cẩn thận bước lên, nửa quỳ trên đất, hầu hạ bà uống thuốc xong, lại cầm cái khăn to tuyết trắng lau thuốc dính bên miệng bà. Lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh bầm báo cao vút

.

“Hoàng hậu nương nương đến.”

Cung nữ giật mình, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn thái hậu. Thái hậu chỉ thản nhiên phát tay, ý bảo nàng đi xuống.

Bà nhìn lại, từ ngoài đi vào là một nữ tử lông lẩy sang trọng, phụng bào màu vàng, ngũ quan diễm lệ mà trầm ổn. Đặc biệt phần đuôi mắt càng khiến người ta cảm thấy nàng là một nữ nhân khôn khéo, lòng dạ sâu thâm. Trên đầu búi tóc Triều Phụng cao quý, dùng mười hai cây kim phụng sai, biểu tượng cho thân phận hoàng hậu. Trâm cài phát ra ánh sáng, bông tai bằng ngọc chạm vào nhau phát ra âm thanh dễ nghe, nhưng tại đại điện yên tĩnh này lại vô cùng chói tai.

Thái hậu ánh mắt sâu sắc chớp một cái.

Hoàng hậu đi tới trước mặt, cung kính hành lễ với thái hậu.

“Thần thiếp thỉnh an mẫu hậu.”

Thái hậu liếc mắt nhìn hai cung nữ phía sau nàng, miễn cưỡng phát tay: “Miễn đi”

“Tạ mẫu hậu” Hoàng hậu đứng dậy, không tiếng động liếc nhìn chén thuốc, sau đó cực kỳ tự nhiên đến bên tháp, giọng điệu mang vài phần thân thiết nhìn thái hậu nói.

“Mẫu hậu gần đây khí sắc tốt hơn nhiều.”

Nàng ngồi ở tháp nhỏ bên cạnh, cảm mỹ nhân chủ mười phần sẵn sóc đám lưng cho thái hậu.

Thái hậu thấy nàng làm trò, hơi hơi nhướng mày, cười nói “Ừ, y thuật của thái y đạo này tốt hơn, ai gia gần đây quả thật thấy đỡ hơn nhiều lắm.”

Động tác trong tay hoàng hậu cứng lại, sau đó lại dịu dàng nói “Mẫu hậu phụng thờ an khang, thần thiếp trong lòng cũng vui mừng.”

Thái hậu hình như có chút hường thụ, nhắm mắt lại “Hoàng hậu trẻ như vậy còn đến tìm ai gia là có việc gì?”

Hoàng hậu suy nghĩ một chút, nói “Mẫu hậu, Hoàn nhi năm nay đã mười tám, nên cưới chính phi.”

“Ừ” Thái hậu không mở mắt “Mười lăm tháng sau Trầm Nam vương phi mở hội ngắm hoa ở vương phủ, để lựa phi tử cho Trầm Nam Vương thế tử. Lão đại từ trước tới nay cùng đứa bé kia quan hệ không tồi, bảo nó đi đi, có lẽ sẽ gặp được người thích hợp.” Bà nghĩ nghĩ, lại nói “Đúng rồi, đứa nhỏ Ly nhi kia, cũng đã mười sáu.” Bà thở dài một tiếng, sắc mặt hoàng hậu khê đổi. Tay nắm mỹ nhân chủ hơi dùng sức, đồng tử mắt trở nên thâm trầm.

Nàng giả bộ bày ra khuôn mặt tươi cười “Vinh thân vương thế tử từ nhỏ đã thông tuệ tuyệt đỉnh, tuần tú nhã nhặn, đáng tiếc là...” Nàng nói xong sắc mặt liền ảm đạm, giống như cực kỳ thương tâm.

Thái hậu rũ mắt xuống, trong trâm mắt xẹt qua tia đau đớn.

Một lúc sau, bà mệt mỏi khoát tay

“Số mệnh không như ý, kiếp này Ly nhi đành chịu khổ.” Giọng nói bà tuy lạnh nhạt, lại thêm vài phần lạnh nhạt. Bà nhắm mắt lại, im lặng một lúc, sau đó ưỡn oai nói “Chuyện cũ đã qua nhiều năm, cũng đừng nói nữa.”

Hoàng hậu gật đầu nói “Vâng, thần thiếp tuân mệnh.” Nàng buông mỹ nhân châu, tự mình châm trà cho thái hậu, dịu dàng nói “Ý tứ mẫu hậu thần thiếp hiểu, chỉ là từ nhỏ Ly nhi quá ít nói, lại trải qua chuyện như vậy.... Nghe nói Vinh thân vương phi cũng đang chuẩn bị nghị thân cho nó...”

Thái hậu sắc mặt lạnh vài phần, đột nhiên ngồi dậy, vung tay áo nói “Thôi, hôn sự của Ly nhi, ai gia tự mình làm chủ.”

Hoàng hậu cắn chặt răng, giọng điệu tận lực khiêm tốn “Mẫu hậu đã có người thích hợp?”

Thái hậu liếc nàng một cái, nói “Sắc trời không còn sớm, hoàng hậu trở về đi.”

Hoàng hậu cứng người, móng tay dài nắm chặt vào thịt. Nàng hít sâu một hơi, khom người nói “Vâng, mẫu hậu sớm nghỉ ngơi, thần thiếp cáo lui.”

Lúc nàng đứng lên, thái hậu đã muốn nhắm mắt lại, chỉ thần nhiên ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Đôi mắt hoàng hậu thâm trầm, cuối cùng xoay người đi. Đèn cung đình màu tím trên hành lang lay động trong giá, ánh sáng ảm đạm chiếu vào mặt nàng, dung nhan đôn trang âm trầm khó coi. Một đoàn cung nữ đi phía sau cúi đầu, yên lặng hoàn toàn.

Thẳng đến khi đoàn người đã đi xa, từ sau hòn núi giả, một chủ một tớ mới xuất hiện. Chủ từ ngồi xe lăn, nam từ bên cạnh cầm kiếm, lạnh như băng.

“Thế tử? Muốn đi gặp thái hậu sao?”

Thiếu niên ngồi xe lăn cúi đầu, bóng đêm khiến dung nhan hắn thêm vài phần yêu mỹ, thần nhiên nói “Không cần, trở về đi.”

Mộ Việt gật đầu “Vâng” sau đó đẩy xe lăn, chậm rãi rời cung.

Trên đường mưa gió lạnh lẽo, nước mưa trên cao rơi xuống từng mái hiên, tầng tầng chảy xuống đất, ánh trắng mờ lung như nước, loang lổ chiếu trên cây. Thân ảnh cô đơn của nam từ lơ lửng trước cửa sổ. Ánh nến trong phòng lúc tối lúc sáng, càng thêm lạnh.

Hắn ngồi xe lăn, ngón tay nhẹ nhàng đẩy cửa sổ tạo thành một khe hở nhỏ. Mắt nhìn mưa phùn rơi ngoài cửa sổ, lại quay đầu, dừng mắt ở bức họa trên bàn. Tuy rằng chỉ một góc, nhưng cũng có thể nhìn ra đó là một bức tranh mỹ nhân. La quần màu tím tung bay như mộng, tóc đen như mực phiêu dật trong gió, dung nhan trong tranh bị hạn chết nhiều, chỉ mơ hồ thấy được cái cằm như ngọc cùng bàn tay mềm mại đặt trước bụng. Chẳng qua là nhìn thoáng qua, đã có thể tưởng tượng nữ tử này phong thái là tuyệt thế.

Trong lòng hắn rung động, vươn tay mở bức họa, trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng lời thái hậu.

“Ly nhi, con năm nay cũng mười sáu. Mười sáu tuổi rồi, cũng đến tuổi lập gia đình.”

Tay vươn lên đột nhiên rút lại

“Con không muốn cưới vợ, dù sao cũng phải nạp thiếp. Ngày khác ta sẽ tự mình thay con tuyển sùng phi, ở bên cạnh chiếu cố cho con cũng tốt. Vinh thân phượng phù cũng không phải địa phương yên ổn để sống, mỗi người đều như lang sói, bên cạnh con không có tri kỷ, ta không yên tâm.”

Hắn im lặng cúi đầu, sùng phi? Nàng sao có thể làm thiếp?

Nhìn chân mình, ánh mắt hắn nháy mắt đen tối. Trận đại hỏa hoạn mười năm trước lại lần nữa hiện về trong tâm trí...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Không thể buông tha

-Editor: Nekofighter aka bibibibili-

Thu gia trăm năm danh môn, hậu thế sinh ra rất nhiều họ hàng. Thu phủ ở kinh thành chính là dòng dõi chính thống. Tổ tiên Thu gia là thư hương thế gia, làm quan đa số là quan văn. Cho nên dễ dàng thấy được, gia tộc như vậy, lễ giáo là nghiêm khắc bảo thủ cỡ nào. Kinh thành là nơi ở của các thế gia đại tộc, từ xưa tới nay, phàm là những gia đình nhà cao cửa rộng, lại càng chú trọng mặt mũi thanh danh. Đặc biệt giới quan lại càng thêm không dám trễ nải lễ tiết.

Cái gọi là lễ giáo, không gì khác ngoài mấy thứ già trẻ trên dưới linh tinh. Đối với quý tộc mà nói, đó chính là sự chênh lệch đẳng cấp. Vợ cả, đích nữ, đích tử vĩnh viễn cao quý kiêu ngạo, mà thứ thiếp thứ nữ thứ tử thì thân phận mãi mãi dẽ tiện, không ngóc đầu lên nổi, luôn luôn thua kém một bậc.

Thu Minh Nguyệt Là thứ nữ, lại còn từ nhỏ sinh ra lớn lên ở bên ngoài, dù cho đại lão gia và lão thái quân yêu thích, nhưng nàng vẫn không quyền không thế. Tại phủ đệ to lớn này, vận mệnh có thể nói là vô cùng nhấp nhô. Cho nên dưới tình huống như thế, nàng phải che giấu sự sắc sảo, không thể để đại phu nhân tìm ra sai lầm mà khiêu khích. Chỉ là, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nàng nghĩ muốn im lặng sống, nhưng có người không đồng ý cho nàng sống thoải mái.

Ngày hôm đó, nàng mang theo Hồng Ngọc đi thăm Trầm thị. Buổi sáng đi sớm, liền ghé qua hoa viên xem có gì thích hợp ngâm trà không. Nhưng thời điểm vừa chuyển qua góc khuất hành lang, lại đụng phải người không muốn gặp.

“Thu Minh Nguyệt.” Thanh âm chói tai của Thu Minh Ngọc khiến tai Thu Minh Nguyệt ù ù đau. Nàng bắt đầu đi xoay người, liền thấy Thu Minh Ngọc mang theo nha hoàn tức giận bùng bùng tiêu sái đi tới. Bên người nàng ta là một cô gái mặc y phục xanh ngọc, thoát nhìn khoảng trên dưới mười tuổi, trắng nõn thanh tú, đáng người nhỏ xinh, khi đi lình lang trên đầu chạm vào nhau phát ra âm thanh dễ nghe, giống như vì nhan sắc nàng ta mà kiêu ngạo.

Thiếu nữ này Thu Minh Nguyệt biết, đó là tam phòng thất tiểu thư Thu Minh Dung, cùng tuổi với Thu Minh Lan, năm nay mười một.

Thu Minh Nguyệt nhìn nàng, đột nhiên trong lòng buồn cười. Thu Minh Dung này, không vì bản thân là thứ nữ mà khiêm tốn nhát gan, ngược lại còn liều lĩnh. Cũng khó trách. Nàng ta thường xuyên theo bên người Thu Minh Ngọc, tính tình không khác mấy so với Thu Minh Ngọc. Nàng hí hóp, nhớ lại thân thể của Thu Minh Dung. Thu Minh Dung là nữ nhi của Ngọc di nương. Ngọc Di nương tên là Từ Ngọc, từng là nha hoàn bên người lão thái quân. Ba nhi tử của lão thái quân sau khi thành niên đều được bà tặng cho một nha hoàn thông phòng. Trong đó, Từ Ngọc tự cho mình là cao quý nhất trong ba người, ý được tam lão gia sủng ái, bà ta ngay cả Tam phu nhân cũng không để vào mắt. Tam lão gia không có tài năng gì, lại còn trầm mê nữ sắc. Ngọc di nương dung mạo xuất chúng, lại khéo léo dịu dàng, nên giành được sự ưa thích của Tam lão gia. Bà ta khinh thường Tam phu nhân dễ chọc, thường thường không cấp bà ấy mặt mũi. Nghe nói tam lão gia từng có ý định để bà ta làm bình thê, nếu không có lão thái quân dộc sức ngăn cản, chỉ sợ tam phu nhân sớm bị biếm vào lãnh cung rồi. Đồng dạng, bởi vì Ngọc di nương được sủng ái, con gái bà ta tự nhiên cũng được yêu thương, chi phí ăn mặc không khác gì đích nữ. Trong tất cả thứ nữ ở Thu phủ, Thu Minh Dung tự phụ nhất, cho là mình thân phận cao quý, không thèm làm bạn với nhóm thứ nữ, mỗi ngày đều đi theo Thu Minh Ngọc nịnh bợ.

Hôm nay ở đây gặp hai người bọn họ, sợ là không có chuyện tốt.

Một phen suy nghĩ trong lòng, Thu Minh Ngọc và Thu Minh Dung đã đi tới. Biểu tình hai người giống nhau như đúc, cảm hếch cao, kiêu ngạo khinh thường nhìn nàng.

Thu Minh Nguyệt không để ý tới, trên mặt mang nụ cười thản nhiên.

“Thì ra là tam tỷ, tỷ gọi ta có chuyện gì sao?”

Thu Minh Ngọc hừ một tiếng, ngang ngược nói “Thu Minh Nguyệt, ngươi cư nhiên dám coi nhẹ ta?”

Thu Minh Nguyệt biết người ta đã cố tình so đo thì mình cũng không nói gì được, vì thế tính tình tốt trả lời “Tam tỷ, tỷ hiểu lầm.”

Thu Minh Ngọc khinh thường cười lạnh “Vậy ngươi nói xem, vì sao ngươi vừa thấy ta đã xoay người bỏ đi.”

Thu Minh Nguyệt trong lòng nghĩ. Quả thật là nữ nhi của đại phu nhân, ngạo mạn y như bà ta, cố tình gây sự. Bắt đầu dĩ, nàng nói “Vừa rồi không thấy tam tỷ tỷ, không phải cố ý phớt lờ.”

Thu Minh Dung một bên kỳ quái nói “Tổ huấn Thu gia nói, đích thứ khác nhau, thứ nữ khi gặp đích nữ phải hành lễ vấn an. Nghe nói... Trầm di nương xuất thân từ thư hương thế gia, tổ tiên có đức. Như thế nào mà Ngũ muội muội cũng không biết lễ tiết cơ bản này?” Nàng ta không có hảo ý nhìn Thu Minh Nguyệt, như nhớ ra gì đó a một tiếng.

“Ngũ muội muội từ nhỏ sinh ở bên ngoài, không biết quy củ hào môn cũng không có gì lạ. Chỉ là ta thấy ngũ muội muội mỗi ngày đều đến chỗ Trầm di nương, chẳng lẽ Trầm di nương không giáo dục muội muội?” Nàng ta nhún mày, tựa hồ rất kinh ngạc và khó hiểu “A~ Ta nhớ rồi, Trầm di nương phải hầu hạ đại bá phụ, mấy chuyện dạy con này, đương nhiên không thể làm. A~ thật ra là muội muội ta sơ sót. Tam tỷ tỷ, ta thấy ngũ muội muội không phải cố ý, tỷ liền đại nhân đại lượng, đừng so đo với nàng ấy.” Nàng ta xoay người, hướng Thu Minh Ngọc cầu tình cho Thu Minh Nguyệt.

Hồng Ngọc một bên tức đến mặt mũi xanh mét, thiếu chút nữa đến và cái miệng của Thu Minh Dung rồi. Thu Minh Nguyệt ngược lại trong mắt chỉ hiện lên tia sáng lạnh, nhìn nhiều Thu Minh Dung một cái. Hình như thiếu nữ này cũng không phải ngạo mạn ngốc nghếch như bề ngoài, kỳ thật lòng dạ tâm cơ nàng ta chỉ sợ không thua kém Thu Minh Lan. Nàng ta vừa rồi nói ngăn ngừa mấy câu, đã đem Thu Minh Nguyệt và Trầm thị hạ thấp đến không thể thấp hơn, còn nhân tiện nâng Trầm thị có tài dụ dỗ, nói mình không biết lễ tiết, không xứng với là danh môn khuê tú.

Thu Minh Ngọc khề cười một tiếng, trong mắt bởi vì lời nói của Thu Minh Dung mà dâng lên niềm tự hào, khinh thường ngạo nghễ nhìn Thu Minh Nguyệt.

“Thu gia ta nhiều thế hệ thanh lưu, trăm năm danh môn, làm sao có thể không tôn trọng tổ huấn lễ tiết?” Nàng ta đôi mắt hí lại, ẩn chứa sự mỉa mai, chờ Thu Minh Nguyệt hành lễ.

Hồng Ngọc rốt cuộc không nhịn được bọn họ liên kết coi thường tiểu thư nhà mình, đang muốn tiến lên, lại bị Thu Minh Nguyệt ngăn cản. Thu Minh Nguyệt quay đầu thản nhiên liếc nhìn nàng ta, Hồng Ngọc lập tức an phận.

Thu Minh Nguyệt quay đầu, thành thật làm lễ vấn an với Thu Minh Ngọc. Lúc Thu Minh Ngọc còn chưa kịp thu hồi nụ cười đắc ý, nàng đã ôn hòa nói với Thu Minh Dung “Thất muội muội quả thực có tri thức hiểu lễ nghi, thông hiểu tổ chế tục lệ.” Nàng dừng một chút, lại đột nhiên lên tiếng “ [Lễ Kì] có nói, đích thứ tôn ti, trường ấu hữu tự (tức là ngoài trật tự cao thấp còn phải có lễ già trẻ). Thất muội muội nhớ kỹ tôn ti là tốt, nhưng đừng quên phân chia lớn nhỏ mới đúng.”

Thu Minh Dung biến sắc, oán hận trừng mắt nhìn Thu Minh Nguyệt.

Trong mắt Thu Minh Nguyệt xẹt qua tia cười. Rốt cuộc cũng là tâm tình trẻ con, không đủ trầm ổn. Nàng cũng không thúc giục, chỉ là thản nhiên nhìn Thu Minh Dung. Thấy Thu Minh Dung ngày càng tức giận, nhưng chuyện này là nàng ta khơi mào, Thu Minh Nguyệt lại không hề nói sai. Bất luận khía cạnh nào, địa vị của Thu Minh Nguyệt vẫn cao hơn. Nàng ta cần mỗi ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thu Minh Ngọc. Hy vọng Thu Minh Ngọc có thể giải vây cho mình. Thu Minh Ngọc hôm nay là định tìm Thu Minh Nguyệt gây phiền phức, có người đi cùng đường với nàng, nàng đương nhiên vui mừng. Chỉ là nàng ta luôn luôn thanh cao, khinh thường nhất là thứ xuất. Thu Minh Dung tuy rằng thích nịnh bợ nàng, nàng vẫn xem thường nàng ta. HUống chỉ cái vấn đề tôn ti chi phân, nàng lại càng không thể tự tát vào mặt mình. Nàng vừa rồi còn đang đắc ý vì Thu Minh Nguyệt hành lễ với mình, nên cũng không thêm để ý tới Thu Minh Dung.

Thu Minh Dung thấy Thu Minh Ngọc phớt lờ mình, oán hận cắn răng, cực kỳ không tình nguyện cúi người thi lễ với Thu Minh Nguyệt.

“Ngũ tỷ mạnh khỏe.”

Thu Minh Nguyệt cảm thấy như Thu Minh Dung phải ráng hết sức mới nói nên lời, mới âm thầm cười nói “Nghe bảo hôm trước Ngọc di nương nhiễm phong hàn. Thất muội luôn phụng dưỡng trước giường, chưa từng bước ra cửa phòng nửa bước. Hôm nay đứng dịp lại gặp phải thất muội, chắc thân thể Ngọc Di nương đã tốt lên rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hoa dung nguyệt mạo

-Editor: Nekofighter-

Thu Minh Dung sắc mặt lại thay đổi mấy lần. Ngọc Di nương bị bệnh mấy ngày nay, vẫn không khá hơn. Mới đầu tam lão gia còn thường xuyên tha thiết triu mến đến thăm, nhưng chẳng bao lâu sau, đã cảm thấy phiền phức. Hơn nữa Bắc Uyển không thiếu nhất chính là nữ nhân, oanh oanh yến yến mỗi ngày đều vây quanh tam lão gia. Tam lão gia vốn háo sắc, lúc này sớm say mê đến không kiểm chế được, làm sao còn nhớ rõ Ngọc Di Nương bệnh nhiều ngày đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy chứ? Ngọc Di Nương thất sủng, những ngày sau của Thu Minh Dung cũng không khá giả, cho nên hiện tại nàng ta mới ôm lấy cây đại thụ Thu Minh Ngọc này, mỗi ngày nịnh bợ, những thứ nữ khác trong tam phòng mới không coi thường nàng.

Nhưng Ngọc di nương tuy nói là di nương, nói trắng ra so với thứ nữ thân phận còn thấp hơn. Theo luật pháp Đại Chiêu, tiểu thiếp sinh con đều nhận chánh thất làm mẹ. Sống chết của di nương cũng không để ý lắm. Lời tuy là thế, nhưng Ngọc di nương dầu gì cũng là mẹ đẻ của Thu Minh Dung. Bà bệnh triền miên, Thu Minh Dung thân là nữ nhi, tất nhiên phải canh giữ bên giường hầu hạ. Giờ phút này nàng ta lại nhàn rỗi ra ngoài, đúng là bất hiếu.

Thu Minh Dung không phải ngu ngốc, tự nhiên nghe được sự sắc bén trong lời nói của Thu Minh Nguyệt.

“Đa tạ Ngũ tỷ quan tâm, di nương quả thật đã khỏe hơn.” Nàng trừng mắt nhìn Thu Minh Nguyệt, từng câu từng chữ nói.

Khuôn mặt Thu Minh Nguyệt nhẹ ra “Thật sao? Vậy làm phiền thất muội mang ta đi vấn an Ngọc di nương.”

“Ngũ tỷ khách khí” Thu Minh Dung khuôn mặt cứng ngắt,

Thu Minh Nguyệt không hề để ý nàng ta nữa, mà nhìn về phía Thu Minh Ngọc này giờ bị bỏ qua

“Tam tỷ vừa rồi gọi muội có việc gì?”

Thu Minh Ngọc cao ngạo nhướn mày. “Ta hỏi ngươi, vừa rồi sao vừa gặp ta đã trốn?”

Thu Minh Nguyệt bắt đắc dĩ “Vừa rồi đang suy nghĩ chút chuyện, cho nên không nhìn thấy tam tỷ...”

Thu Minh Ngọc hừ một tiếng, khinh thường nhìn nàng.

“Không thấy? Ngươi nghĩ ta tin ngươi chắc?”

Thu Minh Nguyệt không nói gì, nói chuyện với loại đầu óc góc nghếch như Thu Minh Ngọc, giảng đạo lý căn bản là đàn gảy tai trâu. Nàng lười cùng người như thế cãi lý, lạnh nhạt nói “Tam tỷ nếu không còn việc gì, muội trở về trước.”

Nàng nói xong liền xoay người rời đi.

Thu Minh Ngọc không nghĩ Thu Minh Nguyệt cư nhiên dám khinh thường mình như vậy, nhất thời gầm một tiếng “Đứng lại.”

Theo tiếng hét phẫn nộ của nàng ta, nha hoàn hai bên đã tự động tiến lên cản Thu Minh Nguyệt, xấu xa nhìn nàng.

Thu Minh Nguyệt nhủ mày “Tam tỷ đây là có ý gì?”

Thu Minh Ngọc thấy Thu Minh Nguyệt không có nửa điểm sợ hãi, càng thêm tức giận. Nàng ta từng bước đi lên, nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Thu Minh Nguyệt, mặt mày như tranh, chỉ tùy tiện đứng trên hành lang đã toát lên một cỗ uy nghiêm cao quý. Điều này khiến nàng ta ghen tị phát cuồng. Nàng ta chỉ vào Thu Minh Nguyệt, hung tợn phân phó.

“Ngươi dám coi thường đích nữ ta, tính là bất kính. Hoa Dung, Nguyệt Mạo, và miệng cho ta!”

“Vâng”

Nàng vừa dứt lời, hai nha hoàn trước mặt trảm miệng một lời đáp ứng, sau đó chậm rãi tiến lên, trên mặt cười lạnh

“Các ngươi muốn làm gì?” Hồng Ngạc thấy tiểu thư nhà mình bị khi dễ, lập tức ngây ngốc đứng chần chừ trước mặt Thu Minh Nguyệt.

“Tam tiểu thư, sao người lại muốn đánh tiểu thư nhà ta? Người...” Nàng ngăn lại Hoa Dung và Nguyệt Mạo, bắt mắt chỉ trích Thu Minh Ngọc.

Thu Minh Ngọc giận dữ “Chủ tử không quy củ, nha hoàn cũng y như vậy. Đánh luôn cho ta.”

“Vâng” Hoa Dung Nguyệt Mạo lập tức giơ tay hướng tới Hồng Ngạc. Hồng Ngạc dễ khi dễ như vậy sao? Thân thể nhỏ nhắn nhanh chóng tránh thoát khỏi một cái tát, sau đó thuận tiện néo Hồng Nguyệt Mạo một cái, thẳng cho tới khi nàng ta kêu đau.

“A... Nha đầu chết tiệt ngươi, dám động thủ với ta, ta đánh chết ngươi.” Hoa Dung, Nguyệt Mạo thân là nha hoàn bên người Thu Minh Ngọc, bình thường tự nhiên lấy cái tính kiêu căng của nàng ta. Là nha hoàn đích nữ ở đại phòng, thân phận so với những nha hoàn khác trong phủ cao quý hơn vài phần, bình thường cũng không coi ai ra gì, khi dễ người yếu hơn, chưa từng bị ai chống đối lại. Hôm nay tiện nha đầu Hồng Ngạc này néo một cái, Nguyệt Mạo làm sao chịu nổi cơn tức này? Khuôn mặt nàng ta vặn vẹo, mười ngón tay nhỏ dài, móng tay bén nhọn hướng khuôn mặt mềm mại của Hồng Ngạc vạch tới, trong mắt tràn đầy độc ác.

“Ai da, tam tỷ, trăm triệu lần không thể, ngũ tỷ nếu bị thương, lão thái quân và đại bá sẽ trách tội đó.” Thu Minh Dung bên cạnh giống như tốt bụng cầu xin giùm, nhưng đáy mắt lại hiện lên tia vui sướng khi người gặp họa. Lời nói ra lại càng chọc giận Thu Minh Ngọc.

Thu Minh Ngọc lập tức nhớ ra tổ mẫu và phụ thân thiên vị ba mẹ con Thu Minh Nguyệt, ánh mắt càng thêm đỏ hồng.

“Ngươi cầm miệng cho ta, ta hôm nay chính là muốn dạy dỗ tiện nhân này thật tốt.” Nàng ta một phen hất Thu Minh Dung, trừng mắt nhìn Thu Minh Nguyệt, ánh mắt đầy ghen ghét.

Thu Minh Nguyệt lúc này mới hoàn hồn, nâng mắt liền lấy Dung Hoa và Nguyệt Mạo tấn công Hồng Ngạc. Thấy Hồng Ngạc sắp bị móng tay làm bị thương, nàng lập tức tiến lên, bắt được tay Nguyệt Mạo

“Dừng tay”

Nguyệt Mạo sững sốt, Dung Hoa cũng sững sốt. Cả Thu Minh Dung bị Thu Minh Ngọc mạnh mẽ đẩy ra mém chút té ngã, đang được nha hoàn đỡ dậy cũng sững sốt. Các nàng đều bị uy nghiêm của Thu Minh Nguyệt nhảy mất làm cho ngây ngốc, có chút không thể hồi thần.

Thu Minh Nguyệt lạnh lùng đứng, mắt phượng trong lành như nước, cũng lạnh như băng. Thu Minh Ngọc vừa rồi ương ngạnh không ai bì nổi kia, bị ánh mắt này liếc quá, lòng không tự giác run rẩy

“Ngươi...”

Thu Minh Nguyệt thân nhiên liếc một cái, sau đó cứu Hồng Ngạc ra.

“Có bị thương không?”

Trong lòng Hồng Ngạc ảm áp “Không có ạ.”

Thu Minh Nguyệt gật gù đầu, lúc này mới cẩn thận quan sát hai nha hoàn tên Hoa Dung Nguyệt Mạo kia. Vừa nhìn thấy, cơ hồ không nhận được cười rộ lên. Hai nha hoàn này thật đúng là người như tên, mới vừa rồi nàng sở dĩ sững sốt không phải do Thu Minh Ngọc thành linh gây khó dễ. Lúc này vô tình gặp được, nàng biết Thu Minh Ngọc sẽ bói móc gì đó. Chẳng qua nàng đứng ngốc là vì tên hai nha hoàn kia. Quả thực... làm người ta ngoài ý muốn xấu hổ.

Nhìn kỹ hai nha hoàn. Người bên trái một thân áo xanh nhạt, mặt tròn như trứng ngỗng, lông mày thu đông, mũi khéo léo tinh xảo, môi không điểm mà hồng, dáng người như cây Liễu. Tuy rằng vừa rồi xảy ra một phen chuyện mà tóc có chút hỗn loạn nhưng không tổn hại vẻ đẹp của nàng. Linh linh nguyệt

sắc, phủ thủ kham liên, xác thực xứng với tên Nguyệt Mạo.

Lại nhìn Hoa Dung bên cạnh đang dịu dàng ta, dung mạo diễm lệ như hoa, lông mi cong vút, đôi mắt to tròn, ngẫu nhiên chớp một cái liền phát sáng, tỏa ra một cỗ hương vị quyến rũ. Mũi cao thẳng, mỹ lệ như con lai. Môi anh đào khéo léo, da thịt trắng nõn, cái cằm hoàn mỹ. Quần áo không che được cái cổ tuyết trắng, đi xuống có thể thấy được bộ ngực đầy đặn mềm mại. Dáng người nàng ta cao gầy, vòng eo duyên dáng, lúc đi cái mông nhỏ đông đưa như cành liễu, thướt tha xinh đẹp.

Chắc chắn! Không nghĩ rằng ánh mắt Thu Minh Ngọc cũng không tồi. Chọn nha hoàn còn xinh đẹp hơn cả chủ tử. Bất quá –

Thu Minh Nguyệt hít hít mắt. Nàng có thể tưởng tượng được, không quá vài năm nữa, hai nha hoàn này tuyệt đối sẽ thành kẻ thù của Thu Minh Ngọc.

Thời đại này nam nhân đều ba vợ bốn nàng hầu. Đại gia tộc cưới vợ, nha hoàn bên cạnh chủ mẫu đa số đều thành nha hoàn thông phòng. Hai nha hoàn này một ôn nhu, một diễm lệ xinh đẹp, dáng người lại hoạt bát. Có thể hiểu được tương lai của Thu Minh Ngọc thâm cỡ nào. Nàng âm thầm lắc đầu. Lâm thị ương ngạnh không chấp nhận nổi một hạt cát trong mắt, tại sao lại không nghĩ tới điều này?

Thu Minh Ngọc vừa rồi bị khí thế của Thu Minh Nguyệt dọa sợ, lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, lại thấy Thu Minh Nguyệt không nói lời nào, còn đánh giá nha hoàn của mình, căn bản không đem mình để vào mắt, liền tức giận.

“Thu Minh Nguyệt, tiểu tiện nhân này...”

“Thu Minh Ngọc!” Thu Minh Nguyệt đột nhiên khề quát, Thu Minh Dung vừa định châm ngòi cũng cả kinh dừng lại.

Thu Minh Ngọc sợ hãi, mở to mắt trừng Thu Minh Nguyệt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không tỉnh lại.

Thu Minh Nguyệt sắc mặt như sương như tuyết, lạnh lùng nhìn Thu Minh Ngọc, khoe miệng hàm chứa tia châm chọc

“Tam tỷ, tỷ luôn mồm nói danh môn quy đức, lúc nào cũng đề tôn ti quý tiện lễ nghi liêm sỉ đặt bên miệng, sao hôm nay lại nói ra những lời đó, phụ đức của tỷ bị hủy rồi chẳng?”

Thu Minh Ngọc tròn tròn mắt “Ngươi nói gì?” Âm thanh của nàng ta rất lớn, cơ hồ muốn làm vỡ màng nhĩ người ta

Thu Minh Nguyệt nhủ mi, trong mắt đã không còn kiên nhẫn.

“Mẫu thân xuất thân đại gia, vọng tộc khuê tú, lúc nào cũng ghi nhớ nữ tử trình đức. Nói vậy tam tỷ cũng phải thành thực tam tông tứ đức mới đúng. Đức, Ngôn, Dung, Công. Làm nữ tử, quan trọng nhất là phẩm đức, là gốc rễ của bản thân, sau đó là ngôn từ. Tu dưỡng tri thức, nói chuyện khéo léo, lời nói thỏa đáng.” Giọng nói nàng lạnh nhạt, hàm chứa một cỗ sắc bén “Tam tỷ cũng biết Thu gia ta trăm năm danh môn, nhiều thế hệ thanh lưu, chú trọng nhất lễ giáo. Cũng nên biết rằng, hành tât chính, ngôn tât đoan (Đi đứng đàng hoàng, ăn nói đứng đắn). Tuân thủ nghiêm ngặt bốn phạm, tôn kính bề trên, ôn hòa với người dưới.”

Thu Minh Ngọc biến sắc.

Thu Minh Nguyệt cũng không cho nàng ta cơ hội, tiếp tục nói “Chỉ là vừa rồi tam tỷ lại nói ra những từ ngữ thô tục, ti tiện không chịu nổi, đây là kính trọng tổ huân sao?”

Thu Minh Ngọc cắn răng “Ngươi –” Nàng trăm triệu không nghĩ tới Thu Minh Nguyệt cư nhiên có thể nhanh mồm nhanh miệng biện luận như vậy.

Lúc này Thu Minh Dung sóng mắt xoay chuyển, cười đi tới, nói “Ngũ tỷ, tam tỷ chẳng qua là nói đùa với tỷ thôi, làm gì phải coi là thật? Chúng ta đều là tỷ muội mà, đúng không?”

Thu Minh Ngọc buồn bực, nghe xong những lời này liền quát to “Ai là tỷ muội với tiện nhân này chứ?”

Thu Minh Dung mím môi, thanh âm hạ thấp

“Tam tỷ...”

Thu Minh Ngọc hất tay áo đang bị nàng lôi kéo, quay đầu chán ghét nhìn Thu Minh Nguyệt.

“Thu Minh Nguyệt, ta ghét ngươi, ta hận ngươi, ngươi với mụ di nương dụ dỗ người ta kia đều giống nhau, đều thấp hèn, ti ---”

Chữ “tiện” còn chưa nói ra, đã bị Thu Minh Nguyệt tát gãy

“Bốp” một tiếng, vang vọng chân trời, làm mọi người chấn kinh. Ai cũng trừng lớn mắt, khó tin nhìn Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Ngọc bụm mặt, hoàn toàn không nghĩ tới Thu Minh Nguyệt lại dám đánh nàng

“Ngươi---”

Thu Minh Nguyệt giờ phút này đã muốn bỏ đi sự lạnh nhạt nhả nhặn ngày thường, thay bằng sự lạnh lẽo, khiến cho những lời mắng chửi của Thu Minh

Ngọc bị kẹt trong cổ họng. Thu Minh Nguyệt từng bước tiến tới, Thu Minh Ngọc theo bản năng lui về phía sau. Giờ phút này nàng có chút sợ hãi ánh mắt trong sạch lạnh lùng của Thu Minh Nguyệt

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi cũng có lúc sợ sao?” Thu Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng. “Thu Minh Ngọc, ta cảnh cáo ngươi. Ngươi kiêu căng tùy hứng, liều lĩnh ương ngạnh không nói. Nhưng nếu vũ nhục di nương ta nửa phần, đừng trách ta không khách khí.”

Ánh mắt nàng ngày càng quyết liệt, như một khối băng kết tụ. Thu Minh Ngọc sắc mặt trắng bệch, lộ vẻ hoảng sợ nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trình diễn trò hay

-Editor: Nekofighter-

Thu Minh Dung hồi phục tinh thần, vội vàng chạy qua đỡ Thu Minh Ngọc, trách cứ Thu Minh Nguyệt nói “Tam tỷ, ngươi làm cái gì vậy—“ Những lời còn lại vừa bị Thu Minh Nguyệt liếc một cái đã nghẹn ở yếu hầu, nuốt lại vào bụng.

Thu Minh Nguyệt lạnh giọng mỉa mai, ánh mắt thương hại

“Thân là con cái, cha mẹ nhiễm bệnh, không ở bên giường chăm sóc, lại còn lưu lại đây. Thất muội, có lẽ ta nên báo cáo cho tổ mẫu, cho muội sao chép mấy lần hiệu kinh.”

Thu Minh Dung trong lòng nhảy dựng, rũ mắt xuống, thanh âm cứng ngắt nói “Ngũ tỷ giáo huấn đúng, muội đã hiểu. Lát sẽ trở về chiếu cố di nương.”

Thu Minh Nguyệt thần nhiên nhìn hai người, mang theo Hồng Ngọc rời đi. Thời điểm đi sát qua người Thu Minh Ngọc, nàng ta đột nhiên vuron chân, muốn bẫy Thu Minh Nguyệt. Bỗng nhiên một tiếng hét lên, nàng ta té ngã xuống đất. Thu Minh Dung cùng Hoa Dung, Nguyệt Mạo vội vàng chạy tới đỡ nàng.

“Tiểu thư, ngươi không sao chứ?”

“Tam tỷ, ngươi sao vậy?”

Thu Minh Nguyệt cước bộ dừng một chút, ngoái đầu nhìn lại, thấy Thu Minh Ngọc một tay ôm gối, đau đến nhe răng nhếch miệng, hung tợn trừng mắt nhìn mình.

“Thu Minh Nguyệt, tiểu tiện. ... Ngươi sử dụng yêu thuật gì?” Nàng ta nểng một nửa, thấy ánh mắt lạnh như băng của Thu Minh Nguyệt, trong lòng run lên, lập tức sửa miệng. Trong lòng tuy rằng sợ hãi, vẫn không cam lòng rống lên

Thu Minh Nguyệt nhú mày, nhìn nhìn chung quanh, cũng không phát hiện có gì khác thường, thần nhiên nói “Về sau đi đường cẩn thận một chút. Còn có, mai mốt ít làm chuyện thiếu đạo đức, tự nhiên sẽ không gặp chuyện xui xẻo.” Nàng ả ả nghe thấy tiếng cười nhẹ trong gió, như ả ả như hiện.

Lông mày nàng nhú chặt, ánh mắt bắn khoắn nhìn về bốn phía, không thấy gì khác thường.

“Ngươi, ngươi tiểu tiện. ... A...” Thu Minh Ngọc nghe Thu Minh Nguyệt châm chọc, lại giận dữ chửi mắng. Không nghĩ rằng đuôi phải lại truyền đến đau đớn, nàng ta lập tức kêu lên một tiếng. Hai nha hoàn vội vàng chạy tới đỡ nàng.

“Tiểu thư—“

Thu minh Ngọc sắc mặt trắng bệch, ánh mắt có chút hoảng sợ nhìn Thu Minh Nguyệt. Thanh âm đều mang theo một chút e ngại

“Ngươi, Thu Minh Nguyệt, ngươi không phải người, ngươi là yêu quái, ngươi là yêu tinh...” Nàng ta cũng không dám. ... động thủ với Thu Minh Nguyệt nữa, sự sợ hãi khó hiểu làm nàng ta run rẩy.

Thu Minh Nguyệt mày nhú càng chặt, trong lòng suy nghĩ ai đang âm thầm trợ giúp nàng. Thấy Thu Minh Ngọc còn chưa chịu ngoan ngoãn buông tha, không khỏi tức giận, khẽ quát một tiếng “Nếu không muốn chịu khổ nữa thì câm miệng cho ta.”

Thu Minh Ngọc lập tức không lên tiếng nữa, ánh mắt oán hận sợ hãi trừng nàng. Thu Minh Dung bên cạnh vội vàng hòa giải

“Tam tỷ, tỷ sai lầm rồi, vừa rồi ngũ tỷ cũng không làm gì, tỷ hẳn là hiểu lầm.” Nàng ta trước dùng lời ngon ngọt an ủi Thu Minh Ngọc, sau đó xoay đầu nói với Thu Minh Nguyệt “Ngũ tỷ, tỷ chớ tức giận. Tam tỷ vừa rồi nhất thời tức giận mới nói vậy, không phải thật sự muốn trách tỷ.”

Thu Minh Nguyệt cười lạnh. Lời này của Thu Minh Dung quả thật như giải thích, Thu Minh Ngọc do tức giận mới quở trách mình, nhưng không phủ nhận lời nói của Thu Minh Ngọc. Vậy có nghĩa là, Thu Minh Ngọc nếu đi cáo trạng với đại phu nhân, Thu Minh Dung là người làm chứng tốt nhất, nàng ta chỉ cần đem chuyện hôm nay thêm mắm thêm muối trước mặt đại phu nhân và lão thái quân kể lại. Thu Minh Dung vì sao nịnh bợ Thu Minh Ngọc? Thực rõ ràng, đại phu nhân là đương gia chủ mẫu của Thu phủ, nắm giữ quyền hành trong phủ. Mọi chuyện lớn nhỏ đều qua tay Đại phu nhân. Thu Minh Dung mặc dù là xuất thân từ tam phòng, lại là thứ nữ, tam thẩm lại yếu đuối không tranh, căn bản không đáng tin cậy. Nàng tự nhiên nịnh bợ Thu Minh Ngọc, nịnh bợ đại phu nhân là để mưu cầu vinh hoa phú quý.

HỪ, quả nhiên là cao thủ trạch đấu trong đại gia tộc, mượn đao giết người, một mũi tên bắn hai con chim. Dùng thủ đoạn thật thành thạo.

Thu Minh Dung có chút khiếp sợ ánh mắt của Thu Minh Nguyệt, nàng ta cảm thấy ánh mắt kia quả thật cơ trí, giống như nhìn thấu tính toán của mình. Tự ổn định tinh thần, trên mặt hiện lên nụ cười tự cho là hoàn mỹ

“Ngũ tỷ, tỷ không phải nói có việc sao? Muội không tiễn, tạm biệt ngũ tỷ.” Nàng ta nửa nghiêng người, làm ra tư thế mời.

Thu Minh Nguyệt nhân nhạ nhìn nàng, không nói gì, chỉ là thời điểm đi qua bên người nàng ta lại nói một câu

“Đứng dưới đại thụ hóng mát cũng không tệ, nhưng chỉ sợ ánh mắt lại bị che mắt, chỉ nhìn thấy sự hoa lệ bề ngoài, không thấy được nội bộ hủ bại dơ bẩn. Thất muội, tự lo thân mình cho tốt.” Thanh âm nàng rất thấp, đủ cho nàng và Thu Minh Dung nghe. Thân thể Thu Minh Dung cứng đờ, vừa quay đầu thì Thu Minh Nguyệt đã dẫn Hồng Ngọc rời đi. Nàng nhìn bóng dáng Thu Minh Nguyệt, gắt gao cắn môi, hung hãn vuốt móng tay mượt mà.

“Tiên nhân!”

Bên tai truyền tới thanh âm oán hận nho nhỏ của Thu Minh Ngọc. Sóng mắt nàng sáng lên, quay đầu lại, nhìn Thu Minh Ngọc quần áo chật vật, tốt bụng đi đỡ nàng.

“Tam tỷ, tỷ ổn không?”

Thu Minh Ngọc hôm nay không làm gì được Thu Minh Nguyệt, lại nhớ tới Thu Minh Dung bên cạnh lông tóc không hề tổn hại, nhất thời tức giận, một phen đẩy Thu Minh Dung ra.

“Cút ngay, ngươi cũng giống ả ta, đều là thứ bỉ ổi.”

Thu Minh Dung bị nàng ta mạnh mẽ đẩy, lui về sau hai bước, được nha hoàn của mình đỡ lấy. Nghe thấy lời nhục mạ của Thu Minh Ngọc, ánh mắt xẹt qua tia tối tăm, chốc lát liền biến mất.

“Tam tỷ.” Nàng bắt đầu đi tiêu sái đi tới, có chút ủy khuất kêu lên.

“Muội biết trong lòng tỷ không thoải mái, nếu mắng muội vài câu có thể khiến tỷ hết giận, vậy cứ mắng đi.”

“Ngươi—” Thu Minh Ngọc trừng mắt nhìn Thu Minh Dung quy củ với mình, tựa như một quyền đánh vào vải bông, nhất thời vô lực hừ một tiếng, miệng mắng “Cút ngay.”

Thu Minh Dung ánh mắt chợt lóe, thấy nàng muốn đi, liền tiến lên ngăn lại

“Tam tỷ, chẳng lẽ nổi nhục hôm nay, tỷ cứ như vậy chịu đựng?”

“Đương nhiên không thể nào.” Thu Minh Ngọc khuôn mặt vì giận dữ mà vằn vẹo, căm tức nói “Xem ta như thế nào trị tội nó.”

Thu Minh Dung mỉm cười hỏi “Tam tỷ chuẩn bị làm thế nào?”

“Ta nói cho nương.” Ánh mắt nàng âm độc “Không tôn kính đích nữ, đánh chửi đích nữ. Lần này dù là tổ mẫu cũng không thể che chở nàng ta.” Nàng tràn đầy tin tưởng, lần này sẽ khiến Thu Minh Nguyệt đẹp mặt.

Thu Minh Dung lập tức nói “Muội đây đi cùng tam tỷ.”

“Ngươi?” Thu Minh Ngọc nhú mày, ánh mắt khinh thường

Thu Minh Dung đương nhiên biết Thu Minh Ngọc coi thường, nàng cũng không tức giận, nhỏ nhẹ nói “Tam tỷ, tỷ cũng biết tổ mẫu luôn thiên vị ngũ tỷ, việc hôm nay chỉ sợ tổ mẫu sẽ không nghe lời một phía.”

Thu Minh Ngọc một phen xé nhéo Hoa Dung Nguyệt Mạo, chỉ về phía hai nàng nói “Vết thương trên người các nàng chính là chứng cứ.”

Thu Minh Dung bình tĩnh “Nếu ngũ tỷ nói vết thương đó là do tỷ cố ý làm ra để hãm hại nàng thì sao? Dù sao, bên người tỷ ấy cũng có nha hoàn trung thành đứng không?”

Thu Minh Ngọc nhất thời á khẩu không trả lời được, nhìn Thu Minh Dung, tròn mắt chuyển động, giống như hiểu được cái gì.

“Ngươi vừa rồi thấy gì?”

Thu Minh Dung khoe miệng mỉm cười “Tam tỷ muốn muội thấy gì, muội thấy cái đó.”

Thu Minh Ngọc nhướn mày “Theo ta đi, nương chắc cũng dậy rồi.” Nàng vung ống tay áo, khôi phục khí thế.

Thu Minh Dung khoe miệng nâng lên, khom người nói “Vâng”

Chờ đoàn người rời đi, một đôi chủ tớ từ góc đi ra. Nhìn chăm chăm phía trước, đôi mắt nàng có điều suy nghĩ

“Tiểu thư?” Hương Thảo không hiểu. Rõ ràng tiểu thư sáng sớm đã tới đây, đã sớm thấy từ đầu tới cuối, nhưng vì sao không lên tiếng?

Thu Minh Châu thu hồi ánh mắt “Đến Thọ An Viện, tổ mẫu lúc này cũng đã ngủ trưa dậy rồi

“Vâng” Hương Thảo trong lòng nhiều nghi hoặc, nhưng cũng biết cái gì nên nói cái gì không, kính cẩn lên tiếng, đuổi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phong hoa tuyết đại

Thu Minh Nguyệt để Hồng Ngạc một mình trở về, chính nàng lại đi qua một góc yên tĩnh của viện. Đây là một khu nhà phế tích của Thu phủ, bình thường rất ít người tới đây. Gió thổi lá bay, xào xạc rung động, bóng dáng người đó đẹp đẽ mỹ lệ, tựa như tiên giáng trần.

“Nếu đã tới đây, cần gì phải trốn trốn tránh tránh?” Nàng không quay đầu, thản nhiên lên tiếng.

Không khí im lặng vài giây, sau đó chợt vang lên âm thanh lộc cộc, giống như tiếng bánh xe đi trên đất chậm rãi tới gần. Nàng nghi hoặc quay đầu lại, khi thấy rõ người đang tới thì giật mình tại chỗ.

Trên xe lăn là một thiếu niên xinh đẹp cao quý, khuôn mặt như vẽ, trầm tĩnh ôn hòa như tiên tử không nhiễm khói lửa nhân gian. Hắn cứ ngồi lẳng lẳng như vậy, không một tiếng động, tỏa ra hương xuân mơ màng, đôi mắt thâm thúy thần bí. Trong khoảnh khắc, quả thật là phong hoa tuyết đại.

Thu Minh Nguyệt nhìn chăm chăm khuôn mặt thiếu niên, tim cũng muốn rớt đi. Trên đời này lại có nam tử yêu nghiệt tuyệt sắc chừng này sao? Quả thực khiến cho nữ nhân toàn thiên hạ tự xấu hổ. Lần đầu tiên trong đời, nàng bị dung mạo một nam tử làm cho thất thần, thậm chí quên cả nam tử cầm kiếm lạnh lùng đứng bên cạnh.

Ánh mắt nàng không có nửa điểm si mê hoặc ái mộ, hay ghét bỏ, chỉ là thuần túy thương thức và cả sự thương hại.

Thương hại? Trong lòng thiếu niên chợt động, nhìn cô gái nhỏ bé trước mắt, không nói lời nào.

Đánh giá xong, Thu Minh Nguyệt mới nhìn nam tử lạnh như băng bên cạnh vị thiếu niên. Khuôn mặt quen thuộc khiến nàng ngạc nhiên.

“Là ngươi?”

Nàng đương nhiên nhớ rõ, khi mới tới kinh thành, lúc tá túc ở Bảo Hoa tự, trước cửa căn phòng nhỏ, nam tử lạnh lùng cầm kiếm rõ ràng chính là người trước mặt này. Như vậy.... Nàng đem ánh mắt chuyển sang vị thiếu niên trên xe lăn. Hắn hẳn là người khi Thu Tuyết đem kiếm tới cổ nàng lên tiếng cứu giúp?

Lãnh Tu không nghĩ tới Thu Minh Nguyệt còn nhớ rõ hắn, hơi sùng sốt, liền gật gật đầu có lễ

“Thu tiểu thư”

Thu Minh Nguyệt nhú mi, nhìn về phía thiếu niên trên xe lăn.

“Vừa rồi là ngươi đã thương tam tỷ của ta.” Đây là câu khẳng định, không phải câu hỏi. Trách không được nàng cảm thấy nụ cười kia thật quen thuộc, thì ra là hắn.

Thiếu niên trầm mặc gật đầu.

Thu Minh Nguyệt lại hỏi “Vì sao?”

Thiếu niên kia hình như có chút kinh ngạc “Nàng ta vừa rồi khi dễ ngươi.”

Thu Minh Nguyệt nhướn mày, sắc mặt có chút lạnh nhạt

“Đừng nói với ta ngươi không ngại phiền phức chạy tới Thu phủ chỉ để ta hết giận chứ?” Nàng châm chọc. Mặc dù không biết thân phận của thiếu niên trước mắt, nhưng nghĩ lại người có thể để thái hậu mang theo, thân phận đương nhiên không thể thấp. Hơn nữa, người này đáng vẻ bất phàm, lại lộ ra sự uy nghiêm cao quý của hoàng tộc. Chỉ sợ...

Coi như nhìn ra điều nàng suy nghĩ, thiếu niên bình tĩnh, con ngươi xẹt qua ý cười, nói

“Ta gọi là Phụng Khuyết Li.”

“Hoàng tộc Phụng Thị?” Thu Minh Nguyệt theo bản năng thốt ra, giống như kinh ngạc, lại như cảm thấy đương nhiên.

“Quả nhiên”

Khóe miệng Phụng Khuyết Li giật giật, đối với sự nhanh nhẹn của nàng... không có chút nào kinh ngạc. Hắn hí híp mắt. Ngày ấy lúc mới gặp nhau, hắn trên đỉnh núi cao, nàng ở dưới chân núi, nhắc lần vấy lên tùy ý nhảy xuống xe ngựa. Vấy nhẹ nhàng đong đưa, giống như một mảnh lạc điệp phi hoa, tự nhiên mà thanh tú, tùy ý mà tiêu sái. Chỉ qua một động tác, hắn liền nhìn thấu sự cứng cỏi và quật cường của nàng. Nữ tử thông minh lại tự lập như vậy, mới có thể ứng phó được lang sói trong Vinh thân vương phủ.

Suy nghĩ một lát, đáy lòng Phụng Khuyết Li đã đưa ra quyết định.

“Ngươi đến Thu phủ làm gì?” Thu Minh Nguyệt nhìn thiếu niên trước mặt, không tin rằng gặp gỡ hôm nay là do ngẫu nhiên. Nghĩ đến đêm hôm ở Bảo Hoa tự, chẳng lẽ...

“Phụng thể thái hậu còn tốt chứ?”

Phụng Khuyết Li giương mắt nhìn nàng, cũng không trả lời, mà đột nhiên hỏi: “Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?” Lời vừa ra khỏi miệng, hắn giống như ý thức được mình quá mức đường đột, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Thu Minh Nguyệt cũng sững sờ. Nhưng thấy thiếu niên da thịt trắng như tuyết kia lại nổi lên tia đỏ ửng, con ngươi e lệ xấu hổ, dung nhan tuyệt đối xinh đẹp, mỹ lệ mê hoặc người.

“Yêu nghiệt!” Thu Minh Nguyệt thấp giọng mắng một tiếng, lại bị Phụng Khuyết Li nghe thấy.

“Ngươi vừa rồi làm bầm cái gì?”

“Không có gì.” Thu Minh Nguyệt bình tĩnh, khóe miệng lộ ra nụ cười nghiền ngẫm thản nhiên.

“Vinh thân vương thế tử, Phụng Khuyết Li? Ha ha... Ta sớm nên nghĩ tới là ngươi.” Không chờ Phụng Khuyết Li kịp phản ứng, nàng bỗng nhiên chuyển chủ đề.

“Vương phủ đông ẩm hạ mát, rộng lớn khí phách, tiểu viện rách nát của Thu phủ làm sao có thể sánh được? Lại làm phiền thế tử gia đại giá quan lâm tới đây một chuyến.” Lời nàng bình thản, lại ngầm ý châm chọc sắc bén. Phụng Khuyết Li nếu thông minh, làm sao nghe không hiểu?

Hầm mỉm cười. Xem cô gái kia mắt ngọc mảy mai, nói cười yểu yểu, ý cười lại chưa đọng tới đáy mắt. Sớm biết nàng tâm trí thành thực, thông minh lanh lợi. Thu phủ nước sâu như biển, chỉ sợ cũng không thể chìm được nàng.

“Chuyện lần trước ngươi cầu hoàng tổ mẫu...”

Thu Minh Nguyệt ngắt ra, lập tức thoái mái. Vinh thân vương tuy không phải ruột thịt của thái hậu, cũng là nhi tử của thứ muội thái hậu, cùng cha khác mẹ với hoàng thượng. Phụng Khuyết Li gọi thái hậu là hoàng tổ mẫu cũng không có gì lạ. Bất quá lần trước ở Bảo Hoa tự...

“Ngươi muốn nói cái gì?”

Thật là một tiểu nha đầu mẫn cảm.

Phụng Khuyết Li nâng mắt cười “Mười lăm tháng sau Trần Nam vương phi tổ chức hội ngắm hoa ở Vương phủ.” Lời hắn vừa dứt, một tia ánh sáng đỏ từ tay áo bắn ra, chuẩn xác rơi vào tay Thu Minh Nguyệt. Không kịp đọc nội dung trên bái thiếp màu đỏ kia, ngẩng đầu lên đã không còn thấy bóng dáng hắn. Chỉ còn lại vài chiếc lá rụng trên không trung. Đáy lòng nàng thờ dài. Võ công người này quả thật xuất quỷ nhập thần. Tuần tứ mỷ lệ, lại bí hiểm như thế, nhưng đáng tiếc...

Lắc đầu, sau đó nàng mở bái thiếp ra. Mặt trên ghi rõ Trần Nam vương phi mời tiểu thư Thu phủ đến vương phủ ngắm hoa.

Đóng lại bái thiếp, Thu Minh Nguyệt cân nhắc trong lòng một phen. Từ trước tới nay giới quyền quý trong kinh hay tổ chức hội ngắm hoa linh tinh gì đó, kỳ thật đã biến thành hội thân thiết. Nghe nói Trần Nam vương thế tử còn chưa cưới vợ...

Khóe miệng nhấc lên, nhưng cười cũng không cười nổi, mắt phụng xẹt qua tia tức giận.

Nàng chẳng qua là một thứ nữ nhỏ nhỏ, có bản lĩnh gì được Trần Nam vương phi xem trọng? Phụng Khuyết Li cứ như vậy đưa ra thiệp mời cho nàng. Đến khi đó nàng phải giải thích thế nào?

Trong tường Thu Minh Nguyệt cảm thiệp âm thầm tức giận, ngoài tường Phụng Khuyết Li ngồi xe lăn, khoe miệng giờ lên độ cung sung sướng. Lãnh Tu khó hiểu nhìn chủ tử nhà mình.

“Thế tử, Trần Nam vương phi cũng không nhận ra Thu cô nương, chuyện này...”

Phụng Khuyết Li nắm tay cầm bạch ngọc của xe lăn, thản nhiên nói “Vân Trạch gần đây đang làm gì?”

Lãnh Tu sùng sốt, tựa hồ suy nghĩ còn chưa đuổi kịp suy nghĩ của chủ tử.

Ánh mắt Phụng Khuyết Li nhìn thẳng phía trước “Hắn đã mười bảy tuổi, vẫn không chịu cưới vợ. Lần này Cầm di hạ bái thiệp, sợ là không đồng ý để hắn tùy hứng.”

Nhìn đôi mắt chủ tử tựa như xem kịch vui, khoe miệng Lãnh tu run rẩy một chút, trong lòng chia buồn với Phụng Khuyết Huân vì có một người bạn phúc hắc như vậy. Trong lòng hắn oán thầm, nhưng về mặt vẫn lạnh lùng như trước.

“Trần Nam Vương thế tử đang làm gì thuộc hạ không rõ, nhưng gần đây đại hoàng tử thường xuyên lui tới Trần Nam vương phủ.”

Ánh mắt Phụng Khuyết Li u ám, tia sáng lạnh chợt hiện qua rồi biến mất.

“Hắn rốt cuộc không chịu nổi sao? Ha ha...” Hắn lầm bầm, ánh mắt lạnh như băng.

Lãnh Tu trầm mặc.

Lúc lâu sau, Phụng Khuyết Li mới nói “Trở về đi, thuốc buổi trưa đã chuẩn bị xong.” Biểu tình hắn lạnh nhạt, đáy mắt là phiền chán và thống hận.

Lãnh Tu cup mắt, cúi đầu nói “Vâng”

Ngón tay Phụng Khuyết Li vừa động, một sợi tơ màu đen từ tay áo bắn ra, cuộn lấy nhánh cây lớn, sau đó nâng cả người lẫn xe nhảy lên trên, thoáng cái biến mất. Lãnh tu nhìn lá bị gió thổi bay, trong lòng dâng lên cổ tự hào. Thân ảnh lóe lên, lập tức đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kẻ xấu cáo trạng trước

-Editor: Nekofighter-

Ở Phủ Dung viện, đại phu nhân vừa dùng xong bữa trưa, đang sai sử hạ nhân dọn dẹp đồ ăn thì Thu Minh Ngọc khóc sụt sùi chạy vào, không nói hai lời liền nhào vào lòng ngực của đại phu nhân.

“Nương, ô ô ô...”

Đại phu nhân sùng sốt, có chút quái lạ.

“Ngọc nhi, con sao vậy?”

Thu Minh Ngọc cái gì cũng không nói, tiếp tục khóc

“Đại bá mẫu.” Thu Minh Dung đứng một bên, muốn nói lại thôi.

Đại phu nhân đương nhiên biết Thu Minh Dung luôn đi cạnh nữ nhi. Ngọc nhi sáng nay rất tốt, đi dạo một vòng về liền khóc như vậy.

“Minh Dung, con nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mặt bà hơi trầm xuống, giọng điệu thêm vài phần nghiêm khắc. Bà tuy rằng ngang ngược liêu lĩnh, nhưng vẫn có uy nghiêm của người đã trưởng thành nhiều năm. Giờ phút này bày ra bộ mặt nghiêm túc, tất nhiên không thể coi thường.

Thu Minh Dung cúi đầu, giọng nói do dự.

“Vừa rồi con và tam tỷ gặp được ngũ tỷ, tam tỷ và ngũ tỷ nổi lên tranh chấp, cho nên...” Nàng thực thông minh không nói hết câu, nhưng chỉ nhiều đó cũng đủ để đại phu nhân suy nghĩ sâu xa.

Đại phu nhân nghe vậy, sắc mặt càng chìm, hơi hơi đẩy Thu Minh Ngọc đang khóc trong lòng ra. Nàng ta tóc tai hỗn độn, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, mắt khóc sưng lên, có thể thấy là bị oan ức rất lớn.

“Phu nhân.” Hoa Dung, Nguyệt Mạo cũng rất phối hợp, quỳ trên đất, nước mắt nước mũi khóc lóc kể lể

“Ngũ tiểu thư khinh người quá đáng. Nàng chẳng những coi thường tiểu thư mà còn động thủ đánh người. Phu nhân, người xem” Hai người vừa nói vừa kéo ống tay áo lên, lộ ra nhiều dấu xanh đỏ trên cánh tay trắng, có chỗ còn mang theo vết máu.

Thu Minh Dung liếc mắt một cái, thầm nghĩ, Thu Minh Ngọc xuống tay cũng thật độc ác. Vừa nàng chính mắt nàng nhìn thấy những vết thương này là do Thu Minh Ngọc nhéo thành. Thu Minh Ngọc tính tình điều ngoa, từ trước tới nay chỉ biết có mình. Lần này bại trong tay Thu Minh Nguyệt, nàng ta sao có thể cam tâm? Bất quá đó cũng là kết quả mình muốn. Nàng mỉm cười, nhìn hai nha hoàn kia khóc lóc kể lể, cũng không tính xem mồm vào.

Đại phu nhân nghe hai nha hoàn nói xong, quả nhiên sắc mặt đen như đáy nồi.

“Các người nói sao?”

Hoa Dung Nguyệt mạo tận tình khóc. Thu Minh Ngọc nhéo quá đau, trong lòng các nàng cũng oán, nhưng các nàng cũng không dám la oan, cho nên chỉ đành đem tất cả phần nộ phát trên người Thu Minh Nguyệt.

“Phu nhân, ngũ tiểu thư nhìn thấy tam tiểu thư cũng không hành lễ vấn an, giọng điệu cuồng ngạo, một chút cũng không đem tam tiểu thư để vào mắt. Lại còn động thủ đánh người.” Nguyệt Mạo hít hít cái mũi, thật sự là đau đến khóc. Nàng vốn là nhất đẳng nha hoàn, trong hàng ngũ hạ nhân cũng có thể coi là được nuông chiều từ bé, từ trước đến nay chỉ là nàng theo Thu Minh Ngọc khi dễ người khác, làm gì có ai khi dễ nàng?

“Phu nhân, nô tỳ thân phận hèn mọn, bị ngũ tiểu thư đánh một chút thì thôi đi, nhưng... nhưng tam tiểu thư là thiên kim chi khu, ngũ tiểu thư cũng... Ô ô ô... Xin phu nhân làm chủ cho tiểu thư.”

“Phu nhân, ngũ tiểu thư thật sự quá mức, ô ô ô...” Dung Hoa cũng không chịu im lặng, khóc càng thêm lớn tiếng.

Thu Minh Dung cúi đầu nhìn hoa văn dưới sàn nhà, nghĩ nghĩ, công phu diễn trò của hai nha hoàn này cũng thật tốt, đôi mắt trắng thành đen. Bên chỗ đại phu nhân chắc cũng không cần mình phải nói thêm gì. Cũng tốt, đợi lát nữa kinh động tổ mẫu, mình mới phải bắt đầu diễn. Nghĩ như vậy, miệng nàng không tự giác giương lên ý cười.

Không chờ Dung Hoa Nguyệt Mạo khóc lóc kể lể xong, đại phu nhân đập bàn một cái, ấm trà cũng lắc lư, Thu Minh Ngọc theo bản năng ngừng khóc, có chút giật mình nhìn nét mặt lạnh như băng của mẫu thân.

“Buồn cười. Tiểu tiện nhân Thu Minh Nguyệt quả thật giống di nương của nó, đều thấp hèn bại hoại.” Bà hung hăng mắng xong, lại hướng bên ngoài rống to.

“Người đâu, kéo hai tiện nhân Trầm Nhu Giai và Thu Minh Nguyệt kia tới đây. Bản phu nhân hôm nay sẽ giáo huấn bọn chúng, cho chúng biết ở Thu phủ này ai mới là người cầm quyền.”

“Vâng” Nha hoàn ngoài cửa lập tức trả lời.

Thu Minh Ngọc cúi đầu, trên mặt vẫn mang nước mắt nhưng trong lòng là sự độc ác, ghen ghét cùng vui sướng khi người gặp họa

Trưa xuân có chút ấm áp, xung quanh là mùi thơm nhàn nhạt, trộn lẫn với hương trà trong Thọ An viện khiến người ta tỉnh tâm. Thu Minh Châu cảm ẩm trà, thần sắc điềm tĩnh ôn hòa, làn khói trắng vờn quanh, đem dung nhan của nàng càng thêm mông lung. Lão thái quân ngồi trên ghế thái sư, một tay chống đầu, mắt đầy ý cười nhìn nàng.

“Trà nghệ của tứ nha đầu ngày càng tốt.”

Thu Minh Châu đưa một ly trà cho bà, uyển chuyển nói “Tổ mẫu yêu thích là vinh hạnh của Minh Châu.” Nàng dừng một chút, cười nói “Luận về trà nghệ, ai còn dám tranh với ngũ muội muội?”

Lão thái quân nhấp một miếng trà, mặt mang ý cười

“Ha ha, cũng đúng. Cũng không biết nha đầu kia làm sao có được suy nghĩ này, hoa cũng có thể để nó ngâm thành trà thơm như vậy.”

Thu Minh Châu cũng cười nói “Đó là do ngũ muội muội khéo tay, huệ chất lan tâm. Con thật hâm mộ.”

Tâm tình lão thái quân hiển nhiên rất tốt “Hâm mộ cái gì? Nó có cái hay của nó, con có cái tốt của con. Hoa nở khắp vườn đều có hương thơm, nó là tuyệt hân mai đơn độc thì con cũng là sò cục.” Lão thái quân nắm tay nàng, ánh mắt hiền hòa.

“Minh Châu, con năm nay cũng mười tám tuổi rồi. Qua hai năm nữa cũng nên xuất giá.”

“Tổ mẫu...” Thu Minh Châu đỏ bừng mặt, hờn dỗi kêu một tiếng, giọng nhỏ như muỗi.

“Người làm sao lại nói thẳng như vậy?” Nàng xấu hổ không chịu được nói.

Lão thái quân thấy bộ dạng này của nàng lại nở nụ cười.

“Có gì đâu, cô nương gia sớm hay muộn đều phải xuất giá, chẳng lẽ con muốn ở nhà ngốc cả đời?”

Thu Minh Châu cúi đầu, không nói gì.

Lão thái quân hít một tiếng “Lại nói tiếp, con và nha đầu Thu Minh Nguyệt cùng tuổi, nhưng con lớn hơn nó hai tháng. Minh Nguyệt... ài!”

Thu Minh Châu quay đầu lại, khó hiểu nhìn lão thái quân.

“Tổ mẫu, người tức giận gì sao?”

Lão thái quân lắc đầu, lại uống một ngụm trà.

“Con hôm nay sao lại đến đây? Những ngày trước cũng không gặp con.”

Thu Minh Châu nói “Tổ mẫu đang trách Minh Châu ít tới sao?” Nàng thở dài, bất đắc dĩ nói “Con cũng muốn thường xuyên bồi ở bên cạnh tổ mẫu, nhưng trà nghệ ngũ muội quá tốt, con mê cảm. Chỉ sợ tổ mẫu sau khi uống trà của ngũ muội, lại uống trà của con sẽ cảm thấy vô vị.

Lão thái quân nhất thời cười mắng “Ta còn khó khăn con một ly trà sao?”

Thu Minh Châu cười nắm tay lão thái quân nói “Tổ mẫu, hôm nay con đã gặp một chuyện rất thú vị.”

“Ồ?” Lão thái quân đầy hứng trí, nói “Chuyện gì mà thú vị?”

“Ha ha ha... tổ mẫu, người trước để con kể một câu chuyện xưa đã, sau đó con sẽ nói cho người là chuyện thú vị gì.”

“Nha đầu này, từ khi nào tính cách lại kỳ quái như thế?” Lão thái quân giọng như oán trách, nhưng trong mắt không thiếu ý cười.

Thu Minh Châu nháy mắt mấy cái “Tổ mẫu, người coi như tôn nữ là một bí mật đi.”

“Ừ, được rồi, con nói nghe một chút xem nào.” Lão thái quân nhích lại gần, vẻ mặt lười biếng nói.

Thu Minh Châu mỉm cười, bắt đầu kể.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Âm thầm trợ giúp

-Editor: Nekofighter aka bibibibili -

“Ngày xưa có một thư sinh, hần xuất thân hàn hân, từ nhỏ phụ mẫu mất sớm, nhưng nhờ hàng xóm giúp đỡ, hần vẫn có thể lớn khôn. Thư sinh đó là người có chí hướng lớn, dù nhà chỉ có bốn bức tường, cũng không quên treo đèn đọc sách. Tất cả những cô nương trẻ tuổi trong thôn đều thích hần. Ngay cả người đẹp nhất thôn cũng quý hần. Nhưng, phụ thân nàng ta là trưởng thôn. Trưởng thôn ghét nghèo yêu giàu, ngăn cản bọn họ lui tới. Nàng kia tính tình mạnh mẽ, thề không phải hần không lấy chồng, thậm chí đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, kiên quyết trốn đi, gả cho thư sinh không có đồng nào trong túi. Không lâu sau, nàng ấy hạ sinh một trai một gái. Ba năm sau, thư sinh kia vào kinh dự thi, lại bất hạnh không có lộ phí. Vì quá rối rắm, hần đến nhà mẹ đẻ của phu nhân cầu xin, quý liên tục ba ngày ba đêm, mới khiến người ta thương tiếc, cho chút lộ phí. Thư sinh nhận nhưng không chút cảm kích.”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng ôn nhuận, lão thái quân không tự giác nghe tới say mê.

“Sau đó thì sao?”

Thu Minh Châu âm thầm cười, trong nụ cười có vài phần tiêu điều.

“Đường lên kinh ngàn dặm xa xôi, trên đường đạo tặc hoành hành, thư sinh tay trái gà không chặt, tiền bạc bị cướp bóc không còn. Trời đột nhiên mưa to, hần bị nhiễm phong hàn, may mà có quý nhân tương trợ, mới giữ lại một mạng. Về sau, hần mới biết, thì ra người cứu hần là thừa tướng đương triều,

được thiên từ ân sủng. Thừa tướng có một nữ nhi, xinh đẹp như hoa, tài văn chương lẫy lừng, đảm thơ luận phú, hạ bút thành văn.” Thu Minh Châu nói đến đây thở dài. “Thanh niên tài tử, yếu điệu thực nữ, lâu dần sao có thể không nảy sinh tình cảm? Không lâu sau nàng ta mang thai. Thừa tướng cố kỵ gia phong, đem nữ nhi gả cho tú tài. Vì để cưới được nữ nhân thế gia, thư sinh sớm che giấu việc mình đã có vợ con. Chỉ là không nghĩ rằng nửa năm sau, quê nhà gặp lũ lụt, thế tử mang theo nữ nhi lên kinh tìm hân. Vì tiền đồ, vì môn phong thế tộc, hân nhân tâm đem người vốn là thế tử của mình xuống làm thiếp thất, lại cùng nữ nhân nhà cao cửa rộng kia ân ái hòa thuận, phong hoa tuyết nguyệt.”

Lão thái quân mỉm cười, ánh mắt thâm thúy.

Trong mắt Thu Minh Châu nổi lên một màn sương sâu kín “Nông thôn chi nữ, xuất thân nghèo hèn, lại thay trượng phu mình sinh một nữ nhi, vị nữ nhân nhà giàu kia sao có thể chịu đựng? Vì thế vốn là tiểu thư khuê các ôn nhu hiền thực, trong giây lát biến thành một phụ nhân độc ác lòng dạ hẹp hòi. Thời điểm thư sinh kia trở thành quan nhị phẩm, ngại nhà mẹ đẻ của thế tử quá mạnh, và một phần tham luyến vinh hoa phú quý, hẳn đối với người vợ đồng kham cộng khổ trước đây như không nhìn thấy, đồng thời cũng rất lạnh nhạt với nữ nhi mình. Ngày qua ngày, nữ nhân kia tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, không chịu nổi sự lăng nhăng trả thù nên rốt cục hương tiêu ngọc vãn. Mà một cặp nữ nhi của nàng cũng chết trong tay quý nữ cao môn kia. Một phần lạnh lẽo cô đơn trong đêm.”

Một tiếng thở dài hạ xuống, trong phòng yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Thật lâu sau, lão thái quân mới mở miệng.

“Minh châu, con muốn nói gì?” Lão thái quân không phải kẻ ngu, chuyện xưa Thu Minh Châu vừa kể tuy rằng bình thường, nhưng lại rất phù hợp với xã hội đương thời. Đương nhiên câu chuyện này cũng không phải ý nghĩ nông nổi của Thu Minh Châu. Trong kinh thành không thiếu nhất là cao tộc môn phiệt. Đại viện nào chẳng phải cũng diễn tiết mục chính thế tranh thủ tình cảm với tiểu thiếp sao? Thu phủ đương nhiên không ngoại lệ. Chỉ là làm lão thái quân ngoài ý muốn là, Thu Minh Châu trước nay nhã nhặn nhân từ, sống rất hòa hợp với các tỷ muội. Bình thường bất luận là thiếu gia tiểu thư nào sau lưng châm chọc tranh đấu nhau, nàng cũng chỉ đứng một góc hồ hững hờ chống đỡ. Rốt cuộc là ai có thể khiến nàng nhảy vào nơi thuốc súng dơ bẩn này mà lộ ra sự sắc sảo?

Thu Minh Châu mỉm cười, lạnh nhạt cười. Tất nhiên là biết tổ mẫu tuy rằng ngày thường ôn hòa, nhưng thực ra là khôn khéo cực điểm. Điểm tâm tư này của mình không thể giấu được bà. Nàng chỉ nhân tiện nói “Đội lạt nữa, chỉ sợ Trầm di nương và ngũ muội phải chịu khổ.”

Lão thái quân hí mắt lại “Con nói gì?”

Thu Minh Châu đứng lên, nâng lão thái quân, cũng không tiếp tục đánh đố, dùng một giọng điệu thực bình thản nói

“Tam tỷ và ngũ muội phát sinh tranh chấp, tam tỷ kêu nha hoàn đi giáo huấn ngũ muội. Ngũ muội không theo, tam tỷ giận dữ rồi đi. Thất muội và tam tỷ mang theo nha hoàn bị thương đi tới sân bá mẫu.” Nàng mỉm cười “Từ lúc con tới đây chắc cũng qua non nửa canh giờ, Trầm di nương lúc này chắc đang quỳ phạt trong phòng đại bá mẫu. Lâu một chút nữa chỉ sợ ngũ muội cũng bị gia pháp. Dù sao tam tỷ cũng quần áo chật vật khóc sưng mắt chạy tới chỗ đại bá mẫu.”

Sắc mặt lão thái quân trầm xuống. Bà tất nhiên biết cháu gái mình đều không phải bộ dạng ôn hòa vô hại như bề ngoài. Nhưng cháu gái cũng thông minh, biết cái gì nên nói cái gì không, cũng hiểu được nếu tính toán sẽ khiến mình chán ghét. Nói trắng ra, tuy rằng mình nghe xong không thoải mái, nhưng cũng không sinh ra cảm giác ngăn cách với nó. Lời nói của Thu Minh châu bà đương nhiên tin tưởng, đừng nói là Minh Ngọc tính tình điệu ngoa, cả đại phu nhân cũng là người vô cùng kiêu ngạo, mấy năm nay cũng đã không để mình vào mắt, còn có cái gì nó không dám làm? Về phần Minh Nguyệt, nha đầu kia trầm ổn thông minh, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ trách đánh nha hoàn của Minh Ngọc, trừ phi Minh Ngọc làm chuyện gì đó khiến nó không chấp nhận được. Nói tóm lại, đây là nó diễn khổ nhục kế.

Nghĩ đến đây, sắc mặt lão thái quân ngày càng đen. Tổ tiên Thu gia là thanh lưu thế gia, làm gì có con cháu ác độc bại hoại môn phong như thế? Quả thực to gan lớn mật.

“Minh Ngọc càng ngày càng làm càn.” Bà đứng lên. “Người đâu, đi—”

Lão thái quân lời còn chưa dứt, đã thấy Trầm Hương vội vàng chạy đến, sắc mặt vô cùng lo lắng.

“Lão thái quân, đại phu nhân vận dụng gia pháp với Trầm di nương.”

Lão thái quân biến sắc “Đi, đến Phù Dung viện.”

“Vâng” Hàn ma ma trong lòng rung mình, chạy nhanh nâng tay kia của lão thái quân.

“Tổ mẫu.” Thu Minh châu tiến lên, phúc thân thi lễ, nói “Cách đây vài ngày người tặng con ‘Kim Cương kinh’, tôn nữ vẫn chưa đọc xong. Thừa dịp trời còn sớm, tôn nữ nghĩ muốn đi ôn tập một lần.”

Lão thái quân nhìn nàng một cái. Tôn nữ này, không mềm mại không giả tạo, thông minh nhưng không khoe khoang, sắc sảo mà trầm ổn. Quả thật...

Hơi trầm ngâm, lát sau, lão thái quân gật đầu.

“Đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ngâm kết đồng minh

-Editor: Nekofighter-

Ra khỏi Thọ An Viện, Hương Thảo mới hồi ra nghi vấn trong lòng.

“Tiểu thư, đại phu nhân ương ngạch, Trầm di nương được sủng ái. Tam tiểu thư điều ngoa, Lục tiểu thư tâm cơ thâm trầm. Người hôm nay giúp đỡ Ngũ tiểu thư sẽ tương đương với việc đắc tội đại phu nhân. Sau này...” Đùng là chủ nào tố đó. Thu Minh Châu thông minh sắc sảo, thân là nha hoàn của nàng, Hương Thảo tự nhiên cũng rất có bản lĩnh, rất nhanh liền đưa ra ý kiến cùng sự lo lắng của mình về chuyện phát sinh hôm nay.

Thu Minh Châu nhìn bóng dáng lão thái quân rời đi, khoe miệng khê nhếch, đột nhiên nói “Hương Thảo, ngươi theo ta bao lâu rồi?”

Hương Thảo sùng sốt, sau đó cúi đầu nói “Nô tỳ từ khi ba tuổi đã đi theo tiểu thư, tới nay cũng đã hơn mười năm.”

“Mười năm...” Con ngươi sáng ngời của Thu Minh Châu phủ một tầng sương trắng, miệng thì thảo nói.

“Vậy ngươi còn nhớ rõ mẫu thân ta hình dáng ra sao không?”

Hương Thảo đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mặt trắng bệch.

“Tiểu thư, mẫu thân của người là nhị phu nhân, người...”

Thu Minh Châu buong mi, trong mắt xẹt qua tia chua xót. Hương Thảo tự nhiên ngâm miệng lại, sự đau lòng hiện lên trong mắt.

“Tiểu thư, người... Phương Di Nương dưới tuổi vàng nếu thấy được bộ dạng đau buồn của người cũng sẽ không vui, người...” Hương Thảo không biết làm sao an ủi chủ tử, nói chuyện lấp bắp, đứt quãng “Và lại, nhị phu nhân đối với người giống như con ruột, người...”

Thu Minh Châu cười khổ một tiếng “Như con ruột?” Nàng thờ dài một tiếng “Dù sao cũng không phải thân sinh, làm sao coi như con ruột được?” Con ngươi trước nay sáng ngời trong khoảng khắc trở nên u ám, phảng phất màn đêm.

Hương Thảo trầm mặc, lúc lâu sau mới mở miệng, nhẹ giọng nói “Tiểu thư... Vì sao phải là ngũ tiểu thư? Nàng ấy mới nhập Thu phủ vài ngày mà thôi, người làm sao nhận định được nàng ta có thể giúp người?”

“Nàng có thể.” Thu Minh Châu bày ra bộ mặt kiên định. “Ngày ấy lúc mới gặp, ta đã thấy được hình dáng của ta trên nàng. Quạt cường, nhện nhục. Nhưng mà, sự cương nghị và quyết đoán của nàng ấy, ta vạn không thể so sánh kịp. Tiệc tối đêm đó, lúc ta đang ngồi, nhìn thấy nàng đi tới, mặc dù cả phòng là châu ngọc hoa lệ nhưng cũng không giấu được sự tao nhã của nàng. Ta chỉ biết, đó là một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh lại biết giữ kín sự sắc sảo. Người như vậy, đừng nói là ở Thu phủ, mặc dù là toàn bộ kinh thành hay thậm chí toàn bộ Đại Chiêu, cũng chỉ có một không hai. Nếu thật muốn tìm, sợ cũng chỉ có hai vị hoàng hậu khai quốc của tiên triều năm trăm năm trước.”

Hương Thảo kinh ngạc nhìn tiểu thư đánh giá cao Ngũ tiểu thư “Nếu quả thực như tiểu thư nói, vậy khó khăn hôm nay, ngũ tiểu thư hẳn là phải có đối sách mới đúng.”

“Nàng ấy đương nhiên sẽ chuyển nguy thành an.” Thu Minh Châu biểu tình đạm mạc, trong mắt hàm chứa ý cười thần nhiên.

“Vừa rồi ta và ngươi trốn ở góc hành lang, sợ rằng nàng ấy đã sớm phát hiện.”

“Cái gì?” Hương Thảo kinh ngạc hô, có chút không tin tưởng.

Về mặt Thu Minh Châu lại lộ ra sự tán thưởng và thưởng thức “Đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng không tin nổi ý thức của ngũ muội lại miễn tuệ và sâu sắc như vậy. Nếu ta đoán không sai, nàng mới vừa rồi không vạch trần chính là để chúng ta lựa chọn. Nếu ta giúp nàng, từ nay về sau chúng ta là bạn không phải thù. Nếu ta im lặng xoay người rời đi, nàng sẽ coi chúng ta như đám sai lang hồ báo của Thu phủ.” Nàng hơi hơi cười, ý cười ẩn chứa sự sợ hãi và đồng cảm.

“Ngũ tiểu thư khẳng định tiểu thư sẽ giúp nàng sao?” Hương Thảo tiếp tục hỏi.

Thu Minh Châu xoay người, hướng viện mình trở về.

“Cây cao vượt rừng gió sẽ dập. Ta và Ngũ muội giống nhau. Thu Gia tuy là phồn hoa phú quý, nhưng chúng ta chẳng qua chỉ là thứ nữ nhỏ nhoi, không quyền không thế. Từ bỏ tổ mẫu và đại phá phụ yêu thương, nàng ấy cái gì cũng không có. Đối mặt với đại bá mẫu gia thế hùng hậu, nàng nếu không tìm người giúp đỡ, thì dù có ba đầu sáu tay cũng khó bảo hộ Trầm di nương và ngũ đệ sống yên ổn. Tình thế ta có thể nhìn thấy thì nàng đương nhiên cũng nhận ra. Nói thẳng ra, ta và ngũ muội kỳ thật là một loại người. Chúng ta có thể là tỳ muội, tự nhiên có thể thành minh hữu.”

Hương Thảo đi theo sau, nói “Chỉ là tiểu thư trong phủ luôn lo cho mình, vì bảo vệ mình nên cũng không quan tâm tới mấy thứ tranh đấu. Nếu nói vậy, sự

ấn nhả nhiều năm nay của tiêu thư chẳng lẽ trở thành nước chảy về đông?”

Cước bộ Thu Minh Châu dừng một chút, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

“Trên thế giới không có tường nào ngăn được hết gió. Sớm hay muộn, ta đều phải quấy nhiễu nước xuân. Nếu trốn không thoát, tại sao phải e ngại đối mặt? Ít nhất, hiện giờ ta không chỉ có một mình.”

Hương Thảo nghĩ nghĩ, lại nói “Tiêu thư sao có thể khẳng định ngũ tiêu thư sẽ chấp nhận phần tình cảm này của người?”

Thu Minh Châu cười cười “Không phải chấp nhận ta, mà là cho ta cùng nài một cơ hội hợp tác.”

Hương Thảo không nói gì nữa.

Sau khi hai người chuyển sang hành lang khác, một bóng dáng màu xanh mới từ cây cột đi ra. Thẳng đến khi góc áo hai người họ biến mất, nàng mới xoay người trở về Tuyết Nguyệt Các.

Thu Minh Nguyệt vừa trở lại Tuyết Nguyệt Các, đã đụng phải nha hoàn Đại Mạo bên người đại phu nhân. Nàng ta lỗ mũi hướng lên trời, vẻ mặt lạnh lùng, giọng điệu mỉa mai.

“Ngũ tiêu thư, phu nhân nhà ta mời người đi tới Phù Dung viện.

Không cần phải đoán, Thu Minh Nguyệt cũng biết đại phu nhân muốn làm gì. Nàng ngẩn Tôn ma ma và Hồng Ngạc muốn đi theo, thân nhiên gật đầu.

“Được, Đại Mạo cô nương chờ chút, ta thay quần áo xong sẽ theo người.”

Đại Mạo không nghĩ tới Thu Minh Nguyệt lại đáp ứng nhanh như vậy, cũng không khó xử nàng, chỉ nói “Vậy ngũ tiêu thư người nhanh lên, đại phu nhân còn đang chờ.”

“Ừ.” Thu Minh Nguyệt vào phòng, Hồng Ngạc vội la lên “Tiêu thư, đại phu nhân đột nhiên bảo người tới Phù Dung Viện, chỉ sợ là làm gì bất lợi với người, người—“

Thu Minh Nguyệt giang hai tay ra, ý bảo Đông Tuyết thay y phục cho nàng. Nhìn bộ dạng lo lắng của Hồng Ngạc, nàng thân nhiên mỉm cười.

“Đừng vội.”

Giọng nói thanh nhã, không chút sợ hãi vang lên, nháy mắt xoa dịu sự nôn nóng của Hồng Ngạc.

“Tiêu thư?”

Đông Tuyết đã giúp Thu Minh Nguyệt thay một bộ y phục bằng lụa vàng nhạt, áo khoác mỏng trắng bao bọc. Nàng trở lại ngồi xuống, để Đông Tuyết chải đầu cho mình.

“Người đi tới trước cửa coi chừng dùm, chờ một lát phụ thân đến thì mời ông tới phòng tổ mẫu.”

Hồng Ngạc không hiểu gì, nhưng vẫn lên tiếng chấp thuận.

“Vâng”

Hồng Ngạc đi ra ngoài.

Chốc lát sau, Đông Tuyết đã chuẩn bị tốt cho Thu Minh Nguyệt. Nhìn người trong gương, khuôn mặt trái xoan trắng nõn, gò má nổi lên một vòng má hồng, màu son nhạt, khiến cho hai má trau chuốt tựa một đóa quỳnh hoa, trong trắng điểm hồng. Lông mi cong vút, tựa như vẽ như không, đôi mắt phát ra ánh sáng mê người, hắc bạch phân minh, khiến người ta say mê. Thắt lưng dính trần châu bó chặt, tóc đen dài phiêu dật tản mát ra cổ khí chất tiên từ.

Tuyệt sắc như vậy, những nha hoàn vốn mỗi ngày đều nhìn cũng không tránh khỏi hơi thất thần.

“Tiêu thư ngày càng đẹp.” Hạ Đồng vừa đi vào, sắc mặt lo lắng khi nhìn thấy vẻ thanh nhã mỹ lệ của Thu Minh Nguyệt lại hóa thành kinh diễm, rồi sau đó thiết tình khen ngợi.

Đẹp sao? Thu Minh Nguyệt lông mày nhếch lên, khóe miệng gọi lên nụ cười tự giễu. Đẹp nữa thì cũng chỉ là lớp da mà thôi.

Nàng đứng lên, tùy ý vung tay áo, tao nhã mà cao quý.

“Di nương đã đến chỗ đại phu nhân rồi sao?”

Hạ Đồng lúc này mới nhớ tới tin tức vừa nghe được, lập tức lo lắng tiến lên.

“Tiêu thư, người nhanh đi cứu Trầm di nương. Phu nhân vừa rồi kêu vài bà tử đem di nương đưa tới Phù Dung Viện. Nô tỳ nghe nói, phu nhân định dùng

gia pháp với Trầm di nương.”

“Cái gì?” Tôn ma ma và Đông Tuyết đều kêu lên kinh ngạc.

Thu Minh Nguyệt biểu tình vẫn nhàn nhạt như trước “Hoảng cái gì?” ánh mắt nàng thần nhiên, lạnh lùng như hắt cả chậu nước trên người người khác. Mấy người nhất thời cúi đầu, sắc mặt có chút tái nhợt.

Thu Minh Nguyệt nhìn về phía Hạ Đồng, đột nhiên nói “Ngươi có thấy tứ tỷ ở chỗ tổ mẫu không?”

Hạ Đồng sững sờ, coi như hiểu được ý tứ của tiểu thư khi kêu mình âm thầm chú ý tứ tiểu thư.

“Vâng, nô tỳ nghe nói tứ tiểu thư và nha hoàn của nàng là Hương Thảo có ở đó. Nhưng khi nghe nói Đại phu nhân muốn trừng phạt Trầm di nương, đã muốn —“ Nói đến đây, nàng giống như nghĩ cái gì đó, khiếp sợ ngậm miệng lại. Ánh mắt nàng nhìn về phía Thu Minh Nguyệt lại thêm vài phần kính nể.

Thu Minh Nguyệt cong khóe miệng, phảng phất như mọi thứ nàng đều đoán được. Nàng nhìn hộp trang điểm mạ vàng trên bàn, ánh mắt có chút ý tứ hàm xúc.

“Thời gian... vừa đúng.”

Tôn ma ma và hai nha hoàn không biết nàng đang nói gì, chỉ nghe Thu Minh Nguyệt thần nhiên nói “Đi thôi, ngàn vạn lần đừng để mẫu thân chờ lâu, bằng không lại mắc tội coi thường tổ mẫu. Đông Tuyết, lần này ngươi đi theo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Lần nữa giao chiến

-Editor: Nekofighter-

Giờ khắc này ở Phù Dung viện đang nổi lên giông bão. Đại phu nhân vẻ mặt đầy giận dữ nhìn Trầm thị đang khó hiểu quỳ trên đất. Thu Minh Ngọc ngồi bên cạnh Đại phu nhân, lạnh lùng khinh thường nhìn Trầm thị. Thu Minh Dung ngồi bên dưới, mỉm cười lạnh nhạt. Nô tỳ nha hoàn cả phòng nghiêm nghị đứng, thờ cũng không dám thở mạnh.

“Phu nhân, ngài...” Do quá sợ hãi, Trầm thị vẫn không mở miệng được. Bà vẫn cắn thủ bốn phận, không rõ phu nhân hôm nay gọi bà tới đây là có dụng ý gì? Thậm chí còn định dùng gia pháp với bà.

Đại phu nhân liền thanh cười lạnh “Trầm Nhu Giai, ngươi nuôi con thật tốt.”

Trầm thị sắc mặt trắng nhợt “Nguyệt nhi? Nguyệt nhi làm sao vậy?” Chẳng lẽ Nguyệt nhi chộc giận tới phu nhân?

Đại phu nhân hừ một tiếng, trên mặt không giấu được sự thô bạo và phẫn nộ.

“Làm sao vậy? Ngươi còn có mặt mũi hỏi ta làm sao vậy?” Bà “keng” một tiếng ném ấm trà trên bàn xuống, khiến Trầm thị càng thêm trắng bệch như tờ giấy.

Đại phu nhân âm trầm lãnh lạnh nhìn bà, gần từng chữ “Chẳng qua chỉ là một thứ nữ nho nhỏ ti tiện, cư nhiên dám đối với đích nữ động thủ, còn không tự hỏi cái. Ngươi nói xem, ngươi thân là mẹ đẻ, giáo dục nó sao vậy hả? Ác nữ thô bỉ như vậy, sao xứng làm con cháu Thu gia?”

Trong lòng Trầm thị lo sợ không yên, vội vàng nói “Phu nhân, không thể nào. Minh Nguyệt nó sẽ không... Đây, có phải có hiểu lầm gì hay không?”

“Hiểu lầm?”

Đại phu nhân còn chưa mở miệng, Thu Minh Ngọc liền cười lạnh đứng dậy, từng chữ mãnh liệt nói

“Tiểu tiện nhân kia, nó không những bắt kính với ta, lại còn dám ra tay đánh ra. Quả nhiên mẫu thân đề tiện, thì nữ nhi cũng đề tiện theo.”

Nha hoàn cả phòng khoanh tay đứng, ai cũng biết Thu Minh Ngọc là tiểu thư khuê các nhưng miệng mồm sớm thất đức cho nên cũng không có ai dám nói lung tung câu nào. Đại phu nhân nhú mày, hơi hơi tức giận. Thu Minh Ngọc lại như không hề phát hiện, miệng như trước nói ra những lời độc ác.

“bà nói xem, có phải do bà dạy nó như vậy không?”

Trầm thị nghe vậy lập tức kinh hãi lắc đầu, trong mắt cũng bắt đầu ngấn nước.

“Không có, thiếp thân không có.”

Hạ Diệp quỳ gối bên cạnh không thể chịu nổi chủ tử bị oan ức, lập tức nói “Tam tiểu thư, tiểu thư nhà chúng ta tốt xấu cũng là muội muội của người, người sao có thể dùng những từ ngữ như vậy nhục mạ nàng?” Trầm thị dịu dàng, cũng không trách móc hạ nhân nặng nề. Thu Minh Nguyệt trước đây tôn sùng quan niệm bình đẳng của thế kỷ hai mươi mốt, cho nên đối với những nha hoàn cũng khoan dung hiền lành. Trước kia lúc ở Dương Châu, mấy đại nha hoàn bên cạnh nói chuyện với nhau không cố kỵ nhiều lắm, mà Hạ Diệp tính cách vốn có chút mạnh mẽ quật cường, người cũng chân thành, một lòng trung thành với chủ. Nay nàng thấy đại phu nhân khi dễ chủ tử nhà mình, cho nên lửa giận bạo phát không khống chế được, chỉ trích Thu Minh Ngọc.

Trầm thị sắc mặt càng tái nhợt, còn Thu Minh Ngọc trừng lớn hai mắt, căm hận nhìn Hạ Diệp.

“Người... Tiện tì này, người dám chỉ trích ta?” Nàng ta tức giận tới run người. Nàng vốn là đích nữ tôn quý, từ nhỏ đến lớn muốn gì được đó, có lúc nào bị ủy khuất? Vừa rồi lần đầu giao đầu với Thu Minh Nguyệt chịu thua đã khiến nàng ôm hận trong lòng. Bây giờ lại gặp một nha hoàn nhỏ nhỏ dám lên mặt với nàng, nàng càng thêm tức điên, cắn răng sai bảo

“Người đâu, đem tiện tì này ra ngoài đánh chết cho ta.” Bộ dạng độc ác của nàng ta khiến tất cả mọi người đồng loạt run rẩy. Tuổi còn nhỏ sao lại ngoan độc vậy chứ?

“Đừng mà...” Trầm thị vội vàng quỳ phía trước bảo vệ Hạ Diệp, ngăn không để hai bà tử khỏe mạnh Thu Minh Ngọc vừa gọi tới lòi nàng đi.

Thu Minh Ngọc ánh mắt lạnh lùng “còn thất thân gì nữa, đem tiện nhân này đánh luôn, vả miệng hai chục cái.”

“Vâng” Một bà tử đang lòi kéo Hạ Diệp mặt không chút thay đổi lên tiếng, giờ tay định tát lên khuôn mặt trắng nõn của Trầm thị.

“Dừng tay.”

Ngoài cửa truyền tới một giọng nói già lua xen lẫn tức giận, thành công khiến bà tử kia thu tay.

Đại phu nhân nghe tiếng vọng tới, đã thấy lão thái quân về mặt giận dữ được Hàn ma ma và Trầm Hương dìu tới. Bà ta rùng mình một cái, vội vàng đứng lên.

“Nương, sao người lại tới đây?” Đại phu nhân rũ mắt xuống. Không phải đã cho người canh giữ bên ngoài sao, lão thái quân đến đây cũng dám không bẩm báo. Chẳng biết lão thái quân nghe được bao nhiêu rồi.

Lão thái quân thân nhiên liếc nhìn bà ta một cái, lại nhìn tới khuôn mặt có chút trắng bệch của Thu Minh Ngọc.

“Ta không đến, làm sao có thể biết thì ra trong Thu gia còn có một tôn nữ thủ đoạn tàn nhẫn nói năng thô bỉ như vậy. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, Thu gia ta trăm năm môn phiệt, chỉ sợ mất đi cái tiếng thanh lưu.” Lời nói của lão thái quân không nặng không nhẹ, khiến đại phu nhân sắc mặt tái nhợt. Thu Minh Ngọc một bên cứng đờ, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Thu Minh Dung lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vàng đứng dậy.

“Minh Dung gấp qua tổ mẫu.”

Lão thái quân liếc nhìn nàng ta một cái, trong mắt xẹt qua tia sắc bén.

“Ngọc đi nương hết bệnh rồi sao?”

Thu Minh Dung sững sốt, sau đó ngược ngệu trả lời

“Đã... đã tốt lên rồi ạ.” Răng nàng ta đánh vào nhau, trên trán đã đổ mồ hôi lạnh. Trong đầu nàng hồi tưởng tới lời Thu Minh Nguyệt đã nói trước khi rời đi, đáy mắt lần đầu tiên xẹt qua sự ân hận.

“Thật sao?” Lão thái quân được Hàn ma ma dìu ngồi xuống. Thấy Trầm thị còn quỳ trên đất, sắc mặt sợ hãi, khuôn mặt đầy nước mắt, bà liền không khỏi nhú nhú mày, hét lớn với Hạ Diệp.

“Hay cho nha hoàn không biết nhìn, sao còn không đỡ chủ tử người đứng lên, định để cho nàng cảm lạnh phát sốt sao?”

Đại phu nhân cắn răng. Quỳ như vậy sao cảm lạnh phát sốt được? Trầm thị cũng không phải mảnh mai yếu đuối như nước vậy chứ? Lão thái quân rõ ràng bất công. Bà ngẩng đầu, đang tính nói chuyện thì Hạ Diệp đã nghe theo lời phân phó của lão thái quân, “Vâng” một tiếng sau đó cẩn thận giúp Trầm thị đứng lên, ánh mắt thân thiết.

Trầm thị hướng về phía nàng lắc đầu, sau đó mới nhẹ nhàng tiến lên hai bước, thanh âm còn mang chút nức nở e ngại, nói

“Thiếp thân thỉnh an thái quân.”

Đại phu nhân cực kỳ hận về nhu nhược của Trầm thị, hận khuôn mặt lê hoa đài vũ động lòng người của bà ấy. Nhưng lão thái quân ngược lại nhìn Trầm thị một cách rất thương tiếc.

“Tốt lắm, không cần nhiều lễ tiết như vậy. Con thân mình vốn nhu nhược, quỳ lâu như vậy cẩn thận đầu gối bị thương. Hạ Diệp, còn không mau đỡ Trầm đi nương ngồi xuống.”

“Dạ.”

Đại phu nhân ghen ghét, nhìn không được liền thốt lên “Nương, Trầm thị dung túng nữ nhi động thủ với Thu Minh Ngọc. Con dâu chỉ là để nàng ta quỳ một chút, nương liền bắt công vậy sao?”

“Làm càn.” Lão thái quân giận tím mặt, thậm chí không để ý một phòng đầy nha hoàn, trách cứ đại phu nhân.

“Chính con tự coi lại bộ dạng hiện giờ của mình đi, làm gì còn nửa phần bộ dạng hiền thê lương mẫu? Con...” Nàng nói xong một nửa, bên ngoài đã có một bà tử chạy tới, trên tay bưng một cái khay. Trên khay đặt một miếng lụa đỏ. Lão thái quân nhũn nhũn, ánh mắt nhìn đại phu nhân không chỉ có phần nộ. Bà không nói hai lời, đột nhiên cầm chén trà bạch ngọc ném qua.

Xoèng-

Chiếc mâm rơi xuống, những cây ngân châm văng tung tóe. Bà tử thời điểm nhìn thấy lão thái quân vốn hơi hơi kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng thì một bóng trắng đã nhoáng tới, tay bà ta đau đớn cho nên buông ra, ngân châm cứ vậy mà rớt hết xuống. Nước trà nóng khiến bà ta phỏng tay, nhưng bà bắt chập đau đớn, vội vàng quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tranh giành quyết liệt

-Editor: Nekofighter-

Hành động của lão thái quân quá bất ngờ, cả phòng đều ngẩn ra. Ai cũng chưa bao giờ thấy lão thái quân tức giận như vậy, mặc dù đại phu nhân xuất giá đã hai mươi năm, lão thái quân tuy rằng có bất mãn với bà ta, nhưng cũng chưa bao giờ trước mặt nhiều hạ nhân như vậy phát giận với bà. Nhất thời, đại phu nhân cũng ngơ ngẩn, trong lòng có chút hoảng loạn.

"Nương, người..." Ánh mắt bà né tránh, đặc biệt khi nhìn thấy đám ngân châm vốn định dùng để đối phó với Trầm thị đang lóe sáng dưới đất, bà ta càng thêm chột dạ. Đại phu nhân đương nhiên không thật sự ngu xuẩn. Bà vốn xuất thân danh môn khuê tú, trong phủ thái sư cũng không chỉ có một nữ nhân là mẹ bà. Những thủ đoạn xấu xa trong nhà, bà từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, cho tới bây giờ sử dụng coi như cũng thuận buồm xuôi gió. Chẳng qua bà tới Thu phủ đã mười mấy năm, ý vào mình xuất thân cao quý, lại được lão tổ tông sủng ái che chở, cho nên không ai dám đắc tội bà. Mà đại lão gia cũng rất tốt, so với nhị lão gia và tam lão gia, thế thiếp của đại lão gia cũng tính là rất ít. Mà mấy người... di nương kia, ai cũng biết thân biết phận, xuất thân hèn mọn, nào dám cùng bà tranh đoạt? Cho nên những thủ đoạn âm ngoan, bà cũng rất ít dùng qua.

Nhưng ít cũng không có nghĩa là sẽ không làm. Bà cũng biết địa vị của Trầm thị trong lòng đại lão gia và lão thái quân, tự nhiên sẽ không đánh chửi Trầm thị. Nhưng dùng châm thì khác, đầu tiên là sẽ không lưu lại vết thương, tiếp theo cũng có thể tra tấn Trầm thị thật tốt. Nhưng ai biết được, lão thái quân tự nhiên lại tới đây, thật sự là lãng phí một phen tính toán của bà.

Sắc mặt lão thái quân như cũ không che giấu được tức giận, gắt gao trừng mắt với đại phu nhân. Trầm thị đã sớm sợ tới mặt mày trắng bệch, Hạ Diệp thì khiếp sợ phần nộ. Nếu những cây châm này đâm vào người Trầm thị thì... Đại phu nhân, thật sự quá độc ác. Ngay cả Thu Minh Dung cũng không đoán được đại phu nhân lại ngoan độc như vậy, sắc mặt cũng hơi tái nhợt. Sau khi kinh hoàng, nàng lại cảm thấy có chút may mắn. May mắn tam phu nhân trời sanh tính nhất gan, bằng không lấy trình độ được sủng của Ngọc di nương, chẳng phải đã sớm bị ăn tươi nuốt sống rồi sao?

"Tất cả đều ra ngoài đi."

Lão thái quân rút cuộc vẫn bận tâm mặt mũi của đại phu nhân, không muốn trước mặt nhiều người quở trách bà, cho nên trầm giọng phân phó.

Lúc này, ngoài cửa truyền tới giọng nói của nha hoàn.

"Ngũ tiểu thư đến."

Sắc mặt của lão thái quân lập tức thay đổi. Đại phu nhân vẫn mang vẻ mặt độc ác, Thu Minh Ngọc lộ ra sự ghen ghét.

Thu Minh Nguyệt vừa vào, mắt phượng nhanh chóng quét ngang tình huống trong phòng. Lúc nhìn đến ngân châm đầy trên đất cùng khuôn mặt hoảng sợ đầy nước mắt của Trầm thị, đáy mắt nàng xẹt qua tia lạnh lẽo, nhưng mau chóng khôi phục lại sự bình tĩnh đạm mạc.

"Minh Nguyệt thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an mẫu thân."

Nàng chân thành bước tới, váy trắng uốn lượn trên đất, dáng người xinh đẹp, mặt mày như tranh, tư chất như nước, da trắng nõn nà. Nhất cử nhất động của nàng đều thanh nhã động lòng người, tiếng nói cũng không yếu đuối mà mang theo sự trong trẻo lạnh lùng. Đặc biệt con ngươi tươi mát thông suốt kia, giống như mang theo tươi cười, lại như vực sâu thăm thẳm, khiến người ta bất giác trầm luân thật sâu.

Dung nhan yêu mỵ như vậy, dáng người xinh đẹp như vậy, quả thật là khắc tinh của nam nhân.

Lão thái quân hí mắt, thần nhiên nói "Sao con lại tới đây?"

Thu Minh Nguyệt mặt không đổi sắc "Vừa rồi mẫu thân cho người tới gọi, cho nên con vâng lệnh đi tới."

Lão thái quân liếc đại phu nhân một cái, vừa lúc nhìn thấy hận ý trong mắt bà. Bà ta ghen ghét dung mạo của Thu Minh Nguyệt, hận không thể lấy dao chém nát mặt của nàng. Lão thái quân trong lòng thờ dài. Đúng là mẹ nào con nấy. Hoàn hảo, Hà tỷ muội đã xuất giá. Bằng không...

"Nếu đã tới thì lại đây ngồi đi."

Thu Minh Nguyệt gật đầu. Bấy giờ nàng mới làm như đột nhiên phát hiện bà tử đang quỳ trên mặt đất, mặt đầy kinh ngạc nói "Đây không phải Vương ma ma sao? Tại sao lại quỳ trên đất?"

Đại phu nhân hận không thể xé nát Thu Minh Nguyệt. Lão thái quân thần nhiên nói "Một hạ nhân làm sai việc mà thôi. Người đâu, kéo bà ta ra ngoài, đánh ba mươi trượng, đuổi ra khỏi phủ." Đại phu nhân là hổ giả mèo, còn lão giả kia cũng là cọp cái. Người như thế, một khi để bà phát hiện, tuyệt đối không thể lưu lại.

Vương ma ma sắc mặt trắng nhợt. Nếu bị đuổi khỏi Thu phủ, bà không còn đường sống. Bà hoảng sợ nhìn đại phu nhân xin giúp đỡ. Đại phu nhân nghe thấy lời lão thái quân phân phó, trên mặt cũng bất bình. Vương ma ma mặc dù là hạ nhân, nhưng đâu gì cũng là người của bà. Lão thái quân cư như vậy trước mặt mọi người đuổi nha hoàn của bà, chẳng phải sẽ khiến uy tín của bà trong phủ bị tổn hại lớn sao?

"Nương..." Đại phu nhân muốn cãi lại, nhưng nhìn thấy con ngươi trong trẻo gọn sóng của lão thái quân, miệng tự nhiên ngậm lại.

Lão thái quân thu hồi tầm mắt, lập tức có hai bà tử nâng vương ma ma đi xuống. Vương ma ma sợ tới mức hoảng sợ cầu xin tha thứ "Thái quân tha mạng, nô tỳ oan uổng, là đại..." Lời còn lại chưa kịp nói đã bị người ta dùng tay bịt lại, rốt cuộc không nói được nữa.

Thu Minh Nguyệt nhìn về phía lão thái quân, vừa lúc thấy lão thái quân liếc mắt nhìn nàng. Nàng nhất thời giương môi. Lão thái quân... quả thực là gừng càng già càng cay. Nàng dời mắt, chống lại ánh mắt của đại phu nhân, mỉm cười.

"Không biết mẫu thân gọi Minh Nguyệt tới có chuyện gì?" Nàng liếc mắt nhìn Thu Minh Dung đứng một bên không nói gì, có ý không buông tha nàng.

"A, thất muội không phải định trở về chiếu cố Ngọc di nương sao?"

Thu Minh Dung xấu hổ tới tức giận, lại ngại khiến lão thái quân không vui, cho nên không dám phát tác, chỉ phải cắn răng nói từng chữ "Vừa rồi tam tỷ bị thương, muội đưa tỷ ấy trở về."

Một câu, thành công làm rõ nguyên nhân khiến đại phu nhân phẫn nộ. Bà ta lập tức quay đầu nói với lão thái quân "Nương, người tới vừa đúng lúc. Con dâu đang định nhờ người phân xử công bằng." Bà phẫn hận trừng mắt nhìn Thu Minh Nguyệt, sau đó kéo Thu Minh Ngọc qua, chuẩn bị khóc lóc kể lể trước mặt lão thái quân.

"Nương, Thu gia chúng ta là danh môn vọng tộc. Tổ tông tiền bối, ai cũng tôn sùng lễ nghi tôn ti, đích thứ phân chia rõ ràng. Xin hỏi một câu, con dâu nói có đúng không?"

Lão thái quân hí nửa mắt, nhìn đại phu nhân, không chút để ý trả lời.

"Con thật sự muốn làm rõ?"

Thu Minh Nguyệt nhếch mi. Lời này của lão thái quân chính là một từ hai nghĩa đó. Thực rõ ràng, hôm nay lão thái quân tới đây, chính là đã biết rõ sự tình. Vừa rồi vội vàng chạy tới, nếu không phải nghe thấy Thu Minh Ngọc nói ra từ ngữ thô tục, lại thấy đại phu nhân dùng gia pháp với Trầm di nương thì cũng đã không phẫn nộ. Lúc này không có vạch trần, bất quá là muốn giữ lại chút mặt mũi cho đại phu nhân. Nếu hôm nay đại phu nhân muốn tính toán chi li, như vậy là tự rước lấy nhục.

Đại phu nhân không phải ngu ngốc, tự nhiên có thể hiểu ánh mắt đầy thâm ý của lão thái quân. Nhưng bà cố chấp cho rằng là nữ nhi của mình bị ủy khuất, mặc dù lão thái quân bất công, cũng không thể dung túng thiên vị cho Thu Minh Nguyệt, cho nên lòng quyết định, nói "Đương nhiên muốn làm rõ."

Thu Minh Ngọc cẩn thận kéo kéo ống tay áo của bà, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên chút bối rối, rõ ràng là chột dạ. Đại phu nhân không phát hiện ra, cố chấp giằng co với lão thái quân.

Lão thái quân nhìn bà lúc lâu, mới thờ dài nói.

"Tính tình bướng bỉnh của con, khó trách Khanh nhi..." Bà nói một nửa, lại dừng lại, sau đó lắc đầu.

"Con nếu muốn bàn lễ pháp, được rồi. Trầm di nương mặc dù là thiếp thất, nhưng đâu gì cũng là trưởng bối. Minh Ngọc là một tiểu bối, không tôn trọng

Trầm di nương thì thôi, cứ nhiên lại nói lời độc ác, muốn đánh đập nàng. Ta không biết, Thu gia từ khi nào có loại lễ pháp như vậy? Hay là, phủ thái sư giáo dục khác với người thường?"

Đại phu nhân bị lão thái quân nói khiến mặt hết trắng lại đỏ, hết đỏ lại trắng, nhưng cố gắng cứng rắn phản bác.

"Trầm thị bất quá chỉ là một tiện thiếp, Minh Ngọc là đích nữ. Con dâu chưa bao giờ nghe qua, có loại đích nữ phải thỉnh an với thiếp thất."

Tiện thiếp?

Thu Minh Nguyệt rũ mắt xuống, đáy mắt xẹt qua tia lạnh.

Lão thái quân nhủ mi "Ta hiện tại rốt cuộc hiểu được vì sao Minh Ngọc còn nhỏ mà lại độc ác như thế, thương tổn di nương. Nguyên nhân là do nó có nẫu thân như thế." Lão thái quân nói ra nhưng lời này căn bản không kiêng dè ai cả, trước mặt mọi người vẫn đậm phong khinh nói thẳng.

Sắc mặt Thu Minh Nguyệt lập tức trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phụ tử khắc khẩu

-Editor: Nekofighter-

Hồng Ngọc vẫn chờ ở cửa lớn, thẳng cho tới giờ Mùi canh ba mới nhìn thấy xe ngựa của đại lão gia và lão thái gia từ từ tiến tới. Mắt nàng sáng ngời, vội vàng chạy ra ngoài.

Sau khi đại lão gia xuống ngựa, nàng nhìn thấy Thu Minh Thụy cũng lần lượt theo xuống. Chắc là ngũ thiếu gia vừa lúc tan học gặp đại lão gia và lão thái gia, cho nên tiện đường về chung. Hồng Ngọc nghênh đón, cung kính kêu một tiếng.

"Lão gia, lão thái gia."

Đại lão gia thấy Hồng Ngọc thì có chút ngạc nhiên "Ngươi đứng đây làm gì?"

Lão thái gia cũng nhìn qua, nhớ mang máng nha đầu trước mắt này là người Thu Minh Nguyệt mang theo từ Dương Châu, chỉ là không biết tại sao hôm nay nàng ta lại đứng đợi ở đây.

Còn Thu Minh Thụy thì lập tức nghĩ tới tỷ tỷ của mình, vội vàng chạy tới mấy bước.

"Hồng Ngọc tỷ tỷ, có phải tỷ tỷ của ta gặp chuyện gì không?" Sắc mặt nó có chút tái nhợt, ánh mắt mang theo lo lắng.

Hồng Ngọc rất phối hợp, hai mắt đỏ ngầu, đối với đại lão gia và lão thái gia nói "Lão gia, đại phu nhân dùng gia pháp với Trầm di nương."

"Cái gì?" Đại lão gia đầu tiên là khiếp sợ, sau đó phẫn nộ.

"Buồn cười, nàng ta ngày càng to gan lớn mật." Ông nói xong liền muốn đi vào. Lão thái gia đi tới, thân nhiên liếc nhìn Hồng Ngọc.

"Ta thấy người to gan lớn mật mới là con." Lão thái gia là người từng trải, không nóng nảy như đại lão gia. Vừa nghe thấy đại phu nhân dùng gia pháp với Trầm di nương, ông cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng bình tĩnh hơn nhiều.

"Cha, người —" Đại lão gia không hiểu phụ thân sao lại thiên vị Lâm thị kia như vậy. Nữ nhân này tâm địa rắn rết, lại hay đổ kị ghen tuông, làm sao bằng Nhu nhi ôn nhu hiền thực, tri thư đạt lý? Hiện giờ Lâm thị ngày càng can rở, dám nhân lúc ông không có ở nhà, vận dụng gia pháp với Nhu nhi, quả thực đáng giận cực điểm.

Lão thái gia như không nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của ông "Con quên lời của Trương ngự sử đã nói lúc hạ triều sao?"

Đại lão gia ngẩn người, ánh mắt trầm xuống.

Lão thái gia lại nói "Nam nhi chỉ ở bốn phương, lúc này phải lấy quốc sự là trọng. Cả ngày lo lắng chuyện hậu viện, còn ra cái gì nữa? Chưa hết, trong phủ vẫn còn nương của con, bà ấy là người có chừng mực, đương nhiên sẽ xử lý tốt. Đừng quên, con dù có sủng ái Trầm thị, thì nó cũng chỉ là thiếp. Thê tử của con chỉ có một. Tội danh sủng thiếp diệt thê, con gánh vác không nổi." Một câu cuối là lão thái gia nói bên tai đại lão gia, chỉ có một mình ông nghe thấy.

Đại lão gia chấn động, mím môi không nói lời nào.

Lão thái gia nhìn bộ dạng của ông, thăm thờ dài, chấp tay ra sau đi vào trong.

“Nó dù sao cũng là thê tử chính thức của con. Dù con có thích hay không, đây cũng là sự thật không thể thay đổi.”

Lão thái gia nói xong liền đi qua hành lang, tiến vào thư phòng

.

Hồng Ngạc thật cẩn thận đi tới, thử gọi một tiếng.

“Lão gia?”

Đại lão gia quay đầu, Hồng Ngạc mới nói “Thời điểm nô tỳ tới, đại phu nhân vừa gọi tiểu thư qua đó...”

Sắc mặt đại lão gia trầm xuống, Lâm Ngọc Phuong, bà ta ngay cả Minh Nguyệt cũng không buông tha sao? Chòn chưa kịp nói gì, Thu Minh Thụy lo lắng cùng Hồng Ngạc chạy tới Phù Dung Viện.

Đại lão gia cả kinh, vội vàng kêu “Thụy nhi.”

Thu Minh Thụy dừng bước, quay đầu lại, đôi mắt vốn trong sáng thuần khiết lần đầu tiên mang theo tia u tối.

“Cha, lúc người tới đón chúng con, người đã nói sẽ không để mẩu thân và tỷ tỷ chịu ủy khuất nữa.” Nó nắm tay, giờ phút này cũng không quan tâm xưng hô, quật cường kiên nghị nhìn đại lão gia “Vừa nhập phủ một ngày, thê tử chính thức của người đã khi dễ nương ta. Bây giờ đã qua vài ngày, bà ta lại càng tệ hơn, muốn dùng gia pháp với mẩu thân. Mẩu thân thiện lương không tranh, lại nhiều lần bị người ta hãm hại, mà người thì chỉ thờ ơ lạnh nhạt đứng nhìn.”

Thu Minh Thụy tuy rằng từ nhỏ được giáo dục lễ giáo phong kiến. Tục ngữ nói, con không được cãi lại cha. Nhưng, dưới ảnh hưởng của Thu Minh Nguyệt, lễ giáo cổ hủ thâm căn cố đế trong đầu nó đã sớm nhạt. Hồi đầu âm thanh trách cứ đại lão gia có chút nhỏ, lại mang theo chút lo lắng, nhưng nghĩ tới mẩu thân mười mấy năm hằng đêm ngồi khóc, nhớ tới một đường vất vả đi tới, trong lòng chua xót. Nó không nhịn được, đôi mắt đỏ lên, càng thêm lớn tiếng nói “Mười mấy năm trước người vì môn phong của Thu gia, vì tiền đồ của người mà bỏ rơi nương. Mười mấy năm sau, người bồi thường cho bà, nhưng lại tạo cho bà một vết thương khác. Tỷ tỷ nói rất đúng. Chúng con không nên trở về, đồ phải bị người trong này xem thường.”

Hồng Ngạc choáng váng, đại lão gia ngơ ngẩn. Hoàn toàn không ngờ đứa con mười tuổi dám chỉ trích ông. Hơn nữa lời lẽ tâm huyết, sắc bén vô cùng. Trong lòng ông có tức giận, nhưng lại á khẩu không trả lời được. Mỗi câu mỗi chữ Thu Minh Thụy nói, ông không thể nào phản bác. Mười mấy năm trước, ông quả thật đã cô phụ Trầm thị.

Hoàn hảo là nha hoàn ở đại môn không nhiều lắm. Bằng không bị người nghe được, chỉ sợ Thu Minh Thụy bị khép tội bất hiếu.

Đại lão gia nhiều lần ngơ ngạo. Cuối cùng chỉ thờ dài, đến trước mặt Thu Minh Thụy, nói

“Thụy nhi, con hận ta?”

Thu Minh Thụy tránh đi, lời kéo Hồng Ngạc tiếp tục tiến về phía trước. Đại lão gia nhíu mày, kêu lên một tiếng.

“Minh Thụy, đứng lại!”

Thu Minh Thụy hơi chậm lại, nhưng không dừng. Đại lão gia bắt đắc dĩ “Con lỗ mãng xông vào như vậy, là muốn hãm hại nương và tỷ tỷ con sao?”

Những lời này thành công làm Thu Minh Thụy dừng cước bộ, quay đầu nhìn ông.

Đại lão gia đi tới, sờ sờ đầu nó.

“Đi thôi, cha mang con đi.”

Thu Minh Thụy mờ to hai mắt, có chút không dám tin.

“Cha?”

Đại lão gia cười cười, ánh mắt có chút lạnh.

“Con mắng đúng, là cha quá yếu đuối mới để mẹ con các con nhận đủ oan khuất.” Ông tựa hồ hạ quyết định nào đó. “Đi thôi, chúng ta tới cứu nương và tỷ tỷ con.”

Hốc mắt Thu Minh Thụy có chút ướt. Đột nhiên cảm thấy xấu hổ vì hành vi bất kính vừa rồi của mình.

“Cha, thực xin lỗi. Con...”

“Trì hoãn nữa sẽ trễ mất.” Đại lão gia lôi kéo nó, đi tới Phù Dung Viện.

Vừa vào cửa viện, đại lão gia liền phát hiện sự khác thường. Sân to như vậy lại không ai coi chừng. Ông nhú mày, vội vàng đi vào trong. Một giọng nói bén nhọn cao ngất vang lên, như sóng xô cuộn cuộn, muốn phá nát màng nhĩ của ông.

“Nương, Thu Minh Nguyệt dĩ hạ phạm thượng, chẳng những không tôn trọng Ngọc nhi, còn động thủ với nó. Người không thể thiên vị nó.”

Cước bộ đại lão gia dừng lại, nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Minh Nguyệt phản bác

-Editor: Nekofighter-

Trong phòng, đại phu nhân mặt mày xanh mét, oán hận nhìn Thu Minh Nguyệt đang thảnh thơi đứng một bên.

Đôi mắt lão thái quân sắc bén “Minh Ngọc không quan tâm tỷ muội thân tình, lúc nào cũng khiêu khích Minh Nguyệt. Cho tới giờ, nó chỉ học được mỗi việc ác nhân cáo trạng trước.” Bà lạnh lùng nhìn Thu Minh Ngọc vì chột dạ mà mặt trắng bệch, thản nhiên nói

“Ta thật muốn hỏi xem, cách dạy nữ nhi của con là vậy sao?”

Đại phu nhân cũng không hiểu rõ chân tướng của việc hôm nay, chỉ biết nữ nhi của mình bị ủy khuất, cho nên mới hận lão thái quân bất công, càng thêm tức giận.

“Rõ ràng Thu Minh Nguyệt đánh Minh Ngọc, nương tại sao lại...”

“Mẫu thân.” Thu Minh Nguyệt đột nhiên lên tiếng. Nàng ngẩng đầu nhìn đại phu nhân, đôi mắt trong trẻo vô tội.

“Mẫu thân sao lại đổ oan cho Minh Nguyệt? Dù con không phải thân sinh của người, nhưng người cũng đừng vu xấu cho Minh Nguyệt chứ?”

Thu Minh Ngọc vốn đang có chút sợ hãi, nghe Thu Minh Nguyệt lộ ra vẻ yếu ớt, nàng ta tức giận nghiêng răng.

“Thu Minh Nguyệt, tiện nhân nhà ngươi, ngươi —“

“Câm mồm!” Lão thái quân quay đầu, tức tím mặt. Thu Minh Ngọc sợ hãi câm mồm, sắc mặt trắng bệch.

“Tổ mẫu...”

Lão thái quân vừa hận vừa đau nhìn Thu Minh Ngọc còn chưa thu lại vẻ ghen ghét, sau đó thống hận đại phu nhân dung túng cho nàng ta đến nông nổi này.

“Tuổi còn nhỏ miệng đã độc ác như vậy, thô bỉ tục tĩu. Con làm gì còn nữa phần bộ dạng tiểu thư khuê các? Quả thật giống một mụ đàn bà chanh chua ở phố phường.”

Nghe vậy, sắc mặt Thu Minh Ngọc càng thêm trắng. Hạ nhân trong phòng cúi đầu hận không thể chôn mặt trong đất, hận không thể ngay lập tức trở thành kẻ điếc người phù.

Trong lòng đại phu nhân cũng hoảng hốt.

“Nương, Minh Ngọc nó...”

Lão thái quân quay đầu nhìn lại “Con xem con dạy ra nữ nhi tốt ra sao kia.”

Sắc mặt đại phu nhân tái nhợt, lão thái quân thì tức đến ngực chấn động lên xuống.

Thu Minh Nguyệt đi tới, sẵn sóc giúp bà hít thở.

“Tổ mẫu, tức giận sẽ làm hại cơ thể của người.” Nàng nhận lấy trà Trầm Hương đưa tới, dâng cho lão thái quân.

“Nào, mời người uống một ngụm trà, thuận thuận khí.”

Sắc mặt lão thái quân tốt hơn một chút, phát phát tay.

“Sớm muộn cũng có ngày bị bọn nó làm tức chết mà.”

“Tổ mẫu phúc thọ lâu dài, sao lại nói những lời không may như thế?” Thu Minh Nguyệt giả bộ tức giận nói.

Thu Minh Ngọc hận Thu Minh Nguyệt đã đoạt đi sự sủng ái của tổ mẫu. Giờ phút này, thấy nàng khoe mẽ trước mặt người, Thu Minh Ngọc càng thêm tức giận.

“Thu Minh Nguyệt, người dung túng nha hoàn đánh chửi thị nữ bên người ta, đã vậy còn động thủ với ta. Chuyện này rõ như ban ngày, thất muội cũng nhìn thấy. Thế nào, người nghĩ muốn chối sao?” Mặt mày nàng ta hiện lên sự độc ác, nhất thời nhớ ra mình còn có nhân chứng. Lúc này, nàng nhất định khiến Thu Minh Nguyệt đẹp mặt.

Thu Minh Dung bị điểm danh cũng tái mặt, đặc biệt khi chống lại ánh mắt cười như không cười của Thu Minh Nguyệt, tâm tình nàng ta càng thêm hoảng loạn.

“Muội...”

Lão thái quân dùng ánh mắt uy nghiêm dừng trên người nàng

“Có phải vậy không?”

Đại phu nhân cũng trừng mắt nhìn Thu Minh Dung

“Thất thân làm gì, cảm ả? Còn không đem những thứ con biết nói ra.”

Thu Minh Dung giấu đôi tay run rẩy trong áo. Nàng cúi đầu thâm phân tích tình huống.

Thu Minh Nguyệt chẳng qua chỉ là một thứ nữ không có chỗ dựa, chỉ là nhờ sự sủng ái của lão thái quân, không quyền không thế. Nếu hôm nay mình giúp nàng ta, đại phu nhân nhất định ghi hận. Nhưng nếu giúp Thu Minh Ngọc làm giả chứng cứ, đại phu nhân sẽ thiếu mình một cái nhân tình. Nếu vậy những ngày sau của mình và Ngọc di nương sẽ khá hơn một chút.

Trong lòng suy nghĩ rất nhiều, nhưng chẳng qua chỉ trong chốc lát, Thu Minh Dung đã đưa ra quyết định.

“Hồi tổ mẫu, nha hoàn Hồng Ngạc bên cạnh Ngũ tỷ quả thực có đánh Hoa Dung Nguyệt Mạo bên người tam tỷ. Tổ mẫu có thể bảo các nàng lên, trên người các nàng còn có vết thương đây.”

Đại phu nhân và Thu Minh Ngọc lập tức thu hồi lo lắng, khiêu khích nhìn Thu Minh Nguyệt.

“Nuơng, người nghe thấy chưa? Minh Dung đã nói rõ ràng.” Đại phu nhân oán hận nhìn Thu Minh Nguyệt, trong mắt xẹt qua tia độc ác.

“Một thứ nữ nhỏ nhoi dám không tôn trọng đích nữ, còn dung túng tiện tì đánh người, thật sự là bôi nhọ môn phong trăm năm của Thu gia.”

“Không.” Còn chưa để đại phu nhân nói xong, Trầm thị đã lo lắng kêu lên.

“Không phải đâu lão thái quân. Minh Nguyệt sẽ không làm như vậy, chắc chắn có hiểu lầm.” Bà một bên lo lắng giải thích, một bên lôi kéo Thu Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt, rốt cuộc là làm sao thế? Con tại sao lại cùng với tam tiểu thư...”

“Di nương.” Thu Minh Nguyệt dè dặt tay bà, ý bảo bà an tâm. Nàng xoay đầu, nhợt nhạt cười nhìn đại phu nhân.

“Nếu mẫu thân nói Hồng Ngạc đánh Hoa Dung và Nguyệt Mạo, lại có nhân chứng. Vậy mẫu thân không ngại nếu để bọn ra đi đối chất một phen chứ? Mặc dù là từ từ thì cũng phải có cơ hội biện bạch đúng không?”

Đại phu nhân hiên ngang nói “Đối chất thì đối chất, đồ phải nghe người ta nói bản phu nhân oan uổng người” Đại phu nhân rốt cuộc tìm lại được khí thế, lớn tiếng kêu.

“Hoa Dung, Nguyệt Mạo!”

Hoa Dung Nguyệt Mạo lập tức đi tới, cả người chật vật, trên mặt đầy vết bầm tím cùng vết cào, vừa nhìn đã biết là do tranh chấp với người khác để lại. Hai người vừa tới liền quỳ trên đất, khóc nói “Thái quân, xin ngài làm chủ cho chúng nô tỳ.”

Lão thái quân nhíu mày, liếc mắt nhìn Thu Minh Nguyệt.

Hoa Dung Nguyệt Mạo phát huy lợi thế, khóc tới tê tâm liệt phế

“Thái quân, nô tỳ dè hèn, đừng phải ngũ tiểu thư, ngũ tiểu thư thức giận là đúng. Nhưng mà...” Nguyệt Mạo nức nở, âm thầm hung hăng trừng mắt với

Thu Minh Nguyệt.

“Nhưng tam tiểu thư là tỷ tỷ của ngũ tiểu thư, ngũ tiểu thư mặc dù không thích hai người nô tỳ, đánh chửi nô tỳ là được, vì sao còn muốn làm nhục tam tiểu thư? Thậm chí còn...” Nàng nói tới đây, dường như có chút sợ hãi, Hoa Dung bên cạnh lập tức tiếp lời.

“Nếu không có hai người nô tỳ chống đỡ, chỉ sợ hôm nay tiểu thư đã...” Nói xong nước mắt nàng ta lại chảy xuống, mặt đầy bi thương, ánh mắt nhìn Thu Minh Nguyệt là đau khổ và tức giận.

Nguyệt Mạo lau nước mắt, lập tức tay áo vén lên, lộ ra những vết xanh tím chói mắt trên cánh tay trắng nõn.

Lão thái quân ngăn người, tựa như không nghĩ Hoa Dung Nguyệt Mạo lại bị thương nặng như vậy.

Lúc này, Hoa Dung cũng vén áo lên, thương tích trên tay còn nhiều hơn Nguyệt Mạo.

Sắc mặt lão thái quân có chút chìm. Lúc trước nghe Thu Minh Châu nói Thu Minh Ngọc và nha hoàn đều bị thương, vốn nghĩ là do nó gieo gió gặt bão. Nhưng vết thương của Dung Hoa Nguyệt Mạo cũng quá nặng, nếu thật do Thu Minh Nguyệt cố ý làm, vậy thì...

Thu Minh Nguyệt thấy lão thái quân hoài nghi, âm thầm cười.

“Các người nói xem những vết thương này là do đâu?”

“Đương nhiên là do nha hoàn của người làm.” Đại phu nhân oán hận nói. Bà đương nhiên không đau lòng hai nha hoàn này, quan trọng là... vết thương của chúng còn có thể để bà dùng để làm có chứng trị Thu Minh Nguyệt một phen, để tiêu đi sự tức giận trong lòng bà mấy ngày nay.

Trầm thị sớm bị dọa trắng mặt, muốn nói lại không nói được, chỉ lo lắng nhìn về phía Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt cũng đang nhìn về hướng Thu Minh Dung “Thất muội, muội không có bổ sung gì sao?” Nàng muốn cho Thu Minh Dung một cơ hội cuối cùng.

Thu Minh Dung theo bản năng run lên, ngẩng đầu cười, ánh mắt mang theo chút thương hại.

“Ngũ tỷ, chỉ cần tỷ nhận sai, muội tin đại bá mẫu và tổ mẫu sẽ tha thứ cho tỷ.” Nàng rút cuộc muốn hãm hại Thu Minh Nguyệt.

Đại phu nhân lập tức đắc ý “Người còn gì để nói?”

Trầm thị sợ hãi thiếu chút nữa té trên đất. Hạ Diệp vội đỡ bà, kêu lên một tiếng.

“Di nương!”

Trầm thị đẩy nàng ra, chạy tới chỗ lão thái quân, cuống quýt quỳ trên đất

”Thái quân, Minh Nguyệt tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện. Xin người đừng trách phạt nó. Đều là lỗi của thiếp thân, người trách phạt thiếp thân đi.”

“Di nương...” Thu Minh Nguyệt lúc bà chạy tới nhanh chóng đỡ lấy, cũng không muốn bà quỳ trên đất. Bà quỳ, khiến tim nàng hơi đau đớn.

Lão thái quân cũng mềm lòng, đại phu nhân vừa lúc hừ một tiếng.

“Nữ nhi không được dạy dỗ đáng hoàng, di nương người đương nhiên có lỗi.”

Thu Minh Nguyệt thân nhiên xoay đầu, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh như băng, khiến trong lòng đại phu nhân lập tức run lên.

“Xin hỏi mẫu thân, nếu có người vô cớ đánh chửi người, người sẽ mặc kệ hay phản kháng?” Thanh âm nàng thanh nhã đậm nhạt, rõ ràng không có chút tức giận nhưng lại khiến người nghe tứ chi đều lạnh.

Đôi mắt sắc lạnh của lão thái quân lui đi vài phần, đổi thành tàn khốc nghiêm khắc.

Thu Minh Ngọc giật mình, còn đại phu nhân lập tức thốt ra “Đương nhiên phản kháng.”

Thu Minh Nguyệt cười lạnh “Nếu nữ nhi thân sinh của người nhục mạ nữ nhi do tiểu thiếp của trượng phu người sinh ra, ngôn ngữ thô thiển, còn muốn đánh người, người cảm thấy nàng sẽ làm thế nào?” Những chữ cuối cùng nàng nói lớn lên, trung khí mui phẫn.

Sắc mặt đại phu nhân khể biến vài lần, dù rằng trong lòng bà cho rằng nữ nhi do của tiểu thiếp đều tiện, bị đích nữ đánh cũng xứng đánh, nhưng có mặt lão thái quân, bà cũng không dám nói vậy.

Thu Minh Ngọc bất chấp nhiều như vậy, lớn tiếng nói “Thứ nữ chỉ là thứ nữ, thứ nữ trời sinh tiện, dù bị đánh thì sao? Cũng là xứng đáng.” Nàng ta hung hăng trừng mắt nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Thu Minh Nguyệt, hận không thể xé nàng thành tám mảnh.

“Ta đánh chửi người phải chịu, lại còn dám phản kháng, đó là không tôn trọng đích nữ, phải kéo ra ngoài đánh ba mươi trượng...”

Ngoài cửa, đại lão gia vốn đang giữ Thu Minh Thụy lại, ngăn không cho nó chạy vào, nhưng vừa nghe thấy mấy lời kia, ông đột nhiên nâng mắt, trầm giọng quát một tiếng.

“Làm càn.”

Một tiếng như rung chuyển trời đất, như sấm đánh ngang tai. Thu Minh Ngọc cả kinh, lời còn chưa nói xong đã bị chặn ở cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trừng phạt ác nô

-Editor: Nekofighter

Thu Minh Nguyệt xoay đầu lại liền nhìn thấy đại lão gia ngay cả triều phục còn chưa thay, khuôn mặt âm trầm tiêu sái bước vào. Thu Minh Thụy đi bên cạnh ông. Hồng Ngọc theo phía sau.

"Lão gia?" Sắc mặt đại phu nhân tái nhợt, căn bản không biết đại lão gia đã ở bên ngoài bao lâu rồi.

Lão thái quân lại liếc nhìn Thu Minh Nguyệt một cái, con ngươi mờ mịt không rõ.

"Minh Thụy thỉnh an tổ mẫu." Tức thì tức, Thu Minh Thụy vẫn cung kính hành lễ với lão thái quân, nhưng nó cũng không nhìn đại phu nhân một cái.

Lão thái quân gật gật đầu, nhìn về phía đại lão gia, vài lần tính há miệng lại thôi.

Đại lão gia vừa bước vào liền lạnh lùng nhìn đại phu nhân, sau đó cứng rắn trừng mắt với Thu Minh Ngọc rồi mới gọi một tiếng với lão thái quân

"Nương"

Lão thái quân thở dài một hơi "Sao con lại tới đây?"

Đại lão gia mặt đầy xấu hổ "Nhi tử tự cho là mình tu thân tề gia không tệ, không nghĩ rằng gia đình không yên ổn, khiến người phải mệt mỏi quan tâm, nhi tử thật có lỗi."

Lão thái quân hình như có chút mất sức, phát phát tay.

"Con về đi."

"Nương-" Đại lão gia không tính rồi đi.

Lão thái quân trách mắng "Đại lão gia con cả ngày quan tâm tới hậu viện, không sợ người khác chê cười sao?" Lão thái quân một lời hai nghĩa, nếu không vì đại lão gia quá mức sùng ái Trầm thị thì đại phu nhân cũng không ghen tị như vậy, lại càng không có chuyện ngày hôm nay.

Trầm thị vốn thông minh, sao có thể không rõ ràng? Sắc mặt bà liền trắng bệch.

Thu Minh Nguyệt nhũn mảy, mím môi không nói, sau đó ngẩng đầu nhìn đệ đệ một cái, khiến nó yên tâm không nóng nảy.

Đại lão gia hơi xấu hổ, thanh âm yếu đi vài phần.

"Nhi tử làm sai, sao có thể để nương mệt nhọc nữa."

Lão thái quân cũng biết nhi tử quật cường, nhân tiện nói "Thôi, tùy con."

Đại lão gia chấp tay thị lễ rồi nhìn về phía đại phu nhân. Đại phu nhân có chút không dám nhìn thẳng đại lão gia. Vốn bà chắc chắn đại lão gia sẽ không can thiệp vào cho nên mới kiêu ngạo như vậy. Nam tử hán đại trượng phu hẳn là phải xuất nhập triều đình, làm quan vì dân. Hậu viện là thiên hạ của nữ nhân, nam nhân nếu chen chân vào sẽ bị người ta cười nhạo, đối với quan đồ cũng có ảnh hưởng. Không nghĩ rằng đại lão gia vì Trầm thị mà ngay cả danh dự cũng không cần. Đại phu nhân vừa hận vừa ghen ghét.

"Ta thật không biết, Minh Ngọc bị nàng dạy thành bộ dạng như thế nào nữa."

Đại phu nhân sắc mặt trắng thêm vài phần, còn Thu Minh Ngọc rất không phục.

"Cha, sao người lại giúp đỡ hai tiện nhân này? Bọn họ có gì tốt chứ, họ..."

"Câm miệng." Đại lão gia nổi giận gầm lên một tiếng, gắt gao nhìn Thu Minh Ngọc, trong mắt có sự thất vọng, hối hận cùng tự trách.

"Con... sao con lại biến thành dạng người này?"

Nhà hoàn trong phòng im lặng. Tam tiểu thư trước giờ vẫn điệu ngoa tùy hứng, lời nói tục tĩu.

Thu Minh Ngọc bị đại lão gia mắng một tiếng liền ý thức được gì đó, mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, đỏ lên.

"Cha, con..."

Đại lão gia đau xót, cực kỳ thất vọng nhìn Thu Minh Ngọc, sau đó im lặng nhìn đại phu nhân. Đại phu nhân run lên, thừa dịp kêu "Lão gia..."

"Câm miệng." Đại lão gia thờ ơ gấp, một chút mặt mũi cũng không để lại cho đại phu nhân, trực tiếp nổi giận gầm lên với bà. Đại phu nhân sợ tới mức mặt mày tái nhợt, toàn bộ nhà hoàn trong phòng đều câm như hến.

Đại lão gia đi tới chỗ Thu Minh Ngọc, Thu Minh Ngọc sợ hãi lui bước.

"Cha, người muốn làm gì?"

Đại lão gia không nói gì, tiếp tục bước lên.

Lúc này, Lý ma ma bên cạnh đại phu nhân đột nhiên quỳ trước mặt đại lão gia cầu xin

"Lão gia, tam tiểu thư vừa rồi quá tức giận cho nên mới nao loạn như vậy. Hôm nay người chịu oan ức cho nên mới lỡ lời nói ra. Lão gia ngài nhất định phải nhìn rõ mọi việc, làm chủ cho phu nhân và tam tiểu thư. Vạn không thể để người ta che mắt, oan uổng phu nhân và tiểu thư. Bọn họ một người là thê tử kẻ góa, một người là nữ nhi thân sinh của ngài mà."

Thu Minh Nguyệt lạnh lùng nhếch miệng. Nàng đã nói mà, đại phu nhân ngu ngốc như vậy tại sao sau khi lão tổ tông chết vẫn giữ được quyền quản gia, thì ra còn có một quân sư lợi hại theo sau. Đầu tiên là đem Thu Minh Ngọc thành kẻ yếu để giành sự đồng tình của đại lão gia, sau đó dùng chính thất đích nữ để hạ thấp thân phận mình, đồng thời ám chỉ đại lão gia, ông dù không thích đại phu nhân thì bà cũng là chính thê cưới hỏi堂堂 hoàng, còn mình và di nương, mặc dù được ông sủng ái thì cũng chỉ là thứ nữ và di nương. Vì thiếp thất thứ nữ mà trừng phạt chính thất đích nữ, loại chuyện này ở các đại gia tộc cổ đại vốn trọng sĩ diện danh dự là tuyệt đối không cho phép, trong triều sẽ bị người ta chê trách, thậm chí tiền đồ sẽ gặp nguy hiểm.

Được, tốt lắm. Hôm nay rốt cuộc để nàng tìm được nhược điểm của đại phu nhân.

Lão thái quân nhìn như ôn hòa, kỳ thực rất tinh khôn. Lời nói của Lý ma ma, bà đương nhiên hiểu được, sắc mặt không khỏi thay đổi. Cuộc bộ đại lão gia dừng lại, trong mắt dâng lên lửa giận. Đại phu nhân hơi bình tĩnh lại, Thu Minh Dung nhẹ nhàng thở ra. Thu Minh Ngọc không hiểu gì cả, chỉ đại đại lão gia sắc mặt sẫm đen thì trong lòng sợ hãi, đồng thời càng thêm phần nộ ghen ghét Thu Minh Nguyệt. Từ trước tới giờ cha chưa bao giờ lạnh lùng với nàng như vậy, cũng sẽ không mắng nàng. Điều tại Thu Minh Nguyệt, đều là tiện nhân lăng ló, đều là do nó hại mình thất sủng. Càng nghĩ càng phần nộ, Thu Minh Ngọc tức giận sinh can đảm, không quan tâm rống to lên

"Con biến thành bộ dạng gì sao? Rõ ràng do người cung chiều hai tiện nhân này. Nếu người không đem chúng trở về thì..."

Bốp--

Tiếng bốp vang dội đánh gãy lời của Thu Minh Ngọc, đồng thời khiến mọi người trong phòng đều khiếp sợ.

Đại phu nhân kịp phản ứng chạy tới ôm lấy Thu Minh Ngọc, đau buồn khóc lớn.

"Ngọc nhi..."

Lão thái quân chấn kinh "Khanh nhi, con..."

Phần nộ trên mặt đại lão gia còn chưa tan đi, một tay ông đỡ lấy Trầm thị thiếu chút nữa ngã xui vì lời của Thu Minh Ngọc, hai mắt tức giận nhìn bà ta, khiến cho đại phu nhân vốn đang muốn phát hỏa cũng rừng mình câm miệng. Bà ta ôm lấy Thu Minh Ngọc khóc nước nỏ

"Ngọc nhi số khổ của ta, đây là do ai tạo nghiệt chứ. Đường đường là đích nữ lại bị thiếp thất nhục đánh không nói, ngay cả thân sinh phụ thân cũng không giúp đỡ...." Bà khóc tê tâm liệt phế, khóc đứt ruột đứt gan.

"Quên đi, trong phủ này không còn chỗ để mẹ con ta dung thân. Nương vẫn nên mang con về chỗ ngoại công, đỡ phải ở đây nhận lấy oan ức." Bà lôi kéo Thu Minh Ngọc chuẩn bị đi. Lão thái quân tức giận tới mặt mày xanh mét. Hân ma ma chạy tới ngăn đại phu nhân, khuyên nói "Phu nhân, người nói gì vậy, có gì từ từ nói."

"Từ từ nói?" Đại phu nhân ôm hận, chỉ vào đại lão gia.

"Thu Trọng Khanh, ta gả cho chàng mười chín năm, vì cái nhà này mà hao tâm tổn sức, tự hỏi chưa từng làm chàng thất vọng. Nhưng chàng lại âm thầm

nuôi dưỡng ngoại thất không nói, hiện giờ còn muốn sủng thiếp diệt thế. Ta thật muốn nhìn xem Đại Chiêu quốc còn có vương pháp hay không?"

Đại lão gia sắc mặt càng thêm phần nộ "Nàng còn có mặt mũi nói như vậy sao, nếu không phải -"

"Lão gia" Trầm thị vội vàng ngăn ông, ánh mắt tha thiết.

Trong lòng đại lão gia không đành lòng, thở dài một tiếng.

"Nhu nhi, nàng thật quá thiện lương. Ác phụ này đối với nàng như thế, thật sự không đáng vì nàng ta mà cầu tình."

"Ác phụ?" Đại phu nhân thấy đại lão gia và Trầm thị liếc mắt đưa tình thì ghen tức dữ dội, lại nghe thấy đại lão gia nói bà như vậy, khuôn mặt liền vặn vẹo.

"Chàng nói ta là ác phụ?"

"Chẳng lẽ ta nói sai?" Đại lão gia mặt lạnh nhìn bà "Tâm địa rắn rết, chỉ có thế."

"Chàng-" Đại phu nhân sắc mặt trắng bệch, lão đảo lui về phía sau.

Đại lão gia mĩa mai, ánh mắt chán ghét.

"Đừng tưởng những việc nàng ngầm làm ta không biết. Sở dĩ không vạch trần nàng chính là để nàng vài phần mặt mũi. Muốn về đúng không? Nếu nàng đã không biết xấu hổ, ta cũng không ngại để Lâm thái sư tự mình tới cửa đón nàng về."

Đại phu nhân sắc mặt càng thêm trắng. Thời đại này nữ tử xuất giá lấy phu làm trời, không thể tùy ý về nhà mẹ đẻ. Mặc dù trở về cũng phải do phu đáp ứng, hoặc có trượng phu cùng về. Nếu để nhà mẹ đẻ đón về, thì đó chính là hưu thê!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tức giận hưu thê

-Editor: Nekofighter-

Đại lão gia vừa dứt lời, không chỉ đại phu nhân sợ hãi người mà ngay cả Thu Minh Nguyệt cũng hơi hơi giật mình. Từ trước tới giờ nàng vẫn cho rằng đại lão gia tuy đối với mẫu thân mình tình cảm thâm thiết, nhưng sau lại cưới đại phu nhân, trừ bỏ một phần nguyên nhân là do lão tổ tông thao túng thì có thể là do lòng ông cũng ái mộ hư vinh. Chẳng qua, nhìn thái độ hôm nay của ông, xem ra trước kia nàng đã hiểu lầm.

Lão thái quân cũng giật mình, sau đó tức giận nói.

"Hồ đồ, Khanh nhi, con--"

"Nuông, nhi tử không có hồ đồ." Đại lão gia nhìn lão thái quân. "Lâm thị ghen tị ương ngạnh, ngay cả người nàng ta cũng không để vào mắt. Chỉ bằng ba điều là ghen tị, bất kính với cha mẹ chồng, không thể sinh con là nhi tử có thể hưu nàng. Mặc dù thái sư có vấn tội, nhi tử cũng có thể đường đường chính chính nói rõ."

Lão thái quân nghẹn họng. Quả thực, ở thời đại này, nữ tử thất xuất chỉ điều, tùy tiện chọn một cái là đã có thể hưu thê. Chỉ là mấy năm nay, lão thái quân tuy rằng bất mãn với sự kiêu ngạo của đại phu nhân nhưng cũng không có ý tứ để nhi tử hưu nàng. Có lẽ bởi vì đều là nữ nhân cho nên mới hiểu rõ sự bất đắc dĩ của nữ nhân.

Đại phu nhân mặt không còn chút máu. Thu Minh Ngọc cũng đã sớm sợ tới chừng khóc, kinh ngạc nhìn đại lão gia.

Thu Minh Nguyệt mím môi, ánh mắt càng thêm lạnh. Nam tôn nữ tị, tam tông tứ đức là quy luật không thể thay đổi ở thế giới này.

Đại lão gia lúc này mới đảo mắt nhìn đại phu nhân, vừa muốn mở miệng nói gì thì Lý ma ma đã kịp phản ứng, khóc nói "Lão gia, ngài cũng không thể làm như vậy, nếu thái sư biết được..."

"Cút ngay". Đại lão gia một cước đá văng Lý ma ma, cả giận nói "Đừng lấy Lâm phủ ra uy hiếp ta. Ta thấy xem ra tất cả mọi chuyện đều là do lão điều phụ người ở sau lưng xui khiến. Người đâu, đem lão điều nô này lôi ra ngoài đánh ba mươi đại bản, sau đó trục xuất khỏi phủ."

Lý ma ma sắc mặt tái nhợt, đại phu nhân cũng hoảng sợ trợn to mắt. Lý ma ma là người của bà, thế nhưng đại lão gia chẳng quan tâm mặt mũi của mình. Trước mặt nhiều người như vậy xử trí Lý ma ma thì chẳng phải là tát thẳng vào mặt bà một cái sao? Nha hoàn cả phòng đều ngăn ra, nhưng không ai động thủ.

Sắc mặt đại lão gia trầm xuống “Tai điếc rồi sao, không nghe lời ta nói sao?”

Hai bà tử lập tức đi vào, thân thủ kéo Lý ma ma đi. Lão thái quân chỉ nhủ mày, không ngăn cản.

Lý ma ma lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vàng cầu cứu.

“Đừng mà... lão gia, tha cho lão nô đi. Phu nhân, nô tỳ ở cạnh người rất lâu rồi...”

Đại phu nhân sau khi nghe tiếng kêu sợ hãi của Lý ma ma mới hoàn hồn, nhanh chóng đi lên, một phen đẩy hai bà tử kia ra.

“Cút ngay.”

Lý ma ma ôm đại phu nhân, khóc nức nở “Phu nhân, mạng của người thật khó...”

Đại lão gia ngược lại im lặng “Thất thần gì nữa, đem lão điều nô này ra ngoài, trực tiếp dùng hình.”

Ông cười lạnh một tiếng, chỉ vào bà tử lúc này bụng ngân châm vào, nói “Đem ác phụ này lôi ra luôn, cùng nhau chịu đòn. Không phải mục đích thi hình với người khác sao? Vậy trước hết chặt tay. Nếu mụ ta kêu lên thì cắt lưỡi. Ta xem mụ còn có thể hung hăng ngang ngược thế nào đây.”

Một phen phân phó xong, mỗi người trong phòng đều hút một ngụm khí lạnh. Đại lão gia là hình bộ thượng thư, cả đời làm nhiều nhất chính là bức cung gia hình với tội phạm. Nếu nói về dụng hình thì... đại phu nhân tuyệt đối chỉ có thể cam bái hạ phong.

Lý ma ma và bà tử kia sớm sợ tới mặt mày trắng bệch. Lúc này bọn họ mới ý thức được đại lão gia thật sự tức giận. Những ngày ngang ngược của đại phu nhân trong Thu phủ đã chấm dứt. Mà những ngày theo chủ hoành hành của họ cũng không còn.

Hai bà tử mặt không chút biểu tình tới hai người Lý ma ma ra ngoài. Đại phu nhân lại đẩy hai người ta, mắng to với đại lão gia.

“Thu Trọng Khanh, chàng dám?”

Đại lão gia cười lạnh một tiếng “Người đâu.” Ông đang muốn phân phó gã sai vặt trong phủ gì đó, thì đại phu nhân đột nhiên tiến đến gần ông nói một câu.

Đại lão gia đột nhiên im miệng, mặt lạnh lẽo.

Đại phu nhân hơi cười cười, lui về phía sau một bước.

“Ngay cả chó nếu làm quá cũng sẽ đập tường, chàng có thể thử xem.” Ánh mắt bà ta quyết đoán, mang theo cỗ khí thế liều chết.

Trong lòng đại lão gia uất ức, cắn răng trừng mắt nhìn đại phu nhân, dường như hận không thể đem bà ta xé thành tám mảnh.

Thu Minh Nguyệt nhíu mày. Chỉ thấy đại phu nhân như không có việc gì đỡ Lý ma ma dậy, trên mặt còn mang theo ý cười. Nhưng ý cười kia còn chưa lộ ra thì đã bị giọng nói của đại lão gia phá vỡ.

“Người đâu, đem ác nô này tha xuống đánh, trục xuất toàn bộ người nhà đang làm trong phủ của mụ ta.” Ông chỉ vào bà tử đang quỳ trên đất nói.

Nụ cười của đại phu nhân cứng lại. Đang muốn tiếp tục uy hiếp thì lại nghe thanh âm của đại lão gia vang lên, vô cùng lạnh lùng.

“Thu gia ta không thể chấp nhận được loại tiện tì ác độc này.”

Đại phu nhân biết, đây chính là nhượng bộ cuối cùng của đại lão gia, cho nên cắn răng nhẫn nhịn.

Bà tử kia liên tục kêu cứu mạng, nhưng đại phu nhân vẫn thờ ơ. Thẳng cho tới khi bà ta bị kéo ra ngoài, tiếng đại bản đánh trên người dần vang lên.

– Bốp – Bốp – Bốp – Bốp

Thanh âm kia lạnh lạnh có quy luật, từng chút từng chút một, tựa như sấm sét đánh vào lòng mọi người.

Cả phòng yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn tiếng hít thở nhột nhạt.

Đại phu nhân cảm thấy cả người lạnh lẽo như đang ở trong hầm băng. Bà đến Thu gia mười chín năm, tuy rằng đại lão gia ngay từ đầu không thích bà, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ làm bà mất mặt trước hạ nhân như vậy. Thậm chí mấy năm đầu, ông còn đối với mình có vài phần áy náy. Từ khi nào mà ngay cả phần áy náy này cũng biến mất? Từ khi nào mà thiếu niên ôn nhuận nho nhã kia trở nên lãnh mạc vô tình như vậy? Rốt cuộc là do bà nhìn sai, hay là sự dịu dàng đó vốn không đặt trên người bà, cho nên bà không cam lòng, phần nộ mới đưa tới kết quả ngày hôm nay?

Thu Minh Nguyệt lần đầu nhìn thẳng vào đại lão gia, phụ thân duy nhất ở thế giới này của nàng. Có lẽ, nhận thức của nàng về ông quá ít. Mạnh mẽ vang dội cùng ôn nhu ấm áp, phong độ nhanh nhẹn lại có dung mạo thượng thừa. Nam tử bức này, lúc còn trẻ được thiên phú đảo tâm của bao nhiêu cô gái. Đương nhiên trong đó có cả mẫu thân nàng. Vốn tưởng rằng nam tử phong lưu đa tình như vậy sẽ không quả quyết, không nghĩ rằng hôm nay, từ khi

đại lão gia bước vào Phù Dung Viện thì từng câu từng chữ đều đảo lộn hết mọi hiểu biết của nàng về ông.

Nàng hí hóp mắt, nhìn bộ dạng của đại phu nhân và đại lão gia. Năm đó đại lão gia ruồng bỏ Trầm thị để cưới đại phu nhân, trong đó tất nhiên không thiếu công lao của lão tổ tông. Nhưng chỉ sợ là còn có nguyên nhân khác. Chỉ là nàng không rõ, đại lão gia vốn không thích đại phu nhân, nghe nói trước đây cũng rất ít qua đêm tại Phù Dung Viện. Chưa kể từ khi Trầm thị hồi phủ, đại lão gia cơ hồ chỉ chuyên sủng một mình Trầm thị. Nhưng nếu không được sủng thì tại sao bà lại sinh được những ba nữ nhi? Đương nhiên, Thu Minh Nguyệt tuyệt đối sẽ không hoài nghi trình tiết của đại phu nhân. Nữ nhân như vậy, cả đời kiêu ngạo, làm sao có thể thấp hèn tăng tị với người khác?

Nhưng nếu vậy thì tại sao đại phu nhân, người vốn chưa từng được đại lão gia yêu mến lại liên tiếp sinh hạ ba nữ nhi? Thậm chí còn có hai người ngay trước khi nàng sinh ra.

Thu Minh Nguyệt không nghĩ ra, cũng không muốn tìm hiểu quá sâu chuyện cũ năm đó. Chỉ là nàng thương tiếc mẫu thân khổ sở nhiều năm, khiến nàng có chút ai oán thông hận phụ thân.

Hiện giờ xem ra, có lẽ việc năm đó có nhiều bí ẩn.

Tỷ như, ngoại công đột nhiên bị khép tội là vì sao?

Trong yên lặng, chợt nghe giọng nói của nha hoàn vang lên ngoài cửa.

“Nhị phu nhân đến, nhị tiểu thư đến.”

“Chuyện gì vậy? Đại tẩu, ai chọc người tức giận vậy? Làm gì mà cả sân đầy mùi máu tươi, thật buồn nôn mà.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Già mồm át lễ phải

Đã tự: webtruyen.com

-Editor: Nekofighter-

Nhị phu nhân một thân cầm y xanh thêu khổng tước, khuôn mặt diễm lệ như trước thanh cao, bình tĩnh. Giọng bà nhẹ nhàng, lộ ra chút chế giễu. Bên người bà là một cô gái trẻ tuổi mặc y phục đơn giản, tóc mềm như mây, mặt mày hiền lành, môi nhỏ đỏ thắm, hai má ửng hồng. Lúc nàng mỉm cười lộ ra hàm răng trắng tinh, dịu dàng lại mang theo vài phần đáng yêu.

Thu Minh Nguyệt thân nhiên nhìn nàng một cái, nháy mắt như hiểu ra gì đó, khoe miệng lại gọi lên nụ cười châm biếm lạnh lùng.

Trong Thu gia sẽ có người trong sáng thánh thiện sao? Nàng không tin. Nhất là thứ nữ, vận mệnh trời sinh đề tiện khiến các nàng tự ti, lại không cam lòng. Loại không cam lòng này đương nhiên sẽ biến thành ghen tị, sắc bén, các nàng dần sẽ hiểu được cách che dấu bản thân. Thu Minh Châu chẳng phải là ví dụ tốt nhất sao?

Nhị phu nhân dẫn theo Thu Minh Trân thỉnh an lão thái quân.

"Con dâu thỉnh an mẫu thân."

"Minh Trân Thỉnh an tổ mẫu."

Lão thái quân nhàn nhạt hất tay "Ngồi đi."

Thu Minh Trân giúp đỡ nhị phu nhân đứng lên, có chút kinh ngạc nhìn đại lão gia đang đứng ở giữa, sau đó vội vàng phúc thân.

"Minh Trân gặp qua đại bá phụ."

Nhị phu nhân hình như cũng hơi ngạc nhiên, sau đó cười với đại phu nhân: "Hôm nay chỗ của đại tẩu thật náo nhiệt, tiểu muội ta tới thật đúng lúc."

Đại phu nhân chán ghét nhìn nhị phu nhân giả bộ thanh cao. Ngày thường hai người không ít lần vì quyền chưởng gia mà tranh chấp. Lúc thấy Nhị phu nhân chế giễu nhìn bà, sắc mặt bà chìm xuống, trong mắt dâng lên lửa giận.

"Nhị đệ muội thật sự là khách quý nhà, ngày thường ta ba lần bảy lượt mời nhị đệ muội nhưng muội không đến. Không nghĩ rằng hôm nay lại đúng lúc tới thăm."

Nhị phu nhân vờ như không nghe thấy ý sắc bén trong lời nói của đại phu nhân, trả lời "Vâng, quả thật đúng lúc. Vừa vặn thấy uy nghiêm của đại tẩu, lúc trở về ta có thể tham khảo một chút."

"Người-" Đại phu nhân tức giận. Nhị phu nhân ám chỉ bà tâm tư ngoan độc, sao bà lại không biết chứ?

"Đủ rồi!" Đại lão gia khẽ quát một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén.

"Nàng còn ngại chưa đủ mất mặt sao?" Ông cúi đầu nói với đại phu nhân một câu, sau đó hướng lão thái quân nói:" Nương, người cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, nhị tử trước cáo an."

"Đi thôi." Dù sao cũng là người một nhà, lão thái quân cũng không muốn đem chuyện này làm lớn. Nhưng có người lại không muốn cứ vậy mà xong chuyện.

"Từ từ." Thu Minh Ngọc bỗng nhiên giãy giụa khỏi người đại phu nhân, mắt đỏ bừng nhìn đại lão gia.

"Chuyện hôm nay không thể cứ vậy mà quên đi được!"

Đại lão gia dừng chân, quay đầu lạnh lùng nhìn nàng ta.

"Con còn ồn ào nữa thì cấm túc ba tháng, không được ra khỏi cửa."

"Cha-" Thu Minh Ngọc đỏ mắt, bắt mạch quát to một tiếng.

Đại lão gia chấp tay sau lưng, thần nhiên nói:" Con còn biết ta là cha con sao? Ta còn tưởng rằng con quên luôn trên dưới rồi chứ." Lời này ám chỉ lúc trước Thu Minh Ngọc nhục mạ Trầm thị chính là không tôn trọng trường bối.

Sắc mặt Thu Minh Ngọc trắng nhợt, hai mắt lập tức nén giận, căn bản mặc kệ đại phu nhân ngăn lại, nàng ta chỉ vào Thu Minh Nguyệt quát:" Hôm nay nó đánh nha hoàn của con, phải chịu phạt."

Trong lòng Thu Minh Ngọc khó thở. Hôm nay, nàng nhất định khiến Thu Minh Nguyệt đẹp mặt.

Đại lão gia vẫn là nhàn nhạt nhìn nàng:" Con có chứng cứ sao?"

Thu Minh Nguyệt thật muốn cười. Đại lão gia là quan viên hình bộ, luôn luôn lãnh diện vô tư. Đối mặt với cái gì mà cáo trạng, án oan gì đó thì quan trọng nhất chỉ có hai chữ: Chứng cứ. Hiện giờ những biện pháp đối phó trong quan trường kia, ông lại dùng để đối phó với con gái mình. Không thể không nói, đại lão gia có đôi khi... có chút đáng yêu.

Đương nhiên, Thu Minh Nguyệt cũng chỉ cười trong lòng. Nếu thật sự nói ra, khẳng định vẻ mặt của đại lão gia sẽ xanh mét. Dù sao ông cũng là đại nam nhân, bị người ta nói là đáng yêu thì làm sao chịu nổi?

Thu Minh Ngọc nheo mắt, cứng đầu nói:" Con đương nhiên có. Thắt muối vừa rồi cũng nhìn thấy." Nàng nói xong liền cao ngạo nhìn Thu Minh Dung. Mấy người Đại lão gia, nhị phu nhân, đại phu nhân, Thu Minh Trần đều nhìn về phía Thu Minh Dung. Thu Minh Dung một lúc chống lại quá nhiều ánh mắt, đặc biệt là ánh mắt cười như không cười của Thu Minh Nguyệt khiến lòng nàng ta bất an.

"Minh Dung, con đã nhìn thấy cái gì?" Giọng nói lạnh lùng của đại lão gia vang lên.

Lưng Thu Minh Dung cứng đờ, âm thầm cắn răng, đang muốn mở miệng "Con-"

Lúc này, một giọng nói thanh nhã khác xen ngang

"Những việc người đang làm đều có trời nhìn thấy. Thắt muối, hy vọng muối trước khi nói nên tự hỏi lương tâm chính mình."

Sắc mặt Thu Minh Dung trắng bệch, theo bản năng giương mắt nhìn chung quanh, giống như thật sự sợ hãi có ma quỷ xuất hiện vậy.

Thu Minh Nguyệt nhếch môi. Người thời này rất mê tín, vô cùng sùng bái quỷ thần. Thu Minh Dung làm chuyện đui lý, đương nhiên chột dạ,

Đại lão gia vừa thấy bộ dạng này của nàng ta liền biết có chuyện khuất tất. Mặt ông chìm xuống, quát:" Nói, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Thu Minh Dung bị quát liền run rẩy thân mình "Con..."

"Ha ha..." Tiếng cười của Thu Minh Nguyệt đầy gầy lời nàng, mắt nàng khẽ chuyển, ánh mắt như sóng nước dập dềnh.

"Xem ra thắt muối không nói được, vậy để tỷ nói thay thắt muối đi."

Nàng nhẹ nhàng mỉm cười nhưng lại khiến Thu Minh Dung bất an.

"Ngũ tỷ, muối..."

Thu Minh Nguyệt đột nhiên quay lại, bất ngờ bắt lấy tay của Hoa Dung.

"Á-" Hoa Dung khoa trương la to "Ngũ tiểu thư, người..."

"Câm miệng!" Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên Thu Minh Nguyệt dùng giọng điệu như vậy nói chuyện, cho nên mọi người trong nhà đều ngẩn ra.

Hoa Dung, Nguyệt Mạo sững sờ nhìn khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thu Minh Nguyệt, đột nhiên lạnh sống lưng. Vốn là bởi vì sợ hãi chột dạ, nhưng khi chống lại con người trong suốt của Thu Minh Nguyệt, bọn họ lại không tự giác cúi đầu, bả vai run run.

Không đợi đại phu nhân và Thu Minh Ngọc gây khó dễ, nàng liền nói với Hoa Dung: "Người nói vết thương trên tay người là do bị Hồng Ngạc cào đúng không?"

Hoa Dung sắc mặt hơi tái, cắn môi gật đầu, giọng nói có chút yếu ớt.

"Đúng."

"Tốt lắm" Thu Minh Nguyệt quay đầu hô một tiếng "Hồng Ngạc."

"Tiểu thư" Hồng Ngạc lập tức đi tới.

Thu Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn đại phu nhân, Thu Minh Ngọc, còn cả người đang âm thầm nắm chặt tay là Thu Minh Dung cùng với Trầm thị vẻ mặt lo lắng.

"Vết thương trên tay nàng ta sâu cạn không đồng đều, nhưng rõ ràng là do vật bén nhọn gây nên. Mà theo độ lõm chồm của vết thương cho biết thì những vết này là do móng tay của nữ nhân tạo ra, hơn nữa còn là móng tay vừa nhọn vừa dài."

Thu Minh Ngọc không tự giác đưa tay giấu trong áo, ánh mắt có chút né tránh.

"Đương nhiên là móng tay của tiện tì bên cạnh người cào nên." Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Hồng Ngạc và Thu Minh Nguyệt, lời nói độc ác.

Đại lão gia nhíu mày, thất vọng trong mắt càng sâu. Nhị phu nhân nhếch mi, hứng thú nhìn Thu Minh Nguyệt. Trầm thị mặt mày như bị sương khói che phủ, vẫn là lo lắng vô cùng. Thu Minh Dung cắn môi, sắc mặt càng thêm tái. Nàng hồi hận, hồi hận vì đã đối nghịch với Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt kéo tay Hồng Ngạc qua "Cha, mẫu thân, mời mọi người nhìn một chút. Móng tay của Hồng Ngạc đã sớm cắt tỉa tron lảng, làm sao có thể để lại vết thương sâu như vậy?"

Đại lão gia gật đầu "Đúng vậy."

Thu Minh Ngọc mặt lộ vẻ không cam lòng, còn chưa kịp gây khó dễ thì đã nghe đại phu nhân cười lạnh một tiếng.

"Điều này có thể chứng minh cái gì? Nói không chừng lúc nó trở về mới cắt gọt móng tay." Bà ta nhếch mi, mang theo vài phần tự đắc.

"Đã gần nửa canh giờ, đương nhiên kịp thời gian cắt móng tay."

Đại lão gia nhíu mày. Mới vừa rồi ông vừa dừng xe đã nhìn thấy Hồng Ngạc chờ ở cửa. Trên đường tới ông cũng có nghe người gác cổng bẩm báo qua, Hồng Ngạc đúng là đã đợi ở cửa được một lúc. Mà tính toán thời gian thì cũng là sau khi xảy ra mâu thuẫn của Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Ngọc. Nếu xét như vậy thì lời đại phu nhân cũng có đạo lý.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Yên chi túy

-Editor: Nekofighter-

Đại lão gia cả đời xử rất nhiều vụ án, quan tâm nhất chính là chứng cứ, trước nay chưa từng thiên vị. Cho nên, ông thân nhiên gật đầu, không đưa ra dị nghị gì. Đôi mắt của đại phu nhân nhất thời sáng ngời, càng thêm hung hăng ngang ngược.

"Huống chi từ đầu người còn để Hồng Ngạc ra cửa đón lão gia, chẳng lẽ không có dụng tâm kín đáo gì sao?" Đại phu nhân vốn không ngốc, rất nhanh nắm được sơ hở, từng bước ép sát.

Cứ như thế, ngay cả lão thái quân cũng trầm mặt, ánh mắt nhìn Thu Minh Nguyệt nhiều thêm vài phần u ám. Trầm thị nóng nảy muốn thay Thu Minh Nguyệt cãi lại thì thấy đại lão gia nhíu mày, nhìn chằm chằm Thu Minh Nguyệt như đang đợi nàng giải thích. Bà vài lần há mồm muốn nói, cuối cùng

không tiếng động nhìn nữ nhi mình, yên lặng lo lắng.

Thu Minh Nguyệt không bối rối, ngược lại thần nhiên cười.

"Mẫu thân nói có lý."

Đại phu nhân lập tức đắc ý.

"Chẳng qua-" Thu Minh Nguyệt bỗng nhiên chuyển lời khiến đại phu nhân nhú mào.

"Người còn muốn cãi?"

Thu Minh Nguyệt mỉm cười "Con còn có chứng cứ, chứng minh vết cào trên người Dung Hoa, Nguyệt Mạo đều không phải do Hồng Ngạc ra tay."

Đại phu nhân khinh thường cười nhạo: "Chứng cứ?"

Thu Minh Nguyệt không hoảng hốt, bình tĩnh trả lời: "Khi cào người khác, móng tay người cào chắc chắn có dính máu..."

"Cũng có lý, nhưng sau khi Hồng Ngạc đã thương người có thể đi rửa tay, hủy diệt dấu vết. Cái gọi là căn cứ chính xác đương nhiên không còn tồn tại nữa." Lúc Thu Minh Nguyệt còn nói xong, Thu Minh Ngọc đã đánh gãy lời nàng. Ngừ khi nàng ta sắc bén, mang theo vài phần khấn trương, giống như cấp bách muốn chứng minh gì đó. Mà sự nóng nảy của nàng lại khiến người ta khả nghi.

Đại lão gia nhăn mày nhăn mặt, có chút thâm trầm nhìn nàng ta một cái.

"Minh Nguyệt, con tiếp tục nói đi."

Thu Minh Nguyệt không khấn trương, gật gật đầu.

"Tam tỷ nói đúng."

Thu Minh Ngọc lại lập tức đắc ý. Chỉ có Thu Minh Dung toàn thân bắt đầu run rẩy, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ. Nàng không ngu như Thu Minh Ngọc, nàng biết những lời Thu Minh Nguyệt nói tất nhiên không đơn giản. Thu Minh Nguyệt nếu đã lên tiếng nhất định sẽ trình ra được chứng cứ. Thời điểm phát sinh mâu thuẫn rất ít người nhìn thấy, Dung Hoa, Nguyệt Mạo và Hồng Ngạc không tính là nhân chứng, chỉ có một mình nàng. Nhưng lời nàng lại không đủ tin cậy. Sau lưng đại phu nhân có thái sư phủ, còn có đại hoàng tử, Trung Sơn Bá phủ và Tiết Quốc Hầu phủ. Cho nên, Thu Minh Nguyệt sẽ không đại dốt đặc tội đại phu nhân, đó chẳng phải lấy trứng chọi đá sao? Như vậy, người nàng sẽ trả thù chính là mình. Nàng ta... sẽ vạch trần mình sao?

Đây là kết quả xấu nhất nàng có thể nghĩ tới.

Nhưng mà, khiến nàng không ngờ là, Thu Minh Nguyệt phản công không chỉ đơn giản như vậy.

Thu Minh Nguyệt giương mắt nhìn Thu Minh Dung, cái nhìn kia khiến toàn thân Thu Minh Dung đột nhiên lạnh lẽo.

"Mẫu thân biết Yến chi túy chứ?"

"Đương nhiên" Đại phu nhân nhếch mày. Yến chi túy là một loại nước son móng tay, được Thủy Kính phường lớn nhất Kinh thành chế tạo ra. Ba tháng trước, Thủy Kính Phường khai trương ở kinh thành, gần như vừa xuất hiện đã dùng tốc độ sét đánh đứng vững trên thị trường, hơn nửa nhanh chóng làm tất cả các đại yến chi điểm khác vắng vẻ. Đồ của Thủy Kính phường dù là son bột nước hay đồ trang điểm đều là cực phẩm trong cực phẩm, rất được lòng các tiểu thư phu nhân quý tộc. Thậm chí, ngay cả nhóm nương nương trong cung đều nghe danh cho nhà hoàn tới mua. Tuy nhiên, giá vật phẩm của Thủy Kính phường cực cao, nếu không phải từ phẩm quan viên trở lên hay phủ thượng giàu có, căn bản không dám đụng tới. Hơn nữa, Thủy Kính phường mỗi ngày mở cửa đều bán sản phẩm số lượng có hạn, thật nhiều người xếp hàng từ sáng nhưng vẫn không mua nổi. Vì thế, những người có chức có quyền liền lấy quan giai áp người. Càng về sau, cơ hồ chỉ có hoàng thất hầu tước mới có thể dùng đồ của Thủy Kính Phường.

Mà Yến chi túy lại là con thủy triều của giới thượng lưu, được săn đón vô cùng, một tháng chỉ sản xuất ba bình, gần như vô giá. Độ trân quý có thể tưởng tượng được.

Đại phu nhân sờ dĩ có được một lọ cũng là nhờ tỷ tỷ bà là Tiết Quốc Hầu phu nhân ban cho. Vì thế, khi nhắc tới yến chi túy, trên mặt bà lộ chút đắc ý.

"Người hỏi làm gì?" Đại phu nhân nhếch mày, khinh thường nói, tự động nghĩ rằng Thu Minh Nguyệt cũng hâm mộ Yến chi túy.

Thu Minh Nguyệt đương nhiên đoán được ý nghĩa của bà ta, chỉ bình thần cười.

"Mẫu thân nếu biết Yến Chi thì đương nhiên hiểu được nó trân quý cỡ nào." Nàng liếc vết thương trên người Hoa Dung, trong mắt lộ ra tia sáng kì lạ.

"Vậy mẫu thân có phát hiện ra trên miệng vết thương của Hoa Dung có mùi của Yến Chi túy không?" Câu nói sau cùng nói ra, tuy rằng nàng cúi đầu nhưng âm thanh lại truyền vào tai mọi người rất rõ ràng.

Đại phu nhân đột nhiên hoảng hốt, quay đầu nhìn Thu Minh Ngọc thì đã thấy trên mặt nàng ta lộ vẻ kinh ngạc, tựa hồ căn bản không nghĩ sự tình sẽ phát triển như thế này. Mà Thu Minh Dung thì kinh ngạc ngẩn đầu, khó tin nhìn Thu Minh Nguyệt, trong mắt mang theo nghi hoặc cùng khó hiểu.

Nhị phu nhân nhìn đại phu nhân, lại nhìn sang Thu Minh Ngọc, khỏe miệng mang theo chút ý cười, không nóng không lạnh mở miệng.

"Yến chi túy? Ta nhớ rõ tỷ tử của đại tẩu là Tiết Quốc Hầu phu nhân vừa cho đại tẩu một lọ phải không? Thu phủ tuy rằng trăm năm danh môn nhưng tôn trọng nhất chính là tiết kiệm. Trừ bỏ đại tẩu, những người khác chắc chắn không với được tới loại vật quý này."

Nhị phu nhân một câu hai nghĩa, thứ nhất chính là tố cáo đại phu nhân xa hoa lãng phí, vi phạm ước nguyện tiết kiệm của lão thái quân. Thứ hai, xưa nay xuất giá tòng phu, đại phu nhân vậy mà sau khi xuất giá vẫn còn thân mật với tỷ tử ruột. Vốn đó cũng là chuyện thường tình, nhưng mấu chốt là, bà lấy Yến Chi Túy từ tay Tiết Quốc Hầu Phu Nhân thì chẳng khác nào là đang cáo trạng với nhà mẹ đẻ rằng, Thu gia khất khe bà, khiến bà ngay cả một lọ nước son móng cũng không mua nổi, chỉ có thể về nhà mẹ đẻ lấy. Đương nhiên, hai ý tứ nặng nề này chính là cố ý nói cho đại lão gia và lão thái quân nghe.

Nhị phu nhân vừa châm ngòi, Thu Minh Nguyệt lập tức nhìn thấu lòng bà ta. Bà ta đang nghĩ muốn đột quyền chương gia của đại phu nhân.

Nàng câu môi, Thu phủ to như vậy, lòng người sâu hiểm. Lại nghĩ tới mẫu thân của mình, nàng bất giác thở dài. Mẫu thân trời sinh tính tình yếu đuối, sao có thể là đối thủ của những người này? Hiện giờ chỉ có cách để đại phu nhân và nhị phu nhân tranh đấu, khiến nhị phu nhân lấy được một phần quyền từ tay đại phu nhân cũng không tệ. Thu Minh Châu quả nhiên thông minh, rất biết tính toán. Nữ tử như vậy, nếu trở thành kẻ địch cũng không phải dễ đối phó. Hoàn hảo, nàng ấy không lựa chọn đối địch với mình.

Quả nhiên, nhị phu nhân vừa dứt lời, sắc mặt đại lão gia và lão thái vãn liền thay đổi. Ánh mắt nhìn về phía đại phu nhân mang theo sự lạnh lẽo.

Đại phu nhân hoảng hốt, âm thầm cắn răng, trừng mắt nhìn nhị phu nhân.

"Hoàng Vân Thư, ngươi -"

"Đủ rồi!" Lão thái quân khẽ quát một tiếng.

Đại phu nhân cầm miệng, nhưng ánh mắt vẫn tức giận.

Lão thái quân lạnh lùng nhìn bà một cái, lại nhìn về phía Thu Minh Ngọc, trong mắt chứa sự thất vọng.

Thu Minh Ngọc trong lòng bối rối, vội vàng giải thích.

"Tổ mẫu, không phải con, con không dùng Yến Chi túy, không tin người nhìn xem."

Đại phu nhân cả kinh, muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp. Sắc mặt lão thái quân quả nhiên đen lại. Lúc này, Thu Minh Trân đột nhiên cười khẽ một tiếng.

"A, tam tỷ, móng tay tỷ sao lại dính máu vậy? Bị thương sao?" Nàng nói xong ước lên, chuẩn bị kiểm tra miệng vết thương. Nhị phu nhân một mình giả bộ quan tâm nói: "Minh Ngọc làm sao vậy? Sao lại bẻ móng tay như vậy? Trời ạ, còn chảy máu nữa. Đại tẩu, tẩu làm mẫu thân không đau lòng sao? Người đâu, gọi đại phu đi." Một phen biểu hiện hiền lương xong, lại ngầm chửi xéo đại phu nhân.

Bà vừa dứt lời, nha hoàn Thủy Bích bên người vâng một tiếng liền chuẩn bị lui ra.

Đại phu nhân tức giận tới phát run, gằm một tiếng.

"Đứng lại."

Thủy Bích quay đầu, không xu nịnh nói

"Đại phu nhân?"

Nhị phu nhân quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn đại phu nhân.

"Đại tẩu đây là có ý gì?"

Đại phu nhân hận tới cắn răng, vừa muốn giận nhưng chợt nghe đại lão gia hét một tiếng.

"Đều cầm miệng hết cho ta."

Đại phu nhân sợ hãi, lập tức ngậm miệng, mà Thu Minh Ngọc thì đã sớm giấu hai tay mình sau lưng, sắc mặt trắng bệch.

Đại lão gia dùng mắt trên người Thu Minh Ngọc.

"Ta không biết con từ khi nào trở nên xảo quyệt ngoan độc như thế? Làm nhục nha hoàn, hãm hại thân muội. Hừ, con tính kế thật giỏi." Đại lão gia vốn không ngu ngốc, đến lúc này sao còn có thể không nhìn ra?

Thu Minh Ngọc bị mắg, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Cha, con... Không phải, không phải con... Con..." Nàng bối rối muốn giải thích, đột nhiên đầu óc lóe sáng, chỉ vào Thu Minh Dung.

"Là nó, là nó châm ngòi, đúng, chính là nó."

Nhất thời mọi người đều nhìn về phía Thu Minh Dung. Thu Minh Dung sửng sốt, tựa hồ không nghĩ Thu Minh Ngọc sẽ trút hết lỗi lên mình.

"Tam tỷ, tỷ-"

"Người tiện nhân này!" Không đợi nàng nói xong, đại phu nhân liền tát nàng một cái, hung tợn trừng nàng.

Hai má Thu Minh Dung nóng bừng, kinh ngạc nhìn đại phu nhân đang vô cùng giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bái thiếp của Hầu phủ

Editor: nekofighter

Tất cả mọi người trong phòng đều giật mình, sau đó sắc mặt thay đổi. Lão thái quân và đại lão gia thì khỏi phải nói, mặt đen như đáy nồi. Đại phu nhân ngày càng ngang ngược. Thu Minh Nguyệt hồ hững không quan tâm. Đây vốn là kết quả nàng đã đoán trước. Nhị phu nhân thì nhướn mày, mất lộ ra sự chế giễu.

"Đại tâu, sự việc còn chưa rõ ràng, đừng vội kết luận bậy. Dù gì thì Minh Dung cũng là nữ nhi của tam đệ."

Đại phu nhân cười lạnh, cầm tay Thu Minh Dung đưa lên. Móng tay nàng lộ ra trước mặt mọi người: Thon dài, mượt mà, sắc nhọn, còn tản ra một mùi thơm thoang thoảng. Đúng là mùi của Yến Chi túy.

"Yến Chi túy này là chứng cứ tốt nhất."

Sắc mặt Thu Minh Dung trắng bệch. Nàng căn bản không biết chuyện gì xảy ra. Nàng chưa từng dùng qua Yến Chi túy gì đó. Đang muốn phản bác thì lại nghe thấy Nhị phu nhân lạnh nhạt hỏi: "Minh Dung làm cách nào có Yến Chi túy?"

Khóe miệng đại phu nhân cười càng thêm lạnh "Hừ, đi mà hỏi nó. Nói không chừng là trộm từ đâu đó."

Thu Minh Dung càng thêm bối rối "Không có, con không có, đại bá mẫu, con thật sự không có."

Đại phu nhân âm độc đánh gãy lời nàng "Người đầu tiên là trộm cắp, lại đánh nha hoàn của Minh Ngọc, kêu Minh Ngọc đi cáo trạng hãm hại người khác. Ba tội này đủ để xóa tên ngươi khỏi gia phả."

Sắc mặt Thu Minh Dung càng thêm trắng, mất lộ rõ hoảng sợ. Nàng tới bây giờ vẫn không biết mình rốt cuộc là bị ai tính kế. Nhưng đây không phải là lúc truy cứu, nếu nàng thật sự bị trục xuất khỏi Thu phủ thì đời này của nàng coi như xong.

Nàng cuống quýt nói: "Đại bá mẫu, con không có trộm. Thật không có. Yến Chi túy... Yến Chi túy chỉ có tam tỷ có." Nàng cắn răng. Hiện tại nàng chỉ đành làm vậy, phải tự bảo vệ mình.

"Tam tỷ ghen tị với dung mạo của ngũ tỷ nên vẫn tìm cơ hội dạy dỗ ngũ tỷ. Vừa rồi con và tam tỷ trên đường đụng phải ngũ tỷ, tam tỷ liền ba lần bốn lượt gây khó dễ, sau đó còn động thủ đánh người. Nha hoàn Hồng Ngạc của ngũ tỷ đứng lên bảo vệ chủ liên bị Hoa Dung Nguyệt Mạo chặn lại. Hoa Dung Nguyệt Mạo tuy rằng có bị thương nhưng cũng không nặng tới vậy." Nàng dừng một chút, thấy rõ đại phu nhân vẻ mặt xanh mét như muốn lột da mình bèn âm thầm kinh hãi, tiếp tục nói: "Về phần vết cào trên người bọn họ, cũng là do tam tỷ cố ý gây nên."

Nàng nói xong, cả phòng nhất thời yên tĩnh.

Đại phu nhân tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi. Đến bây giờ bà mới coi như hiểu rõ toàn bộ, bà thống hận Thu Minh Dung làm phản, lại tức giận Thu Minh Ngọc làm việc không biết suy nghĩ.

Về mặt Nhị phu nhân hồ hững, thậm chí còn như đang xem kịch vui. Thu Minh Trân mím môi, cúi đầu không nói gì. Lão thái quân và đại lão gia tức run người, sắc mặt lạnh như băng. Thu Minh Ngọc sợ tới tái nhợt, hung hăng trừng mắt nhìn Thu Minh Dung, mặt đầy hận ý.

"Thu Minh Dung, tiểu tiện nhân ngươi dám phản bội ta, ta đánh chết ngươi." Nàng ta vọt tới, giật tóc Thu Minh Dung, miệng phun ra những từ ngữ độc ác.

Biến cố đột nhiên phát sinh, tất cả mọi người giật mình. Thẳng tới khi tiếng kêu thảm thiết của Thu Minh Dung vang lên thì mọi người mới khôi phục lại thần trí.

"A... Đau..." Da đầu run rẩy, Thu Minh Dung đau đến chảy nước mắt, mặt mày nhăn nhó. Nha hoàn bên người nàng sợ hãi, vội vàng tới hỗ trợ. Tất cả mọi người đều chấn kinh. Thu Minh Ngọc tuy điêu ngoa nhưng chưa từng làm trò trước mặt trưởng bối như thế. Hồng Ngạc lúc này sớm che chở trước mặt Thu Minh Nguyệt, tránh Thu Minh Ngọc phát cuồng làm nàng bị thương.

Đại lão gia ngẩn ra một lúc rồi lại xanh mặt, lão phu nhân sau khi hồi phục tinh thần cũng ra lệnh cho nha hoàn trong phòng.

"Còn thất thần cái gì, mau đem tụi nó kéo ra."

"Vâng."

Vài nha hoàn mạnh khỏe lập tức đi qua, cố sức tách hai người ra. Thu Minh Dung quần áo hỗn độn, trang sức trên đầu rơi xuống đất, trên mặt và cổ có nhiều vết cào, sắc mặt tái nhợt khủng hoảng, mắt lộ ra sự kinh hãi. Vai nàng run run, òa khóc.

Thu Minh Ngọc bị lôi ra nhưng vẫn vô cùng thống hận, mắt đỏ ngầu, một bên không ngừng chửi mắng, thái độ gần như điên cuồng.

"Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân..."

"Câm mồm." Đại lão gia rốt cuộc không nhịn được, tát nàng ta một cái.

"Lão gia." Đại phu nhân hô lên một tiếng, tay ôm Thu Minh Ngọc cũng run lên.

Mà Thu Minh Ngọc giống như bị cái tát của đại lão gia làm cho tỉnh lại, giật mình sửng sốt

"Cha?"

Đại lão gia tức đến tay cũng phát run "Nghịch nữ." Ông thống hận, đau lòng gào lên một tiếng.

Thu Minh Ngọc chấn động. Trí nhớ điên cuồng vừa rồi đột nhiên trở lại. Nàng trừng lớn mắt nhìn tay mình, giống như không thể tin nổi.

"Con..."

Đại lão gia trừng mắt nhìn đại phu nhân "Đây là nữ nhi tốt mà nàng dạy ra đó."

Đại phu nhân ôm Thu Minh Ngọc, tự biết đuối lý, không dám phản bác.

Nhị phu nhân nhìn trờ hay, trong lòng cười lạnh. Nhưng hiện giờ lão thái quân giận tím mắt, bà cũng sẽ không thêm dầu vào lửa, mất nhiều hơn được. Bà nhìn Thu Minh Trân bên người. Vừa nãy Thu Minh Ngọc phát điên, Thu Minh Trân cũng chấn trước mặt bà.

Lão thái quân hít sâu một hơi, nói: "Tam tiểu thư hôm trước bị phong hàn, ban đêm gặp tà, cho nên thần trí đại loạn. Người đâu, đưa nó trở về phòng tĩnh tu ba tháng."

Thu Minh Nguyệt nhìn lão thái quân. Quả nhiên là lão hồ ly. Chỉ một câu gặp tà liền đem những hành vi nhục mạ nha hoàn, ấu dâm với Thu Minh Dung nhẹ nhàng tóm gọn lại. Người thần trí không bình thường, làm chuyện điên khùng gì cũng không thể theo lẽ thường mà giải thích. Tĩnh tu ba tháng chính là cầm tù. Nàng đương nhiên hiểu được, hành động của Thu Minh Ngọc hôm nay làm lão thái quân vô cùng thất vọng, nhưng Thu Minh Ngọc tốt xấu gì cũng là con cháu của Thu gia, vẫn là đích nữ của đại phòng. Chuyện hôm nay nếu xử lý không tốt, chớ nói Thu Minh Ngọc, ngay cả những nữ nhi khác của Thu gia cũng sẽ bị dính lời đồn đãi xấu, đời này đừng hòng gả cho người tốt.

Mắt nàng lóe lên, quả nhiên thấy Thu Minh Trân nhẹ nhàng thở dài. Trong lòng nàng cười lạnh, phong kiến lễ giáo cổ hủ quả nhiên hại người.

Lão thái quân dừng một chút, rồi nói với đại phu nhân: "Minh Ngọc đã mười bốn tuổi, cũng đến tuổi nghị thân rồi. Con làm mẫu thân cũng có trách nhiệm chút đi."

Đại lão gia cũng không dị nghị gì. Thu Minh Ngọc dầu gì cũng là nữ nhi của ông, sao có thể vô tình? Ông cũng không nhẫn tâm để nữ nhi của mình cả đời rơi vào kết cục thê lương cô độc.

Đại phu nhân vốn tưởng Lão thái quân sẽ nghiêm trị Thu Minh Ngọc, không nghĩ rằng chỉ bị cầm tù. Đương nhiên đối với Thu Minh Ngọc từ nhỏ đã được yêu thương mà nói, cầm tù là chuyện chưa từng xảy ra. Ba tháng, đối với nó lại là si nhục. Nhưng chuyện này quá mức nghiêm trọng, nếu truyền đi, cả đời này một là nó xuất gia làm ni cô, hoặc cả đời làm gái lơ thì. Tóm lại, không ai nguyện ý lấy một nữ nhân đức hạnh bại hoại như thế làm vợ.

Càng là nhà giàu sang lại càng chú trọng danh dự.

Nghĩ đến đây, bà vội vàng trả lời.

"Vâng"

Trong mắt nhị phu nhân xẹt qua tia u ám.

Lúc này, Thu Minh Trân vốn không nói gì lại mở miệng.

"Tổ mẫu, đại bá mẫu phải chuẩn bị nghị thân cho tam tỷ, vậy sẽ không đủ thời gian xử lý gia chính."

Đại phu nhân ngẩng đầu, ánh mắt âm độc nhìn về phía Thu Minh Trân, sau đó lại nhìn nhị phu nhân.

"Nhị đệ muội tính kế thật tốt, thì ra đó là mục đích hôm nay tới đây sao?"

Sắc mặt nhị phu nhân không thay đổi "Đại tẩu, ta không hiểu tẩu đang nói gì."

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói gì thì đại lão gia khé quát.

"Câm miệng."

Đại phu nhân tuy không phục nhưng cũng không dám phản bác, quay đầu nói với lão thái quân: "Mẫu thân, không phải con dâu cảm quyền không chịu buông. Chỉ là con dâu xử lý gia chính nhiều năm, tự hỏi chưa bao giờ sai lầm. Người bên dưới sớm đã quen việc. Nếu thay đổi chủ nhà, chỉ sợ hạ nhân sẽ dễ mắc sai lầm. Chuyện tuy rằng không nhiều nhưng cũng không ít. Cả việc thu chi bình thường nhất mà nếu tính sai thì toàn bộ Thu phủ sẽ xảy ra vấn đề." Bà dừng một chút, lại nói: "Hôn sự của Minh Ngọc con dâu đã sớm chuẩn bị, sẽ không tốn nhiều thời gian."

Lão thái quân nhìn bà một cái, lại nhìn về phía nhị phu nhân, thấy bà vẫn bình tĩnh như trước, không có vẻ là có ý tranh đoạt. Bà híp mắt, đang định nói gì đó thì nha hoàn vội vàng chạy đến báo.

"Thái quân, vừa rồi người gác cổng nhận được bài thiệp của Tiết Quốc Hầu phủ." Nàng cầm bài tám thiệp màu đỏ trong tay dâng lên, bốn chữ Tiết Quốc Hầu phủ rõ ràng lọt vào mắt mọi người.

Nhị phu nhân nhíu mày, đáy mắt phát ra tia sắc bén. Tuy chỉ lướt qua trong phút chốc nhưng lại bị Thu Minh Nguyệt nhìn thấy. Miệng nàng khẽ nhếch.... Nhị phu nhân quả thật không phải nhân vật đơn giản.

Ánh mắt đại phu nhân sáng ngời "Tiết quốc hầu phủ?"

Lão thái quân cầm lấy bài thiệp, mở ra đọc, lại dường như không có việc gì đưa lại cho đại phu nhân.

"Tiết quốc hầu phủ nhân mấy ngày nữa sẽ đến thăm Thu phủ. Các con là tỷ muội, tất nhiên rõ sở thích của nhau. Chuyện chiêu đãi khách tất cả giao cho con đi."

Ý là chuyện chủ nhà tiếp tục để đại phu nhân làm.

"Dạ, con dâu nhất định không làm nương thất vọng." Đại phu nhân nháy mắt khôi phục vui vẻ, mặt mày lộ ra sự đắc ý.

Bàn tay giấu trong áo của nhị phu nhân hơi buông ra, khóe miệng cong lên.

"Đại tẩu và Tiết quốc hầu phủ nhân quả nhiên tỷ muội tình thâm. Đại tẩu nhập phủ mười mấy năm rồi nhưng Tiết quốc hầu phủ nhân lại thường xuyên nhớ thương, thật là làm người ta hâm mộ."

Lời này của nhị phu nhân tưởng như bình thản, kì thực dấu điểm sắc bén. Vừa rồi nhị phu nhân dùng một lọ Yến Chi túy châm ngòi khiến lão thái quân và đại lão gia chán ghét đại phu nhân. Lần này, việc Tiết quốc hầu phủ nhân và đại phu nhân tỷ muội tình thâm sẽ khiến trong lòng bọn họ càng thêm khú�c mắc.

Quả nhiên, sắc mặt lão thái quân và đại lão gia lại chìm xuống.

Đại phu nhân âm thầm tức giận, vừa định trả lời, mĩa mai vài câu thì nhị phu nhân lại lên tiếng "Mẫu thân nhắc tới hôn sự của Minh Ngọc làm con nhớ ra. Minh Trân cũng tới tuổi cập kê, Minh Châu cũng đã mười bốn. Hai đứa nó đáng ra sớm phải nghị hôn rồi, đều là do con sơ sẩy." Bà như tự trách nhưng khẩu khí lại bình thản như cũ.

"Ánh mắt đại tẩu luôn độc đáo, đại tẩu có thể giúp muội thuận tiện tìm hai nhà khá giả cho chúng không?"

Đại phu nhân đương nhiên không chịu giúp, lạnh lùng nói: "Ta sao có thể so với ánh mắt của nhị đệ muội? Nhớ năm đó nhị đệ muội chính là tài nữ tiếng tăm lừng lẫy kinh thành, một khi đã dạy dỗ nữ nhi thì tự nhiên cũng tài mạo song toàn, người tầm thương không trào cao nổi đầu."

Nhị phu nhân như không nhìn thấy sắc mặt đại phu nhân, nhẹ nhàng nói.

"Nhân duyên đại tẩu quả thật tốt, vô luận là thái sư phủ, tiết quốc hầu hay phủ đại hoàng tử đều có lưu lại nhân mạch. Muội thật mặc cảm."

Thu Minh Nguyệt nhếch mi. Nàng cảm thấy lời này của nhị phu nhân trừ bỏ khiến đại lão gia và lão thái quân chán ghét đại phu nhân ra, còn muốn nhắc nhở mình rằng, thế lực sau lưng đại phu nhân không nên lỗ mãng xúc động mà chạm tới. Chỉ là, tại sao nhị phu nhân lại giúp nàng?

Đại phu nhân không nhận ra ả ý của nhị phu nhân, ngược lại càng thêm đắc ý. Nhị phu nhân luôn bày ra bộ dạng tài hoa, lạnh lùng cao ngạo khiến lòng bà không thoải mái. Có cơ hội chèn ép nhị phu nhân, bà đương nhiên cao hứng.

"Một khi đã như vậy, ta đây cung kính không bằng tuân mệnh."

Ngu ngốc!

Thu Minh Nguyệt trong lòng cười lạnh một tiếng. Không thấy ánh mắt lão thái quân tức giận tối sầm lại sao? Đại phu nhân chung quy chỉ được cái lỗ mũi mà không có đầu óc. So về tâm kế, đại phu nhân sớm muộn cũng thất bại hãm hại trước nhị phu nhân.

Chẳng qua là, báỉ thiếp kia tối cũng thật đúng lúc.

Như đột nhiên nhớ tới cái gì, nàng quay đầu, vừa vặn bắt gặp một bóng dáng tinh tế chột lóe rồi biến mất.

Nàng híp mắt.

Đó là..

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chim khôn chọn cành mà đậu

Editor: Nekofighter

Một hồi khôi hài, cuối cùng kết thúc bởi lệnh cấm túc của Thu Minh Ngọc. Thu Minh Dung bị phạt chép nữ giới năm trăm lần, Hoa Dung Nguyệt Mạo bị đánh mười đại bản. Lần đầu giao đấu, Thu Minh Nguyệt giành thắng lợi.

Thời điểm nhị phu nhân rời đi nhìn nàng một cái đầy thâm ý, nói nhỏ bên tai nàng một câu.

"Đầu óc Lâm thị ngốc nghếch không làm được gì. Chỉ mong lúc Tiết quốc hầu phu nhân tới, ngươi cũng giữ được phần trấn định này. Tại Thu phủ nước sôi lửa bỏng, mọi chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ. Muốn sống sót, nhìn nhìn xem ngươi có đủ khôn ngoan không."

Lúc Thu Minh Trân ra ngoài cũng nhìn nàng một cái, cái nhìn kia, như có điều suy nghĩ.

Đại phu nhân và Thu Minh Ngọc đương nhiên hận nàng thấu xương.

Thu Minh Nguyệt chẳng quan tâm. Dù sao Đại phu nhân sớm đã hận nàng, nhiều ra hay ít đi cũng như nhau thôi.

Rời khỏi Thọ An Viện, ngay chỗ rẽ, nàng không vội trở về mà đứng ở núi giả hứng thú ngắm hoa.

Hồng Ngạc có chút kỳ quái" Tiểu thư, chúng ta không về sao?"

Thu Minh Nguyệt hái một bông cúc nhỏ, nói" Vẫn còn sớm, vừa rồi náo loạn lại khiến ta quên mất ý định ban đầu."

Nàng ngẩng đầu "Em trở về bảo Đông Tuyết đem lẵng hoa tới đây. Kim Trần Cúc không tệ, bữa nào pha trà biếu tổ mẫu."

"Vâng" Hồng Ngạc đáp ứng, xoay người rời đi.

Thu Minh Nguyệt vừa đứng đã nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo phía sau. Miệng nàng cong lên, đã đoán được người đến là ai. Nàng hơi xoay người, cười nhạt với người tới.

"Thất muội bị thương nặng như vậy sao lại còn lưu luyến bên ngoài? Vết thương mà nhiễm t rùng sau này sẽ bị hủy dung, không tốt." Nàng ngồi xổm xuống, lại bắt đầu hái hoa.

Thu Minh Dung nhìn nàng một lúc, không tiếng động cười lạnh.

"Ngũ tỷ tính kế thật tốt, hoàn toàn không tìm được dấu vết. Muội muội ta phục sát đất."

Thu Minh Nguyệt không quay đầu, chỉ thản nhiên nói" Nước hoa hồng của Thủy Kính phường chữa trị vết thương rất có hiệu quả."

Đôi mắt sắc bén của Thu Minh Dung sáng lên trong giây lát.

"Muội rất khó hiểu. Ngũ tỷ làm sao có Yến Chi túy?" Nàng không ngu ngốc, hiện tại cũng hiểu được hết thảy là do Thu Minh Nguyệt tính kế. Từ lúc nàng và Thu Minh Ngọc vô tình gặp được Thu Minh Nguyệt, phát sinh mâu thuẫn, Hoa DƯng Nguyệt Mạo bị thương, đại phu nhân tức giận trách phạt Trầm di nương, kinh động lão thái quân, rồi đại lão gia và nhị phu nhân lần lượt tới tất cả đều nằm trong kết hoạch của Thu Minh Nguyệt. Ngay cả nàng cũng không thể tin nổi, nhưng không phải không thừa nhận: Luận tâm cơ và mưu lược, Thu Minh Nguyệt hơn nàng rất nhiều. THậm chí nàng cũng không tưởng tượng nổi một cô gái mười ba tuổi lại có tâm cơ sâu như vậy. Chuyện ngày hôm nay, từng việc từng thời điểm đều không sai lệch chút nào. Có thể biết rằng, người như vậy về sau là kẻ địch của nàng, nàng khẳng định chết thật thảm.

Sắc mặt Thu Minh Nguyệt vẫn lạnh như cũ "Vết thương trên mặt thất muội không sâu, liên tục dùng nước hoa hồng một tháng có thể khôi. Đến lúc đó lại trở thành một đại mỹ nhân."

Sắc mặt Thu Minh DƯng hơi tái, giống như đầu tranh trong giấy lát, cuối cùng lại ra một quyết định.

"Trước đây là muội muội không hiểu chuyện, mong rằng ngũ tỷ đại nhân đại lượng, thông cảm nhiều hơn"

Khóe miệng Thu Minh Nguyệt mỉm cười, rốt cuộc đứng dậy nhìn nàng ta.

Thu Minh DƯng cắn răng, hơi cúi người, thành khẩn nói:" Muội muội có mắt như mù, thỉnh ngũ tỷ bao dung. Ngày sau chuyện ngũ tỷ phân phó, núi đao biển lửa, muội muội tuyệt không chối từ."

Thu Minh Nguyệt đỡ lấy nàng:" Thất muội quá lời."

Đôi mắt THu Minh DƯng sáng ngời:" Ngũ tỷ tha thứ cho muội?"

Thu Minh Nguyệt không nói lời nào, chỉ nhìn về phía sau Thu Minh DƯng, Hạ Đồng đang gấp rút chạy tới.

"Tiểu thư." Nàng trước gọi Thu Minh Nguyệt một tiếng, lại lễ phép vấn an với Thu Minh DƯng.

"Nô tỳ gặp qua thất tiểu thư."

Nếu là bình thường, Thu Minh DƯng là một chủ tử, nhận lễ của Hạ Đồng là chuyện đương nhiên. Chỉ là lúc này nàng mới đầu nhập Thu Minh Nguyệt, tự nhiên không dám để tâm phúc bên người Thu Minh Nguyệt hành lễ, cho nên nghiêng thân, mỉm cười hiền lành nói:" Hạ Đồng cô nương không cần đa lễ."

Hạ Đồng cũng không nói gì thêm, liền đứng dậy.

Thu Minh Nguyệt nói:" Tìm được rồi?"

Hạ Đồng gật đầu:" Vâng."

Nàng lấy từ tay áo ra một bình sứ màu xanh độc đáo, khác hẳn bình sứ thông thường. Bên ngoài bình xanh biếc, bên trong lại có một lớp dung dịch đỏ sậm. Trên đầu bình có một dấu hiệu rất nhỏ, đó là một mặt gương, hoa văn rất sống động.

THu Minh DƯng biến sắc "Thầy kính phùng?"

Thu Minh Nguyệt nhận lấy bình sứ, nhẹ nhàng mở nắp bình. Nhất thời, một cỗ mùi thơm nhàn nhạt dâng lên. Hương thơm không nồng, ngửi rất thoải mái.

Sắc mặt Thu Minh DƯng sớm trắng bệch "Yến chi túy?"

Thu Minh Nguyệt mỉm cười "Thất muội quả thực kiến thức rộng rãi."

Thu Minh DƯng cắn môi, thân mình có chút run rẩy.

"Này... đây là..."

Thu Minh Nguyệt xoay người:" Đây là thứ nửa nén hương trước mọc ra trong phòng muội."

Sắc mặt Thu Minh DƯng trắng bệch như tuyết, mắt đỏ như máu, mười ngón tay nắm chặt vào da.

Nửa nén hương trước đúng là thời điểm Thu Minh Nguyệt nhìn ra trên vết cào của Hoa DƯng, Nguyệt Mạo có mùi của Yến Chi túy. Nói cách khác, đúng thời điểm đó đại phu nhân đã chuẩn bị trước. Tâm đại phu nhân thật độc ác, cư nhiên muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Nhìn thấu tâm tư của nàng ta, THu Minh Nguyệt thân nhiên nói:" Yến Chi Túy này không phải mẫu thân quăng vào phòng muội."

Thu Minh DƯng sửng sốt:" Không phải bà ta?"

Thu Minh Nguyệt xoay người "Vết thương trên mặt còn chưa tốt, muội lại còn muốn phế đi tay mình sao? Làm sao có thể giúp ta vượt qua núi sông biển lửa?"

Thu Minh DƯng ngẩn ra, cúi đầu nhìn móng tay mình bấm vào da thịt tới chảy máu. Lúc ngẩng đầu lên, THu Minh Nguyệt đã rời đi xa.

Thật lâu sau, nha hoàn Hàm Đan đi tới bên nàng.

"Tiểu thư, người nghĩ kỹ rồi sao?" Tiểu thư luôn tâm cao khí ngạo, không nghĩ rằng hôm nay lại nguyện ý làm việc cho ngũ tiểu thư. Trong lòng Hàm Đan vô cùng kinh ngạc.

Thu Minh Dung thu hồi ánh mắt, cười khở.

"Còn có lựa chọn khác sao?"

Hàm Đan không nói, Thu Minh Dung buồn bã: "Phụ thân vốn là thứ xuất, lại tầm thường không được coi trọng. Di nương ta cả nửa đời người ngay cả vị trí bình thường cũng không tranh nổi, hôm nay ta lại đắc tội đại bá mẫu. Nếu không sớm tìm chỗ dựa, ngày sau chết như thế nào cũng không biết."

"Tiểu thư khẳng định ngũ tiểu thư có năng lực chống lại đại phu nhân sao?"

Thu Minh Dung mím môi cười lạnh: "Tỷ tỷ giấu tài bao nhiêu năm cũng rồi nui, huống gì là ta?"

Hàm Đan kinh ngạc: "Tiểu thư là nói...?"

Thu Minh Dung quay về, ánh mắt ngân nga.

"Người cho là nhị bá mẫu làm sao tới đúng lúc như vậy?"

Hàm Đan trầm mặc.

Thu Minh Dung nhìn trời, ánh mắt xa xăm.

"Những ngày tung hoành trong thu phủ của đại phu nhân... Chấm dứt rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tâm cơ của Minh Lan.

- Xoảng – Xoảng – Xoảng -

Bình hoa ly tách rớt đầy trên đất. Tiếng mảnh chửi của nữ tử bén nhọn vang lên.

"Tiện nhân, Thu Minh Nguyệt, tiện nhân, tiện nhân!!!"

Đại phu nhân ngồi một bên cũng không ngăn cản nàng, sắc mặt trầm ngâm, Lý ma ma và Chu ma ma đứng một bên, không dám lên tiếng. Những chuyện ngày hôm nay bọn họ phải làm như không nghe không biết, nếu không chờ đợi bọn họ chính là tai ương ngập đầu.

Lúc này, Thu Minh Lan đi đến. Thấy Thu Minh Ngọc chưa dừng lại việc ném đồ đạc này nọ, không ngừng tức giận chửi mắng, mi tâm nàng nhíu lại, tiến lên vài bước, nắm lấy tay nàng ta.

"Tam tỷ, tỷ điên rồi sao?"

Đại phu nhân ngẩng đầu, Lý ma ma và Chu ma ma nhẹ nhàng thờ ra, đi tới hành lễ.

"Lục tiểu thư."

Thu Minh Lan thấy ánh mắt âm ức của Thu Minh Ngọc, thần nhiên nói: "Các người ra ngoài kêu Lệ đi nương tới đây."

Lý ma ma và Chu ma ma tuy rằng không hiểu vì sao nàng làm thế, nhưng thấy đại phu nhân không phản đối, liền lên tiếng trả lời đi ra ngoài.

Thu Minh Lan lúc này mới lạnh nhạt nhìn Thu Minh Ngọc "Hôm nay tỷ bị giáo huấn còn chưa đủ sao?"

Lửa giận của Thu Minh Ngọc còn chưa tắt lại bị châm ngòi "Ngay cả muội cũng tới giáo huấn ta?"

Thu Minh Lan buông nàng ra, lạnh lùng nói: "Nếu việc hôm nay còn không khiến tỷ nhớ kỹ, tỷ vĩnh viễn cũng không có cách đánh bại Thu Minh Nguyệt." Thanh âm trong trẻo nhưng nhàn nhạt đánh vỡ vẻ ôn thuần xưa nay của nàng. Không chỉ Thu Minh Ngọc, ngay cả đại phu nhân cũng chấn kinh.

“Thu Minh Lan, muội?”

Thu Minh Lan không nhìn Thu Minh Ngọc nữa, chỉ thành thoi ngồi một bên, dường như không có gì châm trạ cho mình.

Thu Minh Ngọc quay đầu, tức giận trừng mắt.

Đại phu nhân nhíu mày:” Minh Lan, con muốn nói gì?”

Thu Minh Lan mở nắp tách trà, thản nhiên nói:” Nương, người phải nhớ rõ, người mới là chính thê.”

Đại phu nhân ngẩn ra, Thu Minh Lan ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt mười phần mạnh mẽ.

“Nương, người là đích nữ của thái sư, là đại phu nhân của Thu phủ, là chính thê cha danh chính ngôn thuận dùng kiệu tám người nâng đưa về. Tiểu thiếp thân phận thấp kém vĩnh viễn không vượt qua nổi người, vĩnh viễn thua kém thân phận tôn quý của người.” Ánh mắt nàng gắt gao nhìn đại phu nhân, gần từng chữ:” Đối phó với một tiểu thiếp không nghe lời, không cần người tự mình động thủ.”

Trong lòng đại phu nhân lộp bộp mấy tiếng, như ngô ra điều gì.

“Minh Lan?”

Thu Minh Lan đặt ly trà xuống, ánh mắt trở nên lạnh nhạt.

“Nương, người bị ngũ tỳ tính kế.” ánh mắt nàng sâu kín nhìn xuống bái thiếp trong tay đại phu nhân “Người cho là bái thiếp của tiết quốc hầu tới đúng lúc vậy sao?”

Ánh mắt đại phu nhân co rút lại:” Là con?”

Thu Minh Lan tao nhã cười, không nói gì.

Đại phu nhân thật sự nhìn nàng, lần đầu phát hiện mình không hiểu rõ nữ nhi này.

Thu Minh Lan cũng thu liễm “Nương, người về sau đừng công khai đối nghịch với nhị thẩm.”

Nhắc tới việc này, đại phu nhân lại tức giận:” Con còn nói sao, con tiện nhân Hoàng Vân Thư kia từ sau khi bác chồng qua đời liền ba lần bốn lượt muốn cướp quyền của nương. Hừ, nương há có thể để muội ta đạt được mong muốn?”

Thu Minh Lan nhíu mày, thờ dãi một tiếng.

“Nương, người chính là quá mức nóng nảy. Hoàn hảo, nếu hôm nay không có bái thiếp của dì, chỉ bằng việc làm của tam tỷ hôm nay, người cảm thấy tổ mẫu còn có thể yên tâm để người nắm quyền sao? Ít nhất cũng phải nhường nhị thẩm một nửa đi.”

“Muỵ ta mơ tưởng!” Đại phu nhân tức giận, bộ mặt hiện lên vẻ độc ác. Nhớ tới việc này, bà lại nhớ tới đầu sỏ – Thu Minh Ngọc.

Bà quay đầu, trừng mắt nhìn Thu Minh Ngọc đang bị vắng vẻ, giận dữ bắt mắt ngồi một bên.

“Đều là chuyện tốt còn làm đấy”

Thu Minh Ngọc hôm nay bị chọc tức, lại thấy mẫu thân và muội muội không để ý tới mình, sớm ghen một bụng tức. Hiện giờ đại phu nhân lại nghiêm khắc như vậy, nàng nhất thời âm ức, đôi mắt lập tức đỏ lên.

Nước mắt chảy xuống không ngừng.

Tốt xấu cũng là nữ nhi mình cưng chiều từ nhỏ, đại phu nhân thấy thế cũng đau lòng, giọng nói liền dịu đi:” Đừng khóc, mặt cũng sưng cả lên rồi.” Nói tới đây, đại phu nhân vẫn còn giận. Không nghĩ rằng đại lão gia trước mặt nhiều người lại đánh Thu Minh Ngọc như vậy. Thật sự không nể tình cha con.

Đại phu nhân hẳn đã quên chuyện đều là do Thu Minh Ngọc chính mình gây ra, mặc dù không phải, trong mắt bà, Thu Minh Nguyệt và Trầm thị đều nên bị giáo huấn. Mặc dù Thu Minh Ngọc mắng chửi bọn họ, bà cũng cho là xứng đáng. Nếu Thu Minh Nguyệt biết trong lòng bà ta đang nghĩ gì, không chừng sẽ nằng nết một tiếng trong lòng. Quả nhiên người mặt dày đệ nhất thiên hạ. Da mặt đại phu nhân có thể so với tường thành rồi.

Dừng một chút, bà lại giương giọng kêu:” Đại Mạo, mang thuốc tới.”

“Vâng” Đại Mạo cách màn lên tiếng, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Thu Minh Ngọc thờ phỉ phỉ nói:” Nương, tiểu tiện nhân Thu Minh Nguyệt kia, con nhất định không bỏ qua cho nó.” Trong mắt nàng ta là một màn ghen tuông độc ác. Lời nói ra không mang vẻ của một cô gái mười bốn tuổi ngây thơ trong sáng mà là tràn ngập lạnh lùng tàn nhẫn.

Thu Minh Lan dùng khăn tơ trắng lau nước trên miệng, giọng nói mềm nhẹ nhàn nhạt.

“Không bỏ qua?” Nàng cười, ánh mắt dời tới móng tay được chăm sóc kỹ lưỡng, giọng điệu tùy ý nói.

“Tam tỷ, tỷ làm sao không bỏ qua cho nàng ta? Lỗ mẫn như hôm nay sao? Cái gì cũng không chuẩn bị đã đi cáo trạng sao? Hay là trút giận lên nha hoàn của nàng ta, kết quả không lấy được gì còn chọc đến người khác. Đây là thủ đoạn của tỷ sao?” Ánh mắt nàng thấu suốt, xẹt qua tia chế giễu.

“Muội-” Thu Minh Ngọc chán nản, nhìn bộ dạng nhàn tản tự đắc của Thu Minh Lan, nàng tức nhưng không làm được gì.

“Muội thông minh lắm sao? Muội nếu có biện pháp sẽ không ngồi đây nói mát.”

Đáy mắt Thu Minh Lan hiện lên tia sắc lạnh, vuốt vuốt móng tay, thản nhiên nói: “Ít nhất muội không đến nỗi bị người ta tính kế còn không biết.”

Thu Minh Ngọc tức giận run người: “Muội-”

“Được rồi, còn ngại chưa đủ loạn sao?” Đại phu nhân gầm nhẹ một tiếng. Vốn hôm nay lúc đại lão gia nói muốn hưu thê đã khiến cho lòng bà tan nát. Lão thái quân thì thiếu chút nữa giao quyền chương gia cho bà cho tiện nhân Hoàng Văn Thụ là bà đã tức lắm rồi. Trờ lại phòng mình còn nghe thấy hai đứa con gái cãi nhau. Liên tiếp bị đã kích khiến đại phu nhân cuối cùng không chỉ nổi, rống giận ra tiếng.

Thu Minh Ngọc sùng sốt, lập tức ầm ức méo miệng.

“Nương...”

Đại phu nhân phiền lòng khoát tay: “Minh Lan, con có chủ ý gì? Mặc kệ thế nào, chuyện hôm nay không thể cứ vậy mà bỏ qua đúng không?”

Thu Minh Lan thản nhiên nâng mắt nhìn Thu Minh Ngọc.

“Tổ mẫu bảo tam tỷ nghỉ ngơi ba tháng, sao tam tỷ còn ở đây?”

“Minh Lan.”

Lần này ngay cả đại phu nhân cũng mang vẻ giận dữ. Minh Ngọc và Minh Lan thân là tỷ muội ruột, Minh Lan phải đứng phía sau giúp đỡ Minh Ngọc mới đúng, tại sao lại giúp đỡ người ngoài khi dễ tỷ tỷ mình?

Thu Minh Lan đã quen với thói bất công của đại phu nhân, giọng mỉa mai nói.

“Nương, đừng tưởng rằng hôm nay người giữ được quyền chương gia thì đã an toàn.” Biểu tình nàng thông dong, khóe mắt xẹt qua tia lãnh ý.

“Nhị thẩm vẫn thèm thuồng vị trí đó. Hôm nay vì sao bà chỉ chặn một cước rồi lại không cam lòng rồi đi? Di không thể mỗi ngày tới Thu phủ. Người thì lại quá dung túng tam tỷ, khiến tổ mẫu sinh chán ghét. Hơn nữa, tổ phụ và tổ mẫu đều có khúc mắc với người. Cha cùng chiều Trầm thị, người cứ để ông làm vậy đi. Xưa nay thiếp không hơn được thê, bà ta dù thế nào cũng chỉ là thiếp mà thôi. Người vì sao phải đắc tội với cha, sau đó để Trầm thị có cơ hội thăng thành bình thê ăn cùng bàn với người?”

“Ông ta dám!” Đại phu nhân đột nhiên đập bàn, ly trà rung lên, nước trà nóng liền chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ván cờ của hai mẹ con.

Thu Minh Ngọc bị lửa giận thịnh linh của đại phu nhân làm ngẩn ra, quên mất ầm ứ. Thu Minh Lan vẫn bình tĩnh như cũ. Sắc mặt đại phu nhân giận dữ, nhất là nghĩ tới đại lão gia lúc này trước mặt nhiều người không chừa lại mặt mũi cho bà, còn công khai nói bỏ bà. Bà sao có thể không giận?

“Tiện nhân Trầm Nhu Giai, chẳng qua chỉ là nữ nhi của một tội thân, nó dám...” Bà nói một nửa, đột nhiên nhớ tới cái gì lại ngậm miệng lại, con mắt đọc ác lạnh như băng.

Thu Minh Lan nhủ mảy “Nương, người nói gì vậy?” Nàng cũng không biết lai lịch của Trầm thị. Chỉ biết bà ta và đại lão gia hồi còn trẻ có một đoạn tình duyên. Về phần vì sao mười mấy năm nay đại lão gia không đón Trầm thị về kinh thì nàng có hỏi qua đại phu nhân nhưng bà không nói. Vừa rồi những lời đại phu nhân lỡ nói ra, hay là...

“Nương, Trầm thị có phải...”

“Câm miệng.” Đại phu nhân đột nhiên đánh gậy lời nàng, ánh mắt sắc bén.

Thu Minh Lan ngoan ngoãn ngậm miệng, nói với Thu Minh Ngọc: “Tam tỷ, nếu tổ mẫu nói tỷ gặp tà, tỷ cũng đừng đi lung tung, đỡ để tổ mẫu không vui.”

“Dựa vào cái gì?” Tỉnh tỉnh của Thu Minh Ngọc giống hệt đại phu nhân, vừa nghe lời này liền nổi bão.

“Dựa vào cái gì không cho ta xuất môn? Con tiện nhân Thu Minh Nguyệt kia, sớm muộn cũng phải cho nó một bài học.”

“Tỷ lấy gì dạy dỗ nàng ta?” Thu Minh Lan lạnh mặt, lời nói không chút khách khí đâm vào lòng Thu Minh Ngọc.

“Hôm nay nàng ta chỉ dùng một lọ Yên Chi Túy đã chuyển bại thành thắng, thậm chí khiến tổ mẫu cảm tức tởm. Ngày mai biết đâu nàng ta còn nói tỷ bị điên, bắt tỷ ở trong miếu cả đời không được ra ngoài thì sao.”

“Muội-” Thu Minh Ngọc vừa định tức giận đã chạm tới con người lạnh như băng của Thu Minh Lan, trong lòng bất giác sợ hãi.

“Không, không thể nào, nó làm sao có thể...”

Thu Minh Lan cười lạnh “Không thể? Vậy hôm nay làm thế nào tỷ thua trong tay nàng ta? Nàng đánh nha hoàn của tỷ, tỷ lại đành chỉ ngâm bò hòn. Bởi vì khi đứng trước khiêu khích của nàng ta, tỷ lại bị nàng ta bắt lấy nhược điểm. Nàng đem tất cả những chiêu tỷ đối đãi với nàng ta trả lại. Còn tỷ sao? Chỉ có thể hèn mọn khóc trong góc. Tỷ như vậy thì lấy gì chống lại nàng ta? Đường đường là đích nữ lại bị một thứ nữ đánh cho không kịp thu tay. Tỷ còn muốn báo thù gì sao?”

“Muội-” Thu Minh Ngọc bị nàng nói không thể cất lời, oa một tiếng khóc lên.

Đại phu nhân cũng hiểu lời của Thu Minh Lan quá nặng, đang muốn quát lớn hai câu, nhưng nghĩ thế nào chỉ hờn giận nhìn Thu Minh Lan nói: “Minh Lan, nó đâu gì cũng là tỷ tỷ của con.”

“Nương.” Thu Minh Lan đối với sự thiên vị của đại phu nhân đối với Thu Minh Ngọc cảm thấy bất đắc dĩ “Tam tỷ rất tùy hứng, người cứ dung túng tỷ ấy như vậy, sớm hay muộn sẽ gặp chuyện không may.”

Đại phu nhân nhủ mảy, Thu Minh Lan lại nói: “Nương, hôm nay cha và tổ mẫu đã không vui vẻ với người. Sau này nếu tam tỷ còn tùy tiện làm bậy, dù là đi đến đâu tổ mẫu cũng không tha.”

Trong mắt đại phu nhân khẽ dao động, Thu Minh Lan quay đầu nói với Thu Minh Ngọc: “Tam tỷ, tỷ phải chịu ủy khuất vài ngày rồi. Chờ đi đến, nói muốn gặp tỷ thì tổ mẫu tự nhiên sẽ thả tỷ ra. Mấy ngày này tỷ phải ở trong phòng chép nữ giới, tổ về thành tâm ăn năn, cũng chữa trị vết thương trên mặt thật tốt đi. Chẳng lẽ tỷ muốn sau này cứ để vậy mà ra cửa?”

Thu Minh Ngọc sùng sốt, theo bản năng sờ mặt mình. Vừa chạm tới, nàng liền hô đau một tiếng.

Đúng lúc này, Đại Mạo cảm thuốc trở lại. Nàng vừa tới nơi đã nghe thấy tiếng kêu của Thu Minh Ngọc, vội vội vàng vàng chạy vào.

“Phu nhân, thuốc đã mang tới.”

Đại phu nhân phát tay: “Bôi cho tam tiểu thư đi.”

“Tránh ra, tay chân vụng về.” Thu Minh Nguyệt nhủ mảy: “Đi gọi Hoa Dung, Nguyệt Mạo tới.”

Đại Mạo có chút ảm ức, đại phu nhân cũng không vui nói: “Hoa Dung, Nguyệt Mạo vừa bị lão thái quân phạt mấy đại bản, chính mình còn lo chưa xong nói gì tới chăm sóc con?”

Lời này của đại phu nhân tuyệt đối không phải là quan tâm hai nha hoàn. Coi như tâm tình tốt, bà không đánh chửi hạ nhân là giới lắm rồi, làm gì có chuyện quan tâm một nha hoàn ti tiện chứ? Bà chẳng qua nhớ tới lời của Thu Minh Lan, Thu Minh Ngọc quả thật có chút kiêu căng. Ở nhà thì không sao, nhưng nếu cứ thế mà gả cho người ta, lúc ở nhà chồng cũng không ai kiên nhẫn dễ dàng tha thứ cho nó.

Nói đến nay, bà lại không quên lời lão thái quân. Minh Ngọc quả thật đã mười bốn, đã đến lúc xuất giá. Tiết quốc hầu phu. ... Mặt bà tự nhiên sáng lên. Bà ngừng đầu, nhìn thấy Thu Minh Ngọc vẻ mặt bức bối chỉ vì Đại Mạo lúc bôi thuốc làm đau nàng, bà từng bước đi lên.

“Được rồi, Đại Mạo, người đi xuống trước đi, lát nữa lại bôi.”

Đại Mạo thu tay, như được đại xá: “Vâng”

“Nương.” Thu Minh Ngọc không đồng ý kêu một tiếng.

Đại phu nhân thân nhiên liếc nàng một cái: “Tổ mẫu con nói rất đúng, cũng nên gả con đi rồi.”

Thu Minh Ngọc sùng sốt, sau đó hai má đỏ ửng, sáng giọng: “Nương...”

Đại phu nhân lại tiếp tục: “Con về đi, dưỡng thương thật tốt, đừng gây phiền toái gì nữa. Chờ đi của con tới, nương sẽ đi cầu tổ mẫu tha cho con.”

Thu Minh Nguyệt bĩu môi, cuối cùng vẫn không cam lòng lên tiếng. “Vâng.”

Đại phu nhân gọi hai nha hoàn đưa Thu Minh Ngọc về, còn mình thì nhìn về hướng Thu Minh Lan.

“Minh Lan, con bảo Lý ma ma gọi Lệ di nương tới làm gì?”

Thu Minh Lan cười nhạt không đáp, lại nói:” Nương, tam tỷ bị ủy khuất như thế, người can tâm sao?” Tuy rằng nàng không thích Thu Minh Ngọc vừa xúc động vừa ngu dốt, nhưng tốt xấu cũng là tỷ muội ruột thịt, tỷ tỷ bị khi dễ, nàng thân là muội muội đương nhiên thay tỷ ấy kêu oan.

Trong mắt đại phu nhân hiện lên tia sáng lạnh “Đương nhiên không thể.”

Thu Minh Lan lại khẽ cười:” Nương, người đừng sốt ruột. Ngũ tỷ hôm nay cũng không phải hoàn toàn thắng.”

“Sao?” Đại phu nhân nghi hoặc nhìn nàng.

Thu Minh Lan cười có chút bí hiểm “Yến Chi túy cũng không phải ai đều có thể dùng được.”

Đồng tử của đại phu nhân co rụt lại, đột nhiên nghĩ tới gì đó.

“Con là nói...”

Thu Minh Lan chớp mắt:” Thất muội cũng không ngốc, trải qua hôm nay, sợ là nó đã hận tam tỷ rồi.”

“Hừ, đúng là nuôi ong tay áo.” Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng “Thứ xuất chính là thứ xuất, vĩnh viễn thấp hèn.”

Thu Minh Lan từ chối cho ý kiến, nhắc tách trà lên thân nhiên nói:” Hôm đi tới, sẽ có người tìm được Yến Chi túy trong phòng nó.”

Đại phu nhân cả kinh:” Con đem Yến chi túy quăng trong phòng nó?”

Thu Minh Lan khẽ uống một ngụm trà, ngón tay cầm ly trà bạch ngọc tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, khói tỏa ra mờ mịt như sương. Không biết có phải là do bàn tay trắng nõn kia phụ trợ không, nhưng đôi tay xinh đẹp cầm ly trà trong suốt kia như tạo thành một bức tranh. Khuôn mặt nàng không chút sợ hãi, chỉ là khóe mắt mang theo ý cười lạnh.

“Đem tội danh ăn cắp làm nhạt đi tội của tam tỷ thì tổ mẫu mới có bậc thang đi xuống. Nếu không, cho dù là đi mở miệng, tổ mẫu nể mặt thả tỷ ấy ra thì sau này ấn tượng của tổ mẫu đối với tam tỷ cũng không tốt.”

Đại phu nhân gật đầu, không thể không bội phục tâm tư tính tế của nữ nhi mình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cùng chung nhận thức.

Màu sắc rực rỡ như tranh, điêu khắc sống động, chất liệu bằng gỗ mạ vàng. Chỉ tính cái hộp thôi giá trị đã trăm lượng chứ đừng nói vật bên trong hộp.

Thu Minh Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, bàn tay tinh tế vuốt ve hoa văn trên hộp. Đầu ngón tay khẽ nhấc, nắp hộp mở ra, một mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi. Mùi rất nhẹ, như phiêu tan trong không khí, lại tựa như đọng lại, thật lâu không tiêu biến. Nhìn kỹ, trong hộp là một lớp chất lỏng trong suốt, sáng bóng, làm những hoa văn trong hộp chớp sáng như đuôi cá bạc lác lác giữa biển. Vách trong của hộp có khắc Càn Khôn, là dùng một lớp phấn bạch ngọc tạo thành. Có lẽ vì thế mà chất lỏng kia mới không làm ướt hộp gỗ.

Yến Chi túy?

Tay nàng khẽ lấy một ít chất lỏng. Nước kia dính lên móng, nhìn như mềm mại nhưng không hề chảy xuống.

Ai có thể biết, lọ Yến chi túy trong thành không mấy người có nhưng nàng lại có trong tay cả một hộp.

Ha.

Miệng nàng dâng lên ý cười lạnh lùng.

Một hộp tính là gì? Nếu nàng muốn, nhiều hơn cũng không thành vấn đề.

Đúng vậy, nàng chính là lão bản thân bí đứng sau Thủy Kính phường.

Ba tháng trước, đúng là lúc tổ phụ nàng ra tù, thời khắc đó nàng đã biết rằng, cuối cùng cũng sẽ có ngày nàng quay lại Thu phủ. Trầm phủ mặc dù không

so được với nhà phú quý trong kinh, nhưng tốt xấu cũng có mấy cửa hàng. Ngoại tử vào tù, mẫu thân lại nhu nhược không đảm trách được, cho nên từ khi nàng xuyên qua thì tiếp nhận những cửa hàng này của Trầm gia, vì vậy nàng đã sớm có chuẩn bị. Lấy một thân phận thân bí khai trương cửa hàng mỹ phẩm ở kinh thành, trở thành nơi các phu nhân trong kinh ưa thích nhất.

Ngày đầu tiên bước vào Thu phủ, người nào có địch ý với nàng, người nào hiền lành với nàng, nàng liếc mắt đã có thể nhìn ra. Thu Minh Ngọc đơn thuần ngu xuẩn, nghĩ gì cũng đều viết trên mặt. Cùng sống dưới mái hiên, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, nàng sớm đoán được Thu Minh Ngọc nhất định kiểm chuyện. Trên miệng vết thương của Hoa Dung căn bản không có Yên chi tụy gì, chẳng qua chỉ là phấn hoa nàng tình luyện từ Yên Chi tụy mà thôi. Yên Chi tụy rất dính, trừ phi dùng nước đặc chế để tẩy đi, mùi cũng sẽ lưu lại từ ba tới bảy ngày. Nàng sao có thể làm chuyện lộ ra nhược điểm để đại phu nhân nắm lấy chứ?

Hạ Đồng vén màn đi vào. Thấy Thu Minh Nguyệt nhìn chăm chăm hộp Yên Chi tụy, nàng hơi sùng sốt, sau đó nhẹ bước tới gần.

“Tiểu thư?”

Thu Minh Nguyệt không quay đầu, nhàn nhạt nói:” Em muốn hỏi gì?”

Hạ Đồng do dự chốc lát, nhỏ giọng hỏi:” Tiểu thư vì sao không nói cho tất tiểu thư rằng, người bỏ Yên chi tụy vào phòng nàng là lục tiểu thư?”

Thu Minh Nguyệt thân nhiên đứng dậy, không trả lời, chỉ phân phó Hồng Ngạc một câu:” Đem cái này theo, ta muốn đi gặp tứ tỷ.”

Hồng Ngạc đi tới, “Vâng” một tiếng, lôi ra một bình sứ màu trắng khê đồ lên ngón tay của Thu Minh Ngọc. Mùi thơm nhàn nhạt trong không khí từ từ tiêu tan, thẳng tới khi không còn chút gì, nàng mới lôi từ trong ngực ra một tấm khăn lụa, gói kỹ cái hộp rồi cất lại vào ngực.

Bước ra cửa, Thu Minh Nguyệt lên tiếng.

“Ta không dùng người vô dụng.”

Hạ Đồng hơi chấn động, gương mặt nhìn làn váy từ từ đi xa.

Người vô dụng... Tiểu thư cũng đang ám chỉ các nàng sao?

.

.

Đại viện Thu phủ chia thành Đông Tây Nam Bắc. Lão thái gia và lão thái quân ở Nam uyển, đại phòng ở Đông uyển. Nhị phòng ở Tây Uyển còn Tam Phòng ở Bắc uyển. Mỗi Uyển dựa theo số di nương, tiểu thư, thiếu gia của các phòng mà chia thành các viện nhỏ. Thu Minh Hiện giờ là muốn đi tới Liên uyển của Tây Uyển, nơi ở của tứ tiểu thư Thu Minh Châu.

Liên Uyển, tên như nghĩa, trong viện có một cái ao trồng rất nhiều sen trắng. Chỉ là hiện tại mùa xuân nên còn chưa nở, vừa đến mùa hè sen sẽ nở hoa, có thể tưởng tượng được là đẹp tới cỡ nào.

Hương Thảo đã sớm chờ trước cửa, nhìn thấy Thu Minh Nguyệt, vẻ mặt nàng có chút ngạc nhiên.

“Ngũ tiểu thư, tiểu thư của chúng ta chờ người đã lâu.”

“Thật không?” Khóe mắt Thu Minh Nguyệt có ý cười sâu sắc “Xem ra là ta đã tới muộn.”

Vừa tiến vào cổng, nàng đã nghe thấy tiếng cười từ phòng Thu Minh Châu vang lên.

“Hôm nay ngọn gió nào thổi ngũ muội đại thần tới Liên viện vắng vẻ của ta đây?”

Thu Minh Nguyệt vừa đi vào vừa cười nói:” Đúng vậy, muội không mời mà tới, tứ tỷ có thể đãi muội muội đây một tách trà không?” Nàng phất tay ý bảo Hồng Ngạc chờ ngoài cửa, chính mình xốc màn đi vào. Thu Minh Châu đang ngồi trên tháp, trên bàn là bút viết và nghiên mực. Nàng ấy hình như đang định viết gì đó, thấy Thu Minh Nguyệt liền buông bút, mỉm cười.

“Tổ mẫu thường khen ngũ muội pha trà rất ngon, muội sao có thể nhớ tới tài pha trà thô thiển của tỷ chứ?”

Thu Minh Nguyệt hào phóng ngồi xuống, giả bộ oán trách:” Tứ tỷ, ở trước mặt muội tỷ cũng đừng giấu giếm. Chỉ là một ly trà thôi mà, hay tỷ tỷ cũng keo kiệt với muội?” Khi nàng nói chuyện, tay lật xấp giấy trên bàn, ánh mắt dừng lại trên bức tranh chưa hoàn thành trong chốc lát, cười nói:” Bức tranh mưa đầu xuân này của tứ tỷ thật sinh động, miêu tả vô cùng nhuần nhuyễn, bản lĩnh bất phàm.”

Thu Minh Châu thân nhiên cười nói:” Ta có bao nhiêu cân lượng chỉ sợ cặp mắt hòa nhàn kim tinh của ngũ muội nhìn thấu rồi.”

Thu Minh Nguyệt tươi cười như trăng “Tứ tỷ xem trọng muội quá rồi.”

Thu Minh Châu khoát tay “Được rồi, muội hôm nay tới không chỉ để đòi một ly trà chứ?”

Thu Minh Nguyệt nghiêng đầu, cười nháy mắt.

“Nếu muội nói phải thì sao? Chẳng lẽ tứ tỷ sẽ đuổi muội đi?”

Nào biết Thu Minh Châu lại nghiêm trang gật đầu. “Đúng”

Thu Minh Nguyệt oán giận “Tứ tỷ, tỷ cũng không thể đối xử với muội như vậy chứ.”

Thu Minh Châu nhướn mày nhìn nàng. Thu Minh Nguyệt bĩu môi, sau đó lại cười nhả nhận.

“Quả nhiên vẫn là tứ tỷ hiểu muội.” Nàng hướng ngoài cửa gọi một tiếng “Hong Ngạc, vào đây.”

Hong Ngạc đi vào, lấy vật trong ngực ra, sau đó lại đi ra ngoài.

Thu Minh Châu nghi hoặc, Thu Minh Nguyệt không nói gì, chỉ gỡ khăn lụa, mở hòm ra, Yến chi túy trong hộp liền hiện ra trước mắt.

“Đây là?” Người thấy mùi thơm khác thường, Thu Minh Châu kinh ngạc.

“Ngũ muội, đây không phải là...”

Thu Minh Nguyệt đập hộp lại, thản nhiên nói: “Tứ tỷ hẳn là đã biết chuyện xảy ra ở Phù Dung Viện?”

Thu Minh Châu không đáp, Thu Minh Nguyệt lại nói: “Yến Chi túy này sẽ giúp tứ tỷ bỏ đi một chướng ngại.”

Thu Minh Châu khước mặt dao động “Ngũ muội đang nói gì vậy, tỷ không hiểu”

“Người sáng mắt không nói tiếng lóng.” Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu “Tứ tỷ thật cứ làm vẻ bí hiểm với muội sao? Nếu như vậy, coi như muội chưa từng tới đây.” Nàng dứt lời liền đứng dậy, nhưng lập tức bị Thu Minh Châu gọi lại.

“Ngũ muội chậm đã.” Thu Minh Châu dè tay nàng xuống, khẽ hạ mi. Lúc lâu sau, nàng ngẩng đầu cười.

“Nàng đã mười lăm tuổi, nhiều nhất mấy tháng nữa mẫu thân sẽ an bài nàng ta xuất giá. Sao còn có thể tạo uy hiếp với tỷ?”

Thu Minh Nguyệt lại lần nữa ngồi xuống “Sau khi nàng ta xuất giá sẽ tới lượt tỷ.”

Thu Minh Châu suy nghĩ nhìn xuống chiếc hộp gỗ, đột nhiên hỏi: “Ngũ muội, sự thần bí của muội ngày càng khiến tỷ bị mê hoặc.”

Thu Minh Nguyệt cười cười: “Tứ tỷ, sự kín đáo của tỷ cũng làm muội bội phục.”

Bốn mắt nhìn nhau, một đôi mắt trong sạch nhưng lạnh lùng, một đôi mắt minh mẫn nhưng thanh khiết. Rất lâu sau, hai người đều bật cười.

“Lục muội nếu biết một hồi tính toán của nàng ta bị ngũ muội đem đến chỗ tỷ, ngược lại tự mình chuốc khổ không biết sẽ có biểu tình gì.”

Thu Minh Nguyệt cười thật sáng lạn, nói nhỏ với Thu Minh Châu: “Tứ tỷ, muội phát hiện tỷ cũng thật tà ác đó.”

Thu Minh Châu che miệng cười “Ngũ muội, tỷ cũng lần đầu phát hiện ra muội thật tinh quái.”

Thu Minh Nguyệt nháy mắt “Tứ tỷ à, muội chỉ mười mười ba tuổi.”

Thu Minh Châu nhiu mày, tí mi đem nàng đánh giá từ đầu tới chân.

“Ngũ muội, có đôi khi tỷ tự hỏi, muội thật sự mới mười ba sao?”

Thu Minh Nguyệt cười không nói. Chỉ là trong nụ cười kia có thêm phần yếu ớt.

Thân thể mười ba tuổi nhưng linh hồn là hai mươi sáu tuổi. Kiếp trước kiếp này đã trải qua bao nhiêu chuyện đời, nàng đã sớm không còn sự hồn nhiên của một cô gái. Còn lại chẳng qua chỉ là bị thương mà thôi.

Nàng đứng dậy cáo từ “Nhị tỷ hôm nay chính là giúp nhị thẩm đoạt quyền. Nguyệt di nương trước đây bên cạnh tổ mẫu cũng có chút tận tâm, nghe nói bà ấy có một ca ca, hiện tại đang làm quan nhỏ cửu phẩm. Ca ca bà còn có một đứa con trai, hình như cũng có chút công danh. Hôm trước nha hoàn của muội ngẫu nhiên nghe được, Nguyệt di nương hình như có ý cùng nhà mẹ đẻ thông gia.”

Hai câu nói tưởng như vô tình lại khiến Thu Minh Châu chấn động, mắt hơi chớp chớp

Thu Minh Nguyệt mỉm cười “Thời gian không còn sớm, muội phải trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Mượn dao giết người.

Trời dần tối, Thu Minh Châu đứng trước cửa sổ, suy nghĩ thật lâu. Hương Thảo đi tới đi lui năm lần, cuối cùng không nhịn được mở miệng.

“Tiểu thư, lời kia của ngũ tiểu thư là có ý gì?”

Buổi chiều Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Châu nói chuyện không cố ý hạ giọng, cho nên người đứng ngoài đều nghe được. Chỉ là, hai câu ngũ tiểu thư nói trước khi đi căn bản nàng chả hiểu gì cả. Càng làm nàng khó hiểu hơn chính là tiểu thư từ lúc ngũ tiểu thư về vẫn đứng bên cửa sổ, đến giờ đã được ba canh giờ.

Nghe vậy, Thu Minh Châu cười cười, nhìn ánh trăng dần hiện lên trên cao, giọng nói tựa như cao lên.

“Nhị phòng có một chủ mẫu là đủ rồi, thêm một người nữa ta làm sao chống đỡ?”

Hương Thảo trầm mặc.

Thu Minh Châu ánh mắt xa xăm, giọng nói trầm thấp.

“Nhị tỷ giúp mẫu thân đoạt quyền để làm gì? Nguyệt di nương thật sự hầu hạ mẫu thân mà không có ý tranh đoạt sao? Người dụ hiền như vậy có thể sinh họ bé trai duy nhất ngoại trừ đại ca của nhị phòng sao? Hơn nữa còn bình an lớn lên? Đùng quên Phong di nương lúc trước cũng từng có thai ba tháng, bắt quá lại đẻ non, sau này không thể có thai. Trần di nương lúc sắp lâm bồn cũng gặp lạnh, một xác hai mạng. Đại phu nói, đó là một đứa bé trai.” Miệng nàng cong lên thành một nụ cười lạnh nhạt, tất nhiên hiểu được thâm ý của Thu Minh Nguyệt. Mẹ nàng mất sớm, Thu Minh Trân thì khác, nàng ta có mẫu thân, có chỗ dựa vững chắc. Hiện giờ nàng nịnh bợ nhị phu nhân chẳng qua là để che mắt nhị phu nhân mà thôi. Đợi khi ca ca của Nguyệt di nương thăng quan phát tài, hơn nữa bà lại sinh con trai, việc thăng thành bình thê không phải không có khả năng.

Hương Thảo càng nghe càng trắng bệch. Nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo của tiểu thư, lạnh như băng bên ngoài cửa sổ kia, nàng rung mình. Không hiểu sao nàng lại có chút sợ hãi.

“Tiểu thư...”

Thu Minh Châu nhìn nàng một cái “Người đi xuống đi.”

“Vâng” Hương Thảo cúi đầu lên tiếng, sau đó không tiếng động lui ra.

Thu Minh Châu khoanh tay trước cửa sổ, ánh mắt u ám chưa từng có. Dùng Yến Chi tủy hãm hại Thu Minh Trân, khiến Nguyệt di nương thất sủng, đồng thời khiến nhị phu nhân ý thức được sự uy hiếp của Nguyệt Di nương, khiến bà chịu một phần ân tình của mình. Dù sao khi tiết quốc hầu phu nhân tới, Thu Minh Ngọc bị nhốt tự nhiên cũng được thả ra. Sao không thừa cơ hội này khiến nàng nợ mình một cái nhân tình? Đại phu nhân sau khi trải qua việc này cũng coi nhị phu nhân là cái đinh trong mắt. Đến lúc đó, bọn họ trai cò đánh nhau, tự nhiên sẽ không dính tới mình.

Mà Thu Minh Nguyệt lại nhường cơ hội tốt như vậy cho mình đương nhiên là có mục đích. Toàn bộ việc này trừ Thu Minh Dung sẽ không ai hoài nghi mình. Đương nhiên, nàng tin rằng Thu Minh Dung là người thông minh, là kẻ thức thời, nếu đã đứng chung chiếc thuyền thì chắc chắn sẽ không bán đứng nhau. Từ nay về sau, chính mình vẫn là tứ tiểu thư không quan tâm chuyện đời như trước, đồng thời là một quân cờ ở nhị phòng của Thu Minh Nguyệt.

Từ lúc gặp Thu Minh Ngọc và Thu Minh Dung đến khi phát sinh tranh chấp, náo tới đại lão gia và lão thái quân, cuối cùng lại dùng một lọ yến chi tủy thành công khiến Thu Minh Ngọc ngậm bồ hòn, lấy được quân cờ Thu Minh Dung. Mỗi một bước đều không hề sai lệch, có thể nói là không tìm ra dấu vết. Mặc dù Thu Minh Châu tự xưng là người tài giả ngu cũng không khỏi bội phục tâm tư kín đáo, thâm trầm của Thu Minh Nguyệt.

Suy nghĩ một hồi, nàng cười cười, nhưng khóe mắt lại lạnh lẽo.

Trở lại buổi chiều, lúc Thu Minh Nguyệt tìm Thu Minh Dung thì đồng thời Lệ di nương cũng chậm rãi tiến vào Phù Dung Viện.

Lệ Di nương chỉ mới ba mươi tuổi, dung mạo diễm lệ quyến rũ, đặc biệt là đôi mắt xéch lúc chuyển động liền tỏa ra sự phong tình hút hồn. Dáng người bà lại xinh đẹp, một thân y phục anh hoa, sa y màu tím, trên ngực thắt một nút dây hình bướm tinh xảo, chân mang giày thêu, bên hông treo một túi thơm, mùi thơm thoang thoang tỏa ra xung quanh.

Mỹ nhân như vậy khó trách năm đó khiến đại lão gia yêu thích. Chẳng qua thời gian vô tình, những rung động tuổi trẻ đã qua, chỉ còn lại sự thất bại. Đôi mắt thê lương, bóng dáng gầy yếu, sớm đã không còn lúm đồng tiền như hoa, trong lòng chỉ còn lại sự mệt mỏi.

Đại phu nhân thấy Lệ di nương đi qua, ánh mắt hiện lên tia tàn khốc.

“Thiếp thân thỉnh an phu nhân.” Lệ di nương ôn nhu cúi đầu, giọng nói mảnh mai như nước mùa xuân.

Đại phu nhân phát tay:” Ngồi đi.”

Lệ di nương có chút kinh ngạc. Dù sao đại phu nhân đó giờ ác độc bà đều biết. Ngày xưa mỗi lần thỉnh an, đại phu nhân nhất định khó dễ bà một phen. Nhưng hôm nay lại...

Bà giấu cảm xúc trong lòng, nói một tiếng “vâng” rồi thông thả ngồi xuống.

“Không biết phu nhân gọi thiếp thân tới là có chuyện gì?”

Lúc này, Thu Minh Lan đã rời đi. Đại phu nhân nhìn Lệ di nương lúc lâu rồi nói:” Văn Hân, người theo lão gia bao năm rồi?”

Lệ di nương sững sốt, ngạc nhiên vì xưng hô, cũng ngạc nhiên vì câu nói kia. Bà cắn môi, âm ỉ trả lời.

“Hồi phu nhân, nhờ ân đức của phu nhân, đến nay đã mười năm.”

Giọng nói mềm mại mang theo phiền muộn, mặt mày lộ ra sương khói nồng đậm. Bộ dạng mỹ nhân như vậy có mấy nam nhân có thể cự tuyệt? Đại phu nhân rất muốn tức giận. Lệ di nương này dung mạo phải nói là xuất chúng, yếu đuối như vậy, chẳng phải là loại nữ nhân nam nhân yêu thích sao? Đại lão gia vì sao không thích.

“Mười năm sao...” Đại phu nhân có chút thần thờ, ánh mắt chuyển qua bụng bà.

“Mười năm, nhưng người chưa từng giúp lão gia sinh con.”

Lệ di nương sắc mặt trắng nhợt, cuống quýt quỳ trên đất.

“Phu nhân thứ tội, thiếp thân...”

Đại phu nhân không rõ ý tứ, chỉ cười cười nói:” Đứng lên đi.”

Trong lòng Lệ di nương bối rối. Nhất là khi đại phu nhân xưa nay tàn nhẫn tự nhiên lại hiền lành với bà như vậy, khiến đáy lòng bà cảm thấy sợ hãi.

“Phu nhân, thiếp thân...”

“Bảo người đứng thì đứng đi, làm bộ dạng như vậy cho ai xem?”

Đại phu nhân vốn không phải người kiên nhẫn, thấy Lệ di nương vẫn lè mè, bà có chút bực bội, giọng nói cũng lớn lên.

Thân mình Lệ di nương run run, nhỏ giọng đáp.

“Vâng.”

Đại phu nhân uống một ngụm trà, mới chậm chạp nói:” Có biết vì sao lão gia trước đây thích người nhưng hiện tại lại không vào phòng người không?”

Lệ Di Nương tối sầm mặt “Thiếp không được lão gia yêu thích là do phúc phận mỏng.”

Đại phu nhân cười lạnh “Ngẩng đầu lên.”

Lệ di nương run rẩy một chút, chậm chạp ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

Đại phu nhân nhìn kỹ bà, tay nắm chặt ly trà buông lỏng. Hồi lâu sau, bà mới cắn răng phun ra hai chữ.

“Quả nhiên-”

Lệ di nương không biết lời này của đại phu nhân là có ý gì, chỉ khiếp đảm hỏi:” Phu nhân?”

Đại phu nhân thở ra một hơi, như đẩy ra áp lực trong lòng.

“Người có muốn sinh con không?”

Lệ di nương cả kinh, đôi mắt sáng ngời lại tối sầm lại.

“Phu nhân...”

Đại phu nhân cười mỉa mai:” Người cũng thấy đấy, hiện giờ Trầm thị được sủng ái, lão gia mỗi ngày đều ở chỗ nàng ta. Chỉ sợ không lâu sau trong phủ sẽ có tin vui.”

Lệ di nương như cũ cúi đầu, răng cắn chặt môi. Đại phu nhân không nói gì, thản nhiên nhìn bà.

Thật lâu sau, Lệ di nương mới ngẩng đầu.

“Phu nhân muốn tì thiếp làm gì?”

Là tì thiếp, không phải thiếp thân.

Cổ đại đối với thân phận cấp bậc yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, đặc biệt là với nữ nhân. Bình thường thiếp thất chỉ có thể xưng thiếp thân với chủ mẫu, nhưng Lệ di nương vốn là nha hoàn thăng thành di nương, cho nên theo quy tắc phải xưng là tì thiếp. Nhưng Lệ Di nương bởi vì được sủng ái, đại lão gia cũng không thích bà xưng như vậy nên cho phép bà xưng thiếp thân. Bà là nha hoàn của đại phu nhân, hôm nay tự xưng như vậy là muốn đầu quân đại phu nhân, mặc người phân phó.

Đại phu nhân nhếch miệng, Lệ di nương quả thật thông minh.

“Ngươi lại đây.”

Lệ di nương kính cẩn đi tới, đại phu nhân nói nhỏ bên tai bà vài câu. Mắt bà hiện lên tia u ám, sau đó khom người cáo từ.

Lát sau, Thu minh Lan mặt mày xanh mét đi vào phòng đại phu nhân, nói với đại phu nhân một câu.

“Không thấy Yến Chi tụy.”

Đại phu nhân nghe vậy biến sắc.

Mà lúc này, Thu Minh Nguyệt đang dựa vào bàn, chọc chọc tim đèn, khoe miệng như vô ý cười.

[Tác giả]

Chú thích: Lệ Di nương tên đầy đủ là Lệ Văn Hân. Bởi vì có nhiều độc giả nói quá nhiều nhân vật, không nhớ hết nên ta đặc biệt tóm gọn lại

Đại phòng:

- Đại phu nhân Lâm thị: Đại tiểu thư Thu Minh Hà, Tam tiểu thư Thu Minh Ngọc (14 tuổi), Lục tiểu thư Thu Minh Lan (12 tuổi).
- Chân di nương: Thập tiểu thư Thu Minh Như (9 tuổi)
- Trầm thị Nhu Giai: Ngũ tiểu thư Thu Minh Nguyệt (13 tuổi), ngũ thiếu gia Thu Minh Thụy (10 tuổi).
- Vân di nương: Cửu tiểu thư Thu Minh San (12 tuổi).
- Lệ di nương

Nhị phòng:

- Nhị phu nhân Hoàng thị: Đại thiếu gia Thu Minh Hiên (17 tuổi).
- Phương di nương: Tứ tiểu thư Thu Minh Châu (14 tuổi).
- Nguyệt di nương: Tam thiếu gia Thu Minh Hy (16 tuổi) và nhị tiểu thư Thu Minh Trân (15 tuổi)

Tam phòng:

- Tam phu nhân Ngụy thị: Nhị thiếu gia Thu Minh Kỳ (17 tuổi)
- Ngọc di nương: Thất tiểu thư Thu Minh Dung (12 tuổi), bát tiểu thư Thu Minh Vận (12 tuổi).
- Lộ di nương: Tứ thiếu gia Thu Minh Cẩm (15 tuổi)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chính là nàng

-Editor: Nekofighter-

Đêm xuân, không khí hơi hơi lạnh, gió ngoài cửa sổ vù vù thổi vào khiến nhánh cây lay động. Bóng trăng dập dềnh trên mặt nước. Bảo đỉnh đồ thảm dưới ánh trăng, bậc thềm trước đình tựa như vì con mưa xuân rọi sáng, lấp lóe ánh chớp. Một bóng dáng đứng trước cửa sổ càng làm tăng thêm vẻ yên tĩnh lạnh lẽo.

Trong phòng, một chủ một tớ người ngồi người đứng. Nam nhân mặc áo đen đang bấm bấm gì đó với nam tử mặc hoa y ngồi bên cửa sổ.

“... Yên Chi tủy bị mất trộm, Lâm thị trong con giận dữ, phá hủy mọi đồ sứ trong phòng...”

“Ha”

Một tiếng cười khê truyền đến. Lãnh Tu giật mình, ánh mắt mang vẻ khiếp sợ. Từ khi xảy ra việc kia, thế tử không còn cười nữa, hôm nay lại...

Nam tử ngồi trên xe lăn một thân thanh khiết, dưới ánh trăng đêm, khuôn mặt tuấn tú của hắn hơi có vẻ nhu hòa, nhưng khóe miệng lại lạnh lẽo mấy phần.

“Lãnh tu, ta đột nhiên phát hiện ra, cuộc đời khôn khổ này cũng không đến nỗi dơ bẩn xấu xí như vậy.”

“Thế tử...” Lãnh Tu muốn nói lại thôi, ánh mắt hiện lên tia bi thương.

Phượng Khuynh Li ngẩng đầu, ánh mắt thê lương, khóe miệng mỉm cười.

“Ít nhất còn có một người rất thú vị, không phải sao?”

Lãnh Tu kinh ngạc, lại như hiểu ra được cái gì.

“Thế tử, người...” Hắn nhìn chằm chằm bóng dáng Phượng Khuynh Li. Dưới bóng tối, hắn thấy thiếu niên kia hơi cúi đầu, tay trái đang thương thức gì đó. Mặc dù không phát hiện biểu tình của hắn, nhưng Lãnh tu cũng có thể cảm nhận được. Thế tử hình như đang cao hứng?

“Mẫu thân không phải bảo ta lấy vợ sao, vậy thì chọn nàng đi.” Một câu nói nhẹ nhàng nhưng thay đổi cuộc đời của hai con người.

Lãnh Tu có chút chấn động, lại nghe Phượng Khuynh Li nói tiếp:” Là vàng thì nhất định sẽ sáng. Ta rất muốn biết, nàng cuối cùng còn có bao nhiêu năng lực.” Hắn khẽ mỉm cười, cúi đầu nói một câu.

“Ta thực mong chờ...”

“Thế tử, người muốn...”

Phượng Khuynh Li khẽ nhúc nhích tay, giấu gì đó vào tay áo. Hắn ngửa đầu nhìn ánh trăng vắng lặng ngoài cửa sổ, thanh âm khôi phục sự lạnh lùng.

“Ngày mai tiến cung.”

Lãnh Tu gật đầu “Vâng”

Phượng Khuynh Li nhìn ánh trăng kia, đôi mắt càng thêm bí hiểm.

Nếu không có hoàng tử mẫu âm thâm hòa giải, hắn thật muốn biết nàng sẽ làm thế nào.

Thu Minh Nguyệt một chút cũng không biết mình bị người ta tính kế. Trận chiến mở màn hôm nay với đại phu nhân khiến tâm tình nàng rất tốt, vừa ngủ đã ngủ tới hừng đông.

Vừa tỉnh dậy, nàng liền được nha hoàn hầu hạ rửa mặt chải đầu.

“Đem hoa cúc hôm qua ta hái ra, đợi lát nắng lên thì đem phơi.”

Hồng Ngạc đang trang điểm cho nàng, thấy vậy liền sùng sốt.

“Phơi nắng hoa cúc?”

“Ừ” Thu Minh Nguyệt thần nhiên lên tiếng, không giải thích.

Hồng Ngạc thông minh ngậm miệng, tiếp tục chải đầu cho nàng.

“À” Nàng dừng một chút, sau đó do dự nói:” Tiểu thư, trong Tuyết Nguyệt các chỉ có nô tỳ và Hạ Đồng hầu hạ, còn có hai nha hoàn vẩy nước quét nhà.

Về phần hầu hạ tiểu thư... Kỳ thật nếu chỉ hầu hạ tiểu thư thì một người là đủ. Nhưng Tuyết Nguyệt các nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chuyện cần làm cũng không ít. Mấy người nô tỳ tất nhiên là hầu hạ bên người tiểu thư, như vậy khi phân phó xuống thì mấy việc nặng không có người làm. Đương nhiên, nhóm nô tỳ từ nhỏ đã quen, cũng không đến nỗi. Chỉ là cứ thế này mãi sợ khó tránh khỏi sơ sẩy chỗ tiểu thư. Trong phủ nhiều người nhiều miệng, đại phu nhân lại... Nô tỳ lo lắng...”

“Lo lắng bà tìm ta gây phiền toái sao?” Thu Minh Nguyệt mỉm cười.

Hồng Ngọc mím môi “Tiểu thư thông minh như vậy, đại phu nhân dù muốn cũng không làm được, chỉ là...” Nàng dừng một chút, lại nói” Tam tiểu thư tuy rằng bị cấm túc, nhưng còn lục tiểu thư. Đại phu nhân xưa nay âm độc, khó tránh không bởi vì vậy mà ghen ghét tiểu thư.”

“Trước khi ta sinh ra bà ta đã mang hận rồi.”

Đầu đã chải tốt, Thu Minh Ngọc tùy ý cầm một cây trâm ngọc cài lên đầu, đứng dậy, giọng nói như trước lạnh lẽo.

Nàng hơi xoay người, nói:” Em cho là tam tỷ thật bị cấm túc ba tháng?”

Hồng Ngọc im lặng không nói.

Thu Minh Nguyệt mỉm cười:” Hôm qua bái thiếp của tiết quốc hầu phu nhân đã tới tay tổ mẫu, sợ là mấy ngày nữa sẽ đến.” Nàng dừng một chút, trong mắt có ý tư sâu sắc.

“Tính toán lại thì nha bà chắc cũng tới phủ rồi.”

*Nha bà: Người buôn bán nha hoàn

Đôi mắt Hồng Ngọc sáng ngời, đang tính mở miệng thì Hạ Đồng đã đi tới.

“Tiểu thư, lão thái quân mời nha bà tới tuyển nha hoàn chưa người, Trầm di nương và Ngũ thiếu gia.”

Hồng Ngọc có chút ngạc nhiên “Tiểu thư, người nói thật đúng nha.”

Thu Minh Nguyệt âm thầm cười “Mời nhiều ít?”

Hạ Đồng trên mặt mang theo tươi cười “Nô tỳ vừa rồi nhìn thoáng qua, ít nhất có năm sáu chục người.”

“Sao?” Thu Minh Nguyệt nhếch mày.

Tô ma ma vừa vặn kéo màn tới, nghe vậy nhân tiện nói:” Tiểu thư, chỉ sợ trải qua việc hôm qua, lão thái quân phải thanh lọc phủ.”

“Thanh lọc cũng không tới mức như thế.” Thu Minh Nguyệt vuốt tóc mai, cười mềm mại.

“Chẳng qua là cảnh cáo đại phu nhân, nhưng thật ra cũng có ý khác.”

“Tiểu thư là nói...”

Ánh mắt Thu Minh Nguyệt sâu thẳm:” Tổ mẫu muốn một nhà bình an, nhưng nhị phòng đại phòng tranh quyền không phải ngày một ngày hai. Nói tới chuyện hôm qua mà xem, nhị phu nhân vươn vượt tới đại phu nhân không ít. Tổ mẫu đây là đang lấy độc trị độc, vàng thau lẫn lộn, một lần nữa an bài đám nha hoàn mới, đảo loạn tâm tâm bọn họ, cũng đổi lại một khoảng thời gian an bình.” Miệng nàng hơi cong lên. Không hổ là lão thái quân, khôn khéo như hồ ly.

“Một khoảng thời gian an bình?” Tôn ma ma cái hiểu cái không.

Thu Minh Nguyệt nhìn bà một cái “Con người vốn tham lam, tổ mẫu đương nhiên biết cách này chỉ trị được phần ngọn, không thể trị phần gốc.”

“Một khi đã như vậy, lão thái quân cần gì cố sức làm điều thừa?” Tôn ma ma lại hỏi.

Thu Minh Nguyệt đã đi tới cửa ” Trước khi khách quý tới, Thu gia không thể lộ ra trước mặt người ngoài chuyện xấu trong nhà.”

Tôn ma ma trầm mặc trong chốc lát, rồi lộ ra lo lắng.

“Nếu như thế, lão thái quân không phải đối với tiểu thư...” Bà chưa nói xong nhưng Thu Minh Nguyệt thông minh đã hiểu ý. Chuyện hôm qua lớn như vậy, nhìn như Thu Minh Nguyệt không có những tay vịn kỳ thực từng bước đều có kế hoạch. Lão thái quân khôn khéo sao không có lòng nghi ngờ? Cũng bởi vì thế, lão thái quân mới xử nhẹ với Thu Minh Ngọc. Lão thái quân cuối cùng cũng bận tâm gia phong, dù thích Thu Minh Nguyệt cũng không cho phép nàng giết hại tỷ muội. Hôm nay chuyện tuyển nha hoàn chỉ sợ không đơn giản.

“Người tổ mẫu an bài so ra tốt hơn cơ sở ngầm của đại phu nhân.”

Tôn ma ma im lặng. Tiểu thư nói đúng, lão thái quân sẽ không tới mức hại tiểu thư.

“Chỉ là tiểu thư, cứ như vậy chẳng phải người sẽ bại lộ năng lực sao?”

Thu Minh Nguyệt thân nhiên cười “Trong mắt tổ mẫu, đây là bản lĩnh cuối cùng của ta, vì vậy bà mới tiếp tục che chở ta.”

Tôn ma ma cười khanh khách, sau đó nói:” Nhưng lão thái quân sẽ sinh khúc mắc với tiểu thư, như vậy không phải là trái với ước nguyện ban đầu của tiểu thư sao?”

Thu Minh Nguyệt sắc tự nhiên “Giao Long tiềm hải sao có thể an thủ bồn phận? Kĩ hữu dị động, gió êm sóng lặng chẳng lẽ không có yêu quái?” Lão thái quân là người không dễ gạt. Thay vì hao hết tâm tư giấu tài khiến bà hoài nghi, chỉ bằng chính mình nói cho bà, mình không phải quả hồng mềm dễ bắt nạt. Nàng làm mọi thứ rõ ràng mới khiến lão thái quân có cảm giác mọi việc đều nằm trong khống chế của bà. Về tâm cơ thì, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nàng nói xong, bóng dáng đã biến mất ngoài cửa.

Từ Tuyết Nguyệt các tới Thọ An viện phải đi qua hoa viên, lại vòng qua hai cái hành lang. Nhưng hôm nay, Thu Minh Nguyệt vừa qua cổng tròn đã nhìn thấy một người.

“Ngũ tỷ.”

Giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng. Cước bộ Thu Minh Nguyệt chậm lại, xoay người liền gặp một bóng dáng xanh nhạt đang vội vàng bước tới. Nha hoàn phía sau vừa chạy vừa lo lắng nói:” Tiểu thư, người chờ nô tỳ một chút, đừng chạy, đại phu nói thân thể người còn yếu, không thể vận động mạnh.”

Cô gái kia cũng không để ý tới nàng, vẫn như cũ chạy tới. Khi đến gần, Thu Minh Nguyệt mới nhìn rõ dung nhan của nàng. Khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan thanh tú nhưng non nớt, một đôi mắt ngập nước mê người, dáng người xinh xắn lạnh lợi, thoát nhìn mới mười một tuổi

Nàng hí hóp mắt. Là Thu Minh San, thứ muội cùng cha khác mẹ với nàng.

Thu Minh San chạy tới gần vài bước, cấp lễ với nàng rồi mở to mắt nhìn nàng, nói:” Ngũ tỷ tới thọ an viện sao?”

Quy củ của đại gia tộc rất nhiều, việc làm mỗi ngày không ít. Thu Minh Nguyệt mỗi ngày thỉnh an lão thái quân cũng chưa từng gặp qua Thu Minh San. Thứ nhất đại phu nhân ghen tị, không thích thứ xuất của đại lão gia xuất hiện trước mặt mình. Thứ hai, Thu Minh San từ nhỏ ốm yếu, thường nằm ở khuê phòng, ít khi ra cửa. Dù là thỉnh an lão thái quân cũng là đi sớm về sớm. Thu Minh Nguyệt tới Thu phủ đã lâu, có thể nói là rất ít có cơ hội gặp gỡ các ca ca tỷ đệ đệ muội muội trong phủ. Lúc này gặp được Thu Minh San, đúng là hiếm có.

Nàng mỉm cười, gật gật đầu.

“Muội cũng đi sao?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt Thu Minh San trong suốt, nhìn Thu Minh Nguyệt nói:” Tổ mẫu truyền lời, bảo muội đến tiền viện chọn nha hoàn.” Nàng nghiêng đầu, tò mò mở hai mắt.

“Ngũ tỷ, tỷ cũng như vậy phải không?”

Thu Minh Nguyệt gật đầu.

Thu Minh San nói:” Đúng rồi, muội nghe di nương nói, ngũ tỷ vừa hồi phủ, bên người không có người dùng được.” Nàng dừng một chút, hình như thấy gì đó kỳ lạ, lại nói:” Nha hoàn bên cạnh muội đã đủ rồi, tổ mẫu còn bảo muội chọn nha hoàn làm gì chứ?”

Thu Minh Nguyệt nói:” Muội thân thể không tốt, tổ mẫu sợ nha hoàn bên cạnh muội không đủ, hầu hạ sơ sót.”

“Ồ.” Thu Minh San gật gật đầu. “Thì ra là thế.” Nàng nháy mắt mấy cái “Ngũ tỷ, vậy chúng ta cùng đi đi.”

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chọn lựa nha hoàn

Editor: Nekofighter-

Trong Thọ An viện sớm ngồi đầy người. Lão thái quân ngồi trên cùng. Hai bên trái phải là đại phu nhân, nhị phu nhân và tam phu nhân. Theo thứ tự là

các tiểu thư thiếu gia các phòng. Giữa chính đường là một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi tươi cười như hoa đang nói chuyện với lão thái quân. Phía sau bà là một đoàn phần lưc sá nhiên, oanh oanh yến yến.

“Thái quân à, Kim Hoa ta làm việc ngài tuyệt đối yên tâm đi. . . Những cô nương này tuyệt đối trong sáng, nếu có thể được vào Thu phủ, các nàng nhất định cần cù thật thà, trung thành tận tâm.” Mắt bà ta cười đến híp lại một đường, biểu cảm lấy lòng.

Lão thái quân vẫn ngồi bất động, trên mặt cười thản nhiên.

“Ừ, vất vả cho người.”

Kim Hoa nghe vậy, trên mặt tươi cười càng lâu.

“Không sao không sao, nếu bọn họ có thể lọt vào mắt các chủ tử trong phủ cũng là vinh hạnh của các nàng. . .” Bà ta còn chưa nói xong thì đã nghe tiếng người gác cổng vang lên.

“Ngũ tiểu thư đến, cửu tiểu thư đến.”

Giọng nói của Kim Hoa im bặt.

Thu Minh Nguyệt dắt tay Thu Minh San, dưới nhiều ánh mắt bình tĩnh bước vào.

“Minh Nguyệt, Minh San thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an mẫu thân và hai vị thẩm thẩm.”

Lão thái quân gật gù đầu “Mọi người tới đủ cả rồi, chỉ còn hai đứa con. Ngồi đi.” Bà chỉ chỉ phía dưới, chỗ trống bên cạnh Trầm thị.

Thu Minh Nguyệt gật đầu “Vâng”

Hôm nay kỳ thật là tìm nha hoàn cho mẹ con Trầm thị. Bất quá sau chuyện ngày hôm qua, lão thái quân mới thay đổi chủ ý. Trong trường hợp này, với thân phận Trầm thị thì hẳn chỉ được ngồi sau đại phu nhân. Nhưng vì hôm nay bà coi như là nửa nhân vật chính, lão thái quân ngoại lệ cho bà ngồi cạnh đại phu nhân. Chỉ một chuyện nhỏ này đã khiến đại phu nhân rất tức giận. Đương nhiên, đại phu nhân tự xưng thân phận cao quý, cùng một thiếp thất ngồi cùng ăn cùng, bà tự nhiên phẫn nộ. Chẳng qua trước mắt lão thái quân đang thất vọng về bà, bà đương nhiên không dám lại khiêu khích, khiến lão thái quân càng thêm bức bối. Cho nên, bà yên lặng ngồi, thỉnh thoảng trừng mắt với Trầm thị và Thu Minh Nguyệt một cái.

Lão thái quân lúc này mới mở miệng “Trầm di nương, Minh Nguyệt, Minh Thụy. Kim Hoa này là một nha bà nổi tiếng. Ta hôm nay mời bà ta tới là để cho các con chọn vài nha hoàn hợp ý hầu hạ bên người. Thu gia ta trăm năm danh môn, thân là chủ tử mà bên người ngay cả một nha hoàn cũng không có thì thật là kỳ cục.”

Lời này của lão thái quân rất quang minh chính đại. Sớm nói đại gia tộc chú trọng nhất là mặt mũi. Dù là thiếp thất hay thứ xuất, bên người không có nha hoàn thì vẫn làm trò cười cho người khác. Cho nên, lão thái quân viện cớ này rất hợp tình hợp lý, lại đạt được mục đích của mình.

Quả nhiên, Gừng càng già càng cay.

Thu Minh Nguyệt trong lòng một phen cân nhắc.

Trầm thị lôi hai đứa con dậy, cung kính cúi đầu.

“Tạ ơn thái quân yêu mến, thiếp thân vô cùng cảm kích.”

Lão thái quân gật đầu, mắt nhìn mấy chục cô gái đang cúi người.

“Ngẩng đầu lên đi.”

“Vâng.”

Mọi người ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt hoặc xinh đẹp, hoặc diễm lệ, hoặc đơn thuần hoặc quyến rũ, thanh tú.

Lão thái quân nhìn qua đại phu nhân “Ngọc Phương, con chọn trước đi.”

Đại phu nhân sùng sốt, sau đó đôi mắt sáng ngời, khiêu khích nhìn Trầm thị. Trầm thị chỉ cúi đầu, không nói lời nào. Đại phu nhân khẽ hừ một tiếng, nhìn về phía vườn hoa rực rỡ màu sắc kia, nhún mày.

“Nương, nha hoàn bên cạnh con dâu đã đủ dùng, không cần. . .”

Lão thái quân thản nhiên đánh gãy lời bà “Vẫn nên tuyển thêm đi. Ta thấy con không hài lòng rất nhiều nha hoàn trong phòng, thay đổi một ít cũng tốt. Những nô tài không tuân mệnh chủ nên sớm đuổi đi. Tiết quốc hầu phu nhân sắp tới, cũng không thể để đám tiện ti này bôi nhọ Thu gia.”

Lời nói bà lạnh như nước, đại phu nhân nghe xong sắc mặt cũng đổi. Lời này của lão thái quân nói rõ, hôm qua đại lão gia mới xử trí một bà tử trong phòng bà, lão thái quân hôm nay lại bảo bà tuyển nha hoàn. Bà không phải quá ngu ngốc, đương nhiên hiểu được ý lão thái quân. Bàn tay giấu trong áo

nắm chặt, ngoài cười nhưng trong không người nói.” Nương nói đúng.” Bà quay đầu, ánh mắt âm lãnh. Đám nha hoàn nhìn thấy đều hoảng sợ.

“Kim Hoa, nói rõ lai lịch của bọn họ đi.” Đại phu nhân liếc nhìn Kim Hoa.

Kim Hoa lập tức cười nói:” Đại phu nhân, lai lịch của bọn họ đều khác nhau, có người do cuộc sống nghèo khổ, bị người nhà bán làm nô phó. Có người do gia đạo sa sút, bị biếm từ thiên kim tiểu thư thành nô tỳ, còn có...” Bà thao thao bất tuyệt nói như đã thuộc lòng từ lâu.

Đại phu nhân có chút không kiên nhẫn “Được rồi, không cần nữa.”

Những lời muốn nói nghẹn lại trong họng, Kim Hoa kinh ngạc nhìn đại phu nhân.

Đại phu nhân đơn giản đứng dậy, tiện tay điểm vài nha hoàn.

“Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi nữa, đều đi ra đây.”

Những người được gọi theo thứ tự đứng ra, tướng mạo rất bình thường, cũng không tính là thông minh. Xem ra đại phu nhân là ngăn chặn cơ hội đại lão gia lấy vợ bé.

Thu Minh Nguyệt âm thầm lắc đầu. Nam nhân nếu đã muốn lên lút thì ngàn phòng vạn phòng cũng không phòng được. Trừ phi nắm được tâm của nam nhân kia.

“Các ngươi tự bẩm báo tên mình đi.”

“Nô tỳ Dĩ Linh.”

“Nô Tỳ Hận Nhu.”

“Nô tỳ Hàm Hủy.”

“Nô tỳ Áu Quân.”

Đại phu nhân nhích mày “Tên không tệ.”

Mấy nha hoàn cung kính cúi đầu “Tạ phu nhân khích lệ, đó là vinh hạnh của nô tỳ.”

Đại phu nhân thân nhiên ừ một tiếng, ra về hài lòng.

Kế tiếp tới nhị phu nhân và tam phu nhân chọn lựa vài nha hoàn ưng ý, sau đó tới các vị tiểu thư thiếu gia.

Theo quy củ già trẻ, tôn ti, đầu tiên là đại phòng, do Thu Minh Ngọc bị cấm chường nên đương nhiên Thu Minh Lan mở đầu.

Nàng đứng đen, ánh mắt chậm rãi đảo qua vài cô gái, sau đó nhìn Thu Minh Nguyệt mỉm cười.

“Lớn nhỏ phân biệt, vẫn là ngũ tỳ tuyền trước đi.”

Thu Minh Nguyệt nhích mi, đại phu nhân khẽ biến sắc.

“Minh Lan...”

Thu Minh Lan quay đầu gửi cho đại phu nhân một ánh mắt. Đại phu nhân tuy không cam lòng nhưng vẫn yên lặng.

Thu Minh Nguyệt thân nhiên nhìn Thu Minh Lan, thấy miệng nàng ta mỉm cười, ánh mắt trong suốt nhìn nàng như không hề tính kế. Nàng nhích môi, nhàn nhạt nói:” Lục muội nói đúng, lớn nhỏ khác nhau. Thu gia trăm năm danh môn, không thể phá vỡ quy củ này.” Nàng quay đầu nhìn về phía Trầm di nương “Di nương, người là trưởng bối, người tuyền trước đi.”

Trầm thị kinh ngạc “Minh Nguyệt?”

Ánh mắt Thu Minh Lan chìm xuống, đại phu nhân không còn kiên nhẫn, quở trách một tiếng.

“Nàng ta cũng được tính sao?”

Trầm thị sắc mặt tái nhợt, xiết chặt khăn lụa trong tay, cắn môi không nói lời nào. Thu Minh Thụy tức giận, nhưng nhẫn nhịn không phát tác. Thu Minh Nguyệt vẫn như cũ nhưng trong mắt dần lạnh lẽo.

“Ngày hai mươi mốt tháng ba, giờ tỵ canh ba, tại tiền đình Thu phủ, mẫu thân nhận trà của Trầm di nương, tổ mẫu tổ phụ cũng chính miệng thừa nhận Trầm thị là thiếp thất của vi phụ. Các vị thúc thân lúc ấy cũng nghe được. Mẫu thân thương tiếc Minh Nguyệt, Minh Thụy và di nương ở xa kinh đô không người chăm sóc, liền năn nỉ tổ mẫu chuẩn bị mấy người, bắt đầu cuộc sống mới.” Ánh mắt nàng thân nhiên quét qua khuôn mặt xanh mét của đại phu nhân, không hề có chút sợ hãi.

“Lần trước nô tỳ của con và mẫu thân thất lễ, bị phạt tới Hoán Y viện. Mẫu thân quan tâm, hôm nay cố tình làm vậy...”

“Lão thái quân đã lên tiếng, Trầm di nương, ngươi còn ngồi làm gì? CÒN không đi chọn nha hoàn?” Đại phu nhân gằn như nghiền răng nghiền lợi nói. So về tài ăn nói sắc sảo, đại phu nhân không sánh bằng Thu Minh Nguyệt, cho nên bèn trút giận lên đầu Trầm thị. Nếu không phải ngại có lão thái quân, nhị phu nhân và tam phu nhân ở đây, chỉ sợ bà đã sớm bỏ đi.

Thu Minh Nguyệt vẫn cười, Trầm thị vẫn sợ hãi. Thu Minh Lan thì... không thể bình tĩnh nữa. Nàng đường đường là một đích nữ, tuyền nha hoàn còn phải tuyền sau một di nương, thật sự nhục nhã vô cùng.

“Di nương, đi thôi.” THU Minh Nguyệt mỉm cười nhìn Trầm di nương, trong mắt tràn ngập cổ vũ.

Trầm thị yếu đuối đứng lên, hành lễ với lão thái quân và đại phu nhân rồi mở miệng nói.

“Tạ phu nhân yêu mến, hay để Ngọc muội muội chọn trước đi.”

Đại phu nhân ngăn ra, lão thái quân cũng ngăn ra, sau đó đôi mắt nhu hòa đi một ít. Ánh mắt Thu Minh Lan u ám, gắt gao nắm chặt khăn trong tay. Thu Minh Nguyệt cười càng tươi, tất nhiên là hiểu được tâm tư của Trầm di nương. Ngọc di nương sớm đã theo đại lão gia, là người lão thái quân ban cho đại lão gia. Lão thái quân dù sao cũng có vài phần yêu thích. Trầm di nương hiện giờ độc chiếm ân sủng, khiến đại lão gia vắng vẻ hậu viện. Lão thái quân tuy không nói gì nhưng trong lòng cũng không vui. Hiện giờ Trầm thị không những thể hiện sự rộng lượng của bà, càng ngầm kéo Ngọc di nương đứng chung mặt trận. Sau này có đối đầu với đại phu nhân thì cũng có người giúp đỡ. Ngược lại đại phu nhân càng thể hiện mình hẹp hòi, không được lão thái quân yêu thích.

Thu Minh Nguyệt trong lòng được trấn an, nhưng đồng thời cũng chưa xoát. Mẫu thân trước đây đâu phải trải qua chuyện như vậy chứ? Chẳng qua chỉ vì mình và đệ đệ, bà không thể không tạm nhẫn nhượng vì toàn cục.

Ngọc di nương ngăn ra, liếc mắt nhìn Trầm thị một cái, rồi lại nhìn lão thái quân. Lão thái quân khẽ gật đầu, bà mới đi ra chọn lựa bốn nha hoàn.

Theo thứ tự, Thu Minh Nguyệt tuyền tám nha hoàn, hai nhị đẳng, hai tam đẳng, bốn tứ đẳng nha hoàn. Tên lần lượt là Tuyết Xảo, Nhã Nhị, Mịch Văn, Nhạc Nam, Nam Hải, Lăng Ngọc, Cốc Tuyết và Túy Văn. Bản thân nàng thì không có gì, nhưng lúc đệ đệ Thu Minh Thụy chọn lựa, nàng hơi lưu ý một chút. Thấy nó chọn đều là những người diện mạo thanh tú, trầm ổn thì cũng yên tâm. May mà đệ đệ tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng do ảnh hưởng bởi mình nên cũng sớm trưởng thành. Nàng không muốn đệ đệ tuyền những nữ tử xinh đẹp đặt bên cạnh. Các nha hoàn có tư sắc bên cạnh những thiếu gia danh môn đều bị tuyền làm thông phòng. Nàng quyết không cho phép Thu Minh Thụy sớm biết sự đời, tuổi còn nhỏ đã bị sắc đẹp mê hoặc thì sau này sẽ chơ thành tên ăn chơi trác táng.

Thu Minh Lan cũng thông minh. Tuyền hai nha hoàn mỹ lệ, hai người thanh tú, lại thêm hai người nhìn mạnh mẽ, rất hợp với tác phong của nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tranh phong tương đối

Editor: Nekofighter

Trước khi đi, Thu Minh Châu đứng đợi Minh Nguyệt ở cửa. Nàng ta nhìn tám nha hoàn bộ dạng đặc biệt sau lưng nàng, mặt tươi cười.

“Muội muội thật sự lan tâm huệ chất, tỷ tỷ ta bội phục.”

Thu Minh Nguyệt cười cười, mắt nhìn bốn nha hoàn phía sau Thu Minh Châu. (Trừ ba mẹ con Thu Minh Nguyệt, các vị chủ tử các trong quý phủ vốn vẫn còn nha hoàn cho nên không tuyền thêm nhiều.)

“Tâm tư của tỷ tỷ cũng thật sự tinh tế, ngày khác muội muội phải tới xin thỉnh giáo rồi.”

Mặt mày Thu Minh Châu tươi sáng, hiền lành cầm tay nàng

“Muội muội có thể tới Liên uyển là vinh hạnh của ta. Tỷ tỷ mặc dù không giàu có, nhưng ly trà nhạt vẫn có.”

Thu Minh Nguyệt mỉm cười “Tốt quá, lúc đó tỷ tỷ cũng đừng chê muội phiền phức nha.”

Thu Minh Châu còn định nói gì đó thì thấy Thu Minh Lan đi ra. Sắc mặt nàng ta thông dong, vẻ u ám lúc này khi còn trong phòng đã hoàn toàn biến mất.

“Tứ tỷ, ngũ tỷ.” Nàng mỉm cười tiến lên, nhẹ giọng gọi, một đoàn nha hoàn phía sau cũng theo chào.

Ánh mắt Thu Minh Nguyệt lạnh nhạt, còn Thu Minh Châu khẽ quay đầu, chớp mắt nói

“Lục muội muội muốn trở về sao?”

Thu Minh Lan nói: “Tam tỷ đêm qua cả đêm sao chép kinh Phật, muội đến đưa tỷ ấy thuốc an thần.”

Thu Minh Nguyệt nhếch mi. Lời này của Thu Minh Lan nghe thì bình thường nhưng ẩn ý cực cao thâm. Thu Minh Ngọc là do lão thái quân hạ lệnh cấm túc, theo quy củ, nếu lão thái quân không phân phó thì ngay cả đại phu nhân cũng không thể một mình đi thăm nàng ta. Hiện giờ nghe Thu Minh Lan nói vậy ngụ ý là được lão thái quân cho phép. Nói cách khác, thái độ của lão thái quân đối với Thu Minh Ngọc đã được thả lỏng.

Ánh mắt Thu Minh Châu chợt lóe, hiển nhiên cũng hiểu rõ, nhưng nàng vẫn tươi cười như trước.

“Đã như thế thì lục muội cũng đi nhanh đi. Tam tỷ từ nhỏ tính tình hoạt bát, khó có lúc chép kinh Phật cả một đêm. Thật vất vả.”

Thu Minh Nguyệt chớp chớp mắt, trên mặt tràn đầy ý cười.

Bình thường nhìn vẻ mặt Thu Minh Châu rất hiền lành, không ngờ lúc hại người cũng không hề qua loa.

Hoạt bát sao? Rõ ràng là đánh đá. Tính tâm sao chép kinh Phật, đây không phải lại một lần nữa gọi lại chuyện đại tiểu thư tôn quý bị lão thái quân phạt cấm túc trước mặt mọi người sao? Nha hoàn nhìn thấy rất nhiều, một truyền mười truyền trăm, có lẽ địa vị của Thu Minh Ngọc trong phủ bị tuột dốc không ít đi.

Ánh mắt Thu Minh Lan ảm đạm. Nàng đương nhiên phần nộ. Thu Minh Ngọc là tỷ tỷ ruột của nàng, nếu có chút lời đồn đãi truyền ra, nàng tự nhiên cũng không có lợi. Nàng có thể coi như không có gì sao? Những lời vừa rồi nói nàng chính là cố ý làm trò cười cho mọi người, muốn từ những nha hoàn này truyền đi cho cả phủ biết. Thu Minh Ngọc tuy rằng chỉ bị cấm túc tạm thời, nhưng lão thái quân vẫn yêu thích nàng. Địa vị của tỷ muội hai người vẫn không thay đổi mấy. Nhưng một câu tùy ý của Thu Minh Châu lại khiến toàn bộ tình thế nghịch chuyển, khiến nàng như ăn phải Hoàng Liên, có khổ nhưng không thể nói.

Nàng cứng ngắt che lại cảm xúc, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tứ tỷ quan tâm, muội nhất định nhấn lại từng câu từng chữ cho tam tỷ. Bất quá luận về kinh Phật, tam tỷ hẳn sẽ không quen thuộc như tứ tỷ đâu.”

Thu Minh Châu mặt không đổi sắc “Quen tay hay việc thôi mà. Tam tỷ từ nhỏ nhanh nhạy, học gì đều thông suốt. Phật hiệu cao thâm vô cùng, nhưng lấy trí thông minh của tam tỷ thì chỉ vài lần là có thể lĩnh ngộ được ảo diệu trong đó.”

Thu Minh Nguyệt cúi đầu, cố gắng nhịn cười. Lời nói của Thu Minh Châu thật châm biếm, dù đem chuyện Thu Minh Ngọc bị phạt đường đường chính chính nói ra nhưng không hề tìm được chút sai lầm nào, khiến cho Thu Minh Lan dù tức giận cũng không có chỗ phát tiết, chỉ phải hé mặt lạnh trừng mắt nhìn Thu Minh Châu.

Lúc này, nhị phu nhân được nha hoàn đỡ tay đi ra. Khuôn mặt trong treo lạnh lùng lại hiện ra vẻ nhu hòa hiếm thấy, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo như trước.

“Đại tẩu thường xuyên nói nha đầu Minh Ngọc thiên tư bất phàm, lĩnh ngộ rất nhanh. Việc sao chép kinh Phật một đêm...” Bà dừng một chút, lại nhìn Thu Minh Châu, khóe miệng hơi cong lên.

“Minh Châu, chỉ sợ sau này con phải cam bái hạ phong rồi.”

Thu Minh Châu phúc thân nói: “Đúng vậy, Minh Châu về sau chắc chắn phải học tập tam tỷ, tam tỷ khoan dung độ lượng, tất nhiên sẽ vui lòng chỉ giáo.”

Sắc mặt Thu Minh Lan sớm đã đem như đáy nồi. Nhị phu nhân lại gật đầu trả lời

“Đương nhiên, Minh Ngọc tính tình hoạt bát, thích nhất náo nhiệt, con đến, nó đương nhiên rất hoan nghênh.”

Thu Minh Lan bị lời của nhị phu nhân làm ghen, sắc mặt lúc trắng lúc hồng.

Nhị phu nhân xoay đầu nhìn nàng, giống như có chút kinh ngạc.

“A? Minh Lan, không phải con nói muốn đi gặp nha đầu Minh Ngọc sao? Vừa rồi nghe đại tẩu nói nha đầu đó sao chép kinh Phật tới không ăn không uống, thân thể có chút không tốt. Giờ này chắc nó đói bụng lắm rồi, con nên đi nhanh đi, đỡ phải để mấy nha hoàn hầu hạ không tốt, khiến nha đầu kia không thoải mái. Lão thái quân sợ là sẽ không vui.”

Sắc mặt Thu Minh Lan ngày càng đen.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tâm tư của thái quân

Nhìn bóng dáng Nhị phu nhân và Thu Minh Châu rời đi, đại phu nhân tức giận nghiêng răng.

“Tiện nhân!” Nhìn đám nha hoàn đang dò dẫm đứng như người gỗ xung quanh, bà lại giận dữ.

“Đứng đây làm gì nữa, tất cả trở về đi. Chuyện hôm nay nếu để lộ ra nửa chữ, ta sẽ xé miệng các ngươi.”

Bọn nha hoàn nhất thời run rẩy.

“Vâng.”

“Thu Minh Lan liếc mắt nhìn những nha hoàn rời đi hết mới nói chuyện với đại phu nhân:” Nương, người đừng sinh khí, nếu không sẽ đúng ý nhị thâm từ rồi.”

“Hừ, con tiện nhân Hoàng Vân Thư kia cả ngày làm ra bộ dạng thanh cao. Nương thật không nghĩ tới nó cũng nhanh mồm nhanh miệng như vậy.” Đại phu nhân tức đến mắt đỏ ngầu, oán hận nói.

Ánh sáng trong mắt Thu Minh Lan mất đi, không nói chuyện nữa.

Một lát sau, đại phu nhân sau khi đã dụ đi con tức mới lên tiếng hỏi:”Di của con khi nào tới?”

Thu minh Lan trả lời:” Hai ngày nữa ạ.”

“Vậy là tốt rồi.” Đại phu nhân nở nụ cười lạnh “Xem ta lần này dạy dỗ con hồ ly Trầm thị thế nào đây.”

Trong lòng Thu Minh Lan thở dài một tiếng. Tính tình gắt gỏng này của nương cha làm sao thích được? Trầm di nương kia thì khác, bà chẳng những xinh đẹp, lại dịu dàng như nước, tri thư đạt lý. Nam nhân ai lại không thích nữ nhân như vậy? Cũng khó trách cha lại sùng ái bà.

“Nương, tính tình này của người nên sửa đổi lại.”

Đại phu nhân quay đầu trừng mắt “Thế nào, đến cả con cũng không thích ta sao?”

Thu Minh Lan biết mẫu thân vốn không biết phải trái, tam tỷ cũng là di truyền tính cách của bà. Nàng sớm thấy nhưng không thể trách, cho nên cũng không giải thích nhiều.

“Nương, chúng ta vẫn nên đi thăm tam tỷ đi. Lúc này chỉ sợ tỷ ấy lại đang náo loạn.”

Nhắc tới Thu Minh Ngọc, đại phu nhân lại ngậm đau lòng.

“Cũng không biết lão thái quân nghĩ thế nào. Minh Ngọc tốt xấu cũng là cháu ruột của bà, nhưng lại không bằng một nữ nhân sống bên ngoài.”

Thu Minh Lan nhanh chóng chạy tới ngăn bà loại “Nương, người nhỏ giọng một chút. Trầm di nương hiện tại không phải ngoại thất mà là thiếp thất của cha. Nếu lời này bị tổ mẫu và cha nghe được lại khiến hai người mất hứng.”

Đại phu nhân tuy tức giận nhưng không thể không nhịn.

“Lần này coi như chúng gặp may. Lần sau xem ta đối phó với chúng thế nào.” Bà hít sâu một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngực tiến về phía trước.

“Đi thôi, tới Kiêu Viện.”

Lão thái quân nằm nghiêng người trên nhuyễn tháp, con ngươi khẽ chớp. Mùi huân hương trong không khí lượn lờ, yên tĩnh không tiếng động. Hàn ma ma nhẹ nhàng tiêu sái tiến vào, nhỏ giọng kêu một tiếng.

“Thái quân.”

Lão thái quân mở to mắt, con ngươi trong sạch như gương.

“Đều đi cả rồi sao?”

Hàn ma ma quay đầu cầm một cái đệm màu tím mềm mại đặt phía sau lưng bà rồi mới trả lời:” Vâng.”

“Ngọc Phương và Vân Thư vẫn còn tranh chấp?” Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định.

Hàn ma ma vòng qua sau lưng bà, vừa mát xa vừa cười nói:” Tâm tư thái quân tựa như gương sáng.”

Lão thái quân thở dài một tiếng “Gia hòa vạn sự hưng (Gia đình hòa thuận mọi chuyện đều như ý)” Bà lắc đầu “Bọn chúng cãi nhau nhiều năm như vậy.

Từ sau khi lão tổ tong qua đời thì mâu thuẫn lại ngày càng gia tăng, khi nào chuyện này mới chấm dứt đây?”

Hàn ma ma dừng lại một chút, muốn nói lại thôi.

“Có lời gì cứ việc nói thẳng.” Lão thái quân nhìn bà một cái, thản nhiên nói.

Hàn ma ma nói:” Nô tỳ không dám vượt quá giới hạn.”

Lão thái quân cười cười “Ngươi theo ta vài thập niên rồi, trong bụng nghĩ gì làm sao giấu được ta?”

Hàn ma ma mím môi mỉm cười “Thái quân anh minh, nô tỳ không dám trước mặt thái quân ra vẻ thâm trầm.”

Lão thái quân cười lắc đầu “Cái miệng nhỏ của ngươi ngày càng ngọt. Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hàn ma ma nghĩ nghĩ, nói:” Nô tỳ chỉ là cảm thấy, mâu thuẫn của đại phu nhân và nhị phu nhân không gì khác ngoài quyền chường gia.”

Lão thái quân không nói, ý bảo nàng tiếp tục.

Hàn ma ma lại nói:” Đại phu nhân quyết đoán uy nghiêm, tuy có chút bảo thủ nhưng hay dùng vũ lực để lấy nhân tâm. Nhị phu nhân thì...” Bà có chút do dự, thấy sắc mặt lão thái quân không có ý gì mới nói:” Nhị phu nhân bình thường nhìn thanh cao tự nhiên, cũng tinh tế, biết dùng người.”

Lão thái quân ừ một tiếng.

Hàn ma ma mím môi, nhẹ giọng nói:” Nô tỳ cho rằng, đại phu nhân cùng nhị phu nhân đều có ưu điểm riêng. Nếu họ có thể biến chiến tranh thành hòa bình, hợp sức nhau thì sức mạnh sẽ gia tăng rất nhiều.”

“Nếu được như vậy thì tốt rồi.” Lão thái quân khoát tay, ý bảo bà không cần mất xa nữa, thở dài nói.

“Dầu lớn thì tùy tiện, dầu thứ thì thâm trầm. Hai người đều không phải dễ đối phó. Bình thường lại hay ồn ào tranh cãi. Trông cậy vào chuyện bọn chúng hòa bình sống chung thì chi bằng cầu nguyện cho lão tam không sa vào nữ sắc, có thể đạt được công danh còn tốt hơn”

Hàn ma ma im lặng không nói. Lão thái quân suy nghĩ trong chốc lát, lại nói:” Huống hồ, nếu để Ngọc Phương cùng Vân thu chường gia thì bên phía lão tam chỉ sợ cũng sẽ âm ỉ lên.”

“Tam phu nhân tính tình dịu dàng, hẳn là sẽ không...” Trầm Hương muốn nói gì đó nhưng lại bị cái phát tay của lão thái quân đánh gãy.

“Nó dịu dàng nhưng tính tình của lão tam ngươi cũng không phải là không biết. Nó có thể nuốt trôi chuyện này sao?” Bà lắc đầu “Thôi, hiện giờ chuyện triều đình chưa xong đã khiến lão thái gia đã đủ phiền lòng. Đừng để việc vặt này khiến ông lo lắng.”

Hàn ma ma lại nói:” Thái quân đã có thượng sách?”

Lão thái quân cười nhìn bà một cái “Lời vừa rồi còn chưa nói xong thì nói hết đi.”

Hàn ma ma bỗng trở nên lung túng “Thái quân anh minh, nô tỳ...”

“Thôi thôi.” Lão thái quân lắc đầu đánh gãy lời bà “Ý tứ của ngươi ta hiểu, chỉ là...”

“Thái quân có điều cố kỵ sao?”

Lão thái quân một lần nữa nằm xuống, nửa khép con mắt.

“Minh Nguyệt thông tuệ nhã nhặn, suy nghĩ chu toàn, tâm tư nhanh nhẹn. Minh Châu sâu sắc điềm tĩnh, hiểu cách thu liễm lại khéo léo dẫn dắt. Hai đứa chúng nó đều có ưu điểm. Nếu hợp lực thì...” Lão thái quân nói tới đây thì dừng lại.

Hàn ma ma nhin không được mở miệng “Thái quân đang cố kỵ đại phu nhân và nhị phu nhân?”

Lão thái quân cười khổ một tiếng “Năm đó ta tị nạn ở Dương Châu, nếu không có Trầm muội muội cứu ta thì...”

Hàn ma ma cúi đầu kêu một tiếng “Thái quân.”

Lão thái quân lại thở dài “Tuy rằng lúc trước bởi vì lão tổ tông nhúng tay vào phá hủy hôn sự của Nhu Nhi và Khanh nhi, nhưng vô luận thế nào thì ta cũng là người cho phép. Chỉ sợ sau này xuống hoàn tuyền không có mặt mũi gặp lại ân nhân ngày xưa.”

Hàn ma ma vội vàng nói:” Lão thái quân phúc thọ an khang, có thể sống tới trăm tuổi. Sao lại nói điềm xấu như vậy?”

Lão thái quân lắc đầu “Năm đó ngươi cũng đi theo bên cạnh ta. Nha đầu Nhu nhi kia kính cẩn hiền thực, biết lễ lại hiếu thuận. Nếu nó trở thành thể tử của Khanh nhi thì cũng sẽ không có việc ngày hôm nay.”

Hàn ma ma trầm ngâm nói:” Thái quân... Là muốn đưa Trầm di nương thành bình thê?”

Lão thái quân híhíp mắt, con ngươi hiện lên tia sắc bén. Hàn ma ma lập tức cúi đầu “Nô tỳ quá phận, thỉnh thái quân thứ tội.”

Lão thái quân nhấm nhắt lại, trầm mặc chốc lát rồi nói:” Hàn ma ma, ngươi so sánh Minh Nguyệt với Minh Hà thử xem?”

Hàn ma ma ngẩn ra, chầm chước nói “Mỗi người một vẻ ạ.”

“Thật không?” Lão thái quân cười khó hiểu. Minh Hà tính tình ôn trọng nhưng chung quy không bì kịp với sự linh động của Minh Nguyệt, trừ tính tính kè. Nhân tài như vậy nếu để làm thứ nữ thì thật đáng tiếc...

“Được rồi, không cần ở lại hầu hạ nữa, lui xuống trước đi.”

Hàn ma ma quỳ gối cáo lui “Vâng.”

Lão thái quân nằm trên nhuyễn tháp, miệng thì thảo nói

“Minh Nguyệt, Minh Hà, Minh Châu...”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tường vi chi duyên

Sau khi Thu Minh Nguyệt trở lại Tuyết Nguyệt các, nàng bảo mấy nha hoàn xếp thành một hàng, ánh mắt nhìn lướt qua khuôn mặt của họ.

“Tuyết Xảo, Nhã Nhi, Mịch Văn, Nhạc Nam, Nam Hải, Băng Dương, Cốc Tuyết, Túy Văn.” Miệng nàng hơi nhếch lên “Các người là tự nguyện tới Tuyết Nguyệt các của ta, đúng không?” Nàng ngồi trên ghế quý phi, tay trái bưng ly trà, tùy ý hỏi.

Mấy người nhất tề cúi đầu “Vâng.”

“Tốt” Ngón tay buông lỏng, nàng nâng mắt nhìn, ánh mắt trong trẻo mà uy nghi.

“Ở chỗ ta làm việc chỉ cần hai điều. Thứ nhất, nói ít làm nhiều. Thứ hai, tuyệt đối trung thành. Các người-” Nàng khẽ liếc mắt, vân đạm phong khinh nói.

“Làm được không?” Nàng nâng chung trà lên uống một ngụm, ánh mắt bình tĩnh.

Tám nha hoàn ngẩng đầu. Trước mặt họ là một cô gái đang ngồi, khuôn mặt tựa tranh vẽ, gờ tay nhắc chân đều mang theo uy nghi. Mắt phượng nàng khẽ chớp, rõ ràng mang theo ý cười dịu dàng nhưng lại khiến người ta chột lạnh. Bọn họ đều đột nhiên run lên, trầm miêng một lời nói:” Có thể ạ.”

“Tốt lắm” Thu Minh Nguyệt đặt ly trà xuống, đứng dậy, khoanh tay đánh giá các nàng.

“Tuyết Xảo, Túy Văn, các người hầu hạ ở gian ngoài. Mịch Văn, Nhã Nhi, Lăng Ngọc, ba người các người phụ trách quét tước. Nhạc Nam, Cốc Tuyết, Nam Hải, các người chia nhau theo Đông Tuyết và Tồn ma ma sắp xếp đồ đạc.” Nàng hơi xoay người, nhếch mày.

“Các người có gì dị nghị không?”

Vài nha hoàn cúi đầu “Cần tuân mệnh lệnh tiểu thư.”

Thu Minh Nguyệt phát phát tay “Hạ Đồng, đi an bài chỗ ở cho các nàng.”

“Vâng.” Hạ Đồng mang theo mấy người lui ra.”

Hồng Ngạc đi tới “Tiểu thư muốn khảo nghiệm bọn họ?”

Thu Minh Nguyệt nghiêng người dựa vào tháp quý nghi, tiện tay cầm một quyển sách lật xem.

“Bảo Đông Tuyết rảnh rồi thì chú ý họ một chút, ta cũng không muốn cả ngày vừa đề phòng đại phu nhân lại đề phòng kẻ trộm trong nhà.”

“Nô tỳ hiểu rõ.” Hồng Ngạc lên tiếng.

“Đúng rồi.” Thu Minh Nguyệt như đột nhiên nghĩ ra cái gì, buông sách xuống nói” Bảo Tầm Hạm và Tầm Vân chú ý kỹ mấy nha hoàn bên cạnh các di nương, ngàn vạn lần không thể để người ta chui vào chỗ trống. Còn có bên phía Minh Thụy cũng phải cẩn thận, một khi phát hiện những người đó khác

thường thì tìm cái cớ đuổi đi, đỡ phải gặp thêm chuyện sau này.”

Hồng Ngạc khó hiểu cười nói:” Tiểu thư hao hết tâm tư để Tường thúc an bài Tầm Hàm, Tầm Vân và Bạch Phong, Bạch Mai tiến vào Thu phủ, vì sao lại không lưu lại bên cạnh mình?”

Thu Minh Nguyệt ngày càng tài giỏi, ánh mắt tự do phóng trên trang sách.

“Di nương quá mức thiện lương nhu nhược, Hạ Diệp bên người bà tuy trung thành nhưng có chút nóng nảy. Xuân Hoàng và Nguyên mụ mụ cũng trầm ổn, nhưng không phải có ba đầu sáu tay, ta làm sao có thể yên tâm? Còn Minh Thụy mặc dù thông minh, nhưng tuổi còn quá nhỏ, khó tránh còn ngây thơ hồn nhiên. Bên người nó không có người vừa ý, trong lòng ta cũng bất an. Lần này thời gian quá gấp, lại sợ bị đại phu nhân hoài nghi cho nên mới chỉ an bài bốn người. Lần sau có cơ hội nhất định phải làm tất cả rõ ràng sạch sẽ. Chỉ có để họ an toàn thì ta mới có thể yên tâm đối phó đại phu nhân.”

Hồng Ngạc cảm khái nói:” Tiểu thư khổ tâm, di nương và ngũ thiếu gia chắc chắn an toàn.” Nàng nghĩ nghĩ, cười nói:” Bất quá tiểu thư thông minh như vậy, tất nhiên sẽ không để di nương và thiếu gia chịu ủy khuất.”

Ánh mắt Thu Minh Nguyệt có chút mê mang “Ta đã gần mười ba tuổi, sớm muộn cũng phải xuất giá, không thể che chở họ cả đời. Hiện giờ có thể làm chi là làm sao trong hai năm nay phải bảo đảm cả đời bọn họ sẽ vô sự.” Vô luận nàng có nguyện ý hay không thì luật ở thế giới phong kiến lễ giáo đều là như vậy, nữ tử bình thường mười một mười hai tuổi đã bắt đầu nghị thân, mười bốn mười lăm, hay thậm chí mười ba đã có thể lập gia đình. Nàng biết mình chạy cũng không thoát khỏi vận mệnh. Dù nàng cơ trí thông minh thế nào cũng không có cách thay đổi vận mệnh này. Lập gia đình sao? Lấy địa vị thứ nữ của nàng hiện giờ, thì dù là đại lão gia và lão thái quân yêu thương thế nào cũng không có chỗ tốt. Thôi, nàng hiện tại chẳng qua mới mười ba, thời gian hai năm cũng đủ thay đổi rất nhiều chuyện. Tương lai thế nào, là tùy vào chính mình.

Sau khi dùng buổi trưa xong, nàng liền đi đến Trí Minh Viện của Thu Minh Thụy. Trí Minh Viện không lớn nhưng cũng không nhỏ, có cả nhĩ phòng, tiền đình, nội đường, lại còn thêm một cái thư phòng không lớn không nhỏ, phía sau là nơi ở của hạ nhân. Sườn sau là một khu đất trống trồng rất nhiều cây cỏ, tạm thời tính là hoa viên nhỏ đi.

Bình thường khi Thu Minh Nguyệt tới thăm Thu Minh Thụy thì phần lớn là nó ở trong thư phòng đọc sách. Hôm nay cũng không gặp bóng dáng Thu Minh Thụy đâu, chỉ nhìn thấy một thiếu niên trong sáng đứng phía trước hơi cúi người vẽ tranh. Tổ bào như tuyết, mặt mày tuấn tú nho nhã, ánh mắt trong trẻo. Động tác hơi cúi người của hắn vừa nhu hòa lại cương nghị, vẻ mặt vô cùng chăm chú. Ngay cả khi nàng đi tới, hắn cũng không phát giác.

Hồng Ngạc đứng bên cạnh Thu Minh Nguyệt đang định lên tiếng, sau đó lại im lặng, tựa như không muốn quấy rầy thiếu niên kia.

Gió thổi nhẹ nhẹ, cô gái mười ba tuổi đứng xa xa, ánh mắt thanh tĩnh. Thiếu niên mười bảy tuổi vẽ tranh, thần sắc bình thản. Phong cảnh xung quanh thanh tú. Dù không có vàng ngọc châu báu nhưng vẫn trở thành một bức tranh tao nhã xinh đẹp.

Ánh nắng ấm áp rọi xuống khắp nơi.

Một thiếu niên chừng mười tuổi từ trong phòng đi ra, tay cầm một bức vẽ, thần sắc hưng phấn.

“Đại ca, đây là của tỷ tỷ tặng cho đệ, ca xem...” Nó ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn cô gái thanh lệ đứng yên xa xa.

“Tỷ tỷ?”

Thu Minh Hiền dừng tay một chút, đột nhiên ngẩng đầu. Hai người bốn mắt nhìn nhau như muôn đời lưu chuyển, thiên sơn vạn thủy xa xa lại trông không đến hồng trần chi tảo, vận mệnh chi chung.

Thu Minh Nguyệt thành thật đi đến, sờ sờ đầu Thu Minh Thụy.

“Hôm nay có học bài chưa?”

Thu Minh Thụy nói:” Học xong rồi.”

Nó lôi kéo Thu Minh Nguyệt tới trước mặt Thu Minh Hiền “Tỷ tỷ, vừa rồi đệ cùng đại ca đánh cược rằng tranh của huynh ấy sẽ không đẹp bằng tỷ, tỷ xem.”

Thu Minh Nguyệt nâng mắt nhìn vào bức tranh, chỉ thấy sương trắng trắng như tuyết, mơ hồ thấy những dãy núi phập phồng như du long. Tổ tổ thành âm, thúy mộc lâm thang. Hồ nước trong rừng lán lán, mặt nước trong suốt, trên bờ là đủ các loại hoa tường vi, rực rỡ vô cùng. Non sông trước mắt tươi đẹp, trăm hoa đua nở.

Thu Minh Thụy đã sớm trừng lớn mắt “Đẹp quá.”

Thu Minh Nguyệt cũng kinh ngạc nhìn đóa tường vi điểm lệ trên tranh, không tự giác hỏi ra tiếng.

“Đại ca cũng thích tường vi?”

Thu Minh Hiền mỉm cười “Tường Vi mỹ lệ thanh khiết, không nhiễm bụi trần.”

Thu Minh Nguyệt hạ tầm mắt xuống. Thì ra chỉ là giống mà thôi. Từng có người trồng cả vườn tường vi chỉ vì muốn thấy một nụ cười của nàng. Tường vi

đại biểu cho tình yêu và tưởng niệm. Tường vì nở rộ như con người khát khao tình yêu, nhưng tình yêu không chỉ là một hồi mộng đẹp, hoa tuy rằng sẽ héo tàn nhưng tình yêu trong lòng mãi không tàn lụi. Tường vì chính là lưu luyến thuở đầu, là thệ ước tình yêu. Tường vì, là loại hoa nâng yêu tha thiết, cũng là giấc mộng về người kia.

Hai mươi năm sớm sớm chiều chiều, cuối cùng cũng chỉ còn lại một giấc mộng hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tiễn đường cùng đi

“Minh Nguyệt, muội sao vậy?” Thu Minh Hiên thấy nàng im lặng thì nghi hoặc hỏi.

Thu Minh Nguyệt ngẩn ra, ngược đầu lên.

“Không có gì.”

Thu Minh Hiên khẽ nhủ mảy, quay về phía Thu Minh Thụy.

“Hôm nay mắt ta thật có phúc, có thể nhìn thấy tranh vẽ của Minh Nguyệt.”

Thu Minh Thụy chớp đôi mắt sáng đưa bức tranh đang cầm cho Thu Minh Hiên: “Đại ca, bức tranh này của tỷ tỷ là vẽ hàn mai, rất đẹp đó, huynh xem.”

“Minh Thụy.” Thu Minh Nguyệt khẽ quát một tiếng. Lúc Thu Minh Hiên định đưa tay lấy tranh thì nàng nhanh chóng đoạt lấy, giao cho Hồng Ngạc.

“Tỷ tỷ?” Thu Minh Thụy ngạc nhiên nhìn nàng.

Thu Minh Nguyệt ý thức được mình vừa rồi quá mức kích động, liền mở miệng giải thích: “Muội vẽ rất xấu, làm sao dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt đại ca?”

Thu Minh Hiên thu hồi bàn tay đang để giữa không trung, ý cười ôn hòa.

“Minh Thụy viết chữ rất đẹp, nó nói là do Ngũ muội muội dạy. Nói vậy tranh của muội muội hẳn rất phi phạm, sao có thể nói là xấu?”

Thu Minh Nguyệt nói: “Đại ca quá lời.” Nàng dừng một chút, lại tiếp: “Minh Thụy không hiểu chuyện, nói chuyện có chút hơi quá, đại ca xin đừng trách.”

Thu Minh Hiên sờ sờ đầu Thu Minh Thụy, cười nói: “Minh Thụy thiên tư thông minh, lại có tỷ tỷ tốt dốc lòng dạy dỗ, tương lai nhất định sẽ có thành tựu.”

Thu Minh Nguyệt cười điềm tĩnh: “Tổ phụ thường khen đại ca hiểu biết sâu rộng, tài năng vô cùng, tiền đồ rực rỡ. Minh Thụy còn nhỏ, sau này còn phiền đại ca chỉ điểm nhiều hơn. Chỉ là không biết đại ca có thể chỉ giáo hay không?”

“Chỉ giáo thì không dám nhận.” Thu Minh Hiên mỉm cười: “Minh Thụy cực kỳ thông minh, nhỏ như vậy lại rất tài hoa, xuất khẩu thành thơ. Rèn luyện một thời gian tất sẽ thành châu báu.”

“Minh Thụy còn nhỏ, đại ca cũng đừng khen nó như vậy, bằng không nó sẽ đắc ý mất.”

Thu Minh Thụy biểu mô oán giận “Tỷ tỷ, đệ vẫn nhớ kỹ lời của tỷ, làm người phải thật khiêm tốn, nhất định không thể kiêu ngạo tự mãn. Phải biết rằng học vấn là vô tận.”

Đôi mắt Thu Minh Hiên sáng ngời, lời nói giàu tính triết học như vậy lại xuất ra từ miệng một nữ tử sao?

Thu Minh Nguyệt thật sự không rảnh bận tâm Thu Minh Hiên đang nghĩ gì, nàng cúi đầu cười dịu dàng nhìn Thu Minh THụy.

“Đệ nghĩ được như vậy là tốt rồi. Phải biết rằng, núi cao còn có núi cao hơn. Vô luận thành tích của đệ tốt thế nào cũng không được tự cao tự đại, không coi ai ra gì.”

“Vâng.” Thu Minh Thụy dùng sức gật đầu.

Thu Minh Nguyệt đứng lên, nhìn sắc trời.

“Trễ rồi, tỷ cũng nên trở về. Đệ chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút, đọc sách cũng tốt nhưng cũng không thể vì vậy mà lơ là thế giới bên ngoài, trở thành ếch ngồi đáy giếng.”

“Đã biết, tỷ tỷ.”

Thu Minh nguyệt gật đầu, lại nói:”Mấy nha hoàn kia đã dùng quen chưa?”

Thu Minh Thụy nghiêng đầu “Dạ rồi.”

“Vậy là tốt. Được rồi, tỷ đi thật đây, bữa khác quay lại thăm đệ.”

“Tỷ tỷ” Thu Minh Thụy gọi nàng, đôi mắt trông mong nhìn bức họa trên tay Hồng Ngạc.

“Bức họa kia đã tặng cho đệ rồi mà.”

Thu Minh Nguyệt nheo mắt “Bức tranh còn chút thiếu sót, chờ tỷ hoàn thành xong lại đưa cho đệ.”

Thu Minh Thụy muốn nói không cần nhưng Thu Minh Nguyệt đã xoay người bước đi.

“Ngũ muội muội.” Thu Minh Hiền tiến lên gọi nàng.

Thu Minh Nguyệt quay lại: “Đại ca còn có chuyện gì sao?”

Thu Minh Hiền nói:”Huynh đi ra ngoài cũng lâu rồi, cùng đi đi.”

Thu Minh Nguyệt im lặng.

Một đường không nói chuyện rời khỏi Trí Minh Viện, lại qua tiếp một cái hành lang thật dài, qua hành lang lại tới một ngã rẽ. Một bên là về Tuyết Nguyệt các của Thu Minh Nguyệt, một bên là Phi Giao các của Thu Minh Hiền.

Sắc trời đã tối, đường chân trời ngày càng mờ nhạt. Mùi hoa xuân lan tỏa bốn phía, mặt nước Bích hồ khẽ gợn sóng. Thu Minh Nguyệt cuối cùng không nhìn được bầu không khí im lặng cho nên mở miệng.

“Đại ca.”

“Ừ?” Thu Minh Hiền ngừng đầu nhìn nàng, cười dịu dàng như cũ.

Thu Minh Nguyệt khẽ hoảng hốt, giống như chợt tìm thấy nụ cười mềm mại vĩnh viễn ghi nhớ trong đầu kia. Giống như thiên sơn vạn thủy, hồng trần vạn tượng đều điều nhất vọng, lại giống như khắc từng chi tiết vào lòng.

Nàng gật mình cười. Chỉ là... giống một chút mà thôi. Cuối cùng cũng chỉ là giống thôi...

Nàng khôi phục lại bộ dạng ôn nhã lạnh nhạt: “Minh Thụy từ nhỏ không có bạn bè, lại do thân thể như vậy, khó tránh có chút giống ông cụ non.” Nàng dừng một chút, bắt gặp sự thương tiếc trong mắt của Thu Minh Hiền. Nàng lại cười “Nhưng muội biết, nó vẫn đặc biệt khát vọng có huynh đệ tỷ muội. Muội tuy thân là tỷ tỷ của nó nhưng có một số việc...” Nàng cúi đầu mím môi, lại nói:”Minh Thụy vừa đến kinh thành, khó trách khỏi còn chưa thích ứng. Khó có được nó với đại ca hợp ý như vậy, cho nên... Cho nên đại ca về sau có thể đến thăm nó nhiều một chút được không?” Nàng lẳng lặng nhìn Thu Minh Hiền, ánh mắt chờ mong.

Thu Minh Hiền chớp mắt, đáy mắt bao phủ một màn sương trắng. Sau đó, hần ôn nhã cười.

“Minh Thụy cũng là đệ đệ của huynh, huynh làm đại ca tự nhiên sẽ yêu thương tiểu đệ.”

“Cảm ơn.” Thu Minh Nguyệt cười, một nụ cười chân thành.

Gió mát thổi chậm chậm, phi hoa tựa như mộng, nắng chiều ấm áp đổ xuống, chiếu vào nụ cười mình như xuân thủy của nàng. Trong mắt Thu Minh Hiền lộ ra một tia kinh diễm, đôi mắt trong trẻo bị bao phủ một tầng sương trắng, không thể nhìn rõ. Chỉ là bàn tay hần giấu trong áo đã hơi nắm lại.

Dung mạo như thế thật không nên chôn vùi dưới băng tuyết.

“Minh Nguyệt, muội nên cười nhiều một chút.”

Thu Minh Nguyệt sùng sột, cười yếu ớt quay đầu.

“Đại ca lại trêu ghẹo muội.”

Thu Minh Hiền khoanh tay đứng, chậm rãi tiến về phía trước.

“Muội năm nay mười ba rồi nhỉ?”

“Vâng.” Thu Minh Nguyệt gật đầu “Sao vậy?”

Thu Minh Hiền cúi đầu nhìn tảng đá dưới sàn, không nói lời nào.

Thu Minh Nguyệt thấy mắt hấn như đang có điều suy nghĩ thì nghĩ đến gì đó, cười nói: “Đại ca mười bảy rồi đi, nghe nói nhị thẩm đã tìm được đối tượng cho huynh rồi đó.”

Thu Minh Hiền ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh thâm trầm.

“Muội...”

Thu Minh Nguyệt cười không chút tạp niệm “Đại ca tài mạo song toàn, xuất thân quý trọng, người tương lai hôn phối với huynh chắc hẳn dịu dàng xinh đẹp, tốt bụng lại hiểu ý.”

Thu Minh Hiền không nói gì, ánh mắt nhìn về phía trước. Lúc lâu sau, hấn mới thì thào nói

“Nếu không yêu thì dù là xinh đẹp dịu dàng cũng chẳng qua là...” Giọng nói hấn rất nhỏ, Thu Minh Nguyệt chỉ nghe được vài chữ mơ hồ, không khỏi hỏi.

“Đại ca, huynh đang nói gì?”

Thu Minh Hiền đột nhiên hoàn hồn, chống lại đôi mắt nghi hoặc của nàng, hấn cười nói: “Không có gì, chỉ là nhất thời nói ra thôi.”

Thu Minh Nguyệt nhũn mảy, không quan tâm nữa. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, thấy mặt trời đã lặn xuống, xung quanh cũng sắp tối đen

“Đại ca, muội phải trở về.” Nàng hơi phúc thân, mang theo Hồng Ngạc trở về Tuyết Nguyệt các.

Thu Minh Hiền đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của nàng, ánh mắt trở nên phức tạp.

Một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới, cúi đầu nói: “Thiếu gia, phu nhân gọi người trở về.”

Thu Minh Hiền thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt gật đầu.

“Ừ” Hấn không nhìn nhiều thêm một cái, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cộng chằm chi duyên

Màn đêm buông xuống, trên trời đầy chòm sao nhỏ, ánh trăng nhu hòa.

Thu Minh Nguyệt vừa tắm rửa xong, trên người khoác một tấm áo choàng gấm mềm mại ngồi trên tháp thượng đọc sách. Hồng Ngạc tiến vào bẩm báo, nói: “Tiểu thư, sắc trời không còn sớm, nghỉ ngơi chút đi.”

“Ừ.” Thu Minh Nguyệt không ngẩng đầu lên: “Người xuống trước đi, ta hiện tại không sao.”

“Vâng” Hồng Ngạc nhẹ bước lui ra ngoài.

Thu Minh Nguyệt chăm chú nhìn trang sách, từng dòng chữ xẹt qua trước mắt, rất nhanh bị nàng tiêu hóa. Bất tri bất giác, hai canh giờ nhoáng cái trôi qua, mà quyển sách trên bàn cũng gần kết thúc.

Gió đêm thổi vù vù, ánh nến trong phòng chột tắt. Nàng biến sắc, quát: “Ai?”

Cửa sổ bỗng nhiên mở ra, một đạo bạch quang nhanh chóng bay vào, giây lát sau lại xuất hiện trước mặt Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt trừng lớn mắt nhìn thiếu niên ngồi trên xe lăn: “Là người?”

Đôi mắt long lanh của Phượng Khuynh Ly như một chấm nhỏ trong màn đêm. Hấn thấy nàng tóc tai không chỉnh tề, ngọc nhan điểm lệ, mắt phượng tràn đầy kinh ngạc, môi đỏ khê mờ, thở khí như lan. Áo choàng mỏng manh là lý y đặc chế, không che được xương quai xanh duyên dáng bên dưới. Nàng đáng điệu uyển chuyển, vóc người xinh xắn linh lung. Tiết khổ bằng vải bông rộng thùng thình lơ lửng, gió nhẹ thổi vào liền có thể thấy được cặp đùi ngọc thon dài. Hấn nao nao, mặt bỗng nhiên đỏ lên.

“Ta...”

Thu Minh Nguyệt dưới ánh mắt chăm chú của hấn đột nhiên phát hiện mình chỉ mặc áo ngủ, lập tức kinh hô một tiếng.

“A-“

“Tiểu thư, xảy ra chuyện gì?” Thanh âm lo lắng của Hồng Ngạc truyền đến.

Phượng Khuynh Li chấn động, còn chưa kịp phản ứng, Thu Minh Nguyệt đã trực tiếp nắm tay hất lên giường, sau đó chân trái đá một cái, đem xe lăn đẩy về phía sau bình phong gỗ khắc hoa. Hắn bị hành động nhanh nhẹn của nàng làm cho ngây người, còn chưa tỉnh lại, hắn đã thấy Thu Minh Nguyệt cởi áo choàng ra, nhanh chóng lên giường.

Mùi thơm đặc trưng của nữ tử xông vào mũi, không khí chung quanh đều là hơi thở của nàng. Phượng Khuynh Li cả đời chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với nữ tử, sau khi hết ngạc nhiên thì hai má hắn lại trở nên đỏ hồng. Dung mạo kia xứng đáng với danh hiệu tuyệt thế vô song. Nếu vẻ đẹp này bị Thu Minh Nguyệt bắt gặp được hắn sẽ bị nàng nắm là ‘Yêu nghiệt’.

Chẳng qua nàng hiện tại nàng không có tâm tình đi thưởng thức, bởi vì gần như lúc nàng vừa nằm lên giường thì ‘kết’ một cái, cửa đã bị người đẩy ra.

“Tiểu thư?” Hồng Ngạc đi tới, ngac nhìn nhìn Thu Minh Nguyệt đang ngồi đọc sách trên giường, sắc mặt không chút khác thường, ngay cả trong phòng cũng không có bất cứ dị thường nào.

Thu Minh Nguyệt buông sách xuống, nhíu mày.

“Không phải bảo người đi xuống rồi sao? Sao lại vào đây?”

Hồng Ngạc kinh ngạc “Nô tỳ vừa rồi nghe tiếng tiểu thư kêu, cho nên nghĩ rằng...”

Thu Minh Nguyệt cười nhẹ đánh gãy lời nàng “Nào có tiếng gì đâu? Người nằm mơ rồi.”

Hồng Ngạc mờ mịt “Nằm mơ?”

Thu Minh Nguyệt quay đầu tiếp tục đọc sách “Mấy ngày nay vất vả cho các người. Sau này đừng gác đêm nữa. Hoặc là để bọn Túy Văn ở bên ngoài coi chừng giúp cũng được.”

“Vâng.” Hồng Ngạc vẫn có chút thất thần. Nàng cẩn thận đánh giá bốn phía, như cũ không thấy có chút khác thường. Chẳng lẽ, nàng thật sự sinh ảo giác?

“Thời gian không còn sớm, người xuống nghỉ ngơi đi. Ta cũng muốn ngủ.” Thu Minh Nguyệt nói xong liền ngáp một cái phôi hóp, nhìn như thật sự mệt mỏi.

Hồng Ngạc vội cúi đầu nói: “Vâng, tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt, nô tỳ canh giữ bên ngoài.”

“Không cần đâu.” Thu Minh Nguyệt thản nhiên nói: “Ta thấy tinh thần người cũng không tốt, sớm về nghỉ đi. Người canh giữ bên ngoài ta cũng không yên tâm ngủ.”

“Vâng.” Hồng Ngạc đóng cửa, sắc mặt vẫn mờ mịt. Nhìn ánh trăng đang trốn trong từng tầng mây, miệng nàng thì thảo tự hỏi: “Chẳng lẽ lúc này thật sự ngủ quên nên nằm mơ sao?” Nàng lắc đầu “Quên đi, nếu tiểu thư đã không sao thì nghĩ nhiều như vậy làm gì?” Nàng bước xuống cầu thang, đi ra ngoài sân.

Mà ở trong phòng hiện tại, Thu Minh Nguyệt ngay khi Hồng Ngạc rời khỏi lập tức ngồi dậy, sắc mặt nháy mắt lạnh như băng. Xác định tiếng bước chân của Hồng Ngạc biến mất, nàng lập tức xoay người xuống giường, với tay lấy áo choàng, sau đó, nàng phóng ánh mắt như dao nhìn Phượng Khuynh Li đang nằm bên trên.

“Đứng lên!”

Giờ phút này Phượng Khuynh Li đã bình phục lại, thấy nàng một bộ dạng then quá hóa giận, hắn cúi đầu cười ra tiếng.

“Không nghĩ rằng Thu ngũ tiểu thư ôn nhã dịu dàng lại mạnh mẽ như vậy.”

Tiếng cười dê mê của hắn lọt vào tai, dung mạo như tranh, quần áo lúc này do dây dưa mà rớt xuống một chút lộ ra da thịt nõn nà. Ngón tay hắn tựa như điêu khắc, tóc dài đen nhánh khẽ rơi xuống. Thân thể nằm nghiêng, đầu hơi cúi, nụ cười trong đêm tối tựa như yêu cơ, điên đảo chứng sinh.

Thu Minh Nguyệt bực bội nụ cười yêu nghiệt của hắn, nàng đi qua kéo áo hắn đẩy ra ngoài.

“Cút!”

Phượng Khuynh Li không ngại nàng đột nhiên hành động, nhưng cũng không có chuẩn bị, cứ như vậy bị nàng kéo ra. Cũng may phản ứng của hắn nhanh nhẹn, lúc sắp rơi xuống đất, hắn đập tay một cái vào bàn trang điểm, xoay một vòng giữa không trung rồi cuối cùng đáp xuống thấp thoáng nhỏ trước mặt Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt càng thêm tức giận: “Đứng lên mau!”

Phượng khuyển Li ngẩng đầu nhìn nàng, hơi thở dốc vì lúc này vừa hoạt động mạnh.

“Ta cũng rất muốn đứng lên.” Hấn cúi đầu nhìn chân mình. Thu Minh Nguyệt lúc này mới nhớ tới việc hấn bất tiện, âm thầm tức giận. Sau đó, nàng đi ra sau bình phong đẩy xe lăn của hấn tới.

Phượng Khuyển Li nhìn xe lăn kia, lại nhìn chân mình, về mặt vô tội nhìn Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt cắn răng: “Đừng nói với ta là ngươi không có biện pháp ngồi lên đây.” Giỡn hoài, vừa rồi hấn còn có thể bay lên trời phóng qua nhuyển tháp. Hiện tại chẳng qua thay đổi chỗ thôi, bằng thân thủ của hấn, quả thực không cần tốn nhiều sức.

Càng nghĩ nàng lại càng tức. Nàng thế nào đã quên? Yêu nghiệt trước mắt này có một thân võ công cao thâm khó lường? Vừa rồi lúc Hồng Ngạc tiến vào, hấn hoàn toàn có khả năng vô thanh vô tức chạy đi. Nàng cần gì phải tự hủy trong sạch? Kỳ thật thân là phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt, cùng nam tử ở chung một phòng, thậm chí nằm chung giường nàng cũng không coi là gì. Chỉ là thời đại này lễ giáo nghiêm khắc. Nếu vừa rồi Hồng Ngạc xông vào thấy có nam tử trong phòng nàng, kinh ngạc la lên, để người ta biết được thì danh dự cả đời này của nàng coi như xong. Nàng thì không sao, nhưng mẫu thân và đệ đệ sẽ bị liên lụy.

Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được sinh khí: “Đường đường là thân vương thế tử, sao lại thích làm việc đêm tối trèo vào cửa sổ phòng người ta, không sợ bị chê cười sao?”

Phượng Khuyển Li không nhăn nhó, không một chút xấu hổ vì chạy vào phòng khuê nữ nhà người ta.

“Là ngươi để ta vào mà.”

Thu Minh Nguyệt trừng lớn mắt, thật sự không nhịn được.

“Ngươi nửa đêm không có việc gì đứng trước cửa sổ phòng ta làm gì? Có biết làm vậy lỡ người ta thấy được thì cuộc đời của ta coi như bị ngươi làm hỏng không? Các ngươi là công tử bột nhà giàu, không thể so sánh với người thường chúng ta, càng không thể biết được lễ giáo thời đại này hà khắc với nữ tử chúng ta thế nào. Đối với ngươi mà nói, hôm nay chẳng qua là tùy hứng. Nhưng đối với ta, cơ hồ là chuyện cả đời, ngươi có hiểu hay không?”

Nàng thật sự giận bốc lửa. Hoàng thất thì sao chứ? Con cung của trời thì sao chứ? Cao cao tại thượng nhìn xuống thiên hạ thì sao chứ? Cứ phải đem tính mạng, danh dự của một người, hay thậm chí cả gia tộc, thân nhân của người ta dẫm nát dưới chân, coi như bùn đất sao?

Hừ, bất quá chỉ là một thằng nhóc thôi. Cần gì phải ở trước mặt một người trải qua bao bão táp cuộc đời như nàng giả bộ thâm trầm chứ?

Phượng Khuyển Li lẳng lặng nhìn bộ dạng phẫn nộ của nàng, tựa như còn chưa hồi phục lại tinh thần. Hai mắt hấn mê mang, mờ mịt nhìn nàng.

Gió đêm thổi lạnh lạnh, ánh nến lay động, đôi mắt thiếu niên tươi đẹp tựa như ánh nến kia.

Hấn cúi đầu thở dài, tiếng thở tựa như phiến tan trong không khí, cùng với giọng nói trầm ấm của hấn truyền vào tai Thu Minh Nguyệt.

“Thật xin lỗi.”

Hả?

Lần này tới phiên Thu Minh Nguyệt ngạc nhiên. Nàng nhú mày nhìn thiếu niên đang cúi đầu, có chút khó hiểu.

“Ngươi rốt cuộc tới đây làm gì?” Nàng bụng ghé ngồi xuống, nhìn hấn hỏi.

Phượng khuyển Li cúi đầu, bỗng nhiên thân thể khẽ chuyển động, vững vàng ngồi trên xe lăn.

Thu Minh Nguyệt nhú mày, trong mắt xẹt qua tia tán thưởng.

“Ngươi có võ công?” Phượng Khuyển Li có chút không xác định hỏi. Hấn rõ ràng không cảm nhận được nội lực của nàng, nhưng động tác của nàng lại vô cùng nhanh nhẹn, chuyện này giải thích thế nào đây?

Thu Minh Nguyệt tay vuốt vuốt tóc, nói: “Trước kia có học qua vài chiêu khoa chân múa tay.” Nàng làm luật sư, sau mỗi phiên tòa đều thường xuyên gặp người đến trả thù, nếu không học mấy chiêu phòng thân thì làm sao nàng có thể an toàn vô sự đến giờ?

Phượng Khuyển Li giương mắt nhìn nàng. Hấn thấy ánh mắt nàng lạnh lẽo, khỏe miệng trào phúng thì trong lòng bỗng nhiên đau xót. Một cô gái mới lớn, danh môn khuê tú, vốn là phải phú quý cả đời, nhưng cuối cùng nàng đã trải qua cái gì lại khiến tâm trí nàng thành thực ổn trọng như vậy, thậm chí còn chưa lớn đã phải gánh lấy trách nhiệm bảo vệ cho mẫu thân và đệ đệ? Cũng giống như mình, tuổi còn nhỏ đã mang theo một nỗi tang thương, lại còn phải giấu mình trước những ánh mắt như lang như hổ đang thăm tính kế.

Nữ tử này, thật sự rất giống hấn, cùng một nỗi thương tâm. Vậy mà mình lại muốn kéo nàng vào một cái chảo nhuộm lớn như vậy, thật sự đúng đắn sao?

Giờ khắc này, Phượng Khuyển Li vẫn mê mang.

Mười sáu năm sinh mệnh, hần lần đầu tiên mê mẩn vì một nữ tử.

Rất lâu trước kia, từng có người ghé vào tai hần nói một câu:” Li nhi, thời điểm con vì một nữ tử cảm thấy tò mò, mơ màng thì lúc đó, con đã động tâm, thậm chí yêu thương nàng.”

Lúc đó, những lời nói này như ẩn như hiện trong đầu hần, hoàn toàn không rõ ràng. Nhiều năm về sau hần mới biết được, thì ra ông trời vẫn rất công bằng với hần. Ít nhất, sau bao lần trải qua khó khăn, hần rốt cuộc tìm được sự ấm áp tuyệt diệu nhất trên thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Yến Cư phu nhân

Trầm mặc hồi lâu, lúc Thu Minh Nguyệt không còn kiên nhẫn nữa, Phụng Khuyết Li mới cúi đầu nói một câu:” Tiết quốc hầu phu nhân ít ngày nữa sẽ tới Thu phủ, người này tâm địa độc ác. Người cần thận một chút.”

Nói xong, bóng dáng hần khẽ động, rất nhanh biến mất trong đêm tối.

Thu Minh Nguyệt giật mình nhìn cửa sổ mở tung, gió đêm lạnh lẽo thổi tới. Nàng ôm cánh tay, chửi nhỏ một tiếng: “Thật khó hiểu.”

Nói xong, nàng trở về, lần nữa nằm trên giường. Lần này là nàng mệt mỏi thật sự.

Ngoài cửa sổ, Phụng Khuyết Li ngồi trên xe lăn, nhìn bóng dáng yêu kiều của nàng dần biến mất sau màn, ánh mắt hần trở nên thâm thúy. Phía sau, Lãnh tu ôm kiếm đứng.

“Thế tử, phải trở về rồi.”

Phụng Khuyết Li không nói gì, ánh mắt như cũ nhìn bóng dáng kia.

Lãnh Tu im lặng.

Ánh trăng lạnh lẽo, đêm sương rét. Thiếu niên một mình ngồi dưới trăng, mi mục như họa, thần sắc trong trẻo lại lạnh lùng. Thẳng đến khi ánh trăng kia hoàn toàn biến mất sau tầng mây, thần sắc của thiếu niên mới tiêu tan. Lúc này, hần mở miệng:

“Đi thôi.”

Hai đạo quang ảnh biến mất dưới ánh trăng, không nhiễm nửa hạt bụi. Trong phút chốc, tiểu viện lại hoàn toàn yên tĩnh. Mà trong phòng, tiếng hít thở nhẹ của cô gái vững vàng truyền tới.

Đêm, thật dài.

“Thu từng nhiều xá tự đào gia, biến nhiều li biên nhật tiệm tà. Bất thị hoa trung thiên ái cúc, thử hoa khai tẫn canh vô hoa. (Cúc Hoa- Nguyên Chấn)” Thu Minh Nguyệt nhìn kỹ cảnh sắc trong tranh, ní non ra tiếng:” Tứ tỷ, muội thật không biết tỷ về tranh đẹp như vậy. Nếu Yến Cư phu nhân ở đây, sợ cũng tự trách không sánh bằng.”

Bên trong yên tĩnh ấm áp, Thu Minh Nguyệt cảm một bức Thu Cúc, tròn mắt tán thưởng. Thu Minh Châu cầm bút chấm mực, khói trắng từ huân lô lơ lửng trong phòng, cùng ngón tay trắng nõn của nàng như hòa thành một. Được nghe những lời ấy, nàng dừng tay một chút, nói:” Ngủ muội đừng nói bậy. Yến cư phu nhân tài nghệ trác tuyệt, xuất thần nhập hóa, nổi danh vô cùng. Tỷ vẽ xấu như vậy làm sao sánh bằng. Lời này nếu truyền đi còn không sợ khiến người ta cười tới rụng răng sao?”

“Yến Cư phu nhân dù có chút danh vọng chẳng qua cũng chỉ là phạm phu tục tử, tứ tỷ cũng đừng coi nhẹ bản thân mình.” Thu Minh Nguyệt lơ đãng nhìn vườn cúc vàng trong tranh đang đón gió, nở rộ lộng lẫy, vừa xinh đẹp vừa trang nhã.

Thu Minh Châu buông bút, có chút suy nghĩ nhìn nàng.

“Ngủ muội, có đôi khi, tỷ thật sự cảm thấy muội thành thực đến khó tin.”

Thu Minh Nguyệt lúc này ngẩng đầu, lạnh nhạt cười.

“Tứ tỷ sao lại nói vậy?”

Ánh mắt kia rõ ràng thuần túy, phảng bất bằng sơn ngọc tuyết, lại như kiêu nguyệt chi hoa. Hoa rực rỡ, sáng sủa lóa mắt.

Thu Minh châu nheo mắt, than nhẹ một tiếng.

“Ngũ muội cũng biết danh hiệu Yến Cự phu nhân là từ đâu mà có không?”

“Rửa tai lắng nghe.”

Thu Minh Châu nói:” Hơn ba mươi năm trước, tiên đế cải trang vi hành, vô tình gặp được một nữ tử mặc áo vàng. Nàng ấy băng cơ ngọc cốt, lệ sắc thiên thành, lại tài hoa hơn người, hơn nữa có sở trường về vẽ tranh. Tiên đế rất là ái mộ, thương thức, đón nàng về cung phong thành phi. Nhưng mà, ba ngày sau, nữ tử kia đột nhiên mất tích, chỉ để lại một bức họa. Tiên đế nhìn thấy bức họa kia, đột nhiên đau buồn, than thở thôn thức. Nửa năm sau, tiên đế đại hôn. Ba mươi năm cuộc đời, ông không nhắc một chữ tới vị nữ tử áo vàng kia. Truyền thuyết nói rằng, sau khi hoàng đế qua đời, trong tay lại nắm chặt một bức tranh. Không ai có thể lấy được bức tranh kia từ tay ông, cũng không ai nhìn thấy trong tranh vẽ gì. Ngay dưới bức tranh lại có một con dấu màu đỏ rành rành một chữ ‘Yến’.”

Nàng xoay đầu, ánh mắt bình tĩnh.

“Từ đó về sau, danh hào Yến Cự phu nhân liền truyền lưu khắp thiên hạ. Những bức tranh trước đây của nàng cũng truyền trong dân gian. Nhưng rất nhiều năm sau đó, thế gian vẫn không biết được tung tích của vị nữ tử kia.”

Thu Minh Nguyệt trầm mặc, ánh mắt sụp xuống, nhìn không ra suy nghĩ gì.

Thu Minh Châu cười nói:” Bởi vậy, thế gian có nhiều đồn đãi, nói rằng Yến Cự phu nhân có lẽ hồng nhan bạc phận, đã sớm qua đời. Nhưng lại có người đồn, nói đã từng thấy Yến Cự phu nhân lưu luyến ở một quốc gia khác. Dù gì đi nữa, vị Yến Cự phu nhân này toàn thiên hạ ai cũng đều biết. Nghe nói nàng mỹ mạo tuyệt luân, kinh tài tuyệt diệu. Lại nghe nói nàng một thân hoàng sam, tựa như hoa cúc vàng. Nàng còn có võ công xuất thần nhập hóa, y độc vô song. Phàm ở đâu có khó khăn đều xuất hiện bóng dáng của nàng.

Thu Minh Nguyệt mím môi mà cười “Thế nhân luôn thấp kém, lúc nào cũng nhìn người trên cao mà sùng bái như thần tiên.” Nàng lắc đầu “Lại không biết rằng, mọi việc trong thế gian đều có sự khác nhau. Làm gì phải nhìn lên cao mà che dấu tài hoa của bản thân?”

Thu Minh Châu ngẩn ra, ánh sáng trong mắt khẽ dâng lên.

Thu Minh Nguyệt đứng lên “Thân thể của Yến Cự phu nhân là một câu đố, tác phong làm việc lại quý bí khó lường. Thế nhân thường đối với những người càng kín đáo, càng thần bí lại càng tò mò. Lâu ngày, bản thân họ đều quên, Yến Cự phu nhân dù chấn động thiên hạ nhưng chẳng qua chỉ là người thường. Được người ta coi trọng như vậy mà không duy trì được sự thần bí thì bất quá chỉ vài ngày, bốn chữ “Yến Cự phu nhân” cũng sớm nguội lạnh mà thôi.”

Sắc mặt Thu Minh Châu hết sức ngạc nhiên:” Ngũ muội, muội thật sự là huệ chất lan tâm, thất khiếu linh lung. Tựa như trên đời này dù là người nào, chuyện gì thì trong mắt muội chẳng qua chỉ là thứ vô căn cứ. Có đôi khi tỷ thực hoài nghi, muội thật sự mới mười ba tuổi sao?”

Thu Minh nguyệt bình tĩnh nói:” Nhân sinh ngắn ngủi vài chục năm chỉ như một giấc mộng. Không phải vô căn cứ thì là cái gì?”

Thu minh Châu trầm mặc, nhìn nàng thật sâu rồi nói:” Ngũ muội người khôn giả ngu, trời sinh là phượng hoàng bay lượn trên cao. Thu phủ nhỏ nhỏ như vậy sao có thể vây khốn muội?”

Thu Minh Nguyệt cúi đầu cười:” Tỷ tỷ, tỷ còn khen muội như vậy, muội sẽ cao hứng quá mức đó.” Nàng nhướn mày, lại nói:” Bất quá, nói đi cũng phải nói lại. Thế nhân đã tôn sùng Yến Cự phu nhân như vậy thì hãn tranh của nàng phải chiếm đa số đi. Vì sao đường đường là kinh đô dưới chân Thiên tử mà ngay cả đồ dóm cũng không thấy tung tích?”

“Ngũ muội, muội còn chưa biết.” Thu Minh Châu kéo nàng ra cửa, gió nhẹ lành lạnh thổi, trong không khí tràn ngập hương hoa. Nàng dắt tay Thu Minh Nguyệt ngồi trên ghế đá, lại giúp nàng châm trà.

“Tài vẽ tranh của Yến Cự phu nhân sở dĩ nổi tiếng khắp thiên hạ là do có chỗ độc đáo.”

“Ồ?” Thu Minh Nguyệt đang đưa tách trà bạch ngọc, hứng thú nhướn mày.

“Kỳ lạ chỗ nào?”

Thu Minh Châu nói:” Yến Cự phu nhân vẽ tranh như thần, phàm là những bức tự tay vẽ nên đều vô cùng sống động. Nhưng mà, vô luận hậu nhân bắt chước thế nào cũng không sánh bằng.” Nàng nghĩ nghĩ “Yến Cự phu nhân am hiểu nhất là tranh sơn thủy, tranh phong cảnh của nàng khiến người ta như lạc vào thế giới kỳ lạ, lưu luyến quên về, không rõ nguyên do. Càng kỳ diệu hơn là, bức tranh của nàng có thể treu hoa gheo nguyệt, khiến cảm tình bốc cháy. Cho nên vô luận hậu nhân bắt chước có giống đến đâu thì cũng không thể chân truyền lại một phần. Đây mới là nguyên nhân người đời giấu kín chuyện của nàng như vậy.”

“Thật không? Thì ra là vậy...” Thu Minh Nguyệt lâm bầm nói, giọng nói như gió, phảng phất như ảo mộng, theo gió mà tàn.

“Ngũ muội, muội đang nói gì?” Thu Minh Châu không nghe rõ câu nói của nàng, hỏi ra tiếng.

“Không có gì.” Thu Minh Nguyệt ôn nhã cười “Nghe quân nói một buổi còn hơn đọc sách mười năm. Tỷ tỷ, ta thấy ngoại hồ tàng long chân chính của Thu phủ đang sống tại Liên uyển này mới đúng.

Thu Minh Châu cười cười “Ngọa hổ tàng long, sao so được với Tứ muội mọi chuyện đều nắm trong tay?”

Thu Minh Nguyệt cầm ly trà bạch ngọc, nhìn lá trà trôi nổi trên mặt nước, ánh mắt sâu thẳm.

“Người đời thường nói mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Còn theo muội, mưu sự tại nhân, thành sự... cũng tại nhân.”

Thu Minh Nguyệt ngừng một chút, liếc mắt nhìn qua.

Cái nhìn kia, rất nhiều năm sau vẫn còn đọng lại trong trí nhớ của Minh Châu.

Ngày đó giờ đó, trên ghế đá trong rừng, một cô gái y phục trắng như tuyết, mi mục như họa ngời lạng lạng, ánh mắt đen như mực, trầm tĩnh mà tao nhã. Quanh thân nàng tản ra một cỗ uy nghiêm quyết đoán. Đó là sự trầm ổn về thể lương lẳng đọng sau nhiều năm tháng. Đó là sự tự tin, kiên quyết của một linh hồn. Ngay tại thời khắc kia, nàng biết, tương lai không lâu sau, Thu Minh Nguyệt từ một thứ nữ nhỏ nhỏ sẽ nổi danh thiên hạ, thậm chí hơn hẳn Yến Cư phu nhân.

Cho nên rất nhiều năm sau, khi nàng con cháu đầy sảnh đường, lúc nàng ngâm kệ đùa cháu, nhớ tới vị nữ tử tao nhã vô song, cao cao tại thượng kia, bên môi cũng nở ra nụ cười ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hầu phủ đến thăm, âm mưu mới bắt đầu

Buổi chiều tà lá rụng đầy trời. Lúc này, Thu Minh Nguyệt mới đứng dậy cáo từ. Thu Minh Châu cũng không giữ, chỉ tiễn nàng ra tới cổng.

“Tứ tỷ, đừng đưa nữa, tỷ trở về đi.”

Thu Minh Châu nắm tay nàng.” Ngũ muội, tuy rằng tỷ không biết trong lòng muội rốt cuộc có bí mật gì, nhưng tỷ tin tưởng, muội sẽ từng bước làm chấn động thu phủ, mở ra tiền đồ tươi sáng.”

Thu Minh Nguyệt cũng cầm tay nàng nói.” Tứ tỷ huệ tâm lan chất, nhất định được đền đáp xứng đáng.”

Thu Minh Châu mỉm môi cười, ý cười thể lương tái nhợt. “Chỉ mong là vậy.”

Thu Minh Nguyệt biết Thu Minh Châu là một nữ tử có tâm sự, nàng ấy không nói thì mình cũng không nên hỏi. Mỗi người đều có bí mật riêng của mình, bất luận kẻ nào cũng không thể tìm được mấu chốt.

Dừng một chút, Thu Minh Châu lại nói.” Thất muội hai ngày nay hình như không tốt lắm, bệnh của Ngọc di nương cũng nghiêm trọng hơn. Ai ~ Muội có rảnh thì đi thăm muội ấy một chút đi, tốt xấu...”

Thu Minh Nguyệt cười lạnh lùng đánh gãy lời nàng.” Tứ tỷ, mọi người đều cần phải trưởng thành.”

Thu Minh Châu trầm ngâm trong chốc lát, lại nói.” Chuyện ngày ấy chỉ sợ là không đơn giản. Tính tình thất muội tỷ cũng biết, muội ấy sẽ không dễ dàng dễ lụy muội chui vào chỗ trống như vậy. Sợ là...”

Thu Minh Nguyệt cười lạnh.” Nếu nàng ấy ngay cả địch ta đều phân không rõ thì cũng chẳng có bổn sự gì, muội cần người như vậy làm gì?”

Thu Minh Lan trong thời gian ngắn ngủi như vậy có thể đem Yến Chi Túy đưa vào phòng Thu Minh Dung, không cần phải nói, đương nhiên là bởi vì bên cạnh Thu Minh Dung có người của nàng. Thu Minh Dung uống công là thông minh một đời mà ngay cả bị người ta tính kế cũng không biết.

Thu Minh Châu im lặng.

Thu Minh Nguyệt nói.” Tứ tỷ, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Không phải là muội muốn tính kế mà là bọn họ cứ ép muội, muội không thể không phòng ngừa chu đáo.”

Một phen nói ra lại nói hết vớ số nổi lòng chua xót, lời hết toàn bộ để nhùi dơ bẩn trong phủ đệ nhà giàu.

Thu Minh Châu cầm tay nàng thật chặt, nói.” Tỷ biết, tỷ biết hết.”

Thu Minh Nguyệt cười cười.” Muội thật sự phải đi.” Nàng ghé sát vào tai Minh Châu, cúi đầu nói bốn chữ.

“Hết sức cẩn thận.”

Thu Minh Châu neho mắt, bốn mắt nhìn nhau, hiểu rõ ý nhau.

Thu Minh Nguyệt xoay người mang theo Hồng Ngạc rời đi. Bước ra Liên Uyển nhắm hướng đông sẽ tới Tây Uyển, mà bên cạnh Liên Uyển là Tĩnh Xu viện của Thu Minh Trân, cũng là con đường tắt phải đi qua để đến Tây uyển. Ở giữa còn có một rừng cây nhỏ, sườn sau là Mạc nhân phòng của hạ nhân, phía trước nữa là Tĩnh Uyển của Nhị phu nhân cùng Phi Giao các của Thu Minh Hiên. Xuyên qua rừng cây nhỏ, lúc đi ngang qua Mạc Nhân phòng, đột nhiên có tiếng tranh cãi vang lên.

“Tiểu tiện nhân này, già bộ thanh cao cái gì hả? Cả ngày cứ cầm cái vòng tay kia, người nghĩ rằng đó là thứ tốt thật chắc? Ta khinh, cho không ta cũng không thêm” Giọng nói của nữ tử kia rất cay nghiệt, ân hận ý tứ khinh thường.

Tiếp theo lại có một giọng nói trong trẻo khuyên can vang lên:”Niệm Vân, người ít nói đi một hai câu đi, Phái Hương nàng...”

“Người rốt cuộc muốn gì hả?” Thanh âm nữ tử kia vẫn cao như cũ “Tiểu Nhị, không phải ta nói người chứ, người cả ngày đi theo nó giúp đỡ như vậy, nó đã từng cho người sắc mặt tốt chưa? Người đó, là ép mặt nóng lên mông lạnh mà còn vui vẻ tự đắc, người thực nghĩ rằng nó coi người là tỷ muội tốt sao?” Nàng ta cười nhạo một tiếng, trong giọng nói ẩn chứa sự khinh thường vô tận.

“Cẩn thận có ngày người bị nó bán lại còn giúp nó đếm tiền.”

Niệm Vân, không được nói Phái Hương tỷ tỷ như vậy.” Tiểu Nhị như bị nàng kích thích, người từ trước tới nay nhất gan, gặp chuyện gì cũng nhịn nhục cũng không kiềm được mà phẫn nộ.

“Niệm Vân, mọi người cùng nhau bị bán vào Thu phủ, cùng nhau hầu hạ nhị tiểu thư, người sao có thể nhục mạ Phái Hương như vậy.”

“Ta nhục mạ nó? Ha.” Niệm Vân cười một tiếng “Người xem bộ dạng nó kia, thực cho mình là khuynh quốc khuynh thành chắc, cả ngày ở trước mặt đại thiếu gia mà lắc lư. Ha ha ~ Bất quá là tiện nhân mà thôi, cũng đòi bay lên cao làm phượng hoàng. Quả thực là mơ mộng hão huyền -“

- Bốp -

Âm thanh lạnh lạnh từ bàn tay vang lên đánh gục tiếng chửi của Niệm Vân, vang vọng chân trời.

“Người-“

Niệm Vân dường như không dám tin kẻ luôn trầm mặc ít lời – Phái Hương cư nhiên dám đánh mình, trợn to mắt nhìn mình, giống như muốn xé mình thành từng mảnh nhỏ.

“Tiện nhân người...”

Một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, đánh gãy lời nàng:” Luôn mồm nhục mạ nàng ta là tiện nhân, nhưng chính mình mới là người ti tiện nhất, cả đời sống phụ thuộc người khác, không xoay người được. Niệ Vân, ta thực thương cảm người.”

Thu Minh Nguyệt khẽ nhếch mi, xuyên qua từng bậc thang loang lổ, nàng nhìn thấy một cô gái mặc tổ trang phai màu, nhìn bóng dáng bất quá chỉ mười lăm mười sáu tuổi, đáng người thương xót, lưng cúi thẳng tựa như cây tùng, sừng sững không ngã, như một tảng đá tự do kiên cường.

Nữ tử như vậy thật hiếm thấy, không nghĩ rằng lại hạ mình làm nha hoàn.

Xem ra đây là người lần trước nha bào đưa vào phủ.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên một âm thanh giòn tan vang lên kéo suy nghĩ của Thu Minh Nguyệt lại.

Nâng mắt nhìn lại, đã thấy trên mặt đất rơi loảng xoảng những mảnh ngọc vỡ xanh biếc. Dưới ánh hoàng hôn, vòng ngọc bóng loáng lung linh như ước, vô cùng mỹ lệ. Mà lúc này, ba người đứng trước bậc thềm đều ngây người. Tiểu Nhị sắc mặt khiếp sợ tái nhợt, Niệm Vân đầu tiên là kinh ngạc hoảng hốt, sau là khinh thường. Còn Phái Hương thì cả người đều cứng ngắc. Mặc dù không thấy rõ biểu tình khuôn mặt nàng, nhưng Thu Minh Nguyệt cũng đoán được, giờ phút này nàng ta chắc hẳn là mặt mày tái nhợt, ánh mắt sung huyết, vòng ngọc mang theo mộng đẹp nhiều năm giờ khắc này đã vỡ vụn.

Thật lâu sau, một tiếng gần nhẹ tê liệt, phảng phất như đã thú phát cuồng mang theo sự đau xót vô tận nổi lên. Trong giây lát, Phái Hương đã muốn xông tới. Nàng tấn công thật mạnh mẽ, vội vàng, thật hung ác, tựa như hận không thể đem Niệm Vân đập vỡ như những miếng ngọc kia, như giấc mơ nàng đã chờ đợi bao nhiêu năm đã tan biến.

Niệm Vân hét thảm một tiếng, máu từ cổ nàng ta chảy xuống, một hình ảnh đầm máu mà thê oán.

Tiểu Nhị lúc này mới phục hồi tinh thần, vội vàng đi lên tách hai người ta.

“Phái Hương, người làm gì vậy, mau dừng tay, dừng lại, dừng lại mau...”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Thu Minh Nguyệt vô luận thế nào cũng không nghĩ rằng, một nữ tử nhu nhược như Phái Hương cư nhiên lại có khí

lực lớn như vậy. Móng tay nàng bén nhọn như kiếm, hưng hăng chụp vào Niệm Vân. Tiểu Nhị cuống quýt đẩy Niệm Vân ra, hô to một tiếng

“Phái Hương.”

Phái Hương đang phát cuồng đột nhiên dừng lại, nàng nhìn Tiểu Nhị đang che chắn phía trước, nhìn cặp mắt trong suốt đang cầu khẩn kia, nhìn đáy mắt nàng rung rung, đau đớn dâng trào. Đột nhiên, nàng cảm thấy ánh mắt kia như làm xúc động đến chỗ sâu nhất trong linh hồn mình, nóng đến khó nhìn. Nàng lập tức xoay người, chạy vội đi. Tiểu Nhị kêu một tiếng rồi đuổi theo.

Một trận cuồng phong đánh úp lại, thổi bay sợi tóc trên mặt nàng, khiến Thu Minh Nguyệt có thể thấy rõ dung mạo nọ.

Lông mày như thủy vũ, mắt như thu hà, da thịt nõn nò, tóc mây thơm mát.

Quả thật là một mỹ nhân.

Niệm Vân bị Tiểu Nhị đẩy ra, tránh thoát một kiếp, trong lòng như cũ còn chút hoảng hốt. Giờ phút này, thấy hai người kia đã cùng rời đi, nàng mới hồi phục tinh thần, cúi đầu mắng.

“Thật sự là kỳ lạ.”

Bên trong phòng, một nha hoàn thanh tú mặc y phục màu trà từ từ đi ra, nhìn ra được là nàng đã sớm tránh một bên đem hết mọi việc phát sinh thu vào mắt, lại thủy chung chưa từng hiện thân. Có thể thấy, nha hoàn này rất biết che dấu tâm tư.

Nàng đi tới, than nhẹ một tiếng.

“Ngươi biết rõ tính cách nàng ta như vậy, sao lại chịu khổ đối nghịch với nàng?”

Niệm Vân xoa xoa cổ tay bị đau, trừng mắt với nàng.

“Ta không quen nhìn bộ dạng thanh cao của nàng ta, cứ như ái thiếu nàng ta cái gì vậy.” NiejemVaan khẽ hừ một tiếng, liếc mắt nhìn nha hoàn kai, ánh mắt mang theo vài phần khác thường.

“Xuân Vãn, nghe nói nhị phu nhân làm mai cho đại thiếu gia, ngươi có biết là khuê tú nhà ai không?”

Xuân Vãn nhún mày khiển trách “Chuyện của chủ tử, hạ nhân chúng ta sao có thể xen vào? Về sau những lời này đừng nói ra, không khỏi khiến người gặp nạn.”

Niệm Vân xì một tiếng “Ôi, Xuân Vãn à, ngươi cũng đừng giả bộ trước mặt ta. Ta biết ngươi cũng thích đại thiếu gia, mỗi ngày đều mong chờ đại thiếu gia đến.” Nàng trong mắt hiện lên tia khinh thường, đánh giá nha hoàn kia.

“Con người á, quý ở chỗ là biết tự hiểu lấy mình. Không phải ta đã kích nguoiw, nhưng mà Xuân Vãn, bộ dạng của ngươi tuy rằng không kém nhưng cũng không coi là đẹp.” Nàng nói xong khó tránh lại có vài phần kiêu ngạo.

“Đại thiếu gia là một nam tử ôn nhuận như ngọc, muốn làm bạn bên cạnh hẳn nhất định là mỹ nhân kiều diễm. Cho nên ngươi vẫn nên hết hy vọng đi, đại thiếu gia chắc chắn không coi trọng ngươi.”

Xuân Vãn mím môi, nắm chặt tay, cúi đầu nói: “Ta từ trước tới nay đều biết thân phận của mình.”

Nàng nói xong xoay người. Niệm Vân còn ở phía sau lưng cười nhạo một tiếng “Mỗi ngày khi đại thiếu gia đến, ngươi lại tới trước mặt xum xoe, muốn nói ngươi không có tâm tư? Tin mới lạ.”

Xuân Vãn dừng cước bộ, đột nhiên quay đầu lại cười cười.

“Nếu đúng như ngươi nói, đại thiếu gia tao nhả như người thì nha hoàn Tây uyển này có mấy người không động tâm? Mặc dù không có ta thì cũng còn những người khác.”

“Ngươi -” Niệm Vân chán nản, oán hận nhìn nàng.

Xuân Vãn bày ra vẻ mặt hồ hững: “Niệm Vân, ta biết ngươi luôn cao ngạo. Bất quá, ta nhắc nhở ngươi một câu. Chủ tử chính là chủ tử, nha hoàn chỉ là nha hoàn. Trong lòng ngươi nghĩ thế nào ta mặc kệ, nhưng Thu gia là danh môn quý tộc, lão thái quân và lão thái gia chú trọng nhất là thanh danh, nếu đại thiếu gia để ý ngươi, tự nhiên sẽ thu ngươi. Nếu hẳn chướng mắt ngươi, ngươi cũng đừng giữ lại tâm tư này nọ. Nếu thực làm ra chuyện gì, người đầu tiên không buông tha ngươi chính là lão thái quân.”

Niệm Vân tức run người, Xuân Vãn lại lặng lẽ nói: “Mặc dù đại thiếu gia đối với ngươi có vài phần tâm tư, tương lai cũng có thể thu ngươi. Bất quá ngươi cũng nhớ kỹ, chúng ta chính là nha hoàn. Thân tử của đại thiếu gia nhất định phải có gia thế phi phàm, là chi nữ quý tộc tài tình dung mạo có thừa. Nếu ngươi ngày sau may mắn, liền an phận hầu hạ chủ mẫu tương lai thôi.” Miệng nàng khẽ nhếch, có vài phẩm châm biếm.

“Còn có một câu, ta không thể không nhắc ngươi. Ngươi bây giờ là nha hoàn của nhị tiểu thư, mặc dù đại thiếu gia thật sự đối với ngươi có tình ý thì cũng khó mà mở miệng. Ngươi, tự giải quyết cho tốt đi.

“Ngươi cảm miệng cho ta.” Niệm Vân từ trước tới nay luôn kiêu căng, vừa rồi vừa bị Phái Hương chọc tức, hiện tại lại có Xuân Văn châm chọc, tâm cao khí ngạo như nàng sao mà chịu được? Lập tức, nàng ta liền gây khó dễ cho Xuân Văn.

“Ta không có tư cách, ngươi có tư cách chắc? Hừ, ít giả bộ thanh thuần cho ta. Không chừng, trong lòng ngươi còn đang nghĩ làm cách nào để leo lên giường của đại thiếu gia đây.”

Xuân Văn rốt cục không nhịn được những từ ngữ xấu xa của Niệm Vân, giọng nói cũng đã hơi lên lên.

“Niệm Vân, ngươi đừng có mặt mũi lại muốn tiến tới một thước.”

Niệm Vân hừ lạnh một tiếng “Áy da, cái này mà đã chịu không nổi rồi? Chắc chắn, cũng không lấy nước tiểu mà làm gương coi thử bộ dạng mình, vậy mà cũng dám gặp mặt đại thiếu gia. Coi chừng có ngày mặt mày trước mặt đại thiếu gia mà còn không biết.”

Xuân Văn không nhẫn nhịn nổi nữa “Niệm Vân, chúng ta đều đang bị tuyển vào Tinh Xu viện, ngươi sao cứ nói chuyện khó nghe đã thương người ta như vậy?”

Niệm Vân khinh thường nhìn nàng một cái “Chê ta nói chuyện khó nghe sao, vậy ngươi đừng nghe. Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, ngươi tốt nhất đừng có mà động tâm tư.”

Xuân Văn cười lạnh “Ta xem, người động tâm niệm mới là ngươi đấy. Còn có, không cần suy bụng ta ra bụng người. Phái Hương tuy ảng thanh ngạo nhưng giống như ngươi nghĩ sao? Bằng dung mạo của nàng, nếu thực sự có ý, ngươi cho là đại thiếu gia thật sự có thể chú ý tới ngươi?” Nàng nói xong liền không để ý tới Niệm Vân nữa, xoay người đi vào.

Niệm Vân chửi nhỏ một tiếng “Tiện nhân.”

Nàng xoay người chuẩn bị vào nhà, rồi lại đột nhiên nhớ tới vòng ngọc vỡ vụn trên đất.

“Rốt cuộc cái thứ này đáng giá khiến nàng ta điên cuồng vậy sao?” Nàng lăm bầm lâu bàu một câu, sau đó xoay người nhặt lên.

“Tuy rằng nát nhưng nhìn không tệ, nếu sửa tốt cũng có thể bán được giá.” Nàng sờ sờ vết máu trên cổ, trong lòng lại giận dữ.

“Con tiện nhân chết tiệt, không biết có để lại sẹo không nữa.” Niệm Vân luôn tự phụ về mỹ mạo của mình, đã sớm hạ quyết tâm ngày sau sẽ dựa vào khuôn mặt này mà bò lên giường chủ tử, dù làm đi nãi nãi cũng được vinh hoa phú quý cả đời. Nói thật, dung mạo Niệm Vân không kém. Da trắng như tuyết, dung nhan như ngọc. Tuy rằng không bằng Phái Hương nhưng không mất đi điểm lệ ôn nhu. Chẳng qua trên người Phái Hương là khí chất lạnh lùng trong trẻo, nàng dù thế nào cũng không học được, cho nên mới ghen tị, mới luôn gây khó dễ cho Phái Hương.

“Quên đi, cái vòng tay này coi như phí chữa bệnh cho ta.” Nàng cảm thấy mỹ mãn cầm vòng tay vỡ vụn vào phòng, phịch một tiếng đóng cửa lại. Cửa đã đóng vẫn nghe thấy âm thanh chửi mắng vang ra.

Thu Minh Nguyệt đứng yên tại chỗ, lù lù bất động.

“Tiểu thư?” Hồng Ngạc theo bên người Thu Minh Nguyệt đã lâu, cũng ít nhiều có bản lĩnh thấy bề ngoài không sợ hãi. Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, nàng đều chỉ yên lặng mà quan sát. Giờ phút này bão táp đã ngừng, chủ tử nhà mình lại không có ý rồi đi, không khỏi có chút nghi hoặc.

Thu Minh Nguyệt không quay đầu lại “Đi hỏi thăm một chút thân thể của Phái Hương, trước khi nàng ta vào Thu phủ đã phát sinh chuyện gì. Mọi chuyện đều phải hỏi thăm cho rõ ràng.”

Tuy rằng không rõ tại sao chủ tử lại quan tâm tới một nha hoàn, nhưng Hồng Ngạc vẫn thuận theo.

“Vâng.”

Thu Minh Nguyệt nhìn sắc trời “Ừ, cũng không còn sớm nữa, về thôi.”

Trở lại Tuyết Nguyệt các, sắc trời đã tối, ánh trăng đã rọi khắp trời đêm. Thu Minh Nguyệt dùng bữa tối, tắm rửa xong thì chuẩn bị lên giường, lại đột nhiên phát hiện ngoài cửa sổ có bóng người di động. Nafnfnhisu mầy, cúi đầu thấy mình vẫn còn mặc lý y (áo trong, liền tùy tay cầm một kiện áo khoác lên người. Nàng đi đến bên cửa sổ, nhìn thiếu niên tuyết sắc đang ngồi dưới ánh trăng, nàng một chút cũng không ngoài ý muốn.

“Ngươi lại đến làm gì?”

cách một cửa sổ, Phượng Khuyên Li nhìn nàng, ánh mắt sáng như sao.

“Ta có thể vào không?” Hắn nhìn nàng, thật cẩn thận dò hỏi.

Thu Minh Nguyệt có chút kinh ngạc, Phượng Khuyên Li lại rũ mắt xuống.

“Nếu ngươi không muốn thì thôi vậy. Danh tiết nữ tử rất quan trọng, ngươi...”

“Vào đi.” Thu Minh Nguyệt bỏ lại hai chữ rồi xoay người, không nhiều lời nữa.

Phượng Khuynh Li còn chưa nói xong lời đang nghẹn ở cổ họng, con ngươi nháy mắt đã sáng như sao. Hắn thấy nàng nhân tàn nằm ở tháp thượng, lười biếng nói:” Nhân sinh ngắn ngủi, lời đồn lợt vào tai bất quá chỉ là hư vô. Không quan trọng. Để ý sao? Sinh mệnh chỉ có vài chục năm, có rất nhiều việc so với lời đồn đãi khó nghe còn quan trọng hơn nhiều. Cần gì vì một ít trà dư tửu hậu mà tăng gánh nặng cho bản thân?”

Phượng Khuynh Li vừa mới kích động tiến đến cửa sổ, nghe vậy thì ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy dưới ánh nến lập lòe, dung nhan nữ tử như tuyết, mặt mày thanh lệ hiện lên.

Xuất trần?

Dường như cảm giác được tầm mắt đánh giá của hắn, Thu Minh Nguyệt nhếch mày.

“Ngươi buổi tối chạy tới đây chẳng lẽ chỉ để ngẩn người?”

Phượng Khuynh Li mím môi, trước nhìn nhìn bên ngoài. Thu Minh Nguyệt lập tức hiểu ý:” Bọn Hồng Ngạc sẽ không vào đây. Đương nhiên miễn là không làm ra động tĩnh quá lớn.”

Phượng Khuynh Li nghĩ đến lần trước hắn tùy tiện xông vào khiến nàng sợ tới mức kêu ra tiếng. Nếu không nhờ nàng phản ứng nhạy bén ném hắn lên giường thì... Nhớ đến ngày ấy, bóng đêm như nước, trong không khí ngập tràn mùi thơm cơ thể nàng, quanh quẩn không dứt.

Từ chi mềm mại đụng vào nhưng lại cảm thấy tâm hắn như nhảy nhót thật mạnh...

Bên tai hắn đột nhiên nổi lên một tia đỏ ửng, đôi mắt hoa đào trở nên mù mịt mênh mông.

Thu Minh Nguyệt kỳ quái nhìn hắn:” Đây, ngươi rốt cuộc bị sao vậy?”

Phượng Khuynh Li đột nhiên hoàn hồn, hoảng sợ việc mình cư nhiên lại có ý nghĩ kỳ quái đối với hành động vô ý thân mật lần trước, trong khoảng thời gian ngắn có chút xấu hổ.

Một nữ tử dù nhiễm một hạt bụi nhỏ nhất cũng là một loại dâm loạn vũ nhục.

“Ta...” Hắn xấu hổ, nói chuyện cũng ấp a ấp úng.

“Ta chỉ là... chỉ là...”

Thu Minh Nguyệt nghiêng đầu nhìn hắn, đánh giá hắn từ trên xuống dưới, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

“Được rồi, đừng ấp úng nữa. Đã khuya rồi, ta còn muốn đi ngủ.”

Phượng Khuynh Li ngẩng đầu, thấy ánh mắt nàng đang mỉm cười, giọng điệu cũng không lạnh lùng như hai lần trước thì lòng hắn cũng mềm nhũn theo.

“Nha hoàn tên Phái Hương kia...”

Phượng mâu của Thu Minh Nguyệt đột nhiên nheo lại, lạnh giọng chặn lời hắn.

“Ngươi theo dõi ta?”

Phượng Khuynh Li sững sốt, thấy ánh mắt nàng vừa rồi mang ý cười nháy mắt lại băng hàn, tràn ngập phẫn nộ và chán ghét thì lòng hắn cũng chợt nhói, định mở miệng giải thích.

“Ta... không phải, ta chỉ là...”

“Đủ rồi!” Thu Minh Nguyệt thấp giọng nói một tiếng, nghiêng người không nhìn hắn nữa, lạnh lùng nói:” Ta không cần giải thích, cũng không cần ngươi giúp đỡ.” Nàng quay đầu, nhìn hắn, gần từng chữ:” Ta ghét bị theo dõi, ghét bị giám thị, cũng ghét việc người của ta bị giám thị. Ngươi nghe rõ chưa?”

Phượng Khuynh Li ngạc nhiên nhìn nàng, chỉ cảm thấy nữ tử trước mặt có ánh mắt sắc như kiếm, lạnh như băng, như sương. Hắn ngậm hạ mắt, có chút tự giễu.

“Hiểu rồi.” Hắn mở miệng muốn nói gì nữa, nhưng lại chạm tới dung nhan lạnh mạc của nàng, lời chưa nói ra đành nuốt vào bụng.

“Ngươi... sớm đi nghỉ đi.” Nhịn xuống, hắn cuối cùng nói ra:” Nha hoàn kia vẫn là nhanh chóng đuổi đi thôi. Nàng ta có quan hệ với tả tướng phủ.” Dứt lời, hắn cũng nhanh chóng biến mất.

Thu Minh Nguyệt nhíu mày. Tả tướng phủ? Phái Hương chỉ là một nha hoàn, sao có thể có quan hệ với tả tướng phủ?

Nàng nhu nhu huyết thái dương. Thôi quên đi, không nghĩ nữa, dù sao cũng đã cho người đi dò hỏi, ngày mai hãy tính.

Ngoài cửa sổ, Phụng Khuyết Li cũng chưa đi mà chỉ nhìn bóng dáng bên trong phòng kia, ánh mắt quẩn luyến mà âm thầm.

Phía sau, Lãnh Tu rốt cục nhin không được nói:” Thế tử, vì sao không nói cho Ngũ cô nương biết người là muốn trợ giúp nàng?”

Phụng Khuyết Li lại trầm mặc không nói

Thật lâu sau, hắn mới ngẩng đầu, giọng nói bình tĩnh.

“Đi thôi.”

.....

Ngày thứ hai, Hồng Ngọc vội vàng đến đêm tinh tình báo nói lại cho nàng. Sắc mặt nàng khẽ trầm xuống.

Phái Hương, một nha hoàn nhỏ nhỏ, vậy mà sau lưng lại che dấu nhiều chuyện xưa như vậy. Càng khiến nàng kinh ngạc là, Hồng Ngọc thế nhưng lại có thể trong thời gian ngắn ngửi ra được những chuyện thế này. Giải thích duy nhất chính là do có người trợ giúp. Ý tưởng này vừa xẹt qua thì người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Phụng Khuyết Li. Tối hôm qua nàng vừa phát hiện Phái Hương có vấn đề, người nọ đã chạy đến tự nói với mình. Nếu không phải mình đột nhiên lạnh nhạt với hắn thì phỏng chừng hắn đã tính toán đem chuyện này nói lại cho mình đi? Chỉ là, vô duyên vô cớ, vì cái gì hắn phải giúp nàng?

Thu Minh Nguyệt không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ nữa. Thu phủ còn có một đồng sai lang hồ báo chờ nàng ứng phó, nàng nào có tinh lực trông nom cái thế tử gia thoát nhìn như nhu nhược kỳ thực bí hiểm kia? Thôi, nếu có người giúp đỡ, nàng cũng vui vẻ nhận lấy. Đương nhiên là trừ khi hắn có mục đích khác. Nếu không -

Bất quá, chuyện trọng yếu nhất hiện tại cũng không phải chuyện này. Tiết Quốc hầu phu nhân sắp tới, đồng nghĩa với việc Thu Minh Ngọc sắp được thả ra. Tiết quốc hầu là thiện hay ác? Từ xưa tới nay, đương gia chủ mẫu của thế gia vọng tộc có mấy người thiện lương chứ? Phỏng chừng đầu óc ngốc nghếch của đại phu nhân chỉ là số lẻ thôi, còn có một nhị phu nhân tâm cơ thâm trầm không dễ đối phó nữa. Tuy rằng lúc này nhìn như bà ta muốn giúp đỡ mình, nhưng nói trắng ra mục đích của bà chính là quyền chưởng gia. Thu Minh Ngọc bị cầm tù, uy tín của đại phu nhân cũng yếu đi. Như vậy, nhị phu nhân nhất định nhân cơ hội này khuếch trương quyền lực. Đối với mình, việc này thật sự không có lợi.

Thu Minh Nguyệt trầm ngâm trong chốc lát, mắt phượng híp lại. Cũng tốt, nhân cơ hội này chen ép nhị phu nhân một chút. Tuy rằng có thể Thu Minh Châu cũng sẽ chịu một chút ảnh hưởng nhưng cũng không tổn hại gì lớn.

Chủ ý đã quyết, Thu Minh Nguyệt sẽ không tiếp tục rối rắm nữa. Mỗi ngày sẽ ngẫu nhiên đi thăm đệ đệ Thu Minh Thụy, và lần nào cũng bắt gặp Thu Minh Hiền ở đó. Thu Minh Hiền tài hoa hơn người, học thức uyên bác, đối với Minh Thụy mà nói thật sự là một lão sư tốt. Thu Minh Nguyệt cũng rất khó hiểu, vì sao một nhị phu nhân tâm cơ thâm trầm lại có một nhi tử ôn nhu âm áp như vậy?

Thu Minh Hiền đã mười bảy tuổi, bình thường thiếu gia nhà khác ở tuổi này đã sớm cưới vợ. Nhị phu nhân cũng đã giúp hắn nghị hôn, có thể không quá hai tháng nữa, trong phủ liền có việc vui rồi.

Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một tiếng.

Nếu như không có trận xuyên không này, nàng cũng có thể sớm kết hôn rồi. Người đàn ông vẫn luôn bao dung cưng chiều nàng, giờ phút này... đang làm gì? Hay vẫn đang đau buồn bởi cái chết của nàng? Một năm, nói dài cũng không dài, bảo ngăn cũng không ngăn. Nàng không biết, thời không này có tồn tại song song với nơi kia không? Nơi này một năm, vậy thế giới kia thì sao? Là một anh giờ, một ngày? Hay mười năm trăm năm?

Nếu là về trước, như vậy hắn là nàng đang nằm ở bệnh viện, hắn ngày ngày canh giữ bên giường nàng, chờ mong nàng tỉnh lại? Nếu là về sau, hẳn chắc cũng đã tan biến khỏi hồng trần, quên đi thứ đã từng khắc cốt铭 tâm?

Nhắm mắt lại, Thu Minh Nguyệt ánh mắt mê luyến tự giễu.

Có lẽ, xuyên qua dị thế, đối với nàng lại là lựa chọn tốt nhất. Nàng không cần vì thâm tình của hắn mà chấp nhận gả cho hắn, cũng không cần phải áy náy việc vĩnh viễn cũng không thể động tâm với hắn.

Một trận gió thổi thối, mùi thơm trầm đậm từ từ nhập vào mũi.

Mà ở một góc tối nàng không thấy được, một nam tuwr đẹp đẽ cao quý lẳng lặng chăm chú nhìn nàng.

Giờ phút này, yên tĩnh, lặng lẽ không tiếng động.

~

Trời hửng sáng, từng tia nắng ban mai rơi xuống. Thu Minh Nguyệt rửa mặt xong liền đi thỉnh an lão thái quân. Vừa tới Thọ An viện, nha hoàn Trầm Hương bên người lão phu nhân đã đi tới cười nói:” Ngũ tiểu thư, người đến rồi, lão thái quân vừa rồi còn nhắc tới người đó.”

Thu Minh Nguyệt cười cười:” Tối hôm qua lo ngắm sao, ngủ hơi muộn. May mắn ta đã phân phó Hạ Đồng thu thập sương từ sớm, bằng không hôm nay thật có lỗi rồi.”

Hai người nói xong đã đi tới đại sảnh, nghe được bên trong truyền tới giọng nói xa lạ, Thu Minh Nguyệt kinh ngạc.

“Tổ mẫu có khách sao?”

Trầm Hương cười” là tỷ tỷ ruột của đại phu nhân, Tiết quốc Hầu phu nhân.”

Tiết quốc Hầu phu nhân? Tôi nhanh thật. Thu Minh Nguyệt dừng một chút, sau đó theo Trầm Hương đi vào. Tiếng nói truyền bên trong nhất thời dừng lại. Nàng không nhìn lung tung chỉ thỉnh an lão thái quân.

“Minh Nguyệt thỉnh an tổ mẫu.”

Lão thái quân về mặt từ ái, phát phát tay ý bảo nàng đứng lên.

Thu Minh Nguyệt vừa đứng dậy liền nghe thanh âm của một phu nhân vang lên.

“Đây là ngũ cô nương phải không, quả thật là rất xinh đẹp.”

Thu Minh Nguyệt nâng mắt, thấy bên phải lão thái quân là một phu nhân ung dung đẹp đẽ, thân mang y phục ngũ thái, khuôn mặt có vài phần tương tự với đại phu nhân, đặc biệt là cặp mắt kia, nhìn là biết bà ta là một người khó đối phó.

Lão thái quân lúc này mới giới thiệu cho nàng” Đây là di mẫu của con.”

Thu minh Nguyệt hơi mỉm cười quý gối” Minh nguyệt gặp qua di mẫu.”

Tiết quốc hầu phu nhân khoe mắt khẽ cười” Ngũ cô nương rất biết lễ nghĩa. Trẻ như vậy cũng không quên mang trà cho lão thái quân.”

Lão thái quân nhú mày, đáy mắt ẩn chứa sự không vui. Thu Minh Nguyệt nhú mày, đây là châm chọc nàng không tôn trọng lão thái quân, ngay cả việc thỉnh an mỗi ngày cũng tới muộn đây mà.

Nàng thu hồi ánh mắt, khiêm tốn nói” Vừa vò xuân, người dễ bị mệt mỏi, nếu uống trà lời thơm đậm ngon miệng, không những tinh thần được nâng cao, không còn buồn ngủ còn có thể đẩy hàn khí từ trong cơ thể ra, kéo dài tuổi thọ. Tổ mẫu vài ngày trước cảm thấy người mệt mỏi, Minh Nguyệt bắt tài mới suy nghĩ tới chủ ý này.” Nàng nói xong thì mắt cũng đỏ ửng.

“Khiến di mẫu chê cười.”

Tiết quốc hầu phu nhân ánh mắt lóe lên. Nha đầu kia so với tướng tượng của bà còn thông minh hơn.

Lão thái quân cũng vừa lòng gật gật đầu nói với Thu Minh Nguyệt” Hôm nay con pha trà gì cho ta đây. Dạo gần đây trà hoa quế con đem cho ta thật rất ngon.”

Thu Minh Nguyệt bước lên” Là trà hoa cúc ạ.”

“Trà hoa cúc?” Lão thái quân hứng thú hỏi.

“Vâng.” Thu minh Nguyệt tiếp nhận ấm trà nóng từ tay Hạ Đồng, đem cánh hoa cúc đã phơi nắng bỏ vào trong, lấy nước ấm ngâm qua. Hương trà lượn lờ, khói sương nồng đậm từ đầu ngón tay trắng nõn của nàng khẽ dâng lên.

Khói trắng phảng phất hương hoa tán ra trong không khí làm người ta cảm giác vô cùng thoải mái.

“Trà hoa cúc có thể ức chế nhiều loại bệnh, tăng cường sự co giãn của mạch máu, giảm bớt tâm suất.” Nàng mỉm cười đưa trà cho lão thái quân.

“Tổ mẫu thử trước một lần, nếu thích, tôn nữ mỗi ngày đều pha cho người.”

Lão thái quân nhấp một ngụm, mùi hoa lượn lờ nơi chóp mũi, tràn ứ vào miệng thì đắng, nhưng không gây cảm giác buồn nôn, dư vị còn đọng mãi.

“Ừ, rất ngon.” Lão thái quân gật đầu, cười từ ái.

Lúc này, Tiết quốc Hầu phu nhân cũng cười” Trà hoa cúc? Ta chưa từng nghe đến việc hoa cúc cũng có thể pha trà để uống.”

Lão thái quân liếc mắt nhìn bà ta một cái” Tiết phu nhân cũng ném thử một chút xem.”

Tiết quốc Hầu phu nhân cũng đang có ý này. Bà thật sự muốn nhìn xem một thứ nữ nho nhỏ đến tột cùng là có bản sự gì khiến lão thái quân yêu thích như vậy, ngay cả hai chất nữ ruột của bà cũng đều thua kém.

Trầm Hương mang trà dâng lên cho Tiết quốc Hầu cùng đại phu nhân, đại phu nhân ghét bỏ căn bản không muốn uống, nhưng Tiết quốc Hầu lại khẽ nhấp một ngụm, đôi mắt chợt lóe. Bà đặt ly trà xuống, ý cười trên mặt dày thêm vài phần.

“Quả thực là trà ngon.” Bà liếc mắt nhìn Thu Minh Nguyệt đang tĩnh tọa một bên, thấy nàng mặc váy đoàn điệp bách hoa, mi nhãn như họa, hai má phớt

nhuận non mềm, trên đầu đeo một cây trâm ngọc bích, tuy rằng mới mười ba tuổi cũng đã nhận ra nhan sắc khuynh thành. Nàng lẳng lặng ngồi một chỗ, trên người tràn ngập khí chất tao nhã, cao quý.

Cao quý? Tiết quốc Hầu phu nhân trong lòng hoảng hốt. Bà sao lại dùng từ cao quý để chỉ một thứ nữ thân phận dê tiện chứ?

Nha đầu này không đơn giản, chỉ cần khuôn mặt kia đã có thể ngăn cản tiền đồ của hai chất nữ.

Bà trầm mặc nhìn Thu Minh Nguyệt, khoe miệng khe khẽ, nói với lão thái quân:” Ngủ cô nương tuổi còn nhỏ đã duyên dáng đáng yêu, tương lai không biết sẽ khiến bao thiếu niên tài tử ái mộ nữa.” Bà đột nhiên hỏi, lại nói tiếp:” Chẳng biết đã được nghị thân chưa?”

Lão thái quân sắc mặt có chút không vui, nhưng vẫn nói:” Minh Nguyệt mới mười ba tuổi, không vội.”

Đại phu nhân cũng hiểu ý của Tiết quốc Hầu phu nhân, ánh mắt nhìn về phía Thu Minh Nguyệt hiện lên tia độc ác.

Tiết quốc Hầu phu nhân cười nói:” Đúng lúc, Kiệt ca nhi nhà ta cũng đã tới tuổi lập gia đình, nếu...”

“Tiết phu nhân.” Lão thái quân thân nhiên đánh gãy lời nói của Tiết quốc Hầu phu nhân:” Phu nhân đại giá quang lâm, hàn xá vẻ vang cho kẻ hèn này. Không biết hôm nay phu nhân đến đây là có chuyện gì?” Tiết Vũ Kiệt, thứ tử của một di nương đã chết, háo sắc lại nhát gan, Tiết quốc Hầu phu nhân nói gì hần nghe nấy. Bằng thủ đoạn của Tiết Quốc hầu phu nhân, Minh Nguyệt nếu thực sự qua đó, còn có ngày lành sao?

Ý cười trên mặt Tiết quốc Hầu phu nhân cứng đờ, đáy mắt hiện tia lên tuwasc giận. Đại phu nhân cũng là đón lời của lão thái quân:” Tỷ tỷ, Hoa ca nhi đâu, hôm nay không phải nó cũng tới sao?”

Tiết Quốc Hầu phu nhân có chút tiếc rên sắc không thành thếp nhìn muội muội ruột này, thật sự là quá ngu xuẩn. Khó trách nhiều năm như vậy nó vẫn chưa thu phục được Thu trọng Khanh. Đại phu nhân cũng mặc kệ nhiều như vậy. Minh Ngọc đã mười bốn rồi, đã đến lúc nghị thân. Thu gia là cao môn đại tộc, phu gia ngày sau của nữ nhi đương nhiên cũng không thể kém. Đại nữ nhi Minh Hà đã gả cho Trung Sơn Bá, thế sự hòa thuận ân ái. Minh lan còn nhỏ, nhưng Minh Ngọc cũng không thể đợi được nữa. Danh vọng vọng tót trong kinh thành cũng nhiều, nhưng tầm mắt của đại phu nhân rất cao, luôn cho rằng nữ nhi nhà mình là phượng hoàng, nhất định phải gả cho vương tôn công hầu.

Vừa lúc đích trưởng tử của tỷ tỷ còn chưa nghị thân, bà đã đánh chủ ý tới thế tử Tiết Vũ Hoa của Tiết quốc hầu. Về phần Thu Minh Nguyệt và Trầm thị, bà tạm thời không có thời gian đi trông nom. Sớm muộn cũng có ngày bà sẽ thu thập hai tiện nhân này.

Tiết Quốc Hầu phu nhân tuy rằng hận đại phu nhân nóng nảy, nhưng sắc mặt vẫn hòa hoãn nói:” Ta vốn tưởng Ngọc tỷ nhi đang trong phòng thái quân, mà Hoa ca nhi cũng không tiện tới đây nên đã bảo sai vật mang nó ra hoa viên rồi.” Bà dừng một chút, lại nói:” Ngọc tỷ nhi đâu, ta đã lâu không thấy nó, thật sự rất nhớ.”

“Minh Ngọc nó...” Đại phu nhân muốn nói lại thôi, hình như có nhiều ẩn ý.

Tiết quốc Hầu phu nhân nhíu mày:” Minh Ngọc làm sao? Bệnh à? Vậy để ta đi thăm nó.” Bà nói xong liền muốn đứng dậy.

“Không có, nó...” Đại phu nhân vội vàng ngăn cản. “Minh Ngọc không phải bệnh, mà là...”

“Đây là vì sao?” Tiết quốc Hầu phu nhân nghi hoặc hỏi.

Đại phu nhân ngẩng đầu nhìn lão thái quân. Lão thái quân đáy mắt xẹt qua tia khôn khéo, cười nói:” Mấy ngày trước ta gặp phải ác mộng, Minh Ngọc là đứa bé hiếu thuận, vì giúp ta giải ưu lo mà đóng cửa trong phòng cả ngày sao chép kinh phật, hiện giờ cũng được vài ngày rồi.” Bà dừng một chút, phân phó nói:” Trầm Hương, đi gọi tam tiểu thư tới đây.”

Đại phu nhân mừng rỡ, trong lòng biết đây là lão thái quân đã giải cảm tức cho Minh Ngọc.

Tiết quốc Hầu phu nhân cũng tươi cười nói:” Thật không? Minh Ngọc thật đúng là biết săn sóc. Rốt cuộc vẫn là đích tôn nữ, rất biết quy củ. Phật có đại lý, tinh tâm hóa thân. Thật ra so với uống trà này nọ hữu dụng hơn nhiều.” Bà nói xong liền như vô ý liếc Thu Minh Nguyệt đang ngồi một bên. Thu Minh Nguyệt trên mặt bình tĩnh, trong lòng cười lạnh. Tiết quốc hầu phu nhân ý nói nàng thân là tôn nữ, mắt thấy tổ mẫu gặp ác mộng liên tục lại không biết giải khổ, chỉ biết đầu cơ trục lợi, ngậm chút lá trà đồi lấy niềm vui của thái quân. Đã vậy còn liên tục châm biếm nàng là một thứ nữ, rốt cuộc không bằng được đích nữ từ nhỏ sinh trưởng ở danh môn.

Xem thái độ bà ta hôm nay, chỉ sợ bà đến không đơn giản chỉ vì giúp Minh Ngọc giải trừ cảm tức. Có lẽ là muốn cùng đại phu nhân thân cận thêm thân, gả nữ nhi gì đó đi.

Thu Minh Nguyệt cúi đầu nhìn đóa hoa trời nổi trong tsach trà. Tâm cơ của Tiết Quốc hầu phu nhân này không chỉ cao hơn đại phu nhân vài phần đâu.

Lại nói tới Thu Minh Ngọc, từ khi nghe tin Tiết quốc Hầu phu nhân vào quý phủ thì trong lòng đã nhảy nhót. Quả nhiên, không lâu sau, người bên cạnh lão thái quân đã tới báo, Tiết Hầu phu nhân uốn gối nàng. Trong lòng nàng hưng phấn, vội vàng tắm rửa sơ, ăn mặc cầu kỳ mang theo nha hoàn đến Thọ An Viên. Trên đường gặp được Thu Minh Lan, thế là hai người cùng đi. Thời điểm đi ngang qua hoa viên, Thu Minh Lan tình mắt nhìn thấy một bóng dáng xanh ngọc đang đứng bên trong.

Thân ảnh hần cao ngất thon dài, tựa như trúc, như tùng.

Nàng lôi kéo tay áo Thu Minh Ngọc:” Tam tỷ, tỷ xem nam tử kia là ai vậy?”

Thu Minh Ngọc miễn cưỡng nhìn qua, vừa lúc thấy nam tử kia nghiêng thân đến. Ánh nắng chiếu xuống rọi lên bóng dáng cao to của hắn, khuôn mặt như khoc, đặc biệt là đôi mắt hoa đào hẹp dài, hơi hơi chớp động liên như cả rừng đào đang nở. Ngay cả bách hoa dạt dào trong hoa viên khi đứng trước mặt hắn cũng như mất đi nhan sắc.

Thu Minh Ngọc ngẩn ngơ, sau đó khuôn mặt lập tức đỏ ửng, cuống bộ không khống chế được tiến về phía trước.

“Tam tỷ, tỷ làm gì vậy?” Thu Minh Lan cũng bị dung mạo của nam tử kia làm sợ ngây người, tim đập nhanh không ngừng. Nhưng khi thấy Thu Minh Ngọc muốn đuổi tới, nàng lập tức ngăn cản.

“Ta...” Thu Minh Ngọc lúc này mới ý thức được cử động của mình có bao nhiêu luống cuống, xấu hổ đỏ mặt, nhưng ngoài miệng vẫn nói:” Trong phủ sao lại có nam tử xa lạ? Nhất định là người gác cổng sơ hở. Ta phải đi xem sao, vạn nhất là đấng đồ tử thi sao?” Nàng vì mình tìm được lý do tốt như vậy mà đắc ý, hoàn toàn không để mắt tới thái độ xem thường của Minh Lan.

“Tam tỷ, tỷ tay trái gài không chặt, nếu thật sự là đấng đồ tử, tỷ sẽ làm thế nào?”

Thu Minh Ngọc trừng mắt với nàng, không còn lời nào để nói.

Lúc này, Đại Mạo đã đến đây, thấy Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan mắt to mắt nhỏ trừng nhau thì không khỏi sùng sốt.

“Tam tiểu thư, lục tiểu thư, sao hai người vẫn còn ở đây?”

Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan nhất tề quay đầu, lại trừng mắt với nàng.

Đại Mạo bị trừng đến khó hiểu, lại nghe thấy Thu Minh Lan lạnh lùng hỏi:” Nam tử kia là ai?” Nàng chỉ tay vào nam tử đang ở trong hoa viên.

Nam tử kia cũng tựa hồ đã nghe thấy động tĩnh bên này, chậm rãi đi tới/

Đại Mạo cả kinh, vội vàng hành lễ.

“Nô tỳ gặp qua thế tử.”

“Thế tử?” Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan nhất tề kinh hô. Càng nhìn, cả nàng càng cảm thấy nam tử này thật đẹp, ngọc nhan sáng quắc. Hai người không khỏi lại đỏ bừng mặt, ngay cả nam nữ khác biệt cũng không thêm để ý.

Tiết Vũ Hoa nhũ mây, đôi mắt hẹp dài nhìn không rõ là vui hay buồn. Hai tiểu thư khuê các này, thấy nam tử xa lạ thế nhưng lại chẳng có chút kiêng dè không nói, lại còn nhìn hắn đến ngẩn người. Giáo đường như vậy, quả nhiên cô phu thanh danh trăm năm của Thu gia.

Đại Mạo nhìn ra Tiết Vũ Hoa có chút mất hứng, vội vàng nói với Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan:” Tam tiểu thư, lục tiểu thư, đây là Tiết quốc Hầu thế tử, là biểu ca của hai vị.” Sau đó, nàng hướng Tiết Vũ Hoa nói:” Thế tử, đây là...”

“À ~ ” Tiết Vũ Hoa kéo dài giọng nói, đánh gửi lời Đại Mạo:” Thì ra hai người là nữ nhi của tiểu di?” Khóe miệng hắn khẽ nhếch, lại yêu nghiệt cười, khiến hai đại tiểu thư của Thu gia thiếu chút nữa mê muội tới quên đường. Tiết Vũ Hoa lại thấy hèn mọn. “Biểu đây là là đang... ngắm hoa?”

Rõ ràng là châm chọc, Thu Minh Lan xoay cái đỏ mặt. Vậy mà Thu Minh Ngọc còn mở đôi mắt long lanh nhìn hắn, dùng sức gật đầu.

“Đúng vậy, biểu ca. Huynh tới khi nào?”

Thu Minh Lan lúc này hận không thể chui xuống hố mà trốn. Nàng sao lại có một tỷ tỷ không có đầu óc như vậy chứ?

Đáy mắt Tiết Vũ Hoa hiện lên tia chán ghét nhưng vẫn duy trì phong độ quân tử.

“Ta theo mẫu thân đến thăm tiểu di, không nghĩ rằng lại đúng lúc gặp hai vị biểu muội. Quả thật trùng hợp.”

“Đúng vậy đúng vậy, người ta nói: có câu thì ngàn dặm cũng gặp...” Thu Minh Ngọc tựa như đích sát vào người Tiết Vũ Hoa, cũng không nghe ra ý tứ châm chọc của hắn, theo bản năng thốt ra mấy câu, lại bị Thu Minh Lan kéo ống tay áo, giọng nói có chút lớn kêu lên.

“Tam tỷ.”

Thu Minh Ngọc sùng sốt, lúc này mới kịp phản ứng mình vừa rồi nói cái gì. Nhất thời, cả mặt lẫn cổ đều đỏ bừng.

Xi-

Thu Minh Nguyệt rút cuộc nhìn không được bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Kinh nghiệm sơ ngộ, giải cứu Minh Như

Tiết Vũ Hoa sững sốt, ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy ở góc khuất hành lang có một cô gái đang đứng. Nàng một thân nhẹ nhàng nhưng lại cao quý thanh nhã. Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn bằng bàn tay, tuy không hề trang điểm nhưng lại giấu không được dung nhan tuyệt sắc đoan trang. Giờ phút này nàng thân nhiên đứng, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười bất ngờ, một đôi mắt phượng lóe sáng tựa như sao trên trời, câu đi hồn phách người nhìn. Thấy hẳn nhìn qua, nàng lập tức thu lại ý cười, nhưng trong mắt vẫn ẩn chứa chút lạnh lợi.

Trong lòng Tiết Vũ Hoa như nổ lớn một cái, một dòng nước ấm xa lạ xẹt qua nội tâm tịch mịch khiến hắn ngây ngốc.

Thu Minh Ngọc cũng nghe được tiếng cười kia, đột nhiên quay đầu liền nhìn thấy Thu Minh Nguyệt đang cười nhạo nàng, không khỏi tức giận nói:

“Tiểu tiện nhân nguoi, cười cái gì chứ?”

Thu Minh Lan thâm kêu không ổn. Quả nhiên, trong phút chốc, đáy mắt Thu Minh Nguyệt xẹt qua tia sáng lạnh, không nhanh không chậm đi đến đây.

“Tam tỷ vừa mới nói gì, muội nghe không rõ lắm.”

Giọng nói của nàng thanh nhã dễ nghe, mang theo mùi hoa lan thơm ngát. Theo từng bước chân tao nhã của nàng, làn váy như gợn sóng tầng tầng, tạo nên một bức màn mỏng ảo mộng.

Thu Minh Nguyệt tuy rằng vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói không mang theo tức giận nhưng giờ phút này, khi Thu Minh Ngọc nhìn thấy nàng thì trong lòng bỗng nhiên dâng lên một sự khủng hoảng. Nàng cảm thấy, trên người Thu Minh Nguyệt tản ra một cỗ uy nghiêm vô hình, ép tới nàng gần như thở không nổi. Nhưng nàng lại chợt nhớ ra, nàng ta chẳng qua chỉ là một thứ nữ nhỏ nhoi, nàng sợ cái gì? Nàng là đích nữ mà.

Nghĩ đến việc vừa rồi nàng thế nhưng lại sợ hãi con tiện nhân kia thì con tức giận lại bùng lên, thậm chí quên luôn cả Tiết Vũ Hoa còn đang ở đây.

“Ta nói nguoi, con tiện nhân này, nguoi...”

“Tam tỷ.” Thu Minh Nguyệt không vội không giận, một đôi phượng mâu chứa đầy ý cười nhìn nàng ta.

“Phụ ngôn hữu vân, bất đạo ác ngữ, thì nhiên hậu ngôn, bất yếm vu nhân.” Nàng nhướn mày nhìn khuôn mặt khề biến sắc của Thu Minh Ngọc, ngữ điệu nhẹ nhàng, trầm thấp..

“Mẫu thân xuất thân từ danh môn, có nghĩa là người đối với tam tông tứ đức của nữ tử nhớ rất rõ. Tam tỷ từ nhỏ được nuôi dưới gối người, đáng ra nghe nhiều phải thuộc. Nếu lời vừa rồi bị tổ mẫu nghe thấy, tỷ nói xem, tỷ có thể sẽ bị trách phạt sao chép nữ giới không?”

Hốc mắt Thu Minh Ngọc co rụt lại, đáy mắt hiện lên chút sợ hãi, nhưng nàng ta vẫn như cũ bướng bỉnh nói: “Nguoi dám!”

Thu Minh Nguyệt cười đến vân đạm phong khinh, đem nhánh tóc trước ngực hất ra sau, giọng điệu vẫn đạm mạc nói: “Giáo huấn mấy ngày trước xem ra tam tỷ vẫn không ghi tạc trong lòng.”

Nàng bỗng nhiên dừng một chút, liếc mắt nhìn Tiết Vũ Hoa vẫn nhếch mày đứng xem cuộc vui này giờ.

“Tam tỷ quên ngày ấy tổ mẫu đã nói gì sao? Tỷ đã mười bốn rồi. Mẫu thân quả nhiên là yêu thương tam tỷ.” Nàng lui về phía sau mấy bước, thân nhiên nói: “Hôm nay đến hoa viên mới biết phong cảnh không tồi, chỉ tiếc tam tỷ không thể ở lâu được.”

Lúc này nàng mới đem mắt nhìn qua Đại Mạo vẻ mặt có chút khó coi, gần như là kinh ngạc hỏi: “Đại Mạo cô nương, sao nguoi lại còn ở đây? Lúc ta vừa rời khỏi thì tổ mẫu đã giục một lần, nói nếu ta trên đường về thấy nguoi thì bảo nguoi nhanh chóng đưa tam tỷ đến. Nguoi sao vẫn còn ở đây? Mẫu thân và Tiết quốc Hầu phu nhân đã chờ lâu rồi.”

Nàng không hề xưng là di mẫu, mà là Tiết quốc Hầu phu nhân. Ý muốn nói là, nếu chậm trễ Tiết quốc Hầu phu nhân, một nha hoàn nhỏ nhỏ như nàng chịu không nổi trách nhiệm đâu.

Quả nhiên, sắc mặt Đại Mạo trắng nhợt, cuống quýt cảm tạ Thu Minh Nguyệt.

“Đa tạ Ngũ tiểu thư nhắc nhở. Tam tiểu thư, đại phu nhân kêu người đến phòng lão thái quân. Tiết quốc Hầu phu nhân chờ đã lâu.”

Thu Minh Lan sắc mặt chìm xuống. Đến lúc này mà nàng còn nghe không hiểu chuyện gì thì đầu nàng bị lừa đã rồi.

Thu Minh Ngọc cũng hồi hồn. Trong lòng nàng biết lão thái quân tha thứ cho mình xem như là nể mặt mũi của di mẫu rồi. Chẳng qua là, lời nói của Thu Minh Nguyệt có chút khó hiểu. Đầu heo như nàng ta quả nhiên không hiểu rõ thâm ý trong đó. Bất quá, nếu Đại Mạo đã đến mời, huống hồ còn có Tiết Vũ Hoa trước mặt, nàng cũng không muốn mất phong độ. Vì vậy, nàng giả bộ vuốt tóc, phân phó nói: “Một khi đã vậy, đi thôi.”

Thu Minh Lan cũng theo phía sau.

Lúc đi ngang qua Thu Minh Nguyệt, Thu Minh Ngọc hung hăng trừng nàng một cái.

“Ngày khác tính sổ với người sau.”

Thu Minh Nguyệt nhếch mày, lơ dềnh cười. Nàng lại nâng mắt chống lại đôi hoa đào đầy ý vị của Tiết Vũ Hoa. Khóe miệng hần khẽ nhếch, lộ ra nụ cười yêu nghiệt.

“Muội tên gì?”

Thu Minh Nguyệt không thích bộ dáng cả lơ phát phơ của hần, cho nên nàng không để ý, xoay người rời đi.

Tiết Vũ Hoa sừng sốt. Từ lúc lọt bụng mẹ tới giờ, chưa có nữ tử nào dám không nhìn hần đâu.

“Này, muội còn chưa cho ta biết tên!” Hần đuổi theo.

Thu Minh Nguyệt đột nhiên dừng lại, lạnh lùng xoay người. Tiết Vũ Hoa không ngờ nàng lại quay đầu, vội vàng dừng bước, có chút kinh ngạc nhìn ánh mắt lạnh nhạt của nàng.

“Muội... Muội sao vậy?”

Thu Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn hần, khóe miệng hiện lên chút tươi cười mỉa mai.

“Tiết quốc hầu thế tử quả nhiên là có phong thái, có phong độ. Nhìn nữ nhân vì huynh tranh giành tình nhân, trong lòng lại khinh thường đúng không?”

Hả? Tiết Vũ Hoa sừng sốt, ánh mắt đã có chút né tránh, không được tự nhiên sờ sờ mũi.

“Ngũ muội muội, muội nói gì vậy?”

Thu Minh Nguyệt mắt lộ ra tia khinh thường, hừ nhẹ một tiếng.

“Tiết quốc hầu thế tử phong thái nhanh nhẹn, cười tựa hoa đào, đùa giỡn với đời. Từ khi nào lại học được việc ngắm hoa xem trăng phong nhã như vậy? Hay là ánh mắt thế nhân lắm rồi, lời đồn đại là nói dối sao?”

Tiết Vũ Hoa không nghĩ một cô gái nhỏ như vậy ánh mắt cũng thật sắc bén, trong nhất thời hần có chút xấu hổ. Vừa rồi hần đúng thật là đã sớm nhận ra tiếng bước chân của Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan. Hần hôm nay theo mẫu thân đến Thu phủ đương nhiên cũng biết mục đích của mẫu thân. Kỳ thật hần không phản đối việc thành thân, nhưng nếu hần phải cưới một nữ tử hần không thích về thì nghĩ đến đã phát hoảng. Thế tử hần cưới nhất định phải là người hần yêu, nếu không cho dù là thiên tiên, hần tuyệt đối cũng không cưới.

Thu phủ là danh môn trăm năm, nuôi dưỡng nữ nhi đương nhiên cũng phải tài mạo song toàn. Cho nên hần cũng theo ý mẫu thân đi đến Thu phủ, nếu hần thích, cưới về cũng là việc đáng mừng.

Vừa rồi Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan đi tới, dung mạo hai người rất giống tiểu di cho nên hần lập tức đoán ra được thân phận của họ. Vì thế, hần nghĩ muốn thử phẩm tính bọn họ một phen.

Nào biết rằng lần thử này sẽ khiến tâm hần nguội lạnh. Đường đường là đích tôn thủ phụ, danh môn khuê tú nhưng ngôn ngữ thì thô tục, hành vi và cử chỉ thì phóng đảng không chịu nổi, làm gì có nửa điểm bộ dáng tiểu thư khuê các chứ? Sợ là ngay cả mấy người đàn bà chanh chua ở chợ còn tốt hơn các nàng.

Hần đã quyết định, cửa hôn sự này, hần trăm triệu lần sẽ không đồng ý.

Thu Minh Nguyệt lạnh nhạt nhìn Tiết Vũ Hoa một cái, sau đó xoay người bước đi. Tiết Vũ Hoa phục hồi tinh thần thì chỉ còn nhìn thấy làn váy nàng biến mất ở góc khuất, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Thu Minh Ngọc cùng Thu Minh Lan đi tới Thọ An Viện rồi thì Nhị phu nhân và Tam phu nhân cũng đã tới, hai người vội vàng nhu thuận thỉnh an các trưởng bối. Đại phu nhân nhìn thấy Thu Minh Lan thì khẽ nhíu mày, không vui nhìn Đại Mạo. Bảo nó đưa Minh Ngọc tới thôi, sao Minh Lan cũng chạy tới đây chứ.

Đại Mạo thực vô tội, vừa rồi lúc đi tìm Tam tiểu thư thì lục tiểu thư cũng có bên cạnh. Lục tiểu thư muốn tới, một nha hoàn nhỏ như nàng có quyền phản đối sao?

Bên kia, lão phu nhân tuy nhíu mày nhưng cũng không nói gì thêm.

Tiết quốc Hầu phu nhân khi nhìn Thu Minh Lan thì cũng khẽ đánh giá nàng.

Nàng mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng phong thái lại tươi đẹp, ngũ quan chỉnh tề, so với Thu Minh Ngọc thì hơn hần vài phần. Nàng mặc trường quần màu

xanh biển, trên đầu đeo một cây trâm thụy hoa mạ vàng. lúc đi lại, hoa tai trên châu nhẹ nhàng phát ra âm thanh cực kỳ dễ nghe.

Bất quá, Tiết quốc Hầu phu nhân cũng chỉ nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt. Sau đó bà lại không tiếng động đánh giá Thu Minh Ngọc.

Thu Minh Ngọc lớn hơn Thu Minh Lan hai tuổi, thân thể cũng cao gầy hơn một ít, ngũ quan thì kém hơn vài phần. Nàng mặc mộ bộ y phục điệp hí thủy tiên, nhìn xinh đẹp vô cùng, giờ phút này lại làm bộ dạng ôn nhã ngoan hiền, quả thực là cảnh đẹp ý vui.

Tiết quốc Hầu phu nhân không dấu vết nhấp một ngụm trà, sau đó cười nói:” Vài năm không gặp, hai vị chất nữ ngày càng xinh đẹp.”

Thu Minh Ngọc đỏ bừng mặt, ánh mắt sáng lên. Thu Minh Lan thì kín đáo hơn, cúi đầu không nói lời nào.

Lão thái quân cười nói:” Khiến phu nhân chê cười. Minh Ngọc, Minh Lan, mau tới chào di mẫu hai con đi.”

Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan vội vàng đi tới, ngoan ngoãn hành lễ.

“Gặp qua di mẫu.”

Tiết quốc Hầu phu nhân thấy hành vi cử chỉ của Thu Minh Ngọc cũng đoan trang thì trong lòng càng thêm vừa ý vài phần.

“Ừ, người trong nhà, không cần khách khí như vậy.” Tiết quốc Hầu phu nhân lời này vốn là nói: Đại phu nhân và bà là tỷ muội, Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan cũng là chất nữ ruột của bà, đều là thân thích, không phải người ngoài họ. Nhưng khi lọt vào Thu Minh Lan thì lời nói lại có hương vị khác.

Nàng đương nhiên biết Tiết quốc Hầu phu nhân hôm nay đến mục đích chính là làm mai cho nhi tử Tiết Vũ Hoa. Trong phủ hiện tại người có độ tuổi thích hợp nhất chỉ có Thu Minh Ngọc. Hơn nữa, theo lời Thu Minh Nguyệt nói khi này, hiện giờ Tiết quốc Hầu phu nhân cũng rất vừa lòng Thu Minh Ngọc, chỉ sợ hôn sự của Tiết Vũ Hoa và Thu Minh Ngọc đã sớm định rồi.

Thu Minh Ngọc tùy hứng điều ngoa, nhưng đầu óc không phải thông minh, không thể nghĩ đến những chuyện này. Nếu từ nhỏ không phải đại phu nhân bảo hộ nàng quá tốt thì chỉ sợ nàng đã bị người ta ăn tới xương cốt cũng không còn.

Nàng chỉ biết hiện tại Tiết Quốc Hầu phu nhân thích nàng. Vậy thì, Tiết Vũ Hoa...

Nghĩ đến nam tử như tùng như trúc kia, nàng liền không nhịn được mà tim đập mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Vâng.”

Nàng đứng dậy, mở to đôi mắt long lanh nhìn Tiết quốc Hầu phu nhân. Tiết quốc Hầu phu nhân cũng không phải lần đầu tới Thu phủ, Thu Minh Ngọc đương nhiên đã gặp qua.

“Di mẫu đã lâu không tới thăm Ngọc nhi, Ngọc nhi rất nhớ người đó.” Nàng chu môi, vẻ mặt cười đáng yêu.

Tiết quốc Hầu phu nhân bị nàng chọc cười, đem nàng ôm vào ngực.

“Tiểu quý con, miệng thật là ngọt mà.”

Thu Minh Ngọc oa một tiếng trong ngực Tiết quốc Hầu phu nhân:” Nào có, lời của Ngọc nhi đều là sự thật.”

Thu Minh Lan mím môi, cũng dựa sát vào người Tiết quốc Hầu phu nhân.

“Di mẫu, người chỉ thương tam tỷ thôi, Lan nhi không chịu.”

Tiết quốc Hầu phu nhân ha hả cười, thân thủ ôm lấy cả hai, giọng điệu ôn nhu.

“Nào nào nào, Ngọc Nhi, Lan Nhi đều ngoan cả, di mẫu thương hết.”

Đại phu nhân ở một bên nhìn, thấy tỷ tỷ thật sự thích Thu Minh Ngọc thì trong lòng cũng khẽ thả lỏng một hơi. Vì thế, bà đoán đo mở miệng nói:” Trường tỷ, vậy...”

Lúc này, nha hoàn bên ngoài bỗng hô lên.

“Tiết quốc Hầu thế tử đến.”

Thu Minh Ngọc sững sốt, sắc mặt lại đỏ lên. Lão thái quân cũng nói:” Trầm Hương, mang Tam tiểu thư và lục tiểu thư vào buồng trong đi.”

Thời đại này rất chú ý việc nam nữ đại phòng. Mặc dù hiện tại có trường bối, nhưng Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan đều là tiểu thư chưa chồng, phải cách bình phong mới có thể gặp nam tử. Cho nên, vừa rồi khi Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan ở hoa viên lên gặp mặt Tiết Vũ Hoa, đã là làm trái với nữ đức. Nếu như truyền ra ngoài, thanh danh sẽ có trở ngại thật lớn. Thu Minh Nguyệt thì không giống, ngay từ đầu, nàng đã cố ý duy trì khoảng cách với Tiết Vũ Hoa, bên người còn có Đại Mạo, cho nên không tính là thất lễ.

Trầm Hương vội vàng mang theo hai tỷ muội Thu Minh Ngọc đi vào bình phong tử đàn, xuyên qua bình phong mỏng lung, họ đương nhiên nhìn thấy bóng dáng thẳng tắp của Tiết Vũ Hoa chậm rãi đi tới, cung kính hành lễ với các trưởng bối. Thu Minh Ngọc thấy, tim lại càng đập nhanh.

Tiết Vũ Hoa vừa ngồi xuống thì đã nghe tiếng Đại phu nhân lên tiếng trước lão thái quân.

“Đây là đại chất nhi phải không. Vài năm không thấy, càng ngày càng tuấn tú đó.” Bà nhìn Tiết Vũ Hoa từ trên xuống dưới, càng nhìn càng vừa lòng.

Tiết Vũ Hoa bất động thanh sắc nhú nhú mảy, ngôn ngữ khiêm tốn nói.

“Di mầu quá khen, tiểu chất thẹn không dám nhận.”

Đại phu nhân và Tiết quốc Hầu phu nhân nhìn nhau, trong lòng sáng tỏ. Đại phu nhân lôi kéo tay Tiết quốc Hầu phu nhân, nói:” Tỷ tỷ, tỷ khó có lần đến phủ chơi, không bằng ở lại mấy ngày, để muội và tỷ cùng nhau ôn chuyện.”

Tiết quốc Hầu phu nhân biết bà muốn để hai tiểu bối ở chung bồi dưỡng cảm tình, cho nên cũng biết thời biết thế nói.

“VẬY LIỀN QUẤY RẦY RỒI.”

Bà vỗ vỗ tay đại phu nhân, ánh mắt lại nhìn về phía lão thái quân.

Trong lòng lão thái quân có chút bức bối. Tiết quốc Hầu phu nhân ở lại cũng không sao, nhưng nếu vậy Tiết quốc Hầu thế tử cũng ở lại Thu phủ sao? Thu phủ còn nhiều cô nương chưa xuất giá như vậy, bây giờ lại ở chung dưới mái hiên với Tiết Vũ Hoa, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, thanh danh sau này sẽ không tốt. Bất quá, Tiết quốc Hầu phu nhân đã nói vậy, bà trừ bỏ đáp ứng còn làm gì được nữa? Nhưng trong lòng bà càng thêm bất mãn với đại phu nhân. Đại phu nhân thương nữ nhi mình, bà cũng hiểu, chỉ là nó thật không có mắt nhìn, khiến bà không hài lòng chút nào.

“Tiết quốc Hầu phu nhân khách khí, lão thân sẽ an bài nha hoàn thu thập phòng cho phu nhân.” Bà đưa mắt nhìn Hàn ma ma, Hàn ma ma hiểu ý lui xuống.

Tiết quốc Hầu phu nhân cười cười, Tiết Vũ Hoa thì nhú mảy, sau đó cũng không lên tiếng.

Sau bình phong, tim của Thu Minh ngọc và Thu Minh Lan cũng đập mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đạt được mục đích của mình cho nên tâm tình của đại phu nhân rất tốt, bắt đầu ôn chuyện với Tiết quốc Hầu phu nhân. Bên cạnh, Tam phu nhân thỉnh thoảng cũng chen vào mấy câu. Chỉ có nhị phu nhân sắc mặt lạnh nhạt, thấy mấy người khác vui vẻ, bà chỉ khẽ nhếch miệng cười chế giễu, uống một ngụm trà, nói:” Nương, con dâu hôm nay tới là có chuyện nhờ mẩu thân làm chủ.”

Lão thái quân bưng ly trà nhấp một ngụm, tùy ý hỏi:” Chuyện gì?”

Nhị phu nhân nói:” Hiền ca nhi năm nay đã mười bảy, nên lập gia đình rồi.”

Động tác uống trà của lão phu nhân chậm lại một chút, chậm rãi đặt chén xuống.

“Chọn được người thích hợp rồi sao?”

Nhị phu nhân thẳng người:” Trưởng nữ Lý Lan Chi của Đại lý tự khanh.”

Lão thái quân gật đầu:” Vậy cứ bàn bạc với Lý phu nhân đi, trao đổi canh thiệp, sớm định ngày cũng tốt.”

Nhị phu nhân về mặt nhu hòa:” Con dâu hiểu rồi.”

Đại phu nhân liếc mắt nhìn tam phu nhân một cái, nói:” Chúc mừng đệ muội, bất quá...” Bà dừng một chút, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

“Ta nhớ rõ, Minh Trân cũng sắp mười lăm rồi, có phải cũng nên nghị hôn rồi không?”

Sắc mặt Nhị phu nhân khê đỗi, trong mắt hiện lên lãnh ý.

“Đa tạ đại tẩu quan tâm, Minh Trân còn mấy tháng nữa mới cập kê, ta sẽ an bài cho nó thật tốt. Đại tẩu mỗi ngày lo lắng cho Minh Ngọc và Minh Lan, nhưng cũng không nên quên Minh Nguyệt mới được. Nó cũng mười ba rồi, sắp phải nghị hôn.”

Sắc mặt đại phu nhân trở nên rất khó coi, oán hận nhìn Nhị phu nhân. Nhưng Tiết Vũ Hoa lại khác, đuôi lông mày hán khê động. Minh Nguyệt? Hắn không khỏi nhớ tới cô gái trong treo nhưng lạnh lùng như ánh trăng kia. Là nàng sao? Mười ba tuổi, nhìn nàng cũng khoảng cỡ đó.

Lão thái quân nhìn thấy hai người tranh cãi, đây chính là làm trò trước mặt Tiết quốc Hầu phu nhân, không thể để mất thể diện được.

“Minh Nguyệt còn nhỏ, không vội. Nhưng Minh Trân thì đúng là sắp phải nghị hôn. Nhà lão Nhị, con là mẹ nó, chuyện này nên lo một chút đi.”

Bàn tay giấu trong áo của nhị phu nhân đã siết chặt, cúi đầu lên tiếng.

Đại phu nhân về mặt đặc ý, khiêu khích nhìn Nhị phu nhân.

Tiết quốc Hầu phu nhân vẫn mặt lạnh nhìn, lúc này lại nhìn không được lắt đầu. Tính tình của muội muội như thế làm sao là đối thủ với Hoàng thị kia? Xem ra bà phải chỉ cho muội muội chút kinh nghiệm mới được. Người của Thu gia nhiều lắm, cũng không biết lão thái quân nghĩ thế nào. Nhị lão gia và tam lão gia sớm nên phân phủ mới đúng.

Cứ như vậy, Tiết quốc Hầu phu nhân cùng con trai ở lại Thu phủ. Người vui nhất đương nhiên là ba mẹ con Đại phu nhân.

Thu Minh Nguyệt sau khi biết tin này cũng từ chối cho ý kiến. Tuy rằng chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng nàng liếc mắt cũng nhìn ra được Tiết quốc Hầu phu nhân không đơn giản. Nàng không thích bồi bà ta và Đại phu nhân bàn việc nhà, lão thái quân có lẽ cũng hiểu ý nàng nên bảo nàng về trước. Cũng vì vậy, nàng mới bắt gặp Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan đang quần quýt Tiết Vũ Hoa ở hoa viên.

Kỳ thật, Thu phủ to như vậy, người cũng nhiều, nhưng nhiều hơn nữa đối với nàng cũng không có ảnh hưởng gì. Chẳng qua mộng đẹp của đại phu nhân muốn gả con gái mình vào Tiết quốc Hầu phủ chỉ sợ sẽ thất bại rồi. Hôm nay nàng đã nhìn rõ, vô luận là Thu Minh Ngọc hay Thu Minh Lan thì Tiết Vũ Hoa đều chán ghét cả. Dù sao thì lấy Hiếu nghĩa làm đầu, ngay cả Tiết Vũ Hoa có phóng đảng thế nào cũng sẽ không nói lời quá đáng với mẫu thân. Cho nên, nàng đoán rằng, Tiết Vũ Hoa sẽ có hành động khác. Vậy không phải sắp có trò hay để xem sao?

“Đồng Tuyệt.” Nàng hướng bên ngoài gọi một tiếng.

Đồng Tuyệt đi tới.” Tiểu thư.”

Thu Minh Nguyệt vừa trở về chộp mắt trong chớp lát, lúc này mới thức dậy, kéo kéo vạt áo, nàng nói:” Đi, chúng ta tới thăm thập muội.”

Đồng Tuyệt ngẩn người, nhưng lập tức phục tùng trả lời:” Vâng.”

Thu Minh Nguyệt đi hai bước, rồi như nhớ tới gì đó, quay đầu lại phân phó:

“Thập muội thân thể không tốt. Hồng Ngọc, người đi chọn một ít thuốc bổ khí tới đi.”

Hồng Ngọc làm việc rất lưu loát, rất nhanh chọn được vài loại dược liệu. Thu Minh Nguyệt sau đó mang theo Đồng Tuyệt xuất môn.

Thu Minh Nguyệt quả thực không thể tin được, Thu phủ hoa lệ cao sang như vậy lại có một địa phương rách nát thế kia. Tường đồ nát, cỏ cây khô héo, đều là một mảnh tiêu điều vắng vẻ. Phòng ở đơn sơ cũ nát như mới trải qua cơn bão, tựa như một lão nhân tuổi xế chiều.

Gió thổi nhẹ nhẹ, mang theo một giọng nói bèn nhẹ.

“Ta nói, thập tiểu thư à, thân mình ngài mảnh mai yếu ớt là sự thật, phải rèn luyện nhiều mới được.” Bà tử chuyên chiều cố Thu Minh Như lúc này đang bắt chéo chân, lười biếng ngồi một bên cắn hạt dưa, giọng nói châm chọc.

“Nhìn ta xem, nhờ làm việc nặng nhiều mới không yếu đuối như ngài đó. Giặt cho sạch đi.”

Thu Minh Nguyệt đứng ở cửa viện, lẳng lặng nhìn cô bé nhỏ gầy ngồi chồm hổm trên đất, bàn tay do ngâm trong nước lạnh đã sớm trắng bệch, lại sưng đỏ không chịu nổi. Khuôn mặt nhỏ nhắn gầy đến không nhìn ra hình dạng, hoàn toàn là da bọc xương. Y phục trên người thì cũ nát, ngay cả lão bà tử kia ăn mặc còn tốt hơn nàng.

Đứa nhỏ cắn môi, đáy mắt lóe nước mắt, yên lặng xoa xoa xiêm y. Một phần là do đói khổ lạnh lẽo, trong lúc không để ý, một tiếng “roạt” vang lên, y phục làm bằng vải thượng hạng kia bị nó xé rách mất. Nó trừng lớn mắt, khuôn mặt lộ ra sự kích động sợ hãi.

Bà tử đang cắn hạt dưa một bên lập tức đứng dậy, hai tay chống nạnh mắng:” Tiện nhân nguoi được lắm, nhất định là do nguoi cố ý.” Bà ta lấy cây roi bên cạnh, hung hăng quát về phía Thu Minh Như.

“Dừng tay.”

Đôi mắt Thu Minh Nguyệt phát lạnh, quát lớn.

Bà tử kia dừng tay, vừa quay đầu đã thấy cách mấy bước chân là một cô gái đang đứng. Cô gái kia nhìn vô cùng mỹ lệ, ngũ quan tinh xảo hơn bất kỳ vị tiểu thư nào trong phủ bà ta đã từng gặp qua. Bà chưa từng thấy thiếu nữ này, nhưng thấy cách ăn mặc của nàng liền biết thân phận nàng bất phàm, bà ta lập tức có chút kích động.

Hồng Ngọc vừa rồi thấy Thu Minh Như bị bà tử kia ngược đãi như thế đã sớm trừng lớn mắt, hận không thể đem bà tử đó nuốt vào bụng. Vừa thấy Thu Minh Nguyệt đứng chắn trước mặt bà tử, nàng nhanh chóng đi qua, đoạt lấy cây roi trong tay bà ta.

Bà tử kia nhìn thấy lập tức mở to mắt.

“Tiểu tiện nhân nguoi, dám đoạt lấy roi của ta hả. Mau trả đây!”

Thu Minh Nguyệt lúc này đã đi qua, ôm lấy Thu Minh Như đang ôm đầu sợ hãi ngồi trên đất, ôn nhu an ủi.

“Đừng sợ, về sau sẽ không có người khi dễ muội nữa.” Trong mắt phượng của nàng dâng lên nỗi thương tiếc. Trước đây, nàng, mẫu thân và đệ đệ nương tựa nhau mà sống, có cha mà không thể nhận, là nỗi đau khổ cực kỳ lớn. Không nghĩ rằng, nơi Thu phủ tráng lệ này cứ nhiên có người còn chịu khổ hơn nàng gấp trăm lần.

“A-” Thu Minh Như hít một hơi khí, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ đau đớn.

Thu Minh Nguyệt dừng lại, lập tức kéo tay áo nàng lên, những vết roi có mới lẫn cũ dần hiện lên. Đôi mắt nàng thoáng chốc kết thành từng mảng băng.

“Là bà ta đánh?”

Thu Minh Như rụt cổ, không dám nói lời nào. Nó tham luyến sự ấm áp trong lòng Thu Minh Nguyệt, nhưng lại sợ mình một thân không sạch sẽ sẽ làm bẩn sự sang quý của nàng, cho nên muốn lui ra. Thu Minh Nguyệt lại đè đầu nó lại, đỡ nó đứng lên. Nàng đi đến trước mặt bà tử, ánh mắt như nhiễm sương, trong trẻo mà lạnh lùng bức người.

Bà tử kia không khỏi run lên, nhưng vẫn cứng đầu nói: “Không biết tiểu thư...”

Hồng Ngạc lạnh lùng nhìn bà ta: “To gan, người lấy thân phận gì mà dám nói chuyện với chủ tử như vậy.”

Bà tử kia vốn là kẻ bất nạt chủ nhân, lại thường xuyên khi dễ Thu Minh Như, cho nên lá gan cũng sớm lên lên. Vừa rồi lúc Thu Minh nguyệt tới, bà ta bị một thân cao quý ung dung của Thu Minh Nguyệt làm cho chần chờ. Bây giờ lại bị tiểu nha đầu trước mặt mắng chửi, bà ta sao chịu nổi? Hiện giờ thấy Hồng Ngạc không thu liễm, còn muốn tiến thêm một bước, giọng nói lập tức chanh chua lên.

“Thân phận? Hừ” Bà ta khinh thường hừ nhẹ một tiếng: “Ai biết các người là tiểu nha đầu nơi nào tới? Tránh ra tránh ra, đừng quấy rầy ta làm việc.” Bà ta nói xong liền kéo Thu Minh Như lại. Thu Minh Như gắt gao túm lấy ống tay áo của Thu Minh Nguyệt, sợ hãi trốn sau lưng nàng. Đáy mắt nó hiện tia sự kinh hoàng.

Thu Minh Nguyệt an ủi vỗ vỗ đầu nó, nói với bà tử kia: “Phụ thân bảo người chiếu cố thập tiểu thư, người chiếu cố nó như vậy sao?”

Phụ thân? Bà tử kia nhanh chóng nghe được hai chữ này, có chút chột dạ hỏi.

“Người... Người là...”

“Thu Minh Nguyệt.” Thu Minh Nguyệt thân nhiên tự giới thiệu: “Hiện tại ta có tư cách nói chuyện với người chưa?”

Ba chữ “Thu Minh Nguyệt” vừa vang lên thì sắc mặt bà tử cũng biến đổi, đôi mắt xoay chuyển, dần dần hiện lên ý cười.

“Thì ra là ngũ tiểu thư, lão nô có mắt như mù, chậm trễ ngũ tiểu thư, thỉnh tiểu thư tha tội.” Bà ta tuy rằng nịnh nọt nhưng không chút nào gọi là kinh sợ.

Thu Minh Nguyệt nhui nhui mày. Quả nhiên là vậy, bà tử này là người của đại phu nhân. Đại phu nhân chán ghét mình, bà tử này vì muốn lấy lòng đại phu nhân, sợ là cũng không tốt lành gì với mình rồi.

Nghĩ như vậy, khóe miệng Thu Minh Nguyệt hiện lên nụ cười lạnh. Nàng bỗng nhiên quát lớn: “Điều nô lớn mật, dám khi nhục chủ tử, dĩ hạ phạm thượng, phải bị tội gì?”

Bà tử bị Thu Minh Nguyệt làm cho chấn động, trong lòng cũng có chút sợ hãi. Nhưng lại nhớ rằng mình có đại phu nhân làm chỗ dựa, bà ta sợ gì chứ? Cho nên, bà ta ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ngũ tiểu thư có điều không biết, thập tiểu thư từ nhỏ yếu ớt. Đại phu nói, làm việc nặng một chút, vận động nhiều một chút mới có thể nâng cao thể chất.”

Thu Minh Nguyệt cười lạnh: “Thật sao?” Liếc mắt nhìn cây roi trong tay Hồng Ngạc, đáy mắt nàng nhiễm một tầng lãnh ý.

“Ta cũng không biết rằng, việc nặng gì đó có thể làm da tróc thịt bong tới mức này? Đây cũng là làm theo lời đại phu sao? Chẳng lẽ bị thương còn tốt cho cơ thể hơn là thuốc?”

Sắc mặt bà tử có chút không tự nhiên, giọng nói cứng ngắt nhưng cũng mang vài phần uy hiếp: “Nô tỳ chính là phụng mệnh Đại phu nhân chiếu cố tốt cho thập tiểu thư. Nơi này hỗn loạn, để không làm ô uế thân thể tôn quý của ngũ tiểu thư người, ngũ tiểu thư vẫn là nên sớm trở về đi.”

Hồng Ngạc thấy bà ta không để Thu Minh Nguyệt vào mắt như vậy thì tức đến đỏ mặt. Vừa muốn giáo huấn bà ta, nàng đã bị Thu Minh Nguyệt liếc mắt một cái ngăn trở.

Nàng thấy sắc mặt bà tử kia nghênh ngang, khóe miệng liền lộ ra ý cười, rực rỡ tao nhã, tựa như đóa hoa quỳnh nở rộ trong đêm, đẹp đến cướp đoạt hồn người.

“Đúng lúc tổ mẫu và cha đã lâu chưa gặp thập muội, ta đây dẫn nó qua đó. Viện này thật sự quá ẩm ướt, đối với việc dưỡng bệnh của thập muội không có lợi. Nếu vậy mẫu thân cũng sẽ thanh thản hơn.”

Bà tử kia thấy nàng thật sự muốn đi thì cuống quýt ngăn cản, giọng điệu càng thêm lãnh mạc cường ngạnh.

“Ngũ tiểu thư, người...”

Hồng Ngạc thật sự nhin không được, tiến lên đá bà từ kia một cước, xoa thắt lưng mắng:” Cút ngay!”

“Ngươi!” Lão bà từ kia làm việc nặng lâu năm nên vốn cũng có chút khí lực. Chỉ là mấy năm nay khi dễ Thu Minh Như, đem mấy việc bản thủ nặng nhọc cho nó làm hết, chính mình lại sống an nhàn sung sướng, cho nên Hồng Ngạc vừa đẩy một cái thì bà ta đã ngã trên đất. Bà ta bò dậy, chỉ vào Hồng Ngạc chửi ầm lên. Thu Minh Nguyệt từ sau tiến tới, tát mạnh lên mặt bà ta một cái.

“Bốp” một tiếng chói tai, bà từ cả kinh mở to hai mắt, vẻ mặt phẫn nộ.

Thu Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn bà ta.” Hồng Ngạc, đem điều nô này trối đến giao cho tổ mẫu. Ta thật muốn nhìn xem, đại phu nhân có thật là một tay che trời trong Thu phủ không.”

Tiết quốc Hầu phu nhân vốn vẫn còn trong phủ, nàng vốn không muốn tại thời điểm mẫn cảm này mà đối mặt với Đại phu nhân. Nhưng không ngờ bà từ này thật đáng giận, ba lần tám lượt không để nàng vào mắt không nói, còn dám cướp người trong tay nàng. Nàng hôm nay không để cho Đại phu nhân một cái cảnh cáo thì bà ta còn tưởng nàng là bún lỏng.

Hồng Ngạc sớm đã không vừa mắt bà từ này, được lệnh của Thu Minh Nguyệt, nàng lập tức hành động.

“Vâng.”

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, đem cây roi trong tay trối bà từ kia lại.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì.” Bà từ kia thật sự bị dọa, ra sức giãy dụa. Nhưng sức lực của Hồng Ngạc lớn kỳ lạ, chỉ hai ba lần đã buộc chặt được bà ta. Bà ta như heo bị giết thét lên những lời dơ bẩn vào tai Thu Minh Nguyệt, nàng tùy tay xé một góc áo của bà từ, chặn vào miệng bà ta.

“Ưm Ưm Ưm...” Bà từ kia vốn đang chửi ầm lên, thỉnh linh bị Hồng Ngạc chặn họng, chỉ đành ưm ưm a giãy dụa.

Hồng Ngạc vỗ vỗ tay, hung tợn nhìn bà ta một cái, rất vừa lòng nhìn kiệt tác của mình. Quay đầu lại, thấy Thu Minh Như như bị hoảng sợ tránh sau lưng Thu Minh Nguyệt, trong lòng nàng liền nổi lên tia thương cảm.

“Tiểu thư, hay là trước tẩy rửa vết thương cho thập tiểu thư, rồi thay một kiện quần áo sạch sẽ khác đi.”

Thu Minh nguyệt mím môi.

“Không cần.”

Nàng chính là muốn lão thái quân tận mắt nhìn bộ dạng chật vật của Thu Minh Như hiện giờ. Nàng muốn để lão thái quân biết, đại phu nhân là độc ác cỡ nào. nàng cúi đầu nhìn con người trong suốt của Thu Minh Như, cười nói.

“Minh Như, tỷ là ngũ tỷ của muội. Về sau, ngũ tỷ sẽ không để muội bị ăn hiếp nữa.”

Thu Minh Như khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn con người ấm áp và nụ cười thương tiếc kia của Minh Nguyệt. Nó chỉ cảm thấy nụ cười kia thật đẹp quá, đẹp hơn cả đóa hoa hải đường mà di nương từng thêu cho nó. Trong lòng nó không khỏi xẹt qua dòng nước ấm, dùng sức gạt đầu.

“Ngũ tỷ.” Giọng nói non nớt, có lẽ do lâu chưa ăn cơm, thanh âm mang theo vài phần yếu ớt vô lực.

Trong lòng Thu Minh Nguyệt tê tái, sờ sờ đầu nó..

“Được rồi Minh Như. Nhịn một chút nha, chờ chút nữa, ngũ tỷ sẽ kêu người làm cho muội thiệt nhiều đồ ăn, được không?”

“Vâng ạ.” Thu Minh Như mặc dù mới chín tuổi nhưng cũng không ngốc. Nó biết Thu Minh Nguyệt thật tâm quan tâm mình, cho nên nhu thuận gật đầu.

“Tốt.” Thu Minh Nguyệt yêu thương sờ sờ đầu nó. Đứa nhỏ mới chín tuổi thôi lại bị tra tấn thành bộ dạng này rồi.

Trong Phù Dung viện, sau khi đuổi toàn bộ nha hoàn đi, Tiết quốc Hầu phu nhân mới nói với đại phu nhân:” Ngọc Phương, muội sao lại đáp ứng cho muội phu đón Trầm thị trở về?” Tiết quốc Hầu phu nhân thờ dài hỏi.

Nói đến Trầm thị, đại phu nhân lại mang một bụng tức.

“Tỷ nghĩ muội muốn sao? Nhưng lão thái gia đã lên tiếng, muội có cách gì chứ? Muội cũng có gửi thư nhờ phụ thân giúp đỡ, nhưng phụ thân và đại ca cũng không để ý.” Đại phu nhân nói đến đây lại tức giận oán:” Trầm thị kia cứ lộ ra bộ dạng dụ dỗ, còn sinh con trai, lão thái gia oán muội không sinh được đích tử của đại phòng, đã sớm bất mãn với muội. Muội lúc này còn dám phản đối sao? Mà phản đối có tác dụng sao? Lão thái gia với lão thái quân cứ mở miệng là con nói dòng, tỷ bảo muội phải làm gì bây giờ?” Đại phu nhân vốn tính tình dễ xúc động, chỉ có trước mặt đại lão gia mới thu liễm một chút. Nhưng trước mặt Tiết quốc Hầu phu nhân, bà ta không bận tâm nhiều như vậy, liền tiếp kể khổ.

“Lão gia vốn là bị Trầm thị kia dụ dỗ mê hoặc, nếu ngày đó không có tỷ tỷ hỗ trợ, muội sao có thể...”

“Muội điên rồi.” Tiết quốc Hầu phu nhân thấy bà ta đề cập tới việc năm đó thì biến sắc, lập tức che miệng bà, nhẹ giọng khiển trách. Nhìn nhìn xung

quanh, xác định không có ai nghe thấy, bà lúc này mới buông tay, hạ giọng nói:” Muội có biết chuyện này nếu để lão thái gia và lão thái quân biết sẽ có hậu quả gì không? Thừa dịp hiện tại lão thái quân còn vài phần áy náy với muội thì cứ an phận làm đại phu nhân Thu phủ của muội đi, nắm chặt việc chương gia. Chuyện kia muội chôn chặt trong lòng cho ta, bất luận kẻ nào cũng không được nói ra.”

Đại phu nhân lời vừa ra khỏi miệng đã hối hận, thấy tỷ tỷ nghiêm túc như vậy, bà cũng một thân mồ hôi lạnh.

Tiết quốc Hầu phu nhân lại nói:” Tình tình muội vẫn quá mức xúc động, nếu bà cô đi rồi, sau này ở trong Thu phủ còn ai che chở được cho muội nữa? Muội lại không có nhi tử...” Đang nói, bà nhận ra mình nhất thời đụng tới vết sẹo của đại phu nhân, thờ dãi một tiếng.

“Hoàn hảo là Hà tỷ nhi (Thu Minh Hà) không tệ, nó rất hiếu thuận. Nhưng dù sao thì nó cũng là nữ nhi đã gả, không thể lúc nào cũng bên cạnh giúp đỡ, nếu không ta đã yên tâm được một chút. Hôm đó nếu không nhờ Minh Lan thông minh báo người truyền lời tới ta, chỉ sợ... Hà ~ Đã nói với muội rồi, Hoàng thị kia không lơ là được. Muội không có việc gì đứng trên chộc năng ta, nếu không sẽ khiến lão thái quân vô duyên vô cớ chán ghét muội.”

Đại phu nhân cứng đầu nói:” Mẫu thân bất công, Hoàng thị kia cứ làm vẻ lạnh lùng cao ngạo, không coi ai vào mắt, nhưng thực ra là hai mặt. Mẫu thân thiên vị dung túng năng ta. Muội thân là con dâu của đại phòng, dựa vào cái gì mà phải lép vế năng ta?”

Tiết quốc Hầu phu nhân lắc đầu:” Đúng như lời muội nói, muội là dâu trưởng, lại là chủ mẫu hiện tại của Thu phủ. Hoàng thị mặc dù được lão thái quân thích nhưng dù sao cũng là người nhị phòng. Việc ăn mặc ở đi lại trong Thu phủ chẳng phải cần nhìn mặt muội sao? Muội đó, xúc động có thừa, trí mưu không đủ. Nếu năm đó không có cô bà làm chủ, chỉ sợ quyền chương gia đã rơi vào tay nhị phòng. Hoàng thị rất thông minh, muội đừng để bị năng ta tính kế.” Bà dừng một chút, đề tài lại lái lên người Trầm thị:” Còn có Trầm thị kia, muội muốn quản tốt năng thì vạn lần không để năng ta đề lên đầu muội. Hiện giờ muội phu sủng ái năng, đó là do hân trong lòng áy náy, với cả năng ta có vài phần tư sắc thôi. Nam nhân mà, sao có thể không lãng nhãng một chút?” Miệng bà gợi lên ý cười lạnh nhạt.

“Muội chỉ cần biểu hiện rộng lượng một chút, lão thái gia cũng sẽ cảm thấy muội hiền lành. Muội phu mặc dù có sủng ái người đàn bà kia thì vì tiền đồ, hân cũng sẽ không sủng thiếp diệt thế. Thu gia là danh môn vọng tộc, lão thái gia lại chú trọng thanh danh. Muội cũng đừng cả ngày cứ quan tâm mấy di nương tiểu thiếp kia, khiến muội phu thấy muội lòng dạ hẹp hòi. Không có nam nhân nào không hy vọng thế tử mình khoan dung rộng lượng, thiện giải nhân ý. Về phần Trầm thị-” Bà hừ nhẹ một tiếng “Chẳng qua chi là con gái tội thần, năng ta trong kinh không có người quen, lại là tiểu thiếp, về sau sống chết không phải trong tay muội sao? Còn Thu Minh Nguyệt...” Bà hí híp mắt:” Nhìn cũng có chút thông minh, bất quá, thế thì sao chứ? Cũng chỉ là thứ nữ thôi. Chờ hai năm nữa đến tuổi cập kê, muội đem nó gả ra ngoài, không cần phải đối phó gì nữa. Nhưng nhi tử của Trầm thị mới là đáng lo.”

Đại phu nhân nhú mày:” Bất quá chỉ là một thứ tử, có gì phải lo?”

Tiết quốc Hầu phu nhân đầy ý vị nhìn bà:” Thứ tử? A... Nhưng đây là con trai độc nhất cho tới giờ của muội phu đó.”

Trong mắt đại phu nhân bắn ra tia độc ác, Tiết quốc Hầu phu nhân nói tiếp:” Muội dưới gối không con, nhưng có thể đem nhi tử của Trầm thị làm đích tử nuôi bên cạnh.”

“Cái gì?” Đại phu nhân hét âm lên “Bảo muội nhận con của tiện nhân kia làm con nuôi sao?”

“Muội nhỏ giọng một chút.” Tiết quốc Hầu phu nhân trừng bà ta một cái:” Chỉ cần muội nhận nhi tử của Trầm thị làm con thừa tự, lão thái gia sẽ cảm thấy muội rộng lượng. Chi trưởng không thể không có đích tử, huống chi phụ thân của Trầm thị còn chưa hồi phục nguyên chức, nhưng tội đã được bỏ rồi. Hai ngày trước ta còn nghe Hầu gia nói, muội phu trong triều đã tiến cử Trầm Tông Sơn lần nữa bổ nhiệm chức huyện lệnh Dương Châu. Muội ngắm lại xem, nếu Trầm Tông Sơn thật sự phục chức, như vậy thân phận của Trầm thị cũng như thuyền gặp nước. Năng ta lại sinh nhi tử, chẳng lẽ người muốn muội phu nâng năng ta lên thành bình thế?”

Trong lòng đại phu nhân lúc này đã nổi lửa.

“Hân cư nhiên muốn để tiện nhân kia cùng ăn cùng ngồi với muội?” Bà tức đến ngực thở phập phồng, móng tay siết chặt vào thịt, trong mắt lóe lên tia âm độc.

“Muội nhỏ giọng một chút.” Tiết quốc Hầu phu nhân sợ bị người khác nghe thấy, vội vàng ngăn cản bà.

“Hiện tại thánh chỉ của hoàng thượng còn chưa ban xuống, muội gấp cái gì? Lúc trong triều khi muội phu đề cập tới chuyện này, ca ca cũng đã dốc sức phản đối. Hoàng thượng cũng không lập tức hạ chỉ, có thể thấy chuyện này vẫn còn cách thay đổi. Hơn nữa, phụ thân cũng quả quyết sẽ không cho phép chuyện này phát sinh. Đường đường là đích nữ của thái sư phủ, sao có thể cùng ăn cùng ngồi với một tội thần chi nữ? Chẳng phải sẽ khiến người ta cười đến rụng răng sao? Yên tâm đi, ta sẽ nhẹ nhàng thuyết phục Hầu gia, Trầm Tông Sơn đã ở trong ngục nhiều năm như vậy, hoàng thượng cũng không yên tâm.”

Đại phu nhân lúc này mới vững lòng một chút, bất quá, khi nghĩ đến Đại lão gia lúc nào cũng muốn bảo vệ Trầm thị, bà hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sớm biết vậy lúc trước đã để Trầm Tông Sơn chết luôn trong ngục rồi, nếu vậy thì bây giờ đâu có phiền như thế.”

Tiết quốc Hầu phu nhân cả kinh, mắng nhỏ một tiếng:

“Câm miệng, muội càng ngày càng không biết thu liễm. Lời này cũng có thể tùy tiện nói ra sao?”

Đại phu nhân lúc này mới từ bỏ. Nhớ tới hôn sự của Thu Minh Ngọc và Tiết Vũ Hoa, bà lôi kéo tay Tiết quốc Hầu phu nhân nói: Trường tỷ, Hoa ca nhi và Ngọc nhi...”

Tiết quốc Hầu phu nhân hiểu ý, vỗ vỗ tay bà.” Yên tâm đi, Hoa nhi luôn rất hiếu thuận với tỷ và Hầu gia, nhất định không ngỗ nghịch với tỷ. Ngọc nhi năm nay cũng mười bốn rồi, chờ sang năm tới tuổi cập kê, tỷ và Hầu gia sẽ thương lượng việc hỏi cưới nó.”

Đại phu nhân vui mừng quá đổi:” Thật sao?”

Tiết quốc Hầu phu nhân khẽ cười một cái, từ trong ngực lôi ra một cuốn tập màu đỏ.

“Canh thiếp tỷ cũng mang đến rồi.”

Đại phu nhân rất vui vẻ nói:” Trường tỷ chờ chút, muội lập tức đem canh thiếp của Ngọc nhi tới trao đổi.” Bà làm bộ muốn đứng dậy, lại đột nhiên bị Thu Minh Lan đột nhiên xuất hiện cắt ngang.

“Mẫu thân.”

Tiết quốc Hầu phu nhân nhú mày, vẻ mặt có chút không vui. Bà đang cùng đại phu nhân nói chuyện. Thu Minh Lan làm văn bối, sao có thể đột nhiên xông tới vậy, có thể nói là quá thất lễ, làm gì có nửa điểm uyển chuyển của một tiểu thư khuê các?

Đại phu nhân cũng bất ngờ, nhưng thật ra không nghĩ nhiều như vậy.

“Minh Lan, sao con lại tới đây?”

Thu Minh Lan vừa đến đã thấy cang thiếp màu đỏ trên tay Tiết quốc Hầu phu nhân, tay nàng siết chặt vài phần. Nàng biết việc mình đột nhiên xông vào sẽ khiến Tiết quốc Hầu phu nhân không vui, chỉ là nàng không còn cách nào khác.

Cẩn cẩn môi, nàng mang theo vài phần kinh hoàng, nói:” Mẫu thân, tở mẫu đang nổi giận rất lớn, bảo ngài hiện tại qua đó.”

Trong lòng đại phu nhân lộp bộp một tiếng. Bà mới từ chỗ của lão thái quân về, lão thái quân lại có chuyện gì nữa?

Tiết quốc Hầu phu nhân nhú mày, nói:” Mau đi đi, đỡ phải khiến lão thái quân không vui.”

Đại phu nhân gật gù đầu, ý bảo nha hoàng đưa Tiết quốc Hầu phu nhân đến khách phòng, chính mình lại dẫn theo nha hoàn và ma ma bên người đi tới Thọ An Viện

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chặt đứt nanh vuốt, vị khách thần bí.

Trong Thọ An Viện, lão thái quân ngồi trên ghế, sắc mặt âm trầm. Nha hoàn, bà tử cả phòng đều cúi đầu, ngay cả thờ mệnh cũng không dám. Đại phu nhân khi mới tiến vào, đầu tiên là nhìn thấy Thu Minh Nguyệt đứng ở giữa sảnh. Ánh mắt bà ta trở nên âm lãnh. Lại là con tiện nhân này. Nhưng mà, khi ánh mắt bà chuyển qua khuôn mặt sợ hãi của Thu Minh Như thì cả người co rụt lại, đáy mắt hiện lên sự kích động.

Bà tử quý trên đất kia khi thấy bà đến tựa như gặp được cứu tinh, vội vàng khóc lóc chạy qua.

“Phu nhân cứu nô tỳ, cứu nô tỳ với...”

Đại phu nhân hung hăng trừng bà ta.

Vô dụng!

Bà né người ra khỏi bà tử kia, kính cẩn nói với lão thái quân:” Con dâu thỉnh an nương.”

Sắc mặt lão thái quân cực kỳ khó coi, cười lạnh một tiếng.

“Lâm thị, thủ đoạn của con cũng thật giỏi. Dám ngược đãi con cái Thu gia. Tâm địa độc ác như vậy thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt.”

Trong lòng đại phu nhân lo sợ không yên nhưng ngoài mặt lại lộ vẻ không biết gì.

“Nương đang nói gì vậy? Con dâu không hiểu.”

Lão thái quân hừ lạnh một tiếng, đột nhiên quát bà tử đang quý trên đất:” Điều nô, nói mau, ai sai sử người khi dễ đánh đập thập tiểu thư? Người nếu dám nói dối nửa câu, ta lập tức sai người lôi người ra ngoài đánh chết!”

Bà tử sắc mặt trắng nhợt, khóc ròng nói:” Oan uống quá, thái quân. Ngài không thể cứ nghe lời một phía của ngũ tiểu thư mà định tội nô tỳ.” Bà ta lấy tay che mặt, âm thầm nhìn qua phía đại phu nhân. Thấy bà ấy sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo mà nhìn mình, trong lòng bà ta nhảy dựng, khóc càng thêm lớn tiếng.

“Ngũ tiểu thư hôm nay đột nhiên đến hậu viện, lệnh cho nha hoàn đánh đập nô tỳ, lại đem nô tỳ trói chặt tới đây. Nô tỳ trời sinh hèn mọn, chủ tử nói cũng không dám không nghe theo. Nhưng... Nhưng mà ngũ tiểu thư xác thực đã oan uống nô tỳ, nô tỳ dù gan lớn bằng trời cũng không dám khi dễ thập tiểu thư mà.”

Khỏe miệng Thu Minh Nguyệt khẽ nhếch. Tốt, tốt lắm. Không nói lão thái quân đồ oan cho bà ta, mà lại luôn mồm chỉ trích mình khi dễ đánh chửi hạ nhân thế nào, hủy danh dự của mình. Nếu hôm nay nàng cứ giả câm giả điếc không phản bác một câu, mặc dù lão thái quân có làm chủ cứu Thu Minh Như thì chỉ sợ thanh danh ý mạnh hiệp yếu, điều ngoa ác độc của nàng vĩnh viễn cũng không chối bỏ được.

Lão thái quân nghe thấy cũng tức giận, quát lớn một tiếng.

“Câm miệng!”

Bà tử kia vốn vẫn đang khóc sụt sùi, đột nhiên bị lão thái quân quát như vậy thì lập tức ngậm miệng.

Lúc này, Thu Minh Lan bên người đại phu nhân lập tức tiến lên, ngồi xổm bên người Thu Minh Như, vè mặt kinh ngạc.

“Thập muội muội, muội... Muội sao lại biến thành như vậy?” Nàng một bên lấy khăn lau những vết bẩn trên mặt Thu Minh Như, một bên lại đau lòng thân thiết nói:” Sao lại gây như vậy? Quần áo cũng rách nát hết rồi. Mẫu thân mỗi tháng không phải đều cho người mua đồ mới cho muội sao?”

Thu Minh Nguyệt ánh mắt lại lạnh lùng. Thu Minh Lan tâm cơ cũng thật giỏi, một phen biểu hiện mình yêu thương muội muội trước mặt lão thái quân, một phen lại ám chỉ Thu Minh Như ăn mặc rách nát tới gặp lão thái quân, có thể nói là thất lễ cực điểm. Từ đó, nàng ta còn có ý mắng Thu Minh Nguyệt nàng không dạy dỗ muội muội cho tốt. Tiếp nữa chính là, giúp đại phu nhân chối tội.

Cổ đại đích thứ phân chia rõ ràng. Thân là thứ nữ, chi phí ăn mặc so với đích nữ không biết là kém tới mấy lần. Đích nữ mỗi tháng có hai bộ đồ mới, mà thứ nữ, ba tháng mới có một lần.

Được, rất tốt. Tâm cơ của Thu Minh Lan, trải qua lần này, nàng sẽ càng thêm không thể coi thường.

Lão thái quân nhú mày, tựa hồ cũng có chút không vui.

Lúc này, Thu Minh Như nguyên bản vẫn đang khiếp sợ lại chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sợ sệt nhìn lão thái quân.

“Con... Con không có áo mới.”

Ánh mắt lão thái quân lại trầm xuống, Thu Minh Lan lập tức hô lớn một tiếng.

“Sao có thể như vậy?” Nàng làm như rất kinh ngạc, sau đó lại như nhớ tới cái gì, quay đầu trừng mắt nhìn bà tử đang quỳ trên đất.

“Nói mau, có phải người đã cắt xén tiền tiêu vật hàng tháng của thập muội không? Hay cho một điều nô gan lớn, cứ nhiên dám tham ô đồ đạc của chủ tử.” Nàng tức giận, không chút suy nghĩ tát vào mặt bà tử kia một cái.

Bà tử bị đánh tới ngẩn ra, đại phu nhân cũng ngẩn ra, sau đó trong mắt hiện lên tia không hài lòng.

“Lan nhi, dừng tay.”

Thu Minh Lan quay đầu, ánh mắt trong trẻo nói.

“Nương, nữ nhi biết người khoan dung nhân hậu, chỉ là loại điều nô ngộ nghịch chủ tử, lừa trên gạt dưới, khi dễ thập muội đến như vậy thật sự quá đáng giận. Hoàn hảo hôm nay bị ngũ tỷ phát hiện, nếu không, thập muội không biết sẽ còn bị lăng nhục tới chừng nào. Nương thân là đương gia chủ mẫu của Thu phủ, vì Thu phủ làm lụng vất vả mười mấy năm, đem Thu phủ xử lý gọn gàng ngăn nắp. Nếu không trừng trị điều nô này, chuyện này truyền đi, kẻ không biết nội tình sợ là sẽ hiểu lầm ngài.”

Trong lòng đại phu nhân lộp bộp một tiếng, bỗng nhiên hiểu được dụng ý của nữ nhi. Lan nhi đây là đang bỏ xe giữ tướng.

Đôi mắt bà chợt lóe, sau đó biến thành bộ dạng đau lòng nhìn bà tử đang trợn mắt há hốc mồm trên đất.

“Chu ma ma, người là lão nhân trong phủ, làm việc lưu loát lại thành thật. Vì thế ta mới giao cho người trọng trách chiếu cố thập tiểu thư. Không nghĩ rằng, người cứ nhiên bằng mặt không bằng lòng, không chỉ âm thầm cắt xén chi phí của thập tiểu thư, lại còn dám đánh nó. Người... Thực sự đã có phụ một phen tâm ý của ta.” Sau khi nói xong, bà lắc đầu như không đành lòng.

“Nếu hôm nay không phải ngũ tiểu thư ngẫu nhiên phát hiện, không biết Minh Như còn bị người ngược đãi tới đâu nữa.” Bà nói xong thì hai mắt đã rung rung, bùm một tiếng quỳ gôi trên đất, sắc mặt buồn bã ả ý nói với lão thái quân:” Con dâu quân dưới không nghiêm, để điều nô lớn mặt tới vậy, con không làm tròn trọng trách nương và lão gia phó thác, con...”

Không thể không nói, đại phu nhân kỳ thực cũng không phải quá ngốc. Sau khi nghe Tiết quốc Hầu phu nhân dẫn dò, hơn nữa hành động của Thu Minh Lan lại quá rõ, bà liền hiểu phải diễn tiếp cái gì, khóc như đứt gan đứt ruột.

Trên mặt Thu Minh Nguyệt khẽ cười nhạt. Lấy chuyện chương quản nhà cửa nhiều năm của đại phu nhân nói ra thật sự làm cho lão thái quân mềm lòng. Thu Minh Lan, người thật sự thông minh.

Quả nhiên, lão thái quân hơi nhũn mảy, thần sắc cũng dịu đi vài phần.

Thu Minh Như bỗng nhiên đi tới, bùm một tiếng quỳ xuống.

“Tổ mẫu đừng nóng giận. Minh Như từ khi ra đời đã yếu đuối, mẫu thân khoan dung từ ái, thường xuyên ân cần thăm hỏi, nhờ vậy Minh Như mới có thể sống tới bây giờ. Về phần vết thương trên người Minh Như...” Nó cắn môi, đáy mắt ngập nước.

“Đều do Minh Như vô dụng, giặt có cái áo cũng làm hư. Đó là kiện quần áo mẫu thân thưởng cho ma ma, ma ma rất yêu thích, cho nên mới...”

Nó còn chưa nói xong thì mặt mày lão thái quân đã xanh mét. Tiểu thư Thu phủ cư nhiên lại rơi xuống kết cục giặt quần áo cho một nô tỳ. Đại phu nhân quả thực quá ngoan độc.

Đại phu nhân hận tới cắn răng. Con tiện nhân này dám cáo trạng trước mặt lão thái quân.

Đôi mắt Thu Minh Lan chột lóc, sau đó đột nhiên đá Chu ma ma một cước.

“Lão điều nô chết tiệt, dám nghịch chủ phạm thượng!”

Cái đá này của nàng không chỉ khiến Chu ma ma kinh ngạc mà là cả phòng đều giật mình. Đại phu nhân kịp phản ứng, vội vàng ngăn cản.

“Lan nhi, đừng -“

Làm trò trước mặt lão thái quân, Thu Minh Lan hành động thô tục như vậy hoàn toàn trái ngược với bộ dạng tiểu thư khuê các, rất giống mấy mụ đàn bà chanh chua ngoài chợ. Lão thái quân đã mặt nhăn mày nhu, ánh mắt lạnh lẽo.

Thu Minh Nguyệt nhượng mảy. Nàng tương đối hiểu biết Thu Minh Lan, nàng không phải người không có đầu óc, dễ xúc động như vậy, lại càng không thể thất lễ trước mặt lão thái quân như thế. Hành động lần này đến tột cùng là vì cái gì?

Thu Minh Lan thờ phỉ phỉ, trừng mắt nhìn Chu ma ma. Nàng nói với đại phu nhân:”Nương, đừng can con. Điều nô nhẫn tâm này, hôm nay dám ức hiếp thập muội, ngày mai sẽ dám không đem đương gia chủ mẫu người để vào mắt. Nếu không trừng phạt tốt, hạ nhân Thu phủ sau này bắt chước thì còn gì là quy tắc?”

Đại phu nhân sững sốt, làm như đột nhiên hiểu được dụng ý của Thu Minh Lan. Lão thái quân mím môi, nhìn nhiều Thu Minh Lan một cái, sau đó thần nhiên nói:”Người đâu, đem điều nô này tha xuống, đánh chết.”

Hai chữ cuối cùng như sấm sét đánh xuống, nặng đến nỗi khiến Thu Minh Nguyệt theo bản năng ngẩng đầu, lại nhìn thấy ánh mắt đầy thâm ý của lão thái quân. Trong lòng nàng nhảy dựng, cúi đầu không nói gì thêm. Khóe miệng nàng dâng lên một nụ cười châm chọc.

Đương gia chủ mẫu sao?

Không vội, nàng hôm nay vốn chỉ muốn dùng bà tử này chèn ép đại phu nhân một chút thôi. Còn cắm vào lòng lão thái quân một cây kim, khiến bà nhớ tới sự ác độc và kiêu ngạo của đại phu nhân, cho bà thấy bà ta sớm không đem lão thái thái bà để vào mắt. Nàng chính là muốn để lão thái quân thất vọng đại phu nhân, thậm chí chán ghét bà ta. Nếu không có Tiết quốc hầu phu nhân trong phủ, nàng thậm chí sẽ đem chuyện này nháo lớn, tốt nhất là để lão thái gia cũng biết.

Thế lực sau lưng đại phu nhân quá hùng hậu: Phủ thái sư, Kỳ huynh binh bộ thị lang phủ, Tiết quốc công phủ, hoàng trưởng tử phủ. Thế lực phức tạp như vậy, một nữ tử không quyền không thế như nàng làm gì được bà ta? Nếu muốn nở mày nở mặt, nàng chỉ có thể nhẫn, nhẫn đến khi ba mẹ con nàng đứng vững ở Thu phủ, nhẫn đến khi nàng có năng lực chống lại đại phu nhân. Nàng không phải người thiếu kiên nhẫn, Câu Tiễn năm đó vì nỗi nhục nước mà nằm gai nếm mật mười năm, cuối cùng mới có thể Diệt Ngô, nàng thế nào không nhẫn được?

Việc nhỏ không nhẫn, đại sự tắc loạn.

Nàng có thể nhẫn, nhưng có người lại không thể.

Chu ma ma vốn ý vào đại phu nhân mới dám tùy ý đánh Thu Minh Như. Hiện giờ việc đã bại lộ, lão thái quân tức giận lôi đình, bà liền trông cậy đại phu nhân sẽ cứu mình một mạng. Nào biết rằng đại phu nhân vừa chạm vào ánh mắt cầu cứu của bà thì lập tức bỏ qua. Bà bị phản muốn chết, đáy mắt hiện lên tia kiên quyết. Đại phu nhân, người đã bắt nạt, đừng trách ta bất nghĩa.

“Thái quân...” Bà hé miệng, lại đột nhiên ngừng lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn hướng ai đó, môi mấp máy, tựa hồ muốn nói gì, sau đó lại bị thương cúi đầu.

“Lão nô tự biết nghiệp chương nặng nề, muôn lần chết không chối từ, nhưng cầu thái quân tha cho người nhà nô tỳ một mạng.”

Lão thái quân tà tà nhìn Đại phu nhân, thân nhiên phất tay.

“Tha xuống đi.”

Thu Minh Nguyệt lạnh lùng đứng một bên, Thu Minh Như tay lại nắm chặt, giận mà không dám nói. Nó nhìn Thu Minh lan mím cười khiêu khích, nhìn ánh mắt đại phu nhân oán độc, nhìn vẻ mặt vô vị của lão thái quân. Tay bên người nó đã nắm chặt, móng tay gần như cào vào da thịt, máu tươi chảy ra. Máu đỏ tươi, nhìn vô cùng chói mắt, khiến lòng nó dần lạnh như băng.

Ngay cả khi biết kết quả là như vậy, nhưng nhìn ánh mắt vô tình của lão thái quân, trái tim nó không nhịn được mà băng giá. Tình người quả thật là hèn mọn.

Lúc này, lão thái quân lại lên tiếng:” Minh Như chắc đã bị dọa sợ. Minh Nguyệt, con đem nó về rửa mặt tắm rửa một phen đi. Tiểu thư Thu gia ta không thể để người ta chê cười được. Bà thâm ý nhìn Đại phu nhân:” Chân di nương mất sớm, chỉ để lại Minh Như là huyết mạch duy nhất, chung quy cũng là nữ nhi của Khanh ca nhi. Con an bài cho nó và Minh Nguyệt ở chung đi.”

Đại phu nhân nhú mày nhưng vẫn gật đầu đáp ứng. Thu Minh Như cũng rất vui vẻ.

Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Như chào lão thái quân xong thì lui ra ngoài.

Sau đó, sắc mặt lão thái quân lực tức lạnh lại, trong lòng đại phu nhân vừa sợ vừa nghi, vẻ mặt cũng rất không tốt.

“Nương, người làm sao vậy?”

Lão thái quân hừ nhẹ một tiếng, thấy Thu Minh Lan còn ngồi một bên, cuối cùng, bà thở dài một tiếng.

“Con nhớ cho kỹ, con là chính thất của Khanh nhi, là chủ mẫu của Thu phủ, là nhị phẩm cáo mệnh phu nhân.”

Lời này của lão thái quân khiến trái tim của đại phu nhân đập mạnh.

“Nương?”

Lão thái quân không lạnh không nóng liếc nhìn bà một cái:” Đừng tưởng những chuyện con làm ta không biết. Ta già rồi, có nhiều thứ không muốn quan tâm tới. Nhưng ta hy vọng con nhớ kỹ một câu: Gia hòa vạn sự hưng. Minh Nguyệt, Minh Thụy, cả Minh San và Minh Như đều là cốt nhục của Khanh nhi, là con cái Thu gia. Nếu không làm gì quá đáng, ta cũng mắt nhắm mắt mở với con. Nhưng ta không hy vọng chuyện như hôm nay xuất hiện lần thứ hai.”

.....

Màn đêm buông xuống, sao sáng đầy trời.

Thu Minh Nguyệt một tay chống má, thân dựa vào cửa sổ. Một giọng nói nhọt nhọt cùng tiếng bước chân nhپ nhỏ dần tới gần.

“Ngũ tỷ.” Thu Minh Như có chút sợ hãi gọi nàng, Thu Minh Nguyệt ngay lập tức hồi thần.

Nàng quay đầu, thấy Thu Minh Như đã rửa mặt chải đầu, ăn mặc chỉnh tề xong rồi.

Thu Minh Như mới chín tuổi, thân thể còn nhỏ nhưng mặt mày tú lệ, lớn lên nhất định sẽ thành đại mỹ nhân. Nó vừa mới tắm xong, trên người tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, y phục màu hồng bao lấy dáng người nhỏ xinh.

Thu Minh Nguyệt đi qua, yêu thương sờ sờ đầu nó.

“Nhìn xem, Minh Như của chúng ta cũng là một tiểu mỹ nhân rồi.”

Mặt Thu Minh Như đỏ lên, sáng giọng nói:” Ngũ tỷ chê cười muội.” Nó mở to đôi mắt trong veo chớp chớp với Thu Minh Nguyệt.

Mi mịch như họa, mũi cao môi nhỏ, thân thể nhỏ nhắn, tươi đẹp mà kiều diễm, tựa như một đóa tường vi trong gió. Mỹ lệ nhưng sáng sủa vô hạn. Y phục mỏng manh không che được đường cong hoàn mỹ của nàng. Nàng tựa như một bức tranh tao nhã dưới ngòi bút họa sĩ. Làn váy mỏng manh khiến cặp đùi ngọc thon dài như ẩn như hiện. Nàng trời sinh có dung nhan khuynh quốc, đáng người lại thêm quyến rũ. Đặc biệt là, nàng vừa tắm rửa xong, trên người chỉ khoác một kiện áo ngủ rộng thùng thình, cổ áo nói lỏng lộ ra cánh xuân như tuyết trắng, dưới ngọn đèn mỏng lung càn thêm hấp dẫn vô cùng.

Nếu giờ phút này có một nam nhân ở đây, chỉ sợ sẽ nóng tới máu chảy thành dòng.

Gió lạnh thổi qua cửa sổ, nhánh cây theo đó mà rung động. Một tà áo ẩn ẩn bay trong gió. Tiếng ve kêu chiêm chiếp không che được tiếng thờ dòn dập đến từ màn đêm kia. Đó là một nam tử, một nam tử mang mặt nạ bạc. Hắn đứng trên đỉnh ngọn cây, ẩn trong đêm đen. Đôi mắt mênh mông như nước xuyên qua mặt nạ nhìn vào cửa sổ, thấy rõ bóng dáng nữ tử xinh đẹp tao nhã bên trong, hô hấp của hắn càng thêm nặng nề vài phần.

Trong phòng, Thu Minh Như nhìn Thu Minh Nguyệt xong thì sợ hãi than.

“Ngũ tỷ thiệt là đẹp đó, tựa như vừa bước ra từ trong tranh vậy.”

Hồng Ngạc xốc màn tiến vào, vừa hay nghe được lời này.

“Lời này của thập tiểu thư thật đúng.” Nàng đem cái khay làm bằng gỗ lim đặt xuống, giọng điệu có vài phần kiêu ngạo nói: “Dương Châu xuất mỹ nhân, phu nhân của chúng ta lúc còn trẻ có thể nói là hoa thơm cỏ lạ ở Dương Châu, dung mạo của tiểu thư được kế thừa từ phu nhân, hơn nữa lại sâu vài phần, đương nhiên là khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp như tiên rồi.”

Thu Minh Như mở to mắt, liên tục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, ngũ tỷ là nữ tử đẹp nhất muội từng gặp qua.”

Thu Minh Nguyệt điểm điểm cái mũi nhỏ của nó: “Minh Như lớn lên cũng sẽ rất đẹp.” Nàng hơi cúi người, bưng chén canh bỏ khí Hồng Ngạc đem lên, dùng thìa quấy vài cái.

“Thân thể muội còn yếu, tỷ bảo Hồng Ngạc làm cho muội ít thuốc, nhân lúc còn nóng mau uống đi.” Nàng nhìn Thu Minh Như, dấu vết trên cổ còn chưa phai đi. Vừa rồi nghe Đông Tuyết nói, lúc tắm cho Thu Minh Như, nàng ấy phát hiện trên lưng nó có thật nhiều vết thương đã kết vảy, lại có rất nhiều vết thương mới, đại khái là vừa có gần đây. Lúc tắm cho nó, Đông Tuyết không dám dùng sức, sợ làm nó đau. Không nghĩ rằng đứa nhỏ này thế nhưng không kêu một tiếng, chẳng sợ nước ấm tắm lên miệng vết thương khiến nó đau tới mặt mày trắng bệch, nhưng nó vẫn như trước không hề kêu la.

Trong lòng nàng thờ dài. Mất mẹ từ nhỏ, lại trải qua thói đời nóng lạnh, đứa nhỏ này cũng đã sớm thành thực, sớm trở nên cứng cỏi dũng cảm. Trong cái gia đình phức tạp này, điều này đương nhiên là rất tốt. Nhưng mà, đối với một đứa nhỏ chín tuổi thì quả thật đây là nỗi thê lương và thù hận quá sớm, chung quy đã đánh mất sự hồn nhiên của tuổi thơ.

“Uống đi.”

Thu Minh Như một đôi con ngươi trong veo thẳng tắp nhìn Thu Minh Nguyệt, nhìn đôi mắt ấm áp của nàng, nghe thanh âm dịu dàng của nàng. Tựa như gió thổi qua mặt hồ khiến từng gợn sóng lòng thần nhiên xuất hiện. Hồ nước ấm áp lòng người khiến đôi mắt nó nổi lên một màn mây mù. Nó dùng sức hít hít cái mũi, cố gắng không để đám mây kia ngưng tụ thành nước mắt mà rơi xuống. Nó nghĩ, thì ra trên thế gian dơ bẩn này vẫn còn có người có tấm lòng ấm áp như vậy.

Nó nhẹ nhàng vâng một tiếng, liền lấy chén từ tay Thu Minh nguyệt, uống một ngụm hết sạch.

Thu Minh Nguyệt mỉm cười nhìn, bỗng nhiên quét qua nhánh cây ngoài cửa sổ.

“Ngũ tỷ, tỷ đang nhìn gì vậy?” Thu Minh Như tò mò rướn cổ lên, nhưng không phát hiện gì cả.

“Không có gì.” Thu Minh Nguyệt thần nhiên cười “Thời gian không còn sớm, muội đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Thu Minh Như ngoan ngoãn theo Hồng Ngạc tới gian phòng cách vách.

Bố cục của Tuyết Nguyệt các tinh xảo mà thanh tú, trang hoàng cũng có chút thanh lịch. Trừ bỏ một gian chủ ngoại còn có ba gian trác ngoại khác. Đùng nói là một cái Thu Minh Như, thêm hai người nữa đến ở vẫn là dư dả. Thu Minh Nguyệt nhìn Thu Minh Như rồi đi rồi, trong lòng nghĩ, hôm nay nàng từ tay đại phu nhân cứu được Thu Minh Như, ngày sau khó bảo đảm Đại phu nhân sẽ không lần nữa hạ độc thủ. Minh Như dù thông minh nhưng chỉ mới chín tuổi. Mẹ đẻ lại mất sớm, bên người không có ai bảo vệ. Chỉ bằng, cho nó sống chung với mình đi.

Quyết định này khiến Thu Minh Nguyệt cười nhạo một cái. Chính nàng hiện tại tứ phía đều là địch, mẫu thân tính tình dịu dàng hiền lành, đệ đệ lại nhỏ tuổi, đều cần nàng bảo hộ. Minh ớc còn không mang nổi vô ớc, lại còn phân tâm việc này, thật sự là tự tìm phiền toái mà. Tuy nói sau hôm nay nàng không tiến thêm một bước nào trong việc cường bức đại phu nhân, nhưng lấy lòng dạ hẹp hòi của Đại phu nhân, chỉ sợ ngày sau sẽ tìm mình gây phiền toái.

Bất đắc dĩ lác lác đầu, Thu Minh Nguyệt đang chuẩn bị thổi tắt nến thì từ những nhánh cây bên ngoài ả ả vang lên một thanh âm. Kia không giống tiếng ve kêu to, cũng không giống tiếng lá rụng, không giống âm thanh của thiên nhiên trong đêm, mà là... tiếng thờ đóc. Là tiếng của con người, tiếng thờ đóc cúi đầu.

Từ nhỏ giác quan của nàng đã mẫn cảm hơn người thường một ít, mặc dù tiếng gió xuân rung động, nhưng nàng vẫn phân biệt được chuẩn xác những tiếng động khác.

Đã trễ thế này, là ai tránh ở cửa sổ phòng nàng? Nàng vừa rồi nhìn ra cũng không thấy có gì, chỉ là mùi hương ả ả trong không khí kia... hình như giống mùi thảo dược.

Đêm, có người ngấm trăng trầm tư, có người lại đứng trong tối tà áo tung bay, trong phút chốc lại xẹt qua thật nhanh mái hiên bằng ngói. Thân hình thon dài của nam tử trong đêm tối khẽ bay lên, mặt nạ bạc dưới ánh trăng liền phản chiếu hào quang, lộ ra một cặp môi mỏng hoàn hảo. Anh mắt hẹp dài, đôi mắt tựa như nước suối trên núi cao. Sóng mắt hần ngẫu nhiên lưu chuyển, giống như hoa đào nở rộ, khiến người ta bất giác trầm luân vào nó.

Giờ phút này, môi hần nhếch lên, cước bộ như bay, đúng, chính là bay. Chân hần không chạm đất, mơ hồ di động trong không khí.

Nơi đó, dưới ngọn đèn dầu mờ lung, mơ hồ truyền đến âm thanh đối thoại.

“Nurong, con không muốn cưới Thu Minh Ngọc.” Giọng nói của nam tử lộ ra vài phần bất mãn, nhiều hơn nữa chính là sự kiên định.

Sau đó, giọng nữ từ truyền tới, tràn đầy giận dữ: “Không được!”

“Hôn nhân đại sự phải nghe theo cha mẹ, ta đã quyết định, không phải do con lựa chọn.”

“Nurong...” Nam tử tựa hồ muốn ngăn cản, nhưng bà không kiên nhẫn nghe: “Chuyện này ta đã cùng ngoại công của con thương lượng qua.”

Nam tử trong phòng nhíu mày: “Cho dù muốn kết hôn, con cũng muốn cưới nữ tử con thích.”

“Quý tộc liên nhân từ trước tới nay lấy lợi ích làm trọng, cảm tình có thể từ bỏ dẫu.” Người lúc trước nói chuyện khẽ nhấp một ngụm trà, giọng điệu lạnh nhạt.

“Huống chi Ngọc nhi đức hiền kính cẩn, tướng mạo xinh đẹp, hiểu biết lễ nghi, lại xuất thân từ thế gia danh môn, cùng Hầu phủ chúng ta coi như môn đăng hộ đối.”

“Môn đăng hộ đối?” Nam tử kia mỉa mai một tiếng: “Là môn đăng hộ đối hay là do quan hệ của Hầu phủ và Lâm phủ với ngôi vị chí tôn kia?”

“Hoa nhi.”

Bóp một tiếng, Tiết quốc Hầu phu nhân đặt ly trà xuống, ánh mắt ồ dột nhìn sắc mặt giễu cợt của Tiết Vũ Hoa.

“Việc triều đình sao có thể để con nói bậy? Coi chừng lại gây họa.”

Tiết Vũ Hoa lười biếng tựa ra phía sau, thưởng thức ly trà bạch ngọc. Bạch ngọc không tỳ vết, cực kỳ giống bàn tay của nữ tử. Hắn nhìn chằm chằm chén ngọc, khóe miệng hiện ra ý cười.

“Nurong.” Hắn nhìn mẫu thân, có chút thâm ý nói một câu.

“Phi nhi hiện tại chỉ là trắc phi của đại hoàng tử thôi.”

“Đây chẳng qua là tạm thời.” Về mặt Tiết quốc hầu phu nhân bình tĩnh trả lời.

Tiết Vũ Hoa tựa tiểu phi tiểu nhân bà, sau đó lại đổi chủ đề.

“Nurong, phụ thân từ trước đến nay không tham dự vào tranh đấu hoàng tộc. Ý tứ của người lần này, phụ thân có đồng ý hay không?”

Ánh mắt Tiết quốc Hầu phu nhân chợt lóe, thân nhiên nói: “Ngọc nhi là biểu muội của con, hai gia đình ta thành thông gia, thân càng thêm thân mà thôi, phụ thân con đương nhiên vui vẻ. Bà đừng một chút, giọng nói dịu dàng.” Hoa nhi, đừng tùy hứng nữa. Nurong chính là để con cưới Ngọc nhi, nhưng con vẫn có nạp thiếp mà. Sau này nếu con gặp được nữ tử mình thích, muốn nạp bao nhiêu cũng không thành vấn đề.”

“Con chỉ cưới một người vợ duy nhất là đủ rồi.” Lời nói của Tiết Vũ Hoa vang lên đánh gãy lời bà, ánh mắt dị thường kiên định.

Tiết quốc Hầu phu nhân ngạc nhiên, theo bản năng cảm thấy đây chỉ là một phương thức đối nghịch của nhi tử mà thôi. Bà thở dài, tận tình khuyên bảo: “Hoa nhi, con là thế tử của Hầu phủ, Hầu phủ to như vậy ngày sau còn nhờ con kế thừa. Hầu phủ chúng ta con nối dõi rất ít, gia nghiệp tổ tiên chỉ có thể trông cậy vào con.”

Tiết Vũ Hoa chậm rãi buông chén bạch ngọc trong tay, ánh mắt như đêm tối nhưng khóe miệng lại cười càng thêm sâu.

“Mẫu thân quân gia có đạo, Hầu phu sao lại ít con được?”

Tiết quốc Hầu phu nhân rốt cục tức giận, phát tay áo đứng dậy.

“Tóm lại, hôn sự của con và Ngọc nhi đã định rồi, con không muốn cũng phải cưới nó.”

Mặt mày Tiết Vũ Hoa như chìm vào hư ảo, không nói thêm lời nào.

Mà trên nóc nhà, một nam tử cũng đang yên lặng đứng. Hắn hơi cúi đầu, ánh mắt như nhìn xuyên qua từng miếng ngói nhìn vào cặp mẫu tử đối lập bên trong. Thật lâu sau, khóe miệng hắn gợi lên một tia cười châm chọc, nhưng nụ cười kia ngay lập tức cứng lại, trong đầu hắn chợt hiện lên một hình ảnh. Hắn trầm mặc, ánh mắt phức tạp. Trong lúc đang ngẫm ngời, hắn chợt nghe thấy tiếng người quát khê: “Ai tránh ở đó?”

Hắn cả kinh, mau chóng dùng khăn công biển mắt trong đêm.

“Hoa nhi, sao vậy?” Tiết Quốc Hầu phu nhân đi ra, sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ nói.

Tiết Vũ Hoa thu lại thần sắc trong mắt, âm đạm cười: “Không có gì ạ.”

Tiết quốc Hầu phu nhân do dự nhìn hắn một cái, nói: “Muộn rồi, về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Tiết Vũ Hoa đứng tại chỗ, đôi mắt thâm trầm. Vừa rồi hẳn rõ ràng cảm thấy được có người gần đây. Người nọ võ công cao cường, tuyệt đối không thua kém hẳn.

Mà giờ khắc này, trong Phù Dung viện, đại phu nhân kéo tay Thu Minh Ngọc, sắc mặt từ ái nói: “Ngọc Nhi, con biết đi đâu hôm nay tới Thu phủ để làm gì không?”

Thu Minh Ngọc trừng hai mắt, khuôn mặt quả thật rất đẹp: “Không biết.”

Đại phu nhân thở dài, sờ sờ đầu nàng.

“Ngọc nhi, con năm nay đã mười bốn, nên nghị hôn.”

Thu Minh Ngọc đỏ mặt, sau đó bỗng nhiên tròn to hai mắt, nắm chặt tay đại phu nhân, giọng điệu mang theo vài phần vội vàng vui sướng:

“Nương, biểu ca...” Nàng nói một nửa lại đỏ mặt, ánh mắt chứa đầy sự ngượng ngùng cùng hưng phấn. Nàng ta bình thường ngốc nghếch là thế nhưng lần này lại thông suốt bất ngờ, rất nhanh liền nhớ tới việc mẹ con Tiết quốc hầu ở lại Thu phủ, nàng đã mơ hồ đoán ra được điều gì. Nhưng cuối cùng cũng là con gái, nàng rụt rè không hỏi ra miệng.

Đại phu nhân hiền lành cười: “Ta đã thương lượng với di mẫu của con, chờ con tới tuổi cập kê liền đi qua Tiết quốc Hầu phủ.”

“Thật sao ạ?” Thu Minh Ngọc vui vô cùng, dùng sức nắm lấy tay Đại phu nhân.

“Nương nói thật sao? Biểu ca, huynh ấy...” Nàng cúi đầu, mặt đỏ hồng, đôi mắt ảm đạm lại khiến người ta một phen động lòng.

Đại phu nhân gật gật đầu: “Đương nhiên, ngày mai nương và di mẫu con sẽ trao đổi càng thiếp.” Trong lòng đại phu nhân không phải không kiêu ngạo, đại nữ nhi đã gả cho Trung Sơn Hầu thế tử, nhị nữ nhi cũng sắp gả cho Tiết quốc Hầu phủ, chỉ còn lại Minh Lan. Tương lai nhất định cũng phải gả nó cho Hầu phủ thế gia. Ba nữ nhi của bà đều xinh đẹp như hoa, lại là đích nữ, thân phận cao quý, làm sao loại nữ nhi hèn mọn của Trầm thị có thể so được? Trầm thị chẳng qua là dựa vào dung nhan quyến rũ thôi, dù được sủng ái thì cũng không thoát khỏi cái danh tiểu thiếp. Nữ nhi của nàng ta không phải đều do mình quyết định sao?

Thu Minh Ngọc rất vui vẻ, căn bản không để ý tới đại phu nhân đang nghĩ gì. Cho dù biết, nàng cũng ước Đại phu nhân trả thù Thu Minh Nguyệt.

Đêm dài thanh tĩnh, một bóng người đứng trước cửa sổ, xuyên qua cửa phòng nhỏ hẹp mà thấy cảnh tượng bên trong. Đã là giờ tỵ, đèn dầu trong phòng đã tắt, chỉ có ánh trăng bạc chiếu vào cửa sổ, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng tĩnh tế trên giường.

Hắn tựa hồ định đẩy cửa ra đi vào trong, nhưng nửa đường lại dừng lại, sau đó buông tay. Hắn trầm mặc một lúc rồi kiên quyết xoay người rời đi.

Hôm sau, ánh nắng ban mai bao phủ khắp nơi, Thu Minh Nguyệt lười biếng rời giường, dưới hốc mắt có một vành đen, lộ rõ vẻ mệt mỏi. Tối hôm qua nàng ngủ trễ, đến giờ vẫn còn buồn ngủ. Nàng duỗi thắt lưng, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ. Hoàn hảo, không trễ giờ thỉnh an lão thái quân.

Hồng Ngọc và vài nha hoàn đã sớm theo thứ tự giúp nàng chuẩn bị rửa mặt, động tác của họ nhanh nhẹn, không lâu sau đã giúp nàng ăn mặc chỉnh tề.

“Tiểu thư, tối qua người ngủ không ngon sao? Sắc mặt thoạt nhìn tiêu tụy lắm.” Hồng Ngọc nhìn vành đen trên mắt nàng, nhíu mày nói.

Thu Minh Nguyệt nhìn vào gương. Thật đúng là, cái dạng này sao có thể đi gặp lão thái quân? Nàng nghĩ nghĩ, nói với Hồng Ngọc: “Đem cái hộp nhỏ màu đen lại cho ta đi.”

Hồng Ngọc đáp lời, rất nhanh quay lại.

“Tiểu thư, của người đây.”

Thu Minh Nguyệt mở hộp nhỏ ra, bên trong là hàng tá bình to bình nhỏ. Nàng chọn một cái bình sứ màu trắng, mở nắp ra, nhất thời, một mùi thơm nhàn nhạt xông vào chóp mũi.

“Oa, thơm quá.” Hạ Đồng lộ vẻ ngạc nhiên. “Tiểu thư, đây rốt cuộc là gì ạ?” Tiểu thư thường có rất nhiều ý tưởng mới lạ, làm ra rất nhiều đồ vật này nọ mà các nàng đều chưa từng thấy qua. Không, phải nói là thời đại này không hề có.

Thu Minh Nguyệt âm thầm cười, đem một chút chất lỏng trắng ngà từ trong bình lấy ra, xoa ở dưới hốc mắt. Rất nhanh, vết đen kia từ từ biến mất. Vài nha hoàn đứng một bên đã sớm ngạc nhiên, lại thấy Thu Minh Nguyệt lấy ra một bình sứ nhỏ màu xanh biếc, đổ ra lớp chất lỏng nồng đậm vẽ loạn dưới mắt. Cuối cùng, lại phết thêm một lớp son nước, cả người liền lập tức hồi phục tinh thần, không còn vẻ mệt mỏi nữa.

“Tiểu thư, vật này thật thần kỳ nha.” Hồng Ngọc không khỏi sợ hãi than, về mặt sùng bái.

Thu Minh Nguyệt nhướn mày, trong đầu bỗng nhiên chợt lóe sáng.

“Hạ Đồng, người liên hệ với Tường thúc, xem ở kinh thành có cửa tiệm nào ở ngoài mặt tiền không, ta muốn mua.”

Hạ Đồng có chút kinh ngạc “Tiểu thư?”

Thu Minh Nguyệt nhìn chằm chằm trong tay, khóe miệng gợi lên ý cười.

“Chỉ có một Thủy Kính Phưởng vẫn chưa đủ. Nữ nhân đều là khách hàng tiềm năng, hưởng chi trong kinh thành giàu đông đúc này khắp nơi đều có phu nhân quý tộc. Chỉ cần có một chút mối mề sẽ có thể lập tức hấp dẫn ánh mắt của họ, cũng làm cho lợi nhuận của Thủy Kính phưởng tăng lên.” Tiền của nữ nhân rất dễ kiếm, phu nhân kinh thành còn dễ hơn. Chỉ cần mấy món mỹ phẩm hiện đại của nàng khai hóa ở kinh thành thì tài phú sẽ cuốn cuộn chảy đến. Không có gia tộc thế lực cường đại thì sao? Không có hoàng tử hoàng phi làm chỗ dựa thì sao? Chỉ cần có tiền, còn sợ không có thể lực của mình sao?

“Ngũ tỷ.”

Đang nghĩ ngợi thì giọng nói của Thu Minh Như đã vang lên. Thu Minh Nguyệt quay đầu, thấy Thu Minh Như chậm rãi chạy đến, mắt to tròn chớp chớp cực kỳ đáng yêu.

Thu Minh Nguyệt nhìn thấy nó thì không tự giác nổi lên một tia dịu dàng.” Sao không ngủ thêm một chút?”

Thu Minh Như đi tới, lắc đầu nói:” Muội muốn đi thỉnh an tổ mẫu với ngũ tỷ.”

Thu Minh Nguyệt cười cười, kéo tay nó, vén tay áo nó lên. Miệng vết thương đã được đắp thuốc, sẽ không bị nhiễm trùng nữa.

“Sáng nay đã uống thuốc chưa?”

“Đã rồi.”

Thu Minh Nguyệt nói:” Tỷ đã bảo người đưa cho muội thuốc mỡ, ngày thoa ba lần sẽ không để lại sẹo nữa, biết không?”

“Đạ.” Thu Minh Như gật đầu thật mạnh, sau đó lại chạy đến bên người nàng, dùng sức hít sâu một hơi.

“Ngũ tỷ, tỷ dùng hương gì vậy ạ? Thật thơm đó.”

Thu Minh Nguyệt cười cười:” Cái này gọi là trầm hương, nếu muội thích thì hôm nào tỷ bảo Hồng Ngạc đưa muội hai hộp.”

“Thật ạ?” Ánh mắt Thu Minh Như lập tức phát sáng. Phàm là nữ tử, không ai không thích mùi thơm.

.....

Tại phủ Vinh thân vương, phòng ốc rộng lớn, vách tường cẩm thạch, điêu lan ngọc thếp, thềm đá bạch ngọc, suối xanh róc rách. Vào ngày xuân, trăm hoa đua nở, mùi thơm truyền khắp nơi. Xa xa, ngay góc khuất hành lang, một mỹ nhân đang chậm chậm đi tới. Dung nhan bà mỹ lệ tinh xảo, cử chỉ đoan trang cao quý. Một thân bà mặc cung trang màu đỏ, viền áo bằng chỉ vàng trắng lợt, ánh mặt trời chiếu vào làm những đường chỉ kia tỏa ra vàng sáng chói lóa.

Đồng Quân các.

Một thiếu niên hoa quý ngồi bên cửa sổ, nhìn cây cối bị cơn mưa phùn đêm qua làm cho tươi mới xinh đẹp, có chút xuất thần.

Lúc này, một nha hoàn khom người bẩm báo:” Thế tử, vương phi tới.”

Thiếu niên hơi chấn động, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, con người thân nhiên, không để ý tới.

“Thế tử...” Nha hoàn muốn nói lại thôi, từ cửa truyền lên một giọng nói dịu dàng.

“Li nhi.”

Nha hoàn quay đầu, thấy Vương phi đã tới thì vội vàng phúc thân thi lễ.

“Vương phi.”

Vinh thân vương phi phát tay “Lui xuống đi.”

“Vâng.” Nha hoàn liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, yên lặng lui ra.

Thiếu niên chuyển động xe lăn, quay đầu nhìn người phụ nữ cao quý đoan trang trước mặt, thân nhiên nói:” Thỉnh an mẫu phi.”

Vinh thân vương phi ánh mắt lóe sáng, cười cười đi vào, giọng điệu thân thiết nói:” Sáng sớm gió lớn, sao lại ngồi ở đây? Cẩn thận lại nhiễm phong hàn.” Bà vừa nói vừa tháo áo choàng bằng lông chồn trắng xuống phủ lên cho hắn, sau đó ngồi lên thập thưng, ánh mắt dịu dàng nhìn hắn.

Phượng Khuynh Li nhìn bà, nhàn nhạt nói:” Mẫu phi tìm con có chuyện gì sao?”

Vinh thân vương phi thờ dài, do dự chốc lát mới nói:” Li nhi, con năm nay đã mười sáu rồi. Mấy ngày trước phụ vương con đã thương nghị với ta, chuẩn bị giúp con cưới thê tử.”

Phượng Khuynh Li nhẩn mặt, hình như có chút bài xích. Vinh thân vương phi lại nói:” Hôm qua thái hậu gọi ta vào cung cũng là về việc này.”

Phượng Khuynh Li mím môi, Vinh thân vương phi tiếp tục nói:” Tháng sau Trần Nam vương phi tổ chức mở hội thưởng hoa, khuê tú thế gia trong kinh đều đến, con...”

“Khuê tú các nhà?” Phượng Khuynh Li đánh gãy lời nói của bà, con người như phủ một lớp sương mù.

Vinh thân vương phi ngăn ra:” Đừng vậy, Trần Nam vương thế tử lớn hơn con hai tuổi, hiện giờ còn chưa lấy vợ. Trần Nam Vương phi trong lòng lo lắng cho nên tổ chức hội hoa xuân này.”

Phượng khuynh Li trầm tư chốc lát, đột nhiên nói:” Con nghe nói, học sĩ của Thái uyển các có vài người có tôn nữ tới tuổi cập kê...”

Vinh thân vương phi có chút kinh ngạc, đáy mắt xẹt qua một ý nghĩ.

“Từ khi nào Li nhi lại quan tâm tới những việc này?”

Sắc mặt Phượng Khuynh Li lạnh nhạt, khóe miệng cười tự giễu.

“Danh gia vọng tộc khắp kinh thành có nữ nhân nào chịu gả cho con? Vinh thân vương phủ tuy rằng phú quý nhưng ai lại muốn gả cho một kẻ tàn phế hai chân chứ?” Hân chế giễu một tiếng, trong mắt hiện lên vài phần bi thương.

Vinh thân vương phi đình trệ, giọng điệu nhẹ nhàng không nhìn ra rõ cảm xúc.

“Li nhi đừng tự coi nhẹ bản thân...”

Phượng Khuynh Li lắc đầu:” Hào ý của mẫu phi và phụ vương con vô cùng cảm kích, chỉ là thân thể con...” Hân cúi đầu mang theo vẻ tiêu điều.

“Vẫn là đừng để liên lụy người khác.”

“Li nhi.” Trong mắt Vinh thân vương phi lộ ra sự chua xót, thương tiếc.

“Hài tử ngọc, con nói gì vậy? Con ta là Long chương phượng tử, kinh tài tuyệt đỉnh, phẩm phu tục tử sao có thể sánh bằng?” Bà thờ dài, tay muốn sờ sờ đầu hân, nhưng lại nghĩ đến cái gì, tay đưa lên một nửa lại rút về.

“Kinh thành nhiều cô nương tốt như vậy, nhất định có người thích hợp.”

“Cô nương tốt sao?” Phượng Khuynh Li nhếch môi cười “Đích nữ cao môn quý tộc sao có thể cam nguyện gả cho một người tàn phế không sống quá hai mươi tuổi chứ?”

Vinh thân vương phi nhất thời nghẹn lại, mắt cũng bắt đầu ươn ướt.

“Li nhi...”

Phượng Khuynh Li ngừng đầu cười với bà, tao nhã tẽ nguyệt, bách hoa thất sắc.

“Thôi, đã là ý của hoàng tổ mẫu, con cũng vâng theo.” hân cúi đầu cân nhắc một lát, nói:” Bất quá... Đích nữ danh môn thì thôi đi. Thân thể của con... cưới con gái một hộ nhỏ là được, dù sao cũng là chăm sóc con, không cần phải chú trọng dòng dõi. Ý mẫu phi thế nào?”

Vinh thân vương phi có chút kinh ngạc “Li nhi, con?”

Phượng Khuynh Li mặt mày khô sở nói:” Mong mẫu phi đáp ứng.”

Vinh thân vương phi bình tĩnh nhìn hân, thật lâu sau mới thờ dài một tiếng.

“Thôi, tùy con, chỉ là thái hậu...”

Phượng Khuynh Li tất nhiên biết băn khoăn của bà, nhàn tiện nói:” Mẫu phi yên tâm, bên phía thái hậu con sẽ đi nói rõ.”

“Ừ” Vinh thân vương phi gật đầu, đứng dậy.

“Vậy con nghỉ ngơi đi, ta về trước.”

Phượng Khuynh Li gật đầu.” Mẫu phi đi thông thả.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Mưu kế của thế tử, để người làm chính thể

Vinh thân vương phi đi rồi, ánh mắt Phượng Khuynh Li lại sâu thẳm. Một bóng đen vô thanh vô tức xuất hiện phía sau.

“Chủ tử.”

Phượng Khuynh Li vuốt ve ngọc ban chỉ trên tay, giọng điệu lạnh nhạt.

“Nói.”

Lãnh Tu mặt không biểu tình.” Thu phủ, có mèo bản.

Chỉ vón vện năm chữ lại khiến cả người Phượng Khuynh Li chấn động. Hắn trầm mặc lúc lâu, cổ họng có chút khàn khàn.

“Tiếp tục.”

Lãnh Tu mặt nghiêm nghị, kè sát vào tai hắn nói nhỏ vài câu. Ánh mắt Phượng Khuynh Li biến đổi, lập tức khôi phục bình tĩnh.

“Đã biết.” Hắn trầm ngâm một lúc, lại nói:” Nàng...”

Lãnh Tu ngẩng đầu, có chút phức tạp nhìn chủ tử nhà mình.

“Tốt lắm.” Chỉ hai chữ, nghe không ra cảm xúc gì.

Phượng Khuynh Li quay đầu lại, nhìn sâu hắn một cái. lát sau, hắn ảm đạm rũ mắt xuống.

“Lãnh Tu, người thất vọng với ta rồi?”

Cả người Lãnh Tu run lên, lập tức quỳ xuống.

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ là không rõ...”

“Không rõ vì sao trên đời này có hàng vạn bông hoa, ta lại chỉ chú ý tới một thứ nữ nhỏ nhỏ?”

Lãnh Tu im lặng không nói. Ánh mắt Phượng Khuynh Li dỗi ra ngoài cửa sổ, giọng nói mơ hồ vang lên.

“Thieu thân bay vào lửa là để tìm nguồn ánh sáng của mình.”

Lãnh Tu chấn động.” Chủ tử?”

Phượng Khuynh Li miệng khô đắng.

“Người nếu sống trong bóng tối nhiều quá cũng sẽ tự giác hướng tới ánh sáng. Thậm chí chẳng sợ hãi tự giết chết mình.

“Người, hiểu sao?”

Ánh mắt Lãnh Tu rung động, mặt mày của Phượng Khuynh Li cũng dần ra. Hắn đột nhiên lấy ra một túi hương. Túi hương kia mười phần tinh xảo, trên thêu vài ngọn hàn mai, phong thái thướt tha, ngạo nghễ nở rộ. Đường chỉ tinh tế làm hoa mai trở nên rất sống động, nhìn vào có thể tưởng tượng được người thêu túi hương này ra sao.

“Lãnh tu, ta muốn tùy hứng một lần.” Vì một tia ấm áp kia trong lòng, hắn thật sự muốn buông thả.

Lãnh Tu nhìn chằm chằm túi hương chỉ có nữ tử mới đeo kia, trong ánh mắt dâng lên nỗi khiếp sợ không nên lời. Khi nghe được câu thờ dài có vẻ vui mừng này, hắn bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn Phượng Khuynh Li vẻ mặt mê mang, trong lòng như hiểu ra gì đó. Lại nghĩ tới chủ tử vốn dĩ là kim tôn ngọc quý, tất cả mọi người đều hâm mộ mà bây giờ lại...

Hắn cúi đầu, giọng nói có chút khàn khàn.

“Chủ tử muốn làm thế nào?”

Phượng Khuynh Li nhìn hắn, chậm rãi cười.

“Tiết quốc Hầu phu nhân cố ý muốn làm thông gia với Thu phủ, Tiết Vũ Hoa cũng không phải loại người mặc cho người ta sắp xếp.” Hắn hơi híp mắt “Hắn ở lại Thu phủ, chỉ sợ đã phát hiện ra một số chuyện. Lúc cần, phá hư kế hoạch của hắn đi.”

Lãnh Tu có chút kinh ngạc:” Chủ tử?”

Phượng Khuynh Li cúi đầu, ngón tay vuốt ve hoa văn tinh xảo trên túi hương, khóe miệng khẽ cười.

“Sống cùng mái hiên, mỗi ngày gặp nhau, ta há có thể yên tâm?”

Hả? Khóe miệng Lãnh Tu không khỏi có chút run rẩy. Máu ghen của chủ tử không phải lớn bình thường đâu.

Hắn cúi đầu, cung kính đáp:” Vâng”. Sau đó, bóng dáng chợt lóe, lập tức biến mất.

.....

Thu Minh Nguyệt lúc này không biết mình bị người ta theo dõi. Nàng hiện tại còn đang vội vàng chuẩn bị cửa hàng ở mặt tiền kia. Vài ngày trước, Tường thúc truyền đến tin tức, ở phố Tây vừa vận có một nhà kinh doanh sơn nước chuẩn bị bán, không phải do mỹ phẩm ở đó không tốt mà là vì địa thế thật sự hẻo lánh. Mấy loại sơn bột nước này ở đâu cũng có. Các gia đình hiền hách trong kinh đều có sản nghiệp của riêng mình. Nếu không phải nổi tiếng hơn người, hay nằm ở những con đường sầm uất thì sinh ý đương nhiên ngày càng sa sút.

Cho nên, bọn Hạ Đồng có chút lo lắng. Địa thế như vậy, chỉ sợ mở cửa tiệm bất lợi.

Nhưng, Thu Minh Nguyệt hơi cười cười nói:” Được rồi, bảo với Tường thúc, cửa hàng kia, ta muốn.” Đôi mắt phượng của nàng sâu thẳm, lóe sáng rực rỡ. Địa thế không quan trọng. Mấy nơi phồn hoa đông đúc, dù đồ của nàng đủ độc đủ đặc sắc thì cũng khó tránh vàng thau lẫn lộn. Hiện giờ vừa lúc nàng muốn đem sản nghiệp của mình trải rộng toàn kinh thành, thậm chí là toàn đại châu. Ai nói nữ tử chỉ có thể đứng trong nhà giúp chồng dạy con? Nàng cũng không quên, Duệ Hiền hoàng hậu của tiền triều chính là hồng trang tung hoành thiên hạ, sản nghiệp trải khắp đại lục, cuối cùng trở nên giàu nhất thiên hạ. Đáng tiếc là, từ khi tiền triều bị hủy, toàn bộ tài sản của Duệ Hiền hoàng hậu cũng bị chôn vùi theo thời gian.

Cảm thán xong, Thu Minh Nguyệt bình thường trở lại. Tiền triều nếu chịu ảnh hưởng của khai quốc hoàng hậu thì bây giờ cũng không phải đến nỗi phong kiến quá đáng, đối xử với nữ tử hà khắc như vậy. Hiện giờ nàng muốn băng vào bản thân mà nổi danh trên thương trường thì không khác gì đâm rỗng hang hổ. Nhưng mà, nàng không phải người thấy khó khăn liền lùi bước. Nếu muốn ở triều đại này sống thật tốt thì nàng nhất định phải thật mạnh mẽ. Hiện giờ nàng không chỉ có một mình, nàng còn có mẫu thân và đệ đệ. Vì bọn họ, nàng nhất định phải mạnh mẽ.

Hạ Đồng tuy rằng không hiểu dụng ý của Thu Minh Nguyệt, nhưng từ sau khi tiểu thư rót xuống nước sống lại thì tính tình đại biến, vô luận làm gì đều có đạo lý, cho nên, nàng chỉ gật gật đầu rồi lui ra.

Tường thúc là quản gia của Trầm phủ khi ba mẹ con Thu Minh Nguyệt còn ở Dương Châu, đối với bọn họ vô cùng trung thành và tận tâm. Cho nên, Thu Minh Nguyệt rất tin tưởng ông.

Cứ như vậy, vài ngày thanh nhàn trôi qua. Có lẽ do ngại Tiết quốc Hầu phu nhân còn đang ở đây, mẹ con đại phu nhân cũng không có gây chuyện gì. Chẳng qua, điều khiến Thu Minh Nguyệt kinh ngạc là, lẽ ra Tiết quốc Hầu phu nhân ở lại Thu phủ mục đích là vì cùng Thu phủ làm thông gia, nhưng đến nay vẫn chưa hề nghe tin tức gì về hôn sự của Tiết Vũ Hoa và Thu Minh Ngọc. Đây là vì sao? Chẳng lẽ đúng như nàng đoán, Tiết Vũ Hoa đang diễn trò quỷ? Kỳ thật, bình tĩnh mà xem xét, Thu Minh Nguyệt thật sự không hy vọng Thu Minh Ngọc gả cho Tiết Vũ Hoa. Không vì cái gì khác, chỉ là, thế lực sau lưng đại phu nhân đã quá đủ hùng hậu, nàng không hy vọng bà ta còn có thêm cây đại thụ là Tiết quốc Hầu phủ này. Huống hồ, tuy rằng nàng mới gặp Tiết Vũ Hoa một lần, nhưng căn cứ vào mắt nhìn người của nàng, thiếu niên kia tuyệt đối không giống người thường, ngày sau tất có thành tựu. Như thế, nàng sao có thể để cho một người muốn giết nàng gả cho một nam tử như vậy chứ? Đây chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

Mấy ngày nay nàng lo vội vàng mở tiệm mà quên mất việc này.

Nàng nghiêng người dựa vào tháp thượng, nhắm mắt lại, mùi hoa đào từ ngoài cửa bay vào thơm ngát. Nàng lẳng lặng trầm tư.

“Tiểu thư!” Hạ Đồng kéo màn đi vào, mặt mày vui vẻ.

Thu Minh Nguyệt mở to mắt:” Chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Trong mắt Hạ Đồng không giấu được vẻ hưng phấn, nhưng vẫn cẩn thận hạ thấp giọng

“Tiểu thư, vừa rồi Tường thúc truyền tin đến. Chi nhánh của Thủy Kính phường sau khi khai trương sinh ý vô cùng tốt. Mấy món mỹ phẩm mới hấp dẫn rất nhiều phu nhân quý tộc yêu thích tới xem.”

“Ừ” Thu Minh Nguyệt cũng không ngoài ý muốn. “Nói cho Tường thúc, về sau sơn nước, hương liệu cùng phần sáp của Thủy Kính phường đều bán hạn chế.”

Hạ Đồng sừng sốt. Sinh ý của Thủy Kính phường rất tốt, mỗi ngày đều có người tới, lợi nhuận cũng tăng rất nhiều, đáng ra phải mở rộng tiêu thụ, tiểu thư

sao lại.

“Vật càng hiếm càng quý.” Thu Minh Nguyệt đương nhiên nhìn thấu suy nghĩ của Hạ Đồng. Nàng nâng chung trà lên, khẽ nhấp một ngụm, miễn cưỡng nói: “Dù tốt thế nào, nếu dễ dàng có được thì ngược lại sẽ bị giảm giá trị. Đây không phải là kết quả ta muốn.” Ngón tay bạch ngọc của nàng gõ gõ bàn gỗ, lại nói: “Thừa dịp này, mua thêm thêm một cửa hàng mặt tiền ở thành đông, phải lớn một chút, ta muốn mở từ lâu.”

Hạ Đồng giật mình, sau đó cung kính gật đầu.

“Vâng, nô tỳ lập tức đi thông báo cho Tường thúc.”

Tôn ma ma từ nhĩ phòng đi ra, thấy Thu Minh Nguyệt bán nằm ở tháp thượng, mắt đẹp nửa khép nửa mở, hình như có chút mệt mỏi, bèn hỏi: “Tiểu thư không khỏe sao?”

Thu Minh Nguyệt lấy tay xoa trán, có chút không yên lòng ừ một tiếng, lập tức lại hỏi: “Thụy nhi tan học rồi sao?”

Tôn ma ma nhìn sắc trời: “Có lẽ là rồi.”

Thu Minh Nguyệt gật đầu, lại nói: “Đông Tuyết lần trước đi gặp Lục Diên?”

Tay nàng thường thức ly trà bạch ngọc, không chút để ý hỏi.

Tôn ma ma biến sắc, cẩn thận mở miệng.

“Đông Tuyết và Lục Diên đi theo tiểu thư sớm nhất, lớn lên cùng nhau, tất nhiên là tình như tỷ muội...”

Thu Minh Nguyệt liếc mắt nhìn bà. Cái liếc mắt này khiến Tôn ma ma lập tức ngừng nói.

“Ma ma cho rằng ta quá mức vô tình?”

Tôn ma ma lập tức cúi đầu, sợ hãi nói: “Nô tỳ không dám.”

Thu Minh Nguyệt nhìn bà lúc lâu, sâu kín thờ dài.

“Ma ma, ta là uống sữa của người mà lớn lên, người cũng coi như là trưởng bối của ta. Đừng nói là ta, dù là di nương thì cũng chịu vài phần ân tình của người.”

Tôn ma ma càng thêm sợ hãi, bùm một tiếng quỳ gối trên đất.

“Lão nô không dám, thỉnh tiểu thư đừng nói như vậy, lão nô... nhận không nổi.”

Thu Minh Nguyệt không đỡ bà dậy, một tay chống đầu, tay kia như cũ xoa xoa ly trà. Mắt phượng nàng quét qua hoa văn trên chén.

“Từ ngày đầu tiên đến Thu phủ, ta đã nói gì, ma ma nhớ rõ chứ?”

Tôn ma ma rùng mình, mạnh mẽ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt thanh lương lại hàm chứa vài phần tự giễu của nàng, thoáng chốc đau xót, đôi mắt già nua ảm lệ.

“Tiểu thư...”

Thu Minh Nguyệt cúi đầu, buông ly trà ra, sau đó đứng dậy tự mình đỡ Tôn ma ma lên. Nàng không buông ra, mà là vỗ vỗ tay bà.

“Ma ma, người là lão nhân bên cạnh ta, so với mấy người Hạ Đồng thì cẩn thận hơn nhiều. Lúc trước ta vì sao đem Lục Diên đến hoán y phòng, người so với ai khác hiểu rõ hơn cả. Hiện giờ ta vì sao phải một mình gây dựng sự nghiệp, tuy rằng không nói, nhưng ma ma thông tuệ, hẳn là hiểu được vài phần.”

Tôn ma ma nghẹn ngào gật đầu “Nô tỳ hiểu được, tiểu thư.” Bà ngẩng đầu, ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

“Đông Tuyết chưa bẩm báo đã lên tới thăm tội nô Lục Diên, không chỉ không đem tiểu thư vào mắt, lại còn làm trái lệnh của lão thái quân và phu nhân, thật đáng bị phạt.”

“Ừ.” Thu Minh Nguyệt thấy Tôn ma ma đã hiểu ý nàng thì gật đầu, xoay người, giọng nói vang lên.

“Đánh năm đại bản, biếm đến tiền viện làm tam đẳng nha hoàn. Mặt khác...” Nàng xoa xoa trán, thần nhiên phân phó: “Đưa Túy Văn thế vị trí của Đông Tuyết bên cạnh ta đi.”

“Tiểu thư.” Tôn ma ma thở nhẹ một tiếng “Túy Văn mới vào phủ vài ngày, trước đây đều hầu hạ ở gian ngoài, sợ là không ổn lắm.” Bà dừng một chút, lại nói: “Tiểu thư nếu cảm thấy bên cạnh thiếu người thì nô tỳ cảm thấy Tuyết Xảo đủ thông minh, có thể đề bạt...”

Thu Minh Nguyệt nhàn nhạt quay người, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh theo: “Tôn ma ma.”

Tôn ma ma cả kinh, biết tiểu thư tức giận, lập tức khom người lui ra.

“Nô tỳ đã biết, nô tỳ cáo lui.”

Thẳng đến khi bóng dáng của Tôn ma ma biến mất ngoài cửa, Thu Minh Nguyệt mới thu liễm. Ánh mắt nàng u ám, trong lòng thờ dài. Tôn ma ma tuy rằng lời đòi, nhưng tâm có chút độc. Về phần mấy người Đông Tuyết... tuy cũng đủ trầm ổn nhưng quá mềm lòng đơn thuần. Nếu không dạy dỗ cho tốt thì tại đại trạch viện này, lại gặp kẻ mạnh như Lâm thị thì sao có thể giữ mạng sống?

Trầm tư một lúc, bỗng nhiên từ ngoài truyền tới một tiếng cười. Nàng đột nhiên quay đầu, ngoài ý muốn bắt gặp một đôi mắt đang cười. Ánh mắt như bảo thạch, lúc cười lên tỏa sáng như sao trên trời. Đôi mắt đi, nàng nhìn rõ dung nhan của yêu nghiệt.

Tiết Vũ Hoa?

Thu Minh Nguyệt có chút kinh ngạc, lông mày nhíu lại. Nam tử mặc thanh y tựa vào một gốc đào trong viện, không nhanh không chậm, không sợ không hoảng.

“Giữa ban ngày, đại môn không đi, thế tử lại đi đường vòng, nghe trộm người khác nói chuyện. Sở thích như vậy thật sự làm tiểu nữ từ ngoài ý muốn.”

Tiết Vũ Hoa ngẩng đầu. Vừa rồi trong khoảnh khắc nàng quay đầu, trong lòng hần bất giác run lên. Chỉ vì, đáy mắt nàng xẹt qua tia u ám, dù là rất nhỏ. Nàng tựa vào cửa sổ, mắt phượng lạnh như băng, trong suốt như nước. Nhưng giữa sự trong suốt kia là một tia u tối, mang theo... sát khí. Đúng vậy, chính là sát khí. Tuy rằng chỉ lóe qua nhưng hần khẳng định, mình tuyệt đối không nhìn lầm. Trong lòng nghi hoặc, nàng là một nữ tử khuê phòng, sao lại có sát khí đầy đặc như vậy.

Thình lình nghe thấy giọng nói của nàng, hần ngẩn ra. Giọng nói nàng thanh nhã trong veo, mang theo chút gió xuân. Tiết Vũ Hoa hoảng hốt, bao nhiêu lâu chưa thấy qua nàng? Nhưng giọng nói và nụ cười của nàng lại khắc sâu vào lòng hần, không xóa bỏ được. Điều nói hoa hồng có gai, quả nhiên không sai. Nhìn tiểu nữ nhân này xem, mình chẳng phải chỉ nhìn xem nàng đang làm gì thôi sao? Vậy mà trong mắt nàng, mình lại thành tên trộm đồ tiện.

Từ lúc sinh ra tới nay, chưa có nữ tử nào không để hần vào mắt vậy đâu. Tiết Vũ Hoa nổi lên ý đùa, đáy mắt phát sáng, khóe miệng khẽ nhếch

“Nói vậy, ngũ muội muội muốn mời ta vào ngồi một chút không?” Hần tao nhã phát phát bụi đất vốn dĩ không có trên áo, miễn cưỡng nói: “Ta vừa vặn đi ngang qua đây, vốn nghĩ muốn xin ngũ muội muội ly trà, lại sợ đường đột nên không dám đánh bạo. Không nghĩ Ngũ muội lại hiểu ý khai sáng, quả thật vi huynh quá mức cổ hủ rồi.” Hần tiến lên vài bước, làm bộ sẽ trực tiếp leo cửa sổ vào.

Thu Minh Nguyệt biến sắc, Tiết Vũ Hoa vừa tiến một bước đã bị nàng khê quát.

“Đứng lại.”

Tiết Vũ Hoa dừng lại, kinh ngạc nhìn nàng.

Thu Minh Nguyệt cau mày: “Thế tử xuất thân cao quý, Tiết gia hơn trăm năm danh môn, lễ nghi chi hậu sao có thể lơ là? Chẳng lẽ huynh không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Kỳ thật Thu Minh Nguyệt cũng không phải để ý, chẳng qua thời đại này đối với nữ tử rất hà khắc. Hoi vô ý thì cả đời sẽ mang trên lưng ác danh, đừng nghĩ kiếm được phu quân tốt.

Tiết Vũ Hoa nhướn mày, sờ sờ mũi, lăm bằm một tiếng.

“Thì ra muội đề ý cái này à?”

Giọng nói của hần rất nhỏ, nhưng Thu Minh Nguyệt nghe thấy. Nhất thời, nàng cảm thấy người này quả nhiên bên ngoài tỏ vàng nạm ngọc nhưng bên trong thối nát. Uống phí cho lớp da tốt như vậy.

“Ta vì sao không thể đề ý?” Thu Minh Nguyệt mắt lạnh nhìn hần, giọng nói đậm nhạt.

Tiết Vũ Hoa nhìn nàng, thấy nàng giống như đang giận, vội vàng hạ giọng.

“Ngũ muội muội, vi huynh biết sai rồi, muội đại nhân đại lượng, đừng trách tội được không?”

Thu Minh Nguyệt có chút ngạc nhiên nhìn hần, đánh giá hần từ đầu tới chân. Thật ngoài ý muốn là cậu ấm này lại nhận sai trước mặt nàng? Đôi mắt nàng lóe lóe, lạnh nhạt xoay người, không đề ý tới Tiết Vũ Hoa nữa.

“Từ từ đã, ngũ muội muội.”

Tiết Vũ Hoa cuống quýt gọi nàng, nhưng không dám bước thêm một bước nào.

Thu Minh Nguyệt không chút hoang mang ngồi xuống, sau đó tự rót cho mình một ly trà. Tiết Vũ Hoa nhìn động tác của nàng chậm rãi bưng trà, chậm rãi rót trà. Hương trà nhàn nhạt, khói tựa như sương. Khói trắng lượn lờ bao phủ bàn tay trắng nõn.

“Thế tử có việc gì?”

Nàng nhẹ nhàng thưởng trà, động tác tao nhã ánh mắt quyến rũ. Tiết Vũ Hoa lần nữa nhảy dựng, bên tai nổi lên chút đỏ ửng kỳ dị. Chỉ là không biết do khói trà quá dày hay do sương mù đầu xuân huyền ảo khiến cho vẻ mặt trăm năm khó gặp của hắn bị che khuất.

Hắng giọng một cái, Tiết Vũ Hoa lại bày ra khí thế của công tử thế gia, khoe miệng cười tà khí

“Mấy ngày nay ngũ muội muội thật thoải mái nha, hôm qua thì tới tiểu lâu nghe mưa, rảnh thì lại thưởng trà ngắm hoa. Thật là đã kích vi huynh đó.” Hắn quét mắt nhìn một vườn hồng phấn, muôn hồng nghìn tía, khoe miệng cười càng thêm sâu.

“Nếu không phải ngẫu nhiên đi qua, ta cũng không biết được nơi này của ngũ muội cảnh sắc mê người như vậy, khiến người ta lưu luyến khó quên.”

Thu Minh Nguyệt liếc hắn một cái.” Có chuyện thì nói mau.”

Tiết Vũ Hoa ngừng lại, nhìn thần sắc của nàng, ánh mắt đậm đặc. Nàng rõ ràng đang giữa hồng trần nhưng lại cố tình lộ ra một cổ khí thế tao nhã không thuộc về phàm trần. Nữ tử như vậy, tựa hồ... có chút khó với, khiến người ta sợ hãi. Ánh mắt hắn căng thẳng, lát sau lại cười nói.

“Ta muốn thương lượng với ngũ muội muội một việc.”

Lần này, Thu Minh Nguyệt rút cuộc quay đầu nhìn hắn, nhưng không nói gì.

Tiết Vũ Hoa nhìn nàng, ánh mắt dần ngưng tụ thành một tầng đen, giọng điệu thấp đi vài phần.

“Nói vậy ngũ muội muội cũng biết chuyện gia mẫu muốn làm thông gia với Thu phủ?”

“Liên quan gì tới ta?” Thu Minh Nguyệt bình tĩnh hỏi.

Tiết Vũ Hoa chớp mắt, nhỏ giọng nói.

“Ngũ muội muội... hắn là không hy vọng ta cưới Thu Minh Ngọc chứ?”

Động tác Thu Minh Nguyệt dừng một chút, ngoáy đầu nhìn thật sâu Tiết Vũ Hoa. Thật lâu sau, miệng nàng khẽ nhếch.

“Điều kiện.”

Tiết Vũ Hoa nhướng mày. Cùng người thông minh nói chuyện thật sự thoải mái.

“Đám hỏi giữa Tiết quốc hầu phu và Thu phủ đương nhiên phải làm, nhưng, cưới ai thì còn chưa quyết định.”

Thu Minh Nguyệt nhíu mày.” Huynh muốn nói gì?”

“Ngũ muội muội thông minh, còn không hiểu được ý ta sao?” Tiết Vũ Hoa sửa lại bộ dạng đùa bỡn, ánh mắt nóng rực mãnh liệt nhìn Thu Minh Nguyệt.

“Nếu ta nói, ta muốn cưới muội, ngũ muội muội đồng ý chứ?”

Thu Minh Nguyệt cười nhạo một tiếng.” Làm nhỏ cho huynh?”

Tiết Vũ Hoa nhíu mày.” Ta hứa cho muội vị chính thê.”

Thu Minh Nguyệt thật sự kinh ngạc.” Chuyện cười này không buồn cười chút nào.”

Tiết Vũ Hoa mày kiếm nhíu lại, ảo não gặm nhẹ.

“Ta nói thật.”

Thu Minh Nguyệt dừng lại, quay đầu nhìn vào đôi mắt đen của hắn, hơi có chút sợ sệt. Sau đó, nàng lên tiếng.

“Ta không muốn.”

Tuy Thu gia là thế gia đại tộc, nhưng Thu Minh Nguyệt hiện tại chỉ là một thứ nữ nhỏ. Nếu như có thể gả đến Hầu phủ phú quý hiển hách, cho dù là làm thiếp cho người ta cũng tính là tề cao rồi. Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ cao hứng muốn chết. Nhưng, Thu Minh Nguyệt thì khác. Nàng tới từ thế kỷ hai mươi mốt, linh hồn và tư tưởng không giống với các tiểu thư khuê các nơi đây. Theo quan niệm của nàng, tình yêu và hôn nhân là tự do, đối với thói ép duyên của cổ đại, nàng khinh thường. Nhưng nàng biết, nữ tử ở triều đại này dù làm bất cứ việc gì cũng đều bị lễ giáo trói buộc. Cho nên, nếu nàng thật sự có thể vào hầu môn, vô luận là cho nàng hay cho tiền đồ của mẫu thân và đệ đệ sau này đều vô cùng có ích. Nếu người bên ngoài nghe thấy lời cự tuyệt của Thu Minh Nguyệt, e là phải khiếp sợ rồi.

Nhưng, Tiết Vũ Hoa chỉ hơi kinh ngạc một chút rồi khôi phục bình tĩnh. Không biết vì cái gì, trong tiềm thức của hắn, hắn cảm thấy nữ tử này không bình thường. Nếu nàng đáp ứng thì mới là kỳ quái đó.

Hắn cười khỏ một tiếng, có chút chế giễu, lại có chút không cam lòng.” Vì sao?”

Thu Minh Nguyệt mím môi không nói. Tiết Vũ Hoa ánh mắt lại tối sầm, như cũ không từ bỏ ý định.

“Thân phận hiện tại của muội rất bất tiện, hôn nhân đại sự nằm trong tay di mẫu. Muội cũng biết, di mẫu xưa nay không thích muội và Trầm di nương, hôn sự sau này của muội chỉ sợ...”

Thu Minh Nguyệt nhượng mảy, có chút ngoài ý muốn nhìn hắn một cái. Lâm thị chính là di ruột của Tiết Vũ Hoa, cho dù Tiết Vũ Hoa không thích Lâm thị thì cũng không nên trước mặt mình nói xấu trường bối.

Làm như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, Tiết Vũ Hoa neho mắt, ho nhẹ một tiếng.” Di mẫu từ nhỏ được ngoại công nuông chiều, tính tình có chút ngang ngược. Bá phụ lại có tình cảm thâm thiết với Trầm di nương, di mẫu khó tránh khỏi sẽ...”

“Huynh cho là, dù huynh muốn thì Tiết quốc Hầu phu nhân sẽ đồng ý sao?” Thu Minh Nguyệt thân nhiên cắt đứt lời hắn, mắt phượng xẹt qua ánh sáng thâm thúy.

Tiết Vũ Hoa sững sốt, lát sau mới ý thức được là nàng đang nói về đề nghị lúc nãy của mình, hắn lập tức vội vàng nói:” Đương nhiên.”

Thu Minh Nguyệt cười châm chọc, lạnh lạnh nhìn hắn, giọng nói đậm mạc:” Từ trước tới nay, đám hời của thế gia vọng tộc đều phải môn đăng hộ đối. Hầu phu phú quý hiển hách, sao có thể chấp nhận một thứ nữ nhỏ nhỏ như ta?” Miệng nàng nhếch lên, ánh mắt chế giễu.

“Huống chi huynh cũng nói Lâm thị kiêu ngạo ương ngạnh, nương của huynh lại là tỷ tỷ ruột cả bà ta, không lẽ bà lại bỏ mặc muội muội mình sao? Chuyện vợ vẫn như vậy thế từ nói ra không nghĩ rằng nó rất kỳ cục sao?”

Con người của Tiết Vũ Hoa thâm thúy đi vài phần, trầm mặc lúc lâu.

“Nếu là ta thì chuyện này không phải hoang đường nữa.”

Thu Minh Nguyệt thân nhiên nhượng mảy:” Nếu ta không đáp ứng thì sao?”

Trong mắt Tiết Vũ Hoa hiện lên cái gì đó, giọng nhỏ lại:” Ta để muội chán ghét vậy sao?”

Thu Minh Nguyệt nhìn hắn một cái. Chán ghét sao? Không đúng lắm. Chẳng qua ấn tượng ban đầu Tiết Vũ Hoa cho nàng làm nàng không thích. Hình ảnh một công tử ăn chơi hư hỏng đã mọc rễ trong đầu nàng. Dù biết rằng thiếu niên này không giống người thường, nhưng chỉ bằng ánh mắt khinh thường của hắn khi nhìn về si mê của Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan thì nàng đã rất không vui rồi.

Nữ tử ở thế giới này địa vị thấp, từ trước tới nay chỉ dựa vào nam nhân mà tồn tại. Mặc dù nàng không ưa hai tỷ muội Thu Minh Ngọc, nhưng nàng cũng ghét việc Tiết Vũ Hoa trêu chọc nữ tử, vui sướng khi người gặp họa như vậy.

“Không có, ta không ghét huynh. Chẳng qua là không có việc nên nói nhảm. Thế từ lần sau đừng đứng ở cửa sổ nữa. Phải biết rằng, họa từ trong miệng, lời đồn đại rất khó nghe.”

Tiết Vũ Hoa chấn động, lập tức nhận ra hành vi của mình hôm nay thật sự không ổn. Cổ đại chú trọng nam nữ đại phòng, nam nữ sau bảy tuổi đã có khác biệt. Nữ tử chưa xuất giá không thể một mình gặp mặt nam tử. Nếu bị người ta phát hiện thì sẽ mất hết danh dự, trong sạch cả đời bị hủy hoại trong chốc lát. Trừ bỏ cái chết, chỉ còn nước xuất gia làm ni cô.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ áy náy, cười bộ lui về sau mấy bước.

“Là ta suy nghĩ không chu đáo, thiếu chút nữa tổn hại danh dự của ngũ muội muội.”

Nói thật, Thu Minh Nguyệt vốn không để ý mấy thứ như nam nữ đại phòng linh tinh. Chẳng qua nếu đã đến đây, vẫn là biết điều một chút thì tốt hơn.

“Thế từ nếu đã biết thì sau này đừng làm vậy nữa.”

Ánh mắt của Tiết Vũ Hoa trở nên âm trầm, ngẩng đầu nhìn nàng.

“Muội thật sự không chịu gả cho ta?”

Thu Minh Nguyệt im lặng không nói.

Tiết Vũ Hoa lại tiếp:” Nếu ta nói, ta có thể giúp di nương của muội thành binh thế?”

Thu Minh Nguyệt khẽ chớp mắt, thẳng tắp nhìn hắn. Ánh mắt nàng trong suốt nhưng đáy mắt lại phủ một màn khói đen.

“Huynh rốt cuộc có ý đồ gì?”

Tiết Vũ Mau có chút kinh ngạc, lạnh nhạt nói:” Ý gì?”

Sắc mặt Thu Minh Nguyệt trầm xuống.” Đám hỏi của Hầu phu và Thu phu là có lợi cả hai bên, huynh vì sao không đồng ý mà lại nghỉ chân ở đây? Đến tốt cùng là có ý gì chứ? Đừng nói là vì ta. Huynh đường đường là hầu môn thế tử, mỹ mạo giai nhân gì mà chưa từng thấy qua? Tại sao lại chỉ vì ta mà đến đây? Thu Minh Nguyệt ta dù không kém nhưng cũng tự mình biết mình.”

Tiết Vũ Hoa cười khổ:” Muội thật thông minh.”

Thu Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn hấn, không nói nữa.

Một lúc lâu sau, Tiết Vũ Hoa lại ngẩng đầu nhìn nàng thật sâu.

“Minh Nguyệt, cách xa Thu Minh Hiền một chút.”

Thu Minh Nguyệt nheo mắt:” Huynh muốn nói cái gì?”

Lông mi của Tiết Vũ Hoa rung rung, khóe miệng lại cười thân nhiên

“Có một số việc, biết càng ít càng tốt.”

Thu Minh Nguyệt không để tâm, Tiết Vũ Hoa thờ dài một tiếng.

“Ta sẽ không cưới Thu Minh Ngọc, muội cứ yên tâm.” Hấn cười dịu dàng nhìn nàng.

Thu Minh Nguyệt bị ánh mắt kia làm bức bối, thấp giọng mắng một tiếng.

“Huynh cưới ai thì liên quan gì tới ta?” Nàng mạnh mẽ đứng dậy, hai ba bước đi tới cửa sổ, duỗi tay đóng sập cửa một cái.

Tiết Vũ Hoa ngẩn ra. Trong đầu nghĩ nghĩ, tốc độ của nàng cũng thật nhanh.

Không vui sờ sờ mũi, hấn lưu luyến nhìn cửa sổ đóng chặt, yên lặng rời đi.

Thu Minh Nguyệt dựa vào cửa, sắc mặt có chút u ám, mắt nhắm chặt. Trong lòng thật bức bối. Nàng chán ghét cái cảm giác bị người ta nhìn thấy. Đúng như lời Tiết Vũ Hoa nói, nàng hiện tại chẳng qua là một thứ nữ nho nhỏ không quyền không thế, chung thân đại sự tương lai đều nằm trong tay Lâm thị. Nàng biết, ở thời đại coi chồng là trời này, cái ý tưởng cả đời không lấy chồng của mình căn bản là đám rỗng rang hổng. Kỳ thật, suy nghĩ theo một góc độ khác, điều kiện của Tiết Vũ Hoa quả thực hấp dẫn. Thế tử phu nhân, tương lai là Hầu phu nhân. Mà mẫu thân nếu được nâng thành bình thê thì nàng cũng thành đích nữ. Tại đây cấp bậc rất quan trọng, đó là ước mơ của bao nhiêu người chứ?

Nhưng mà, nàng vẫn không muốn.

Việc mẫu thân thành bình thê thì nàng đương nhiên sẽ nắm lấy, nhưng không nhất định phải lấy chính mình làm lễ vật trao đổi.

Thế tử phu nhân? Hầu phu nhân?

Thu Minh Nguyệt cười nhạt. Nam nhân ở thế giới này dù có yêu đương thế nào thì cũng không thay đổi được bản tính thích ba vợ bốn nàng hầu. Ở thế kỷ hai mươi mốt, tuy rằng có đơn từ quy định một vợ một chồng nhưng vẫn có tiểu tam này nọ, hồng chi là cổ đại chứ?

Bất quá, nói đến chế độ một vợ một chồng thì nàng lại nhớ tới ở tiền triều, từ khi hoàng đế khai quốc Nguyên Khuyết đế đăng cơ thì chỉ cưới duy nhất một hoàng hậu, sau đó không hề lấy thêm phi tần nào. Cho đến khi diệt quốc vẫn chỉ độc sủng một mình bà ấy.

Ai ~

Nàng cúi đầu thờ dài một tiếng, nhớ tới vị hồng nhan hoàng hậu lưu truyền hậu thế kia, lòng nàng không phải không có hâm mộ cùng cảm thán.

Thôi, hiện tại bên người nàng toàn lang sói, vẫn là chó nghĩ nhiều thì hơn. Dù sao thuyền tới cầu tự nhiên thẳng mà.

Lấy lại bình tĩnh, Thu Minh Nguyệt đứng lên, đi vào nội thất chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc. Lúc này, Hồng Ngạc kích động kéo màn đi vào.

Thu Minh Nguyệt quay đầu nhìn nàng:” Chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Nàng đốt hương, chuẩn bị dựa vào nhuyến tháp nghỉ một lát.

“Ha ha ha, tiểu thư, người mau đi nhìn xem, bên ngoài rất náo nhiệt đó.”

Thu Minh Nguyệt một tya chống đầu, đôi mắt nửa đóng nửa mở.

“Hừ, phát sinh chuyện gì sao?”

Hồng Ngạc thấy nàng tựa như rất mệt, lời muốn nói ra lại có chút do dự.

“Nói đi.” Thu Minh Nguyệt không mở to mắt, tựa hồ đoán được sự khó xử của Hồng Ngạc, thản nhiên ra lệnh.

“Vâng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Ngạc lại sáng lên. “Nô tỳ vừa rồi thấy tam tiểu thư mang theo nha hoàn nổi giận đùng đùng tới hoa viên, nghe nói là tìm lục tiểu thư tính sổ.”

“Sao?” Thu Minh nguyệt rớt cuộc mờ mắt, mắt Phượng xẹt qua một tia sắc sảo.

“Có biết nguyên nhân không?”

Hồng Ngạc ghé sát vào, nói nhỏ: “Vì một bức họa nữ phần nam trang.”

“Một bức họa?” Thu Minh Nguyệt chớp mắt.

“Vâng.” Hồng Ngạc gật đầu, lặng lẽ nói với Thu Minh Nguyệt: “Nô tỳ nghe nói, lục tiểu thư vô tình có được một bản vẽ của thế tử, vô cùng vui vẻ. Chỉ là sáng nay tam tiểu thư đến phòng lục tiểu thư, đột nhiên thấy được bức tranh này, sau đó nổi giận đùng đùng đi tới hoa viên tìm lục tiểu thư tính sổ.”

Thu Minh Nguyệt giấu đi ý cười trong mắt. Quả nhiên là nam nhan họa thủy.

Nàng chậm rãi ngồi xuống, sửa sang lại quần áo, hỏi: “Đại phu nhân và tổ mẫu có biết không?”

“Đại phu nhân nhận được tin đầu tiên, lúc nô tỳ trở về đã thấy đại phu nhân vội vã tới hoa viên.”

Thu Minh Nguyệt đứng lên, khoe miệng mang theo chút tươi cười. Lâm thị nếu biết trước thì chỉ sợ lão thái quân sẽ không biết. Hơi hơi suy tư trong chốc lát, nàng ngoắc ngoắc Hồng Ngạc.

“Ngươi lại đây.”

Hồng Ngạc đi tới, Thu Minh Nguyệt nói thầm bên tay nàng. Con ngươi nàng ngày càng sáng, sau đó liên tục gật đầu.

“Đã biết, tiểu thư. Nô tỳ đi ngay.” Nàng xoay người đi được hai bước, sau lại nhớ tới gì đó, quay đầu, ánh mắt mang theo vài phần do dự.

“Tiểu thư, về Đông Tuyết...”

Thu Minh Nguyệt chớp mắt nhìn nàng: “Ừ?”

Hồng Ngạc lập tức thu liễm “Nô tỳ cáo lui.” Nói xong vội vã đi ra ngoài.

Thu Minh Nguyệt cong môi, sau đó ra cửa, đi về phía Tây uyển.

Vừa tới cổng, nha hoàn Hương Thảo đã chạy ra đón. Nhìn thấy Thu Minh Nguyệt, nàng cười nói: “Tiểu thư nhà ta vừa rồi còn nhắc tới Ngũ tiểu thư, không nghĩ tới ngũ tiểu thư đã sớm đến đây.”

Thu Minh Nguyệt đi theo nàng, cười cười: “Tỷ tỷ chắc là nhớ món trà lái của ta đây mà.”

Vừa đi vừa nói chuyện, thoáng chốc đã tới nội viện. Thu Minh Châu đi ra, vừa vặn nghe được lời này của Thu Minh Nguyệt, sáng giọng: “Ngũ muội muội thật thông minh, ta nha, quả thật nhớ thương trà lái của muội muội.”

Nàng đi tới thân thiết kéo tay Thu Minh Nguyệt, vung tay cho nha hoàn đi ra, nói: “Lần trước trà hoa cúc muội ngâm thật ngon miệng, lúc vào miệng trong đắng có ngọt. Tỷ cảm thấy rất kỳ quái, hoa cúc tháng chín mới nở. Hiện giờ mới tháng tư, muội sao có thể có bản lĩnh biết trước tương lai, đem hoa cúc phơi năm ngoái giữ tới năm nay?”

Nàng hơi đùa giỡn ngồi xuống, cũng không giúp Thu Minh Nguyệt châm trà, đôi mắt đầy ý cười nhìn Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt ngồi cạnh nàng, cũng không coi mình là người ngoài, tự lấy ấm trà châm cho mình, có chút bất mãn nói: “Tỷ tỷ mỗi lần đến chỗ muội đều có trà ngon nước ngọt dâng lên, nhưng mỗi lần muội đến chỗ tỷ, tỷ lại keo kiệt như vậy, cả ly trà ngon cũng không có. Muội đi rất xa tới đây, miệng khô lưỡi khô, còn chưa uống được một ngụm nước thì tỷ đã đòi đồ muội, muội muội không phục.”

Nàng quệt mồm, uống một ngụm trà, lại nhíu nhíu mày: “Tỷ tỷ, còn cả nước trà cũng nguội rồi, tỷ cũng không thay ấm mới. Tỷ biết muội muốn đến, cố ý cho muội uống trà lạnh phải không?”

Thu Minh Châu che miệng cười nhạo một tiếng: “Chỗ của muội nhiều trà ngon như vậy, còn hiếm lạ gì trà cũ của tỷ sao? Tỷ đây không phải nghĩ rằng muội thường xuyên đổi cách ngâm trà, trà tằm thường không hợp miệng muội, cho nên cũng làm đơn giản thôi.”

Thu Minh Nguyệt bĩu môi đặt ly trà xuống.

“Mấy ngày trước tổ mẫu mới tặng cho tỷ tỷ túi trà Phổ Nhĩ, tỷ giấu không lấy ra thì thôi, còn giả bộ trước mặt muội.”

Thu Minh Châu lắc đầu: “Muội đó, nhanh mồm nhanh miệng.” Nàng liếc mắt nhìn Túy Văn đứng bên cạnh Minh Nguyệt, nói: “Muội muội hôm nay đến

chỗ tỷ là có chuyện khác đi?”

Thu Minh Nguyệt mỉm cười:” Tỷ tỷ thông minh, muội đến đây là có việc thỉnh giáo.”

“Túy Văn, đem bức tranh đưa cho tứ tỷ.”

“Vâng.”

Túy Văn đem bức họa cuộn tròn trong tay mở ra. Quả thật là một bức hàn mai đồ, xung quanh tuyết rơi như mưa, khắp nơi đều là tuyết trắng sương lạnh, những cành hàn mai ngạo nghễ nở, nổi bật sống động. Thu Minh Châu vừa thấy, lập tức than nhẹ một tiếng. Hai tay nàng cầm bức họa cuộn tròn, ánh mắt mở to thương thức.

“Tuyết lạnh lùng, mai cao ngạo.” Nàng nhìn bức họa, thần tình sợ hãi.

“Tuy nói bức vẽ của Yến Cư phu nhân kỹ thuật phi phàm, nhưng so ra không bằng được với tiền triều khai quốc hoàng hậu Lạc thị. Nghe nói bà tinh thông cả sáu môn nghệ thuật, kỹ thuật vẽ lại đạt tới quý phu thân công. Nghe nói chỉ cần xem tranh này thì có thể hòa nhập vào nó. Chỉ là sau khi tiền triều diệt vong, bức vẽ của khai quốc hoàng hậu cũng theo triều đại cũ mà mất đi không sót lại chút gì. Không có duyên thấy được, chỉ cảm thấy đáng tiếc.”

Thu Minh Châu nói lại một đoạn lịch sử, trong mắt toát lên tia tiếc nuối. Sau đó, nàng gấp lại bức họa, đáy mắt dần nổi lên ý cười.

“Tuy rằng tỷ chưa thấy qua bản vẽ của khai quốc hoàng hậu, chỉ là hôm nay nhìn thấy tranh này, đại khái cũng có thể lĩnh hội vài phần ý nhị trong đó. Ngũ muội muội, tranh này là muội vẽ sao?”

Thu Minh Nguyệt cười cười, rũ mắt xuống, che giấu thần sắc trong mắt.

“Tứ tỷ nói đùa, bức họa này là muội đột nhiên thấy được. Tỷ tỷ cũng biết, muội xưa nay không hứng thú với những thứ như vậy. Bức họa này đặt trong rương đã lâu, muội quên mất. Chẳng đến mấy ngày trước đọc sách có thấy một bài thơ, mới đột nhiên nhớ tới bức họa này. Muội lấy ra xem, mặc dù thấy rất đẹp nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó. Muội biết tỷ tỷ vốn thích tranh, liền vội vẽ mang tới cho tỷ nhìn một cái, có lẽ tỷ tỷ có thể giải được ảo diệu trong đó.”

Thu Minh Châu ha ha cười:” Muội khiêm tốn rồi, đừng tưởng rằng muội không bộc lộ tài nghệ thì tỷ không biết muội. Thu phủ to như vậy, thậm chí toàn bộ kinh thành, chỉ sợ người gọi là đệ nhất tài nữ lại chính là một muội muội nhỏ nhỏ ở Tuyết Nguyệt các đi.”

Nàng cười khẽ, nháy mắt mấy cái:” Bất quá, muội muội thông minh, che giấu mùi nọ, tất có dụng ý, tỷ tỷ ta sẽ không có ý làm ác nhân.”

Nàng nói xong liền chuyển tâm nhìn bức vẽ trong tay.

Thu Minh Nguyệt đối với tâm tư nhanh nhẹn của Thu Minh Châu từ chối cho ý kiến, thần nhiên mỉm môi không nói.

Một khắc sau, Thu Minh Châu giống như phát hiện cái gì đó, kêu một tiếng.

“Tranh này...”

Thu Minh Nguyệt nghiêng đầu:” Sao vậy?”

Thu Minh châu nhíu mày:” Tranh này nhìn kỹ không có vấn đề gì. Chỉ là... chỉ là vì sao không đề thơ?” Nàng nghiêng người nhìn Thu Minh Nguyệt:” Ngũ muội muội, tranh này thật sự không phải muội vẽ?”

Thu Minh Nguyệt mỉm cười:” Tỷ tỷ đừng bêu xấu muội, muội làm gì có bản lĩnh đó? Tranh này lúc muội ở Dương Châu, có một ngày đến dâng hương ở Linh Vân Tự, được chủ trì tặng cho. Ông nói bức tranh này với muội có duyên, cho nên tặng cho muội. Muội đến nay vẫn chưa hiểu được. Mà bức họa này tuy rằng tinh tế đẹp đẽ, ngòi bút lỗi lạc khí khái, quả thật không nhìn ra bí mật gì. Muội muội tài mọn, đành hướng tỷ tỷ tìm lời giải đáp.” Nàng nói xong lời cuối, có chút ngượng ngùng đứng lên:” Bất quá, muội muội hôm nay quả thật quyết định đúng rồi. Tỷ tỷ quả nhiên tài hoa hơn người. Thì ra bức tranh này không có thơ, trách sao muội cảm thấy có gì đó thiếu thiếu. Vẫn là tỷ tỷ thận trọng.”

Thu Minh Châu từ chối cho ý kiến, cũng không để ý mấy lời của Thu Minh Nguyệt được mấy phần thật, mấy phần giả, chỉ chuyên tâm xem tranh.

Thu Minh Nguyệt lại nói:” Tỷ tỷ đây bụng thi thư, không bằng đề vài câu thơ cho bức tranh này đi, hợp sức lại cũng tốt.”

Thu Minh Châu cười khỏ:” Muội muội làm khó tỷ rồi.”

Thu Minh Nguyệt ngạc nhiên:” Tỷ tỷ có ý gì?”

Thu Minh Châu nhìn hàn mai trong tranh, mắt lộ chưa sót.

“Tranh này thoát nhìn có chút niên đầu, ngòi bút chắc chắn, có cứng có mềm. Qua bức họa có thể thấy người vẽ cốt cách cứng cỏi, tài hoa kinh thế. Tỷ tỷ ta mặc dù tự xưng có vài phần tài hoa, nhưng cũng không dám làm bản tác phẩm này.”

Thu Minh Nguyệt nhìn sâu nàng một cái, khóe miệng khẽ nhếch.

“Tỷ tỷ có từng đọc qua ?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Công tử, phượng lạc ngô đồng

Ánh mắt Thu Minh Châu sáng ngời: "Đương nhiên, đó là tác phẩm văn học của tiền triều khai quốc hoàng hậu, tổng cộng có năm trăm sáu mươi sáu trang, trong đó thơ chiếm hai trăm tám mươi ba trang. Sau khi tiền triều diệt vong, phần lớn kim ngôn điển tịch của tiền triều đều bị hủy. Chỉ có mấy tác phẩm nổi tiếng đương thời của khai quốc hoàng hậu còn bảo tồn tới ngày nay. Chỉ là lúc Mạt Đại hoàng đế tự vẫn ở Phượng Tê Cung, ông phóng hỏa đốt cả tòa cung điện, những tác phẩm của bà hầu như bị cháy không còn, tuy rằng có thể giữ lại, nhưng cũng không trọn vẹn. Đến nay văn nhân vẫn còn rất tiếc nuối."

Thu Minh Nguyệt tán thưởng gật đầu: "Tài văn chương của tỷ tỷ quả thật có thể so với tiền nhân thái phó, muội muội thật xấu hổ."

Thu Minh Châu nhanh chóng phục hồi tinh thần, bật cười lắc đầu: "Muội muội quá khen rồi, ở trước mặt muội, tỷ cũng không dám múa rìu qua mắt thợ."

Nàng cười cười: "Đúng rồi, muội muội, muội vừa rồi bỗng nhiên đề cập tới là vì sao? Không lẽ..."

"Không dối gạt tỷ tỷ." Thu Minh Nguyệt nhìn nàng, ánh mắt trong trẻo mỉm cười.

"Tổ tiên của muội từng làm quan ở tiền triều, chỉ vì tiếc hận quan trường hủ bại nên rời khỏi triều đình, sống ẩn cư cả đời. Chỉ là khi còn sống ông cực kỳ tôn sùng khai quốc hoàng hậu tài hoa, cho nên đều thu thập tất cả những bản sao tác phẩm của bà, lưu truyền qua nhiều thế hệ."

Nàng không nhìn đôi mắt trừng lớn của Thu Minh Châu, chỉ thần nhiên cười.

"Muội chợt nghĩ tới một bài thơ, tình cảnh có vài phần hợp với bức tranh này."

"Ồ?" Thu Minh Châu hứng trí "Muội muội nói nghe một chút xem?"

Thu Minh Nguyệt cười nhu hòa: "Mai tu tốn tuyết tam phần bạch, tuyết khước thâm mai nhất đoạn hương." Nàng ngoái đầu nhìn lại: "Tỷ tỷ thấy sao?"

"Thật tuyệt." Thu Minh Châu lúc này vỗ tay nói: "Cuối cùng cũng là tác phẩm của khai quốc hoàng hậu, cả đời ta sợ là cũng không thể sánh bằng." Nàng lần nữa cầm lấy bức họa đang cuộn tròn, vừa thưởng thức vừa nói: "Hoa mai thanh ngao, điểm lệ trong màn tuyết trắng. Tuyết thuần khiết, lại không che lấp được hương mai thơm ngát. Hai thứ sống nhờ vào nhau, mỗi người một vẻ. Dường câu thơ này quả thật là thích hợp nhất." Nàng nói thật cao hứng, lập tức hướng ra ngoài phân phó một tiếng.

"Hương Thảo, mau chuẩn bị bút mực."

"Vâng ạ." Hương Thảo đáp lời, lập tức lui xuống.

Thu Minh Châu cầm bức họa kia càng xem càng thích, không muốn buông tay. Thu Minh Nguyệt mỉm môi cười.

Chốc lát sau, Hương Thảo bước vào.

"Tiểu thư, bút mực đã chuẩn bị tốt."

Nàng đem đồ đặt lên bàn vuông bằng gỗ lim. Bút, mực, giấy, nghiên đều chuẩn bị đủ hết. Một hộp mực thanh hoa long vân, giá bút hình núi giả bằng hổ phách.... Cái gì cần có đều có, và lại không có gì là không quý giá.

Thu Minh Nguyệt nháy mắt, cười nói: "Hóa ra tỷ tỷ còn giấu nhiều đồ tốt như vậy, hôm nay coi như muội muội được mở rộng tầm mắt."

Thu Minh Châu ngẩn ra, thấy Thu Minh Nguyệt cầm một cây bút lông sói lên nhìn thì cười nói: "Tỷ làm gì có nhiều thứ tốt như vậy, những cái này là do đại ca cho tỷ."

Thu Minh Hiền?

Trong mắt Phượng của Thu Minh Nguyệt rất nhanh xẹt qua cái gì đó, lại đột nhiên nhớ tới lời nói của Tiết Vũ Hoa sáng nay.

'Cách xa Thu Minh Hiền một chút'

Nàng mím môi, tựa như đang trầm tư.

Thu Minh Châu dùng bút chấm mực, vừa định viết vào bức họa, lại bỗng nhiên dừng lại.

Thu Minh Nguyệt hỏi: "Tỷ tỷ, làm sao vậy?"

Thu Minh Châu thờ dãi đặt bút xuống giá, cười khổ nói: "Chữ của tỷ quá mức thanh tú, cùng nét bút kiêu ngạo trong tranh này là một trời một vực, vẫn không cần làm xấu tác phẩm tuyệt vời này."

Thu Minh Nguyệt phi thường đáng tiếc nhìn bức họa: "Vậy làm sao bây giờ? Chữ muội cũng như gà bới."

Hai tỷ muội câu mày nghĩ, phiền muộn vô cùng.

Lát sau, Thu Minh Châu bỗng nhiên mở mắt sáng ngời.

"Đúng rồi, sao lại quên mất hần chứ?" Nàng tựa như nghĩ tới cái gì đó, mai mắt sáng như sao.

Thu Minh Nguyệt nhìn nàng: "Tỷ tỷ đang nói gì đấy?"

Thu Minh Châu kích động nắm tay Thu Minh Nguyệt.

"Muội muội chắc biết tam tài tử của kinh thành chứ?"

Thu Minh Nguyệt uyển chuyển cười. "Xin lắng tai nghe."

"Kinh đô tam tài tử này, một vị ngông nghênh cuồng dã là đại hoàng tử. Hần tài hoa nổi bật, văn chương độc đáo, lấy danh là Lãnh Nhi Ngạo, tựa như con người hần vậy. Cuồng ngạo, nhưng không ai có thể với tới." Thu minh Châu dường như cực kỳ sùng bái kinh đô tam tài tử, đối với chuyện của bọn họ thuộc như lòng bàn tay.

"Hoa chi tiêu sái, ngỗ ngược bất kham là Tiết hầu phủ thế tử Tiết Vũ Hoa. Chữ của hần cũng như người, hào phóng khí thế, có thể nhìn thấy sự sắc sảo trên đầu bút."

Thu Minh Nguyệt gật đầu: "Vậy còn vị cuối cùng?"

"Còn một người là..." Thu Minh Châu nhủ mày, sau đó lắc đầu.

"Vị cuối cùng cũng là người thần bí nhất, danh tiếng của hần cơ hồ nổi khắp cả đại lục. Nhưng kỳ lạ là, cư nhiên chưa ai từng gặp qua hần. Trong dân gian cũng không có vết tích chính xác của hần. Mà ngay cả tên của hần, thế nhân cũng không ai biết. Tỷ chỉ biết là, hần khí khái lỗi lạc, mưu lược hơn người. Nghe nói hần phong thần ngọc lẫm, có phong thái của tiên nhân, cho nên dân gian đều gọi hần là 'Đệ nhất công tử' khuynh tuyệt thiên hạ, cái thế vô song."

Thu Minh Nguyệt nhướn mày: "Thật cuồng vọng."

"Hần có tư cách đề cuồng vọng." Thu Minh Châu nghiêm trang nói: "Ba năm trước đây, Tây Nhung xâm phạm biên cảnh, Hứa đại tướng quân đóng cửa thành nhiều ngày, mất thấy lương thảo không còn, sẽ bình bại thành sập. Đột nhiên hần tựa như thiên thần đi đến, kỳ tích cứ thế xuất hiện. Hần một mình xâm nhập căn cứ địch, không biết làm thế nào, ngày thứ hai, toàn bộ tướng lĩnh quân địch tự mình giết nhau. Quân ta không tổn một người, giành được đại thắng. Sau khi hoàng thượng biết người này, rất là thưởng thức, từng ba lượt hạ chiếu mời chào hần. Nhưng, đệ nhất công tử không đáp ứng, bỏ đi không trở lại nữa. Hoàng thượng cảm mộ kỳ tài, cảm thán rằng, người tài hoa như thế lại không thể vì triều đình mà góp sức, thật đáng tiếc."

Thu Minh Châu cũng rất tiếc cho hần. Thu Minh Nguyệt trong lòng cũng thật sự ngưỡng mộ khí khái của vị công tử này.

Từ xưa tới nay, gần vua như gần cọp. Hoàng đế trọng tài vốn không ít. Họ có thể vì mời chào các chí sĩ mà buông bỏ tôn nghiêm đế vương, ngàn dặm chạy tới dân gian xa xôi. Khương thái công câu cá cả đời, chỉ vì Tây Bá hầu Cơ Xương. Việt vương Câu Tiễn vì báo nỗi nhục nước mà nghe theo lời Phạm Lãi, chịu dè Ngô vương hạ nhục. Lưu bị ba lần đến thỉnh Gia Cát Lượng rồi núi. Lưu Bang trọng dụng đám người Hàn Tín... Bọn họ đều là tướng lĩnh nổi tiếng thiên cổ, công tích của họ không giấy bút nào ghi hết nổi. Nhưng, có mấy trung thần có được kết cục tốt? Chỉ có Phạm Lãi, đợi cho Việt Vương báo được nỗi nhục nước thì tiêu sái rồi đi, mới bảo trụ được tánh mạng.

Tâm tư đế vương quý dị khó lường. Một khắc trước có thể rất ưu ái người, nhưng một giây sau lại có thể đem cả nhà người sao trảm.

Hiện giờ thiên hạ chia cắt, đế vương các nước đều đã tâm bưng bưng, chiến tranh bùng nổ chẳng qua là chuyện sớm muộn. Lúc này, nếu lấy khả năng của đệ nhất công tử, nếu có thể vì hoàng đế Đại Chiêu mà ra sức thì tự nhiên như hổ thêm cánh. Hoàng đế vì giang sơn thiên hạ, tự nhiên cũng sẽ ân sủng hần. Nhưng, tương lai nếu đã thống nhất thì sao? Đệ nhất công tử có danh vọng quá cao trong dân gian. Một núi không thể chứa hai cọp. Đến lúc đó, hoàng đế Đại Chiêu còn có thể dung hạ hần?

Cho nên, vị đệ nhất công tử kia từ chối ân sủng của hoàng thượng mới thực sự là người khôn giả ngu.

Có cơ hội, nàng cũng rất mong gặp được vị đệ nhất công tử vang danh thiên hạ này.

Nàng nghĩ thật chăm chú, đến nỗi Thu Minh Châu kêu nàng vài tiếng vẫn chưa nghe thấy.

"Ngũ muội." Thu Minh Châu không khỏi đề cao giọng.

Thu Minh Nguyệt lập tức hồi thần." Tứ tỷ, sao vậy?"

Thu Minh Châu kỳ quái nhìn nàng." Muội suy nghĩ gì vậy. Tỷ gọi này giờ muội cũng không nghe."

Thu Minh Nguyệt nói" Không có gì, chỉ là vừa rồi nghe tứ tỷ nói về đệ nhất công tử thần bí kia thì không khỏi có chút ngạc nhiên thôi." Nàng cười." à đúng rồi, tứ tỷ. Tỷ vô duyên vô cớ nói tới kinh đô tam tài từ này là vì sao?"

Thu Minh Châu nói:" Muội đã quên, vị thế tử của Tiết quốc hầu phủ kia còn ở lại phủ chúng ta đó." Nàng nheo mắt, đáy mắt xẹt qua tia khác thường.

Thu Minh Nguyệt nhảy cảm nghe được lúc nàng ấy nhắc tới Tiết Vũ Hoa thì giọng nói và biểu tình có chút kỳ lạ, mắt phượng không khỏi co lại. Nghĩ cũng đúng, Tiết Vũ Hoa tuổi trẻ tuấn tú, gia thế giàu có, văn võ song toàn, lại là một trong ba tài tử của kinh đô. Chỉ sợ không chỉ mình Thu Minh Châu, mà toàn bộ khuê nữ chi các của kinh thành đều coi hắn là người trong mộng đi.

Lắc đầu, Thu Minh Nguyệt nhẹ giọng nói:" Ý tỷ là.... thỉnh Tiết thế tử đề thơ?"

Thu Minh Châu hơi đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

"Nét bút của nữ tử quá mức thanh tú, chỉ bằng đề nam tử viết, mạnh mẽ hữu lực, lập luận sắc sảo." Nàng hạ mi, giọng nói dịu dàng vài phần, nhẹ như đang lẩm bầm

"Trước kia không có cơ hội, hiện giờ quân lang trước mắt, sao có thể cô phụ?"

Nàng tuy nói rất nhỏ nhưng Thu Minh Nguyệt rất thính, nghe không sót chữ nào. Đôi mắt nàng nhất thời phức tạp, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ thờ dài lắc đầu.

"Thật không hiểu nổi. Chỉ là, người có thể làm cho đại tài nữ như tứ tỷ tán thưởng, tất có chỗ hay. Nhưng..." Nàng lại có chút khó xử nhún mày.

"Ngũ muội, sao vậy?"

Thu Minh nguyệt do dự trong chốc lát, nói:" Tứ tỷ, Tiết thế tử tuy rằng hiện tại sống chung một mái hiên với chúng ta, nhưng nam nữ khác biệt, chúng ta sao có thể..."

"Cái này.." Thu Minh Châu nhất thời cũng lo lắng. Thu gia trăm năm danh môn, chú trọng nhất là lễ nghi chi phòng. Nữ tử khuê phòng sao có thể tùy tiện gặp mặt nam tử? Chớ nói chi là trao tranh, vậy chẳng phải là trao đổi vật đính ước sao? Việc này mà truyền đi, danh dự cả đời sẽ bị hủy.

Lúc này, Hương Thảo bung trà tới, cười nói:" Tiểu thư, vừa rồi nô tỳ đi ngang qua hoa viên có gặp Tiết thế tử đấy."

Đôi mắt Thu Minh Châu sáng ngời, sau đó lại ra vẻ rối rắm

"Nhưng mà..."

Thu Minh Nguyệt hạ mắt, thấp giọng nói:" Tứ tỷ..."

Thu Minh Châu xoay người, cắn môi, giọng nhỏ như muỗi

"Hậu hoa viên sao?"

Hương Thảo giống như không nhận ra sự khác thường của nàng, gật đầu nói:" Vâng, à đúng rồi, hình như còn có tam tiểu thư và lục tiểu thư nữa." Nàng nghĩ nghĩ, sau đó kêu lên một tiếng.

"Còn có, nô tỳ vừa về thì thấy đại phu nhân mang người chạy ra hoa viên, vẻ mặt rất là lo lắng."

"Tam tỷ?" Thu Minh Châu trong lòng căng thẳng, lập tức liên ý thức được cái gì đó, con ngươi sáng ngời trong khoảnh khắc trở nên ảm đạm, vô thức nói một câu." Thì ra là thế..."

Hương Thảo lúc này mới phát hiện được tiểu thư khác thường. Bỗng nhiên nhớ lại mấy ngày nay tiểu thư luôn ngăn người, có khi lại ngáy ngủ cười, sao đó ảm đạm đau thương. trong lòng nàng liền sáng tỏ, rũ mắt xuống không nói nữa.

Thu Minh Nguyệt mắt phượng nhìn bức họa trên tay Thu Minh Châu.

"Tứ tỷ, tỷ..."

Thu Minh Châu mạnh mẽ hồi phục tinh thần, rất nhanh che đi cảm xúc khác thường trong mắt, lộ ra nụ cười hoàn mỹ.

"Đang trong hè, hoa viên chỉ sợ là trăm hoa đua nở, đẹp như tranh vẽ. Ngũ muội có hứng trí cùng tỷ đi du ngoạn không?"

Thu Minh Nguyệt hiểu rõ gât đầu" Được."

Thu Phủ là hào môn đại tộc, phủ đệ rất rộng lớn, điều lan ngọc thể, đình đài lầu các, núi giả suối nhỏ cái gì cần đều có. Hậu hoa viên lại là một quảng trường lớn chứa được trăm người. Ở hướng nam có một trụ đình bát bảo đứng lặng trong biển hoa, bốn góc mái khê cong, màn lụa mỏng buông xuống. Khi gió nhẹ thổi qua, sa mạn mỏng manh tung bay như mộng. Trong đình bài trí một bàn đá bốn người, trên bàn thỉnh thoảng sẽ đặt điểm tâm và trái cây. Mặt đất sạch sẽ không có một hạt bụi, mùi hoa thoang thoảng, không khí ngọt ngào.

Trước đình có một hồ nước, đủ loại hoa sen. Vốn cả vườn đều được bao phủ bởi một cảnh trí ngào ngạt hương hoa, nhưng lại bị một đạo âm thanh không hài hòa phá hủy.

"Tam tỷ, sao tỷ có thể vô lễ như vậy."

Giọng nói bình tĩnh hàm chứa tức giận của Thu Minh Lan đánh vỡ sự dịu ngoan và cung khiêm bình thường của nàng, lạnh lùng nhìn Thu Minh Ngọc đang phẫn nộ trước mặt.

Thu Minh Ngọc hai tay chống nạnh, mắt hạnh hừng hực lửa giận nhất là khi nhìn thấy bức họa đang nằm trong tay Thu Minh Lan. Nàng không để ý hình tượng, vươn tay phải chỉ vào Thu Minh Lan, cả người vì giận mà run run.

"Đem bức tranh cho ta."

Thu Minh Lan mắt nhìn bức họa trong tay, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn vì vội mà ửng hồng. Mắt nàng xẹt qua chút thanh u, khóe miệng cười thần nhiên.

"Tam tỷ, muội đã nói rồi, bức họa này muội sẽ không đưa cho tỷ, tỷ chết tâm đi."

Nghe vậy, Thu Minh Ngọc lại tức giận. Nàng toan đi hai ba bước tới trước mặt Thu Minh Lan, trâm ngọc trên đầu vì nàng chuyển động mà vang lên từng tiếng leng keng.

"Ngươi không trả?" Thu Minh Ngọc trừng lớn hai mắt, tức giận quát.

"Tranh của Hoa ca ca là của ta."

Thu Minh Ngọc chớp chớp con ngươi, nhìn Thu Minh Ngọc một thân váy dài thêu hoa, áo khoác tơ vàng, trên đầu là trâm vàng ngọc tướng, xinh đẹp nói không nên lời.

"Tam tỷ, tỷ chưa lấy chồng, ở trước mặt mọi người làm hành vi như vậy rất là luống cuống." Nàng thần sắc tự nhiên, từ đầu tới cuối đều là nhàn nhạt nhìn Thu Minh Ngọc.

"Nếu bị tổ mẫu biết, chỉ sợ sẽ phạt tam tỷ tỷ sao chép nữ tặc."

Thu Minh Ngọc trừng mắt, thấy hạ nhân chung quanh đều cúi đầu, thần sắc đều là kinh ngạc cùng khinh thường. Nàng nhất thời giận dữ, la mắng Thu Minh Lan:" Ngươi!"

Thu Minh Lan đột nhiên biến sắc, mắt khê hạ xuống, giọng nói mềm mại, mang theo khiếp sợ.

"Tam tỷ đừng giận nữa, muội... muội không biết bức họa này là tỷ đưa cho biểu ca..."

Nàng ngẩng đầu, thần sắc sợ hãi, yếu ớt như hoa đào trong mưa. Tốc độ thay đổi sắc mặt khiến cho Thu Minh Ngọc ngạc nhiên tròn mắt. Nhưng sau khi nghe rõ nàng ta nói gì, nàng giận dữ quát:" Trả bức tranh lại cho ta."

Phía sau cách nàng không xa, một bóng dáng màu xanh bỗng nhiên dừng cước bộ.

Thu Minh Lan lợi dụng động tác lau nước mắt khê nhìn qua, sau đó lại cúi đầu, giọng nói càng thêm thấp.

"Muội chỉ cảm thấy cảnh vật trong tranh quả thật rất đẹp, nhện không được nhìn nhiều vài lần, không ngờ lại khiến tam tỷ không vui. Muội.. Muội trả lại cho tỷ là được."

Nàng van phần không muốn nhìn bức họa cuộn tròn, cuối cùng thật sự đem đưa cho Thu Minh Ngọc.

Thu Minh Ngọc có chút kinh ngạc việc nàng dễ dàng đáp ứng. Bất quá, nàng đầu óc đơn giản nên không nghĩ nhiều, lập tức vui sướng tiếp nhận.

"Coi như ngươi thức thời." Nàng đem bức họa mở ra, lọt vào tầm mắt là một hồ bạch liên vô cùng tươi đẹp, thuần khiết như tuyết, trong trắng lộ hồng, tựa như một đoàn tiên tử đang đứng giữa hồ. Hồ nước dập dờn sóng, gió xuân ấm áp ôn nhu lưu luyến trên mặt hồ xanh biếc, tạo ra từng gợn sóng lung linh.

"Đẹp quá." Nàng sợ hãi than một tiếng, ánh mắt gần như si mê nhìn bức tranh.

Đôi mắt Thu Minh Lan xẹt qua tia châm chọc, trong lòng thầm mắng 'Đồ con lợn'

Thu Minh Ngọc đương nhiên biết được lời nói của Thu Minh Lan vừa rồi khác thường, nhưng nàng tưởng Thu Minh Lan nhằm tranh này là của mình, nàng cũng không giải thích, cho nên liền quang minh chính đại đem đi. Giờ phút này, nhìn mỹ cảnh trong tranh, nàng lại càng không để ý tới trong lòng Thu Minh Lan đang nghĩ gì. Thẳng đến khi phía sau vang lên một âm thanh lạnh lùng quen thuộc.

"Hai vị muội muội đang làm gì ở đây?"

Thu Minh Ngọc ngẩn ra, thốt nhiên ngoái đầu nhìn Tiết Vũ Hoa thình lình xuất hiện, trong nháy mắt trở nên vui sướng.

"Hoa ca ca." Nàng ngọt ngào kêu một tiếng, tay còn duy trì động tác mở tranh, căn bản không có ý thức được bức họa là của Tiết Vũ Hoa.

Thu Minh lan tiến lên hai bước, quy củ hành lễ.

"Biểu ca." Nàng chớp mắt, hai tay đặt bên hông, nhẹ nhàng gập người, giọng nói mềm nhẹ trầm tĩnh, động tác tao nhã đoan trang, đem mọi phong thái của một tiểu thư khuê các biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Nhìn như vậy lại khiến người ta có cảm giác Thu Minh Ngọc liễu lĩnh luống cuống.

Tiết Vũ Hoa thân nhiên nhìn nàng một cái, trong mắt xẹt qua tia mỉa mai.

"Biểu muội hữu lễ."

Thu Minh Lan đứng lên, cười đúng tiêu chuẩn, cực kỳ tự nhiên nói với Tiết Vũ hoa." Biểu ca cũng tới hoa viên ngắm cảnh?"

Tiết Vũ Hoa liếc mắt nhìn bức họa cuộn tròn trong tay Thu Minh Ngọc, nhàn nhạt nói:" Tam muội muội cầm cái gì trong tay vậy? Có thể để vi huynh xem một chút không?"

Thu Minh Ngọc vẫn si ngốc nhìn Tiết Vũ Hoa, giờ phút này nghe thấy hắn nói chuyện với mình, sắc mặt đỏ lên, sau đó lại trắng bệch, cuống quýt thu hồi tranh, ánh mắt né tránh không dám nhìn hắn.

"Không..."

Thu Minh Lan đột nhiên tiến lên, cướp lời nói.

"Đó là tranh của tam tỷ."

Sắc mặt Thu Minh Ngọc trắng nhợt.

Tiết Vũ Hoa nhướng mày, hứng thú nhìn Thu Minh Ngọc đang trắng bệch.

"Thật sao? Vậy... cho vi huynh xem một chút được không?"

Thu Minh Ngọc sắc mặt càng thêm tái "Muội..." Nàng cầm thật chặt bức họa, thần sắc sợ hãi.

Tiết Vũ Hoa cười nhạt "Tam muội muội không muốn sao?"

"Muội... không phải..." Ngón tay đang nắm trên tranh cũng trắng, chân theo bản năng lùi về phía sau.

Khỏe mắt Thu Minh Lan chợt lóe, ngón tay rất nhanh đoạt lấy bức tranh, cười khanh khách nói với Tiết Vũ Hoa:" Sao lại như vậy được? Biểu ca hiểu lầm rồi. Nghe danh tài về tranh của biểu ca đã lâu, vừa rồi tam tỷ còn nói muốn để biểu ca đánh giá đúng. Xin biểu ca vui lòng chỉ giáo." Nàng hào phóng đi tới, đem bức họa đưa tới trước mặt Tiết Vũ Hoa.

Tiết Vũ Hoa nhìn nàng, mâu quang sâu thẳm. Thân thủ cầm lấy, Thu minh Ngọc lại đột nhiên lấy lại tinh thần chạy tới giành lại, gắt gao ôm vào ngực.

"Không thể!"

Thu Minh Lan và Tiết Vũ Hoa đồng thời nhìn nàng, mắt ẩn chứa sự chế giễu.

"Tam tỷ?" Thu Minh Lan làm như kinh ngạc nhìn nàng "Tỷ sao vậy?"

Tiết Vũ Hoa không nói gì, chỉ là ánh mắt dần lạnh xuống. Không khí xung quanh cũng lạnh đi vài phần. Thu Minh Lan nhịn không được, khuôn mặt nhỏ khề trắng. Nàng cảm thấy được, lãnh ý của Tiết Vũ Hoa không phá chỉ đối với một mình tam tỷ, chẳng lẽ...

Ngay cả Thu Minh Ngọc có ngốc tới đâu thì cũng bị lãnh ý của Tiết Vũ Hoa dọa, lùi về sau mấy bước.

"Muội... Không phải, biểu ca..."

Tiết Vũ Hoa đột nhiên cười cười. "Hôm trước nghe di mẫu nói tam muội muội tinh thông thi họa, đứng dịp ta muốn nhìn một phen. Chỉ tiếc..." Nói tới

đây, ánh mắt hần tối sầm, hình như có chút cô đơn, ngũ khí giống như đang lằm bằm.

"Việc phong nhĩ nhất đòi người chính là nấu rượu pha trà, y nhân bên cạnh, ngâm thơ vẽ tranh, phổ khúc tác từ... Nếu có thể có được hồng nhan tri kỷ, có chết cũng không tiếc."

Một phen thì thảo nói, vốn là lời ngả ngón, dù là người có danh tiếng tốt cũng bị coi là lăng tữ dâm tặc. Nhưng, từ miệng hần nói ra lại sàu muộn triền miên, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Thu Minh Lan sớm đã đỏ hồng hai má, sóng mắt mê người, tim đập mạnh không ngừng. Thu Minh Ngọc kỳ tích là lần này không bị Tiết Vũ Hoa mê hoặc, trong đầu nàng tràn ngập ý nghĩ không thể cho Tiết Vũ Hoa nhìn tranh trong tay mình. Một phen suy nghĩ xong, nàng đã có chủ ý.

"Biểu ca, không phải muội không để huynh xem, mà là..." Nàng trong mắt chuyển động, có chút chột dạ nói: "Tranh này vẫn chưa xong, có điều sơ sót, biểu ca nếu muốn xem, chờ thêm vài ngày được không?"

Tiết Vũ Hoa tươi cười nói: "Ồ? Thật sao? Vừa lúc ta muốn xem tranh phác thảo, không biết biểu muội có thể hay không..."

"Không."

"Vũ Hoa, ra là con ở đây."

Giọng nói thanh linh của đại phu nhân đánh gãy lời cự tuyệt của Thu Minh Ngọc. Nàng mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy đại phu nhân mang theo nha hoàn vội vàng đi tới, sắc mặt còn chưa hết lo lắng.

Đáy lòng của Thu Minh Lan cũng trầm xuống, tay trong áo đã nắm chặt.

"Nương, sao người lại tới đây?" Thu Minh Ngọc vừa thấy đại phu nhân, lập tức như tìm được cứu tinh, nhẹ nhàng thở ra.

Tiết Vũ Hoa đôi mắt khê lóc, cung kính hành lễ với đại phu nhân.

"Chât nhi gặp qua di mẫu."

Lẽ ra lấy thân phận Tiết quốc Hầu phủ thế tử của hần, không cần phải hành lễ với đại phu nhân. Chỉ là đại phu nhân là trưởng bối, hần là vãn bối, nghi thức xã giao không thể tránh né.

Đại phu nhân nhàn nhạt cười: "Người trong nhà, không cần nhiều lễ như vậy."

Bà xoay người, từ ái sờ đầu Thu Minh Ngọc, ánh mắt sắc bén làm Thu Minh Ngọc có chút sợ hãi.

"Nương..."

Ánh mắt đó cũng chỉ là làm trò cho Tiết Vũ Hoa xem, bà tự nhiên sẽ không trách cứ con gái mình, ngược lại mở miệng cười.

"Con lần trước không phải nói muốn học tập thêm hai mặt sao, học xong chưa?"

Thu Minh Ngọc biết mẫu thân cấp bậc thang cho mình, lập tức theo xuống, vội lắc đầu.

"Còn chưa, con hiện tại quay về."

Nàng nâng bước muốn đi, nhưng có người không muốn để nàng đi.

Thu minh Lan đột nhiên gọi nàng lại. Dù tâm trí có thành thực tới đâu thì Thu Minh Lan bất quá chỉ là một cô bé mười hai tuổi, luôn có lúc không tránh được xúc động. So với sự thanh nhĩ trầm tĩnh của Thu Minh Nguyệt, tự nhiên phân được cao thấp. Trong lòng Tiết Vũ Hoa suy nghĩ.

Thu Minh Ngọc âm thầm tức giận, đại phu nhân trầm mặt, nhìn về phía Thu Minh Lan, mắt đầy cảnh cáo.

"Lan nhi, con sao không ở trong phòng sao chép nữ giới, không có việc gì chạy tới đây làm chi?"

"Con..." Bị đại phu nhân nhìn như vậy, trong lòng Thu Minh Lan cũng không yên. Nhưng, hôm nay là cơ hội tốt. Nàng muốn mượn việc tam tỷ lên trộm tranh này lan truyền đi, phá hư hình tượng của nàng trong mắt Tiết quốc đại di mẫu, chặt đứt ý niệm muốn cho tam tỷ vào Hầu phủ của bà.

Việc mẫu thân đến cũng nằm trong dự kiến của nàng. Nàng sớm đã gọi Đinh Hương bên người đi chặn mẫu thân một thời gian, trước để cho Tiết Vũ Hoa nhìn thấy tranh trong tay tam tỷ, sau đó nàng sẽ bắt động thanh sắc để tam tỷ mở tranh, khiến Tiết Vũ Hoa xem thường nàng. Mà mẫu thân có đến thì cũng vừa lúc chứng kiến. Không chỉ vậy, nàng còn để người đi báo cho đại di mẫu. Nàng thấy được, Tiết Vũ Hoa căn bản không thích tam tỷ. Chuyện hôm nay nếu để đại di mẫu biết được, cộng với việc Tiết Vũ Hoa chán ghét tam tỷ thì cửa hôn sự này coi như bị hủy. Đến lúc đó, chính mình đi khuyên mẫu thân để người khác nhập Tiết quốc Hầu phủ, đương nhiên đó chính là mình.

Hết thấy đều xảy ra theo kế hoạch của Thu minh lan, chỉ là mẫu thân xuất hiện có chút sớm. Bức họa còn chưa mở ra, hiện tại...

Nàng cắn răng. Vì chung thân hạnh phúc của mình, nàng bất chấp cảm thụ của mẫu thân và tam tỷ.

"Nương, tam tỷ tỷ vẽ một bức họa. Trong tranh là một hồ bạch liên duyên đáng yêu kiều, trông rất sống động, kỹ thuật tỉ mỉ, không hề sơ suất. Nhưng tam tỷ tỷ lại nói tranh kia chưa hoàn thành, con nhất thời tò mò, cho nên..."

Vừa nghe bức họa kia, sắc mặt đại phu nhân lập tức chìm xuống. Tiết Vũ Hoa lại cố tình châm dầu vào lửa.

"Chỉ sợ tam muội muội thấy ta tài nghệ vụng về, không chịu chỉ giáo. Thôi, lục muội muội không phải miễn cưỡng."

Thu Minh Ngọc vừa nghe lời này liền nóng nảy, đại phu nhân còn chưa kịp ngăn cản, nàng đã vội vàng mở miệng: "Không phải đâu biểu ca, bức tranh này thật sự chưa hoàn chỉnh, muội..."

"Vậy còn thiếu cái gì đó sao?" Tiết Vũ Hoa tựa hồ tin lời nàng.

Thu Minh Ngọc đôi mắt sáng ngời, vội không ngừng gật đầu.

"Đúng vậy, muội quên đề thơ, cho nên..."

"Ha ha ha ha ..." Một tiếng cười nhạt truyền tới, tựa như gió mát thổi tới, đánh vỡ bầu không khí nặng nề này.

Tiếng cười quen thuộc truyền tới, Tiết Vũ Hoa mạnh mẽ quay đầu lại. Nàng một thân trong suốt, đẹp như tranh, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt. Ánh mặt trời buổi trưa chiều tới khiến nụ cười của nàng càng thêm sáng lạn. Trong mắt hân, trong đầu hân chỉ còn đọng lại nụ cười này. Thậm chí xem nhẹ Thu Minh Châu cũng trong trẻo không kém bên cạnh, còn cả mẫu thân quý phái ung dung đi trước.

Thu Minh Lan cùng Thu Minh Ngọc trong mắt đồng thời xẹt qua tia ghen tị, hận không thể đem khuôn mặt hồ ly của Thu Minh Nguyệt phá nát.

Thu Minh Nguyệt vẻ mặt ung dung, nói với Thu Minh Châu bên cạnh: "Từ tỷ, xem ra chúng ta tới đúng lúc rồi."

Thu Minh Châu thu hồi ánh mắt, hồi phục ý cười.

"Đúng vậy, thật là khéo. Bức tranh tuyệt địa hàn mai của ngũ muội cũng vì thiếu thơ mà không được hoàn mỹ. Muội nghe nói tam tỷ tỷ cầm kỳ thi họa đều tinh thông, nhưng cũng đồng dạng chưa đề thơ." Khi nói chuyện, hai người đi tới gần, cung kính hành lễ với đại phu nhân.

"Minh Châu gặp qua thẩm mẫu."

"Minh Nguyệt gặp qua mẫu thân."

Bên kia, Thu Minh Lan và Thu Minh Ngọc cũng đang chào hỏi Tiết quốc Hầu phu nhân.

Đại phu nhân vừa thấy Thu Minh Nguyệt liền phiền lòng. Nhị phu nhân xưa nay cũng không hợp với bà, cho nên bà cũng ghét toàn bộ người của nhị phòng, đương nhiên tính cả Thu Minh Châu. Giờ phút này, hai người bà ghét nhất ở trước mặt bà nói nói cười cười, bà lại không thể làm gì.

Nhưng, bà vẫn duy trì phong phạm của một chủ mẫu. Trên mặt xuất hiện nụ cười giả dối: "Đứng lên đi."

Hai người cũng không ngại ngừng, đều đứng dậy.

Tiết quốc Hầu phu nhân cũng kêu hai người Thu Minh Ngọc đứng dậy, liếc mắt nhìn đại phu nhân, rồi hỏi: "Sao lại đứng cả ở đây vậy, phát sinh chuyện gì?"

Nhìn Tiết quốc Hầu phu nhân tới đúng lúc, Thu Minh Lan nhẹ nhàng thở ra, trong lòng mừng thầm. Thu Minh Ngọc trong lòng cũng bối rối, nắm chặt tranh trong tay giấu sau lưng.

Đại phu nhân tươi cười, kéo tay Tiết quốc Hầu phu nhân.

"Nào có chuyện gì đâu, bắt quá là tình cờ gặp được thôi."

Tiết quốc Hầu phu nhân cũng không phải kẻ ngốc, bà nhìn mặt mọi người xung quanh. Tiết Vũ Hoa thần sắc lạnh nhạt, Thu Minh Lan thì tươi cười, ánh mặt mang theo vài phần tính toán. Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Châu cũng ung dung cười, hoàn tình chính là ngẫu nhiên đi qua. Kỳ quái nhất là Thu Minh Ngọc, khuôn mặt nó trắng bệch, đáy mắt sợ hãi bối rối, tựa hồ muốn rời đi.

Bà nhíu mày, tiến lên vài bước, thân thiết nói: "Ngọc nhi, con sao vậy?"

Thu Minh Ngọc nghe được, sắc mặt càng thêm sợ hãi.

"Con... Không... Không có việc gì..."

Tiết quốc Hầu phu nhân nhíu mày, đôi mắt nhìn thứ trong tay nàng, giống như đang cất giấu gì đó rất quan trọng. Trước khi đến đây, bà đã nghe được một ít. Nhìn cảnh tượng trước mắt, bà đã đoán được vài phần. Bà đem ánh mắt nhìn về hướng đại phu nhân.

"Tiểu muội, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?"

Đại phu nhân âm thầm chú ý, phát hiện ánh mắt trường tử đã trở nên sắc bén, miệng bà cười cứng ngắt.

"Có thể có chuyện gì chứ, chẳng qua là bọn tiểu bối tự lại đề thơ vào tranh thôi."

"Ha ha ha...." Đại phu nhân vừa dứt lời, Thu Minh Châu liền nở nụ cười.

"Tam tỷ về tốt như vậy, lại không muốn để bọn muội xem sao?" Nàng chỉ chỉ chòi nghỉ mát trước mặt "Tuy là đang giữa xuân, nhưng ánh mặt trời cũng quá mức chói mắt, chỉ sợ che mất sự huyền diệu trong tranh của tỷ tỷ. Không bằng đến Thanh Phong đình đi, có màn che, nước trà nhập khẩu, vừa phẩm trà vừa thưởng tranh. Tam tỷ tỷ, tỷ nói có được không?"

Thu Minh Ngọc trừng mắt nhìn nàng một cái, một tiếng thứ nữ tiện nhân mắng lên. May là có đại phu nhân đứng lúc kéo tay nàng, lấy ánh mắt ý bảo Tiết Vũ Hoa còn ở đây. Mặt nàng trắng bệch, không cam lòng ngậm miệng.

Đại phu nhân ngược lại nhìn về phía Thu Minh Châu, ánh mắt lạnh nhạt.

"Minh Châu không phải đang nghiên cứu thái quân cho con sao? Hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây?"

"Đọc sách trong phòng cả ngày cũng mệt, nghe nói cảnh sắc trong hoa viên rất đẹp, tam tỷ tỷ cũng đi ra ngắm cảnh. Vừa lúc chỗ con có một bức tranh đẹp nhưng lại thiếu thơ, liền nghĩ nếu tam tỷ tỷ ở đây thì có thể tình giáo một chút." Đôi mắt nàng chột lóe, lấy ra bức họa. Tay run lên, bức họa mờ ra. Tuyết trắng trên đất, hàn mai trong tuyết, mỹ lệ sinh tồn.

Bức họa vừa mờ, ánh mắt Tiết Vũ Hoa sáng ngời. Trong nháy mắt, ánh mắt của hần nhìn Thu Minh Nguyệt càng thêm mãnh liệt.

Băng thanh ngọc cốt, lãnh nhiên độc lập.

Chính là loại cảm giác này, hàn mai một mình trong gió tuyết, khí khái lỗi lạc, cũng không hề tự cho mình là thanh cao.

Lúc thấy nàng lần đầu, cảm thấy nàng duyên dáng yêu kiều như bạch liên trong ao, băng thanh ngọc khiết. Nhưng mà, hần lại thấy ở nàng có tia trầm tĩnh ôn nhả nhưng lại mạnh mẽ. Sự ôn nhu và lạnh lùng hòa vào nhau, khiến hần không biết dùng vật gì để so sánh. Tuy là lấy hoa sen mới nở, nhưng vẫn thấy thiếu vài phần hồn. Hiện giờ thấy bức hàn mai này, không cần đoán, hần có thể khẳng định tranh kia là của Thu Minh Nguyệt. Chỉ có nữ tử nhà nhận tao nhã, huệ chất lan tâm như nàng mới có thể vẽ ra một bức họa như vậy.

"Nghênh xuân cổ táo phát, độc tự bất nghi hần."

Không tự giác, hần thì thào ngâm ra một tiếng, cũng khiến mọi người chột bưng tỉnh.

Thu Minh Nguyệt ánh mắt chột lóe, khóe miệng mang vài phần tươi cười.

"Biểu ca cũng đọc?"

Bài thơ của Tạ Tiếp thời Nam Triều căn bản không thuộc về thế giới này. Nếu không phải Thần anh hoàng hậu năm trăm năm trước có thể là người hiện đại giống nàng lưu lại, nàng cũng sẽ không tưởng tượng được nguyên nhân Tiết Vũ Hoa biết được bài thơ này.

Tiết Vũ Hoa khôi phục tinh thần, vẻ mặt dường như hoàn toàn không có sự phong lưu thường ngày mà chỉ là thần nhiên trầm ổn.

"Ngũ muội cũng đọc sao?"

Thu Minh Nguyệt mím môi nói:" Có nghe qua."

Tiết Vũ Hoa cười nói:" Ngũ muội muội không cần khiêm tốn." Hần dùng mắt trên bức họa kia.

"Mai cao ngạo, thẳng tắp, không sợ giá rét đông lạnh, không sợ băng tuyết âm, không sợ sương đao phong hiểm, bất khuất ngẩng cao đầu, phong thái đủ cô độc. Mặc dù sống một mình trong tuyết lạnh nhưng cũng thật tao nhã." Tựa như người kia, cao thượng như vậy. Những lời này, hần không nói ra miệng, chỉ là trầm mặc nhìn Thu Minh Nguyệt.

Tiết quốc Hầu phu nhân nhìn thấu sự khác thường của nhi tử, bà neho mắt, ánh mắt nhìn về phía Thu Minh Nguyệt có thêm vài phần bí hiểm.

"Tranh này là người vẽ?" Không đợi Thu Minh Nguyệt trả lời, bà lại nói:" Hầu gia thường nói, thế gian tài cao phải nói tới 'Vô Song công tử' tài trí hơn người, học phú ngũ xa. Nhưng hôm nay chứng kiến mới biết được lời ấy thật không phải.

Thu Minh Nguyệt rung mình, Tiết quốc Hầu phu nhân vẫn cười nhàn nhạt.

"Phượng lạc ngô đồng thì ra đang nấp trong cái sân nhỏ này."

Lời nói của Tiết quốc Hầu phu nhân không rõ ràng, khiến người ta khó hiểu. Nhưng, Thu Minh Nguyệt, Thu Minh Châu và Tiết Vũ Hoa đều hiểu rõ, tâm

tư nhất thời khác nhau.

Thu Minh Nguyệt mỉm cười " Minh Nguyệt thường nghe nói đi mẫu lúc trẻ là tài nữ nổi danh kinh thành, vô cùng ngưỡng mộ. Nếu có thể bằng một nửa của người, cả đời thật không uổng phí." Nàng cười nhạt ung dung, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Cũng không biết đi mẫu có dùng lời vàng ngọc an ủi cho sự tôn sùng của con không?"

Tiết quốc Hầu phu nhân nhìn nàng thật sâu, đáy mắt rốt cục mềm đi vài phần.

"Người thực thông minh, chỉ tiếc..."

Chỉ tiếc cái gì, Tiết quốc Hầu phu nhân không nói. Bất quá, Thu Minh nguyệt đoán được, đại để là cảm thấy thân phận nàng thấp kém thôi.

Thấy tỷ tỷ nhà mình đối thái độ với Thu Minh Nguyệt, đại phu nhân không khỏi nhủ mảy. Bà không phải là người không biết gì, lại là đích nữ của thái sư. Năm đó trong khuê phòng cũng từng đọc qua thơ từ ca phú, từng luyện cầm kỳ thi họa. Chẳng qua sua khi gả cho Thu Trọng Khanh, nhiều năm không chiêm được tâm của trượng phu, tính tình càng ngày càng ương ngạnh, sớm đã quên thú ngâm thơ đối nguyệt thời trẻ.

Quên không có nghĩa là bà từ bỏ. Bức hàn mai trên tay Thu Minh Châu quả thực rất đẹp. Cho dù trong lòng không phục, bà cũng không thể không thừa nhận, chính mình không đạt được cảnh giới như vậy. Đương nhiên, trong mắt bà, Trầm thị chẳng qua xuất thân từ một nhà nghèo, mặc dù tổ tiên là văn nhân học sĩ, nhưng cũng nan chờ nơi thanh nhả. Mà Thu Minh Nguyệt đương nhiên cũng không thể vẽ ra bức tranh như vậy. Theo bà thì, bức họa này không chừng là Thu Minh Nguyệt trộm từ chỗ nào đó tới.

Trộm? Nghĩ tới chữ này, đôi mắt đại phu nhân sáng ngời. Tội danh ăn cắp của Thu Minh Nguyệt truyền ra, danh dự sẽ bị hủy, ngày sau nhất định không có người trong sạch tới cửa cầu hôn. Trầm thị cũng sẽ vì không giáo dục tốt nữ nhi mà bị lão gia chán ghét thất sủng, chính mình có thể danh chính ngôn thuận đem Thu Minh Thụy nuôi dưới gối. Về sau Trầm thị còn không phải sống nhờ vào mình sao?

Đại phu nhân càng nghĩ càng hưng phấn, lập tức quát:" Thu Minh Nguyệt lớn mật, dám đạo văn trộm tranh, quả thực bại hoại nề nếp. Di nương của người dạy như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tỷ muội bất hòa, cừu non thế tội.

Tiết quốc Hầu phu nhân khẽ nhủ mảy, biết muội muội là đang kiểm có nói. Kỳ thật, bản thân bà cũng không nghĩ Thu Minh Nguyệt là kẻ trộm cắp. Không phải cái gì khác, chỉ bằng việc nàng thấy núi băng mà mặt vẫn trấn định. Dù là mình lúc trẻ cũng chưa chắc làm được. Chẳng qua muội muội không được muội phu yêu thích, vẫn luôn nghĩ cách xử trí Trầm thị. Nếu có thể mượn cơ hội này giáo huấn Thu Minh nguyệt cũng tốt. Cho nên bà mặt lạnh, không lên tiếng.

Tiết Vũ Hoa nhủ mảy, phi thường bất mãn đại phu nhân, cảm thấy tiêu di thật sự là cô tình gây sự, điều ngoa ương ngạnh, ý mạnh hiếp yếu.

Nghĩ như vậy, hần lại muốn thay Thu Minh Nguyệt giải vây. Lại nghe Thu minh Nguyệt không chút hoang mang, thần nhiên hỏi lại:" Mẫu thân có ý gì?"

Không đợi đại phu nhân phát biểu, Thu Minh Ngọc liền giành nói:" Người dám nói tranh này là do người vẽ?" Về mặt nàng ghen ghét, nhất là vừa rồi nhìn thấy ánh mắt của biểu ca cứ dính lên người Thu Minh Nguyệt, nàng lại ghen ghét dữ dội hơn.

"Không phải." Thu Minh Nguyệt như cũ lạnh nhạt.

Thu Minh Ngọc lập tức đứng ý:" Nếu không phải, tranh này chính là do người trộm." Nàng vì bắt được nhược điểm của Thu Minh Nguyệt mà hưng phấn, giọng căm hận nói:" Thu gia trăm năm nổi danh, nhiều thế hệ con cháu đều cao thượng. Cũng không nghĩ rằng lại có kẻ bi ôi phá hoại nề nếp gia phong như người. Bôi nhọ danh dự làm quan của tổ phụ và phụ thân."

"Câm miệng." Tiết Vũ Hoa rốt cục không chịu được Thu Minh nguyệt bị người ta nhục mạ, thấp giọng mắng.

Tiết quốc Hầu phu nhân có chút kinh ngạc nhìn nhi tử của mình. Đại phu nhân cũng kinh ngạc, bất mãn nhìn chất nhi của mình. Thu Minh Lan mỉm môi, ánh mắt u ám. Thu Minh Châu trầm mặc, ngón tay nắm bức tranh khẽ động. Thu Minh Ngọc bị Tiết Vũ Hoa quát lớn, giật mình, đôi mắt lập tức ửng đỏ.

"Biểu ca..." Hai mắt nàng đầm lệ, mông lung nhìn Tiết Vũ Hoa, rõ ràng là một bức hoa lê đầm mưa.

Tiết Vũ Hoa không có nửa điểm thương tiếc, chỉ cảm thấy chán ghét. Bất quá, mẫu thân ở trước mặt, hần cũng không thể không cấp mặt mũi cho Thu Minh ngọc. Giọng nói hần lạnh nhạt:" Tam muội muội, muội xuất thân thế gia, di dưỡng thuở nhỏ cũng dạy lễ nghi, sao có thể nói năng lỗ mãng như vậy? Chẳng phải là phá vỡ phong phạm thế gia của Thu gia sao?"

Thu Minh Ngọc sắc mặt trắng nhợt, đại phu nhân cũng trầm mặt.

“Hoa nhi, sao có thể nói với Ngọc nhi như vậy...”

“Đi mẩu chó trách.” Tiết Vũ Hoa thân nhiên đánh gãy lời trách cứ của đại phu nhân “Tiểu chất chỉ nói một câu công bằng mà thôi, không có ý gì khác. Tam muội muội đích xác là nên làm việc thận trọng hơn.” Ngụ ý là, Thu minh Ngọc ương ngạnh kiêu ngạo, thô lỗ vô lễ.

Nghe vậy, Thu Minh Ngọc mặt càng thêm trắng.

Đại phu nhân hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn Thu Minh Nguyệt.

“Chính nó cũng thừa nhận bức tranh kia không phải của mình, còn không phải là trộm sao? Ngọc nhi cũng không có nói sai.”

Tiết Vũ Hoa vừa định cãi lại, Thu Minh Châu đã nhàn nhạt lên tiếng.

“Bá mẩu hiểu lầm, tranh này tuy không phải ngũ muội muội vẽ, nhưng cũng không phải vật trộm cắp.”

Đại phu nhân cười lạnh, căn bản không tin.

Thu Minh Châu xưa nay biết đại phu nhân vô cùng ngang ngược, không coi ai ra gì, cũng không giải thích nhiều, ngược lại chuyển đề tài.

“Bất quá, nói đến chuyện trộm tranh...” Nàng cười cười “Sáng hôm nay con có nghe nói một chuyện rất thú vị, không biết thẩm mẫu có hứng thú không?”

Đại phu nhân và Thu Minh Ngọc đều biến sắc, Thu Minh Lan vốn đang trầm mặc cũng đột ngột tiến lên, phi thường tò mò hỏi: “Chuyện gì thú vị vậy? Tứ tỷ không ngại nói ra nghe một chút.”

Thu Minh Lan là người thông minh, nàng đương nhiên biết Tiết Vũ Hoa đối đãi với Thu Minh Nguyệt rất khác biệt. Bất quá, đáy lòng nàng cũng biết, Thu Minh Nguyệt chẳng qua là một thứ nữ nhỏ nhen. Chưa nói tới Tiết quốc Hầu phu là thế gia, bản thân Tiết quốc Hầu phu nhân cũng sẽ không cho phép Thu Minh Nguyệt và Tiết Vũ Hoa có liên hệ gì. Cho nên, tuy rằng lòng nàng đố kỵ nhưng vào lúc này, tình địch lớn nhất của mình chính là tam tỷ Thu Minh ngọc. Trò hay hôm nay chỉ vừa mới bắt đầu, nàng sao có thể không thúc tiến nó hoàn thành chứ?

Thu Minh Lan phối hợp khiến Thu Minh Châu rất hài lòng, đang định nói gì đó thì sau lưng lại vang lên tiếng của lão thái quân.

“Đều tụ ở đây làm gì? Cãi nhau cái gì sao?”

Mọi người quay đầu, thấy lão thái quân được Hàn ma ma đỡ đi tới, sắc mặt không có vẻ ngạc nhiên. Thu Minh Nguyệt nhìn Thu Minh Lan một cái, vừa vận thấy được khoe miệng nàng ta có ý cười. Xem ra đây cũng là do Thu Minh Lan sắp đặt. Một khi đã như vậy, mình còn phí vô mồm làm gì nữa? Thu Minh Lan có tâm cơ, chỉ là có chút không ổn định, khó thành đại khí. Hiện giờ vì một người nam nhân lại có thể tính kế chính tỷ tỷ ruột của mình, dùng thủ đoạn ti tiện như vậy, tâm độc ác như vậy thì so với đại phu nhân chỉ có hơn chứ không kém.

Lão thái quân bất động thanh sắc nhìn biểu tình của mỗi người, sau đó nói: “Phát sinh chuyện gì?” Mắt bà dừng trên mặt đại phu nhân, mang ý hỏi.

Đại phu nhân hồi phục tinh thần, cười nghênh đón.

“Nương, sao người lại tới đây?”

Lão thái quân nhìn bà một cái, ánh mắt chuyển qua Thu Minh Ngọc. Thấy nàng giấu tay sau lưng, mắt bà nheo lại.

“Minh Ngọc, con cầm cái gì trong tay?”

“Không...” Thu Minh Ngọc có tật giật mình, lại lui về phía sau hai bước.

Lúc này, Thu Minh Lan tiến lên, thân thiết kéo tay lão thái quân, trên mặt cười ngọt.

“Tổ mẫu, người tới thật đúng lúc, lúc này tam tỷ nói tỷ ấy vẽ được một bức họa, rất đẹp.” Nàng quay đầu, cười sáng lạn với Thu Minh Ngọc.

“Tam tỷ, mau đưa tổ mẫu xem đi.”

“Không...” Thu Minh Ngọc tái mặt, bối rối lui về sau. Nhìn bộ dạng này, ai cũng biết nàng có vấn đề.

Lão thái quân trầm mặc nhìn Thu Minh Ngọc trông chốc lát. Đại phu nhân cũng có chút bồn chồn, trong lòng trách Thu Minh Lan không hiểu chuyện, lại không thể không tiến lên giải vây cho Thu Minh Ngọc.

“Nương, Minh Ngọc nó...”

Ánh mắt lão thái quân bắn qua, thành công khiến đại phu nhân ngậm miệng. Lão thái quân lại nhìn sâu đại phu nhân một cái, quay đầu, ánh mắt dừng trên người Thu Minh Lan.

Thu Minh Nguyệt gương mặt, khỏe miệng khê nhếch. Nghĩ thầm, quả nhiên là gừng càng già càng cay. Thu Minh Lan tự cho là thông minh, chỉ sợ là trò trẻ con trước mặt lão thái quân thôi.

Lắc đầu.

Hôm nay giáo huấn Thu Minh Ngọc như vậy là được rồi. Nhìn biểu hiện của Tiết Vũ Hoa hôm nay, kết cục của hôn sự này đã rõ. Một khi đã như vậy, nàng cần gì phải tranh vào chuyện này, là trách cuộc sống mình nhân hạ quá mức sao?

Nàng đi tới trước mặt lão thái quân, dịu dàng nói:” Tô mẫu, nơi này rất nóng, con đưa người trở về thôi.” Nàng kéo tay lão thái quân, cười nói:” Nghe hàn ma ma nói gần đây người hay mất ngủ, mấy ngày trước hoa con để Hồng Ngạc phơi đã tốt rồi, người uống xong sẽ ngủ ngon.”

Ánh mắt lão thái quân nhu hòa đi một chút, vỗ vỗ tay Thu Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt có lòng.”

Bà liếc mắt nhìn Thu Minh Lan và Thu Minh Ngọc, liếc mắt nhìn Tiết quốc Hầu phu nhân vẫn không nói chuyện, ánh mắt lóe lóe, xoay người định rời đi.

Đột nhiên, một nha hoàn mặc y phục màu hồng vội vã chạy đến, làm như vô ý, vừa vịn dụng phải Thu Minh Ngọc đang sững người.

– Bốp-

Bức Họa rơi xuống.

Sắc mặt Thu Minh Ngọc nhất thời trắng bệch.

Nha hoàn kia tựa hồ quá chấn kinh, vội vàng quỳ xuống dập đầu.

“Tam tiểu thư tha mạng, nô tỳ đáng chết-”

Đại phu nhân phản ứng nhanh nhất, trong nháy mắt bức họa rơi xuống, mọi người còn chưa kịp nhìn cảnh trong tranh thì bà đã bước lên, không nói hai lời, tát nha hoàn kia một cái.

“Nô tài đáng chết, không có mắt sao?”

Sắc mặt Tiết quốc Hầu phu nhân chìm xuống, sắc mặt lão thái quân cũng vậy. Thu Minh Lan mặt cũng đen như đáy nồi, tức giận mầu thân che chở tam tỷ, lại ảo não chuyện mầu thân xúc động, trước mặt công chúng đánh người. Chỉ có Thu Minh Nguyệt là lộ ra ý cười nhạt.

Đại phu nhân tức giận chưa hết, chợt nghe âm thanh nén giận của Tiết quốc Hầu phu nhân vang lên.

“Y Cầm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà kích động như vậy?”

Đại phu nhân sững sốt, theo bản năng quay đầu nhìn tỷ tỷ của mình. Thấy Tiết quốc Hầu phu nhân thần sắc lạnh nhạt, lúc này mới nhớ ra lúc nãy nóng vội đánh người mà quên mất đó là nha hoàn của Tiết quốc Hầu phu nhân. Nếu lên lút thì không sao, nhưng hiện giờ trước mặt nhiều người, Tiết quốc Hầu phu nhân đại biểu cho Tiết quốc Hầu phủ, sao có thể trơ mắt nhìn đại phu nhân khi dễ người của Tiết quốc Hầu phủ? Dù chỉ là một nha hoàn. Huống hồ, nha hoàn kia là bà cố ý an bài bên người Tiết Vũ Hoa ngày sau thu phòng.

Các thế gia đại tộc càng sang quý lại càng coi trọng mặt mũi. Tiết quốc Hầu phu nhân và đại phu nhân tuy là tỷ muội ruột nhưng nữ nhân đã gả như bát nước hắt đi, bà tự nhiên hướng về Hầu phủ.

Ý thức được điểm này, trong lòng đại phu nhân lo lắng, đang định mở miệng giải thích thì nghe Tiết Vũ Hoa đột nhiên mở miệng “Lỡ mạng như vậy còn ra thể thống gì?” Chính là đang trách cứ nha hoàn kia.

Đại phu nhân sững sốt, nhìn nha hoàn về mặt khổ sở quỳ trên đất.

“Thế tử, nô tỳ không phải cố ý, chỉ là...” Nàng nhìn mọi người, tựa hồ có điều cố kỵ.

Tiết Vũ Hoa nhú mày “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nha Hoàn kia lúc này mới ngẩng đầu, khiến mọi người nhìn thấy bộ dạng của nàng. Đúng là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp. Mắt ngọc mây ngài, da thịt trắng trẻo, môi nhỏ đỏ thắm. Một thân y quần phấn tú ngọc lan, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn. Thêm vào đó là một đôi mắt trong suốt, bộ dạng yếu đuối mềm mại đáng thương. Vừa rồi do bị đại phu nhân tát một cái, nửa bên mặt của nàng sưng lên. Nhưng nàng không dám lấy tay ôm mặt, con mắt chớp động, giọng nói cũng yếu ớt như gió xuân.

“Thế tử mấy ngày trước không phải có vẽ một bức họa sao? Ngài nói là tranh chưa xong, để lại trên bàn, phân phó nô tỳ không cần dọn dẹp. Nhưng mới vừa rồi nô tỳ đi vào, đã thấy bức họa kia không còn.” Nàng nói đến đây thì sắc mặt đã có chút sợ hãi, thanh âm cũng run rẩy vài phần.

“Sáng nay lúc nô tỳ sửa sang lại giường của thế tử, bức họa vẫn còn. Nhưng bây giờ.... đã không cánh mà bay....” Giọng nói của Y Cầm đã muốn nức

nở.

Sắc mặt Thu Minh Ngọc trắng bệch, sắc mặt Tiết Vũ Hoa cũng lạnh xuống.

Trong lòng đại phu nhân cũng không ổn, Tiết quốc Hầu phu nhân nhíu mày, nhẹ mắng:”Đồ vô dụng, đánh mất tranh còn không đi tìm, chạy tới đây làm gì? Còn không đi tìm tranh về?”

Bà không phải kẻ ngốc, chuyện tới giờ rồi bà sao không hiểu chứ? Trong lòng ngậm buồn bực, nhưng trước mặt công chúng, đặc biệt là lão thái quân, bà không thể không tìm bậc thang cho Thu Minh ngọc.

Y cầm giạt mình, theo bản năng nhìn về phía Tiết Vũ Hoa. Tiết Vũ Hoa không nhìn nâng, con mắt thản nhiên nhìn Thu Minh Ngọc sắc mặt tái nhợt xụi lơ trên đất cùng với Thu Minh Lan cười cười khi mưu kế thành công đứng một bên. Hắn nhắm mắt. Hôm nay nếu vạch trần Thu Minh Ngọc, tuy có thể đánh gãy ý niệm muốn gả Thu Minh Ngọc cho mình của mẫu thân thì mẫu thân vẫn quyết tâm muốn cùng Thu phủ làm đám hỏi. Không có Thu Minh Ngọc thì còn Thu Minh Lan. Thu Minh Ngọc đầu to không có óc, tráo trở nhưng không có tâm cơ. Mà Thu Minh Lan thì khác, tuổi còn nhỏ nhưng tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn. Nữ nhân như vậy hẳn nhất định không cưới. Như vậy, bây giờ chỉ có thể –

Trong lòng suy nghĩ một lát, hắn nhìn sang mẫu thân đang giận tái mặt, trước khi bà chưa đuổi Y Cầm thì mở miệng ngăn cản.

“Không thấy?” Hắn cười lạnh một tiếng. “Không lẽ bức tranh đó mọc cánh sao?”

Y Cầm lập tức hiểu ý, giả bộ sợ hãi nói.

“Thế tử tha mạng, thế tử tha mạng, bắt quá...” Nàng muốn nói lại thôi, như có việc khó nói.

“Bắt quá cái gì?” Tiết Vũ Hoa cũng phối hợp nhíu mày, giọng điệu trầm thêm vài phần.

“Sáng nay lúc nô tỳ đi vào nhà, nhìn thấy một bóng dáng bên ngoài cửa sổ. Nô tỳ tưởng mình bị hoa mắt, không quá để ý. Cũng không lâu sau, nô tỳ vào nhà lại thì bức họa đã mất. Nô tỳ hoài nghi, có lẽ... tranh của thế tử... bị trộm đi...” Nàng càng nói giọng càng nhỏ, nhưng mọi người đều nghe rõ.

Lão thái quân nhíu mày. Mẹ con Tiết quốc Hầu phu nhân ở lại Thu phủ không hiểu sao bị mất trộm. Chẳng phải đã làm Thu phủ mất mặt sao?

Bà hạ giọng “Ngươi nhớ lại cho cẩn thận, tranh của thế tử rốt cuộc là bị sao?”

Lời muốn nói ra của Tiết quốc Hầu phu nhân cứ như vậy nuốt lại vào bụng. Bà nhìn đại phu nhân, đáy mắt hiện lên tia bất đắc dĩ, sau đó trách cứ Y Cầm.

“Ăn cắp? Ta thấy chính ngươi đã lấy, còn dám nói nói xấu người khác, thật sự không biết trời cao đất rộng.”

Y Cầm run lên, nước mắt chảy xuống.

“Phu nhân, nô tỳ không có, thật sự không phải nô tỳ trộm, không phải...” Nàng bối rối giải thích, tay lại như vô ý chạm vào Thu Minh Ngọc đang xụi lơ trên đất, vô ý làm bức tranh rơi xuống. Nàng ngăn người, sau đó theo bản năng cầm tranh lên, đang định mở ra. Đại phu nhân trừng hai mắt, trên trán nổi gân xanh. Đang muốn chạy tới ngăn cản thì Thu Minh Ngọc đột nhiên hoàn hồn, hướng Y Cầm mạnh mẽ muốn cướp lại tranh.

“Trả lại cho ta.”

Một đạo ám khí đánh tới, Thu Minh ngọc bị đau, bức tranh lập tức rơi xuống, lại do vừa rồi tranh chấp, khi tranh rơi xuống thì đồng thời mở ra.

Tiết quốc Hầu phu nhân nhắm mắt, không tiếng động thở dài. Đại phu nhân biến sắc, muốn ngăn cản đã không còn cơ hội. Bà cắn răng, oán hận nhìn Y Cầm.

Y Cầm lúc này lại vui sướng cảm bức họa lên, hưng phấn hô to:”Đây rồi, chính là bức họa này. Tìm được rồi, tìm được rồi——”

Nàng giống như một đứa nhỏ hồn nhiên, vì tìm được bảo bối mình yêu thích mà vui vẻ.

Thu Minh Nguyệt bị đại phu nhân đẩy ra sau liền đứng bên cạnh Thu Minh Châu, mắt phượng nhàn nhạt đảo qua biểu tình của mọi người, khóe miệng cười nửa mai.

Sắc mặt lão thái quân chìm xuống. Đại phu nhân gắt gao cắn môi, Tiết quốc Hầu phu nhân có chút cứng ngắc. Biểu cảm mỗi người đều kỳ lạ dị thường.

Trong yên lặng chỉ còn tiếng cười của Y Cầm. Thật lâu sau, Tiết Vũ Hoa khẽ động. Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Y Cầm, ánh mắt dời vào bức họa trên tay nàng. Sau đó vươn tay, chậm rãi tới gần.

“Hoa nhi.”

Tiết quốc Hầu phu nhân đột nhiên kêu một tiếng. Động tác của Tiết Vũ Hoa dừng lại, ngẩng đầu nhìn bà. Khuôn mặt của Tiết quốc Hầu phu nhân càng thêm cứng ngắc, ngón tay giật giật, cổ gồng áp chế cảm xúc đang quay cuồng.

“Bức tranh này... Thật là của con?”

Thu Minh Lan vốn đang âm thầm cao hứng thì sắc mặt bỗng trầm xuống, nhãn tình của đại phu nhân cũng sáng lên, quay đầu chờ mong nhìn Tiết Vũ Hoa, hy vọng hắn sẽ phủ nhận. Thu Minh Ngọc giờ phút này mới hồi phục tinh thần, căn bản không có nghe thấy Tiết quốc Hầu phu nhân nói gì. Sợ Tiết Vũ Hoa cho là mình ăn cắp tranh của hắn, sẽ chán ghét mình, nàng ta vội vàng lên tiếng mà không thêm suy nghĩ.

“Bức họa kia không phải muội trộm, là lục muội trộm, không phải muội...” Nàng lo lắng nhìn Tiết Vũ Hoa, hoàn toàn không để ý tới hậu quả nghe nói ra những lời này. Nàng chỉ hy vọng Tiết Vũ Hoa không chán ghét mình.

Thu Minh Lan âm thầm cắn răng, trong mắt mang theo vài phần ủy khuất.

“Tam tỷ, tỷ... sao tỷ lại vu không cho muội?” Nàng nói xong hai mắt đỏ lên, nước mắt rơi xuống.

Thu Minh nguyệt trong lòng than một câu. Quả nhiên, nữ nhân đúng là làm từ nước, động một cái là khóc. Tốc độ biến sắc của Thu Minh Lan cũng quá nhanh đi.

Lão thái quân không nói một tiếng, nặng nề nhìn đại phu nhân, đáy mắt ẩn chứa tức giận.

Trong lòng đại phu nhân đang nghĩ xem nên giúp nữ nhi của mình thế nào, căn bản không rảnh bận tâm tới lão thái quân. Giờ phút này thấy hai nữ nhi nhà mình cư nhiên cắn nhau, bà tức muốn phun máu, thiếu chút hôn mê bất tỉnh. May mà Đại Mạo đứng sau đúng lúc đỡ lấy. Bà đứng vững lại xong, cũng không cảm kích mà dùng sức nhéo Đại Mạo một cái. Nhéo đến khối thịt mềm mại của nàng trở nên xanh tím, đau đến mức nước mắt chảy ra, nhưng không dám kêu lên, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Thu Minh Ngọc vừa nghe Thu Minh lan phủ nhận thì lập tức tức giận trùng mắt với nàng.

“Ta vu cho người? Bức họa này rõ ràng lấy được từ tay người, ta vu cho người khi nào?”

Thu Minh Nguyệt âm thầm lắc đầu. Nói Thu Minh Ngọc dốt, nàng thật đúng là không thông minh. Nàng nói những lời này chẳng lẽ không nghĩ rằng, chính mình đã cướp tranh từ tay Thu Minh Lan, chẳng phải là tự thừa nhận mình cũng là kẻ cướp đoạt của người ta sao? Hành vi vô sỉ đê tiện như vậy, là hành động của một tiểu thư khuê các sao? Quả thực bôi nhọ nề nếp gia phong. Nếu lão thái gia ở đây, chỉ sợ tức giận đến nổi tặng nàng ta hai bạt tai rồi.

Đổi mặt với sự chỉ trích của Thu Minh Ngọc, Thu Minh lan ngược lại bình tĩnh. Miệng nàng mang theo tia cười lạnh.

“Tam tỷ, vừa rồi làm trò trước mặt nhiều người như vậy, tỷ nói đây là tranh của mình. Hiện giờ lại nói là lấy từ trong tay muội. Tốc độ thay đổi này hình như cũng quá nhanh đi.”

“Người -”

Thu Minh Ngọc trừng lớn mắt, trong lòng bỗng nhiên cả kinh. Bây giờ, dù nàng có ngu xuẩn tới đâu thì cũng biết mình đã trúng kế, hơn nữa là còn bị muội muội ruột của mình tính kế. Nàng vừa tức vừa hận, thiếu chút nữa không khống chế được mà tiến lên xé nát miệng Thu Minh Lan.

Thu Minh Châu nhú mày, giọng điệu mang theo vài phần nghi hoặc

“Tam tỷ, bức họa kia không phải của tỷ sao? Tại sao lại biến thành bức tranh bị mất của thế tử?” Nàng nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “Chẳng lẽ tranh của tỷ và thế tử giống nhau vậy sao?”

Lý do hoang đường như thế, mặc cho ai cũng sẽ không tin tưởng. Tiết Vũ Hoa lại nhú mày, lấy bức tranh từ tay Y Cầm, nhìn kỹ một lúc lâu.

“Quả nhiên rất giống.”

Giọng nói của hắn vừa dứt, tất cả mọi người đều ngẩn ra. Ngay cả Thu Minh nguyệt cũng không tránh được mà nhú mày. Chốc lát sau, nàng như hiểu được cái gì, khóe miệng hơi lên ý cười thần nhiên.

Quả nhiên-

“Thế tử?” Y Cầm cực kỳ kinh ngạc nhìn Tiết Vũ Hoa, giống như lời kịch đã tập trước đột nhiên thay đổi.

Tiết quốc Hầu phu nhân nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong lòng cũng trở nên suy tư. Bà nhìn thật sâu nhĩ tử của mình, ánh mắt đen thâm khó dò.

Tiết Vũ Hoa dời mắt, không còn hờn giận nói với Y Cầm.

“Mắt mù nhìn bảy bọ. Bảo người coi bức họa, làm mắt còn chưa tỉnh. Bây giờ lại còn muốn để vàng thau lẫn lộn. Nếu hôm nay không có ta ở đây, danh dự của Tam muội muội chẳng phải sẽ bị người hủy mất sao?” Hắn nhú mày, đáy mắt tràn ra sự lạnh lẽo.

“Nó tài to gan lớn mật như vậy, sao có thể sử dụng?”

Tiết quốc Hầu phu nhân đổi sắc mặt, ần ần lộ ra chút tái nhợt. Bà há mồm muốn nói gì đó, lại nhìn đến ánh mắt cầu xin giúp đỡ của muội muội. Bàn tay giấu trong áo âm thầm nắm chặt. Bà cố gắng khắc chế cảm xúc, thần nhiên nói: “Chỉ là một nha hoàn mà thôi, đã phạm sai thì kéo ra ngoài đánh chết

cũng không sao. May mà hôm nay đã điều tra được chân tướng trước mặt lão thái quân, nếu không để nha hoàn này được như ý thì danh dự của Lan nhi coi như xong.” Bà không đợi Y Cầm kịp phản ứng, lại nhàn nhạt nói tiếp:” Y Cầm, người vốn ở bên cạnh ta. Đáng lẽ thấy người thông minh lanh lợi, lại ngoan ngoãn lương thiện, nếu ở bên cạnh thế tử có thể giúp nó một chút. Không nghĩ rằng lá gan của người cũng thật lớn, dám làm ra loại việc vu khống này. Người, thật khiến ta thất vọng.” Bà làm như cực kỳ đau lòng, trong mắt cũng toát ra vẻ thất vọng.

Trong lòng Y Cầm lộp bộp một tiếng, lập tức đã nghĩ ra lời biện giải.

“Phu nhân, không phải như thế-”

Tiết quốc Hầu phu nhân lại thân nhiên đầy gầy lời nàng:” Thôi, thấy cha mẹ người ở Hầu phủ vẫn cần cù kiên định, trung thành tận tâm, ta sẽ không vì người mà giận chó đánh mèo bọn họ. Người an tâm đi thôi.”

Những lời Y Cầm chưa nói ra cứ thế nuốt lại vào bụng. Trong lòng nàng hiểu được, Hầu phu nhân là đang lấy phụ mẫu để áp chế mình. Trong lòng nàng bị phần vô cùng, ánh mắt u oán nhìn Tiết Vũ Hoa. Lúc trước phu nhân đưa nàng qua bên người thế tử là có tính toán gì, trong lòng nàng cũng rõ ràng. Thế tử tuần lẫm lổ lạc như vậy, mỗi ngày ở chung, nàng sao có thể không động tâm? Nhưng nàng cũng biết, lấy thân phận của mình, ngày sau chỉ có thể cả đời làm thiếp của thế tử thôi. Ngay cả như thế, nàng cũng vui vẻ chịu đựng. Nàng biết, thế tử sớm muộn cũng lấy thế, nàng từ lâu đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Lần này tới Thu gia, tính toán của phu nhân nàng đương nhiên biết. Vốn tưởng rằng người thế tử sẽ cưới chính là một tiểu thư khuê các ôn nhu hiền lành, thông thư đạt lý. Ai ngờ đâu, Thu Minh Ngọc lại vô cùng điều ngoa ngang ngược. Nữ tử như vậy, mặc dù thân phận cao quý, nhưng sao có thể xứng đôi với thế tử? Nàng không cam lòng, trong lòng cũng oán giận. Bất quá, khiến nàng vui vẻ là, thế tử cũng chán ghét nữ nhân kia. Sáng nay hẳn lại cùng nàng thương lượng giả bộ đánh mất bức họa để chặt bỏ ý định làm thông gia của Hầu phu nhân và Thu đại phu nhân. Nàng lúc ấy nghe xong kế hoạch thì vô cùng cao hứng, cao hứng vì thế tử lại đem chuyện quan trọng này nói cho mình. Đây không phải đại biểu cho việc, địa vị của nàng trong lòng thế tử cũng có khác biệt sao? Nàng bị hạnh phúc đột ngột mê hoặc, thậm chí không đem chuyện này báo cho Hầu phu nhân. Nhưng nàng trăm triệu lần không ngờ rằng, thì ra thế tử không phải ưu ái nàng, mà là có ý đồ khác. Nàng, chẳng qua là quân cờ để thế tử thoát khỏi hai tỷ muội Thu gia mà thôi, thuận tiện chặt bỏ nội ứng của phu nhân.

Y Cầm cắn chặt răng, ngón tay khẽ rung. Trong lòng nàng vô cùng bị ai phần nộ, cũng rất tuyệt vọng.

Tiết quốc Hầu phu nhân hờ hững nhìn nàng, sau đó lại nhìn Đại phu nhân. Đại phu nhân lập tức hiểu ý, giương giọng nói:” Người đâu, đem nha hoàn cả gan làm loạn này tha ra ngoài, đánh chết.”

Sắc mặt Tiết Vũ Hoa không chút gọn sóng, thậm chí không liếc nhìn Y Cầm một cái.

Y Cầm răng cắn chặt môi, bị ai mà thế lương, nàng muốn lớn tiếng cãi lại. Nhưng, chống lại ánh mắt lạnh lùng uy hiếp của Tiết quốc Hầu phu nhân, nàng chỉ đành không cam lòng mà ngậm miệng, tùy ý để hai nha hoàn thô sử đem mình kéo xuống.

Thu Minh Nguyệt rất bình tĩnh, trong lòng thầm nghĩ, thời gian không sai biệt lắm.

Đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên một tiểu nha hoàn không biết từ đâu chạy tới, thẳng tắp đụng hai bà tử đang giữ chặt Y Cầm ngã xuống đất. Chính nàng ta cũng vì quán tính mà nằm sấp xuống, a một tiếng.

Lão thái quân chìm mặt:” Làm gì mà rối loạn ở đây?”

Hôm nay năm lần bảy lượt mất mặt trước Tiết quốc Hầu phu nhân, lão thái quân đã sớm tức giận. Nha hoàn này xem như đã đụng vào nòng súng.

Nha hoàn kia sững sốt, sau đó vội vàng quỳ xuống, liên tục dập đầu.

“Thái quân tha mạng, nô tỳ đáng chết.” Nàng ngẩng đầu, lúc này mọi người mới thấy rõ diện mạo của nàng.

“Hải Đường?” Thu Minh Châu hơi hơi kinh ngạc “Người không phải nha hoàn bên người nhị tỷ (Thu Minh Trân – Nhị phòng) sao? Không hầu hạ bên cạnh nhị tỷ, chạy tới đây làm chi?”

Hải Đường cúi đầu, ngập ngừng nói “Nô tỳ... Nô tỳ...”

Lão thái quân cố gắng khắc chế tức giận, uy nghiêm nói:” Áp ứng cái gì, còn không mau nói thật?”

Hải Đường run lên:” Vâng... Vâng...”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tâm tình đại phu nhân cũng không tốt, khề quát.

Hải Đường khề run người, trong mắt toát nên sự sợ hãi. Nàng khề cắn môi, nói:” Tiểu thư... phát điên.”

Cái gì?

Lão thái quân, đại phu nhân, Tiết quốc Hầu phu nhân nhất tề chấn động.

Lúc này, Thu Minh Nguyệt cúi đầu nhìn Y Cầm khuôn mặt tái nhợt đang té ngã dưới đất không ai quan tâm.

“Người can tâm sao?”

Y Cầm lúc này mới hồi phục tinh thần, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Minh Nguyệt, đôi mắt trở nên sáng quắc.

“Ngươi?”

Thu Minh Nguyệt ngồi xồm xuống, ánh mắt bình thản đối diện với nàng.

“Đừng tưởng rằng ngươi hôm nay tránh được kiếp nạn này. Ngươi biết quá nhiều bí mật không nên biết. Vô luận là Tiết quốc hầu phu nhân hay thể tử mà ngươi ngưỡng mộ đều sẽ không buông tha cho ngươi.”

Y Cầm bắt đầu phát run.

“Ngươi muốn làm gì?”

Thu Minh Nguyệt mỉm cười, vươn ngón tay ngọc, nhẹ nhàng vén sợi tóc trên mặt nàng.

“Đáng tiếc cho dung mạo như hoa như ngọc này.” Nàng lắc đầu, giọng điệu mang vài phần thương tiếc.

Y Cầm càng thêm hoảng sợ, nàng lấy tay chống xuống đất, không ngừng lui về phía sau, khàn giọng quát: “Ngươi tội cùng là muốn làm gì?”

Thu Minh Nguyệt đứng lên, ánh mắt nhìn về hướng hai bà tử đang gấp rút chạy đến.

“Nhìn xem, bọn họ đến đưa ngươi đi.”

Y Cầm nhìn theo ánh mắt nàng, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, đồng tử hiện lên tia tuyệt vọng.

Thu Minh Nguyệt cười nhạt: “Có muốn cứu người nhà không?”

Y Cầm đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt xẹt qua tia sắc bén.

“Phu nhân sẽ không giận chó đánh mèo người nhà của ta.”

“Sao?” Thu Minh Nguyệt nhếch mày “Ngươi tin à?”

Y Cầm cắn răng “Đương nhiên.”

Thu Minh Nguyệt khẽ cười “Ngu xuẩn.”

Y Cầm tròn mắt nhìn lên “Ngươi -”

Thu Minh Nguyệt quay đầu “Ngươi là hạ nhân trong Hầu phủ, ở bên cạnh Hầu phu nhân lâu như vậy, ngươi không biết tác phong làm việc của bà ta sao? Phải biết rằng, dã hỏa thiêu bất tẫn, xuân phong xuy hựu sinh (Cỏ Nguyên Thảo Tổng Biệt – Bạch cư Dị). Ngươi cảm thấy rằng, đạo lý dễ hiểu như vậy, Hầu phu nhân không biết sao? Ngươi là người thông minh, chẳng lẽ can tâm cứ như vậy mà chết đi, lại còn liên lụy đến cha mẹ sao? Nếu ngươi không tin, ta sẽ đánh đố với ngươi. Chờ sau khi di mẩu trở về, không quá ba ngày, người nhà ngươi sẽ gặp nạn.”

Y Cầm hoảng sợ mở to hai mắt, liên tục lắc đầu.

“Không, sẽ không đâu. Phu nhân đã đáp ứng ta. Không thể nào...”

Thu Minh Nguyệt lại cười yếu ớt: “Sẽ không? Vậy sao ngươi lại chột dạ?”

Thanh âm nàng không chút dao động, giống như một lưỡi kiếm lợi hại, xuyên thẳng qua màng tai.

Sắc mặt Y Cầm càng thêm trắng bệch, miệng nàng run rẩy, năm ngón tay gắt gao nắm chặt, tơ máu nổi lên trong mắt. Tiếng bước chân ngày càng lại gần, như âm thanh của Diêm La điện đến đòi mạng. Nàng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

“Cứu ta... Ta không muốn chết...” Nàng thấp giọng cầu xin, nước mắt cơ hồ rơi xuống.

Khóe mắt Thu Minh nguyệt lướt qua hai bà tử cách đây mười thước, giọng nói vẫn lạnh như gió.

“Cứu ngươi, ta có lợi ích gì?”

Còn bây giờ-

Y Cầm cắn răng: “Ngũ tiểu thư hôm nay cứu nô tỳ một mạng, ngày khác nếu có gì phân phó, muôn lần chết không chối từ.”

Năm thước ——

“Ta làm sao tin ngươi?”

Hai bà từ ngày càng tới gần, trong lòng Y Cầm càng thêm khủng hoảng.

“Ta biết bí mật của đại phu nhân, là về Trầm đại nhân.”

Ba thước—

Đáy mắt Thu Minh Nguyệt trở nên mạnh mẽ, ngón tay khẽ động, nhẹ nhàng nhét một viên thuốc vào miệng Y Cầm.

“Giữ lại bí mật. Viên thuốc này có thể tạm bảo trụ tính mạng của ngươi. Nhớ kỹ, vô luận bọn chúng đem ngươi tới đâu, vô luận là đau đến thế nào thì cũng không thể lên tiếng.” Nàng vừa dứt lời thì thân mình đã chuyển, lập tức trốn vào sau ngọn núi giả. Hoàn hảo là nơi này gần hồ, chung quanh cây cối mọc xanh um. Bên cạnh Thu Minh Nguyệt còn có một cây đại thụ rậm rạp. Vừa rồi khoảng cách khá xa, hai bà từ lớn tuổi cho nên thị lực không tốt, đương nhiên không thấy Thu Minh Nguyệt đang bị lá cây che khuất. Lúc đi tới gần, Thu Minh Nguyệt đã sớm biến mất trước mặt bọn họ.

Kỳ thật nàng không có đi. Sau lưng núi giả có một bụi hoa. Giờ phút này nàng đang ẩn trong đó, yên lặng nhìn Y Cầm bị trời chặt tha đi.

Một lát sau, Hồng Ngạc vội vàng chạy tới, sắc mặt hơi tái.

“Tiểu thư.”

Thu Minh nguyệt nhìn nàng một cái “Sao rồi, có ai nghi ngờ không?”

Hồng Ngạc lắc đầu.” Vừa rồi rất loạn, thất tiểu thư mang theo các vị tiểu thư trong phủ đi tới, không ai phát hiện tiểu thư biến mất. Nửa đường thì thể tử có hỏi một lần, tử tiểu thư trả lời rằng người thân mình không khỏe nên về trước nghỉ ngơi. Khuê phòng của nữ quyến, thể tử là nam tử, không thể tới gần. Tiết quốc Hầu phu nhân cũng không tiện can thiệp vào gia vụ trong phủ, liền mang theo thể tử trở về.”

“Túy Văn đâu? Có thể bị nhận ra không?”

“Vừa rồi tình huống khẩn cấp, nàng được Hương Thảo giúp đỡ đưa đi rồi.”

“Ừ.” Thu Minh Nguyệt gật đầu, ánh mắt sâu thẳm.

“Lời nhắn có truyền tới Tiết quốc Hầu phủ không?”

Hồng Ngạc nhìn kỹ chung quanh, xác định không có ai, lúc này mới trả lời.” Đã truyền tới.” Nàng dừng một chút, lại khó hiểu nói:” Tiểu thư, vì sao phải cứu Y Cầm?”

Thu Minh Nguyệt khẽ cười.

“Ngoại công vốn thanh liêm, đột nhiên lại bị bỏ tù. Ngươi không nghĩ rằng, có điều khuất tất trong đó sao?”

Hồng Ngạc tròn to mắt, giống như nghĩ tới cái gì, kinh hô một tiếng.

“Tiểu thư là nói...?” Nàng nói xong lại cuống quýt che miệng, trong mắt lộ ra kinh hãi.

Thu Minh Nguyệt gan lớn nhìn nàng một cái.” Năm đó tổ phụ cũng coi như một nửa lão sư của hoàng thượng. So với Lâm thái sư lúc ấy đang tham gia chánh sự ở Trung Thư tỉnh còn cao hơn một bậc. Ngươi cảm thấy, Thu gia có thể chỉ vì ý nguyện của lão tổ tông mà hủy đi lời hứa năm xưa rồi cười Lâm thị không?”

Hồng Ngạc tái nhợt:” Tiểu thư là nói, di nương và lão gia năm đó vốn là có duyên, nhưng có người có ý phá hư?”

Thu Minh Nguyệt khẽ cười, ánh mắt càng thêm lạnh.

“Phụ thân không yêu Lâm thị, lại vẫn cưới bà ta. Quanh năm suốt tháng cũng không có mấy ngày ở Phù Dung viện, nhưng bà ta vẫn sinh ba nữ nhi. Ha ha ha, thật kỳ quái.” Nàng trầm mặc: “Phải bảo Tường Phúc phải người lưu ý phủ thái sư một chút. Ta cuối cùng cảm thấy được, việc năm đó quá mức bất thường.”

Hồng Ngạc lên tiếng:” Vâng, nô tỳ đã rõ.”

Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc trời:” Thời gian không còn sớm, trở về đi. Bằng không Tiết Vũ Hoa sẽ nghi ngờ.”

Hồng Ngạc kinh hãi, vội vàng giúp Thu Minh Nguyệt trở về.

“Vâng.”

Thẳng đến khi bóng dáng của chủ tớ hai người biến mất. Từ sâu trong rừng cây, một chiếc xe lăn chậm rãi đi ra. Trên xe, một thiếu niên yêu nghiệt mặc hoa y nhìn cô gái đang biến mất ở cửa tròn, ánh mắt trở nên mềm mại. Nam tử bên cạnh vẫn ôm kiếm lạnh lùng đứng, không chút thay đổi.

Thời gian dần trôi mắt thấy mặt trời đã lên cao, Phụng Khuyết Li lúc này mới lên tiếng.” Trong vòng ba ngày, tra rõ hôn sự của Thu phủ và Lâm phủ mười chín năm trước.”

Lâm Tu sững sờ:” Thế tử không phải nói để ngủ tiểu thư tự mình làm sao?”

Phụng Khuyết Li gõ gõ tay.

“Tiết quốc Hầu phu nhân không phải đơn giản như vậy. Còn có Tiết Vũ Hoa. Một mình nàng không ứng phó được.”

Lâm Tu dừng một chút, hỏi:” Thế tử sau lưng âm thầm tương trợ, vì sao không để Ngũ tiểu thư biết?” Hần không rõ. Nếu thế tử coi trọng người ta, lại luôn suy nghĩ cho Ngũ cô nương, vì sao không cho nàng biết? Nhớ lại thái độ bài xích của ngũ tiểu thư đối với thế tử hôm đó. Xem ra, con đường truy thê của thế tử chỉ sợ còn rất xa.

Động tác của Phụng Khuyết Li dừng một chút, đáy mắt xẹt qua tia âm u.

“Ta chỉ bảo người đi tra, cũng không bảo người đem kết quả báo cho nàng.”

Lâm Tu cả kinh:” Thế tử?”

Phụng Khuyết Li đưa lưng về phía hắn, môi mím khẽ nhếch.

“Nghe nói Tiết quốc Hầu phu tử sau khi được Hầu phu nhân sửa trị thì cũng yên tĩnh được vài năm rồi. Tiết quốc hầu vừa được an ủi, nhưng đồng thời cũng than thở dưới gối ít con.”

Lâm Tu âm thầm cảnh giác:” Thế tử nghĩ muốn...?”

Phụng Khuyết Li lại lấy túi hương ra thưởng thức, ánh mắt nghiền ngẫm.

“Tìm người thích hợp, nhân lúc Tiết quốc Hầu phu nhân không rảnh, hảo hảo hầu hạ Tiết quốc hầu. Nói thế nào thì, Tiết quốc hầu làm quan nhiều năm, vì triều đình đóng góp, cũng nên ban thưởng.”

Trong lòng Lâm Tu oán thầm chủ tử phúc hắc, lại yên lặng đồng cảm với Tiết quốc Hầu phu nhân.

“Nắm chắc thắng lợi trong tay.”

Phụng Khuyết Li khẽ mỉm cười, ngón tay bỗng nhiên bắn ra một sợi dây bạc, dây nhanh như chớp quấn lấy góc mái nhà, sau đó kéo cả người lẫn xe cùng nhau bay vọt lên, giấy lát sau liền biến mất.

Đêm đó, Lâm Tu mang đến tin tức, Y Cầm có một muội muội, gọi là Y Tuyết.

Bấy giờ, Phụng Khuyết Li đang chấp bút mài mực, chuyên tâm miêu tả một bức tuyết hàn mai. Nghe xong lời ấy, hắn cũng không ngừng đầu.

“Là nàng ta à.” Hần dừng một chút “Bộ dạng thế nào?” Cái người tên Y Cầm kia bộ dạng không tệ, muội muội của nàng ta chắc cũng không đến nỗi nào.

“So với tỷ tỷ nàng thì đẹp hơn.”

“Ừ.” Phụng Khuyết Li thản nhiên ừ một tiếng.

Vì thế, Tiết quốc Hầu phu tử cứ như vậy mặc danh kỳ diệu bị yêu nghiệt thiếu niên lòng dạ hiểm độc nào đó tính kế. Cho nên rất nhanh sau này, cả gia đình có một khoảng thời gian không yên ổn, càng làm cho Tiết quốc Hầu phu nhân sút đầu mẻ trán, thiếu chút thất sủng. Đương nhiên, chuyện này về sau hần nhắc đến.

Mà lúc này, trong đại viện Thu phủ, tại Tĩnh Xu các của Tây Uyển viện, một tiếng thét chói tai của nữ tử đâm xuyên mấy tầng mây.

“A——”

Tiếng kêu kia thê lương mà lạnh lẽo, khiến cho đám người lão thái quân đang theo sau Hải Đường cũng nhất tề dừng bước, sắc mặt sợ hãi. Lúc này, nhị phu nhân cũng nhận được tin tức, đang theo hướng dẫn của nha hoàn mà vội vàng đi tới. Nhìn thấy lão thái quân, sắc mặt bà đen như đáy nồi, nhưng không thể không tiến lên hành lễ.

“Nương.”

Lão thái quân mặt mày âm trầm” Rốt cuộc là làm sao thế này?”

Nhị phu nhân cúi đầu:” Con dâu cũng chỉ vừa nghe nha hoàn nói, chưa biết chuyện gì.”

Lão thái quân lại muốn hỏi gì đó, nhưng tiếng thét bên trong lại truyền ra.

“A——”

Lão thái quân rung mình. Đại phu nhân e sợ thiên hạ không loạn, đứng bên cạnh hỏi: “Ta nói, nhị muội à, Tây uyển này vốn là do muội quản lý, ta cũng không nhúng tay nửa phần. Minh Trân kia bình thường cũng ôn nhu nhã nhặn, hiểu biết lễ nghĩa. Hôm qua còn rất tốt, hôm nay sao lại đột nhiên phát điên rồi?”

Đôi mắt đại phu nhân lạnh lạnh, đang muốn phản bác vài câu thì bên kia, một phu nhân xinh đẹp mang theo nha hoàn vội vã chạy tới, sắc mặt lo lắng. Bà đang bị ức hiếp, nhìn thấy phụ nhân kia, miệng không nhịn được mà thốt lên: “Nguyệt di nương, đây tốt cùng là làm sao?”

Nguyệt di nương cũng vừa nghe được tin nữ nhi phát điên, vội vàng vàng chạy tới. Không nghĩ ở Tĩnh Xu các lại nhiều người như vậy, còn kinh động cả lão thái quân. Mắt bà co rút, ngay từ khi bước vào cửa, bà đã linh cảm chuyện hôm nay có gì kỳ quái. Nhưng mà, lúc này cũng không thể nghĩ nhiều như vậy. Bà chậm chậm đi tới, cung kính hành lễ với đám người lão thái quân.

“Thiếp thân gặp qua thái quân.”

Lúc này, bên trong lại truyền tới tiếng gào khóc thảm thiết: “A—— Tránh ra, cút, cút mau——” kèm theo đó là tiếng chén bát đổ vỡ. Sau đó, vài nha hoàn chạy ra, tóc tai hỗn loạn, quần áo có dấu vết bị xé rách, trên mặt và tay còn loáng thoáng vết thương. Các nàng kinh hãi chạy ra, lại đột nhiên nhìn thấy một đám người, lập tức quỳ rạp xuống đất, một câu cũng không nói, chỉ oa oa khóc.

Lão thái quân và nhị phu nhân sắc mặt đã sớm đen như đáy nồi. Nguyệt di nương thì run cả người. Bà sốt ruột cho ái nữ, bất chấp luống cuống, kêu lên một tiếng rồi vọt vào.

“Trần nhi—”

Nhưng mà, khi bà vừa vào trong thì tiếng kêu bỗng im bật. Lão thái quân ần ần cảm thấy có gì không đúng, mang người theo sau. Vừa vào tới nơi, cảnh tượng trước mặt làm bà hoàn toàn chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nha hoàn chi mê, ma chinh chi nhân

Cả phòng hoàn toàn rối tung, bàn ghế ngổn ngang, gương đồng bình sứ bể nát. Mạn giường bị xé xuống, rơi rớt trên mặt đất. Giá cổ, bàn trà đều không ngoại lệ mà bị hất ngã. Mà đằng sau tấm bình phong từng bách mai lan bị đẩy ngã kia, một nữ tử tóc tai tán loạn, quần áo đơn bạc, mặt mày dữ tợn đang đứng. Gờ phút này, nàng chỉ mặc một kiện lý y màu trắng, đầu tóc rối bù, lộn xộn vô cùng. Trên mặt nàng còn vài vết thương do chính mình gây nên, móng tay còn dính máu, bên chân rơi đầy châu ngọc ngọc trầm vỡ nát.

Cảnh tượng như vậy lại xuất hiện trong khuê phòng của một tiểu thư xưa nay ôn hòa hiền thực, làm sao người ta không khiếp sợ cho được?

Cuối cùng vẫn là Nguyệt di nương hồi thần trước. Bà kêu lên một tiếng rồi chạy tới, ôm chầm lấy Thu Minh Trân đang muốn đập nát cái bình hoa cuối cùng trong phòng.

“Minh Trân, con sao vậy, con đừng dọa di nương mà.”

Lúc đó, mọi người vốn đang ngẩn ngơ cũng hồi phục tinh thần. Lão thái quân vội vàng phân phó: “Còn thất thần làm gì, mau đi tìm đại phu.”

“Vâng.” Lập tức có nha hoàn vội vàng rời đi.

Mà giờ khắc này, Thu Minh Trân lại đột nhiên khôi phục thần trí, nhìn cả phòng đầy người, nàng có chút kinh ngạc.

“Di nương? Tổ mẫu? Mẫu thân? Mọi người... sao lại ở đây?”

Nhị phu nhân sắc mặt xanh mét, đại phu nhân mang biểu tình xem kịch vui.

“Ta nói, Minh Trân à, con tâm tình không tốt nhưng cũng không nên làm ra động tĩnh lớn như vậy chứ.”

Về mặt Thu Minh Trân mờ mịt. Nguyệt di nương buông nàng ra, lo lắng hỏi.

“Minh Trân, con sao vậy? Như thế nào lại...” Hai chữ phát điên bà không nói ra lời. Nữ nhi luôn trầm ổn nhu thuận, sao lại đột nhiên thô bạo như vậy?

“Quả thực hồ nháo.”

Không chờ Thu Minh Trân trả lời, nhị phu nhân đã quát một tiếng, đôi mắt sắc bén nhìn Nguyệt di nương.

“Đây là nữ nhi tốt người dạy ra sao, đánh đá như vậy, sao có thể xứng là danh môn khuê đứ?”

Nguyệt di nương run lên, cúi đầu nói:” Phu nhân danh môn vọng tộc, từ nhỏ đã nuôi nhị tiểu thư dưới gối. Thiếp vốn nghĩ, nhị tiểu thư đã học tập phu nhân rất tốt rồi, cho nên chỉ chỉ bảo sơ sài, khiến cho nhị tiểu thư hôm nay thất lễ như vậy, thiếp thân biết sai, thỉnh phu nhân trách phạt.”

Nguyệt di nương quả thật cũng là người thông minh. Một phen khiêm tốn thỉnh tội, nhưng kỳ thật là chỉ trích nhị phu nhân là đích mẫu mà không giáo dục Thu Minh Trân cho tốt, khiến nàng hôm nay phát điên.

Trong mắt nhị phu nhân lóe lên tia tàn khốc. Lão thái quân cũng không muốn bọn họ cãi cọ nữa, lạnh giọng đánh gãy.

“Được rồi, đừng gây phiền phức nữa.”

Nhị phu nhân ngậm miệng. Nguyệt di nương là nha hoàn thị tẩm lão thái quân cấp cho nhị lão gia. Sau lại sinh được nhi tử nên nâng lên làm di nương. Vô luận là nhị lão gia hay lão thái quân thì vẫn có chút yêu thích nàng ta. Nhị phu nhân là người thông minh, tất nhiên sẽ không đắc tội lão thái quân.

Thu Minh Trân lúc này cũng phát hiện ra cả phòng hỗn loạn, trong đầu xẹt qua rất nhiều ký ức đứt quãng khi mình phát điên. Mặt nàng trắng bệch, cuống quýt quay xuống.

“Tổ mẫu...” Cũng không cầu xin gì, chỉ là anh anh khóc, đau xót vô cùng.

Lão thái quân nhíu mày, phân phó Thủy Tiên toàn thân thương tích, mặt mang đầy nước mắt bên cạnh.

“Còn không đỡ chủ tử của người lên giường nằm.”

“Vâng.” Thủy Tiên lau khô nước mắt, vội vàng đi tới đỡ Thu Minh Trân. Thu Minh Trân cũng không đứng lên, mà là ngẩng đầu, trên mặt đầy sự bi thương và hối hận.

“Tổ mẫu, tôn nữ tự biết đức hạnh bại hoại, làm nhục môn phong. Không cầu tổ mẫu tha thứ, chỉ cầu tổ mẫu chớ vì con mà trách cứ mẫu thân và di nương. Tôn nữ nguyện lấy cái chết chuộc tội.” Nàng nói xong thì đột nhiên đứng lên, sau đó nhắm phía cửa.

“Không cần, Minh Trân—”

Nguyệt di nương kinh hô một tiếng rồi đuổi theo nàng. Lão thái quân cũng không nghĩ Thu Minh Trân sẽ quyết tuyệt như vậy, cả kinh lớn tiếng phân phó.

“Mau ngăn nó lại, mau—”

Những bà tử, nha hoàn đứng đằng sau nghe lệnh chạy lên, khó khăn lắm mới giữ được Thu Minh Trân lại.

“Minh Trân à, sao con lại ngốc như vậy...” Nguyệt di nương ôm nàng khóc lớn.

Thu Minh Trân cũng khóc “Di nương...”

Mẹ con hai người ôm đầu khóc rống, thảm thiết vô cùng. Lão thái quân nghe xong cũng không tránh được mà mềm lòng.

“Được rồi, đừng khóc nữa. Nguyệt di nương, trước để Minh Trân lên giường nghỉ ngơi đi. Chờ đại phu đến chẩn đoán bệnh cho nó rồi nói sau.”

Đường đường là danh môn khuê tú, cư nhiên ban ngày ban mặt ở trong phòng phát cuồng, đánh chửi hạ nhân, cơ hồ hủy đi toàn bộ Tĩnh Xu viện. Đức hạnh thô bạo như vậy nếu truyền ra ngoài, chớ nói tới việc Thu Minh Trân cả đời không thể làm người, mà cả toàn bộ Thu gia cũng sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Để bảo trụ danh dự Thu gia, việc tốt nhất phải làm là, đem Thu Minh Trân xử tử, lấy lại gia phong. Thu Minh Trân đương nhiên biết chuyện này trọng đại, cho nên vừa rồi lúc Nguyệt di nương ôm nàng, nàng đã âm thầm dùng ánh mắt kêu bà phối hợp với mình diễn khổ nhục kế, bất quá là lấy lùi làm tiến.

Quả nhiên, lão thái quân mở miệng cũng không định truy cứu, chuyện lớn hóa nhỏ. Trong lòng đại phu nhân tuy bất mãn vì lần này không đã kích được nhị phu nhân, nhưng bà cũng biết nặng nhẹ, không cố ý tra xét.

Lão thái quân lại phân phó người dọn dẹp phòng ốc, mang theo một đám người mới vào. Thu Minh Trân nằm trên giường, lão thái quân lúc này mới hỏi:” Minh Trân, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Con...” Thu Minh Trân lấy tay che mặt, cúi đầu khóc nức nở.

“Con cũng không biết.” Nàng khóc vài tiếng, sau đó nhẹ giọng nói:” Sáng nay thức dậy, con cảm thấy thân mình mệt mỏi, cho nên bảo Hải Đường đi thỉnh phủ y lại đây nhìn một cái. Sau đó không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy cả người bức bối, trong ngực có một ngọn lửa, muốn phát tiết ra. Sau lại... Sau đó xảy ra chuyện gì, con cũng không biết.”

Lão thái quân nhíu mày, đại phu nhân hô nhỏ:” Minh Trân sợ là bị lây cái gì không tốt rồi.”

Toàn bộ người trong phòng đều lùi ra vài bước, ánh mắt mang theo sự sợ hãi. Cổ đại trước nay đều tôn sùng thần tiên ma quỷ, đặc biệt là nhóm quý môn cao đệ. Lúc này, nghe đại phu nhân nói vậy, lại liên tưởng tới bộ dạng phát điên của Thu Minh Trân khi nãy, không tự giác sẽ tin tưởng vài phần.

Sắc mặt nhị phu nhân cũng không tốt. Nếu là Thu Minh Trân nhiễm phải tà vật, chẳng phải toàn bộ Bắc uyển đều chịu phiền phức sao?

Lão thái quân cũng nói:” Hai ngày nay con có đụng phải cái gì không sạch sẽ không?”

Thu Minh Trân lắc đầu:” Dạ không.”

Mặt mày lão thái quân lại càng nhăn chặt, gọi Hải Đường và Thủy Tiên tới.

“Các ngươi là nha hoàn hầu hạ bên cạnh nhị tiểu thư, nhiều ngày nay có phát hiện vật gì bất thường trong Tĩnh Xu viện không?”

Hải Đường và Thủy Tiên nhìn nhau, nhất tề lắc đầu.

“Không ạ.”

Lúc này, nha hoàn đã dẫn phủ y tiến vào.

“Thái quân, đại phu tới.”

Lão thái quân đứng lên, phủ y này thoạt nhìn khoảng năm mươi tuổi, tóc bạc trắng, tay cầm hòm thuốc. Vừa tới nay, ông đầu tiên hành lễ với các vị chủ tử.

“Thái quân.”

Lão thái quân phát tay:” Lí đại phu, nhị tiểu thư hai ngày trước bị nhiễm phong hàn. Ngươi tới xem nó một chút đi.”

Phủ y kia là loại người khôn khéo. Vừa thấy một phòng đầy người, ông liền biết chuyện này bất thường. Sống lâu trong thâm trạch đại viện, ông tự nhiên hiểu được những chuyện này. Lão thái quân đã muốn nói Thu Minh Trân nhiễm phong hàn thì vô luận hôm nay ông chẩn đoán ra bệnh gì, thì Thu Minh Trân cũng chỉ có thể là nhiễm phong hàn mà thôi. Kêu ông lại đây, chẳng qua chỉ là ngăn miệng thiên hạ.

“Vâng.”

Ông khom người tiến lên phía trước. Thủy Tiên cầm một khối khăn lụa đặt trên cổ tay Thu Minh Trân, sau đó buông màn giường xuống.

Lúc lâu sau, Lí đại phu vuốt râu, thu tay lại.

“Sao rồi?”

Nguyệt di nương không nhịn được mở miệng hỏi.

Lí đại phu đứng lên:” Nhị tiểu thư hết thấy đều khỏe mạnh, chỉ là ngủ không đủ giấc. Ta sẽ kê một đơn thuốc, dùng vài ngày thì sẽ không sao nữa.”

“Thật sao?” Nguyệt di nương vẫn có chút lo lắng.

Lí đại phu nói:” Nguyệt di nương yên tâm, mạch tượng nhị tiểu thư rất ổn định, không có gì khác thường.”

Nguyệt di nương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Lão thái quân nói:” Vất vả cho Lí đại phu.”

Lí đại phu khiêm tốn nói:” Không dám.”

“Người đâu, đưa Lí đại phu tới phòng thu chi nhận bạc.”

“Tạ ơn thái quân.” Lí đại phu cúi người càng thấp “Thái quân từ ái, nhị tiểu thư sẽ sớm hồi phục thôi.”

Sắc mặt lão thái quân nhu hòa đi một chút, phát tay. Trầm Hương lập tức bước tới, mang theo Lí đại phu rời đi.

“Nương, chuyện này xem ra không tầm thường.” Đại phu nhân là điểm hình cho người rảnh rỗi tìm việc. Tuy rằng chuyện này không thể nháo lớn, nhưng đã kích nhị phu nhân một chút cũng tốt.

Nhị phu nhân qua đầu, ánh mắt lạnh như băng liếc mắt nhìn bà. Đại phu nhân tựa như không nhìn thấy, tiếp tục nói:” Minh Trân từ trước tới nay ngoan ngoãn, hôm nay lại làm ra hành vi cuồng loạn như vậy thì thật kỳ lạ. Đùng viện lý do là nhiễm tà phạt gì, chỉ sợ là trong phủ có người bất ổn.”

Thu Minh Lan đột nhiên nói:” Tổ mẫu, con cũng vừa nhớ ra. Ngày ấy ở Thọ an viện, tam tỷ cũng từng làm ra bộ dạng như phát điên vậy.

Thu Minh Ngọc vì chuyện bức tranh hôm nay mà có chút chột dạ, vẫn im lặng này giờ. Hiện tại bị Thu Minh Lan điểm danh, nàng theo bản năng ngăn

đầu, ánh mắt mê mang.

Đại phu nhân nhíu mày, bắt mắt nhìn Thu Minh Lan. Thu Minh Lan mỉm cười, hiền lành nói với lão thái quân:” Tổ mẫu. Tam tỷ tính tình mặc dù nóng nảy một chút, nhưng cũng sẽ không không phân rõ phải trái mà đánh người. Con vẫn cảm thấy, chuyện ngày ấy có chút kỳ lạ. Hôm nay thấy tình trạng nhị tỷ như vậy, thật ra có chút trùng hợp với tam tỷ. Con đoán rằng, chuyện này có phải có chút liên hệ với nhau không?” Nàng dừng một chút, thấy lão thái quân như có chút tỉnh ngộ, lại nói:”Có thể là do có người cố ý hãm hại, ý đồ hủy diệt Thu gia ta không?”

Lão thái quân chấn động. Bà tự nhiên không giống như những phụ nhân khuê phòng bình thường chỉ biết nghĩ tới tranh thủ tình cảm. Sự kiện lần trước mặc dù là chuyện trong nhà, nhưng việc Thu Minh Ngọc phát điên thì thật quá mức kỳ quái, rất khó hiểu. Kỳ thật, sau khi bà nói chuyện này với lão thái gia, lão thái gia cũng trầm mặc một hồi, sau đó mới bảo bà an bài dọn dẹp nha hoàn trong phủ. Sợ nhất là bị đối thủ trong triều của lão thái qua ghen ghét với quang vinh mà hoàng thượng đối với Thu gia, có ý hãm hại. Hôm nay Thu Minh Ngọc nói vậy, trong lòng bà lại hoảng sợ.

Thu Minh Châu liếc mắt nhìn Thu Minh Lan một cái, đáy mắt xẹt qua tia sáng.

“Tổ mẫu, chuyện tình mấy ngày nay quả thật không tầm thường.”

Đại phu nhân lập tức hừ một tiếng:” Đâu chỉ vậy, từ khi ba mẹ con Trầm thị tới đây, trong phủ không ngày nào yên ổn.” Đại phu nhân chính là đầu gối, đừng nghĩ bà ta thông minh thế nào. Lúc này, trong lòng bà chỉ nghĩ cách nào hất chén nước bẩn này lên người Trầm thị, tốt nhất là khiến lão thái gia nóng giận đuổi hoặc giết Trầm thị và Thu Minh Nguyệt luôn. Mà bà, sau khi đem Thu Minh Thụy làm con thừa tự, làm đích tử dưỡng bên người, hóa giải tâm bệnh của lão thái gia và lão thái quân, lấy lại được tâm của đại lão gia, thật là nhất cử lưỡng tiện. Bà ảo tưởng một hồi thì lại bị lão thái quân lạnh nhạt liếc một cái. Lão thái quân nói:” Gia đình đã loạn, con thân là đương gia chủ mẫu, cũng có trách nhiệm.”

Đại phu nhân âm thầm cắn răng, không rõ tại sao lão thái quân lại che chở cho con tiện nhân kia như vậy.

Thu Minh Lan nhìn đại phu nhân một cái, lại nói:” Tổ mẫu, không bằng điều tra một phen. Có lẽ, trong Tây uyển thực sự có gì đó không sạch sẽ. Sớm ngày điều tra rõ, miễn làm lòng người trong phủ hoang mang.”

Lão thái quân không nói chuyện. Điều tra thì không có gì, nhưng là đối với Thu Minh Trân, một khuê tú chưa chồng mà nói, thật sự là hao tổn danh dự.

Nguyệt di nương đã gấp đến sắc mặt trắng bệch, quỳ trên đất, khóc cầu xin:” Thái quân, thiếp thân xin ngài, đừng điều tra, bằng không cả đời Minh Trân sẽ bị hủy.”

Nhị phu nhân cũng nói:” Nương, Minh Trân sợ là ăn nhầm cái gì không tốt mới khiến cho cảm xúc nhất thời hỗn loạn. Nếu làm lớn chuyện, sẽ khiến người ta phỏng đoán lung tung.”

“Phỏng đoán?” Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng “Phỏng đoán cái gì? Chuyện lớn như vậy, nếu không điều tra rõ thì sau này có chuyện gì thì đệ muội có phụ trách nổi không?”

Nhị phu nhân bình tĩnh nói:” Đại tẩu, tẩu nhiều năm chăm gia, hiện giờ trong nhà gặp chuyện không may. Nếu nháo lớn, nha hoàn trong phủ sẽ cảm thấy bất an, sợ là có hại tới uy tín của đại tẩu.”

“Ngươi-” Đại phu nhân không cam lòng ngậm miệng, sau đó hướng lão thái quân nói:” Nương, chuyện này chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua?”

“Đương nhiên không thể...”

Lão thái quân nói một nửa, bỗng nhiên nghe có tiếng nữ tử khẽ gọi.

Một nha hoàn vội vàng đi ra, quỳ trên đất, vẻ mặt lo sợ.

Lão thái quân nhíu mày:” Ngươi là nha hoàn của Tĩnh Xu viện?”

Nha hoàn kia nói:” nô tỳ Xuân Vãn.”

Nhị phu nhân giải thích:” Nàng ta là nha hoàn lần trước nha bà mang vào, được Minh Trân lựa chọn, hầu hạ bên ngoài viện.” Bà hướng Xuân Vãn, nói:” Làm gì mà hoảng sợ như vậy?”

Xuân Vãn sắc mặt hơi tái:” Phái Hương... Điên rồi.”

“Cái gì?” Tới đây thì lão thái quân rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa.

“Không ổn rồi...” Lại một nha hoàn chạy vào “Phái Hương... giết Niệm Vân rồi.”

“A” Rốt cuộc cũng là nữ nhân, lập tức có người sợ hãi kêu một tiếng. Đại phu nhân và nhị phu nhân cũng biến sắc. Lão thái quân lao đảo một chút, quát:” Nói cho rõ, đến tột cùng là làm sao?”

“Dạ.” Nha hoàn kia sắc mặt trắng bệch:” Phái Hương nổi điên... Trong tay vẫn nắm một cái hộp nhỏ. Niệm Vân muốn cướp lấy, nhưng cái hộp kia giống như rất quan trọng đối với Phái Hương. Phái Hương không cho, sau đó, bọn họ liền tranh chấp. Cuối cùng... Phái Hương... giết Niệm Vân.”

“Hộp?” Đại phu nhân lần này rất miễn cưỡng “Hộp gì?”

“Đạ... Là cái này.” Nha hoàn kia run rẩy xuất ra một hộp gỗ màu đen. Hộp kia rất nặng, trên có khắc hoa văn sắc sảo. Đường viền bằng bạc tinh khiết, vài đám mây di động bên ngoài, vờn quanh một mặt kính tròn. Khóa hộp đã muốn mở ra, một mùi thơm thoang thoảng tản mát ra không khí.

Nhàn nhạt... Như có như không...

Thu Minh Châu mím môi, ánh mắt lạnh nhạt. Thu Minh Dung co rút người, ngón tay bấu vào trong thịt. Sắc mặt Thu Minh Lan chìm xuống, gắt gao nhìn cái hộp kia. Đại phu nhân cũng trở nên âm trầm, cơ hồ cắn nát môi. Thu Minh Ngọc trừng lớn mắt, vẻ như không dám tin.

“Yến Chi tủy!”

Thu Minh Lan đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén oán nhìn nàng ta một cái. Thu Minh Châu bình tĩnh mỉm cười. Thu Minh Lan đem Yến chi tủy để vào phòng Thu Minh Dung, tự nhiên không phải chỉ vì cời tội cho Thu Minh Ngọc, hãm hại Thu Minh Dung. Mục đích của nàng ta là muốn khiến Thu Minh Dung rơi vào địa ngục, khiến Thu Minh Nguyệt không có cơ hội giúp đỡ. Nàng ta muốn... cô lập Thu Minh Nguyệt.

Đứa nhỏ mới mười hai tuổi, tâm cơ thật sự quá sâu.

Trong mắt Thu Minh Châu hơi hiện lên ý cười, nhưng cũng không dấu được sự tang thương.

Lão thái quân hé ra nét mặt già nua. Thu Minh Trân và Nguyệt di nương đã sớm trắng bệch.

“Này... Không... Không thể nào...” Thu Minh Trân thì thào nói, đột nhiên hô to.

“Tại sao lại như vậy?”

Nhị phu nhân từng bước tiến lên, tát một cái vào mặt nàng, ánh mắt lạnh lùng phẫn nộ.

Nguyệt di nương bùm một cái quỳ xuống đất.

“Phu nhân—”

Thu Minh Trân bị đánh, có chút mờ mịt nhìn nhị phu nhân.

“Mẫu thân?”

“Câm miệng.” Giọng nói của nhị phu nhân tựa như vang lên từ cõi âm ti, mang theo hàn ý.

“Bình thường ta dạy con thế nào? Ngón tắt ôn, hành tắt đoan. Con lại làm thế nào? Cư nhiên dung túng nha hoàn đi ăn cắp đồ của người khác, khiến cả nhà gà chó không yên. Đây là hành vi của tiểu thư khuê các sao?”

“Không, phu nhân—” Nguyệt di nương bắt lấy ý trong lời của nhị phu nhân “Nhất định là nha hoàn này gan lớn, sau lưng chủ trộm cắp. Nhị tiểu thư... nhị tiểu thư chắc chắn không biết. Cầu phu nhân khai ân—”

Nhị phu nhân mím môi không nói, lão thái quân đã khôi phục bình tĩnh, ánh mắt đậm mạc.

“Minh Trân, con nói xem, vì sao nha hoàn của con có Yến Chi tủy?”

Thu Minh Trân trong lòng căng thẳng, nói: “Đều là do Minh Trân trị dưới không nghiêm, mới để tiểu nhân chui vào chỗ trống. Con...”

Thu Minh Dung lại kêu một tiếng, có chút kinh ngạc nói: “Nhị tỷ, mấy nha hoàn này mới tới phủ được vài ngày, lúc đó Yến chi tủy của đại bá mẫu đã mất. Các nàng làm sao có được?”

Thu Minh Trân cắn răng, âm thầm trừng mắt nhìn Thu Minh Dung, sắc mặt trắng bệch.

“Ta...”

Lão thái quân đen mặt, đại phu nhân lại nghi hoặc hỏi: “Nhị muội à. Tuy rằng Yến chi tủy này vô giá, nhưng nếu Minh Trân thích, ta thân là bá mẫu, tự nhiên sẽ cho nó. Ài, cần gì phải...”

Đại phu nhân còn chưa nói xong, nhưng ý trong lời nói ai nghe cũng hiểu được. Không gì khác ngoài việc nói Thu Minh Trân ăn cắp Yến chi tủy của bà, lại hung hăng đã kích nhị phu nhân một phen.

Nhị phu nhân gắt gao mím môi, ánh mắt lạnh lẽo. Thu Minh Trân càng thêm biến sắc: “Không, không phải con, con không có trộm, không có...” Nàng thất kinh nhảy xuống giường, vội vàng biện giải.

“Tổ mẫu, mẫu thân, con không có ăn cắp, thật sự không có.”

Nguyệt di nương ôm lấy nàng đang sắp té xuống, khóc nói:” Thái quân, Minh Trân vốn ngoan ngoãn, sao có thể làm ra cái việc ăn cắp kia? Việc này tất nhiên là có người muốn hãm hại.”

Đại phu nhân hừ một tiếng:” Hãm hại?”

Đôi mắt bà sắc bén, lạnh giọng nói với Xuân Vãn đang quỳ trên đất:” Ngươi nói xem, Yến chi túy xuất hiện trong tay Phái Hương từ bao giờ?”

Xuân Vãn run rẩy:” Nó từ... Nó từ không biết.” Nàng nhìn trong đám nha hoàn:” Tiểu Nhị, ngươi thân với Phái Hương nhất, ngươi nhất định biết nàng ta có Yến chi túy lúc nào.”

“Ta...” Tiểu Nhị run run, yếu ớt nhìn một phòng đầy người, có chút sợ hãi.

“Nó từ không biết.”

“Phé vật.” Đại phu nhân lúc này giận dữ “Nuôi ngươi cũng không làm gì được, người đâu ——” Bà lập tức phát ra uy nghiêm của đương gia chủ mẫu, muốn khiển trách tiểu Nhị một phen.

Nhị phu nhân trước đánh gãy lời bà:” đại tẩu, đây không phải Đông uyển của tẩu. Đó là nha hoàn trong phòng Minh Trân, muốn đánh muốn giết phải để ta xử lý.”

Đại phu nhân cười lạnh:” Ngươi xử lý?” Ánh mắt bà mang theo tia tàn khốc.

“Yến chi túy là của gia tỷ cho ta. Hôm trước bị trộm, đến giờ chưa tìm thấy. Cũng không nghĩ rằng, hôm nay lại xuất hiện ở Tĩnh Xu viện. Nhị muội, ngươi nói ta không có quyền can thiệp vào việc này sao?” Đại phu nhân lời này không chỉ là chèn ép nhị phu nhân, mà cũng đồng thời nói với lão thái quân rằng, Tiết quốc Hầu phu nhân hiện tại còn ở quý phủ. Chuyện này nếu xử lý không tốt, bị Tiết quốc hầu phu nhân biết được, lão thái quân cũng không còn mặt mũi.

Lão thái quân đen mặt, ánh mắt nhị phu nhân cũng tựa như một thanh hàn kiếm. Đại phu nhân không chút sợ hãi trừng ngược lại. Nhị phu nhân nhú mày, bỗng nhiên nở nụ cười:”

“Đúng, là đồ của đại tẩu, đại tẩu đích xác là có tư cách can thiệp.”

Đại phu nhân hừ một tiếng, thần sắc có chút đắc ý. Nhị phu nhân lúc này lại nói:” Bất quá——”

“Bất quá cái gì?” Đại phu nhân nhú mày, một bước cũng không nhường.

Nhị phu nhân nhếch môi “Yến chi túy này có chút kỳ quái.” Bà khôi phục sự thanh cao điềm tĩnh:” Lần trước Minh Ngọc đụng phải Yến chi túy kia thì cũng bị điên loạn, hôm nay Minh Trân lại như vậy. Nương, con cảm thấy chuyện này thật khó hiểu.”

Lão thái quân rung mình, nhìn về phía đại phu nhân. Đại phu nhân khó thở, nói:” Ngươi có ý tứ gì?”

Nhị phu nhân thần nhiên nói:” Tiểu muội cũng không có ý gì. Chuyện xảy ra ở Tĩnh Xu viện hôm nay, ta tự biết quản lý không tốt. Bất quá, đầu sỏ gây nên lại là Yến chi túy. Đại tẩu, tẩu cũng không trốn thoát trách nhiệm đâu.”

Đại phu nhân tức giận thở gấp:” Ngươi——”

“Nương.” Thu Minh Lan thần nhiên mở miệng, nàng hơi đảo mắt, cười nói:” Nhị thẩm nói có lý, bất quá lại khiến người ra nghĩ đến một chuyện. Lần trước Yến chi túy trong móng tay thất muội là do ngũ tỷ phát hiện ra.” Nàng bắt động thanh sắc nhìn biểu tình của mọi người, lại nói:” Ngũ tỷ kiến thực rộng rãi, không phải xuất thân từ khuê các lại có thể biết Yến chi túy, khiến con thật sự mặc cảm.”

Lời này vừa nói ra, đám người lão thái quân liền nhớ lại. Thu Minh Nguyệt làm sao biết Yến chi túy? Tình huống lần trước quá mức hỗn loạn, đại phu nhân tức giận cho nên quên mất vấn đề trọng yếu này. Giờ phút này nghe Thu Minh Lan nói, tất cả mọi người đều nghĩ tới.

Thu Minh Ngọc sững sờ xong thì hung hăng nói:” Bất quá chỉ là một thứ nữ nhỏ nhỏ, nàng ta sao có phúc nhìn được mấy thứ đồ tốt kia? Nói không chừng Yến chi túy là do nó ăn cắp.”

Đại phu nhân tối sầm mặt, chừ nhỏ một tiếng.

“Tiểu tiện nhân.”

Thu Minh Châu nhú mày:” Bá mẫu, ngũ muội từ nhỏ được nuôi trong khuê phòng, cũng đọc qua quy huấn, không phải hạng người trộm cắp.”

Đại phu nhân cười nhạo một tiếng:” Ai biết được? Rốt cuộc cũng là do tiểu gia tiểu hộ nuôi ra, chưa trải qua việc đời. Thấy thứ tốt liền đồ mất cũng không phải không có khả năng.” Đại phu nhân hạ quyết tâm phải dạy dỗ Thu Minh Nguyệt. Nhớ lần trước Thu Minh Ngọc bị phạt, tới giờ bà vẫn còn tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Nương nói đúng.” Thu Minh Ngọc cũng đứng ra nói:” Bằng không làm sao nó biến Yến chi túy?”

Thu Minh Châu mím môi không nói. Nàng hiện tại đối với Thu Minh Nguyệt mà nói, là một quân cờ ẩn trong nhĩ phòng. Nếu đi nhầm một chút, nhĩ phu nhân sẽ nhìn ra manh mối.

Thấy nàng trầm mặc, Thu Minh Ngọc càng thêm đắc ý.

“Trầm phủ ở Dương Châu cũng không phải giàu có, Trầm di nương lại không phóng khoáng, làm sao có được Yến chi túy tôn quý như vậy?”

Thu Minh Lan âm thầm tức giận, lão thái quân đã muốn đen mặt.

“Xem ra vài ngày sao chép kinh phạt vẫn không giúp lòng con thanh tĩnh được.” Lão thái quân nhớ đến ân cứu mạng năm đó mà khắp nơi thiên vị Trầm thị. Trầm phủ mặc dù không coi là phú quý, nhưng đâu gì cũng là nhà quan. Trầm thị vốn là danh môn khuê tú, tri thư đạt lý, am hiểu lòng người. Bà quyết không cho phép người nào nói xấu Trầm phủ.

Thu Minh Ngọc sắc mặt trắng nhợt, hậu tri hậu giác phát hiện mình chọc giận lão thái quân. Nhưng, nàng sợ hãi đồng thời càng thêm ghen ghét. Tức giận bất bình mà ngậm miệng lại. Trong lòng đại phu nhân cũng bất bình, muốn cãi lại vài câu nhưng bị Thu Minh Lan cản.

“Tổ mẫu đừng nóng giận, tam tỷ chính là nhất thời lỡ miệng.”

Lão thái quân hòa hoãn một chút:” Đi gọi ngũ tiểu thư tới đây. Đem Yến chi túy này cho Lí đại phu kiểm nghiệm.”

Lão thái quân đương nhiên không muốn đem chuyện này nháo lớn. Nhưng đại phu nhân và nhĩ phu nhân cứ từng bước ép sát, không muốn lùi bước. Chuyện hôm nay phức tạp, cổ tình lại có Tiết quốc Hầu phu nhân trong phủ. Tục ngữ nói, cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Chuyện này nếu xử lý không tốt, một khi truyền ra ngoài, đối với Thu phủ là một bất lợi rất lớn. Bà tin tưởng, lấy trí tuệ của Minh nguyệt, nhất định có thể hóa giải nguy hiểm.

Đại phu nhân đạt được mục đích, cười đắc ý. Nhĩ phu nhân thần sắc bình tĩnh, không vui không buồn.

Lão thái quân lại phân phó mọi người tới tiền đình, cả phòng ngồi xuống. Thu Minh Trân thay đổi quần áo đơn giản, quỳ gối trên sảnh. Tiểu Nhị, Xuân Vãn, Hải Đường, Thủy Tiên và toàn bộ nha hoàn, bà tử của Tĩnh Xu viện cũng quỳ phía sau nàng, cúi đầu không nói gì.

Lão thái quân uống một ngụm trà rồi nói:” Thủy Tiên, Hải Đường, các người là nha hoàn bên người nhĩ tiểu thư. Các người nói trước đi.”

“Vâng.” Hai người nhất tề lên tiếng. Thủy Tiên mở miệng:” Tiểu thư đã nhiều ngày luôn trong phòng thêu hoa, trừ bỏ đến thỉnh an thái quân và phu nhân thì cũng ra khỏi cửa.”

Hải Đường cũng nói:” Hai người nô tỳ vẫn đi theo tiểu thư, có thể làm chứng.”

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng:” Các người đều là tâm phúc của nhĩ tiểu thư, đương nhiên giúp đỡ nó.”

“Đại tẩu, định luận đúng sai cứ để nương làm chủ đi.” Nhĩ phu nhân tao nhã uống trà, vân đạm phong khinh nói một câu.

Đại phu nhân lạnh lùng liếc bà một cái, cười lạnh:” Thật cũng được, mà giả cũng được. Ta thật muốn nhìn xem các nàng có thể nói ra cái gì.”

Nhĩ phu nhân đặt chén trà xuống:” Ta cũng thực chờ mong. Cho nên, trước khi điều tra ra chân tướng, ta và tẩu không thích hợp nói chuyện.”

Đại phu nhân khinh thường, lão thái quân không quan tâm tới hai người, lại hỏi:” Xuân Vãn, Tiểu Nhị, các người nói.”

“Dạ.”

Xuân Vãn mở miệng trước:” Hai người nô tỳ ở cùng với Phái Hương và Niệm Vân tại Tây trắc, bình thường hầu hạ bên ngoài viện. Phái Hương tính tình trầm mặc, Niệm Vân có chút cao ngạo. Cả tính hai người không hợp, thường xuyên cãi nhau.

Tiểu Nhị lại nói tiếp:” Nô tỳ cùng quê với Phái Hương. Cha mẹ của nàng chết sớm, người trong thôn trước đây hay khi dễ nàng, là nương ta thu lưu nàng, đem nàng nhận làm con gái nuôi. Năm trước, quê nhà bị lũ lụt, người toàn thôn đều chết, chỉ còn hai chúng ta còn sống.” Nàng nghĩ tới cuộc sống gian nan lúc trước, không khỏi có chút chua xót trong lòng.

“Sau này chúng nô tỳ bị bán vào Túy Hương lâu làm tạp dịch. Bộ dạng Phái Hương xinh đẹp, tú bà bắt nàng tiếp khách. Tính tình nàng quật cường, liều chết không theo, chịu khổ rất nhiều...” Tiểu Nhị lau nước mắt, có chút nức nở nói:” Phái Hương lớn hơn nô tỳ vài tuổi. Trong vài năm đó, nàng tựa như tỷ tỷ của nô tỳ, chiếu cố nô tỳ. Sau lại... Sau đó chúng nô tỳ trốn thoát, lại bị bán cho người môi giới... Thẳng tới mấy ngày trước mới vào Thu phủ, chấm dứt cuộc sống lang bạc.” Nàng ngừng khuôn mặt đầy nước mắt lên, khóc ròng nói:” Thái quân, Phái Hương tuy rằng cao ngạo, nhưng sẽ không làm cái chuyện trộm cắp này. Trước kia ở Túy Hương lâu, có một viên ngoại muốn chuộc thân cho nàng, nàng lại thà chết không theo. Nếu nàng tham vinh hoa phú quý, sau có thể buông tha cho cơ hội tốt như vậy?” Nàng đã muốn khóc không thành tiếng.

Lão thái quân nhíu mày:” Niệm Vân và Phái Hương có xích mích gì?”

Xuân Vãn lúc này mở miệng:” Mấy ngày trước, Niệm Vân không cẩn thận đập vỡ một cái vòng tay của Phái Hương. Phái Hương rất tức giận, liền kéo Xuân Vãn bỏ đi.”

“Vòng tay?” Lão thái quân nhíu mày, nhìn về phía Tiểu Nhị đang có chút mất tự nhiên, uy nghiêm nói:” Tiểu Nhị, người nói xem, đây là chuyện gì?”

“Cái này... nô tỳ không biết.” Tiểu Nhị cúi đầu, thần sắc né tránh, giọng nói nhỏ như muỗi.

Nhị phu nhân lạnh lạnh liếc nàng một cái.” Phái Hương đã muốn điên rồi, hiện tại nhốt ở sài phòng. Nếu người biết chuyện gì mà giấu diếm không báo, vì tránh cho gia phong ô lậu, nàng chỉ có thể bệnh chết.”

Tiểu Nhị run rẩy cả người, khóc ròng nói:” Nô tỳ nói, thái quân, cầu ngài cứu Phái Hương, nàng không phải kẻ trộm, không phải...”

Lão thái quân nói:” Nói cho rõ.”

“Vâng.” Tiểu Nhị lau khô nước mắt rồi mới lên tiếng.” Lúc ở Túy Hương lâu, Phái Hương từng gặp qua một công tử nhà giàu. Phái Hương rất thích hắn, vẫn chờ công tử kia đến đem nàng cứu ra. Chỉ là người nọ sau lại đi không trở về... Phái Hương vẫn chờ hắn. Còn vòng tay kia, chính là đồ công tử đó đưa cho Phái Hương. Phái Hương vẫn rất yêu thích nó, ai cũng không cho đụng tới. Sau này, mẹ của Túy Hương lâu lại bức Phái Hương tiếp khách. Nàng không muốn, cho nên mang nô tỳ trốn đi... ba năm... Phái Hương tới giờ vẫn rất quý trọng vòng tay kia, nàng vẫn tin rằng người ấy sẽ tới tìm nàng. Niệm Vân đánh vỡ vòng tay của nàng, làm tan vỡ giấc mộng của nàng. Cho nên nàng mới phản nộ như vậy...”

Lại là tiết mục nữ tử thanh lâu và thiếu gia nhà giàu đây mà. Đại phu nhân tự xưng là danh môn, tất nhiên khinh thường mấy việc dơ bẩn xấu xa của kỹ nữ. Nhị phu nhân xưa nay cao ngạo cũng không chút để ý. Các vị tiểu thư của Thu gia cũng lộ vẻ mặt không ngờ, thần sắc có chút chán ghét. Thu Minh Trân oán hận nhìn Tiểu Nhị một cái. Nếu sớm biết bọn chúng từng sống ở thanh lâu, nàng vô luận thế nào cũng không tuyển hai con tiện tì này, tự nhiên chuốc phiền phức.

Lão thái quân vẫn bình tĩnh hỏi tiếp:” Nếu như theo lời người nói, đây có thể cũng là nguyên nhân Phái Hương giết Niệm Vân?”

Tiểu Nhị khóc lác đầu:” Thái quân, Phái Hương tuy rằng hận Niệm Vân, nhưng không có khả năng giết nàng ta. Bởi vì...”

“Bởi vì sao?” Lão thái quân ép hỏi:” Còn vị công tử nhà giàu đã từng quen biết với Phái Hương kia là ai?”

Tiểu Nhị nâng mâu, đôi mắt tràn ngập bi phẫn và đau đớn.

“Mới đầu nô tỳ cũng không biết hắn là ai. Sau lại từ trong miệng Phái Hương mà biết được, hắn họ Ngô. Sau khi chúng ta rời khỏi Túy Hương lâu, hắn cũng không tới tìm Phái Hương. Thẳng tới một ngày nửa năm trước, nô tỳ và Phái Hương trên đường thấy một đội rước dâu đi qua, mà tân lang ngồi trên ngựa kia rõ ràng là Ngô công tử. Sau đó chúng ta mới biết được, thì ra công tử kia là trưởng tử Ngô Văn Hạo của phủ tá tướng. Hôm đó là ngày đại hôn của hắn và đích nữ An Tư Lâm của An quốc công.”

Lão thái quân chấn động, sắc mặt của đại phu nhân và nhị phu nhân cũng thay đổi.

An quốc công phu nhân là tỷ muội ruột thịt của đương kim hoàng hậu, Ngô lão thái quân của tá tướng phủ cũng là muội muội của Lâm thái sư, chính là cô cô của đại phu nhân. Nếu tính như vậy thì Ngô Văn Hạo lại là cháu của đại phu nhân. Chẳng qua không biết vì cái gì, vị Ngô lão thái quân này tuy rằng rất thân với nhà mẹ đẻ nhưng quan hệ với đại phu nhân lại vô cùng lạnh bạc. Nhiều năm nay cơ hồ không từng qua lại. Nhưng trọng yếu không phải là quan hệ của đại phu nhân và phủ Thừa tướng thâm hậu thế nào, mà là chuyện trong triều đình.

Đương kim thánh thượng không có nhiều con lắm. Đại hoàng tử Phụng Khuynh Hoàn do hoàng hậu sinh ra, vừa là đích tử, vừa là con trai lớn, là người thừa kế chính quy của ngôi vị hoàng đế. Nhị hoàng tử lúc sáu tuổi đã chết non, tam hoàng tử là do tiên hoàng hậu sinh ra, nghe nói vừa sinh đã chết. Còn lại trừ ba công chúa ra thì chỉ còn tứ hoàng tử Phụng Khuynh Mặc do Đức phi sinh ra. Mẫu tộc của Đức phi chính là Dị Tịch vương Lạc Vương, mẫu thân của bà chính là Thái Trường công chúa, tỷ tỷ cùng cha cùng mẹ của tiên hoàng. Cho nên, Đức phi là biểu muội của hoàng thượng. Ca ca bà lại lớn lên cùng hoàng thượng, quan hệ không tệ. Mà cháu của bà lại đang đảm nhiệm chức đốc sát viên hữu đốc ngự sử. Thế lực của gia tộc có thể nói là không lồ.

Cho nên, hoàng hậu và Đức phi đều là người có thế lực. Đại hoàng tử và tứ hoàng tử đều đủ điều kiện để thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Phía sau hoàng hậu có Trần quốc công phủ, An quốc công phủ, Thừa tướng phủ. Ngô lão thái quân và Tiết quốc công phu nhân đều xuất thân từ Lâm phủ. Tôn tử của Ngô lão thái quân cưới chất nữ của hoàng hậu. Nữ nhi của Tiết quốc công phu nhân lại là trắc phi của đại hoàng tử. Tình thế này thì đại phu nhân quả thật còn có quan hệ với hoàng gia. Nhưng dù sao cũng là người bên mẫu gia kết thân với hoàng gia, nữ nhi của đại phu nhân cũng không nằm trong diện này.

Hiện giờ chuyện tranh giành hoàng quyền dù không kịch liệt nhưng đằng sau đã muốn nổi lên sóng ngầm mãnh liệt. Cứ nhìn vào việc hoàng hậu kết thông gia với các đại gia tộc thì biết. Thu lão thái gia là lão sư của hoàng thượng, đại lão gia và nhị lão gia cũng giữ chức vị quan trọng trong triều. Nhưng, ba cha con Thu gia cũng không tham dự đến hoàng tử chi tranh. Cho nên, nếu lần này đám hỏi của Tiết quốc Hầu phủ và Thu phủ thành công thì nói cách khác chính là đem Thu phủ dính dáng vào việc tranh giành hoàng vị.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến lão thái quân biến sắc.

Từ xưa, tranh đấu hoàng quyền dù kết quả thế nào thì sau lưng đều chất đầy xương cốt.

Nhị phu nhân cũng biến sắc, bà nghĩ tới vị kia từ lúc bà lập gia đình tới nay thì lạnh nhạt hẳn với mình. Nhị phu nhân tất nhiên hiểu được rắc rối trong đó. Thân là nhị phòng, tuy rằng cũng là đích xuất, nhưng tốt xấu cũng không bằng đại phòng tôn quý. Những năm gần đây bà âm thầm đánh giá đại phu nhân. Đại phu nhân kiêu ngạo nhưng đầu óc cũng không quá xuất sắc. Khiến bà kiêng kỵ nhất chính là thế lực khổng lồ sau lưng đại phu nhân. Chuyện này lại làm cho bà tối tăm mặt mày.

Dù không nói tới chuyện trong triều nhưng khiến lão thái quân quan tâm tới là, chuyện hôm nay tựa hồ càng lúc càng lớn. Nha đầu tên Phái Hương kia, ở lại cũng không ổn, mà đuổi đi cũng không xong.

Rốt cuộc cũng là người từng trải, lão thái quân nhanh chóng tự ổn định tâm tình.

“Sau đó thì sao?”

Tiểu Nhị khóc thút thít, đứng trong chốc lát, lại nói:” Phái Hương vẫn không chịu đối mặt với sự thật này, luôn chờ đợi Ngô công tử tới tìm nàng. Chỉ là...” Nàng nói tới người này lại oa oa khóc lên.

“Phái Hương... nàng thật sự rất ngốc.”

Ngốc, đương nhiên là ngốc.

Thu Minh Nguyệt đứng ngoài cửa không tiến vào. Lúc nhận được tin Phụng hương Li đưa tới, nàng cũng thật bất ngờ.

Nàng không nghĩ rằng, một nha hoàn nho nhỏ như Phái Hương lại có thể liên lụy ra nhiều chuyện như vậy. Chuyện này nếu nhỏ thì chỉ là nữ tử thanh lâu bị thiếu gia nhà giàu đùa bỡn vứt bỏ, nếu nói lớn thì, liên quan rất rộng. Phái Hương từng có một đoạn chuyện xưa với Ngô Văn Hạo, ai dám bảo đảm nàng không phải quân cờ Ngô Văn Hạo xếp vào Thu phủ? Trong nội trạch chỉ có chút tranh đấu ân oán của nữ nhân, đương nhiên không liên hệ tới triều đình tranh đấu. Nhưng lão thái quân thì khác, mười chín năm trước bà tự mắt nhìn thấy một màn cung biến chém giết kia. Cho nên, vừa rồi lão thái quân đột nhiên biến sắc hẳn là do như vậy đi.

Ngày ấy thấy Niệm Văn đập vỡ vòng tay của Phái Hương, nhìn bộ dạng nàng ta kích động như vậy thì Thu Minh Nguyệt hiểu được, nha hoàn này có lịch sử không tầm thường. Sau này phân tích nguyên nhân lại, nàng liền âm thầm có suy tính. Lấy trình độ cẩn thận của lão thái quân, Phái Hương đương nhiên không thể lưu lại. Tiểu Nhị biết chuyện này cũng không thể lưu, Xuân Văn, Niệm Văn càng không thể lưu. Lúc này Niệm Văn đã chết, Phái Hương phát điên. Tiểu Nhị đơn thuần, Xuân Văn tâm cơ thâm sâu. Hai người này để xem lão thái quân xử lý thế nào. Nữ nhân trong đại trạch viện không phải loại người lương thiện gì, lão thái quân đương nhiên không phải. Cho nên, chuyện hôm nay nháo tới cuối cùng, xử tử vài nha hoàn là tất nhiên. Về việc tội gì thì không quan trọng. Mà Thu Minh Trân, trải qua việc này, về sau sợ không còn noi dung thân trong Thu phủ.

Đường thoát duy nhất chính là nhanh chóng rời khỏi nhà.

Thu Minh Trân không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết hôm nay nàng bị người ta tính kế, không, là âm mưu. Nàng đã không còn thời gian phân tích xem kẻ đó là ai rồi. Nàng chỉ biết, cả đời này coi như xong. Nha hoàn của nàng vô tình liên lụy tới triều đình. Nàng không biết nhìn người, đó là lỗi của nàng. Nàng cũng mười lăm rồi, xuất giá là chuyện sớm muộn mà thôi. Chỉ là, nàng không cam lòng. Nguyệt đi nương còn chưa thành chính thê, nàng chưa trở thành đích nữ. Cứ như vậy mà xuất giá, dù là chính thê thì cũng không phải hiền quý chi gia gì. Nếu nàng cứ vậy mà gả cho tiểu phú nhân thì nàng sao có thể thỏa mãn?

“Tổ mẫu, con...” Nàng run rẩy mở miệng, ý đồ giãy dụa.

Lão thái quân thản nhiên nhìn nàng một cái.

“Ngũ tiểu thư đâu, còn chưa tới sao?”

Thu Minh Nguyệt biết đã tới lúc nàng lên sân khấu rồi, nàng liếc mắt nhìn nha hoàn bên cạnh. Nha hoàn kia hiểu ý, hô lớn nói:” Ngũ tiểu thư đến.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Mị hoặc mê hương, chuyện ngoài dự tính

Thu Minh Nguyệt chậm rãi đi vào. Lần này nàng không mang theo Hồng Ngạc mà là Túy Văn. Vừa rồi lão thái quân tới gọi, nàng căn bản không có chút ngoài ý muốn nào, chỉ là đơn giản thay đổi y phục, sau đó mang theo nha hoàn rồi đi.

Liếc mắt nhìn một vòng, trong phòng đứng đầy người, mà ánh mắt mỗi người đều khác nhau.

“Tổ mẫu.” Nàng hơi phúc thân, cúi đầu kêu một tiếng.

Lão thái quân ừ một tiếng:” Có biết ta gọi con tới làm gì không?”

Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu:” Vừa rồi Trầm Hương đã kể sơ qua rồi ạ.”

“Ừ.” Lão thái quân cũng không quanh co, trực tiếp hỏi: “Con làm sao biết được yến chi tủy?”

Thu Minh Nguyệt cúi đầu. Nhớ lại vừa nãy khi quay về Tuyết Nguyệt các, lúc bước vào phòng, tên nam tử đột nhiên xuất hiện trước mắt khiến nàng hơi kinh ngạc.

“Tại sao ngươi lại tới đây?” Nàng nhú mày, đóng cửa lại.

Phượng Khuynh Li ngồi trên xe lăn, ánh mắt như mây mù nhìn qua. Nhìn hồi lâu, thẳng tới khi Thu Minh Nguyệt không còn kiên nhẫn, hắn mới mở miệng.

“Lát nữa nếu tổ mẫu ngươi có hỏi thì ngươi có thể kể ra việc ở Bảo Hoa tự.”

Thu Minh Nguyệt nhướng mày: “Vì sao lại giúp ta?”

Phượng Khuynh Li cúi đầu, trầm mặc.

Thu Minh Nguyệt cũng không thúc giục hắn, ngồi một bên nhàn nhã uống trà.

“Ngươi có định nhập Tiết quốc Hầu phủ không?”

Trong lời nói có tò mò, cẩn thận và cả sự khâm trọng, Thu Minh Nguyệt cũng giật mình.

“Ngươi không biết hỏi nữ tử chưa chồng vấn đề này rất liều lĩnh sao?”

Phượng Khuynh Li mỉm môi, như cũ nhìn nàng, trong mắt hàm chứa tia bùng binh.

Thu Minh Nguyệt thở dài một tiếng, đặt chén trà xuống, cười khổ.

“Ta mới mười ba thôi.”

“Ngươi sẽ không vĩnh viễn mười ba tuổi.” Phượng Khuynh Li gắt gao nhìn nàng. “Lần này ngươi tính kế, tuy rằng nhìn như không có sơ hở, nhưng, giấy không gói được lửa. Tiết quốc Hầu phu nhân không đơn giản như ngươi tưởng tượng. Ngươi cảm thấy bà ta không biết ngươi sắm vai trò gì trong chuyện này sao?”

Trong lòng Thu Minh Nguyệt nổi lên một ngọn lửa giận: “Ngươi lại theo dõi ta?”

Mặt mày Phượng Khuynh Li tối sầm: “Thu phủ nước sôi lửa bỏng, rất nhiều chuyện ngươi cũng không hiểu được. Bằng vào năng lực của một mình ngươi, không thể nào lay động được đại hoàng tử và Tiết quốc Hầu phu.”

Thu Minh Nguyệt cười lạnh: “Ngươi hôm nay tới đây để nói cho ta điều này sao?”

Phượng Khuynh Li than nhẹ một tiếng: “Ta có thể giúp ngươi.”

“Ta không cần.” Thu Minh Nguyệt quả quyết cự tuyệt.

Sắc mặt Phượng Khuynh Li biến trắng: “Ngươi ghét ta?” Hắn cúi đầu nhìn đôi chân không thể nhúc nhích của mình, trong mắt hiện lên nỗi đau sâu đậm.

Thu Minh Nguyệt hơi rung động, rũ mắt xuống: “Không có.”

Nàng dôi mắt, thản nhiên nói: “Ta chỉ không muốn thiếu nợ nhân tình của ngươi.” Dừng một chút, nàng lại nói tiếp: “Ta và ngươi chỉ là tình cờ gặp nhau, không tất yếu phải giúp ta quá nhiều như vậy.”

Phượng Khuynh Li cúi đầu, khóe miệng toát lên tia tự giễu: “Thì ra trong mắt ngươi, quan hệ của chúng ta chỉ như vậy sao?”

Giọng nói của hắn rất nhỏ, tựa như một làn khói, rất nhanh biến mất trong không khí. Thu Minh Nguyệt không nghe thấy được.

“Ngươi nói gì?”

Phượng Khuynh Li ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh.

“Ngươi đã sớm có dự tính, sao không tiến hành kế hoạch trước?”

Thu Minh Nguyệt nheo nheo mắt: “Ngươi biết cái gì?”

Phượng Khuynh Li mỉm cười.

“Tiết quốc Hầu phu nhân đột nhiên tới Thu phủ làm khách, nguyên nhân lớn nhất là...”

Ánh mắt hần dừng trên mặt Thu Minh Nguyệt, lời nói nhỏ nhẹ.

“Là bởi vì Thu thượng thư đã tâu lên hoàng thượng, khôi phục chức quan cho tổ phụ của ngươi.”

Thu Minh Nguyệt kinh ngạc, trong mắt ẩn chứa hoài nghi.

“Ngươi hình như có chút hiểu biết đối với việc triều đình.”

Không trách Thu Minh Nguyệt đa tâm. Dựa theo luật pháp của Đại Chiêu, vô luận là đại bảo hoàng thất truyền tập hay thế gia truyền tập thì đều là do con trưởng kế thừa. Phụng Khuyết Li là đích tử của Vinh thân vương, không sai. Nhưng không phải trưởng tử. Đây là chuyện toàn bộ kinh thành đều biết. Theo lệ thường, trên dưới đều có thứ tự, cho nên đại ca của Phụng Khuyết Li mới kế thừa chức vị Vinh thân vương thế tử. Huống chi, Phụng Khuyết Li thân mang tàn tật. Trong chế độ cổ hủ của Đại Chiêu, sao có thể cho phép một thế tử tàn tật vào triều nghe báo cáo và xử lý việc? Cho nên, Phụng Khuyết Li tới nay chỉ có tiếng mà không có miếng. Hần như vậy, sao có thể hiểu rõ chuyện trong triều như vậy? Vinh thân vương sẽ đem những “chuyện nhỏ” ảnh hưởng toàn cục này nói cho hần sao? Không, năng không tin.

Duy nhất có thể là, người trước mắt không phải đơn giản như bề ngoài.

Ánh mắt Phụng Khuyết Li sâu thẳm, dưới cái nhìn chăm chú của nàng, hần khẽ cười.

“Ngươi thật thông minh. Nhưng sự hoài nghi của ngươi cũng đừng nên dùng trên người ta.”

Thu Minh Nguyệt ngưng mi, Phụng Khuyết Li lại nói: “Nếu ta muốn gây bất lợi với ngươi thì sẽ không chờ tới bây giờ.”

Thu Minh Nguyệt mím môi: “Ngươi đoán được cái gì rồi?”

Phụng Khuyết Li cúi đầu cười: “Vị trí phu nhân của Tiết quốc Hầu thế tử ngươi không để vào mắt, vậy còn thế tử phi của Vinh thân vương thế tử thì sao? Ngươi có hứng thú không?” Hần hỏi rất vô tư, không chút ngượng ngùng nào. Ánh mắt hần trong trẻo như nước, mang theo ý cười chờ đợi nhìn nàng.

Thu Minh Nguyệt lại sững sờ: “Ngươi nói gì?” Nàng hoài nghi mình có hay không nghe lầm.

“Ngươi không nghe sai, cũng không có sinh ảo giác.” Phụng Khuyết Li nhìn thấu suy nghĩ của nàng, thân nhiên nói: “Lấy thân phận hiện giờ của ngươi ở Thu phủ, bên người toàn sai lang hồ báo. Ngươi dù có ba đầu sáu tay cũng ứng phó không nổi, lại còn phải bảo hộ di nương và đệ đệ. Ngươi cảm thấy, trải qua việc ngày hôm nay, Tiết quốc Hầu phu nhân và đích mẫu của ngươi sẽ bỏ qua cho sự tồn tại của ngươi chăng?”

Vấn đề này Thu Minh Nguyệt cũng đã nghĩ tới. Hôm nay, khi Tiết quốc Hầu phu nhân nhìn thấy bức họa của nàng thì đã thay đổi ánh mắt. Chỉ là, nàng buộc phải làm như vậy. Chỉ có chặt đứt đôi cánh của đại phu nhân thì nàng mới có thể sinh tồn ở Thu phủ. Tiết quốc Hầu phu nhân có thể nhin thì sao có thể can thiệp vào gia sự của Thu phủ? Bất quá, nàng thật không nghĩ tới, đại lão gia lại sớm thượng tấu cầu tình cho tổ phụ như vậy.

Thái sư phủ có quan hệ thông gia với hoàng thất và phủ tả tướng, cũng chẳng khác nào sau lưng hoàng hậu và đại hoàng tử có hai gia tộc khổng lồ làm hậu thuẫn. Tiết quốc Hầu phu nhân muốn làm đám hỏi với Thu phủ, chỉ sợ không phải bởi vì coi trọng Thu Minh Ngọc mà là chức quan của lão thái gia và đại lão gia đi.

Nếu như có thể thêm thân thiết với đề sư là lão thái gia thì cơ hội vinh đăng đại bảo của đại hoàng tử lớn hơn rất nhiều. Hôm nay nàng khiến Thu Minh Ngọc mất thể diện trước mặt Tiết quốc Hầu phu nhân, Tiết quốc Hầu phu nhân tất nhiên sẽ chuyển ánh mắt tới Thu Minh Lan. Thu Minh Lan không ngốc như Thu Minh Ngọc, nàng ta có tâm cơ, ngay cả thân tỷ tỷ của mình đều có thể nhẫn tâm tính kế thì có thể thấy được, trong tay nàng có bao nhiêu thủ đoạn sắc bén.

Bất quá, nữ tử không dễ nắm trong tay, Tiết quốc Hầu phu nhân chỉ sợ còn đang do dự.

“Tiết Vũ Hoa cũng không phải người đơn giản như ngươi nghĩ.” Phụng Khuyết Li lại nói: “Nếu hần quyết định kết hôn với ngươi, ngươi cũng không thể phản kháng.”

Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn hần: “Tính sao?”

Đôi mắt Phụng Khuyết Li càng thêm sâu: “Tiết quốc Hầu phủ so với Thu phủ còn thâm hơn. Tiết Vũ Hoa chưa chắc bảo hộ được cho ngươi chu toàn.”

Thu Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Vinh thân vương phủ sẽ không sâu thâm chắc? Ngươi có thể bảo vệ cho ta không?” Nàng vung ống tay áo, thân nhiên nói: “Nếu đến đâu cũng mang một chữ ‘Đầu’ thì ta vì sao phải thay đổi hoàn cảnh sống? Ít nhất ở đây còn có người ta quan tâm.”

Đôi mắt Phụng Khuyết Li lóe sáng, ngón tay khẽ nhúc nhích. Thời gian trôi qua tựa như một thế kỷ, hần mới cúi đầu nói: “Ít nhất ta có thể chỉ cười một mình ngươi.”

Thu Minh Nguyệt lại ngạc nhiên: “Ngươi nói cái gì?”

Phượng Khuynh Li đột nhiên có chút co quắp, giống như không dám đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của Thu Minh Nguyệt.

“Ta...”

Tiếng bước chân từ ngoài vang lên, có thể nghe thấy rất rõ ràng.

“Hong Ngạc, ngũ tiểu thư ở trong sao?”

Là Trầm Hương bên người lão thái quân.

Ánh mắt Thu Minh Nguyệt chìm xuống, chợt nghe Hong Ngạc cười nói: “Tiểu thư thân mình không khỏe, mới vừa nằm một lát. Trầm Hương ý tỳ, lão thái quân gọi tiểu thư có việc sao?”

“Ừ, thái quân bảo ta tới gọi Ngũ tiểu thư tới Tĩnh Xu viện.”

“Tĩnh Xu viện?” Hong Ngạc có chút kinh ngạc.

“Được rồi, đừng nói nữa, lão thái quân vẫn đang chờ đấy.” Trầm Hương thúc giục nàng.

“Ừ, để ta đi gọi tiểu thư.”

Thu Minh Nguyệt nhú mày, Phượng Khuynh Li hạ thấp giọng: “Chỉ khi nói ra chuyện ở Bảo Hoa Tự mới có thể giải thích được chuyện thiệp mời của Trần Nam vương phi. Ta đi trước.” Hần nói xong thì thân ảnh chợt lóe, biến mất ngoài cửa sổ.

— Cộc — Cộc — Cộc.

Tiếng đập cửa vang lên, bên ngoài truyền tới tiếng Hong Ngạc gọi.

“Tiểu thư, người còn thức không?”

Thu Minh Nguyệt nói lỏng y phục, làm bộ dạng như vừa mới thức, giọng nói cũng có vài phần mê man.

“Có chuyện gì sao?”

“Lão thái quân cho người tới gọi, nói là có chuyện quan trọng ạ.”

“Ồ. Từ từ, ta lập tức ra ngay.” Nàng chậm rãi tới bên cửa, thần sắc có chút buồn ngủ.

Trầm Hương nhìn thấy nàng, trước tiên phúc thân thi lễ.

“Ngũ tiểu thư.”

Thu Minh Nguyệt cười cười: “Tổ mẫu tìm ta có chuyện sao?”

Trầm Hương gật đầu.

“Vâng ạ.”

“Chờ một chút được không, ta thay y phục xong sẽ theo người.”

“Dạ, vậy ngũ tiểu thư nhanh một chút, lão thái quân thật sự đang rất gấp.” Trầm Hương nhớ tới chuyện vừa phát sinh, không khỏi nhắc nhở một câu.

“Được.” Thu Minh Nguyệt đáp lại, gọi Hong Ngạc vào trang điểm cho nàng.

Ngồi trước bàn trang điểm, Hong Ngạc chải tóc cho nàng, hỏi: “Tiểu thư, lão thái quân bảo người qua, có thể hay không...”

Ánh mắt Thu Minh Nguyệt thản nhiên: “Không sao, chuyện này cuối cùng cũng có kết quả cuối cùng.”

Hong Ngạc im miệng không nói, chờ nàng chải tóc xong, lại chọn một cái váy dài màu vàng cho nàng thay.

“Váy nô tỳ có cần đi cùng người không?”

Thu Minh Nguyệt lắc đầu: “Người bảo Túy Văn vào đây đi.”

Hong Ngạc ngừng một chút, sau đó lên tiếng.

“Vâng.”

Nói xong, nàng bước ra ngoài, đôi Túy Văn đi vào.

“Tiểu thư.” Túy Văn trong trẻo kêu một tiếng.

Thu Minh Nguyệt gạt tóc trước ngực ra sau lưng.” Người theo ta tới Tĩnh Xu viện đi.”

Túy Văn sững sốt, sau đó lại vui vẻ:” Vâng.”

Bên cạnh tiểu thư vẫn là Hồng Ngạc, Hạ Đồng và Đông Tuyết hầu hạ. Nàng chẳng qua là một nhị đẳng nha hoàn hầu hạ bên ngoài, vốn không có cơ hội theo chủ tử ra ngoài. Hôm nay tiểu thư lại kêu nàng, đây không phải đại biểu cho việc tiểu thư bắt đầu coi trọng nàng sao?

Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn lão thái quân.

“Trên đường về kinh, vì trời tối cho nên tá túc ở chùa miếu, lại gặp được quý nhân.”

Thôi, nếu đem thái hậu ra thì có lẽ sẽ khiến đám người kia im lặng vài ngày.

“Quý nhân?” Ánh mắt lão thái quân trở nên thâm thúy.

“Vâng.”

Thu Minh Nguyệt không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

Đại phu nhân mỉa mai:” Chùa, quý nhân? Ha ha, ta cũng không biết, mấy trăm dặm quanh đây có chùa miếu gì nha.”

Thu Minh Nguyệt không để ý tới đại phu nhân, chỉ thản nhiên nói:” Bảo Hoa tự.”

Đại phu nhân lại khinh thường.

“Bảo Hoa tự rất ít khách hành hương tá túc, người không biết sao?”

Lão thái quân và nhị phu nhân cũng trầm mặc, đồng thời nghĩ tới thời gian Thu Minh Nguyệt về kinh, tự nhiên có thể đoán ra được vài phần.

“Hàn ma ma, dọn chỗ cho ngủ tiểu thư.”

Đại phu nhân sững sốt:” Nương, người...”

Lão thái quân liếc nhìn bà một cái.

Thu Minh Nguyệt ung dung ứng đối:” Tạ ơn tổ mẫu.”

Nàng thoải mái ngồi xuống, cảm nhận được một tầm mắt độc ác chiếu vào mình. Nàng ngẩng đầu nhìn phía đối diện, sau đó mỉm cười. Ánh mắt Thu Minh Nguyệt trầm xuống. Nàng thủy chung vẫn không tin rằng tâm cơ của Thu Minh Nguyệt lại sâu như vậy, cư nhiên dám đem Yến Chi Túy nàng bỏ vào phòng Thu Minh Dung đánh tráo. Nàng tình nguyện tin rằng đây là tranh đấu của nhị phòng, cũng không nguyện thừa nhận Thu Minh Nguyệt thông minh hơn nàng.

“Con nếu đã biết trước sau, như vậy, ta muốn nghe qua ý kiến của con.” Lão thái quân bất động thanh sắc uống trà, ánh mắt lạnh nhạt.

Thu Minh Nguyệt trầm nghĩ, quả nhiên là lão hồ ly.

Ổn định tâm thần, Thu Minh Nguyệt nói:” Con cho rằng là tranh chấp của nha hoàn thôi.”

“Sao?” Lão thái quân nhìn nàng:” Làm sao nghĩ vậy?”

Thu Minh Nguyệt nói:” Phái Hương vì yêu sinh hận, đối với việc Niệm Vân đánh nát vòng tay quý giá của mình mà căm tức trong lòng, nên lúc nào cũng có ý muốn trả thù.”

“Chỉ là đại phu đã chứng minh nàng ta thật sự phát điên rồi.”

Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo mang theo ý cười.

“Tổ mẫu, Thu phủ còn có thể lưu lại một nha hoàn bị điên sao?”

Ánh mắt lão thái quân co rút, dù là nhị phu nhân cũng phải nhìn nhiều Thu Minh Nguyệt một cái.

Thu Minh Nguyệt vẫn bình tĩnh nói:” Thu phủ trăm năm thế gia, danh môn quý tộc, gia phong nghiêm cẩn, trị dưới chặt chẽ, không thể để một nha hoàn

mới nhập phủ vài ngày phá hủy tất cả.”

Lão thái quân nhìn nàng một cái:” Vậy theo con, phải làm thế nào?”

Thu Minh Nguyệt cười vân đạm phong khinh:” Giết người đền mạng, theo lý thường mà làm.”

Đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi từ đầu tới chân của mỗi người. Sắc mặt đại phu nhân khẽ biến, ánh mắt nhị phu nhân xa xăm, Thu Minh Lan mím môi, gắt gao nhìn Thu Minh Nguyệt, Thu Minh Ngọc có chút kinh ngạc, Thu Minh Châu ánh mắt lại khẽ cười. Còn Thu Minh Trân thì trong mờ mịt lại có chút chấn động.

Ánh mắt lão thái quân càng thêm sâu thẳm:” Chỉ là, Phái Hương...”

“Tổ mẫu, chuyện đã qua, ai mà rõ ràng nữa chứ? Chỉ bằng một cái vòng tay, hơn nữa là lời nói từ một phía, không đủ tin cậy.”

Sắc mặt tiểu Nhị trắng bệch, vội vàng biện giải.

“Ngũ tiểu thư, nô tỳ không nói sai, không có...”

Mắt phượng của Thu Minh Nguyệt nheo lại:” Câm miệng.”

Tiểu Nhị ngậm miệng lại, rất kinh ngạc vì vẻ mặt không giận mà uy của Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt không để ý nàng ta, mà nhìn về phía lão thái quân như có điều suy nghĩ.

“Tổ mẫu có từng cho người kiểm tra qua Yến chi túy?”

“Đang kiểm tra.” Lão thái quân duỗi ngón tay, nói với Hàn ma ma bên cạnh:” Kết quả ra sao?”

Hàn ma ma nói:” Đã đem cho Lí đại phu kiểm tra.”

Bà vừa dứt lời thì nha hoàn Phù Dung của lão thái quân đã đi tới, phía sau chính là Lí đại phu đang cầm hộp thuốc.

“Sao rồi?” Lão thái quân chưa mở miệng thì đại phu nhân đã gấp rút hỏi trước.

Lí đại phu chấp tay nói:” Hồi đại phu nhân, không có gì khác thường.”

“Làm sao có thể?” Đại phu nhân thở nhẹ, có chút không cam lòng.

“Ngươi không phải kiểm nghiệm sai chứ?”

Lí đại phu bị người ta hoài nghi y thuật, trong lòng rất không vui, sắc mặt lạnh nhạt.

“Bên ta đã kiểm tra rất kỹ. Đại phu nhân nếu không tin, thỉnh mời lương y khác tới xem.”

Đại phu nhân bị ghen, trong mắt hiện lên sự tức giận.

“Ngươi—”

“Được rồi.” Lão thái quân thân nhiên chặn đại phu nhân lại:” Ngươi đi xuống trước đi.”

“Vâng.”

Lí đại phu theo nha hoàn rời đi, đi được hai bước, tựa hồ nhớ tới gì đó, ông quay đầu, nói với đại phu nhân:” Thái quân, có một câu, không biết có nên nói hay không.”

“Nói đi.”

Lí đại phu do dự trong chốc lát, đại phu nhân không kiên nhẫn thúc giục.

“Có chuyện gì nói mau đi, đừng chần chừ nữa.”

“Vâng.” Lí đại phu vượt vuốt chòm râu, nói:” Vừa rồi ta phát hiện ra, Yến chi túy này có pha thêm loại hương vị khác.”

Nhân tình đại phu nhân sáng lên:” Là cái gì? Độc được sao?”

“Không phải.” Lí đại phu lắc đầu:” Là mùi son phấn, dù có mùi giống với Yến chi túy nhưng không có sự tươi mát của Yến chi túy. Ngược lại lại có vài phần tục khí. Son phấn kia vốn cũng là loại tốt, chỉ là khi đặt cùng Yến chi túy thì kém cỏi hơn không ít.”

“Son phấn?” Lão thái quân nhủ mảy, suy nghĩ sâu xa.

Nhị phu nhân thân nhiên nói:” Trong phủ có nhiều nữ quyến, gần như ai cũng xài son phấn. Nếu nói như vậy thì ai cũng cảm thấy bất an rồi.”

Lí đại phu lắc đầu:” Son phấn kia không giống vật tầm thường, chính là...” Ông nói tới đây thì dừng lại, có chút khó xử.

Lão thái quân nhàn nhạt nói:” Dừng ngại, cứ nói thẳng.”

Lí đại phu nghĩ nghĩ:” Son phấn kia, là Thấm Tuyết mà phi tần trong cung hay dùng.”

Ánh mắt lão thái quân co rút, tiếng la bén nhọn của đại phu nhân vang lên.

“Không thể nào, người đừng có nói bậy, người -”

“Câm miệng.” Lão thái quân quát một tiếng, sắc mặt đen như đáy nồi.

Lí đại phu cúi đầu im miệng.

Sắc mặt Thu Minh Nguyệt tự nhiên, cùng Thu Minh Châu liếc mắt nhìn nhau. Người trước ánh mắt lạnh nhạt, người sau hơi hơi nghi hoặc. Sắc mặt Thu Minh Lan đột nhiên trắng bệch, trong mắt xẹt qua lo lắng. Chỉ có Thu Minh Ngọc là vẫn mờ mịt như cũ.

“Nương, người sao vậy?”

Đại phu nhân quay đầu, ngoan độc trừng nàng một cái. Thu Minh Ngọc bị trừng, nhất thời kinh ngạc, ỳ khua nuốt ngậm miệng.

Nhị phu nhân lúc này mở miệng:” Đại tẩu, ta nhớ rõ, lúc trước tẩu từng nói rằng, Yến chi túy này là do tỷ tỷ của tẩu là Tiết quốc Hầu phu nhân tặng phải không?”

Ánh mắt đại phu nhân trở nên âm lãnh, Thu Minh Lan lại giữ chặt đại phu nhân, mỉm cười nói.

“Nương, Yến chi túy là ngàn vàng khó mua. Dù là di mẫu thì cũng chỉ tặng cho người một lọ mà thôi.”

Đại phu nhân sừng sốt, ánh mắt sáng ngời, nói với lão thái quân:” Nương, Yến chi túy này căn bản không phải của con.”

Nhị phu nhân không lạnh không nóng nói:” Vừa rồi đại tẩu còn nói Yến chi túy là do tỷ tỷ của tẩu đưa, mới chỉ nửa khắc thôi mà đã thay đổi rồi? Thật thật giả giả, thật khiến ta hồ đồ mất.”

Đại phu nhân tức giận đến cắn răng, lại phải kiên trì nói:” Đây không phải cái lọ ta làm mất.”

Nguyệt di nương và Thu Minh Trân vẫn lo lắng không yên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nếu Yến chi túy này không phải lọ mà đại phu nhân làm mất thì tội danh ăn cắp của Thu Minh Trân sẽ được xóa bỏ.

Lúc này, Thúy Liễu vốn vẫn đang cầm hộp Yến Chi túy kia bất ngờ mở hộp gỗ ra, bên trong là một bình sứ trong suốt nhỏ. Nhũ dịch trong bóng đã mất hơn phân nửa, chứng tỏ đã dùng lâu ngày rồi.

Đại phu nhân thấy bình sứ kia thì tròn to mắt, lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Này... Làm sao có thể?”

Thu Minh Lan tái nhợt, ánh mắt như dao. Thu Minh Ngọc thì lại bừng sáng, đứng thẳng dậy nói.

“Chính là cái này. Nương, đây là Yến chi túy di mẫu tặng cho người.” Nàng vui sướng không nói nên lời, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt đại biến của mọi người trong phòng. Nàng nâng váy tiến lên, lại bị đại phu nhân quay đầu hung hăng trừng mắt.

“Con câm miệng cho ta.” Giọng nói của đại phu nhân bén nhọn chưa từng có, Thu Minh Ngọc sợ tới mức phát khóc.

“Nương...”

Đại phu nhân giờ phút này đang rất giận dữ, lại hận Thu Minh Ngọc ngu như heo. Bà hít sâu một hơi, cố làm mình tỉnh táo lại.

“Dù là vậy thì sao chứ? Thấm Tuyết là đồ trong cung. Nhưng nhị muội chẳng lẽ đã quên, trưởng nữ của tỷ tỷ ta là trắc phi của đại hoàng tử. Đại hoàng tử luôn sủng ái nàng, mấy bình Thấm Tuyết chẳng qua chỉ là muối bỏ biển, không đáng kể, có gì ngạc nhiên?”

Nhị phu nhân không nói nữa.

Vừa rồi đại phu nhân sừng sốt nhưng giờ đã bình thường trở lại. Yến chi túy có thể chảy ra từ phủ đại hoàng tử thì Thấm Tuyết kia cũng thế, có gì kỳ quái chứ?

Lão thái quân nhìn về phía Lí đại phu. Sắc mặt Lí đại phu có chút ngưng trọng.

“Yến chi túy vô giá, số lượng bán ra lại có hạn. Hai loại này cơ hồ cũng chỉ trong cung mới có. Nghe nói Trắc phi Tiết thị của đại hoàng tử rất yêu thích Yến chi túy và Thẩm Tuyết, chuyện này cũng không có gì khác thường. Nhưng mấu chốt là...” Ông dừng một chút, suy nghĩ rồi nói: “Mới vừa rồi ta ngẫu nhiên phát hiện, Yến chi túy khi trộn với Thẩm Tuyết thì...”

Ánh mắt lão thái quân co rút: “Lí đại phu phát hiện ra cái gì?”

Sắc mặt Lí đại phu có chút khác thường: “Này...”

Đại phu nhân lại không kiên nhẫn: “Rốt cuộc thế nào?”

Lí đại phu đáp ứng, mắt nhìn nữ quyền trong phòng, đầu cúi càng thấp.

“Mùi vị của Yến chi túy rất dễ chịu, khiến người ta cảm thấy thư sướng, thả lỏng tinh cảm. Thẩm Tuyết thì đậm hơn, có hiệu quả dưỡng nhan. Hai loại hương này khi kết hợp với nhau liên tục đẩy dây thần kinh ngủ, mùi Thẩm Tuyết càng phát ra đậm, càng sâu thì người ngủ càng thêm vắng đầu hoa mắt, sinh ra ảo giác, cả người nóng lên. Thế cho nên...” Ông nói tới đây thì không nói được nữa. Trong phòng trừ bỏ vài vị tiểu thư chưa xuất giá thì lão thái quân, đại phu nhân và nhị phu nhân đều biến sắc.

Đầu vắng mặt hoa, sinh ra ảo giác, phát nhiệt.... Đây rõ ràng là triệu chứng của mê tình mà. Hay nói cách khác, Thẩm Tuyết trộn với Yến Chi túy sẽ thành mị dược.

Đối với nam nhân thời đại này mà nói, chuyện ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường như ăn cơm vậy. Hoàng thất thì khỏi nói, cơ thiếp vô số kể. Đại hoàng tử không phải người háo sắc, nhưng vẫn có hai vị trắc phi và vài vị phu nhân thị thiếp. Như vậy đã là thuộc loại ít trong cung rồi. Tiết Vũ Phi quả thật được sủng ái. Nhưng nam nhân mà, ai không thích mới mẻ? Dù đại hoàng tử hiện tại sủng ái nàng ta thì cũng không ngăn được việc đại hoàng tử nạp thêm thiếp thất vào cửa.

Tiết Vũ Phi vào phủ hoàng tử đã hơn một năm, lại như trước không có thai. Việc này đối với ý định tranh đoạt vị chính phi của nàng mà nói là vô cùng bất lợi. Cho nên, vì sớm ngày sinh được đứa nhỏ cho đại hoàng tử, nàng đành dùng chút thủ đoạn. Dựa theo quy chế hậu cung, nghiêm cấm toàn bộ những đồ vật dâm loạn kia. Bất quá, hoàng cung là cái chảo nhuộm lớn, vì tranh thủ tình cảm mà thủ đoạn vô số kể, không ai hiểu hết nổi. Chỉ cần không có chứng cứ thì đành phải cho qua.

Tuy rằng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nhưng cũng không thể để người ngoài biết được. Bằng không sẽ gây nên đại họa.

Mà Yến chi túy này lại đưa cho đại phu nhân, vậy có nghĩa là...

Chuyện đại phu nhân trong phủ không được sủng ái đã sớm không phải bí mật. Hay là, đại phu nhân muốn dựa vào mị dược này để giành lấy sủng ái? Hay là muốn dùng phương pháp này dạy cho nữ nhi của mình?

Tương tượng như vậy, sắc mặt mỗi người nhìn đại phu nhân đều thay đổi.

Đại phu nhân đương nhiên cũng hiểu mấu chốt trong đó, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Bà chỉ vào Lí đại phu, cả giận nói: “Lang băm này, ngươi nói năng bậy bạ...”

Lão thái quân liếc nhìn bà ta một cái, lại nói với Lí đại phu: “Được rồi, ngươi có thể đi xuống.” Bà dừng một chút. “Vất vả cho ngươi chuyện này. Nữ hài tử thích dùng chút hương liệu cũng là bình thường, nhưng thật ra ta cũng có chút ngạc nhiên.”

Thu Minh Nguyệt nhìn lão thái quân. Lời này chính là đang cảnh cáo Lí đại phu, chuyện hôm nay không được tiết lộ nửa phần.

Lí đại phu thông minh, lập tức hiểu ý nói: “Vâng. Hai loại hương này trộn lại tuy rằng khiến người ta mê mẩn ngủ say, nhưng không quá lâu, đối với thân thể cũng vô hại.”

“Ừ.” Lão thái quân khoát tay, ý bảo Thúc Liễn đưa ông ra ngoài.

Trong phòng lại một mảnh yên lặng.

Nguyệt di nương không nhịn được mở miệng: “Thái quân, Minh Trân nó...”

Lão thái quân lạnh nhạt liếc bà một cái, bà lập tức ngừng lên tiếng.

Nhị phu nhân lúc này mới nói: “Lí đại phu không phải đã nói rồi sao, Minh Trân chỉ là bị nhiễm phong hàn mà thôi, ít ngày nữa sẽ khỏi hẳn. Nguyệt di nương, hay ngươi đã quên rồi?”

Nguyệt di nương chấn động, ngoan ngoãn thưa: “Vâng, thiếp thân hồ đồ, làm phiền phu nhân chỉ điểm, thật sự vinh hạnh.”

Nhị phu nhân được nha hoàn đỡ tay đứng lên, lễ phép nói với lão thái quân: “Nương, mấy ngày nay trong phủ liên tiếp xảy ra việc, chỉ sợ đã nhiễm cái gì dơ bẩn.” Bà dừng một chút: “Trong phủ còn nhiều cô nương chưa xuất giá, không khỏi có nhiều tranh chấp. Con dâu cảm thấy, chỉ bằng đề vài vị cô nương lớn tuổi đến ở Bảo Hoa tự vài ngày, nghe chút kinh phạt, có lẽ sẽ rửa được mấy thứ không sạch sẽ.”

Lão thái quân nghĩ nghĩ, cau mày nói:” Trong phủ đang có khách. . .”

Đại phu nhân lần này khó có được một lần đồng ý với Nhị phu nhân:” Không sao đâu nương. Chỉ là Minh Ngọc mới khỏe lại, không nên xuất môn. Để nó ở lại trong phủ đi, a tỳ sẽ không để ý nhiều.” Không có oanh oanh yến yến càng tốt, đỡ đi một đám tới câu dẫn Tiết Vũ Hoa.

Đây là quyết định duy nhất của đại phu nhân hôm nay khiến Thu Minh Ngọc vừa lòng. Nhưng Thu Minh Lan lại nhú nhú mày, sắc mặt càng thêm âm trầm. Nàng mở miệng muốn ở lại, lão thái quân đã gật gật đầu.

“Cũng tốt.”

Sắc mặt Thu Minh Lan càng chìm.

Lão thái quân đứng lên:” Minh Trân nếu không khỏe thì vẫn nên ở nhà tĩnh dưỡng đi. Đang bệnh nặng, không cần xuất môn, bất lợi đối với thân thể lắm.”

Sắc mặt Thu Minh Trân tái nhợt, cúi đầu nói.

“Tạ ơn tổ mẫu yêu thương, Minh Trân ghi nhớ.”

“Ừ.”

Lão thái quân nhìn mấy nha hoàn đang quỳ trên đất, trong mắt xẹt qua tia tàn khốc.

“Vi lợi ích của một mình mình mà hại tánh mạng người khác, nhiễu loạn sự thanh tịnh trong phủ. Đem đi, đánh năm mươi trượng.”

Sắc mặt Tiểu Nhị và Xuân Văn đại biến. Năm mươi trượng, đây không phải là đòi mạng bọn họ sao?

“Thái quân?”

Lúc này đã có hai bà từ tục tăng đi tới, không để ý tới hai người giầy dụa, mạnh mẽ kéo cả hai ra ngoài. Thu Minh Nguyệt hơi nhú mày, thoáng nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Tiểu Nhị. Ngón tay giấu trong áo nàng khẽ giật giật. Xuân Văn nhìn như ôn hòa, kì thật tâm cơ thâm trầm. Ngày ấy tuy rằng nàng che chở cho Phái Hương nhưng trong lời nói lại mang ý châm ngòi, nhất là câu cuối cùng kia lại chọc giận Niệm Vân. Nha hoàn này, không thể lưu.

Còn tiểu Nhị.

Một nữ tử đơn thuần vô tội, phụ tử đều mất, chỉ có duy nhất một tỷ muội tốt thì đã chết. Thu Minh Trân vì chuyện hôm nay đã ghen ghét nàng, nếu vẫn ở lại Tĩnh Xu Viện, e rằng tính mạng không còn.

Nàng hơi nhắm mắt, hy vọng viên thuốc nàng bảo Hạ Đồng giao cho Tiểu Nhị có thể bảo trụ mạng của nàng, sau đó, để nàng rời xa nơi dơ bẩn này.

Trước khi đi, lão thái quân nhìn Nguyệt đi nương một cái, nói:” Minh Trân thân mình không khỏe. Ngươi là mẹ đẻ, khó trách phải hao tổn vài phần sức lực. Nó cũng tới tuổi cập kê rồi, chờ Vân Thư tìm được nhà chồng tốt thì cho nó xuất giá đi. Lúc này thì cứ an tâm dưỡng bệnh, đừng nghĩ nhiều.”

Sắc mặt Nguyệt đi nương trắng bệch. Lời này của lão thái quân đã cấm mọi hành động của bà. Nói cách khác, không cho bà hầu hạ nhị lão gia. Nếu vậy...

Đôi mắt nhị phu nhân lóe sáng, lạnh lùng nhìn bà, khóe miệng cười châm chọc.

Lão thái quân lại nói:” Gần đây trong phủ nhiều việc. Ngọc Phuong, một mình con quản lý vài trăm người trong phủ cũng vất vả.”

Đại phu nhân giật mình. Tựa như lão thái quân rất ít nói chuyện ôn hòa như vậy với bà.

Lão thái quân nói tiếp:” Trong thời gian này con cũng mệt mỏi rồi, vừa giúp Minh Ngọc nghị thân, vừa phải lo nhiều chuyện. Ta xem, hay để Vân Thư tới giúp con đi.”

Nhị phu nhân mặt mày sáng ngời. Đại phu nhân sa sầm.

“Nương, không cần đâu, một mình con...”

Bà còn chưa nói xong thì lão thái quân đã phát tay.

“Cứ quyết định vậy đi.” Ánh mắt bà bình tĩnh, ngữ khí chắc chắn.

“Minh Nguyệt, con theo ta.”

Thu Minh Nguyệt đi qua. “Vâng.”

Nàng rũ mắt che giấu suy nghĩ của mình. Lúc xuất môn cũng nhìn Thu Minh Châu một cái.

Lần tính kế này, rốt cuộc là ai trúng kế ai? Vốn nghĩ nhị phu nhân cũng sẽ bị liên lụy. Không nghĩ rằng bà ta ngoài ý muốn đã kích được một đối thủ mạnh là Nguyệt di nương, lại chiếm được một phần giường gia.

Lão thái quân quả nhiên đa mưu túc trí.

Ra khỏi cửa, Thu Minh Nguyệt bảo Túy Văn về trước, tự mình theo sau lão thái quân tới Thọ An viện.

Mà đại phu nhân cũng mang theo một bụng tức tới Phù Dung viện. Tiết quốc Hầu cũng đã ở đây.

“Lại bị sỉ nhục?”

Tiết quốc Hầu phu nhân đuổi hết nha hoàn trong phòng, ngồi xuống dưới, nhìn đại phu nhân, không lạnh không nóng mở miệng.

Sắc mặt đại phu nhân trở nên mất tự nhiên, nhất là nghĩ tới chuyện lúc nãy ở hoa viên Thu Minh Lan và Thu Minh Ngọc chỉ trích nhau chuyện trộm tranh. Bà cảm thấy không còn mặt mũi trước mặt tỷ tỷ nữa.

Tiết quốc Hầu phu nhân liếc nhìn bà, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, lấy khăn lau lau trà dính trên môi rồi thân nhiên nói: “Tiểu muội, Minh Ngọc...”

“Trường tỷ.” Đại phu nhân sợ Tiết quốc Hầu phu nhân đổi ý đối với hôn sự của Tiết Vũ Hoa và Thu Minh Ngọc, vội vàng kêu một tiếng.

Tiết quốc Hầu phu nhân quay đầu, nhẹ nhàng cười.

“Ta còn chưa nói xong, muội gấp cái gì.”

Đại phu nhân không biết được suy nghĩ sâu xa của tỷ tỷ, chỉ đành dò hỏi: “Trường tỷ, tỷ...”

Tiết quốc Hầu phu nhân hồ hững: “Ta tự nhiên có tính toán.”

Ánh mắt đại phu nhân sáng ngời, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

“Chỉ là...” Tiết quốc Hầu phu nhân lại đột nhiên đổi lời khiến bà lại lo lắng.

“Chỉ là cái gì?”

“Nha đầu Minh Lan kia...” Bà nheo mắt “Tuổi không lớn nhưng tâm tư cũng thật sâu.”

Sắc mặt đại phu nhân thay đổi: “Trường tỷ, Minh Lan nhất định là bị người ta xúi giục.”

Tiết quốc Hầu phu nhân cười lạnh: “Để bị người ta châm ngòi như vậy, chứng tỏ trong lòng nó có quỷ.”

Đại phu nhân ghen hòng, không dám cãi lại.

Tiết quốc Hầu phu nhân nhàn nhạt nhìn bà.

“Nếu muội có vài phần tâm tư của nó thì đã không bị Trầm thị cười lên đầu rồi.”

Trong lòng đại phu nhân giận dữ: “Con tiện nhân đó.”

“Muội cũng chỉ biết mắng.” Tiết quốc Hầu phu nhân lắc đầu: “Vẫn là trước đi trông coi hai nữ nhi cho tốt đi, đừng đợi tới lúc bị người ta lợi dụng còn không biết.”

Đại phu nhân miễn cưỡng hít thở, ngữ khí mềm lại.

“Trường tỷ, chuyện hôm nay muội cảm thấy rất kỳ quái. Hoa nhi nó...”

“Muội đừng quan tâm chuyện này. Hôn sự của Minh Ngọc và Vũ Hoa vẫn như cũ, không phải do nó định đoạt.”

Đại phu nhân lập tức im miệng không nói.

Trầm mặc chốc lát, Tiết quốc Hầu phu nhân lại nói: “Còn Thu Minh Nguyệt kia...” Bà nheo mắt: “Thật ra rất thông minh.”

Sắc mặt đại phu nhân trầm xuống: “Một dạng tiện nhân như mẹ nó.”

Tiết quốc Hầu phu nhân lạnh lạnh nhìn bà: “Hiện tại muội mới là mẹ nó.”

Đại phu nhân lại ghen. Bà biết trong lòng Tiết quốc Hầu phu nhân vì chuyện đó mà hờn giận, cố ý chinh mình vài câu. Bà cũng không dám phản bác, cúi đầu nói: “Muội mới không có loại nữ nhi như vậy.”

Tiết quốc Hầu phu nhân lại nói:” Nha đầu kia tâm tư nặng, muối không đối phó được đâu.”

Đại phu nhân không phục:” Một tiểu nha đầu lừa đảo mà thôi, có năng lực gì chứ?”

Tiết quốc Hầu trên mặt cười nhưng ánh mắt lại âm lãnh:” Tiểu nha đầu lừa đảo lại có thể khiến muối hận tới nghiêng răng nghiêng lợi sao? Tiểu nha đầu lừa đảo lại có thể giành chiến thắng không chút nhọc nhằn trong những chuyện này sao?”

Trong lòng đại phu nhân cả kinh, giọng nói trở nên chối tai.

“Tỷ nói, chuyện hôm nay cũng có phần của nó sao?”

Ánh mắt Tiết quốc Hầu phu nhân lạnh như băng, ngữ khí không biết là tán thưởng hay châm chọc.

“Tới giờ ta cũng không biết Yến Chi túy và Thẩm Tuyết hòa vào nhau có tác dụng mê tình.”

Đại phu nhân kinh hô một tiếng:” Cái gì? Trường tỷ cũng không biết?”

Tiết quốc Hầu phu nhân tự giễu nói:” Đừng nói là ta, chỉ sợ là Phi nhi cũng không biết.”

Đại phu nhân lại la lên:” Sao lại như vậy?”

Nghĩ tới gì đó, mặt bà trắng bệch:” Trường tỷ là nói, chuyện lần này có người sau lưng thiết kế?”

Tiết quốc Hầu phu nhân lắc đầu, ánh mắt có chút không xác định, trong miệng thì thảo nói.

“Nha đầu kia, tâm cơ không sâu như vậy... Tuyệt không thể...”

Giọng nói của bà quá nhỏ, đại phu nhân không nghe thấy được.

“Trường tỷ, tỷ đang nói gì vậy?”

Tiết quốc Hầu phu nhân khẽ quét mắt, nhàn nhạt nói:” Không có gì.”

Bà buông chén trà đã nguội lạnh xuống, nói:” Nha đầu kia vẫn nên đặt dưới mắt ta đi.”

“Không được!” Đại phu nhân quả quyết từ chối:” Nó chỉ là một thứ nữ nho nhỏ, có phúc khí gì mà được vào Hầu phủ, hừ!”

“Chỉ là tiểu thiếp của thứ tử mà thôi, muối tức giận cái gì?”

Đại phu nhân hừ một tiếng:” Lão gia và lão thái quân đều cưng chiều nha đầu kia, sao có thể gả nó làm tiểu thiếp cho thứ tử?”

Ánh mắt Tiết quốc Hầu phu nhân lại hờ hững:” Một tiểu thư khuê các lẳng lơ, chưa xuất giá đã cùng người ta tư thông, có thể thu nó làm thiếp thất đã là phúc khí lớn lao rồi.”

Trong lòng đại phu nhân khẽ động:” Trường tỷ là nói...?”

Tiết quốc Hầu phu nhân cười lạnh:” Ta đã bảo Thái Ba về phủ truyền lời. Kiệt ca nhi cũng sẽ đi Bảo Hoa tự.”

Ánh mắt đại phu nhân sáng ngời:” Tỷ tỷ đã an bài hết rồi sao?”

Tiết quốc Hầu phu nhân lộ vẻ kinh miệt:” Lần này sẽ khiến cho nó vạn kiếp bất phục.”

Trong lòng đại phu nhân bây giờ mới vui sướng, ngoan ngoãn nói:” Để con tiện nhân kia mất đi danh tiết, xem lão gia làm sao nâng Trầm thị thành bình thê đây.”

Tiết quốc Hầu phu nhân âm thầm lắc đầu:” Muội đó, nếu chẳng phải lòng dạ hẹp hòi cũng ánh mắt cũng sẽ không thiên cận như vậy.”

Khóe miệng đại phu nhân cười cứng đờ, có chút bất mãn nói.

“Trường tỷ...”

“Được rồi, ta muốn trở về.” Tiết quốc Hầu phu nhân đứng dậy, nói:” Nha đầu Minh Lan kia... cho nó ra ngoài chút cũng tốt, nó không hợp với Hoa ca nhi.”

Tiết quốc Hầu phu nhân nói xong câu đó liền xoay người rời đi. Đại phu nhân cũng trầm mặc ngồi, sắc mặt cáu giận.

Lúc lâu sau, bà hô to một tiếng.

“Người đâu.”

Đại Mạo đi tới, nom nớp lo sợ hỏi: “Phu nhân?”

“Đi mời Lục tiểu thư tới đây.”

“Vâng.” Đại Mạo đáp ứng, vội vàng đi ra ngoài.

Không lâu sau, Thu Minh Lan thành thật đi tới. Thấy đại phu nhân ngồi yên như tượng, sắc mặt vô cùng khó coi, ánh mắt nàng hơi lóe lóe, kêu khẽ một tiếng.

“Nương.”

Đại phu nhân giương mắt, quát.

“Quý xuống.”

Thu Minh Lan kinh ngạc: “Nương?”

“Quý xuống.” Lần này, đại phu nhân lại đề cao giọng, ánh mắt cũng thêm lãnh mạc.

Thu Minh Lan mím môi, vẫn ngoan ngoãn quý xuống đất, trên mặt mang theo vẻ ủy khuất.

“Nương.”

Sắc mặt đại phu nhân cực kỳ khó coi, gắt gao trừng Thu Minh Lan.

“Vi sao muốn hãm hại tỷ tỷ của con?”

Thu Minh Lan khẽ cắn môi. Chuyện nay ngay từ đầu nàng đã nghĩ không thể giấu diếm được đại phu nhân lâu. Cho nên, nàng cũng chỉ hơi suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nói.

“Nương, không phải con không niệm tình tỷ muội, mà là, tính tình tam tỷ người cũng biết. Tỷ ấy không thích hợp ở Hầu phủ.”

Đại phu nhân cười lạnh: “Nó không hợp, chẳng lẽ con hợp?”

Thu Minh Lan bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp: “Đương nhiên.”

Sắc mặt đại phu nhân lần thứ hai chìm xuống: “Minh Lan, con càng ngày càng không biết thu liễm.”

Thu Minh Lan vẫn điềm nhiên.

“Nương à, tính tình tam tỷ như vậy thật sự không thích hợp trong đại môn sâu thâm. Dù là Hầu phủ, nhưng cũng không có được tâm của biểu ca. Như vậy chẳng phải là cô phụ một phen khổ tâm của nương sao?”

Ánh mắt đại phu nhân co rút, trách mắng: “Làm càn. Chuyện như vậy con cũng dám nói bậy bạ?” Bà tức tới mức thở dốc. Một tiểu thư khuê các, cư nhiên luôn miệng nói mấy lời hứa hẹn này. Đại phu nhân tự xưng là danh môn, sao có thể không giận?

Thu Minh Lan cúi đầu: “Nữ nhi nói đúng sự thật.”

“Con—” Đại phu nhân tức giận, mặt mày xanh mét.

Thu Minh Lan nhìn như không thấy, ngẩng đầu nói: “Nương, di mẫu chính là muốn làm thông gia với Thu phủ. Mà người trong hôn sự này, không nhất định phải là tam tỷ.”

Đại phu nhân giận quá hóa cười: “Là con thì tốt hơn đúng không?”

Hai má Thu Minh Lan đỏ lên, ánh mắt mang sự xấu hổ.

“Điều này cũng không phải là không thể mà...”

“Con—” Đại phu nhân quả thực sớm bị Thu Minh Lan chọc tức chết rồi. Bà ôm ngực, nhất thời không thở nổi.

Ngoài cửa, một thân ảnh bỗng nhiên vụt vào, giáng vào mặt Thu Minh Lan một cái tát.

“Tiện nhân!”

Thu Minh Lan bất ngờ, không kịp đề phòng nên nhất thời ngất ra. Nàng nhanh chóng ôm lấy một bên má sưng đỏ, ngẩng đầu nhìn Thu Minh Ngọc đáng vẻ phần nộ, trong miệng mắng một tiếng, lại chuẩn bị tát nàng thêm một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chuyện xưa chấn động, xả thân cứu giúp

Nguồn: nekofighter.wordpress.com

Từ sau khi bị tiếng bạt tay làm cho sững sốt, lúc lâu sau đại phu nhân mới hồi phục tinh thần, vội vàng nói:” Dừng tay, mau giữ nó lại.”

Hoa Dung Nguyệt Mạo theo sau, nghe vậy lập tức ngăn cản hành vi điên cuồng của Thu Minh Ngọc lại.

Thu Minh Ngọc giãy dụa mắng:” Buông, buông ra mau. Thu Minh lan, tiện nhân nguoi, tiện nhân.”

Trong mắt Thu Minh Lan hiện lên tia sáng lạnh. Nàng đứng lên, lạnh lùng nói:” Cái tát này coi như muội nợ tỳ. Từ đây về sau, muội không thiếu tỳ cái gì nữa.”

Đại phu nhân đau đầu, mắng nhỏ một tiếng.

“Dừng lại hết cho ta.”

Thu Minh Ngọc ngừng mắng, quay người nhào vào lòng đại phu nhân mà khóc lóc:” Nương, người làm chủ cho con. ...”

Đại phu nhân vốn thiên vị Thu Minh Ngọc, lúc này nghe nàng khóc như vậy, bà lại đau lòng.

“Được rồi, đừng khóc. Vừa rồi di mẫu đã nói, chờ con đủ tuổi sẽ cho con qua đó.”

“Sao?”

Thu Minh Ngọc còn chưa kịp cao hứng, Thu Minh Lan đã ngẩng đầu, không kiềm được mà hét một tiếng, vẻ mặt khó tin.

“Nương, người nói cái gì?”

Nàng thế nào cũng không tin nổi, sau khi Tiết quốc Hầu phu nhân thấy cảnh tượng kia thì vẫn còn giữ ý định cho Thu Minh Ngọc nhập Hầu phủ.

Đại phu nhân quay đầu, thờ dãi nói.

“Minh Lan, con và Minh Ngọc là tỳ muội ruột. Ta không hy vọng các con vì người khác châm ngòi mà trở mặt thành thù.”

“Tỳ muội?” Thu Minh Lan cười châm chọc:” Trong lòng người đó giờ cũng chỉ có đại tỳ và tam tỳ. Còn nhớ rõ một nữ nhi như con sao?”

“Minh Lan.” Đại phu nhân tức giận khề mắng.

“Con nói không đúng sao?” Thu Minh Lan không sợ hãi, ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt cứng rắn lạnh lẽo.

“Tỳ ấy—” Nàng chỉ vào Thu Minh Ngọc đang rúc vào ngực đại phu nhân, mang theo thần sắc không che dấu được sự đắc ý. Mắt nàng chứa đầy sự ghen ghét, trào phúng.

“Nào to ngốc nghếch, nói năng thô tục, ý lớn hiếp nhỏ. Người như vậy sao gánh nổi cái tiếng danh môn khuê tú? Làm gì có nửa phần đoan trang hiền đức? Nơi nhà cao cửa rộng thế kia sao có thể làm nổi đương gia chủ mẫu?”

Sắc mặt đại phu nhân đen lại, Thu Minh Ngọc tức tới đỏ mắt, gất gao trừng nàng.

“Chẳng lẽ con nói sai?” Thu Minh Lan cũng đỏ hốc mắt, giọng rung rung.

“Từ nhỏ tới lớn, người thương tam tỳ nhất. Cái gì tốt cũng để tỳ ấy chọn hết. Còn con, cho tới giờ toàn bị người coi thường.”

“Minh Lan.” Trong lòng đại phu nhân mềm nhũn lại.

Mắt Thu Minh Lan ngấn nước, nhưng nàng quật cường không để nước mắt rơi xuống.

“Cũng bởi vì tỷ ấy bộ dạng giống người, tính cách giống người, cho nên người luôn che chở cho tỷ tỷ. Người chẳng quan tâm tỷ ấy xảo quyết thế nào, ngang ngược tùy hứng ra sao. Vô luận tỷ ấy làm sai cái gì, người cũng thiên vị.”

Đại phu nhân mấp máy môi, nhẹ giọng thở dài.

“Minh Lan, nó là tỷ tỷ của con.”

“Đúng, là tỷ tỷ của con.” Thu Minh Lan xoa xoa khóe mắt dính nước, bị ai nhìn bà.

“Cũng bởi vì tỷ tỷ là tỷ tỷ của con, cho nên con mới nhìn như vậy.” Nàng chỉ vào Thu Minh Ngọc, ánh mắt tràn ngập bi phẫn.

“Tỷ tỷ điều ngoa tùy hứng, ngang ngược cố chấp. Tỷ ấy muốn cái gì thì đòi cho bằng được. Mà con thì sao, con cũng chỉ được lấy những thứ tỷ tỷ không cần. Nương, con rốt cuộc có phải con đẻ của người không? Bằng không vì sao đều là nữ nhi của người nhưng khác biệt lại lớn như vậy?”

Đại phu nhân bị câu kia của nàng chọc giận, quát: “Câm miệng!” Bà đau lòng, chỉ chỉ Thu Minh Lan.

“Con... Minh Lan, sao con lại thành như vậy?”

Thu Minh Lan khóc thút thít: “Chẳng lẽ không đúng sao? Tam tỷ làm sai cái gì người cũng không trách, chỉ hà khắc với con. Cái này là công bằng sao?”

Đại phu nhân nhìn nàng, mấp máy môi, muốn nói lại thôi. Bà biết nói cái gì đây? Nói rằng việc sinh ra Minh Ngọc là ngoài ý muốn sao? Có thể nói nam nhân kia tới bây giờ vẫn không chờ mong nữ nhi này sinh ra, thậm chí còn cảm thấy tội thẹn sao? Có thể nói năm đó nam nhân kia vì con tiện nhân Trầm thị mà muốn đẻ bà sẩy thai sao? Có thể nói bà thiên tâm vạn khổ mới bảo vệ được Minh Ngọc sao? Có thể nói từ khi Minh Lan sinh ra nam nhân kia không tới phòng bà nữa sao? Việc như vậy bảo bà có thể nói trước mặt nữ nhi sao? Không thể, đây là sỉ nhục của bà, là nỗi đau của riêng bà. Cần gì phải khiến chúng biết được?

Cười thê lương, đại phu nhân trong nháy mắt như già đi rất nhiều.

“Thôi, con hận ta cũng phải” Đầu chỉ mình Minh Ngọc sinh ra là sai lầm, ngay cả Minh Lan cũng là bởi vì con tiện nhân kia mới có.

Thu Minh Lan sững sốt, ngoái đầu nhìn lại, thấy đại phu nhân tinh thần mệt mỏi, tang thương, trong mắt không còn sự kiêu ngạo như trước, chỉ còn lại sự bi thương nồng đậm. Tựa như thời gian qua chỉ là một thoáng mây bay trôi.

“Nương?”

Đại phu nhân nhắm mắt, nói: “Chuyện hôm nay coi như thôi đi, lần sau không được tái phạm, biết không?”

Thu Minh Lan vừa bình tĩnh lại thì lửa giận lại tràn lên: “Dựa vào cái gì chứ?”

“Bằng vào việc nó là tỷ tỷ của con, bằng vào việc ta là nương của con.”

Đại phu nhân đảo mắt, uy nghi vạn phần, ẩn chứa sự cảnh cáo.

“Về sau không được tự cho là thông minh. Con tưởng thủ đoạn nhỏ này của con qua mắt được di mẫu con sao?”

Thu Minh Lan cắn môi, mắt nhìn Thu Minh Ngọc nói: “Nữ chủ nhân tương lai của Tiết quốc Hầu phủ có thể thô bạo có thừa, trí lực không đủ như vậy sao?”

Đại phu nhân sững sốt, Thu Minh Lan lại nói: “Nương, người thật sự nghĩ rằng, lấy tính tình xúc động lỗ mãng của tam tỷ, có thể chen ép hoa thơm cỏ lạ trong phủ sao?”

“Có di mẫu con ở đó, con cho là những nữ nhân kia có thể trở mình sao??”

Thu Minh Lan châm chọc cười: “Di mẫu là người thông minh như vậy, sao có thể có một đứa con dâu ngu xuẩn chứ?”

“Minh Lan!” Đại phu nhân tức giận, lớn giọng quát.

Thu Minh Lan khôi phục bình tĩnh, trên mặt còn mang theo tươi cười.

“Nương, biểu ca căn bản không để tam tỷ vào mắt. Nếu không hôm nay ở hoa viên, hẳn sẽ không gây sự như vậy.”

“Người câm miệng cho ta.” Thu Minh Ngọc rốt cuộc nhìn không được. Nàng không để ý đại phu nhân ngăn cản, chửi ầm lên với Thu Minh Lan.

“Thu Minh Lan, tiện nhân này, nếu không phải người hại ta, Hoa ca ca sao có thể chán ghét ta? Đều là tại người, đều tại tiện nhân người...” Nàng nói xong lại định lao tới thương cho Thu Minh Lan vài cái tát. Đại phu nhân rốt cuộc không nghe nổi những lời chửi mắng của nàng nữa, một phen kéo lại, lớn tiếng nói: “Minh Ngọc.”

Thu Minh Ngọc bị khiển trách bèn ngậm miệng lại, nhưng trong mắt lại mang theo ủy khuất.

“Nương, vừa rồi người cũng nghe mà, rõ ràng là nó hại con, người còn giúp nó. Có phải hiện tại người cũng ghét con rồi không?” Nàng nói xong liền khóc:” Ai cũng khi dễ con, đều khi dễ con.”

Đại phu nhân thấy nàng như vậy lại đau lòng, vội vàng ôm nàng vào ngực, bắt đầu dỗ nói.

“Con đó, lớn như vậy mà còn như con nít. Sau này lập gia đình phải làm sao đây?”

Thu Minh Lan mặt lạnh nhìn một màn mẫu tử tình thâm, tâm hơi đau đớn, ánh mắt lại trở nên nhạt nhẽo.

“Nương, nếu như không có chuyện gì khác thì con về đây.”

Đại phu nhân muốn gọi nàng lại nhưng Thu Minh Lan đã đi ra ngoài. Nhìn hai mẹ con đang ôm nhau trong phòng, nàng cười châm chọc. Bóng đêm như nước, trắng lạnh lẽo nhưng cũng không bằng ánh mắt nàng hiện tại, lạnh tới thấu xương.

Trong Thọ An viện, lão thái quân ngồi ở chủ vị, nhìn Thu Minh Nguyệt đang ngồi bên dưới.

“Ồ Bảo Hoa Tự con gặp được ai?”

Lúc này Thu Minh Nguyệt cũng không giấu diếm nữa, nói:” Thái hậu.”

Lão thái quân im lặng, lúc lâu sau mới nói:” Con hỏi phủ cũng lâu rồi, sao không nghe nhắc đến?”

Thu Minh Nguyệt mím môi:” Thái hậu tôn quý, tôn nữ là bình dân, dù nói ra cũng không ai tin. Lại mắc thêm nhiều lời đồn đại.”

Lão thái quân không nói, nhìn nàng một chốc rồi thở dài.

“Minh Nguyệt, ta biết mấy năm nay tỷ đệ hai đứa vất vả theo nương của mình sống ở Dương Châu.”

Thu Minh Nguyệt chú ý tới chữ nương trong miệng lão thái quân.

Lão thái quân nhìn thấu lòng nàng.

“Năm đó, ta và bà ngoại con đã ước định bằng lời. Nhưng sau đó... Ài, chung quy là chúng ta phá hủy giao ước, khiến ba mẹ con con chịu hết tiếng đời. Con oán ta cũng đúng.”

Thu Minh Nguyệt giật giật môi:” Tổ mẫu quá lời, Minh Nguyệt không dám.”

Thần sắc lão thái quân có chút mệt mỏi:” Việc năm đó...” Bà dừng một chút, sau đó lại đắm chìm trong ký ức.

Mùa xuân năm đó, bách hoa đua nở, cây cối thay lá, đúng là mùa xuân về hoa nở. Nhưng mà, một ngọn lửa kinh hoàng lại đang thiêu đốt kinh thành. Tiếng chém giết không dứt bên tai, không ít phụ nữ, người già và trẻ em ở kinh đô phải trốn khỏi kinh.

“Thời điểm đó, tổ phụ con ở hoàng cung, phụ thân và hai vị thúc thúc của con cũng bị nhốt trong hoàng thành, không thể chạy ra. Ta mang theo cô con trốn khỏi kinh thành... Nhưng trên đường đi, ta mắc phong hàn, bệnh không dậy nổi, khi đó tiền cũng hết, không thể tìm đại phu, ta đành ăn ở miếu hoang đồ nát.

Trong đêm, ở một ngôi miếu cũ ở phía tây bắc thành Dương Châu, thỉnh thoảng vang lên tiếng khóc của nữ tử.

“Nương, người mau tỉnh lại đi, người đừng làm con sợ mà.”

Nữ tử mặc một thân y phục tinh quý, vừa nhìn liền biết là con nhà giàu có. Chỉ là vì nhiều ngày chưa tắm, nhìn có chút hỗn độn cũ nát. Nữ tử này khoảng mười một mười hai tuổi, khuôn mặt còn non nớt, có chút tái nhợt như bị thiếu dinh dưỡng. Trên đầu cũng chỉ cài một cây trâm gỗ, tóc tai tán loạn, thoát nhìn chật vật vô cùng.

Trên chiếu, một phụ nhân đang nằm trên đó. Bà nhắm chặt mắt, tóc tai hỗn độn, dung nhan xinh đẹp vì phát sốt mà có chút đỏ ửng khác thường.

Đứa bé gái vẫn cầm chặt tay bà, nước mắt chảy như mưa, trong lòng vô cùng khủng hoảng.

“Nương, người đừng bỏ Linh nhi một mình mà, Linh nhi sợ, ô ô ô...”

“Tiểu thư.” Một phụ nhân ăn mặc cũ nát nhanh chóng tiến vào, trên tay còn bưng một cái bát, mặc kệ vẻ vui mừng

“Nô tỳ vừa hái được chút thảo dược trên núi, mau cho phụ nhân uống đi.”

Cô gái có chút do dự.” Nương uống cái này có sao không?”

Phụ nhân kia thở dài.” Phụ nhân đã sốt cao ba ngày, tiền của chúng ta lại sớm bị đám tiểu nhân tham lam kia cướp đi.” Bà nói tới đây thì tức giận vô cùng. Thu gia tốt xấu cũng là thế gia trăm năm, nề nếp nghiêm cẩn, không nghĩ tới lúc gặp khó khăn, mỗi người lại lộ ra sự thấp hèn bại hoại, lòng dạ hiểm độc cướp hết toàn bộ tiền của bọn họ. Hai ngày trước lại mưa to, phụ nhân sốt cao, vốn đã không còn tiền xem bệnh. Hiện giờ thế cục trong kinh nghiêm trọng, lão gia và mấy vị thiếu gia đều ở trong triều đảm nhiệm chức vụ. Nhà hoàn hộ tổng phụ nhân và tiểu thư chạy nạn đều chết, hiện tại chỉ còn lại bà và tỳ nữ Mạn Nhu bên người phụ nhân.

Chiều này, khó khăn lắm mới tạnh mưa. Bà và Mạn Nhu lên núi hái chút thảo dược, hy vọng thuốc này có thể khiến phụ nhân tốt lên một chút.

“Tiểu thư, hiện giờ chúng ta không còn đồng nào, Mạn Nhu hiểu chút y thuật, ít nhất thuốc này cũng không độc, đối với thân thể phụ nhân vô hại. Tiểu thư, phụ nhân đã hôn mê mấy ngày, nếu không uống thuốc, có thể sẽ...” Bà nói tới đây mắt đã đỏ lên, từng giọt lệ rơi xuống.

Thu Trọng Linh chỉ mới mười hai tuổi, là một khuê các thiếu nữ không rành thế sự, từ nhỏ không bước ra khỏi cửa, cũng không biết nhân tình âm lạnh. Mấy ngày gần đây liên tục gặp tai nạn, nàng dĩ nhiên không hiểu rõ, mẫu thân lại bệnh nặng, nàng căn bản không tìm thấy trọng tâm. Giờ phút này, nàng cũng không biết nên làm gì mới tốt, cắn cắn môi, rồi gật đầu.

“Được rồi, Hàn ma ma, ngươi mau dứt thuốc cho nương đi.”

“Vâng.” Hàn ma ma nhanh chóng bưng được tới, cùng Mạn Nhu nhẹ nhàng hầu hạ Thu Cổ thị uống thuốc.

Chạng vạng tối, một chiếc xe ngựa tĩnh xảo dừng trước miếu hoang. Bên trong truyền tới giọng nói của nữ tử.

“A! Phụ nhân, tiểu thư, mưa như vậy mà trong miếu cư nhiên còn có người ở?”

Thu Trọng Linh mấy ngày nay bồn ba mệt nhọc, có thể nói sống một ngày bằng một năm. Đoạn thời gian trước còn đỡ, có mẫu thân an ủi, nàng buổi tối mới ngủ được. Từ sau khi mẫu thân bị bệnh, buổi nàng nàng liền ngủ ít. Lúc này nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, đôi mắt nàng không khỏi sáng ngời, cảm thấy giọng nói kia như tiếng trời, vội vàng ngồi dậy.

“Ma ma, mau lên, có người đến.”

Hàn ma ma và Mạn Nhu nghe thấy giọng Thu Trọng Linh la lên, lập tức thức dậy.

“Phụ nhân được cứu rồi, chúng ta gặp được quý nhân rồi.”

Bà dứt lời liền vội vã đứng lên. Còn chưa ra ngoài, đã bắt gặp một phụ nhân thanh lệ nắm tay một cô gái mười hai, mười ba tuổi đi tới, bên người còn có nhà hoàn cầm ô. Phụ nhân kia mặc quần áo sang quý, trên đầu đeo trăm bạc khảm ngọc. Khuôn mặt bà tú lệ ôn nhu, phong cách quý phái. Cô gái bên cạnh mặc váy lụa mẫu đơn, tóc búi sơ, mặt mày so với phụ nhân kia còn tinh xảo hơn vài phần. Nàng nhìn khuôn mặt bản hê hê của Trọng Linh, không khỏi đồng tình với nàng ấy. Nàng buông tay phụ nhân ra, bước tới trước.

“Vị muội muội này, các người sao lại ngủ ở đây. Đêm dài mưa lớn, sẽ bị cảm lạnh mất.” Nàng lại nhìn Thu Cổ thị đang ngủ say bên cạnh, không khỏi kinh hô một tiếng.

“Vị phụ nhân này là mẫu thân của ngươi sao? Bà ấy sinh bệnh sao?”

Thu Trọng Linh vừa thấy được bộ dạng của cô gái này thì liền ngơ ngẩn, sau đó lại vì lời nói thân thiết của nàng mà cảm thấy ấm áp. Nghe đối phương nhắc tới mẫu thân của mình, cái mũi nàng không khỏi đau xót, rơi lệ nói.

“Ta... Mẫu thân ta phát sốt, ta không có tiền bốc thuốc cho bà...” Nàng nói xong lại rơi lệ, vẻ mặt vô cùng thương tâm.

Lúc này, Hàn ma ma và Mạn Nhu cũng quỳ xuống trước mặt phụ nhân cao quý kia.

“Phụ nhân, cầu người phát thiện tâm, cứu phụ nhân nhà chúng ta đi. Phủ nhà chúng ta gặp nạn, nô tài trong phủ thấy lợi quên nghĩa, cướp cả gia tài, hiện giờ phụ nhân lại bệnh nặng, mà ngay cả...” Bà dứt lời đã khóc không thành tiếng, vừa hận vừa tức, lại sốt ruột.

Phụ nhân xinh đẹp kia thấy một màn như vậy cũng sinh đồng tình, chỉ là, tùy tiện đem người lạ về nhà thì...

Bà đang do dự thì thấy con gái mình đi tới, lôi kéo ống tay áo bà mà nói.” Nương, người giúp họ đi. Phụ thân thường nói, giúp người là gốc rễ của hạnh phúc, người xem bọn họ đáng thương như vậy, chúng ta mang họ về nhà đi. Con nghĩ vị a di kia sốt cao như vậy, nếu không trị liệu sẽ nguy hiểm tánh mạng. Nương thiện lương nhất, Nhu nhi xin người mà, người giúp họ đi, nương...”

Phụ nhân vốn mềm lòng, lại thấy vẻ mặt khẩn cầu của con gái mình, bà bất đắc dĩ đáp ứng.

“Rồi rồi rồi, nương đáp ứng con.” Bà vuốt đầu cô gái, vẻ mặt hiền lành.

Đôi mắt của cô gái sáng lên.” Cảm ơn nương.”

Hàn ma ma và Mạn Nhu cũng không nghĩ vị phu nhân xinh đẹp này lại tốt như vậy. Bọn họ sống lâu trong kinh, loại người nào cũng gặp qua. Thế gian nhiều nhất là nịnh nọt, thương giàu khinh nghèo. Hiện giờ bọn họ gặp phải kiếp nạn lớn, người ngoài thấy chỉ sợ trốn cũng không kịp. Không nghĩ phụ nhân này lại thu lưu bọn họ, điều này khiến bọn họ bất ngờ, đồng thời càng thêm cảm tạ cô nương kia.

Thu Trọng Linh vui vẻ, liên tục cảm kích cô gái.

Phụ nhân kia kêu người mang Thu Cổ thị đem ra xe ngựa, một đường đi thẳng vào một phủ đệ thành nhả, trên tấm biển treo trước cửa khắc hai chữ thật to: Trầm phủ.

Lúc này, Hàn ma ma mới biết, thì ra phụ nhân này là phu nhân của phủ doãn Dương Châu Trầm đại nhân – Ngu thị, Dương Châu đệ nhất mỹ nhân. Mà cô nương kia lại là nữ nhi của Trầm đại nhân và Ngu thị, tên là Trầm Nhu Giai.

Trầm đại nhân làm quan thanh liêm, xưa nay đối xử tốt với mọi người. Thấy thê tử mang theo vài người xa lạ về, chẳng những không trách tội, ngược lại còn khen ngợi thê tử thiện tâm.

Cứ như vậy, đoàn người Thu gia trú ở Trầm phủ. Ngu thị thỉnh thầy thuốc xem bệnh cho Cổ thị, Trầm Nhu Giai lại mỗi ngày canh giữ đầu giường đút thuốc cho Cổ thị.

Ngày thứ ba, Thu Cổ thị tỉnh dậy. Biết mình gặp được quý nhân cứu giúp, trong lòng rất cảm kích, đối với đứa bé Trầm Nhu Giai này lại càng yêu thích. Mà Thu Trọng Linh, vốn cùng tuổi với Trầm Nhu Giai nên phi thường hợp ý. Thu Trọng Linh gọi “Nhu tỷ tỷ, Nhu tỷ tỷ” rất dễ nghe, hai vị đại nhân nghe thấy đều mỉm cười vui vẻ.

Thời gian cứ vậy trôi đi, một tháng thoáng cái đã qua. Ngu thị lúc này cũng biết được bối cảnh của đối phương. Thu Cổ thị là đại nãi nãi của Thu gia trong kinh thành. Hành thành phân loạn, Thu lão gia vốn theo phe thái tử, hiện giờ thái tử gặp nạn, ông tự nhiên ở lại kinh thành.

Một tháng sau, bệnh tình của Thu Cổ thị tốt lên, phân loạn kinh đô cũng bình ổn. Mà Thu gia trong kinh cũng phái người tới đón Thu Cổ thị về kinh.

Một chiếc xe ngựa tinh xảo dừng trước cửa Trầm phủ, từ trong xe ngựa, một thiếu niên tuấn tú bước ra. Thiếu niên bất quá chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo xuất chúng, khí chất cao quý, ánh mắt lộ ra sự sắc sảo trầm ổn.

Thu Cổ thị được nữ nhi Thu Trọng Linh và Trầm Nhu Giai một trái một phải đỡ ra. Vừa ngừng đầu, Trầm Nhu Giai liền nhìn thấy Thu Trọng Khanh đứng ở cửa. Thấy hấn mặt mày như kiếm phong, mắt như hoa đào, khuôn mặt nho nhã tuấn đạt, nàng lập tức đỏ bừng mặt, vội vàng cúi đầu. Tim đập mạnh không ngừng.

“Khanh nhi...” Thu Cổ thị nhìn thấy con mình, vẻ mặt kích động, đôi mắt không khỏi đỏ lên, nước mắt rơi xuống.

“Nương.” Thu Trọng Khanh đi tới, đỡ lấy mẫu thân của mình, trên mặt chứa đầy sầu não.

“Nương, đều đã qua rồi, cha bảo nhi tử tới đón người và muội muội về kinh.”

“Đại ca” Thu Trọng Linh chỉ là một cô bé mười một tuổi. Rồi nhà lâu ngày, tuy trên dưới Trầm gia đều đối xử tốt với bọn họ, nhưng đột nhiên nhìn thấy thân nhân mình, nàng không tránh khỏi đỏ hốc mắt, giọng nói nghẹn ngào.

“Tiểu muội, muội chịu khổ rồi.” Thu Trọng Khanh sờ đầu Thu Trọng Linh, vẻ mặt yêu thương.

“Ca...” Thu Trọng Linh rốt cuộc nhìn không được mà rơi lệ. Thu phu nhân nhìn nhìn cũng vừa chua xót vừa vui mừng, dùng tay áo lau nước mắt. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều bị không khí này cuốn hút, lấy tay áo che mặt.

Lúc này, Ngu thị cười đi tới: “Tỷ tỷ, đây là đại công tử nhà tỷ phải không? Bộ dạng thật tuấn lãng, đúng là giống tỷ tỷ người mà.”

Bà vừa nói vừa cười đã hóa giải được không khí nặng nề. Thu phu nhân cũng cười nói: “Miệng muội thật ngọt.” rồi hướng Thu Trọng Khanh nói: “Khanh nhi, lần này nương và muội muội con nhận không ít cực khổ, đều do Trầm gia muội tử và nữ nhi của bà ấy trợ giúp cứu giúp, nếu không nương cũng không gặp lại được con. Đến đây, dập đầu với Trầm di đi.”

“Đừng, sao có thể làm vậy.” Trầm phu nhân thấy Thu Trọng Khanh thật sự dập đầu với mình, vội vàng đỡ lấy tay hắn, trừng mắt nhìn Thu phu nhân: “Lời này của tỷ tỷ giống như coi muội muội ta là người ngoài vậy.”

Thu Trọng Khanh lại cảm kích nói: “Gia mẫu và muội tử gặp nạn, ngay cả hảo hữu đều trốn tránh. Phu nhân đại nghĩa, có thể cứu người xa lạ từ trong nguy nan, tiểu chất vô cùng cảm kích, thỉnh phu nhân nhận cái dập đầu của tiểu sinh.” Hắn nói xong liền khom người thật sâu với Trầm phu nhân, cử chỉ khiêm cung chân thành. Trầm Nhu Giai đứng bên cạnh Trầm thị nhìn nhìn. Thu Trọng Khanh như đột nhiên cảm nhận được tầm mắt của nàng, xoay đầu lại nhìn, bất gặp một đôi mắt phượng rạng rỡ, tò mò nhìn hắn. Hắn không khỏi sửng sốt, đối phương nghiêng tư diễm lệ, thướt tha dịu dàng khiến hắn ngay ra.

Trầm Nhu Giai vốn bị hắn đột nhiên quay đầu bắt gặp mình rình trộm thì không khỏi đỏ bừng, thấy Thu Trọng Khanh cũng nhìn chăm chăm nàng, mặt nàng lại đỏ như tôm luộc, khuôn mặt càng thêm diễm lệ động lòng người.

Thu phu nhân bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, khẽ neho mắt, kéo Trầm phu nhân qua một bên.

“Đại muội tử, lão tỷ tử ta hỏi một vấn đề, muội thành thật nói cho ta biết.”

Trầm phu nhân có chút nghi hoặc:” Tỷ tử muốn hỏi gì?”

Thu Phu Nhân liếc mắt nhìn Thu Trọng Khanh và Trầm Nhu Giai liếc mắt đưa tình, nói:” Nhu nhi đã nghị thân chưa?”

Trầm phu nhân sùng sốt, từ ánh mắt Thu phu nhân, bà bừng tỉnh đại ngộ.

“Tỷ tử, tỷ là muốn...”

“Đúng vậy.” Thu phu nhân cũng không nói không, trực tiếp lôi một khối ngọc bội trong suốt từ trong tay áo ra, ngọc bội kia là vật thượng thừa, vừa thấy liền biết là bảo vật vô giá.

“Thật không dám giấu diếm. Nhu nhi nhà muội muội ngoan ngoãn, lại tri thư đạt lý, ta rất thích. Đại nhi tử của ta cũng thật sự chất phác, đến giờ hôn sự vẫn chưa có tin tức. Khó có được nó có hảo cảm với Nhu nhi, nếu muội muội không chê thì hãy thu ngọc bội ngày, đợi Nhu nhi cập kê, ta phái người đưa sinh lễ tới, dùng kiệu tám người khiến thú Nhu nhi làm đại thiếu nãi nãi của Thu gia.

Nói tới đây, lão thái quân cười khỏ.

“Con có lẽ không biết, ta sợ dĩ sớm định hôn ước cho cha con như vậy, trừ bỏ việc thật sự yêu thích nương con, quan trọng hơn là, ta không muốn để lão tổ tông thao túng hôn sự của cha con.”

Thu Minh Nguyệt không nói gì, chỉ lắng lắng nghe.

Lão thái quân lại nói:” Tuy rằng bà là mẹ chồng ta, nhưng dù sao cũng đã qua đời, người chết lớn nhất, ta cũng không nên bình luận thị phi khi còn sống của bà. Nhưng mà...” Bà dùng một chút, có chút bất đắc dĩ nói:” Tình tình lão tổ tông không khác mẫu thân con lắm, thậm chí còn hơn. Kiêu ngạo ương ngạnh, muốn làm gì thì làm. Năm đó, thời điểm ta còn chưa gả cho tổ phụ con, kỳ thật con dâu bà vừa ý là chất nữ của bà, cũng chính là Ngô lão thái quân Lâm Văn Trinh hiện giờ của tã tướng phủ.”

Thu Minh Nguyệt kinh ngạc, khó trách lão phu nhân không thích thái quân, thì ra là thế. Vậy Ngô lão thái quân không thích đại phu nhân là vì sao...

Lão thái quân giống như nhìn thấy ý nghĩ của Thu Minh nguyệt, cười khỏ một tiếng.

“Người Lâm gia bọn họ đều vì tư lợi. Lâm Văn Trinh kia cũng là mắt cao hơn đầu. Phàm là thứ bà ta muốn, nhất định sẽ chiếm cho được. Nhưng tổ phụ con lại cự hôn, khiến bà ta mất hết thể diện. Tuy rằng sự kiện kia không công bố ra, chỉ có vài vị trưởng bối của Thu phủ và Lâm phủ biết, nhưng Lâm Văn Trinh tâm cao khí ngạo, sao có thể dễ dàng tha thứ cho nỗi nhục này? Trong cơn tức giận, bà ta liền gả cho trưởng tử của Ngô thị, Ngô Quân Chính, lúc ấy còn là Trần quốc công.

“Khi đó, bà ta cảm thấy lão tổ tông không giúp bà, khiến bà chịu nhục, cho nên không muốn lui tới với Thu phủ. Chỉ là hơn hai mươi năm sau, lão tổ tông lại làm chủ cho cha con cưới cháu gái bà, cũng chính là mẫu thân con, Lâm Ngọc Phương. Trong lòng bà ta thấy bất bình. Lão tổ tông là mẫu thân của lão thái gia, có quyền lợi can thiệp vào hôn sự của hắn, nhưng lại không giúp đỡ chất nữ nhà mẹ đẻ của mình thành vợ của con bà. Cuối cùng lại giúp đỡ tôn nữ của bà. Chất nữ và tôn nữ còn cách một thế hệ, bà cảm thấy lão tổ tông thật bất công. Từ đó về sau, bà ta càng thống hận Thu phủ, thống hận Ngọc Phương.”

Thu Minh Nguyệt gật đầu. Ngô lão thái quân này thật đúng là biến thái, so với đại phu nhân Lâm Ngọc Phương càng ngang ngược hơn. Bất quá, bà ta cũng là người có năng lực, bằng không vì sao đã bắt hòa với nhà mẹ đẻ lại còn có thể an ổn ngồi ở ghế chủ mẫu của Ngô phủ? Tất nhiên là có thủ đoạn nhất định.

“Nếu người đã cùng bà ngoại định ra hôn sự, sau này sao lại...” Kỳ thật, vấn đề này tiểu bối như nàng vốn không nên giáp mặt hỏi lão thái quân. Chỉ là, hôm nay lão thái quân đã mở đầu, đó là có ý nói cho nàng. Một khi đã vậy, nàng tội gì nhịn?

Lão thái quân rũ mi, thờ dài một tiếng.

“Trước đó, lúc lão tổ tông đề nghị để cho cha con cưới chất nữ của bà, ta mạnh mẽ phản đối. Bởi vì, thời điểm đại thọ năm mươi của lão tổ tông, ta từng gặp qua Lâm Ngọc Phương. Nó tuy rằng thoát nhìn hiền lành ôn nhu, nhưng ta trong lúc vô tình lại thấy nó quyền đầm cước đá, chửi mắng nha hoàn bên người. Lúc đó, ta biết nó là một nữ nhân không thua kém lão tổ tông. Nữ tử như vậy, sao có thể làm vợ Khanh nhi?”

“Nhưng lão tổ tông khư khư cố chấp. Bà luôn không thích con dâu là ta, tự nhiên không thèm quan tâm ta phản đối. Sau đó, ta đem chuyện cùng bà ngoại con đính ước nói cho tổ phụ con nghe. Thu gia là danh môn nhiều thế hệ, chú trọng nhất là chữ tín. Tổ phụ con đương nhiên không tự hủy đi môn phong, liền cùng ta mang theo cha con tới Lâm phủ giải thích. Ài...”

Lão thái quân nặng nề thở dài:” Tai họa, cũng xuất hiện từ lần đăng môn đó.”

Trong lòng Thu Minh Nguyệt khẩn trương, lắng lắng lắng nghe.

“Lâm thái sư cũng không phải người cổ hủ, ông nhớ rõ quan hệ thông gia của hai nhà Thu Lâm, lại cùng làm quan với lão thái gia, cho nên không trách cứ nhiều, chỉ là không khỏi đáng tiếc, nói rằng tiểu nữ nhà hắn chỉ sợ không chịu nổi đả kích này. Thỉnh cầu ta tới an ủi. Khi đó, ta nghĩ, Lâm Ngọc Phương rốt cuộc cũng là khuê các chi nữ, chưa xuất giá đã bị bỏ qua, là Thu gia ta có lỗi với nó, cho nên đáp ứng.”

Lão thái quân tối sầm mặt, ánh mắt xa xôi, trở lại thời gian mười chín năm trước.

Lâm phủ mười chín năm trước không có phong quang như hiện tại. Nhưng là hai nhà Thu Lâm có quan hệ thông gia, giao tình phi phàm, Thu lão gia ở trước mặt tân đế cũng được sủng ái. Nay Thu lão gia và Thu phu nhân tự mình tới Lâm phủ tạ lỗi, có thể nói là nể mặt Lâm phủ,

Một phen huyền não, trời đã tối.

Đêm đó, ánh trăng lạnh lẽo, gió lạnh thổi qua, mùi hoa quế thoang thoảng bay.

Nữ tử cuối đầu khóc nức nở, nước mắt chảy xuống ướt đầm áo ngủ, khiến Thu Cổ Thị cũng đau lòng.

“Lâm tiểu thư, ta biết Thu gia ta thực có lỗi với ngươi.” Thu Cổ thị ngồi ở đầu giường, nhìn nữ tử bán nằm, khóc sụt sùi trên giường, ánh mắt áy náy.

“May mà, ngươi và Khanh Nhi còn chưa trao đổi bất tự. Thu Phủ hủy bỏ hôn sự này cũng không ảnh hưởng tới ngươi. Lâm phủ là thế gia danh môn, ngay sau phụ thân ngươi sẽ vì ngươi tìm được mối nhân duyên tốt.”

“Trường bối hai bên đã có ý ngầm, mẫu thân ta cũng sớm cùng cô bà ước định. Bá mẫu nghĩ rằng, thật sự chưa trao đổi cạnh thiết?” Lâm Ngọc Phương ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn bà.

Thu Cổ thị ngăn ra. Lâm Ngọc Phương cúi đầu, khước miệng cười khổ.

“Bá mẫu, người nói thật cho ta biết đi, Khanh ca ca... hắn không thích ta phải không?”

Thu Cổ thị nói: “Ngươi xuất thân cao quý, tài mạo song toàn. Khanh nhi không thể lấy ngươi, là hắn vô phúc.”

Lâm Ngọc Phương cười buồn: “Vô phúc? Là ta vô phúc mới đúng.”

Thu Cổ Thị không thích lời này của Lâm Ngọc Phương. Nhưng thấy nàng bộ dạng như vậy, trong lòng cũng nhin.

“Ngọc Phương à, không phải ta cứng rắn bội ước, mà là... Khanh nhi thật sự đã có hôn ước. Lâm gia là thế gia đại tộc, ta và lão gia trăm triệu lần không thể ủy khuất ngươi.”

“Hôn ước?” Lâm Ngọc Phương nhìn ngọn đèn trên bàn, mâu quang lúc sáng lúc tối. Lúc lâu sau, nàng bỗng nhiên cười.

“Là Ngọc Phương tùy hứng, thỉnh bá mẫu đừng buồn.” Nàng lau nước mắt, cười thật ngọt.

Thu Cổ thị ngăn ra. Lúc này, Lâm Ngọc Phương kéo tay bà, sắc mặt khác hẳn.

“Bá mẫu, là Ngọc Phương khiến ngài khó xử, thực xin lỗi.”

Thu Cổ thị vốn áy náy trong lòng, thấy bộ dạng Lâm Ngọc Phương kính cẩn như vậy, cảm thấy thương xót.

“Ngọc Phương, ngươi đừng vậy. Ài, tạo hóa trêu ngươi.”

Lâm Ngọc Phương cúi đầu, giọng nói âm trầm.

“Ta biết bá phụ luôn nặng chữ tín, việc này nếu đã vậy, chỉ có thể trách ta và Khanh ca ca hữu duyên vô phận.” Sắc mặt nàng âm u, lại ráng cười nói.

Thu Cổ thị sờ đầu nàng, ngữ khí mềm mại.

“Ngọc Phương xinh đẹp hiền lành, lại hiểu biết lễ nghĩa, ngày sau nhất định có nam nhân tốt quý trọng.”

Lâm Ngọc Phương mím môi, cười khổ nói: “Chỉ mong là vậy.”

Thu Cổ thị cúi đầu trầm mặc, im lặng không nói. Không biết qua bao lâu, Thu Cổ thị cảm thấy có chút mệt mỏi, cứ vậy mà ngủ.

“Sau đó thì sao ạ?” Thu Minh Nguyệt hỏi. Nàng cảm thấy trong khoảng thời gian lão thái quân ngủ, nhất định đã xảy ra chuyện không thể văn hồi.

Quả nhiên, lão thái quân nói: “Ta bị tiếng ồn ngoài cửa làm tỉnh giấc.”

“Người đâu, có thích khách, có thích khách...” Giọng nói bén nhọn xuyên vào tai, khiến Thu Cổ thị đột nhiên mở mắt.

“Bá mẫu.”

Lâm Ngọc Phương từ ngoài đi vào, y phục đã đổi, tóc xõa trên ngực, lớp trang điểm cũng đã lau đi, có thể thấy là chuẩn bị đi ngủ. Nàng vẻ mặt kinh sợ xông tới trước người Thu Cổ thị, kinh hoàng nói.

“Trong phủ có thích khách, chúng ta không thể ra ngoài.”

“Thích khách? Trong phủ sao lại có thích khách?” Thu Cổ thị tái mặt, hỏi.

Sắc mặt Lâm Ngọc Phuong càng thêm sợ, tay nắm Cổ thị cũng run rẩy.

“Hình như là... là tàn dư của phản đảng.”

“Phản đảng?” Thu Cổ thị khiếp sợ.

Lâm Ngọc Phuong nghiêm mặt gật đầu.” Đúng, phản đảng. Bọn họ... bọn họ muốn giết cha ta... Không được, ta phải đi cứu cha.” Nàng nói xong lại chạy đi, bị Thu Cổ thị kéo lại.

“Bên ngoài đều có binh tướng, người là một nữ tử, chạy ra ngoài làm gì. Vạn nhất lúc tranh chấp bị liên lụy tới thì sao?” Thu Cổ thị nhanh chóng tỉnh táo, phân tích tình huống.

“VẬY... Chúng ta làm gì bây giờ?” Lâm Ngọc Phuong hoàn toàn bối rối, nhất thời mất đi người tâm phúc, vẻ mặt nàng mê mang không biết làm sao.

Thu Cổ thị trầm ngâm một lúc, nói:” Hiện giờ chúng ta chỉ có thể đợi, đợi cha người dẫn người tới bắt phản đảng.”

Lâm Ngọc Phuong căn bản không có chủ ý, chỉ đành gật đầu.

“Vâng, cũng chỉ có thể như thế.”

Vừa dứt lời, chợt nghe tiếng cửa sổ vỡ tan, một hắc y nhân cầm kiếm vọt vào. Thu Cổ thị cũng Lâm Ngọc Phuong nhất tề cả kinh. Rốt cuộc là khuê phòng nữ tử, chưa từng gặp qua chuyện như vậy, hai người liền sợ tới mức mặt mày trắng bệch.

“Người, người là ai?” Thu Cổ thị đem Lâm Ngọc Phuong ra sau người, cố gắng khắc chế sợ hãi trong lòng, bình tĩnh hỏi.

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng:” Đến hỏi Diêm Vương gia đi.” Hắn giờ kiếm đâm tới.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân cùng tiếng kinh hô.

“Không ổn, thích khách xâm nhập phòng của tiểu thư.”

“Mau vào cứu tiểu thư.” Là giọng của Lâm đại nhân.

Mà trong phòng, vào lúc lưỡi kiếm lạnh như băng kia sắp đâm vào người Thu Cổ thị, Lâm Ngọc Phuong bỗng nhiên đẩy Thu Cổ thị ra, chắn trước mặt bà.

——Xoạt——

Tiếng đao kiếm đâm vào da thịt, máu tươi nháy mắt nhuộm dần xiêm y. Sắc mặt Lâm Ngọc Phuong trắng bệch. Mà tại thời khắc đó, đại môn bị người ta phá vỡ, người đầu tiên xông vào là Thu Trọng Khanh.

“Khanh ca ca...” Lâm Ngọc Phuong nguyên bản thống khổ, ánh mắt lại sáng ngời.

Phía sau, rất nhiều người tiến vào, truy hô đuổi theo. Thích Khách mất thấy thất bại, lập tức rút kiếm, chạy ra cửa sổ. Lâm đại nhân lập tức phân phó trưởng tử mang người đuổi theo.

Một kiếm vừa rút, máu lập tức tràn ra. Lâm Ngọc Phuong kinh hô một tiếng, thân mình không khống chế được ngã về trước.

Thu Cổ thị vừa rồi bị Lâm Ngọc Phuong đẩy mạnh, trúng vào bàn trang điểm. Biếng cổ phát sinh trong nháy mắt, bà không kịp ngăn cản. Giờ phút này thấy Lâm Ngọc Phuong vì bà mà bị thương, lập tức muốn đứng dậy. Nhưng Thu Trọng Khanh đã nhanh hơn bà một bước, theo bản năng ôm Lâm Ngọc Phuong lưng lay sắp ngã vào lòng.

“Tiểu muội.”

Giọng nói lo lắng vang lên, Lâm Ngọc Chi xông vào, vừa vịn bắt gặp một màn này.

Sắc trời dần tối, ánh sáng mờ ảo xuyên vào cửa sổ, chiếu vào nụ cười trào phúng của Thu Minh Nguyệt.

Thời đại này chú trọng nhất là danh tiết của nữ tử. Đại phu nhân lúc ấy là tiểu thư chưa chồng, ở trước mặt bao người ngã vào lòng đại lão gia, danh tiết đã bị hư hại, cả đời chỉ có thể gả cho đại lão gia.

Ha ha, thì ra là thế. Trách không được, trách không được lão thái quân lại dễ dàng tha thứ cho đại phu nhân như vậy. Trách không được đại phu nhân kiêu ngạo như vậy, lão thái quân như cũ không thu hồi quyền chưởng gia của bà ta. Trách không được, khi đại lão gia phần nộ nói hươu thê, lão thái quân lại tức giận như vậy.

Ân cứu mạng, lớn hơn trời.

Lão thái quân là người có ân tất báo, bằng không cũng không vì bà ngoại và mẫu thân năm đó cứu giúp mà định hôn ước với bà ngoại. Chỉ là, ân thu lưu xem bệnh làm sao bằng được với ân cứu người lúc nguy cấp? Huống chi, Lâm gia là thế gia trăm năm, sao có thể cho phép đại lão gia phá hủy danh tiết nữ nhi mà không phụ trách? Cho nên, đành vì phạm hứa hẹn với Trầm thị, sửa thành cưới đại phu nhân.

Thu Minh Nguyệt hít sâu một hơi, hồi phục tâm tình xao động, rồi nói: "Thì ra là thế."

Lão thái quân giật giật môi, hình như có chút do dự. Trầm ngâm một lúc, lại thờ dài nói: "Minh Nguyệt, chuyện năm đó không phải là do ta muốn vậy, là thiên ý trời người, ta cũng..."

"Tổ mẫu." Thu Minh Nguyệt đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt trong trẻo.

"Thích khách năm đó có bắt được không ạ?"

Lão thái quân sững sốt, nhanh chóng hiểu ý nàng, thờ dài nói: "Bắt được."

Thu Minh Nguyệt hơi nhú mày, lão thái quân lắc đầu.

"Ta biết con hoài nghi cái gì." Bà dừng một chút, nói: "Mẫu thân con tuy rằng ngang ngược, nhưng không phải người đại gian đại ác. Huống hồ lúc ấy nó chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, sau có thể tính kế như vậy?"

Thu Minh Nguyệt mím môi: "Tiết quốc Hầu phu nhân lúc đó sao lại tới khéo như vậy? Tổ mẫu không thấy kỳ quái sao?"

Lão thái quân lại thờ dài một tiếng: "Lời của con ta cũng có nghĩ qua. Nhưng..." Ánh mắt bà thâm thúy vài phần: "Nhưng thích khách này đúng là thủ hạ của Nhị hoàng tử năm đó bức vua thoái vị thất bại."

Thu Minh Nguyệt lại nói: "Năm đó tổ phụ và thái sư đều ở phe thái tử, vì sao chỉ có Lâm phủ gặp thích khách, mà Thu phủ lại bình an vô sự?"

Lão thái quân nói: "Khi đó phản loạn vừa bình, kinh đô như cũ không an toàn. Rất nhiều phủ đệ đều có binh tướng triều đình trấn thủ. Tổ phụ con là lão sư của thái tử, ân hậu phá lệ nhiều hơn một ít. Mà thời điểm đó, Lâm thái sư ở trung thư tỉnh tham gia chánh sự, tự nhiên không được coi trọng bằng tổ phụ con. Huống hồ, thích khách kia vốn là ám sát tổ phụ con. Nhưng ở ngoài cửa Thu phủ nhiều ngày vẫn không đắc thủ, ngày ấy vừa lúc chúng ta xuất hành, ý muốn ở Lâm phủ ám sát tổ phụ con và Lâm đại nhân, cho nên Lâm phủ là bị Thu phủ liên lụy."

Thu Minh Nguyệt cúi đầu im lặng, lão thái quân buồn bã nói: "Minh Nguyệt, ta biết con thông tuệ. Việc này đó trong triều, ta không nói con cũng có thể biết."

Thu Minh Nguyệt bình tĩnh: "Con chỉ kỳ quái là, nếu thích khách kia quyết tâm ám sát tổ phụ và Lâm thái sư, vậy không thể dễ dàng bị bắt vậy chứ?"

"Đó là vì..." Ánh mắt lão thái quân trở nên sâu thẳm: "Đây là kế tổ phụ con và hoàng thượng bày ra."

"Cái gì?" Thu Minh Nguyệt hơi kinh ngạc nhìn lão thái quân.

Lão thái quân trầm mặc, lát sau mới nói: "Hoàng thượng vẫn biết phản đảng còn chưa diệt hết, liền cùng tổ phụ con hạ bẫy rập, dẫn rắn rời động. Cho nên mới có việc ngày ấy. Chúng ta nhìn như đến Lâm phủ từ hôn, kỳ thực hoàng thượng đã sớm phái người âm thầm vây quanh Lâm phủ. Chỉ cần thích khách vừa xuất hiện, toàn bộ sẽ bị diệt trừ. Cũng chính vì sự kiện lần đó, Lâm đại nhân mới được phong làm thái sư. Mà sau đó, tin đồn bất lợi đối với mẫu thân người cũng xuất hiện. Ài, chuyện đêm đó nhiều người thấy như vậy, nghĩ muốn giấu cũng không giấu được. Cho nên mới có kết quả Khanh nhi lấy Ngọc Phương."

Thu Minh Nguyệt rũ mi mắt, im lặng không nói. Chuyện này nhìn như không có gì khác thường, ngay cả nửa lỗ hổng cũng không có. Thoạt nhìn thì, đại phu nhân vì thái quân chán kiêu, đại lão gia theo bản năng ôm lấy bà. Không có bất luận kẻ nào nghi ngờ điểm này. Nói như vậy, phán đoán trước đây của nàng hoàn toàn sai lầm.

Nàng kinh ngạc nôi, thậm chí tới khi mặt trời lặn rồi cũng không chú ý. Mùi huân hương trong phòng dâng lên làm nàng có chút hoảng hốt.

"Tổ mẫu hôm nay... vì sao lại nói cho con chuyện này?" Nàng đảo mắt nhìn về phía lão thái quân. Lần đầu tiên, nàng nhìn không thấu được lão thái thái nhìn như từ ái kỳ thực tâm cơ thật sâu này. Nàng không biết, lão thái quân đến nay cũng biết vài phần. Cũng không biết, lão thái quân hôm nay rốt cuộc là chính nàng hay khuyên giải nàng.

Lão thái quân giương mắt nhìn nàng, thấy nàng vốn thông minh già lại trở nên âm trầm, bất giác lại đau lòng.

"Minh Nguyệt, ta biết con là đứa nhỏ hiểu biết. Cũng biết con sống ở Thu phủ quá gian khổ. Tính tình của Ngọc Phương, ài... Nó chính là đứa koong chịu thua. Nữ nhân mà, ghen tị là thiên tính." Bà bắt đầu dĩ lắc đầu: "Nha đầu Minh Châu cũng là người thông minh, hai con ở cùng một chỗ, giúp đỡ nhau cũng tốt. Chỉ là Minh Nguyệt à, vô luận là Minh Ngọc Minh Lan, hay Minh Trân Minh Dung đều là tỷ muội của con, tiểu nháo thì không sao, nhưng nếu..."

"Tổ mẫu đang sợ cái gì?" Thu Minh Nguyệt ngừng đầu, con người trong trẻo xẹt qua tia trào phúng.

“Con chẳng qua là một thứ nữ nhỏ, không quyền không thế, sao có thể so với thái sư phủ? Tô mẫu, không cần lo lắng.”

Lão thái quân sững sốt, sau đó lắc đầu.

“Ta biết con có chừng mực. Chuyện hôm nay tuy rằng kỳ quái, nhưng con cũng là tiểu nha đầu, mọi chuyện cũng không thể làm trọn vẹn.” Bà dừng một chút, nói: “Con có biết tại sao ta lại đề nghị thăm và mẫu thân con cùng chương quản việc bếp núc không?”

Thu Minh Nguyệt mím môi không nói.

Lão thái quân tiếp tục: “Con muốn đi kính hương lễ Phật cũng phải vài ngày. Mẫu thân con cũng không được như Tiết quốc Hầu phu nhân, gặp chuyện gì cũng nóng nảy, không có nửa điểm tính kế. Nhị thẩm con, ài, tuy rằng lạnh lùng một chút nhưng cũng không phải người nhẫn tâm. Trong khoảng thời gian này, chỉ sợ mẫu thân con sẽ gây ra nhiều chuyện. Chỉ khi đề nghị thăm con phân chia quyền chương gia của nó thì mới dời đi lực chú ý của nó được, có vậy thì nó mới không có động tác khác.”

Thu Minh Nguyệt chấn động.

Lão thái quân lại nói: “Về phần di nương con. Con yên tâm, có ta ở đây, nó sẽ không gặp chuyện không may gì.”

Thu Minh Nguyệt mím môi, đứng lên cung kích phúc thân với lão thái quân.

“Tô mẫu khổ tâm, Minh Nguyệt vô cùng cảm kích.”

Trên mặt lão thái quân lúc này mới có ý cười: “Thời gian không còn sớm, con về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Thu Minh Nguyệt lên tiếng, xoay người rời đi. Lão thái quân lại gọi nàng.

“Minh Nguyệt.”

Thu Minh Nguyệt dừng bước, quay đầu hỏi: “Tô mẫu?”

“Đêm trước khi con về kinh, ở Bảo Hoa tự đã xảy ra chuyện gì?”

Quả nhiên...

Thu Minh Nguyệt dấu đi thần sắc trong mắt: “Không có gì ạ.”

Lão thái quân nheo mắt, ánh mắt thâm thúy.

“Từ xưa hoàng thất vốn phức tạp, chớ can thiệp vào. Có nhiều nơi không phải con có thể bước vào.”

Thu Minh Nguyệt ngưng mi, lão thái quân là đang cảnh cáo nàng không được có ý nghĩ không an phận sao?

Nàng cúi đầu, kính cẩn trả lời: “Minh Nguyệt xin nghe.”

“Ừ.” Lão thái quân không hỏi gì nữa, phát phát tay.

“Về đi.”

“Vâng.” Thu Minh Nguyệt xoay người rời đi.

Lúc này, lão thái quân không gọi nàng lại nữa.

Lão thái quân nhìn chằm chằm cửa, nhắm mắt, mỗi một ngả về sau.

Hàn ma ma đi tới, khẽ gọi một tiếng: “Thái quân.”

Lão thái quân lấy tay xoa trán, hơi mờ mắt.

“Hàn ma ma, người nói xem, chuyện hôm nay có phần của Minh Nguyệt không?”

Hàn ma ma cúi đầu: “Thái quân sáng suốt, nô tỳ không dám nói bậy.”

Lão thái quân nhắm mắt, phát phát tay.

“Thôi.”

Hàn ma ma ngừng đầu, không nói gì thêm. Bà đi qua, nhẹ giọng hỏi: “Thái quân, truyền lệnh chưa?”

“Ừ.” Lão thái quân thân nhiên lên tiếng.

Hàn ma ma gọi nha hoàn tới, phân phó truyền lệnh tới phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Nỗi đau của Minh Như, mối hận của di nương

Đêm dài sương lạnh, Thu Minh Nguyệt vượt gió đêm trở Tuyết Nguyệt các. Hồng Ngạc và Đông Tuyết lập tức tiến lên đón.

“Tiểu thư, người đã trở lại?”

Thu Minh Nguyệt đi tới, nhân tiện hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Thập tiểu thư tới đây...” Hồng Ngạc còn chưa nói xong, một thân ảnh nho nhỏ đã chạy vội tới.

“Ngũ tỷ.”

Thu Minh Như một phen nhào vào lòng ngực nàng, làm nũng nói: “Sao bây giờ tỷ mới về, muội chờ thật lâu.” Nó ngẩng đầu lên, chu cái miệng nhỏ nhắn, biểu tình bất mãn.

Thu Minh Nguyệt bị bộ dạng đáng yêu của nó làm bật cười, véo véo cái mũi nhỏ, dắt nó vào phòng.

“Một mình trong phòng buồn chán sao?”

“Cũng không hẳn. Chỉ là muội chờ tỷ từ trưa, tỷ vẫn không về, muội còn định mấy lần tới chỗ tổ mẫu tìm tỷ.”

“Muội đó. Ban đêm lạnh, còn mặc ít áo như vậy, không sợ nhiễm phong hàn sao?”

Đi vào trong buồng, Thu Minh Nguyệt phân phó Hồng Ngạc mang một kiện áo choàng gấm màu hồng tới cho nó phủ lên người, rồi nói: “Muội thân thể yếu đuối, về sau mặc nhiều một chút, biết chưa?”

“Đã biết.” Thu Minh Như cười “Nhưng trong phòng có lò sưởi, không lạnh.”

Thu Minh Nguyệt cởi áo choàng, đưa cho Hồng Ngạc.

“Trẻ vậy mà tìm tỷ, có việc sao?”

Thu Minh Như mở miệng, muốn nói lại thôi, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Thu Minh Nguyệt nhếch mày: “Sao vậy? Vết thương trên người khỏi hẳn chưa?”

Thu Minh Như gật đầu: “Tốt rồi ạ.”

“Ừ.” Thu Minh Nguyệt lại hỏi: “Dùng bữa tối chưa?”

“Còn chưa.” Thu Minh Như thành thật trả lời.

Thu Minh Nguyệt bắt đầu đi, hướng ra ngoài phân phó.

“Túy Văn, Tuyết Xảo, đi chuẩn bị bữa tối.”

“Vâng.”

Túy Văn và Tuyết Xảo lên tiếng, sau đó tiếng bước chân ngày càng rời xa.

“Các người cũng đi xuống đi.” Thu Minh Nguyệt nói với nhóm Đông Tuyết, Hạ Đồng.

“Vâng.”

Sau khi hai người rời khỏi, Thu Minh Nguyệt một bên uể oải cầm sách lên, một bên hỏi Thu Minh Như.

“Nói đi, tìm tỹ có chuyện gì?”

Sắc mặt Thu Minh Như có chút khác hẳn, ấp úng nói: “Ngũ tỹ, đêm nay... muội... muội ngủ cùng tỹ được không?”

Thu Minh Nguyệt buông sách xuống: “Vì cái gì?”

“Muội...” Thu Minh Như cúi đầu, thần sắc ảm đạm

Thu Minh Nguyệt nhú mày: “Chuyện gì xảy ra?”

Thu Minh Như cắn môi, giọng nhỏ như muỗi.

“Hôm nay... là ngày giỗ của di nương muội.”

Thu Minh Nguyệt ngẩn ra. Hốc mắt Thu Minh Như đã muốn đỏ, đáy mắt ngấn nước.

Thu Minh Nguyệt cúi người, lau mặt cho nó.

“Đừng khóc, đều qua rồi.”

Thu Minh Như rút cuộc nhịn không được, nhào vào lòng Thu Minh Nguyệt, khóc nức lên.

“Ngũ tỹ, di nương bà... bà chết oan... bà chết oan... ô ô ô...”

Thu Minh Nguyệt ôm chặt nó, cúi đầu nói: “Đừng nói nữa.”

Thu Minh Như như tìm được nơi phát tiết, tiếp tục khóc.

“Bà vú nói, di nương là bị đại phu nhân hại chết... bà bị đại phu nhân giết chết...”

Thu Minh Nguyệt ôm chặt đầu nó, đôi mắt lạnh lẽo.

“Minh Như, muội nghe ta nói. Nếu muội muốn trả thù, hiện tại liền lau khô nước mắt.”

Thu Minh Như ngẩn ra, nâng hai mắt mông lung đắm lệ lên, nghi hoặc nhìn Thu Minh Nguyệt.

“Ngũ tỹ?”

Sắc mặt Thu Minh Nguyệt bình tĩnh, ánh mắt nhu hòa.

“Muội phải nhớ kỹ. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Thiện có thiện báo, ác có ác báo. Không phải không báo, mà là thời điểm chưa tới.” Hai tay nàng đề lên bả vai của Thu Minh Như, giọng nói như cũ không chút sợ hãi.

“Lúc muội còn hai bàn tay trắng, hãy quên đi nỗi đau cùng thù hận. Bởi vì, muội hiện tại không có tư cách hận, cũng không có lý do gì phải gánh vác thứ trách nhiệm gọi là báo thù.”

Những lời này không ngừng quẩn quanh trong không khí, quẩn quanh trong đầu Phượng Khuyên Li.

Dưới ánh trăng, thiếu niên ngồi một mình trên xe lăn, nhìn ngọn đèn dầu dần tắt nơi cửa sổ. Ở đó, lộ ra dáng người tinh tế của một nữ tử, mơ hồ còn hiện ra khuôn mặt kiên nghị. Ánh mắt hần mê mang trong khoảnh khắc, sau đó lại bị sương mù dày đặc che mất.

Bóng đêm như một tấm màn lớn, vắng vắng giọng cầu nguyện của thiếu nữ cùng ít sương khói đang lượn lờ.

“Di nương...” Thu Minh Như quỳ gối trước chậu than, trong tay ném vào ít tiền vàng mã. Hương khói ngập tràn bầu trời đêm. Thu Minh Nguyệt đứng phía sau, bình thần yên lặng. Nhìn cô bé đang cúi đầu khóc đến tê tâm liệt phế, nàng không ngăn cản, cũng không tiến lên an ủi, nhưng hai tay bên người đã nắm thật chặt.

Thế kiếp của đại lão gia mặc dù không nhiều, nhưng tốt xấu cũng có vài người. Vậy mà trừ bỏ đại phu nhân sinh được ba nữ nhi ra, thì trong đại phòng cư nhiên chỉ có hai nữ nhi khác là Thu Minh San và Thu Minh Như. Thu Minh Như lúc sinh ra thì Chân di nương cũng mất. Còn Thu Minh San, mẹ đẻ của Thu Minh San là Vân Di Nương từng hầu hạ bên người lão thái quân. Dưới ánh mắt của đại phu nhân lại sinh được một nữ nhi, còn bình an lớn lên, tự nhiên có vài phần thủ đoạn. Nàng có gặp Vân di nương vài lần, dung mạo không phải thật sự diễm lệ xinh đẹp. Ít nhất là sao với Nguyệt di nương và Ngọc di nương cùng lúc được ban cho Nhị lão gia và tam lão gia thì bà thua kém hơn nhiều. Bất quá, người phụ nữ kia im lặng dịu dàng, không màng tranh đấu, đối với Đại phu nhân cũng tôn kính, đi theo làm tùy tùng. Không thể không nói, bà ta thực thuông minh, hiểu được xu lợi tị hại.

Sài lang hồ báo trong Thu phủ thật sự rất nhiều, nàng sắp đi Bảo Hoa tự mấy ngày, không chắc là không xảy ra chuyện gì.

Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu, thấy ánh trăng đã muốn biến mất sau những tầng mây, lúc này mới nói:” Minh Như, trở về thôi.”

Thu Minh Như lau mắt, đứng lên, hốc mắt vẫn hồng hồng.

Thu Minh Nguyệt đi qua, đem áo choàng khoác lên người nó.

“Thời gian không còn sớm, về ngủ đi.”

“Vâng.”

Sau khi hai thân ảnh biến mất, Phụng Khuyết Li mới từ chỗ tối đi ra. Nhìn ít giấy tiền vàng mã trong chậu than, khói trắng lượn lờ tiềm nhiễm đôi mắt hắn.

“Thế tử” Lãnh Tu phía sau kêu lên một tiếng.

Phụng Khuyết Li cúi đầu, lúc lâu sau mới thì thào nói.

“Lãnh Tu, có lẽ nàng nói đúng. Ta không nên hận, ít nhất, hiện tại cũng không có tư cách.”

Mặt mày Lãnh Tu giật giật:” Thế tử....”

Phụng Khuyết Li cúi đầu nhìn hai chân mình, khóe miệng cười khổ.

“Nhiều năm như vậy cũng đã qua, còn sợ chờ nữa sao?”

Lãnh Tu không nói gì.

Bóng đêm như nước, ánh trăng như bạc, cùng gió lạnh thổi qua.

Đội Thu Minh Như ngủ xong. Thu Minh Nguyệt giúp nó đắp chăn, ánh mắt thương tiếc nhìn qua dung nhan nó, cúi đầu thờ dài. Bỗng nhiên, nàng rùng mình, quát:” Ai?”

Tiếng thở nhẹ của nam tử xuất hiện, giọng nói tựa như bất đắc dĩ, lại tựa như đang cười.

“Ngươi luôn nhạy bén như vậy.”

Thu Minh Nguyệt quay đầu, Phụng Khuyết Li đã xuất hiện trong phòng. Dưới ánh đèn mờ lung, thiếu niên mỹ lệ nhìn nàng tươi cười. Nàng theo bản năng quay đầu nhìn Thu Minh Như có tỉnh hay không, lại nghe thiếu niên nói:” Nàng bị ta điểm huyết ngủ rồi, sẽ không tỉnh đâu.”

Thu Minh Nguyệt ngẩng đầu, nhíu mi.

“Ngươi lại tới làm gì?” Nàng thực cảm thấy khó hiểu. Thiếu niên trước mặt cũng quá lớn mật đi. Nhiều lần xâm nhập khuê phòng của nàng mà không hề do dự, hẳn thật sự không sợ bị người phát hiện sao? Được rồi, cho dù nếu bị phát hiện thì hư hao danh tiết chính là mình, nhưng một thế tử vương phủ mà nhiều lời đồn đãi bên ngoài quá nhiều như hắn thì cũng không phải chuyện tốt. Ít nhất thì, ngôi vị thế tử này có thể dễ dàng bị người ta đoạt lấy.

Phụng Khuyết Li bộ dạng ngoan ngoãn nhìn nàng, ánh sáng nhợt nhạt dưới đáy mắt dần lan ra.

“Nghĩ kỹ chưa?”

“Cái gì?” Đối với vấn đề đột ngột của hắn, Thu Minh Nguyệt trong thời gian ngắn có chút không kịp phản ứng.

Phụng Khuyết Li mỉm môi nhìn nàng.

“Ngươi thật muốn gả cho Tiết Vũ Hoa sao?”

Thu Minh Nguyệt không nói gì, lúc này mới hiểu được ý hắn.

“Ai bảo ta muốn gả cho hắn?”

Mặt mày Phụng Khuyết Li buông lỏng.

“Vậy thì...”

Thu Minh Nguyệt có chút không kiên nhẫn:” Nam nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, chẳng lẽ ta cứ phải chọn một trong hai người các ngươi?”

Phụng Khuyết Li chìm mặt:” Ngươi muốn gả cho ai?”

Không biết có phải do ảo giác hay không. Minh Nguyệt cảm thấy, hân hạnh như tức giận. Nàng buồn cười nhìn thiếu niên có chút không tự nhiên trước mặt.

“Phượng Khuynh Li, chúng ta mới gặp nhau vài lần, ngươi sẽ cưới ta sao? Ngươi hiểu ta sao? Ngươi biết ta muốn gì sao? Ngươi dựa vào cái gì nói muốn cưới ta?”

Phượng Khuynh Li nhếch môi: “Ngươi muốn gì?”

Thu Minh Nguyệt cảm thấy, cùng cô nhân nói chuyện thật khó khăn, đặc biệt là với vị thế tử cao quý từ nhỏ này.

“Nếu vậy, ngươi thích ta sao? Hay là nói, ngươi yêu ta?”

“Ta...” Phượng Khuynh Li giống như bị làm khó, ánh mắt mê mang, bên tai hiện lên chút đỏ hồng.

“Nữ hài tử như ngươi sao lại lớn mặt như thế.” Nữ tử không phải đầu hay rút rè thẹn thùng sao, thậm chí nói với nam tử một câu cũng đỏ mặt xấu hổ mà. Cô gái trước mặt này hình như không biết ngượng ngùng. Bằng không đêm đó cũng sẽ không can đảm ném hân lên giường như vậy. Nghĩ tới cảnh tượng đêm đó, Phượng Khuynh Li không khỏi thất thần, giống như lại cảm nhận được sự tê dại khi chạm vào thân thể mềm mại kia, cùng với mùi hương thoang thoảng trên người nàng.

Thu Minh Nguyệt có chút buồn cười: “Ngươi lớn mặt thì có. Nửa đêm xâm nhập khuê phòng của nữ tử, mà không phải chỉ một hai lần nhỉ?”

Phượng Khuynh Li xấu hổ: “Ta...” Hân giống như hạ quyết tâm gì đó, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt e lệ nhưng kiên định.

“Ngươi gả cho ta, ta sẽ đối xử với ngươi thật tốt, chậm rãi tìm hiểu ngươi.” Nói xong, mặt hân đã đỏ bừng, mắt tỏa sáng, dung mạo còn mê người hơn ánh trăng ngoài kia.

Thu Minh Nguyệt sửng sốt. Mặc dù ở hiện đại thường xuyên có người tỏ lộ với nàng, lời nói và hành vi hơn thế này nhiều. Nhưng khi nghe thiếu niên này đỏ bừng mặt tỏ lộ với mình, ánh mắt trốn tránh rồi lại kiên định, trong trẻo mà cố chấp. Nàng không hiểu sao lại đỏ mặt, khẽ máng: “Hồ ngôn loạn ngữ. Ngươi—”

“Ta nói thật.” Phượng Khuynh Li nhìn nàng tức giận, vội vàng giải thích. Nhưng do chưa từng tiếp xúc với nữ tử, nên lúc này lại đỏ bừng mặt. Càng thêm không dám nhìn Thu Minh Nguyệt, cúi đầu nói: “Ta không nói bậy, ta là... là thật sự muốn kết hôn với ngươi.”

Con tức giận của Thu Minh Nguyệt trái lại tiêu tan, nhếch mày nhìn hân.

“Ngươi là thế tử vương phủ, ta là thứ nữ. Ngươi muốn để ta làm thiếp hay thông phòng?” Miệng nàng cười chế giễu.

“Đương nhiên không phải.” Phượng Khuynh Li đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt có chút giận dữ.

“Ta muốn dùng kiểu tám người nâng cưới ngươi làm thế tử. Ta cũng không nạp thiếp, không nâng thông phòng. Ngươi... Nàng có bằng lòng không?” Hân lúc đầu còn nói rất hùng hồn, càng về sau, dưới ánh mắt khác thường, khiếp sợ của Thu Minh Nguyệt, hân lại càng mất tự nhiên, giọng nói cũng nhỏ đi nhiều, nhưng vẫn kiên định. Đến cuối cùng, thậm chí còn có chút cẩn thận.

Thu Minh Nguyệt khó tin nhìn hân: “Ngươi có biết mình đang nói gì không?” Nam nhân thời đại này không phải đều tam thê tứ thiếp sao? Sao thiếu niên này lại khác biệt?

Phượng Khuynh Li vuốt ve ngọc ban chỉ trên ngón cái, không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

“Ta nói ta chỉ thú một mình nàng, nàng bằng lòng không?” Hân ngẩng đầu, chờ đợi nhìn nàng.

Thu Minh Nguyệt rốt cục xác nhận nàng vừa rồi không nghe nhầm.

“Vì sao lại muốn cưới ta? Ngươi là thế tử vương phủ, thân phận tôn quý, ngay cả thái hậu cũng yêu thương ngươi. Bằng thân phận của ngươi, tùy tiện cưới một tiểu thư khuê các thân phận cao quý đều dư sức. Vì sao lại muốn kết hôn với một thứ nữ không quyền không thế như ta chứ?”

Phượng Khuynh Li mím môi, cúi đầu nhìn chân mình.

Thu Minh Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, đáy mắt lộ lên tia giễu cợt.

“Ta giúp ngươi chữa khỏi chân đi.”

Nàng đột nhiên mở miệng. Nếu hân có một ngày đứng lên được thì không biết sẽ phong hoa tuyết đại như thế nào. Mà những nữ nhân từng khinh thường hân chỉ sợ cũng chạy theo như vịt đi. Phu quân có huyết thống vương phủ, lại mỹ lệ như vậy, thiên hạ có mấy nữ tử không thích chứ?

Phượng Khuynh Li ngạc nhiên ngẩng đầu, khi chạm tới đáy mắt trào phúng bi thương của nàng, trong lòng biết nàng đã hiểu lầm. Hân vội vàng giải thích.

“Ta cưới nàng không phải vì nàng có y thuật cao siêu, không phải vì để dựa vào nàng mà đứng lên được. Là bởi vì...” Bởi vì cái gì? Hân cũng không nói nên lời, có chút ảo não: “Ta chỉ muốn kết hôn với nàng.”

Thu Minh Nguyệt thăm than. Tư tưởng cổ đại bảo thủ, hôn nhân đều là vâng theo lời cha mẹ, nói sao nghe vậy. Người biết thoát khỏi hoàn cảnh như Phụng Khuyết Li cũng coi như đáng quý. Chính là, thiếu niên nhà giàu từ nhỏ đều không trải qua nhiều sóng gió, chỉ sợ không biết thế nào gọi là tình cảm tựa như biển, đã thế thì không thể thay đổi.

Nàng nhìn hắn, lẳng lặng cười, nụ cười kia đắm chìm vào năm tháng, phẳng phất như một khoảng không lạnh lẽo, cùng với sự thê lương.

“Không cần giải thích, ta hiểu.”

Phụng Khuyết Li ngừng một chút, lại nói:” Nàng...”

Thu Minh Nguyệt khẽ lắc đầu:” Người đi đi. Về sau đừng tới đây, đi đêm có ngày gặp ma.”

Phụng Khuyết Li cúi đầu im lặng. Thu Minh Nguyệt ngồi ở đầu giường cũng cúi đầu, không nhìn hắn.

Không khí yên tĩnh bao quanh hai người.

Thật lâu sau, hắn mới di chuyển xe lăn xoay người, không tiếng động rời đi.

Thu Minh Nguyệt không quay đầu, chỉ nghe được tiếng cửa sổ bị đóng một cái, sau đó, thân ảnh thiếu niên cùng mùi hương thơm ngát kia cũng tiên tán. Nàng cúi đầu vuốt khuôn mặt của Thu Minh Như, nở nụ cười giữa đêm lạnh.

Chỉ lấy một vợ? Có thể sao? Tại nơi nam nhân lấy chuyện tam thê tứ thiếp làm thứ để kiêu ngạo, tại xã hội nam tôn nữ ti, nam tử hoa tâm gọi là phong lưu này sao? Một thế tử vương phủ cao cao tại thượng, tương lai là Vĩnh thân vương, cả đời chỉ có một nữ nhân. Có thể sao? Có lẽ tâm thiếu niên kia như bàn thạch, mình như cỏ lưu ly. Nhưng mà cũng không biết được chuyện tương lai. Một cái Thu phủ đã tựa như nước sôi lửa bỏng, huống chi là Vương phủ? Từ xưa tới nay, dính tới hoàng thất đều là dính tới chính trị, dính tới chính trị cũng chính là cả đời đều không thể khống chế vận mệnh của mình.

Huống chi, nàng mới mười ba tuổi, cho dù sau này không thoát khỏi vận mệnh lập gia đình, nàng cũng không muốn đem chung thân của mình tùy tiện đồng ý cho bất luận kẻ nào.

Tương lai của một thứ nữ, nhỏ bé mà hèn mọn. Mà cái này là thứ nàng muốn sao?

Cười một chút, Thu Minh Nguyệt đứng dậy, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn bầu trời đầy sao, ý cười như mặt nước phẳng lặng.

Cứ như vậy đứng tới hừng đông.

Hôm sau, khi từ chỗ lão thái quân về, nàng lại đi tới Thâm viên. Xuân Hồng ra đón, dẫn nàng vào phòng.

“Di nương mấy ngày nay ngủ ngon không?” Thu Minh Nguyệt vừa đi vừa hỏi.

Xuân Hồng nói:” Di nương vài ngày trước nhiễm chút phong hàn, uống thuốc đã tốt hơn không ít.”

Thu Minh Nguyệt gật gù đầu, chợt nghe bên trong vang lên tiếng nói. Nàng hơi nhíu mày:” Ai tới?”

Sắc mặt Xuân Hồng có chút bối rối:” Là Lệ di nương.”

“Lệ di nương?” Thu Minh Nguyệt hí mắt “Thời gian gần đây Lệ di nương thường tới Thâm viên sao?”

Xuân Hồng gật đầu, bĩu môi nói:” Nô tỳ cảm thấy Lệ di nương kia không có ý tốt.”

Thu Minh Nguyệt đã gần đi vào, nghe vậy bèn hỏi:” Sao lại nói vậy?”

Xuân Hồng bĩu môi:” Mỗi lần Lệ di nương tới đều đúng lúc lão gia có ở Thâm Viên, lại ăn mặc trang điểm xinh đẹp, xum xoe trước mặt đại lão gia.” Nàng nói xong thì đẩy màn ra, nhỏ giọng nói với Thu Minh Nguyệt một câu.

“Nô tỳ khuyên di nương nhưng bà ấy không nghe. Tiểu thư cũng nên khuyên bảo bà, Lệ di nương là người của đại phu nhân, bà ta có thể có tâm tốt được sao?”

Thu Minh Nguyệt cười nhẹ không nói, Xuân Hồng quay đầu báo với bên trong:” Ngủ tiểu thư tới.”

Thanh âm nói chuyện dừng lại. Thu Minh Nguyệt đi vào, liền gặp Trầm thị đang ngồi trên tháp nữ nhân bằng gỗ tử đàn, đối diện là một phụ nhân mặt y phục hồng nhạt. Bà đang nói chuyện với Trầm di nương, trên mặt mang theo ý cười mềm mại. Thấy nàng đi tới, bà ta dừng một chút, lập tức đứng lên, cung kính phúc thân với Thu Minh Nguyệt.

“Thiếp thân thỉnh an ngũ tiểu thư.”

Trong đại gia tộc, dù là thứ nữ thì thân phận vẫn cao hơn thiếp thất. Nhưng nếu là lương thiếp thì ngoại lệ.

Thu Minh Nguyệt không phải lần đầu gặp Lệ di nương. Nữ tử này thật ra cũng rất mỹ mạo. Khó cho đại phu nhân, cư nhiên cam lòng đem nha hoàn xinh đẹp bên người biến thành tình địch của mình.

“Lệ di nương có lẽ.”

“Minh Nguyệt, con đã đến rồi?” Trầm thị nhìn thấy Thu Minh Nguyệt thì rất vui vẻ, vội vàng đứng lên, lại bị Thu Minh Nguyệt tiến lên ngăn lại.

“Thân thể còn chưa tốt, đừng đứng lên.”

Lệ di nương bên cạnh cười nói: “Ngũ tiểu thư thật hiếu thuận, ta thật hâm mộ tỷ tỷ có phúc khí.” Bà nói xong thì mặt mày cũng có chút âm đạm, dung nhan thất sắc.

Trong lòng Trầm thị biết bà ta đang nhớ tới vết thương lòng, nhân tiện nói: “Muội muội cũng đừng quá lo lắng, cơ hội luôn có mà.” Bà nói xong thì ánh mắt cũng âm đạm. Tuy rằng thời đại này nam nhân tam thê tứ thiếp là bình thường. Nhưng là nữ nhân, bề ngoài tuy rộng lượng, nhưng trong nội tâm ai không hy vọng trượng phu của mình đối với mình toàn tâm toàn ý? Trầm thị tuy rằng xuất thân là tiểu thư khuê các, thuở nhỏ đã bị giáo dục phải khoan dung rộng lượng, hiền lương thực đức, không tranh không妒. Nhưng mấy ngày nay, đại lão gia cơ hồ độc sủng mình bà. Hiện tại muốn bà nói với nữ nhân của trượng phu rằng nàng sẽ hoai thai đứa nhỏ của trượng phu, bà sao có thể không đau thương?

Thu Minh Nguyệt tự nhiên nhìn thấu tâm tư của Trầm thị. Nàng bất động thanh sắc, quay đầu cười với Lệ di nương.

“Thân mình di nương đã hồi phục, ít nhiều cũng nhờ Lệ di nương mấy ngày qua ân cần chăm sóc. Minh Nguyệt vô cùng cảm kích.”

Lệ di nương cuống quýt xua tay: “Ngũ tiểu thư đừng nói vậy.”

Thu Minh Nguyệt cười không nói, ngồi bên cạnh Trầm thị.

“Di nương, mấy ngày nữa con phải tới Bảo Hoa tự dâng hương cầu phúc.”

Trầm thị tự nhiên cũng biết việc hôm qua. Bà buồn bã cầm tay Thu Minh Nguyệt, liên tục dặn dò.

“Con chiếu cố mình cho tốt, chớ lo lắng tới ta.”

Thu Minh Nguyệt gật đầu: “Con biết rồi.”

Lệ di nương nhìn bọn họ bộ dạng mẫu tử tình thâm, cảm thấy mình là người ngoài cuộc. Bà cúi đầu, thần sắc âm đạm sờ sờ bụng mình.

Thu Minh Nguyệt liếc mắt nhìn động tác vô thức của bà. Nữ nhân có rộng lượng tới đâu cũng sẽ có lòng ganh tị. Lệ di nương này, chỉ mong bà ta sẽ biết điều một chút.

Chợt người thấy một mùi thơm thoang thoảng, nàng nhú mày.

“Di nương, người dùng hương gì vậy?”

“À...” Trầm thị vừa mở miệng đã bị Lệ di nương đánh gãy.

“Là ba tháng trước, thiếp thân ngủ không ngon. Lão thái quân ban cho an thần hương.” Bà cười cười, thần sắc nhu hòa.

“Trầm tỷ tỷ đã nhiều ngày ngủ không ngon, thiếp thân nghĩ hương này có lẽ sẽ có ích, liền cầm tới đây.”

Trầm thị tiếp lời: “Đúng vậy, sau khi dùng hương này, ta ngủ ngon hơn nhiều.” Bà rất cảm kích Lệ di nương.

Lệ di nương cười nói: “Tỷ tỷ dùng được là tốt rồi.”

Thu Minh Nguyệt nhìn màn khói trắng từ lư hương, mắt rũ xuống, cười nói với Trầm thị: “Sau này ngủ không ngon người uống canh an thần đi. Hương liệu dùng nhiều đối với thân thể nữ tử có hại, dùng ít một chút tốt hơn.” Nàng quay đầu nói với Lệ di nương: “Lệ di nương sắc mặt hơi xanh, ta nghĩ là do thiếu máu. Uống nhiều canh cá trích, bổ sung dinh dưỡng sẽ khôi phục lại tinh thần như xưa.”

Lệ di nương kinh ngạc: “Ngũ tiểu thư biết y lý?”

Thu Minh Nguyệt cười cười: “Ta không biết nhiều. Trước đây di nương cũng thiếu máu, đại phu nói phải uống nhiều canh bổ dưỡng cho nên mới lưu tâm vài phần thôi.”

“Thì ra là thế.” Lệ di nương gật đầu, cười cười.

“Được ngũ tiểu thư chỉ giáo, thiếp thân trở về sẽ thử một chút.”

Thu Minh Nguyệt nhìn bà một cái. Ánh mắt nàng dừng trên chuỗi hồng mã não trên tay bà.

“À, vòng mã não ngọc đỏ, là vật đại cát đó.”

Lệ di nương cúi đầu nhìn thoáng qua, ngẩng đầu cười nói: “Đây là phụ nhân tặng cho thiếp thân, thiếp thân đã mang mười năm rồi.”

“Ồ.” Thu Minh Nguyệt hiểu ra, trong mắt phượng xẹt qua tia khác thường.

“Lệ di nương thực thích dùng huân hương? Ngay cả trên người cũng có.”

Lệ di nương nói: “Nữ tử đều yêu thích hương liệu. Ta xưa nay không thích hương nồng, cho nên trong phòng chỉ dùng chút tuyết lê hương.”

Thu Minh Nguyệt gật đầu, nói: “Tuyết lê hương mùi vị tinh tế, đa phần nữ tử đều thích.”

Đôi mắt Lệ di nương sáng ngời: “Không nghĩ rằng ngũ tiểu thư cũng biết về hương liệu.”

Thu Minh Nguyệt cười cười: “Ta sao biết được mấy thứ này? Chẳng qua ngẫu nhiên nghe nha hoàn đề cập tới việc hương liệu của Thủy kính phòng rất đa dạng, đều là hàng tốt, rảnh rồi hỏi vài ba câu.” Nàng dừng một chút, lại nói: “Tuyết lê hương này tuy không bằng Thâm tuyết, nhưng kỳ lạ ở chỗ, có thể làm lòng người an bình. Khó trách Lệ di nương thích.”

“Ha ha ha, nếu ngũ tiểu thư thích thì bên chỗ thiếp còn một lọ...”

Thu Minh Nguyệt lắc đầu: “Ta xưa nay không dùng hương.” Nàng dừng một chút, nói: “Xài nhiều hương liệu không tốt cho thân thể, Lệ di nương vẫn nên dùng ít một chút.”

Mi mắt Lệ di nương chớp chớp, gật đầu.

“Đa tạ ngũ tiểu thư cho hay. Thiếp thân sẽ chú ý.”

Bà nhìn sắc trời, quay đầu cười nói: “Tỷ tỷ, thời gian không còn sớm. Muội về trước, mai trở lại thăm tỷ.”

Trầm thị đang muốn nói chuyện thì nghe giọng nói của Xuân Hồng vang lên.

“Lão gia, ngài đã tới?”

“Trầm di nương khỏe chưa?” Thanh âm ôn hòa của đại lão gia truyền đến. Cước bộ Lệ di nương dừng một chút, đáy mắt xẹt qua tia sáng.

“Đã tốt hơn rồi ạ.” Xuân Hồng vén màn, đại lão gia tiêu sái tiến vào, vừa vặn gặp phải Lệ di nương đang đi ra. Ông ngăn người.

“Sao nàng lại ở đây?”

Lệ di nương tối sầm mặt, quỳ gối nói: “Thiếp thân gặp qua lão gia.”

Đại lão gia phát tay, không để ý tới. Hai bước đi tới đề Trầm thị đang định hành lễ ngồi xuống, trong mắt chứa đầy ôn nhu.

“Thân thể không tốt thì không cần chú ý lễ tiết.”

Thân mình Lệ di nương cứng ngắc, tay cầm khăn nắm chặt, sắc mặt không hết thống khổ. Bà dùng thời gian mười năm cũng không đổi được chút dịu dàng của nam nhân kia, sao lòng bà có thể không tan nát cho được? Bà gian nan xoay người, thanh âm mang chút run rẩy.

“Thiếp, cáo lui.”

Đại lão gia căn bản không chú ý tới sự khác thường của bà. Còn thần nhiên phát tay, ừ một tiếng. Nhưng Thu Minh Nguyệt lại thấy sự đau đớn và hận ý trong mắt bà ta khi rời đi. Đôi tròng mắt kia, thanh lệ bức người, phong tình mềm mại. Mỗi đồ mọng căng bóng, thân hình hoàn mỹ. Nàng lúc này mới giật mình phát hiện, thì ra Lệ di nương cũng có ba phần tương tự Trầm thị. Nàng rũ mắt, thấy đại lão gia nhìn Trầm thị bằng ánh mắt say đắm, tựa như một trượng phu yêu mê tử, không tiếc cho nàng mọi sự yêu thương.

Năm đó, chẳng lẽ đại lão gia coi Lệ di nương là thể thân của Trầm thị, sủng ái mấy tháng?

Nếu lão gia đã sủng ái Lệ di nương, sao tới nay bà ấy vẫn không có con? Nàng nghĩ tới vòng tay cùng với mùi hương trên người Lệ di nương.

Hay là—

Trong lòng nàng cả kinh, quay đầu lại muốn nói gì đó. Thấy Trầm thị đối với đại lão gia đầy thẹn thùng, mặt mày hàm xuân, như một cô gái đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt. Làn nàng cứ như vậy nghẹn trong cổ họng.

“Cha, di nương, con về trước.”

Đại lão gia ngẩng đầu nhìn nàng, nghĩ tới việc hôm qua, trong mắt xẹt qua cái gì đó, rồi gật đầu.

“Ta nghe tổ mẫu con nói, mấy ngày nữa tỷ muội các con muốn đi chùa thắp hương cầu phúc?”

Thu Minh Nguyệt rũ mắt, nói:” Từ lúc quay về kinh, trong phủ cứ xảy ra chuyện xấu. Nhị thẩm nói có lẽ trong phủ lây dính vật dơ bẩn, cho nên...”

“Nói năng bậy bạ.” Sắc mặt đại lão gia chìm xuống, đánh gãy lời nói của Thu Minh Nguyệt.

Sắc mặt Trầm thị cả kinh. Bà tất nhiên biết vật dơ bẩn trong miệng nhị thẩm là chỉ ba mẹ con bà.

“Lão gia.”

Đại lão gia dịu sắc mặt:” Nàng cứ yên tâm dưỡng bệnh, chớ quan tâm chuyện khác.”

Ông dừng một chút, suy nghĩ rồi nói:” Mấy ngày trước ta đã bẩm lên hoàng thượng, cho phụ thân nàng phục hồi quan phục.”

Trầm thị ngạc nhiên:” Thật sao?”

Sắc mặt đại lão gia dịu dàng, nắm tay bà nói:” Đến lúc đó, ta sẽ thỉnh cầu mẫu thân cho nàng lên làm bình thiê.”

Thu Minh Nguyệt lúc này mới giương mắt nhìn đại lão gia. Thấy trong mắt ông kiên định, không hề có vẻ nói giỡn. Còn Trầm thị thì kinh ngạc, sau đó cảm động tới rơi nước mắt.

“Lão gia có tâm này, thiếp thân đã thỏa mãn rồi. Thiếp thân không có ý tranh giành với phu nhân.”

“Đừng nhắc tới bà ta.” Đại lão gia làm như cực kỳ chán ghét đại phu nhân, khẩu khí cũng lạnh lùng

“Ngày sau nếu bà ta khó dễ nàng, nàng không cần chịu đựng. Nàng yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ che chở cho nàng.”

Trầm thị chống lại ánh mắt đưa tình của đại lão gia, bắt giác đỏ mặt, xấu hổ muốn rút tay, giọng nhỏ như muỗi.

“Lão gia, Minh Nguyệt còn ở đây.”

Đại lão gia ngẩng ra, thấy Thu Minh Nguyệt che miệng, cố ý nén cười. Thấy ông nhìn qua, nàng ho khan hai tiếng, nói:” Cha, di nương, thời gian không còn sớm, Minh Nguyệt về trước.”

Đại lão gia lúc này mới giâm bớt xấu hổ, phát tay.

“Trở về đi.”

Thu Minh Nguyệt nhin cười ra tới cửa, mặt mày lúc này mới thả lỏng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Minh Châu chi thương, Minh Dung cầu giúp đỡ

Từ Thâm Viên đi ra, nàng lại tới Liên uyển. Nửa đường gặp Tiết Vũ Hoa trong rừng cây nhỏ, tựa hồ là hấn cố ý chờ nàng.

“Ngũ muội muội.” Tiết Vũ Hoa một thân y bào quý giá, khuôn mặt tuấn tú. Ánh mắt hấn nhìn Thu Minh Nguyệt nóng rực.

Thu Minh Nguyệt dừng cước bộ, nhìn ra bốn phía, thấy không có ai, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Thê tử có việc gì?”

Tiết Vũ Hoa muốn mở miệng, lại nhìn Hồng Ngạc bên người nàng.

“Ta có thể nói với ngũ muội muội vài câu không?”

Thu Minh Nguyệt nhú mày, Hồng Ngạc nhin không được nói.

“Thê tử, nam nữ có khác. Tiểu thư nhà ta còn chưa lấy chồng, tình ngay lý gian, lời đồn đãi khó nghe. Sao có thể làm vậy?” Nàng chắn trước mặt Thu

Minh Nguyệt, sắc mặt giận dữ.

Tiết Vũ Hoa cũng biết mình lỗ mắng, xấu hổ nói.

“Ngũ muội muội, muội đừng hiểu lầm, ta... ta không phải có ý đó, ta chỉ là...”

Thu Minh Nguyệt lạnh nhạt đáp: “Ta biết.”

Tiết Vũ Hoa ngẩn ra, thấy nàng một thân xinh đẹp, mặt mày bình thản, thanh lệ như tranh. Nàng cứ như vậy lẳng lẳng đứng trong gió, cả người xuất hiện một cỗ khí chất trầm tĩnh ôn nhã, khiến người ta không dời mắt được.

Trong khoảnh khắc, hần như si mê, chỉ cảm thấy quanh mình là một rừng xanh biếc, trăm hoa đua nở nhưng không hoa nào sánh bằng nàng.

Thu Minh Nguyệt nhũ mày càng sâu: “Ngươi muốn nói gì?”

“Ta...” Tiết Vũ Hoa do dự rồi nói: “Chuyện ngày ấy ta nói, ngũ muội muội đã suy nghĩ kỹ chưa?” Hần lòng đầy chờ mong nhìn Thu Minh Nguyệt, hy vọng nàng có thể đáp ứng mình.

Thu Minh Nguyệt nhũ mày, tự nhiên biết hần nói tới việc gì.

“Hong Ngạc nói đúng, nam nữ khác biệt, mong thể tử hành động cẩn thận một chút.”

Sắc mặt Tiết Vũ Hoa hơi tái, hiểu ý Thu Minh nguyệt. Nàng là muốn cự tuyệt mình. Mặt mày hần cố nén thống khổ: “Muội ghét ta?”

Thu Minh Nguyệt thân nhiên nói: “Thế tử quá lo lắng.”

Nắm tay Tiết Vũ Hoa lại buông ra: “Hôm qua, kỳ thật ta...”

Sắc mặt Thu Minh Nguyệt lạnh xuống: “Gia sự của Hầu phủ, ta vô can.” Không đề cập tới ngày hôm qua còn tốt, nhắc tới nàng liền nghĩ tới một phen tính kế của Tiết Vũ Hoa, khiến cho một nữ tử thiên tình với hần bị trượng đánh. Mày dài mắt sâu, môi mỏng mà vô tình. Nam tử như vậy, không phải là người thâm tình. Thủ đoạn tốt như vậy, chẳng những hôn sự bị phá hủy hơn phân nửa, lại còn loại được cơ sở ngầm của mẹ đẻ hần, Tiết quốc Hầu phu nhân an bài bên cạnh hần.

Còn có, chuyện hôm qua đã để lại cho Tiết quốc Hầu phu nhân một loại ảo giác, đó là chuyện bức tranh cùng mình và Thu Minh Châu chỉ là trùng hợp. Bà ta hiểu rõ con mình, đương nhiên biết Tiết Vũ Hoa không phải loại chủ nhân thích gây khó dễ. Có lẽ, chính mình nên cảm tạ hần, nếu không nàng còn phải suy nghĩ cách côi bỏ hiểm nguy. Nàng không biết việc hôm qua Tiết Vũ Hoa nhìn rõ mấy phần, nhưng một nam tử tâm tư thâm trầm như vậy, nàng thật sự không muốn cùng hần dính dáng nhiều. Huống chi, vào lúc chính mình là cánh chim không gió, không đáng vì một nam nhân mình không thích mà tranh chấp với đại phu nhân, liên lụy mẫu thân và đệ đệ.

Tiết Vũ Hoa đích xác biết tính toán của Thu Minh Nguyệt. Theo kế hoạch ban đầu của hần, không cần phải để Y Cầm xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ cần nói lý trước mặt mẫu thân sẽ giải quyết được. Chỉ là hôm qua, nàng lại mang Thu Minh Châu tới, hần liền biết nàng muốn từ bức họa kia làm cho Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan lộ nguyên hình. Nhưng mà, nếu nói vậy, mẫu thân khẳng định hoài nghi nàng. Hần rõ ràng thủ đoạn của mẫu thân, nếu mẫu thân thật sự ghi hận nàng, cuộc sống sau này của nàng sẽ rất gian khổ, thậm chí tánh mạng cũng gặp nguy hiểm. Tuy rằng phải để Y Cầm vạch tội Thu Minh Ngọc trộm cắp, côi tội cho Thu Minh Lan, nhưng cũng khá hơn việc nàng mỗi ngày sống dưới tính toán của mẫu thân và di mẫu.

Nhưng, giờ phút này, khi nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của nàng, hần cảm thấy đau lòng. Nàng là trách hần vô tình sao?

Thu Minh Nguyệt lãnh đạm, nâng bước muốn đi.

Tiết Vũ Hoa cúi đầu nói: “Y Cầm trên tay muội sẽ khiến muội gặp phiền toái, vẫn là giao cho ta đi.”

Hồng Ngạc cả kinh, Thu Minh Nguyệt quay đầu, cười lạnh.

“Ngươi quả nhiên biết.” Khó trách, hôm qua khi nàng trở về, Tiết Vũ Hoa thế nhưng không có nửa phần động tác. Thì ra, chính nàng tự cho là tính kế không chệ vào đâu được, không nghĩ rằng, nhất cử nhất động của mình đem sớm nằm trong tay hần. Thu Minh Nguyệt cảm thấy phẫn nộ, cảm giác bị người ta nhìn thấu khiến nàng cực kỳ chán ghét.

“Ngươi có thể nói cho mẫu thân ngươi biết. Ta nếu dám làm, sẽ không sợ có người biết.” Nàng chìm mặt, ngữ khí lạnh lẽo.

Tiết Vũ Hoa cười khổ: “Nếu ta muốn nói cho nương thì sẽ không dễ dàng để muội đi cứu Y Cầm rồi.”

Thu Minh Nguyệt nhũ mi: “Ta sẽ không đem nàng giao cho ngươi.”

Tiết Vũ Hoa có chút bất đắc dĩ: “Minh Nguyệt...”

“Câm miệng!” Thu Minh Nguyệt lạnh lùng đánh gãy lời hần, ánh mắt không còn kiên nhẫn.

“Tiết Vũ Hoa, chuyện của ta ngươi không cần quản, bằng không đừng trách ta không khách khí.” Đây là lần đầu tiên nàng dùng ngữ khí như vậy đối mặt

với Tiết Vũ Hoa.

Tiết Vũ Hoa sùng sốt, ánh mắt dần đau đớn.

“Muội.. thật chán ghét ta sao?”

Ánh mắt Thu Minh Nguyệt cũng thay đổi:” Đúng, ta ghét ngươi, ghét bộ dạng cao cao tại thượng của ngươi, ghét ngươi tự cho là đúng, đem tánh mạng người khác dẫm nát dưới chân. Các người là người hào môn quý tộc, cho tới giờ cũng không biết dân gian khó khăn. Trong mắt các người căn bản không có luân lý. Đối với các ngươi, chỉ có mệnh các ngươi là cao quý, mệnh người khác đều là cỏ cây dễ tiện.” Mặt nàng lạnh như băng, giọng sắc như kiếm.

“Ngươi dựa vào cái gì mà can thiệp chuyện riêng của ta? Dựa vào cái gì mà thao túng tương lai của ta? Ngươi không xứng!”

Ba chữ cuối cùng vô cùng hữu lực, đâm thẳng vào trái tim của Tiết Vũ Hoa Hoa, mặt hắn trắng bệch, thân mình run rẩy. Hồng Ngạc sớm chết đứng một bên, kinh ngạc nhìn Tiết Vũ Hoa thâm trầm, khiếp sợ con thịnh nộ của tiểu thư nhà mình.

“Thì ra, trong lòng muội, ta vốn không đáng giá một đồng sao?” Tiết Vũ Hoa như mất hết sức lực, ngữ khí bi ai, khó nén bi thương.

Thu Minh Nguyệt cảm thấy liếc hắn cũng tổn sức:” Giấy không thể gói được lửa. Nếu ngươi thật sự không then với lương tâm, cần gì phải vội tìm Y Cầm giết người diệt khẩu?” Nàng cười lạnh:” Mặc dù ngươi hôm nay giết Y Cầm, ngươi nghĩ ta sẽ không có biện pháp điều tra chân tướng sao? Ma Tước bay qua cũng còn bóng dáng. Tiết quốc Hầu phu nhân từng làm chuyện gì, chính bà ta hiểu rõ.”

Tiết Vũ Hoa cúi đầu:” Cho dù muội có biết thì sao chứ? Việc đã tới nước này, muội có thể thay đổi được gì? Tâm tư Y Cầm không thuần khiết, giữ lại nàng ta sớm hay muộn cũng mang lại tai vạ cho muội, vẫn là...”

“Đó là chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm” Thu Minh Nguyệt vung tay áo, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, phác thảo nên hình dáng lạnh lùng của nàng.

“Có bản lĩnh ngươi tự mình tìm đi. Tìm được thì tùy ngươi xử trí.”

“Muội biết rõ ta sẽ không...” Tiết Vũ Hoa cảm thấy sâu sắc vô lực. Hắn không rõ vì sao lúc đối mặt với mình, nàng lại luôn bén nhọn như vậy?

Thu Minh Nguyệt đã muốn đi về phía trước:” Hoặc là ngươi nói cho mẫu thân ngươi rằng, Y Cầm trong tay ta. Hoặc là ngươi coi như mình là kẻ cầm điếu. Bằng không, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.” Nàng nói xong liền mang theo Hồng Ngạc rời đi, không hề dừng lại.

Tiết Vũ Hoa đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng nàng xa dần, ánh mắt đau thương, thấp giọng tự nói.

“Minh Nguyệt, muội biết rõ ta sẽ không tổn thương muội, cần gì phải nói những lời ấy?”

Hắn bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt sắc như đao, đột ngột ngừng đầu.

“Ai?”

— Xoạt — Xoạt — Xoạt —

Lá cây bốn phía bỗng nhiên hóa thành lưỡi kiếm, nhất tề bay về phía hắn. Hắn cả kinh, lập tức phi thân, ồng tay áo vung lên, đem toàn bộ lá quét trở về.

“Ai? Đi ra đây!”

— lộc cộc — lộc cộc — lộc cộc —

Từ rừng cây, một nam tử đẹp đẽ ngồi trên xe lăn đi ra. Lần này, Lãnh Tu cũng không ở phía sau hắn. Hắn nhìn xuống Tiết Vũ Hoa, thần sắc lãnh mạc, đáy mắt mang theo sát khí.

Tiết Vũ Hoa nhìn thấy hắn cũng hơi kinh hãi, sau đó ôm quyền nói:” Thì ra là Vinh thân vương thế tử giá lâm, thất kính, thất kính.”

Phượng Khuyên Li nhìn hắn, giống như ánh mắt khi nãy của Thu Minh Nguyệt.

Tiết Vũ Hoa nhú mày, chợt nghe Phượng Khuyên Li lạnh lùng nói:” Về sau cách xa nàng một chút.”

Tiết Vũ Hoa nhú mày, có chút khó hiểu nhìn hắn.

“Vì sao?”

Phượng Khuyên Li không đổi sắc mặt:” Nàng không phải người ngươi có thể nghĩ tới.”

Ánh mắt Tiết Vũ Hoa chuyển lạnh:” Ta thật không biết, Vinh thân vương thế tử từ khi nào lại ngang ngược vô lý như vậy. Không lẽ người hoàng gia các người đều tranh đoạt như vậy sao?”

Mắt Phụng Khuyết Li nheo lại.

“Tiết thế tử chẳng những muốn tả ủng hữu bảo, chẳng lẽ còn nghĩ muốn ăn cả hai bên?” Hắn khẽ cười “Tiết thế tử cũng hơi quá tham lam đi. Ngươi phải biết, tham lam quá cuối cùng chỉ còn lại hai bàn tay trắng.” Ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, một sợi chỉ bạc đột nhiên nhanh chồm chớp bắn ra ngoài, mang theo sát ý.

Tiết Vũ Hoa vừa hồi phục tinh thần sau lời nói của hắn, lại vội vàng tránh đi, thần sắc ngưng trọng.

“Ngươi biết?” Vô luận thế nào hắn cũng không nghĩ tới, Phụng Khuyết Li cứ nhiên biết sự kiện kia.

Một kích qua đi, Phụng Khuyết Li cũng không tiếp tục tấn công nữa, chỉ thần nhiên nói: “Ngươi không cho được thứ nàng muốn. Vẫn nên dẹp phần tâm tư này đi.” Nói xong câu đó, hắn xoay người rời đi. Nữ nhân hắn coi trọng, sao có thể để người khác tùy ý đoạt đi?

Tiết Vũ Hoa vẫn đứng yên tại chỗ, quên việc Phụng Khuyết Li sao lại nhân thức Thu Minh Nguyệt, chỉ dừng lại ở câu nói kia, suy ngẫm thật lâu.

Sắc mặt Thu Minh Nguyệt âm trầm, ngay cả không khí xung quanh cũng lạnh theo. Hồng Ngạc trong lòng không khỏi có chút bồn chồn, vài lần muốn thử mở miệng, nhưng đều bị ánh mắt của nàng làm dừng lại. Một đường không nói chuyện, thẳng tới khi đi xuyên qua rừng trúc nhỏ, phía trước là Liên Uyển, Thu Minh Nguyệt mới mở miệng.

“Ngươi muốn nói gì?”

Hồng Ngạc ngẩng đầu, ấp úng nửa ngày không nói ra một câu.

“Nô tỳ...”

“Ngươi muốn hỏi quan hệ của ta và Tiết Vũ Hoa?” Là câu khẳng định, không phải câu nghi vấn.

“Nô tỳ không dám.” Hồng Ngạc vội vàng cúi đầu “Nô tỳ chỉ cảm thấy... cảm thấy thế tử đối với tiểu thư... hình như là...”

“Hình như cái gì?” Thu Minh Nguyệt lạnh lùng cười “Ngươi cũng biết là hắn thích ta?”

Sắc mặt Hồng Ngạc không được tự nhiên, là vì chữ “thích” Thu Minh Nguyệt nói ra. Tuy rằng biết tư tưởng của tiểu thư nhà mình không gượng ép như những khuê tú bình thường, nhưng ngay cả bây giờ không có ai xung quanh, khi nghe tiểu thư nói ra chữ này, nàng cũng có chút lúng túng.

“Nô tỳ thấy, biểu tình của thế tử vừa rồi tựa hồ rất đau lòng.”

Cước bộ Thu Minh Nguyệt ngừng một chút, quay đầu nhìn nàng. Hồng Ngạc bị ánh mắt kia nhìn tới chợt dạ, cúi đầu.

“Tiểu thư...”

Thu Minh Nguyệt nói: “Ngươi cảm thấy ta thật vô tình?”

Hồng Ngạc cuống quýt lác đầu: “Không phải...”

Thu Minh Nguyệt xoay người nhìn ánh chiều loang lổ trên đất, ánh mắt như lướt qua ngàn dặm xa xôi.

“Ta hiện giờ, không có tư cách nghĩ tới những thứ vốn không thuộc về ta.”

Hồng Ngạc chấn động “Tiểu thư?”

Thu Minh Nguyệt tiếp tục đi về phía trước, âm thanh lạnh lùng.

“Hào môn quý công tử, ngươi cảm thấy có thể có bao nhiêu phần thật tình? Ngươi mỗi ngày hầu hạ bên cạnh còn có thể đối xử vô tình như thế, ngươi không cho rằng hắn chỉ nhất thời cảm thấy ta mới mẻ sao?”

Hồng Ngạc không nói gì, Thu Minh Nguyệt lại tiếp tục: “Nếu ta ngay cả thứ duy nhất là tâm cũng không giữ được, thì thật sự, ta chỉ còn hai bàn tay trắng.”

Hồng Ngạc giật mình, ánh mắt toát ra sự đau lòng.

Thu Minh Nguyệt ngửa đầu, cười đến vân đạm phong khinh.

“Thứ ta muốn, thế giới này không ai có thể cho. Ha ha ha, có lẽ trong mắt người đời, ta là kẻ điên mất rồi.”

Hồng Ngạc nhìn không được, hỏi: “Thứ tiểu thư muốn là gì?”

“Nguyện chiếm được tâm một người, tới già không chia ly.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc không dám tin của Hồng Ngọc, Thu Minh Nguyệt đã muốn đi xa.

Ngày đó, dưới ánh chiều, mùi hoa tỏa bốn phía, bóng dáng tinh tế nhu nhược nhưng thẳng thắn như cây tùng của nàng, kiên định như bàn thạch.

Trong lùm cây, Phụng Khuyết Li kéo xe lăn đi ra, nhớ lại những gì nàng nói: "Nếu ta ngay cả thứ duy nhất là tâm cũng không giữ được, vậy ta thật sự chỉ còn hai bàn tay trắng mà thôi."

Thời điểm đó, sự trống rỗng và cô đơn trên mặt nàng xuất hiện, câu cuối cùng hạ xuống như một làn gió nhẹ văng chãi quanh quẩn thật lâu bên tai hắn.

Hắn cúi đầu, thì thào tự nói.

"Suốt đời suốt kiếp chỉ có một đôi sao?" Khóe miệng hắn gọi lên ý cười "Đó là thứ nàng muốn sao? Nếu ta có thể, nàng còn kiên trì không?"

Phía sau, Lãnh Tu ôm kiếm đứng đó.

"Thế tử, cần phải về"

Phụng Khuyết Li nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

"Ừ."

Thu Minh Nguyệt tay cầm chén trà bạch ngọc, trên mặt là ý cười nhàn nhạt.

"Tứ tỷ mỗi ngày đều thật nhàn nhã, chộc chết tiểu muội ta."

Thu Minh Châu bung một đĩa điểm tâm tới: "Ngũ muội nếu thích cũng có thể nhàn hạ mà." Nàng đặt điểm tâm lên bàn đá, cười nói.

Thu Minh Nguyệt nghiêng đầu nhìn nàng: "Muội cũng muốn, ài ~"

Thu Minh Châu nhin không được, cười nói: "Muội mới bảy nhiều tuổi mà cả ngày chỉ biết than thở, cẩn thận có nếp nhăn đấy."

Thu Minh Nguyệt lơ đãng, lấy tay chống cằm, cũng không nói lời nào, cứ vậy nhìn nàng.

Thu Minh Châu tươi cười: "Nhìn tỷ làm gì?"

Thu Minh Nguyệt nói: "Tứ tỷ, tỷ rốt cuộc sầu bao nhiêu? Vì sao càng ở chung với tỷ, muội càng thêm tò mò?"

Thu Minh Châu mặt đầy ý cười: "Lời này của ngũ muội là có ý gì? Tỷ tỷ ta nghe không hiểu?"

"Tứ tỷ, hiện giờ chỉ có hai chúng ta, tỷ còn muốn giả bộ bí hiểm sao?"

Thu Minh Nguyệt ngồi thẳng lên, nhìn nàng chăm chăm.

"Tứ tỷ, tỷ thu mua Hải Đường từ bao giờ? Hoặc là, Hải Đường ngay từ đầu đã là người của tỷ?" Nàng đã cẩn thận nghĩ tới, nha hoàn tên Hải Đường đột ngột xuất hiện kia có điểm quái dị. Tuy rằng, thoát nhìn có vẻ hợp tình hợp lý, bất quá, nàng có nghĩ thế nào cũng cảm thấy nha đầu kia là cố ý. Nha hoàn bình thường nếu thấy một đám chủ tử đang đứng, mặc dù hoảng hốt tới đâu thì cũng tìm đường khác mà đi. Dù có hỏi đến, thì cứ chỉ diên rờ của Thu Minh Trân cũng không giấu diếm được. Nói cách khác, mục đích của Hải Đường chính là, muốn tất cả mọi người, đặc biệt là Tiết quốc Hầu phu nhân biết chuyện này. Mục đích cuối cùng là, hủy diệt Thu Minh Trân.

Ngày ấy nàng chỉ nói với Thu Minh Châu một chút, không nghĩ tới nàng lại ra tay nhanh như vậy.

Động tác châm trà của Thu Minh Châu dừng một chút, rồi cười nói.

"Thật sự không gì có thể gạt ngũ muội." Nàng buông ấm trà, cũng không thừa nước đục thả câu, nói thẳng: "Đúng vậy, Hải đường là cơ sở ngầm ta cài vào chỗ nhị tỷ ba năm nay."

Ba năm trước? Thu Minh Nguyệt trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện gì.

"Ta chỉ tò mò là, tứ tỷ và nhị tỷ có thù hận gì?"

Ánh mắt Thu Minh Châu thâm thúy, khóe miệng vẫn nhàn nhạt ý cười.

"Không có gì, chỉ là tám năm trước, lúc di nương ta bị bệnh nặng, Nguyệt di nương từng mỗi ngày tới chăm sóc. Sau đó, bệnh của di nương ta ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng nhắm mắt xuôi tay."

Thu Minh Nguyệt chấn động, biểu tình của Thu Minh Châu vẫn như cũ, ngay cả ánh mắt cũng đều bình tĩnh như nước.

“Lúc tỷ giúp di nương sửa sang lại di vật, vô tình phát hiện trong túi hương bà đeo có thứ không sạch sẽ. Trên đó còn có mùi son phấn nhị tỷ từng dùng.”

Hồ hấp của Thu Minh Nguyệt bị kiềm hãm, đột nhiên nhớ tới lần Thu Minh Như ôm chầm nàng, nói rằng di nương của nó bị đại phu nhân hại chết, khóc tới tê tâm liệt phế. Nàng giống như nhìn thấy hình ảnh một cô bé chín tuổi cô đơn quỳ gối trên đất, yên lặng đốt vàng mã cho mẹ ruột mình. Cùng Thu Minh Châu hiện tại cùng trải qua nỗi đau như nhau, nhưng bộ dạng lại hoàn toàn tương phản.

Nàng nhìn, tay nắm chén trà hơi siết chặt.

Trong đại gia tộc có bao nhiêu dơ bẩn, nàng đương nhiên rõ ràng. Nàng có thứ gọi là di nương chế bệnh? Có thì chẳng qua là cái cớ chủ mẫu dùng để che dấu âm mưu ngoan độc mà thôi. Nàng từng nghĩ tới tính nhẫn nại của Thu Minh Châu là do bị nhị phu nhân áp bách. Không nghĩ rằng, tạo nên sự lạnh lùng của nàng không phải do mẹ cả, mà là vị Nguyệt di nương khéo léo kia. Đột nhiên, nàng nhớ tới, Văn di nương và Lệ di nương hình như cũng tựa như vậy.

Hai người đó, liệu có thật sự đơn giản?

Trầm mặc một hồi, Thu Minh Châu thần nhiên cười khẽ nói.

“Nhị tỷ gặp phải việc này, mẫu thân có lẽ đã bắt đầu tính toán tương lai cho nhị tỷ. Phụ thân hôm qua cũng đã bắt đầu vắn vẻ Nguyệt di nương. Cứ như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, phụ thân sẽ không có tâm tư nâng bà ta lên làm bình thê.

Nàng khẽ cười, nhưng Thu Minh Nguyệt nhìn thấy nước mắt trong khóe mắt nàng, tựa như áp lực nhiều năm giờ khắc này mới bộc lộ.

Thu Minh Nguyệt rừ mi mắt, cúi đầu nói:” Tứ tỷ, muốn khóc thì khóc đi.”

Thu Minh Châu nhắm mắt lại, lúc lâu sau lại mở lên. Lệ ở đáy mắt đã mất, chỉ còn lại tiếng cười yếu ớt.

“Hậu viện hào trạch, chỉ có thể đổ máu, không thể rơi lệ.”

Cả người Thu Minh Nguyệt chấn động. Phải trải qua nỗi đau tới cỡ nào mới khiến cho một cô gái chỉ mới mười bốn tuổi lại có tâm hồn già cỗi như thế? Những tháng ngày sau này, ai có thể giúp nàng xoa dịu vết sẹo đây?

Bỗng nhiên nghĩ tới ánh mắt kỳ lạ của Thu Minh Châu khi nhìn thấy người kia.

“Tứ tỷ.”

“Ừ?” Thu Minh Châu quay đầu “Sao?”

Thu Minh Nguyệt nghĩ nghĩ, vẫn quyết định hỏi ra miệng.

“Tỷ đối với Tiết thế tử...”

Nàng chỉ nói nửa câu, Thu Minh Châu liền hiểu ý. Nàng khẽ cười:” Đây chẳng qua là mơ mộng vô căn cứ mà thôi, ta biết.”

Thu Minh Nguyệt lại kinh ngạc, trong mắt xuất hiện chút đau lòng cùng áy náy.

“Tứ tỷ, tỷ...”

Thu Minh Châu cười hiểu rõ

“Nam tử như hấn, nhìn thì phong lưu đa tình, lại là kẻ vô tình nhất. Đối với ta mà nói, không phải là lương nhân.”

Thu Minh Nguyệt im lặng, chưa từng nghĩ rằng Thu Minh Châu lại hiểu thấu như vậy. Phần lý trí cùng lãnh huyết này, khiến nàng thán phục.

“Bất quá, nếu một ngày có thể gặp người hấn ái mộ, nhất định sẽ trân trọng nàng, che chở nàng cả đời.”

Thu Minh Nguyệt chớp mắt, ngẩng đầu nhìn nàng.

“Tứ tỷ sao lại khẳng định như vậy?”

Thu Minh Châu cười khẽ:” Có câu, kẻ đa tình nhất là người si tình nhất.” Tay nàng đưa chén trà lên môi, mắt nhìn xuống nước trà xanh biếc trong chén.

“Quanh quẩn trong trăm hoa, chỉ vì không tìm được đóa hoa giải ngữ kia.”

“Tứ tỷ xem ra rất hiểu hấn.”

Thu Minh Châu chớp mắt, lát sau nói.

“Thật sao?” Nàng nhìn lá sen trôi trên hồ nước, tựa như một cô gái mỹ lệ đang nhảy múa.

“Có lẽ vậy.” Mắt nàng lóe sáng trong chén trà, thanh âm ní non.

“Cũng không biết, người như hấn, cuối cùng sẽ thích dạng nữ tử như thế nào? Nếu thực sự có nữ tử như vậy...” Nàng hạ mi mắt, giọng nói vừa hâm mộ vừa phiền muộn, lại bình tĩnh vô cùng.

“Nàng là hạnh phúc cỡ nào chứ?”

Thu Minh Nguyệt ngạc nhiên. Thu Minh Châu đã thích Tiết Vũ Hoa tới vậy sao? Đôi mi dài hạ xuống che đi đôi mắt phượng chứa đầy phức tạp.,

Nhớ tới những lời Tiết Vũ Hoa đã nói với nàng...

Ánh mắt nàng trầm xuống, tựa như đã kéo dài qua bao nhiêu năm tháng, không thể kéo ra.

“Tứ tỷ, có vài thứ không thể chạm tới. Bởi vì một khi tới gần thì sẽ mất đi. Có lẽ sẽ khiến ta hối tiếc cả đời.”

Thu Minh Châu sững sờ, trong mắt như có gì đó thoắt qua rất nhanh.

“Thật sao?” Nàng nhếch môi, cười thật trong trẻo “Di nương của tỷ cũng từng nói như vậy.”

Sắc mặt Thu Minh Nguyệt lạnh lùng như trăng. “Đó là vì bà ấy hiểu được thế giới này có bao nhiêu tàn nhẫn, bao nhiêu dơ bẩn. Nhân sinh là cỡ nào bất đắc dĩ.” Ánh mắt nàng tràn đầy mỉa mai.

“Đôi với nhiều người, có thể đó từng là mộng đẹp nhiều năm, nhưng tới khi phồn hoa tan mất, mới biết là ác mộng cả đời.”

Thân thể Thu Minh Châu cứng lại, sắc mặt trắng bệch. Nàng cố gắng nờ nụ cười dịu dàng.

“Có lẽ vậy.”

Bưng chén trà lên, thẳng tới khi nước trà đã lạnh, nàng rót cuộc cũng không còn hứng trí hưởng thức nữa.

Thu Minh Nguyệt hít sâu một hơi, mở miệng nói.

“Tứ tỷ.”

“Ừ?” Thu Minh Châu giương mắt, vẫn còn mê mang hỏi.

“Sao?”

Lời Thu Minh Nguyệt cứ thế nghẹn lại trong cổ.

“Không có gì, trễ rồi, muối về đây.”

“Ừ.” Thu Minh Châu gật đầu, quay đầu hô một tiếng.

”Hương Thảo, tiễn ngũ muội.” Nếu là trước đây, nàng nhất định sẽ tự mình tiễn khách.

Bất quá, hôm nay nàng lại phân phó nha hoàn, có thể thấy được, tâm tình của nàng hiện tại rất phức tạp.

Thu Minh Nguyệt nhìn sâu nàng một cái, lúc xoay người đi, Thu Minh Châu sau lưng nàng nói một câu.

“Kỳ thật ta rất ngạc nhiên, ngũ muội làm cách nào có thể khiến nhị tỷ nổi điên trước mặt mọi người, lại như thế nào nhanh chóng khôi phục bình thường.” Giọng nàng rất nhỏ, nhỏ tới nỗi gần như thì thầm tự nói.

Thu Minh Nguyệt dừng bước, quay đầu lại, thấy nàng ấy vẫn ngồi như cũ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chén trà, tựa hồ không phải thật sự muốn biết đáp án.

Nàng nheo mắt, thân nhiên nói một câu.

“Ma, ở trong lòng.”

Mi mắt Thu Minh Châu run lên. Lúc này, Thu Minh Nguyệt cũng xoay người rời đi. Khi rời khỏi Liên uyển, Thu Minh Nguyệt nói với Hương Thảo.

“Trước khi đi Bảo Hoa tự, người phải chiếu cố tứ tỷ nhiều hơn. Nếu có việc gì thì đến Tuyết Nguyệt các tìm ra, nhớ kỹ chưa?”

Hương Thảo không hiểu lắm, chỉ gật đầu thuận theo.

“Vâng.”

Trong lòng Thu Minh Nguyệt an tâm một chút. “Ngươi vào đi, mấy ngày nay là thời kì mẫn nhay cảm, ngươi phải giúp tứ tỷ coi chừng vài nha hoàn mới tới kia, ngàn vạn lần đừng để họ gây nhiễu loạn cái gì. Tổ mẫu sợ là sẽ không vui.”

“Vâng, nô tỳ hiểu.” Trong lòng Hương Thảo được trấn an. Tiểu thư nhà mình rốt cục không phải chỉ có một mình trong Thu phủ.

Còn chưa bước khỏi Tây Uyển, nàng đã đụng phải Thu Minh Dung và nha hoàn của nàng ta ở cửa.

Thu Minh Nguyệt đi lên hỏi: “Thất muội, muội tới đây làm gì?”

Nghe được giọng nói, Thu Minh Dung vui sướng ngẩng đầu, sắc mặt cầu xin.

“Ngũ tỷ, xin tỷ, cứu Ngọc di nương đi. Bà bệnh ngày càng nghiêm trọng, thuốc đại phu đưa bà cũng có uống, nhưng không chút nào khỏi sắc, ngược lại chuyển biến ngày càng xấu.” Nàng nói xong thì đôi mắt đã tràn đầy nước, thần dung tiêu tụy, tóc tai rối bù, quần áo cũng không còn gọn gàng xinh đẹp như trước. Xem ra, chuyện lần trước để tam phu nhân bắt được nhược điểm của nàng, cùng quan hệ căng thẳng của nàng và Thu Minh Ngọc đã khiến tam phu nhân rốt cuộc không còn có kị cái gì, đem mẹ con nàng hung hăng chèn ép.

Trong cao môn hậu viện, tiết mục mỗi ngày đều có không phải chính là chính thất và tiểu thiếp tranh thủ tình cảm sao?

“Ngọc di nương bị bệnh thì có phủ y khám, ta không phải đại phu, muội câu ta có ích gì?”

Thu Minh Dung bắt lấy tay nàng: “Tỷ có thể, ngũ tỷ, ta xin tỷ. Tỷ giúp ta đi, hiện tại chỉ có tỷ có thể giúp ta.” Thu Minh Dung rất cao ngạo, vốn không đem thứ nữ để vào mắt. Nhưng từ khi bị Thu Minh Nguyệt tính kế, địa vị của nàng bị tụt dốc không phanh. Hiện giờ nàng đã chật vật không chịu nổi, chỉ phải cầu đến Thu Minh Nguyệt.

Ánh mắt Thu Minh Nguyệt lạnh nhạt: “Tam thẩm không phải có mời phủ y cho bà sao?”

Ánh mắt Thu Minh Dung tràn đầy hận thù: “Mẫu thân nói, phủ y đều chỉ xem bệnh cho chủ tử trong phủ. Di nương chỉ là một tiểu thiếp, không phải chủ tử.”

Trong mắt Thu Minh Nguyệt hiện lên ý cười. Tiểu thiếp sao? Nhìn xem, nhu nhược như tam phu nhân cũng có thời điểm khí thế như vậy.

“Ngũ tỷ...” Thu Minh Dung lấp bắp nhìn nàng.

Thu Minh Nguyệt ngoái đầu nhìn lại, môi đỏ khẽ mở.

“Hiện giờ nhị thẩm và mẫu thân đang chương quản việc bếp núc, muội vì sao không tìm nhị thẩm đi. Tìm ta cũng vô dụng.”

Nhị phu nhân cao ngạo lạnh lùng, cùng tam phòng gần như không lui tới, lại khinh thường tam phu nhân yếu đuối, sao có thể giúp đỡ Thu Minh Dung? Thu Minh Dung tự nhiên cũng biết đạo lý này. Cho nên, nàng mới không tự rước lấy nhục, đi vòng tới van cầu Thu Minh Nguyệt.

“Ngũ tỷ, hiện tại chỉ có tỷ mới có thể giúp di nương...”

Đôi mắt Thu Minh Nguyệt khẽ chuyển: “Thất muội hay là đi tìm tổ mẫu đi. Nói thế nào thì, Ngọc di nương cũng từng hầu hạ bên cạnh lão thái quân, tổ mẫu vẫn rất thương bà. Nếu biết Ngọc di nương bệnh nặng như vậy, chắc chắn sẽ giúp.”

Trong mắt Thu Minh Dung càng nổi lên hận ý, nha hoàn Hàm Đan bên cạnh nàng vội nói: “Ngũ tiểu thư, van cầu người cứu Ngọc di nương đi. Phu nhân lấy lý do di nương bệnh nặng, cần người chăm sóc, đem tiểu thư nhốt trong Bích Tùng uyển. Hôm nay thừa dịp nha hoàn trông coi không chú ý, chúng ta mới chạy ra được.”

Ánh mắt Thu Minh Nguyệt nheo lại, ý cười càng sâu.

“Bên người Ngọc di nương không lẽ cả một nha hoàn cũng không có sao?”

Thu Minh Dung gât gao cắn môi, Hàm Đan vội vàng giải thích.

“Ngũ tiểu thư...”

“Hàm Đan.” Thu Minh Dung hô một tiếng, đã muốn khôi phục bình tĩnh. Nàng hít sâu một hơi, cố gắng làm mình tỉnh táo lại.

“Ngũ tỷ muốn biết cái gì?” Nàng không ngốc, tự nhiên biết Thu Minh Nguyệt cố ý nói sang chuyện khác là có mục đích, đơn giản là muốn chiếm chút ưu đãi đây mà. Miệng nàng cười trào phúng, không biết là cười mình hay ai khác.

Quả nhiên, cùng người thông minh nói chuyện không uổng vỡ mồm.

Thu Minh Nguyệt mỉm môi cười nhạt: “Thất muội hình như cảm thấy hứng thú với gia sự của Tiết quốc Hầu phủ? Ngay cả hành tung của thế tử cũng biết

thật rõ. Phần tâm tư tỉ mỉ này, khiến ta thật bội phục.”

Sắc mặt Thu Minh Dung trắng bệch, nhất là khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Thu Minh Nguyệt, tron mắt lại hàm chứa lãnh ý. Nàng kích động.

“Ngũ... ngũ tỷ... Tỷ đang nói gì? Mọi muội ta không hiểu?”

“Không hiểu sao?” Thu Minh Nguyệt ý cười không đổi, nhưng ánh mắt lại lạnh xuống.

“Thất muội không phải nói Ngọc di nương bệnh rất nặng sao, Thất muội không ở trước giường hầu hạ chăm sóc, lại ở lại đây làm chi. Ngọc di nương tính lại nếu không thấy muội, sợ là sẽ rất thương tâm. Tỷ tỷ ta mặc dù không hiểu y thuật, nhưng cũng biết rằng, người bệnh lâu không nên quá kích động, nếu không thì càng nghiêm trọng. Tổ mẫu nếu biết, cũng sẽ trách muội bất hiếu đó.” Thu Minh Nguyệt chậm rãi nói, sau đó quả quyết xoay nười muốn đi.

“Ngũ tỷ” Thu Minh Dung bùm một tiếng quỳ trên đất, nắm lấy váy nàng, khóc ròng nói: “Ngũ tỷ, muội sai rồi, về sau không dám nữa, cầu người cứu Ngọc di nương.” Nàng là sợ thật sự. Nàng không ngờ, nhất cử nhất động của mình đều bị Thu Minh Nguyệt nắm trong tay.

Thu Minh Nguyệt hơi nghiêng người, thần sắc lạnh lùng, không nói lời nào.

Thu Minh Dung cắn răng, nước mắt chảy xuống.

“Đúng vậy, bên cạnh lục tỷ có người của muội, muội...”

Thu Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng “Giỏi thật, học được cách châm ngòi ly gián.”

Thu Minh Lan dù muốn cùng Thu Minh Ngọc tranh đoạt hôn sự này, cũng không tới mức hãm hại tỷ tỷ ruột của mình, khiến nàng sượng mặt trước mặt mọi người. Huống hồ, Thu Minh Lan vốn thông minh, coi thủ đoạn của nàng ta, một Thu Minh Ngọc không đáng làm tới. Như vậy, chuyện ngày đó còn cách giải thích khác, Thu Minh Lan tất nhiên đã bị người ta châm ngòi, mà người này, chỉ có thể là Thu Minh Dung.

Nàng vung tay áo, mặt mày uy nghiêm.

“Tổ mẫu rất không thích tỷ muội trong phủ nghi kỵ lẫn nhau. Muội lại công nhiên ly gián tam tỷ và lục muội. Muội cho là việc muội làm không ai biết sao? Muội có biết lần này muội làm như vậy, nếu bị người khác phát hiện thì sẽ có hậu quả thế nào không?” Mắt phượng của nàng lạnh xuống, mắng một tiếng.

“Ngu xuẩn.”

Thu Minh Dung mặt ngày càng trắng, Hàm Đan quỳ bên cạnh cũng nhìn không được vì chủ tử nhà mình cãi lại.

“Ngũ tiểu thư, tiểu thư nhà chúng ta làm vậy cũng là muốn giúp người...”

“Câm mồm.” Thu Minh Dung quay lại, lạnh lùng mắng. Hàm Đan lập tức ngậm miệng, thần sắc vẫn chứa vài phần lên án đối với Thu Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt cười lạnh: “Trong mắt không có trên dưới, khó trách nười làm việc không hề cố kỵ như vậy.”

Thu Minh Dung run rẩy, quay đầu không chút do dự cho Hàm Đan một cái tát.

‘Bốp’ một tiếng, âm thanh thanh thúy lọt vào tai, cùng với giọng nói giận dữ của Thu Minh Dung.

“Đồ vô liên sỉ, quên thân phận của mình. Chủ tử nói chuyện, ngươi dám chen miệng sao? Trở về tự mình đi lĩnh một gậy đi.”

Hàm Đan tái nhợt, bùm mặt, khó tin nhìn Thu Minh Dung.

“Tiểu thư?”

“Im miệng.” Thu Minh Dung lại gầm lên một tiếng, ánh mắt tức giận. Hàm Đan run rẩy, cúi đầu, không nói lời nào.

Thu Minh Nguyệt vẫn hờ hững nhìn, lúc này mới thần nhiên mở miệng.

“Muội đã thương nàng ta, nếu tam thẩm hỏi đến, muội phải giải thích thế nào đây?”

Đôi mắt Thu Minh Dung sáng ngời, biết rằng Thu Minh Nguyệt đã không còn kiên trì, thuận theo nói: “Tay chân nàng vụng về, làm đổ được của di nương, vốn nên phạt nặng, nhưng niệm tình nàng theo muội đã nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, cho nên phạt nhẹ, khiến nàng nhớ kỹ giáo huấn, không dám tái phạm.”

Sắc mặt Thu Minh Nguyệt nhu hòa một chút, tùy tay hái một chiếc lá xanh xuống.

“Thất muội tính kế lần này thật ra cũng rất tốt, biết dùng kế phản gián.”

Thu Minh Dung cúi đầu, trầm ngâm trong chốc lát, thanh âm trầm thấp, khoe miệng trào phúng.

”Đều do tiện nhân kia, uống công muội tín nhiệm nàng ta, nàng ta dám phản bội muội. Hừ! Thu Minh Lan tự cho là thông minh tuyệt đỉnh, muội há có thể thua kém nàng. Cho nên, muội bảo tâm phúc nói cho nàng ta rằng, Tiết quốc Hầu phu nhân đã muốn âm thầm cùng đại phu nhận định ra hôn sự của Tiết quốc Hầu thế tử và Thu Minh Ngọc, lại có thư tay của Tiết Vũ Hoa, nàng ta sao có thể không tin? Nếu nàng ta tín nhiệm con tiện nhân kia như vậy, muội vì sao không lợi dụng cho tốt? Đợi nàng phát hiện mình đã trúng kế, tự nhiên sẽ thu thu thập đưa nha hoàn phản chủ kia, muội hoàn toàn rảnh rồi, có sao không làm?”

Bên môi Thu Minh Nguyệt tràn đầy ý cười, tự mình đỡ nàng ta dậy, vỗ vỗ tay nàng, cười hiền lành.

“Thất muội quả nhiên nhanh nhạy.”

Thu Minh Dung cúi đầu, không dám kiêu ngạo trước mặt Thu Minh Nguyệt.

“Ngũ tỷ khen ngợi, Minh Dung hổ thẹn.”

Thu Minh Nguyệt ánh mắt an tĩnh như nước:” Nhớ kỹ, ta không dùng người vô dụng. Muội muốn ở cái nhà này sống cho tốt thì mỗi bước đi đều phải suy nghĩ chu toàn.” Những lời này là tha thứ cho nàng, đồng thời cũng là cảnh cáo.

Thu Minh Dung cúi đầu đáp:” Vâng, về sau muội không dám lỗ mãng nữa.”

Thu Minh Nguyệt nhìn về phương xa:” Lần này nếu không phải nhị tỷ nổi điên phân tán tâm mắt mọi người, chỉ sợ muội khó có thể thoát thân.”

Thu Minh Dung run lên. Lúc trước nàng tính kế, tự cho là an bài tới thiên ý vô phùng, lợi dụng lòng ganh tỵ của Thu Minh Lan đối với Thu Minh Ngọc, khiến hai người họ trước mặt lão thái quân và Tiết quốc Hầu phu nhân xấu mặt. Bọn họ mất mặt, chẳng những không thể vào phủ Tiết quốc Hầu, thậm chí ngày sau cũng khó gặp người. Thời điểm đó, nàng muốn trả thù những kẻ đã phản bội mình. Nhưng nàng không nghĩ rằng, nếu chuyện ngày đó nháo lộn, không chỉ Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan bị hủy danh dự, mà toàn bộ tiểu thư chưa xuất giá trong Thu phủ, đương nhiên có cả nàng, cũng bị vạ lây. Nếu không có Hải Đường đột nhiên tới va vào nàng ta, nàng thật không biết chuyện kia sẽ đi tới đâu.

Hiện giờ nghĩ lại, nàng không khỏi lạnh sống lưng, cả trán cũng đổ mồ hôi.

“Ngũ tỷ...”

Thu Minh Nguyệt trong lòng tán thưởng. Tốt quá, nàng không nhìn nhầm người, Thu Minh Dung quả thật thông minh.

“Biết giáo huấn là tốt rồi, ngày sau đừng làm việc lỗ mãng nữa, biết chưa?”

Thu Minh Dung lúc này sao còn dám phản bác, cúi đầu nói.

“Vâng, sau này ngũ tỷ phân phó thế nào, muội liền làm như vậy.”

Thu Minh Nguyệt lại nói:” Còn có Văn Phong kia, người đã có hai lòng, sớm tìm cơ đuổi đi. Muội cho là lục muội rất ngốc sao? Lâu ngày, nàng ta sớm muộn cũng phát giác, đến lúc đó, muội mất nhiều hơn được. Về phần nha hoàn tuyền được lần trước, ai có thể dùng, ai không thể, ta nghĩ, không cần ta phải dạy cho muội.”

Thu Minh Dung thẳng lưng nói:” Tạ ơn ngũ tỷ chỉ điểm, muội nhớ kỹ.”

“Ừ.” Thu Minh Nguyệt gật đầu:” Đi thôi, muội không phải nói Ngọc di nương bệnh thật sự nghiêm trọng sao?”

Thu Minh Dung vui mừng vô cùng:” Vâng, di nương nhất định rất muốn gặp Ngũ tỷ.”

Thẳng đến khi bọn họ rời đi, Tiết Vũ Hoa mới từ chỗ tối đi ra. Nhìn bóng dáng Thu Minh Nguyệt dần biến mất, mặt mày âm ỉ mang theo đau đớn.

“Thì ra, nàng đã sống gian khổ như thế sao? Khó trách, nàng không tín nhiệm bất luận kẻ nào.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Bản đồ bảo tàng, Ngọc di nương qua đời

Bích Tùng uyển từng là sân viện hoa lệ nhất Bắc uyển, so với viện của chủ mẫu còn tinh xảo lộng lẫy hơn, tất cả là vì tam lão gia rất sùng ái Ngọc di nương. Nhưng lúc này, viện lại rất âm ỉ. Phòng ốc tuy vẫn hoa lệ như cũ nhưng lại thiếu sức sống, các cây tùng bách bốn phía vẫn nở rộ, nhưng tựa

như thiếu mất linh hồn. Ngay cả hậu viện khi xưa một vườn hoa thơm ngát thì giờ phút này cũng mất đi nhan sắc, phảng phất như xuân đi thu đến, hoa rơi nước chảy, tựa như hồng nhan khi đã già thì không thể quay lại nữa.

Thu Minh Nguyệt nhìn Thu Minh Dung bình tĩnh bên cạnh. Thật khó tưởng tượng được rằng, đây từng là vị đại tiểu thư kiêu ngạo ngày xưa. Hiện tại trong phòng chỉ có thể xưng là tốt hơn nông trại một chút. Xem ra, mình ban đầu hiểu biết về nàng ta còn ít. Nữ tử này cũng giống như Thu Minh Châu vậy, nội tâm rất cứng cỏi. Ngày xưa đeo cái mặt nạ kiêu ngạo ra ngoài, chắc cũng chỉ là bảo vệ mình mà thôi.

Miệng nàng lộ ra ý cười.

Hồng trần bách trọng, mỗi người đều đeo mặt nạ. Đặc biệt, ở Thu phủ này còn nhiều hơn.

Ngoài phòng không có nha hoàn trông coi, toàn bộ sân đều lạnh lẽo. Còn chưa bước vào đại môn, Thu Minh Dung đã gọi hai ma ma tới mang Hàm Đan đi lĩnh phạt. Thu Minh Nguyệt nhìn nàng một cái, cô bé này ở Bắc uyển vẫn có người của mình. Nàng để Hồng Ngạc chờ bên ngoài, chính mình theo Thu Minh Dung đi vào.

Trong phòng thanh thanh lãnh lãnh, bài trí không còn tinh xảo như xưa nữa, hương liệu đốt trong phòng cũng là loại nồng nặc kém chất lượng. Trừ bỏ bàn ghế đơn giản, vài thứ đồ dùng bình thường bài trí trong phòng, ngay cả một món trang sức cũng không có. Trước cửa cũng không có nha hoàn trông coi.

Vách tường lạnh lẽo, tường vôi thật sâu, phù hoa qua cũng chỉ là một giấc mộng.

Đi vào buồng trong, nàng nhìn thấy sau bình phong bằng gỗ mun thấp thoáng hai bóng người. Một tiếng ho khan áp lực truyền vào tai.

“Khụ khụ khụ...”

Thu Minh Dung cả kinh, vội vàng kéo mình đi vào. Lụa mỏng kéo ra, một phụ nhân với khuôn mặt tái nhợt xuất hiện, bên môi còn chứa một tia máu, thoát nhìn vô cùng suy yếu.

“Di nương.”

Cô gái bên giường đang vỗ lưng Ngọc di nương nghe vậy thì động tác dừng lại một chút, quay đầu, dung nhan tỏa sáng nhất thời khiến căn phòng vốn u tối lại thêm tí nhan sắc.

Đây là lần đầu tiên Thu Minh Nguyệt nhìn thấy Thu Minh Vận, vị bát tiểu thư từ nhỏ ốm yếu không ra cửa của Thu phủ. Không nghĩ rằng, nàng ta lại có dung mạo như vậy. Mắt ngọc mây ngài, môi đỏ răng trắng, da trắng như tuyết, cười như hoa lê. Nàng mặc y phục cực giản dị, sợi tóc rối xả tung trên đầu vai, vành tai đeo một chiếc bông tai bằng bạc. Một thân màu trắng, lại khó che giấu sự đoan trang trời sinh.

Nàng ta thấy Thu Minh Dung thì cúi đầu kêu một tiếng.

“Thất tỷ.” Giọng nói của nàng thực dịu dàng, cũng không nũng nịu, khiến lòng người như muốn mềm theo. Nàng kêu xong thì phát hiện Thu Minh Nguyệt đang đứng bên cạnh, đầu tiên là sững sờ, đôi mắt xẹt qua tia kinh ngạc.

“Đây là...?”

Thu Minh Nguyệt trong lòng thờ dài, Thu Minh Vận là vị tiểu thư thuần khiết nhất của Thu Phủ. Ánh mắt trong suốt không chứa chút tạp niệm, tựa như đứa trẻ mới sinh chưa nhiễm bụi trần. Bị nuôi dưỡng trong khuê phòng mười hai năm, nàng ta sợ là ngay cả người trong phủ cũng không biết hết đi.

Nàng đi qua.” Ta là Thu Minh Nguyệt, là ngũ tỷ của muội.”

“Ngũ tỷ?” Thu Minh Vận đầu tiên kêu lên, sau đó ánh mắt sáng mờ, tựa như một chấm sáng nhỏ trên bầu trời.

“Tỷ là ngũ tỷ à?” Nàng rất vui vẻ bắt lấy tay Thu Minh Nguyệt.” Ngũ tỷ đẹp quá, còn đẹp hơn di nương nữa.”

Một tiếng mắng nhỏ từ giường truyền tới” Minh Vận, không được nói vậy, còn không lấy ghế cho ngũ tỷ của con ngồi. Khụ khụ...”

“Di nương.” Thu Minh Dung sớm thay thế Thu Minh Vận ngồi bên giường vỗ lưng cho bà, lo lắng nhìn bà.

Trong mắt Thu Minh Vận xẹt qua tia kinh hoàng, sau đó liên tục tìm kiếm ghế dư trong phòng cho Thu Minh Nguyệt.

“Khụ khụ khụ... Ta không sao.” Có lẽ vì bệnh lâu ngày, giọng nói của Ngọc di nương có chút khàn khàn. Dù là thế, bà cũng cố gắng cười cười.

“Để ngũ tiểu thư chê cười rồi.”

Thu Minh Nguyệt lúc này mới nhớ ra, từ khi nàng vào phủ còn chưa gặp qua Ngọc di nương. Nay vừa thấy, nàng không thể không sợ hãi than, Ngọc di nương quả thật rất đẹp, trách không được tam lão gia lại sùng ái bà như vậy. Dung nhan của Thu Minh Vận phần lớn là kế thừa từ bà, dù đang bệnh tật nhưng cũng khó dấu đi ánh mắt phong tình. Chính là lời đồn về bà cũng không tốt, chính là được sủng sinh kiêu, ngang ngược này nọ. Nhưng hôm nay nhìn thấy, Thu Minh Nguyệt mới biết, lời đồn đãi, có đôi khi thật khó tin tưởng.

Chỉ bằng cảm giác đầu tiên, nàng biết rằng, Ngọc di nương cũng không phải tệ như lời đồn đãi trong phủ. Nữ tử này thông tuệ, dịu dàng, mỹ lệ. Còn lời đồn thì...

Nàng híp mắt, khoe miệng cười lạnh.

Chỉ sợ là có người cố ý làm đi.

Ài! Thu phủ này đúng là ngoạn hồ tàng long. Có người ương ngạnh che dấu nội liễm, có người liều lĩnh che dấu tâm tư. Cũng có người, dùng yếu đuối lừa lấy sự đồng tình của mọi người, đem một lòng đầy mưu mô che dấu trong lòng, bất động thanh sắc loại bỏ đối thủ.

Ha, thật sự là thủ đoạn tốt.

Thì ra, người giỏi che giấu nhất trong Thu phủ không phải là lão thái quân đa mưu túc trí, không phải mình, không phải Thu Minh Châu, không phải Thu Minh Dung, mà là, Tam phu nhân!

Trách không được, tam phu nhân từ trước tới nay yếu đuối tới không chịu nổi một kích lại vậy khôn được Thu Minh Dung. Trách không được, tính tình yếu đuối không tranh như bà, cư nhiên có thể giữ vị trí chính thất nhiều năm như vậy, khiến cho tam lão gia háo sắc không dám có động tâm tư lập bình thê.

Thì ra, cao thủ chân chính chính là đây.

Hôm nay, này đúng là thu hoạch không nhỏ đâu.

Nói vậy, lúc trước Hàm Đan nói với mình rằng, Thu Minh Dung bị tam phu nhân giam lỏng, chính là một loại ám chỉ đi.

Trên mặt lần nữa lộ ý cười, nàng thong dong ngồi xuống.

“Di nương khí sắc thoát nhìn không tệ, xem ra thất muội là buồn lo vô cớ rồi.” Nàng tựa như vô ý liếc nhìn Thu Minh Dung.

Sắc mặt Thu Minh Dung tái nhợt:” Ngũ tỷ, muội...”

Thu Minh Nguyệt cũng bắt mạch cho Ngọc di nương, sắc mặt Thu Minh Dung kinh ngạc.

“Ngũ tỷ, tỷ biết y thuật?”

Thu Minh Nguyệt cười nhạt:” Bằng không muội tới tìm ta làm gì?”

Thu Minh Dung lập tức cảm miệng, trong lòng không yên. Chiều này không biết có phải sai lầm hay không?

Thu Minh Nguyệt thu hồi tay, đáp chần cho bà, thân nhiên nói:” Ngọc di nương hẳn là biết tình trạng của mình chứ?”

Ngọc di nương trên mặt cười nhẹ:” Vâng, thiếp thân biết.” Bà im lặng trong chốc lát, tựa như thờ dài, lại tựa như trào phúng.

“Phải làm theo ý của bà ta, ta mới có thể sống yên ổn. Khụ khụ khụ...”

“Di nương.” Thu Minh Dung lại kinh hãi nhìn máu tươi trong khăn tay, khẽ gọi một tiếng. Thu Minh Vận im lặng ngồi một bên, mặt mày lo lắng, cũng không mở miệng. Nói vậy, nàng lúc nào cũng hầu hạ ở bên cạnh, sớm thấy nhưng không thể làm gì đi.

Thu Minh Nguyệt vẫn thực bình tĩnh:” Ngọc di nương cứ nhẫn nại như vậy, hẳn đều có nguyên do.”

“Khụ khụ khụ... Ha ha ha...” Ngọc di nương cười cười:” Ngũ tiểu thư tuệ trí linh lung, thiếp thân sao dám trước mặt người múa rìu qua mắt thợ?”

Thu Minh Nguyệt mặt lạnh nhìn bà:” Ta chỉ muốn biết, ngươi và Lục Diên có quan hệ gì?”

Ngọc di nương ho nhẹ hai tiếng:” Lục Diên là ai? Thiếp thân chưa từng gặp qua.”

Thu Minh Nguyệt cười mỉa mai.

“Chuyện ta biết y thuật, cả di nương ta cũng không biết, người biết chỉ có Hồng Ngạc và Lục Diên. Hồng Ngạc mỗi ngày theo cạnh ta, quả quyết không có cơ hội phản bội, vậy chỉ còn Lục Diên.” Nàng quay đầu nhìn Ngọc di nương, khẽ cúi đầu.

“Lục Diên từ nhỏ theo bên cạnh ta, ta đương nhiên tin tưởng. Nếu ngươi và nàng không có quan hệ đặc thù, nàng tuyệt không nói cho ngươi bí mật này.”

Ngọc di nương ngẩng đầu nhìn nàng, chậm rãi cười.

“Minh Dung, Minh Vận, các con ra ngoài trước đi.” Bà phát tay.

Thu Minh Dung do dự nhìn Thu Minh Nguyệt, rồi cúi đầu đáp, sau đó kéo Thu Minh Vận yên lặng ra ngoài.

Ngọc di nương lúc này mới ngẩng đầu nhìn Thu Minh Nguyệt:” Ngũ tiểu thư đối với người bên cạnh, rất có tự tin.”

Thu Minh Nguyệt ung dung cười:” Ngọc di nương không phải cũng vậy sao?”

“Ta tới lâu như vậy cũng không kinh động tới tam thẩm. Đây không phải nhờ công Ngọc di nương an bài thỏa đáng sao?”

Ngọc di nương ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, sau đó đều cười.

“Minh Dung cuối cùng cũng có một lựa chọn chính xác. Đi theo ngũ tiểu thư, ngày sau sẽ không khổ.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bức tranh thần tiên. Lục Diên hồi đáp

Một hồi mưa to qua đi, cả viện phủ một màn sương mỏng, ngói xanh trong suốt, cảnh xuân tươi đẹp. Thước được đọng nước rung rung, tường vì kiều diễm quyến rũ. Sáng sớm, tai nghe chim hót, mắt nhìn phong cảnh, xanh hồng xen lẫn, hương thơm mê người. Quả đúng như trong thơ cổ viết: Nhất tịch khinh lô lạc vạn tí/ Tề quang phủ ngõa bích tham soa/ Hữu tình thước được hàm xuân lệ/ Vô lực sắc vì ngọa hiền chi

Đêm qua bị gió lạnh thổi vào, sáng nay Thu Minh Nguyệt có chút mệt mỏi, bảo Hồng Ngạc đi báo cho lão thái quân. Lão thái quân thương tiếc nàng thân thể yếu ớt, liền miễn nàng đi thỉnh an. Chẳng qua, lúc ấy có đại phu nhân ở đó, khó tránh chạm chọc vài câu.

Nghe xong Hồng Ngạc hồi bẩm, Thu Minh Nguyệt chỉ cười cười. Chuyện trộm tranh ngày ấy, đại phu nhân bị hao tổn nhiều, tâm tình đương nhiên không tốt. Thật vất vả mới bắt được nhược điểm của mình, còn không chuyện bé xé ra to sao?

Bất quá, ngày đó Thu Minh Lan bị thua lỗ không nói, còn bị đại phu nhân quở trách. Đương nhiên, đây là kết quả nàng mong muốn. Trải qua một lần kia, chỉ sợ tình nghĩa tỷ muội của Thu Minh Ngọc và Thu Minh Lan chẳng thừa lại bao nhiêu.

Nàng ngoái đầu nhìn hoa đào đang héo tàn, phấn rơi vương vấn, mỹ lệ yêu dã.

“Bảo Lục Diên tới gặp ta.”

Hồng Ngạc gật đầu, sau đó cúi đầu đáp.

“Vâng.” Nàng xoay người đi ra ngoài.

Thu Minh Nguyệt như cũ nhìn ra cửa sổ, nhìn hải đường đọng nước mưa của hôm qua, tựa như một nữ tử đang vẫy tóc, dưới ánh nắng sáng lạn vô cùng. Giữa ngũ thái quang mang, hé ra một thân ảnh so với hải đường, so với đào hoa còn tuyệt thế hơn. Dung nhan hãn tinh xảo như tranh, lông mi dài cong vút. Ánh mắt hãn như ngọc, lạnh lạnh, an tĩnh như băng tuyết, tinh thuần mỹ lệ làm người ta không dám tới gần. Nhưng, đôi mắt trong suốt kia trong phút chốc biến thành những bóng tuyết, còn hơn cả hoa đào trong vườn, ảo mộng như một bức tranh.

Nước da xanh ngọc, dáng người hoàn mỹ. Cái mũi tinh tế như được điêu khắc.

Khuôn mặt kia hiện ra, lặng im như họa, một bức họa thần tiên, khiến người ta chỉ nhìn mà không thể khinh nhờn.

Nhưng đây không phải tranh, gió lạnh thổi qua khiến mái tóc bước bình của người kia bay lên. Con người như tiên nhân kia đột nhiên có linh hồn, dần dần tiến tới.

Thu Minh Nguyệt ngẩn ra, tim đập nhanh nửa nhịp, sau đó lại tức giận.

“Phượng Khuynh Li, ngươi không biết làm vậy sẽ hù chết người sao?”

Nàng ngồi xuống, trên mặt mất đi mọi bình tĩnh, chỉ còn sự giận dữ.

Tóm lại, cảm xúc của nàng vì hấn mà dao động.

Phượng Khuynh Li nâng mắt, môi cười khê.

“Yêu nghiệt!” Thu Minh Nguyệt chửi nhỏ một tiếng, xoay người không nhìn dung nhan diên đảo chúng sinh kia nữa. Thật không công bằng, một nam nhân bộ dạng còn đẹp hơn nữ nhân, cười rộ lên cũng gây họa như vậy. Thật sự xấu hổ cho nữ nhân trong thiên hạ.

Nàng rót trà, hắng giọng một cái.

“Ngươi tới đây làm gì?”

Phượng Khuynh Li cách cửa sổ nhìn nàng, đáy mắt hấn xẹt qua tia mềm mại.

“Tới thăm nàng một chút.”

Thu Minh Nguyệt sững sốt, quay đầu đi, đã thấy nam tử kia mỉm cười, ánh mắt nhu hòa. Trong đầu đột nhiên nhớ lại lời Ngọc di nương nói trước khi chết, ánh mắt nàng lạnh đi vài phần.

“Phải không? Ta vinh hạnh vậy sao? Vinh thân vương thế tử tôn quý từ xa tới chỉ vì thăm tiểu nữ tử?”

Phượng Khuynh Li khẽ chau mày, cảm thấy nàng giống như lạnh lùng hơn nhiều. Tuy rằng đó giờ nàng vẫn vậy, nhưng hôm nay lại không giống. Lãnh mạc trong mắt còn mang theo sự chán ghét và bài xích.

Rốt cuộc có chuyện gì?

“Nàng—”

Thu Minh Nguyệt có chút không kiên nhẫn: “Thứ ngươi muốn ta không có, về sau đừng tìm ta.”

Ánh mắt Phượng Khuynh Li sâu thẳm. Thông minh như hấn, lập tức hiểu ra nàng đã biết cái gì. Chẳng lẽ ngày đó...

“Nàng biết gì rồi?”

Thu Minh Nguyệt cười châm chọc, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo. Thì ra nhân thế phù hoa, thật sự chỉ có sự cô độc, cái gọi là ấm áp, bất quá là hoa trong gương, muốn mà không thể có được.

“Nàng nghe ai nói gì sao?” Phượng Khuynh Li nhìn thấy trong mắt nàng là sự bi ai, tự giễu. Đen tối như vậy, tựa hồ ghét bỏ cả thế giới, cả hấn. Trong lòng hấn bỗng nhiên đau xót, không thích ánh mắt ấy. Hấn vội vàng mở miệng: “Sự tình không như nàng nghĩ. Nàng nghe ta nói, ta...”

“Như thế nào cũng không liên quan tới ta.” Thu Minh Nguyệt hờ hững nhìn hấn, môi ản chứa ý cười.

“Cô nam quả nữ, ban ngày ban mặt, thế tử vẫn chớ treo tường. Nếu ta không cẩn thận coi ngươi thành đạo tặc, kinh động người khác, đối với thanh danh ngươi sợ là không tốt.”

“Ta không quan tâm.” Phượng Khuynh Li không muốn nghe lời nói xa cách của nàng, có chút tức giận.

Thu Minh Nguyệt không nói chuyện, như cũ bình tĩnh nhìn hấn.

Phượng Khuynh Li thăm hồ một tiếng, trầm thấp nói: “Mặc kệ nàng nghe ai nói cái gì. Nàng chỉ cần nhớ rõ, ta đối với nàng không có mục đích khác.” Ánh mắt của hấn chân thành, tha thiết, nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Nàng tin ta, ta sẽ không thương tổn nàng.”

Sóng mắt Thu Minh Nguyệt nhoáng lên một cái, sau đó cúi đầu cười ra tiếng.

“Thế tử nói quá lời. Ta và ngài chỉ là tình cờ gặp gỡ, không tranh chấp cái gì, có gì mà thương tổn?” Nàng không cho Phượng Khuynh Li cơ hội phản biện, lại đổi đề tài.

“Thời gian không còn sớm, nha hoàn của ta cũng sắp trở lại. Nếu thế tử thực muốn tốt cho Minh Nguyệt, nên sớm rời đi, đừng làm bẩn danh dự của Minh Nguyệt.”

Phượng Khuynh Li há miệng thờ đốc, như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, cuối cùng, dưới ánh mắt lãnh mạc của nữ tử, hấn đem lời nuốt lại vào bụng. Hấn lặng lẽ nhìn nàng, tựa như muốn khắc sâu dung nhan của nàng vào đầu.

Cảnh xuân như liễu, bụi hoa như mộng, giống như nam tử kia, đau thương cùng tịch mịch.

Hấn cúi đầu, giọng nói phiến muộn chưa sót.

“Một ngày nào đó, nàng sẽ hiểu rõ.”

Hấn nói xong thì xoay người, biến mất trong mưa hoa đào.

Thu Minh Nguyệt không quay đầu lại, im lặng nhìn nước trong chén trà. Nước kia trong suốt, hơi gợn sóng. Nàng nhìn từng gợn nước, chậm rãi cười, ánh mắt lại hiện lên sự châm chọc.

Tin tưởng?

Trên đời này, nàng chỉ tin chính mình.

“Nhanh lên, người cho là người vẫn còn là nhất đẳng nha hoàn sao? Ngũ tiểu thư đã không còn cần người nữa, người nên chết tâm đi. Giặt lẹ đi, giặt không xong thì tối không cần ăn cơm nữa.”

Hồng Ngọc vừa tới hoán y phòng, chợt nghe âm thanh bén nhọn vang tới. Cước bộ nàng chậm lại, híp mắt nhìn qua. Cả một hoán y phòng to lớn đều hỗn động. Vài ba bà tử tùm năm tùm ba nhàn nhàn cắn hạt dưa. Trên mặt đất là bốn chậu quần áo bẩn, một cô gái ngồi chồm hổm trên đất, vùi đầu giặt quần áo, một thân cù nát không chịu nổi, về mặt tiểu tụy, tóc tai hỗn động. Hai tay nàng ngâm trong nước lạnh, lạnh tới đở bụng. Một bà tử ăn mặc đẹp để bắt chéo chân, vừa cắn hạt dưa vừa lười biếng nói.

“Ta nói, Lục Diên à, nghe nói người từ nhỏ đã đi theo ngũ tiểu thư. Ài, ngũ tiểu thư cũng thật là nhẫn tâm. Dem người biếm đến hoán y phòng này, cũng không một lần qua thăm. Ta xem, ngày ấy đã sớm quên người rồi.”

“Này còn phải nói sao?” Một phụ nhân mập mà ngồi bên cạnh nói: “Mà được sủng ái lại thì thế nào? Chung quy cũng chỉ là nha hoàn thôi. Trước đó không lâu, lão thái quân cho mời nha bà vào phủ. Ngũ tiểu thư đã tuyển tám nha đầu mới, nào còn nhớ rõ nàng ta chứ.” Về mặt bà ta đầy kính thường.

Lục Diên vẫn cắn môi, yên lặng không nói, hai tay không ngừng giặt quần áo. Từ lúc nàng bị biếm đến hoán y phòng, những lời như vậy ngày nào cũng có. Nàng đã quen rồi. Đám điều nô không có kiến thức này thì biết cái gì? Bọn họ làm sao biết được tính toán của tiểu thư? Bọn họ cái gì cũng không hiểu. Bọn họ chỉ biết khi dễ kẻ yếu, chỉ ba nói bốn. Một ngày nào đó, tiểu thư sẽ để nàng quay lại.

Nghĩ nghĩ, Lục Diên liền nhớ tới Ngọc di nương. Nàng cúi đầu, khẽ thở dài một tiếng. Không biết bác thế nào rồi? Tiểu thư nếu biết mình đem việc kia nói với bác, có thể sẽ trách cứ nàng hay không?

“Hầu môn đại viện toàn chuyện dơ bẩn.”

Một bà tử đột nhiên cảm thán, phụ nhân bên cạnh đầy hứng trí nói.

“Vương quản sự, bà thường xuyên đưa y phục tới tiền viện, có phải nghe được chuyện gì mới mẻ không?”

Bà ta vừa hỏi, những phụ nhân xung quanh đây vây lại đây nghe chuyện phiếm, về mặt hiếu kỳ. Những người này là bà tử, nha hoàn thô sử ở Thu phủ, không có việc gì liên thích nhất nói chuyện bát quái, chỉ hươu bảo ngựa, cũng thích nghiền cứu mấy chuyện dơ bẩn của nhà giàu có. Lúc này, nghe Vương quản sự mở miệng, tất cả đều thúc giục bà ta.

“Vương quản sự, rốt cuộc có chuyện gì? Bà nói đi, đừng thừa nước đục thả câu.”

“Đúng vậy, nói mau, nói mau.”

Vương bà tử được nhiều người vây quanh, tự cảm thấy to lớn, làm ra vẻ nói: “Các người không biết sao, đại phu nhân bị nhị phu nhân phân quyền.”

“Cái gì? Không thể nào?” Có người sợ hãi kêu một tiếng, hiển nhiên đối với tin tức này không tin tưởng.

“Đúng vậy, đại phu nhân mạnh mẽ như thế, lại bị nhị phu nhân phân quyền? Vương quản sự, bà không lầm chứ?”

“Người nhà ta phụ trách mua đồ ăn cho tiền viện. Hai ngày trước ta đi đưa y phục cho tam tiểu thư, gặp hấn ở cửa, hấn nói cho ta biết. Mấy ngày nay tâm tình tam tiểu thư không tốt, bảo ta đừng truyền chọc nàng.”

“Các người cũng biết Tiết quốc hầu phu nhân đến phủ đi? Đây là tỷ tỷ ruột của đại phu nhân. Lão thái quân ngay lúc này ngang nhiên phân quyền cho nhị phu nhân. Xem ra, địa vị của đại phu nhân trong phủ, sợ là xuống dốc không phanh.”

Người chung quanh lại nói: “Đại phu nhân không phải luôn ương ngạnh sa? Lão thái quân cũng thường dung túng. Lần này đại phu nhân rốt cuộc chọc lão thái quân thế nào, khiến lão thái lột mất một nửa quyền chưởng gia của bà ta?”

Vương quản sự phun hạt dưa ra, về mặt trào phúng.

“Còn không phải vì nữ nhi bảo bối của bà?”

“Tam tiểu thư?” Đại phu nhân thiên vị Thu Minh Ngọc căn bản không phải là bí mật gì, trong phủ mọi người đều biết. Vì vậy mới khiến Thu Minh Lan thống hận, không phục.

“Trừ bỏ nàng ta thì còn ai?” Vương quản sự lạnh lạnh nói: “Thiên kim tiểu thư gì đâu, mà vừa thấy nam nhân tuần tú liền dính chặt. Đích nữ cái gì, thật sự là bại hoại gia phong.”

“Hả?” Người bên cạnh lại thét lên kinh hãi: “Không thể nào? Ai cơ?”

“Tiết quốc Hầu thế tử.” Vương quân sự bữu môi, sau đó nói tiếp:” Nhưng mà, Tiết thế tử đó, quả nhiên là mỹ thiếu niên nha. Chắc chắn, ngay cả bà già như ta thấy còn kinh diễm mà. Cũng khó trách, tam tiểu thư mới mười bốn tuổi, mới biết yêu, nhìn thấy thiếu niên tuấn tú, đương nhiên là động tâm rồi.”

“Thì ra là thế!” Người bên cạnh bưng tỉnh đại ngộ, mặt mày khinh thường.

“Tính tình tam tiểu thư kia chả khác gì đại phu nhân. Bình thường kiêu ngạo coi mình là khổng tước, không nghĩ cũng mê trai như vậy. Cứ như tám trăm năm rồi chưa thấy nam nhân.” Phụ nhân kia nói xong thì che miệng cười.

“Không phải như vậy chứ?” Hoán y phòng là nơi tập trung hạ nhân thấp nhất của Thu phủ. Những người này bình hường bị chủ tử mắng chửi, nhận hết tra tấn, giận mà không dám nói gì. Nơi không có người ở, tự nhiên tận tình phát tiết.

“Nghe nói hồi đại phu nhân chưa gả cho lão gia, có lần mừng thọ lão phu nhân, Lâm phủ và Thu phủ là quan hệ thông gia, cũng đi mừng thọ. Hai vị tiểu thư Lâm gia đều tới đây. Khi đó, đại phu nhân nhìn từ xa rất mỹ lệ, đoan trọng. Nhưng lúc nhìn thấy đại lão gia chúng ta, trông mặt liền bất động, hận không thể dán lên người đại lão gia luôn. Ha ha... Tam tiểu thư thật giống đại phu nhân, tính cách này, phòng chừng cũng là từ đại phu nhân mà ra.”

Bà vừa nói xong, mọi người đều cười ồ lên.

“ha ha ha... Đúng, là như vậy.”

“Hiện tại đại phu nhân thất thế, xem mẹ con bọn họ còn dám can rờ không?”

“Đừng cao hứng sớm quá.” Vương quân sự liếc mắt nhìn mấy người đang cười nói:” Các người nghĩ nhị phu nhân lương thiện sao? Bà ta so với đại phu nhân còn thông minh hơn. Đám các người vẫn nên thu liễm đi, đợi nhị phu nhân nắm được nhược điểm, sẽ không thiếu chút đại bản đầu.”

Tất cả mọi người im lặng. Vương quân sự lại nói:” Ài, nói tới Ngọc di nương mới thật là đáng thương. Nhớ năm đó, nàng chính là tâm phúc bên người lão thái quân, xinh đẹp như hoa. Chắc chắn, dung mạo như vậy, gả cho quan gia làm thiếu nãi nãi cũng dư dả đó. Đáng tiếc là, nàng chỉ là nha hoàn, làm thiếp người ta coi như thôi đi, lại còn gả cho tam lão gia phong lưu. Ài ~”

Lục Diên khi nghe thấy Vương quân sự nhắc tới Ngọc di nương, động tác trên tay dừng một chút. Đồng dạng, Hồng Ngạc đang muốn tiến lên cũng nhúu mày, không lên tiếng, tiếp tục lắng nghe. Ngày Ngọc di nương mất, nàng còn bồi tiểu thư tới thăm Ngọc di nương.

Từ khi Ngọc di nương chết, tiểu thư luôn có tâm sự. Còn bảo nàng đi hỏi thăm thân thế của Ngọc di nương. Hôm nay kêu nàng gọi Lục Diên tới, chỉ sợ cũng là để hỏi việc này. Nhìn Vương quân sự hình như có biết điều gì.

“Nàng ta sao lại làm vậy? Tam lão gia không phải coi nàng như bảo bối sao? Nàng còn chưa biết đủ?” Nha hoàn chia thành ba bảy loại, thô sử bà từ đối với những nha hoàn nhất đẳng hầu hạ bên cạnh chủ tử vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

Wương quân sự thờ dài:” Ài, hồng nhan bạc mệnh.”

Lục Diên đột nhiên ngừng đầu, trong nháy mắt cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, sắc mặt trắng bệch. Nàng không phải nói cho bác tiểu thư biết y thuật sao? Chẳng lẽ tiểu thư không cứu bác?

Không, không thể, không thể nào.

Hốc mắt nàng đỏ lên, ngón tay vô ý thức nắm chặt.

Đám người kia lại ngạc nhiên, giọng nói vui sướng khi người gặp họa.

“Thế nào? Rốt cuộc là sao?”

Đúng vậy, rốt cuộc là sao? Lục Diên cũng muốn biết.

Chỉ nghe Vương quân sự lên tiếng:” Bệnh chết.” Nàng hừ một tiếng “Tại đại trạch viện này cũng có nhiều bệnh chết vậy sao? Thủ đoạn thì có.”

Lục Diên gất gao cắn môi, hốc mắt đã muốn ngập nước.

“Ài, thật đáng tiếc. Ngọc di nương năm đó là một đại mỹ nhân, cứ như vjaay hương tiêu ngọc vẫn.” Bà ta vừa nói vừa lắc đầu:” Năm đó lúc nàng ta vào phủ, vẫn còn là một tiểu nha đầu. Nhoáng cái đã vài chục năm, một cô nương tốt cứ vậy không còn. Lúc sắp chết, tam lão gia cũng không nhìn nàng một cái.”

Lục Diên rốt cuộc không nhịn nổi nữa, Hồng Ngạc cũng đã đi lên.

“Các người ở đây làm gì, không có việc để làm sao?”

Lục Diên cứ vậy nuốt lại những lời muốn nói vào cổ, nhìn Hồng Ngạc, thần sắc kinh ngạc mà vui sướng. Nàng thậm chí còn không đợi đám người Vương quân sự hồi phục tinh thần, chạy vội qua nắm tay Hồng Ngạc.

“Hong Ngac, có phải tiểu thư bảo người tới không?”

Hong Ngac nhìn nàng thần tình tiều tụy, nhớ tới Lục Diên hoạt bát trước đây, trong lòng chua xót.

“Ừ, tiểu thư bảo ta mang người qua.”

Nàng quay đầu nói với Vương quân sự: “Vương quân sự, ở Thu phủ này vài chục năm rồi, cái gì nên nói, cái gì không, ta nghĩ người hẳn là biết rõ ràng.”

Vương quân sự nhìn thấy Hong Ngac, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó khinh thường nói: “Người cho người là thân phận gì? Dám ở trước mặt ta làm bộ làm tịch?”

Hong Ngac cũng không tức giận, chỉ nhìn thật sâu bà ta, thấp giọng nói: “Đại viện sâu thâm, nhiều người lắm miệng. Biết càng nhiều càng khiến người ta lo lắng.”

Vương quân sự trong lòng lộp bộp một tiếng: “Người có ý gì?”

Hong Ngac thối lui một bước, cười nói: “Ngọc di nương mắt, thất tiểu thư và bát tiểu thư đều rất thương tâm. Tiểu thư nhà ta không đành lòng, thời khắc quan tâm. Nhưng tình tử muội tốt xấu cũng không sánh bằng tình mẹ con. Ngọc di nương cứ vậy ra đi, thậm chí còn không để lại một lời. Thất tiểu thư và bát tiểu thư nhớ mẹ, đều mờ mịt luống cuống.” Nàng dừng một chút, nói: “Vương quân sự là nhân tài, chẳng lẽ cam tâm sống suốt đời ở Hoán y phòng?”

Vương quân sự nhếch mày nói: “Ngũ tiểu thư hiện giờ cũng là bốn phía có địch, làm gì còn nơi sống?”

Hong Ngac kéo Lục Diên, dùng giọng nói đủ để ba người nghe thấy.

“Vương quân sự nếu biết đại phu nhân và nhị phu nhân cùng quản gia, lấy tuệ nhãn của ngài, tự nhiên biết được then chốt trong đó. Tiểu thư nhà ta mềm người tài. Vương quân sự nếu suy nghĩ cẩn thận rồi, tiểu thư thất nhiên hoan nghênh. Lục Diên ta mang đi, tiểu thư đang chờ.”

Vương quân sự không ngăn nàng, chỉ đứng tại chỗ, cân nhắc thật lâu.

Đám bà tử phía sau đi tới, sắc mặt không tốt.

“Vương quân sự, sao bà lại để bọn chúng đi?” Một nha hoàn hỏi, các nàng còn muốn khó xử nàng ta mà. Không nghĩ rằng Vương quân sự cứ thế để người ta mang Lục Diên đi, điều này khiến trong lòng bọn họ rất không phục. Tốt xấu gì cũng phải để chúng xuất ít bạc ra mới đúng. Nhìn bọn họ ăn mặc sang quý, cây trâm trên đầu cũng không phải vật phẩm, trị giá không ít đâu.

Vương quân sự quét mắt nhìn bọn họ, nói: “Còn không làm việc đi? Giặt quần áo nhanh lên, lát nữa còn phải đưa tới chỗ các chủ tử đấy.”

Một phụ nhân mập mạp sừng sốt nói: “Vương quân sự, bà sao vậy? Quần áo không phải để Lục Diên giặt sao?”

Vương quân sự xoay người về phòng, thần nhiên nói: “Về sau, nàng ta sẽ không bao giờ giặt quần áo nữa.” Bà nói xong liền vào phòng, lưu lại một đám người mặt mày mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chuyện xưa như mộng, oan hồn đòi mạng.

Editor: nekofighter aka bibibibili

Một vòng ánh trăng từ bầu trời đêm trút xuống, dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng của thiếu niên như lưu quang. Đôi mắt gọn sóng, trong trẻo như tuyết thiên sơn.

Khí chất cùng bộ dạng tuyệt mỹ như thế tựa như hòa hợp lại với nhau.

Mắt phượng của Thu Minh nguyệt nhoáng lên một cái, trong lòng khẽ mắng “Yêu nghiệt!”

“Người lại tới làm gì?” Nàng tức giận nhìn người nháy mắt xông vào phòng nàng như chốn không người kia.

Phượng Khuyên Li lặng im nhìn nàng, không nói gì.

Thu Minh Nguyệt có chút không kiên nhẫn: “Người rốt cuộc đến đây làm gì?”

Phượng Khuynh Li cụp mắt, giọng nói có chút trầm thấp:” Nàng ghét ta?”

Thu Minh Nguyệt mím môi, ánh mắt đậm tĩnh. Ngọn nến lay động trong gió, nhàn chìm đi chút u ám xuất hiện thoáng qua trong mắt nàng.

“Ta không thích. Có cảm giác không thể nắm được trong tay.”

Phượng Khuynh Li như đang chìm trong sương mù:” Nàng vẫn không tin ta.”

Thu Minh Nguyệt trong mắt hiện lên trào phúng:” Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi?”

Ánh mắt Phượng Khuynh Li tối sầm:” Ta sẽ không hại nàng.”

Thu Minh Nguyệt quay đầu đi.

Sắc mặt Phượng Khuynh Li trở nên âm trầm:” Đừng gả cho Tiết Vũ Hoa, hắn không có ý tốt.”

Thu Minh Nguyệt bỗng nhiên quay người, nói:” Ngươi có ý tốt chắc?”

Phượng Khuynh Li nhất thời nghẹn lại:” Ta...”

Nàng đánh gãy lời hắn:” Hôn nhân đại sự phải nghe theo lời phụ mẫu, thông qua mai mối. Thế tử xuất thân hoàng gia huân quý, đáng ra phải thông hiểu lễ chi đại nghi. Vì sao cứ lặp lại việc xâm nhập nữ tử khuê phòng?”

Không đợi hắn trả lời, nàng lại nói:” Quân giả, đừng ngồi ngay thẳng, không ghen ghét người, không nói lời ác. Nghe nói thế tử thông minh, tài mạo kinh người, có sao lại không biết lễ pháp cương thường?”

Phượng Khuynh Li bình tĩnh nhìn nàng, u quang trong mắt mất đi.

“Nếu nàng là người nông cạn như vậy, hôm nay cũng sẽ không bày ra vẻ mặt như thế.”

Thu Minh Nguyệt nâng mâu nhìn hắn, bỗng nhiên cười lớn:” Cũng phải, nếu đúng như vậy, chỉ sợ hiện giờ thứ ngươi nhìn thấy chỉ là một khối thi thể.”

Ngực Phượng Khuynh Li như bị kiềm hãm, Thu Minh Nguyệt vẫn tươi cười như cũ.

“Thế tử quả thực là Chư Cát đương thời, tính toán không lộ chút sơ hở. Tiểu nữ tử bội phục.”

Ngón tay Phượng Khuynh Li run rẩy một chút, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác vô lực.

“Phải làm gì để nàng có thể tin tưởng ta?”

“Quan trọng sao?” Thu Minh Nguyệt không đáp, chỉ hỏi lại.

“Quan trọng.” Hắn nhìn nàng, ánh mắt kiên định.

Đôi mắt Thu Minh Nguyệt khẽ nhúc nhích, nói:” Ngọc di nương đã chết, bà cái gì cũng chưa nói. Ta cũng không biết cái gọi là bảo tàng bán đồ ở đâu. Cho nên, ngươi không cần uống phí công phu trên người ta.”

Phượng Khuynh Li co rụt người, dường như có chút tức giận.

“Nàng nghĩ ta tiếp cận nàng là vì bảo tàng?”

Thu Minh Nguyệt hờ hững:” Là cái gì cũng không quan trọng. Quan trọng là... Ta không muốn gặp ngươi, ngươi về sau đừng tới nữa.”

Lồng ngực Phượng Khuynh Li nhói lên, tựa như bị kim đâm.

Lãnh Tu hiện tại bên ngoài, cảm thấy bất bình thay chủ tử. Nhưng không có lệnh của chủ tử, hắn không thể tùy tiện xông vào, chỉ biết lo lắng suông.

Ngọn đèn dầu trong phòng bỗng trở nên u ám, ánh trăng chiếu xuống, tạo thành bóng dáng của đôi nam nữ.

Phượng Khuynh Li cúi đầu cười khổ:” Quả nhiên...”

Thì ra trên đời này, vô luận là phồn hoa hay tàn khốc, chung quy cũng chỉ có một mình hắn, lạnh lùng cô độc. Thế gian rộng lớn, lại không kiếm được người cùng sống vai, nhìn ngắm trời đất.

Ánh trăng lạnh lẽo, lòng người cũng phiền muộn.

Hai tay hắn nắm chặt, gian nan xoay người.

“Đã biết, về sau ta sẽ không quấy rầy nàng nữa.”

Hắn nương theo ánh trăng, nhẹ nhàng ra ngoài.

Lúc này đây, Thu Minh Nguyệt nhìn thấy rất rõ ràng. Động tác của hắn tựa hồ có ý thông thả, tựa hồ muốn cho nàng thời gian gọi hắn. Nhưng mà, thẳng tới khi thân ảnh của hắn hoàn toàn biến mất, nàng chung quy vẫn tỏ ra thờ ơ. Ánh mắt nàng tối như màn đêm, nhìn một mảnh đêm ngoài cửa sổ, khóe miệng chậm rãi gọi lên. Nhưng rốt cuộc là cười cái gì, nàng cũng không biết. Chính là, đột nhiên từ đáy lòng dâng lên một cỗ cô đơn.

Khí hậu tháng tư tương đối ôn hòa, nhưng ban đêm vẫn rất lạnh. Trong phòng đốt lò lửa, không khí mới ít đi vài phần lạnh lẽo.

Thu Minh Nguyệt đứng tại chỗ, bỗng nhiên cảm thấy bốn phía đều có gió thổi, làm cả người nàng đều lạnh. Tựa như một người đang đứng trên đỉnh núi, cô độc tịch mịch, lại hư vô rét lạnh.

Thiên địa to lớn, chung quy, nàng chỉ có một người.

Vĩnh viễn cũng chỉ có một người.

Trong thoáng chốc, nàng lại nghĩ tới nam nhân kia. Thanh mai trúc mã của nàng, vị hôn phu chỉ phúc vì hôn của nàng. Thái tử nhà giàu, dung nhan yêu nghiệt, có lẽ là tình yêu của nhiều thiếu nữ. Nhưng với nàng mà nói, bất quá là một loại thân tình không huyết thống.

Từ lúc sáu tuổi, hắn liền một mực yên lặng canh giữ bên người nàng, chờ nàng quay đầu. Đối mặt với áp lực gia tộc, hắn không quan tâm, chỉ ôn nhu với một mình nàng. Nhưng nàng trời sinh vô tình, thủy chung không thể thực hiện hứa hẹn của trưởng bối, vì hắn mà mặc lên áo cưới. Nhưng hắn vẫn không tức giận, như trước cô chấp chờ đợi.

Nàng nghĩ, nhân tình mỏng lạnh, nhiều chuyện chung quy không thể cưỡng cầu. Nếu như cả đời nàng không thể gặp được phu quân, vậy gả cho một người yêu mình có lẽ là lựa chọn tốt nhất. Vì thế, nàng đáp ứng hắn, chờ hắn xuất ngoại trở về sẽ cùng hắn kết hôn.

Một khắc kia, hắn mừng rỡ như điên. Mà nàng, lại dùng nụ cười để che dấu tịch liêu trong mắt.

Có lẽ là ý trời. Trước khi nàng về nước, máy bay gặp nạn, sau đó xuyên tới đây.

Sau đó một thời gian dài, nàng mỗi lần mơ đều mơ thấy ánh mắt đau thương của hắn. Hắn đang nói: “Anh chờ em, vẫn đang chờ em.”

Vô số lần, nàng từ trong mộng bừng tỉnh, trong ngực trừ bỏ áy náy, thì cũng không có chút vương vấn hay thống khổ nào.

Nàng nghĩ, chính mình quả thực trời sinh vô tình.

Nhưng đồng dạng, nàng cũng ản ản thờ phào. Ngoài miệng tuy nói có thể vì trưởng bối mà gả cho người mình không thương, nhưng trong lòng, nàng vẫn rất bài xích. Hiện giờ nàng đã chết, xuyên qua dị thể, cũng không cần đi đối mặt với tình yêu bắt buộc dĩ này, không cần vì không thể đáp lại người kia mà tự trách áy náy. Tuy vậy, nàng vẫn cho rằng, mình không đủ máu lạnh. Bằng không sao vẫn mang lòng áy náy với người kia?

Nằm trên giường, nàng nhìn trướng đỉnh thật lâu, không thể ngủ. Nhất thời lại nghĩ, vì sao mình lại phiền muộn như vậy?

Mà nàng cũng không biết rằng, đêm nay, không chỉ mình nàng mất ngủ.

Ngoài cửa sổ, Phượng Khuynh Li không có rời đi. Hắn ẩn thân sau cánh cửa sổ, lắng lắng nghe tiếng hít thở của nàng, thật lâu cũng không nói gì.

Lãnh Tu đứng cạnh hắn, thấy hắn ngẩn người, nhìn không được mở miệng.

“Thế từ...”

Phượng Khuynh Li ngẩng đầu liếc hắn, hắn lập tức cầm miệng. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy kỳ quái. Thu ngũ cô nương linh mẫn dị thường, mỗi lần đều có thể phát hiện chủ tử đứng bên ngoài. Song, lần này vì sao nàng không phát hiện? Cũng không nghe thấy giọng nói của mình?

Kỳ thật, Thu Minh Nguyệt đã phát hiện ra động tĩnh bên ngoài, nhưng giờ phút này, nàng lại không muốn đứng lên. Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được, bên ngoài là Phượng Khuynh Li. Nàng chỉ là không rõ, thiếu niên kia vì sao cứ một lòng đòi kết hôn với mình? Nàng không có giấu bảo đồ, hơn nữa, ở Thu gia, nàng chỉ là một thứ nữ nhỏ nhoi, tàng bảo đồ dù thế nào cũng không lạc tới tay nàng được. Từ lần đầu tiên gặp mặt, không, tuy trước kia nàng chưa gặp hắn, nhưng có lẽ hắn đã gặp qua nàng. Cho nên lúc Thư Tuyết đặt kiếm lên cổ nàng, hắn đã lên tiếng giúp đỡ.

Nhưng nàng không rõ, chắc không tới mức lúc đó hắn đã biết thân phận của mình đi?

Ngẫm lại, hắn là một thế tử vương phủ, thế nào lại chú ý tới một thứ nữ được nuôi dưỡng ở nhà ngoại tại Dương Châu như nàng? Trên người nàng có giấu tin tức gì hữu dụng sao? Nếu hắn thật sự vì tàng bảo đồ mà cưới nàng, tựa hồ không thể. Như vậy, hắn là thật sự muốn lấy nàng? Nhưng vì cái gì?

Đương nhiên, nàng tự nhiên bỏ qua phương diện yêu đương nam nữ.

Cổ đại rất chú ý tới việc hôn nhân thuận theo lời cha mẹ. Mà giới quý tộc lại càng thêm chú trọng môn đăng hộ đối. Nữ nhân của Thu phủ có thể làm thế

tử phi của Vinh thân vương phủ, kỳ thật cũng hơi trèo cao.

Đúng rồi, nàng thiếu chút quên mất.

Phượng Khuynh Li từ nhỏ thân thể không tốt. Tại triều đại này, hẳn là bị nhiều người coi thường đi.

Nếu vậy, thế tử hẳn muốn cưới một nữ tử quý tộc làm thế tử phi, sợ là khó lắm.

Nhưng du thế nào, hình như cũng không tới lượt một thứ nữ như mình đi?

Từ từ... Đêm đó, ở Bảo Hoa tự, thái hậu...

Nếu...

Thu Minh Nguyệt nheo mắt, ánh mắt sâu thẳm.

.....

Hôm sau, nắng mai rọi khắp nơi.

Thu Minh Nguyệt vừa tỉnh lại liền mang theo Thu Minh Như tới Thọ An viện. Đại phu nhân, nhị phu nhân, tam phu nhân đều ở đó. Không chỉ các nàng, toàn bộ tiểu thư trong phủ, trừ bỏ Thu Minh Vận không thể ra gió, tất cả đều ở Thọ An viện.

Đại phu nhân cầm sổ, thông báo chi phí tháng rồi cho lão thái quân.

“... Tháng trước Tây Uyển – Phong Ba đình tu sửa, tốn hai trăm hai mươi lượng. Mấy ngày trước Minh Hiền mua một bức tranh, tốn ba trăm sáu mươi lượng...”

Đại phu nhân lưu loát nói xong, mồm miệng rõ ràng, tính toán không sai sót gì. Nói xong lời cuối, bà khép sổ lại.

“Tháng này toàn bộ phủ dùng tổng cộng ba nghìn hai trăm hai mươi sáu lượng. Thu vào một vạn năm nghìn tám trăm sáu mươi ba lượng hai mươi ba văn tiền.” Bà đem sổ đưa cho lão thái quân.” Nương, người kiểm tra đi.”

Lão thái quân tiếp nhận, để qua một bên.

“Việc này con làm cẩn thận, từ trước tới nay cũng không sai sót nhiều.”

Đại phu nhân nhíu mày, đặc ý nhìn nhị phu nhân.

Lão thái quân lại nói:” Lần trước ta có nói, để Vân Thư phụ con một ít.” Bà dừng một chút:” Mấy ngày trước Ngọc di nương mất, là một tay Vân thư xử lý hậu sự, tận tâm tận lực, lo lắng vất vả.”

Sắc mặt đại phu nhân không tốt lắm, có chút không phục, thấp giọng nói:” Nương, không phải con dâu coi thường Ngọc di nương. Nhưng Ngọc di nương là người của Bắc uyển, hậu sự của nàng, hẳn là do tam đệ muội xử lý, cho nên...”

“Đại tâu lời này không đúng rồi.” Nhị phu nhân vốn đang im lặng, lúc này mở miệng nói:” Ngọc di nương tuy là một di nương, tuy nói là việc nhà của tam đệ cùng tam đệ muội. Nhưng cũng là chủ tử của Thu phủ, hơn nữa trước kia còn hầu hạ bên cạnh nương rất tốt. Hiện giờ nàng mất, hậu sự cũng không thể qua loa.”

“Nhị đệ muội nói lời cũng thật đại nghĩa.” Đại phu nhân cười khinh thường:” Từ lúc Ngọc di nương sinh bệnh, nhị đệ muội chưa từng bước chân vào Bích Tung Uyển nửa bước. Nếu không có hôm nay, ta còn thực cho rằng nhị đệ muội rất lãnh huyết vô tình đó.”

Nhị phu nhân không biến sắc, như cũ thản nhiên nói:” Kỳ thi mùa xuân ba năm một lần sắp tới, Minh Hiền mỗi đêm đều đọc sách tới khuya. Ta lo lắng thân thể không tốt, tự nhiên phải tốn nhiều tâm tư. Huống hồ, mấy hôm trước ta đã cùng Lý phu nhân trao đổi bát tự của Minh Hiền và Lý tiểu thư. Chờ khoa cử xong, liền cưới khuê nữ nhà bà ấy. Sau khi Minh Hiền thành thân, tự nhiên phải thu thập tân phòng.” Bà mỉm cười, nói với đại phu nhân:” Lại nói tiếp, ta thật ra cũng rất hâm mộ phúc khí của đại tâu. Minh Ngọc cũng vài tháng nữa mới cập kê đi, đại tâu có thể thanh nhàn hơn ta một chút rồi.”

Thu Minh Nguyệt dừng cước bộ một chút. Thu Minh Hiền sắp thành hôn?

Cũng đúng, nghe nói nhị phu nhân đã sớm nghị thân cho Thu Minh Hiền. Hiện giờ việc đã xong, cũng sáng tỏ tâm sự của lão thái quân.

Nàng lần nữa mỉm cười, nắm tay Thu Minh Như đi vào.

Nha hoàn ngoài cửa lập tức cao giọng hô:” Ngũ tiểu thư đến, thập tiểu thư đến.”

Âm thanh bàn luận bên trong im bất.

Thu Minh Nguyệt buông tay Thu Minh Như, chậm rãi phúc thân.

“Minh Nguyệt (Minh Như) thỉnh an tổ mẫu.”

Lão thái quân gật gật đầu:” Ngồi đi.”

()

Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Như ngồi xong, lão thái quân cũng thân thiết nói vài câu.

“Nghe nói hôm qua con thân mình không khỏe, còn trở ngại gì không?”

Thu Minh Nguyệt mỉm cười nói:” Không sao ạ. Chỉ là bệnh thương hàn thôi, uống thuốc liền tốt lên.”

Lão thái quân gật gật đầu:” Đạo này thời tiết thất thường, đặc biệt dễ sinh bệnh, tự mình cẩn thận.”

Thu Minh Nguyệt kính cẩn đáp:” Vâng ạ.”

Lão thái quân lúc này mới tiếp tục vấn đề vừa rồi của nhị phu nhân:” Đã định tốt ngày rồi sao? Lý phủ cũng là nhà huân quý. Lý đại nhân xưa nay cương trực công chính, thanh chính ngay thẳng. Nữ nhi nhà ông ấy tất nhiên cũng tài mạo song toàn, dịu dàng đôn hậu. Nhớ đừng chậm trễ người ta.”

Nhị phu nhân gật đầu:” Vâng, nương, con dâu đã rõ.” Dung nhan xưa nay hơi lạnh lùng của bà cũng nổi lên mấy phần ý cười nhu hòa.

“Đầu tháng năm là thi rồi, cho nên định ngày mười hai tháng bảy. Con đã xem qua, ngày đó là ngày hoàng đạo. Lễ hỏi con dâu cũng liệt kê ra, vội đem tới cho nương xem.” Bà tiếp nhận danh mục quà tặng từ tay Hồng Ngọc, giao cho lão thái quân.

Lão thái quân cẩn thận xem qua, gật gật đầu.

“Minh Hiền nhà chúng ta là trưởng tử, lại là đứa đầu tiên lập gia đình, hôn sự không thể qua loa.” Bà nghĩ nghĩ, nói:” Trừ bỏ một trăm hai mươi bốn rương sính lễ ra, tôi khó phòng lấy thêm một rương gấm vóc, một hộp nữ trang cùng liên châu đi... (Lướt bỏ một số từ nói về quà tặng).”

Lão thái quân nói một hơi rất nhiều đồ đạc giá trị trăm lượng. Hàn ma ma một bên chuyên tâm ghi nhớ, đại phu nhân nghe thấy, sắc mặt cũng chìm xuống.

“... Còn cả đôi bông thanh hoa triển nữa. Nhớ hết rồi chưa?”

Hàn ma ma gật đầu:” Điều nhớ kỹ.”

Lão thái quân tiếp nhận quyển sổ bà đưa tới, nói với đại phu nhân:” Ngọc Phuong, ngày mai con tới khó phòng, cùng Vân Thư lấy mấy thứ này ra đi.”

Đại phu nhân cắn răng, không cam lòng nói:” Nương, hầu môn thế tử cưới vợ cũng chỉ có một trăm hai mươi bốn rương. Minh Hiền... có phải có chút không hợp lễ thường không?”

Nhị phu nhân liếc nhìn bà ta một cái, tựa tiểu phi tiểu nói:” Nghe nói đại tẩu hiện tại đã vì Minh Ngọc chuẩn bị một trăm bốn mươi bốn rương đồ cưới, cộng thêm vài cửa hàng.” Miệng bà nhếch lên:” Lúc trước Minh Hà xuất giá, đồ cưới cũng là một trăm hai mươi rương. Theo lễ trên dưới, Minh Ngọc hình như phải ít hơn Minh Hà mười hai rương mới đúng.”

Đại phu nhân nghe xong, sắc mặt đen lại.

“Minh Ngọc là đích nữ, tự nhiên phải thế.”

“Vậy Minh Hiền không phải đích tử sao?” Nhị phu nhân cười lạnh.

Lão thái quân sợ bọn họ lại náo loạn, liền nói:” Được rồi, đừng cãi cọ nữa.”

Đại phu nhân cùng nhị phu nhân im miệng. Lão thái quân lại nói:” Đúng rồi, sáng nay nhận được thư của Trung Sơn Bá. Minh Hà ngày mai sẽ cùng Trung Sơn Bá thể tử về thăm nhà mẹ đẻ.”

Đại phu nhân trong mắt khó nén được vẻ vui mừng.

“Thật ạ?”

Lão thái quân cũng cười:” Nó vừa sinh không lâu, thật vất vả mới bảo dưỡng tốt, lúc này mới xin Trung Sơn Bá phu nhân mang theo Tỷ nhi trở về một chuyến.”

Đại phu nhân cũng cao hứng:” Trừ bỏ hôm trắng tròn, con đã lâu chưa tập qua Vi Tỷ nhi. Không biết nó thế nào, lớn lên giống ai nữa.” Đại phu nhân nghe tới cháu gái mình, có chút kích động, hốc mắt hơi hồng. Khó có thể tưởng tượng được, bà lại là một nữ nhân kiêu ngạo ngông cuồng.

Thu Minh Nguyệt từ khi đi vào đã đánh giá Thu Minh Châu. Thấy nàng thần sắc như thường, nhận ra tầm mắt của mình, quay đầu cười với mình. Ánh

mắt không còn sự sợ hãi trống rỗng ngày ấy.

Nàng cup mắt, hy vọng Thu Minh Châu có thể bỏ qua đoạn cảm tình không thể có kết quả của mình.

Kỳ thật trừ bỏ vấn đề dòng dõi, nàng vốn cũng không tán thành việc của Thu Minh Châu và Tiết Vũ Hoa.

Đầu tiên là, Tiết quốc Hầu phu nhân là một nhân vật khó chơi, Thu Minh Châu nếu thực qua đó, khó tránh phải chịu khổ. Tiếp theo, Tiết Vũ Hoa vẫn không dễ bụng Thu Minh Châu, ngày sau cũng không che chở nàng. Cho nên, Thu Minh Châu đối với Tiết Vũ Hoa động tình, tốt nhất là thừa dịp còn chưa sâu đậm, đứng lúc thu tay.

Về phần Tiết Vũ Hoa—

Thu Minh Nguyệt nghĩ tới đề nghị ngày ấy của hắn, không khỏi nhủ mảy, lập tức trào phúng.

Loại công tử phóng đảng như vậy, làm gì có thật tâm?

Thôi, không thêm nghĩ chuyện này nữa. Dù sao, tàu tới đầu cầu tự nhiên thông.

Lão thái quân và nhị phu nhân thương nghị, nàng thật ra cũng rõ ràng. Thu Minh Hiền tuy không phải người đại phòng, nhưng dầu gì cũng là trưởng tử. Bây giờ có thành tựa, tiền đồ sau này cũng bất phàm. Dù là đứng đầu bảng cũng có khả năng. Có thể nghĩ, lão thái quân đương nhiên rất kỳ vọng vào hắn.

Mà Đại lý tự khanh Lí phủ cũng là một danh môn huân quý. Hai phủ đám hỏi, lão thái quân khẳng định không qua loa. Mấy thứ lễ hỏi gì đó, tự nhiên rất phong phú.

Theo lý thuyết, đại phu nhân xuất thân danh môn, mấy chuyện này cũng không phải là người không phóng khoáng. Chẳng qua, bà và nhị phu nhân tranh đấu nửa đời người, lúc nào cũng muốn chen ép nhị phu nhân. Hơn nữa, bà mới bị lão thái quân phân một nửa quyền chương gia cho nhị phu nhân, trong lòng khó chịu, cho nên muốn khó xử nhị phu nhân một chút. Ai biết được, nhị phu nhân cũng không phải nhân vật dễ đối phó. Nói vài câu đã khiến đại phu nhân ghen hờn.

Thu Minh Hà, vị đại tỷ nàng chưa từng gặp qua. Nghe nói năm đó ở kinh thành cũng là tài nữ tiếng tăm lừng lẫy. Chẳng những tài mạo song toàn, lại ôn nhu nhã nhặn. Một năm trước, tỷ ấy gả cho Trung Sơn Bá thế tử, hai người vợ chồng ân ái như keo sơn. Trung Sơn Bá phu nhân cũng cực kỳ thích người con dâu tính tình trầm ổn này.

Nữ nhân cổ đại khi đã xuất giá, rất ít khi có thể trở về nhà mẹ đẻ, trừ phi được phu gia cho phép, hoặc là đi cùng trượng phu. Còn không thì coi như là bị hưu.

Thu Minh Hà qua đó một năm, nhưng chỉ mới về nhà mẹ đẻ năm sáu lần mà thôi. Trừ bỏ ba ngày sau đại hôn có về thăm phụ mẫu, thì chủ yếu là về nhân dịp sinh nhật các trưởng bối.

Lần này nàng đột nhiên trở về, khiến Thu Minh Nguyệt có chút kinh ngạc.

Lão thái quân cười nói: "Tỷ nhi còn nhỏ, không biết lớn lên giống ai nhỉ?"

Đại phu nhân cười cười: "Dạ đúng. Con vừa nghe nói Minh Hà rõ ràng, cao hứng đến quên cả đứng mực."

Lão thái quân lại quét mắt nhìn mọi người trong sảnh. Sau đó, tầm mắt dừng ở Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Châu một chút. Nhớ lại cử chỉ điển rở của Thu Minh Trân hôm đó, bà và lão thái gia cũng đã có bàn về việc này. Lão thái gia lúc ấy chỉ vuốt vuốt râu, ánh mắt có chút trầm ngâm.

"Minh Nguyệt tâm trí phi phàm, tiền đồ sau này chi sợ cũng không tầm thường."

Lão thái quân nhủ mảy trăm tư: "Tôi cũng nghĩ vậy." Bà thở dài một hơi. "Chỉ là... Minh Nguyệt lệ khí quá nặng, chi sợ về sau..."

Lão thái gia thế nhưng chỉ ha ha cười: "Có chí lớn, há lại chịu làm yểm tước trong hang?"

Lão thái quân hình như có kinh ngạc, cuối cùng cũng cup mắt.

"Chỉ tiếc, Nhu nhi chỉ là một lương thiếp, bằng không thì..."

Lão thái gia quay đầu nhìn sâu bà một cái: "Bà muốn để Khanh Nhi nâng Trầm thị lên làm bình thê?"

Lão thái quân cũng không giấu diếm: "Năm đó, vốn là tôi thực có lỗi với Ngu muội muội."

Lão thái gia vỗ vỗ bả vai của bà, nói: "Đây không phải là lỗi của bà. Chung quy là, thiên ý trêu người."

"Thật là thiên ý sao?" Lão thái quân lại nhướng mày, ánh mắt nhìn chăm chăm lão thái gia.

Lão thái gia im lặng chốc lát, lại đột nhiên nói: "Hai ngày trước, Khanh nhi đã thượng tấu hoàng thượng, đề nghị phục chức cho Trầm Tông Sơn."

Ánh mắt lão thái quân sáng ngời." Hoàng thượng nói thế nào?"

Lão thái gia vừa đi vừa nói." Lâm thái sư và trấn quốc công dốc hết sức phản đối. Việc này, bàn sau..."

Trong mắt lão thái quân có chút tức giận." Liên quan gì tới trấn quốc công?"

Lão thái gia ngồi xuống, nói:" Hiện giờ triều đình chia làm hai phái, bên trấn quốc công cầm đầu ủng hộ đại hoàng tử. Lâm phủ cùng đại hoàng tử tuy rằng không có liên hệ trực tiếp, nhưng ngoại tôn nữ của Lâm thái sư chính là trắc phi của đại hoàng tử. Trầm thị tuy rằng hiện tại thoát nhìn chỉ là một tiểu thiếp của Thu gia ta, nhưng thân phận của nó hiện tại rất khó xử. Nếu nháo lớn, chỉ sợ còn làm hại đến quan lộ của Khanh nhi.

Lão thái quân không nói gì. Bà không phải một phụ nhân không hiểu biết, đương nhiên hiểu được ý tứ bên trong. Nghĩ nghĩ một chút, bà lại nói:" Minh Nguyệt bảo rằng, lúc trên đường về kinh, ở Bảo Hoa tự đã gặp được thái hậu."

Ánh mắt lão thái gia lập tức thay đổi:" Thật sao?"

Lão thái quân gật đầu:" Nó không cần phải nói dối."

Lão thái gia lại trầm ngâm." Mười bảy tháng ba là ngày giỗ của tiền hoàng hậu, thái hậu hằng năm đều tới Bảo Hoa tự cầu nguyện. Nếu vậy thì cũng rất có thể." Ông thờ dài một tiếng. "Cũng không biết là, kỳ ngộ này đối với Minh Nguyệt là phúc hay họa đây."

Lão thái quân cũng nói:" Trong hoàng gia thì phi phức tạp, tôi cũng lo lắng Minh Nguyệt sẽ bị liên lụy."

Lão thái gia im lặng một lúc, nói:" Cũng không hẳn."

"Thế nào?"

Lão thái gia nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, thanh âm tựa như vang lên từ nơi xa.

"Phụ nhân chẳng lẽ đã quên, hoàng hậu hiện tại chỉ là kẻ hậu mà thôi."

Lão thái quân kinh hô một tiếng. Lão thái gia rất ít khi nhắc đến việc tư của hoàng gia trước mặt bà.

"Lão gia, ông -"

Lão thái gia chấp tay sau lưng, đứng trước cửa sổ.

"Đáng tiếc, Văn hoàng hậu đoạn hậu hiền thực, ôn uyển cung thuận, toàn bộ hậu cung không ai không kính phục. Chỉ tiếc..."

Lão thái quân cup mắt thở dài:" Đúng là đáng tiếc, Văn hoàng hậu cả đời không con. Bằng không, hôm nay cũng sẽ không..."

Lão thái gia xoay người, thần sắc ngưng trọng.

"Phụ nhân, chớ nhiều lời." Sau khi Văn hoàng hậu mất, chuyện của bà trong cung cơ hồ chính là một cảm ký. Hoàng thượng yêu vợ vô cùng, đến nay cũng không thể quên, cũng không cho ai nhắc tới tiền hoàng hậu.

Lão thái quân cũng biết việc này, liền nói:" Tôi biết chừng mực."

Lão thái gia ừ một tiếng, nói:" Đêm đã khuya, ngủ đi."

Từ Thọ An viện trở về, Thu Minh Nguyệt liếc mắt nhìn tam phu nhân một cái. Vừa rồi lúc nàng có chú ý tới tam phu nhân. Nữ nhân này trước giờ vẫn nhu nhược, sắc mặt lại kém hơn trước kia. Dù dùng nhiều son phấn tới đâu cũng không giấu được.

Hôm qua nghe Hạ Đồng nói, Ngọc di nương sau khi mất, hờn phách bất an, hàng đêm đòi mạng. Tam phu nhân thường xuyên bị ác mộng làm tỉnh giấc, kêu gào có quỷ. Lão thái quân nói bà ta hồ ngôn loạn ngữ, trách cứ một chút. Cho nên bà cũng không dám náo loạn nữa.

Hiện tại Thu Minh Dung đang nâng bà ta, mặt không chút thay đổi. Nàng không khỏi nghĩ đến Ngọc di nương ngày đó, cùng cừu hận trong mắt Thu Minh Dung. Vừa nãy khi nàng ta cúi đầu, đáy mắt xẹt qua tia khoái cảm khi trả thù được.

Thu Minh Nguyệt lập tức hiểu được, cái gọi là quý hờn, bất quá chỉ là Thu Minh Dung chọc phá thôi. Tam phu nhân trong lòng chột dạ, nên tâm thần hoảng hốt, luôn thấy Ngọc di nương đòi mạng bà ta.

"Tam thẩm." Thu Minh Nguyệt tiến lên, gọi một tiếng.

Tam phu nhân như đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên nghe Thu Minh Nguyệt gọi, giật mình một cái.

"A? Thì ra là Minh Nguyệt à." Tam phu nhân vỗ vỗ ngực.

"Có gì không?"

Thu Minh Nguyệt liếc mắt nhìn Thu Minh Dung một cái, cười nói:" Nghe nói tam thẩm gần đây có chút khó ở, có sao không ạ?"

Tam phu nhân hiền lành cười:" Không sao không sao, chắc là hai bữa trước có chút vất vả. Nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi."

"Đúng vậy, tam đệ muội mấy bữa trước vội vàng chuẩn bị cho Minh Kỳ, không phải rất mệt nhọc sao?" Nhị phu nhân không lạnh không nóng mở miệng nói.

Thu Minh Nguyệt quay đầu, bắt gặp nhị phu nhân đang được Hồng Ngọc đỡ tay bước ra.

Tam phu nhân sắc mặt cứng đờ, nói:" Minh Kỳ đã mười bảy tuổi, chỉ nhỏ hơn Minh Hiền mấy tháng. Hiền giờ hôn sự của Minh Hiền đã xác định, Minh Kỳ cũng không thể không lo." Bà hít một hơi, mặt mày âm đạm.

"Mấy bữa nay sự tình nhiều lắm, không có thời gian cho nên liên trì hoãn. Khiến nhị tẩu chê cười rồi." Thần thái bà tuy thông dong nhưng vẫn như cũ lộ ra khiếp ý, ánh mắt nhu nhược.

Thu Minh Nguyệt không khỏi cảm thán, nhắc tới người diễn trò giỏi nhất Thu phủ thì phải nói tới tam phu nhân đi. Ngay cả nhị phu nhân khôn khéo cùng cáo già như lão thái quân, chỉ sợ cũng bị bà ta giả thiện mê hoặc.

Nhị phu nhân nghe xong, liếc nhìn bà một cái, nói:" Nghe nói tam đệ muội nhìn trúng thiên kim của ngự sử Chu đại nhân?"

Tam phu nhân gật gật đầu nói:" Chu tiểu thư kia ta đã gặp qua, mạo thực ngon công, hành tung khéo léo, dịu dàng như liễu. Làm một nữ tử tốt."

"Ánh mắt tam đệ muội rất độc đáo, đương nhiên là tốt."

Tam phu nhân ngẩn ra, không biết mình làm sao chọc tới nhị phu nhân rồi.

"Nhị tẩu?"

Nhị phu nhân quay đầu, dung mâu trong tròng nhưng lạnh lùng, ánh mắt trào phúng.

"Bất quá, ta nghe nói, Chu tiểu thư không phải đích xuất. Chỉ là đích thứ nữ được nuôi dưới gối Chu phu nhân."

Tam phu nhân sắc mặt tái nhợt." Mặc dù là thứ xuất, nhưng hành vi cử chỉ đoan chính hào phóng. Chu phu nhân giáo nữ nghiêm khắc, nói vậy Chu tiểu thư tất nhiên không kém đích nữ."

"Vậy cũng đúng." Nhị phu nhân ba phải nói, ngẩng đầu, giống như mới phát hiện ra Minh Nguyệt, kêu một tiếng.

"A, Minh Nguyệt cũng ở đây sao?"

Thu Minh Nguyệt hơi cúi người:" Nhị thẩm khỏe."

Nhị phu nhân ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, đột nhiên nói:" Đứa bé Minh Thụy kia rất thông minh, Minh Hiền thường xuyên khen nó trước mặt ta. Tất cả đều do công lao của tỷ tỷ là con."

Thu Minh Nguyệt hơi nhướn mày, không rõ ý của nhị phu nhân, chỉ nói:" Đại ca tài cao, lúc nào cũng dạy dỗ xúc. Minh Thụy còn nhỏ, thật không dám kiêu ngạo."

Nhị phu nhân cười một chút:" Không biết Trầm di nương có hay không dạy con một câu. Nữ tử không tài mới là đức."

Thu Minh Nguyệt đáy mắt xẹt qua tia lạnh, nhưng trên mặt vẫn cười:" Nữ tử không tài, làm sao biết đức?"

Nhị phu nhân lạnh mặt nói:" Thân là nữ tử, đầu tiên phải tập tam tông tứ đức, nữ giới nữ tử, hiểu được tam cương ngũ thường. Cảm kỳ thi họa chỉ là thứ yếu. Con học được một chút liền thôi, cố gắng học đoan trang rộng lượng, ngày sau mới tìm được phu gia tốt."

Thu Minh Nguyệt đảo mắt, trên mặt hiện lên chút đỏ ửng

"Nhị thẩm tại sao lại nói những lời này? Con..." Nàng cúi đầu, xấu hổ không ngước lên được.

"Nhị đệ muội, Minh Nguyệt là nữ nhi gia chưa chồng, người trước mặt nó nói việc này, không khỏi không thích hợp." Thanh âm bình thản của đại phu nhân vang lên. Lần này, bà cư nhiên lại giúp đỡ Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt biết, đại phu nhân luôn không vừa mắt nhị phu nhân, chủ yếu là muốn kiếm cớ chèn ép nhị phu nhân mà thôi.

Nhị phu nhân quay đầu lại, nói:" Đại tẩu lời ấy sai rồi."

Đại phu nhân nhướn mày: "Ý gì?"

"Nữ nhi gia bình thường mười một tuổi đã nghị hôn. Mà Minh Nguyệt năm nay đã muốn mười ba rồi."

Đại phu nhân lạnh lùng nói: "Nhị đệ muội đã quên? Minh Trân đã mười lăm, Minh Châu cũng mười bốn. Cái gì cũng phải có trước sau đi."

Nhị phu nhân tựa tiểu phi tiểu nói: "Đại tẩu nói không sai, ngày khác ta liền một phu gia thích hợp để gả nó đi. Đờ phải đợi tới khi Minh Ngọc xuất giá, phu gia nói nó không tôn trọng ầu, lướt qua đường tỳ của mình trước."

Sắc mặt đại phu nhân thay đổi, thanh âm cũng cao vài phần.

"Bất quá là một thứ nữ thôi, sao có thể đánh đồng với Minh Ngọc?"

Lời này vừa vắn rơi vào tay Nguyệt di nương đang đi ra. Bà dừng một chút, cúi đầu, trên mặt hiện lên lãnh ý. Sau đó nhanh chóng thu liễm biểu tình, về mặt vô ba tiêu sái bước tới.

"Minh Trân tất nhiên không thể đánh đồng với tam tiểu thư."

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Cũng một cho người tự hiểu lấy."

Thu Minh Nguyệt trong lòng âm thầm thở dài. Đại phu nhân vẫn là không đủ bình tĩnh. Liền cả một di nương, bà cũng không thắng nổi, huống chi là nhị phu nhân tâm cơ thâm trầm?

Thu Minh Nguyệt không phải lần đầu gặp Nguyệt di nương. Lại nói, Nguyệt di nương này thật ra cũng là một mỹ nhân. Lão thái quân năm đó tặng người cho đại lão gia, nhị lão gia và tam lão gia đều là mỹ nhân: Từ Vân, Từ Nguyệt, Từ Ngọc. Trong đó, Ngọc di nương là đặc biệt nhất.

Nguyệt di nương một thân y phục mỏng tơ vàng, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp quyền rũ. Nhất cử nhất động đều lộ ra phong tình Giang Nam.

Sắc mặt Nguyệt di nương không hề giận dữ, như cũ mỉm cười nói: "Tam tiểu thư cung kính thực dụng, đoan trang tao nhã, tất nhiên người khác không bằng được."

Trên mặt đại phu nhân nổi lên vẻ kiêu ngạo, hừ một tiếng, lại liếc nhìn Thu Minh Nguyệt, sau đó nghênh ngang rời đi.

Thu Minh Nguyệt cúi đầu: "Cung tiễn mẫu thân."

Nhị phu nhân quay đầu nhìn bộ dạng kính cẩn của nàng, nhú mày. Bà đi lên một bước, kề sát tai Thu Minh Nguyệt, dùng âm thanh chỉ hai người họ nghe được, nói: "Con quả nhiên là vật phi phạm."

Thu Minh Nguyệt cũng thấp giọng nói: "Nhị thẩm trí tuệ, Minh Nguyệt mặc cảm."

Nhị phu nhân đứng thẳng, trên mặt khôi ngục lãnh ngạo.

"An an phận phận, không cần cầu thứ không thuộc về mình, đối với con cũng không có gì tốt."

Thu Minh Nguyệt híp mắt. Lời này của nhị phu nhân là có ý gì?

Nhị phu nhân không nói gì nữa, quay đầu rời đi.

Thu Minh Châu quay lại nhìn nàng, cái nhìn kia, ản hàm lo lắng, sau đó cũng rời đi cùng nhị phu nhân.

Thu Minh Nguyệt đứng tại chỗ, ánh mắt âm trầm.

Nhị phu nhân đến tột cùng là có bí mật gì?

Vì sao Tiết Vũ Hoa lại muốn mình rời xa Thu Minh Hiền?

"Mẫu thân, người mệt mỏi rồi, con đỡ người về."

Giọng nói kính cẩn của Thu Minh Dung vang lên bên tai, kéo suy nghĩ của Thu Minh Nguyệt lại. Nàng quay đầu, đúng lúc tam phu nhân nhìn qua, bà cười nói: "Minh Nguyệt, không còn sớm nữa, con vừa khỏi bệnh, nên về nghỉ ngơi đi. Ta đi trước."

Thu Minh Nguyệt gật đầu: "Tam thẩm đi thông thả."

Thu Minh Dung đỡ tam phu nhân rời đi, lúc quay đầu có nhìn thoáng qua nàng.

Cái nhìn kia, cực kỳ đậm đặc.

Trong lòng Thu Minh Nguyệt lại thờ dài. Thu Minh Dung, hy vọng nàng không vì cừu hận mà đánh mất lý trí.

"Ngũ tỷ, tỷ đang nhìn cái gì vậy?" Thu Minh Như bên người đang mở to mắt, tò mò hỏi.

Thu Minh Nguyệt cúi đầu, sờ sờ tóc nàng, khẽ cười.

"Không có gì, chúng ta trở về thôi."

"Ngu tỷ không tới thăm Trầm di nương sao?"

Thu Minh Nguyệt nói: "Di nương hẳn là đã ngủ rồi, tỷ không tiện quấy rầy bà."

"À." Thu Minh Như gật gật đầu.

"Đi thôi, chúng ta trở về."

"Dạ."

Lão thái quân sai người đốt huân hương trong phòng, mệt mỏi tựa vào nhuyễn tháp, như có điều suy nghĩ. Trầm Hương bóp vai cho bà, Hàn ma ma đứng một bên, im lặng không nói gì.

Hồi lâu sau, lão thái quân mới nói.

"Viện của Minh Hà thu thập xong chưa?"

"Đã xong ạ." Hàn ma ma nói: "Sau khi đại tiểu thư xuất giá, đại phu nhân vẫn bảo người mỗi ngày quét tước Khúc Minh cư."

Lão thái quân gật đầu, lại thờ dài.

Minh Hà thật ra là đứa nhỏ hiểu biết. Đáng tiếc, lại có mẫu thân như vậy, tự nhiên rắc rối cho nó."

Hàn ma ma cười nói: "Đại tiểu thư hiểu thuận hiểu lẽ, thái quân cần gì lo sợ không đâu?"

Lão thái quân lắc đầu, ngồi xuống.

"Người theo ta từ lâu. Cũng biết rằng, năm đó, Khanh nhi có bao nhiêu không muốn cửa hôn sự này. Ai ~ Thẳng đến hôm nay, Khanh nhi vẫn như trước không chú ý. Oan nghiệt mà."

Hàn ma ma dừng một chút, nói: "Đại lão gia tình thâm ý nặng."

Lão thái quân tối sầm mặt: "Chỉ là uỷ khuất Nhu nhi."

Hàn ma ma lại nói: "Đại lão gia đối với Trầm di nương rất tốt."

Lão thái quân cười châm chọc: "Nữ nhân cả đời cầu nhất là cái gì? Năm đó ta tới Dương Châu tị nạn, nếu không có Ngu muội muội cứu giúp, có lẽ..."

Hàn ma ma thờ dài: "Thái quân nhớ kỹ năm đó chi ân, Trầm lão phu nhân trên trời có linh, cũng sẽ không trách thái quân."

Lão thái quân nhắm mắt: "Chung quy là Thu gia thiếu Trầm gia."

Hàn ma ma không nói gì.

Trong không khí tràn ngập hương vị huân hương, khiến người ta có chút áp lực.

Lão thái quân nhíu mày: "Nếu Ngọc Phương an phận thì thôi, nhưng cái tính tình kia của nó..." Bà nói xong lại thờ dài: "Ta thật không biết, vì sao người khôn khéo như Tiết quốc công phu nhân lại có một muội muội dễ xúc động như vậy."

Hàn ma ma trầm mặc. Thân là hạ nhân, không thể nói xấu chủ tử.

Lúc lâu sau, lão thái quân lại nói: "Tính tình Nhu nhi hiền lành không tranh, cứ thế này cũng không phải đối thủ của Ngọc Phương. Về sau nếu cùng ăn cùng ngồi, chỉ sợ..."

Hàn ma ma trong lòng cả kinh, động tác trên tay dừng một chút, chầm chước nói: "Thái quân, không phải còn ngũ tiểu thư sao? Nô tỳ thấy, ngũ tiểu thư thật ra là một người nhanh nhạy."

Lão thái quân lại thờ dài: "Ta chỉ sợ nàng thông minh quá... ai ~ cả nhà không yên mà."

Trầm Hương cùng Hàn Ma ma nhìn nhau, cũng không nói lời nào.

Trong phòng lại lâm vào im lặng.

Thu Minh Hà, vị đại tỷ nàng chưa từng gặp qua. Nghe nói năm đó ở kinh thành cũng là tài nữ tiếng tăm lừng lẫy. Chẳng những tài mạo song toàn, lại ôn nhu nhã nhặn. Một năm trước, tỷ ấy gả cho Trung Sơn Bá thế tử, hai người vợ chồng ân ái như keo sơn. Trung Sơn Bá phu nhân cũng cực kỳ thích người con dâu tính tình trầm ổn này.

Nữ nhân cổ đại khi đã xuất giá, rất ít khi có thể trở về nhà mẹ đẻ, trừ phi được phu gia cho phép, hoặc là đi cùng trượng phu. Còn không thì coi như là bị hưu.

Thu Minh Hà qua đó một năm, nhưng chỉ mới về nhà mẹ đẻ năm sáu lần mà thôi. Trừ bỏ ba ngày sau đại hôn có về thăm phụ mẫu, thì chủ yếu là về nhân dịp sinh nhật các trưởng bối.

Lần này nàng đột nhiên trở về, khiến Thu Minh Nguyệt có chút kinh ngạc.

Lão thái quân cười nói: "Tỷ nhi còn nhỏ, không biết lớn lên giống ai nhỉ?"

Đại phu nhân cười cười: "Dạ đúng. Con vừa nghe nói Minh Hà trở về, cao hứng đến quên cả đứng mực."

Lão thái quân lại quét mắt nhìn mọi người trong sảnh. Sau đó, tầm mắt dừng ở Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Châu một chút. Nhớ lại cử chỉ điên rồ của Thu Minh Trân hôm đó, bà và lão thái gia cũng đã có bàn về việc này. Lão thái gia lúc ấy chỉ vuốt vuốt râu, ánh mắt có chút trầm ngâm.

"Minh Nguyệt tâm trí phi phạm, tiền đồ sau này chỉ sợ cũng không tầm thường."

Lão thái quân nhún mày trầm tư: "Tôi cũng nghĩ vậy." Bà thở dài một hơi. "Chỉ là... Minh Nguyệt lệ khí quá nặng, chỉ sợ về sau..."

Lão thái gia thế nhưng chỉ ha ha cười: "Có chí lớn, há lại chịu làm yếm tước trong hang?"

Lão thái quân hình như có kinh ngạc, cuối cùng cũng cup mắt.

"Chỉ tiếc, Nhu nhi chỉ là một lương thiếp, bằng không thì..."

Lão thái gia quay đầu nhìn sâu bà một cái: "Bà muốn để Khanh Nhi nâng Trầm thị lên làm bình thê?"

Lão thái quân cũng không giấu diếm: "Năm đó, vốn là tôi thực có lỗi với Ngu muội muội."

Lão thái gia vỗ vỗ bả vai của bà, nói: "Đây không phải là lỗi của bà. Chung quy là, thiên ý trêu người."

"Thật là thiên ý sao?" Lão thái quân lại nhướng mày, ánh mắt nhìn chằm chằm lão thái gia.

Lão thái gia im lặng chốc lát, lại đột nhiên nói: "Hai ngày trước, Khanh nhi đã thượng tấu hoàng thượng, đề nghị phục chức cho Trầm Tông Sơn."

Ánh mắt lão thái quân sáng ngời: "Hoàng thượng nói thế nào?"

Lão thái gia vừa đi vừa nói: "Lâm thái sư và trấn quốc công đốc hết sức phản đối. Việc này, bàn sau..."

Trong mắt lão thái quân có chút tức giận: "Liên quan gì tới trấn quốc công?"

Lão thái gia ngồi xuống, nói: "Hiện giờ triều đình chia làm hai phái, bên trấn quốc công cầm đầu ủng hộ đại hoàng tử. Lâm phủ cùng đại hoàng tử tuy rằng không có liên hệ trực tiếp, nhưng ngoại tôn nữ của Lâm thái sư chính là trắc phi của đại hoàng tử. Trầm thị tuy rằng hiện tại thoát nhìn chỉ là một tiểu thiếp của Thu gia ta, nhưng thân phận của nó hiện tại rất khó xử. Nếu nháo lớn, chỉ sợ còn làm hại đến quan lộ của Khanh nhi."

Lão thái quân không nói gì. Bà không phải một phụ nhân không hiểu biết, đương nhiên hiểu được ý tứ bên trong. Nghĩ nghĩ một chút, bà lại nói: "Minh Nguyệt bảo rằng, lúc trên đường về kinh, ở Bảo Hoa tự đã gặp được thái hậu."

Ánh mắt lão thái gia lập tức thay đổi: "Thật sao?"

Lão thái quân gật đầu: "Nó không cần phải nói dối."

Lão thái gia lại trầm ngâm: "Mười bảy tháng ba là ngày giỗ của tiền hoàng hậu, thái hậu hằng năm đều tới Bảo Hoa tự cầu nguyện. Nếu vậy thì cũng rất có thể." Ông thở dài một tiếng. "Cũng không biết là, kỳ ngộ này đối với Minh Nguyệt là phúc hay họa đây."

Lão thái quân cũng nói: "Trong hoàng gia thị phi phức tạp, tôi cũng lo lắng Minh Nguyệt sẽ bị liên lụy."

Lão thái gia im lặng một lúc, nói: "Cũng không hẳn."

"Thế nào?"

Lão thái gia nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, thanh âm tựa như vang lên từ nơi xa.

"Phu nhân chẳng lẽ đã quên, hoàng hậu hiện tại chỉ là kẻ hậu mà thôi."

Lão thái quân kinh hô một tiếng. Lão thái gia rất ít khi nhắc đến việc tư của hoàng gia trước mặt bà.

"Lão gia, ông -"

Lão thái gia chấp tay sau lưng, đứng trước cửa sổ.

"Đáng tiếc, Vân hoàng hậu doan hậu hiền thực, ôn uyển cung thuận, toàn bộ hậu cung không ai không kính phục. Chỉ tiếc..."

Lão thái quân cụp mắt thở dài." Đúng là đáng tiếc, Vân hoàng hậu cả đời không con. Bằng không, hôm nay cũng sẽ không..."

Lão thái gia xoay người, thần sắc ngưng trọng.

"Phu nhân, chớ nhiều lời." Sau khi Vân hoàng hậu mất, chuyện của bà trong cung cơ hồ chính là một cảm ký. Hoàng thượng yêu vợ vô cùng, đến nay cũng không thể quên, cũng không cho ai nhắc tới tiền hoàng hậu.

Lão thái quân cũng biết việc này, liền nói:" Tôi biết chừng mực."

Lão thái gia ừ một tiếng, nói:" Đêm đã khuya, ngủ đi."

Từ Thọ An viện trở về, Thu Minh Nguyệt liếc mắt nhìn tam phu nhân một cái. Vừa rồi lúc nàng có chú ý tới tam phu nhân. Nữ nhân này trước giờ vẫn nhu nhược, sắc mặt lại kém hơn trước kia. Dù dùng nhiều son phấn tới đâu cũng không giấu được.

Hôm qua nghe Hạ Đồng nói, Ngọc di nương sau khi mất, hồn phách bất an, hàng đêm đòi mạng. Tam phu nhân thường xuyên bị ác mộng làm tỉnh giấc, kêu gào có quỷ. Lão thái quân nói bà ta hồ ngôn loạn ngữ, trách cứ một chút. Cho nên bà cũng không dám nào loạn nữa.

Hiện tại Thu Minh Dung đang nâng bà ta, mặt không chút thay đổi. Nàng không khỏi nghĩ đến Ngọc di nương ngày đó, cùng cừu hận trong mắt Thu Minh Dung. Vừa nãy khi nàng ta cúi đầu, đáy mắt xẹt qua tia khoái cảm khi trả thù được.

Thu Minh Nguyệt lập tức hiểu được, cái gọi là quỷ hồn, bất quá chỉ là Thu Minh Dung chọc phá thôi. Tam phu nhân trong lòng chột dạ, nên tâm thần hoảng hốt, luôn thấy Ngọc di nương đòi mạng bà ta.

"Tam thẩm" Thu Minh Nguyệt tiến lên, gọi một tiếng.

Tam phu nhân như đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên nghe Thu Minh Nguyệt gọi, giật mình một cái.

"A? Thì ra là Minh Nguyệt à." Tam phu nhân vỗ vô ngực.

"Có gì không?"

Thu Minh Nguyệt liếc mắt nhìn Thu Minh Dung một cái, cười nói:" Nghe nói tam thẩm gần đây có chút khó ở, có sao không ạ?"

Tam phu nhân hiền lành cười:" Không sao không sao, chắc là hai bữa trước có chút vất vả. Nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi."

"Đúng vậy, tam đệ muội mấy bữa trước vội vàng chuẩn bị cho Minh Kỳ, không phải rất mệt nhọc sao?" Nhị phu nhân không lạnh không nóng mở miệng nói.

Thu Minh Nguyệt quay đầu, bắt gặp nhị phu nhân đang được Hồng Ngọc đỡ tay bước ra.

Tam phu nhân sắc mặt cứng đờ, nói:" Minh Kỳ đã mười bảy tuổi, chỉ nhỏ hơn Minh Hiền mấy tháng. Hiện giờ hôn sự của Minh Hiền đã xác định, Minh Kỳ cũng không thể không lo." Bà hít một hơi, mặt mày âm đạm.

"Mấy bữa nay sự tình nhiều lắm, không có thời gian cho nên liền trì hoãn. Khiến nhị tẩu chê cười rồi." Thần thái bà tuy thông dong nhưng vẫn như cũ lộ ra khiếp ý, ánh mắt nhu nhược.

Thu Minh Nguyệt không khỏi cảm thán, nhắc tới người diễn trò giỏi nhất Thu phủ thì phải nói tới tam phu nhân đi. Ngay cả nhị phu nhân khôn khéo cùng cáo già như lão thái quân, chỉ sợ cũng bị bà ta giả thiện mê hoặc.

Nhị phu nhân nghe xong, liếc nhìn bà một cái, nói:" Nghe nói tam đệ muội nhìn trúng thiên kim của ngự sử Chu đại nhân?"

Tam phu nhân gật gật đầu nói:" Chu tiểu thư kia ta đã gặp qua, mạo thực ngon công, hành tung khéo léo, dịu dàng như liễu. Làm một nữ tử tốt."

"Ánh mắt tam đệ muội rất độc đáo, đương nhiên là tốt."

Tam phu nhân ngẩn ra, không biết mình làm sao chộc tới nhị phu nhân rồi.

"Nhị tẩu?"

Nhị phu nhân quay đầu, dung mâu trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt trào phúng.

"Bất quá, ta nghe nói, Chu tiểu thư không phải đích xuất. Chỉ là đích thứ nữ được nuôi dưới gối Chu phu nhân."

Tam phu nhân sắc mặt tái nhợt." Mặc dù là thứ xuất, nhưng hành vi cử chỉ đoan chính hào phóng. Chu phu nhân giáo nữ nghiêm khắc, nói vậy Chu tiểu thư tất nhiên không kém đích nữ."

"Vậy cũng đúng." Nhị phu nhân ba phải nói, ngẩng đầu, giống như mới phát hiện ra Minh Nguyệt, kêu một tiếng.

"A, Minh Nguyệt cũng ở đây sao?"

Thu Minh Nguyệt hơi cúi người:" Nhị thẩm khoè."

Nhị phu nhân ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, đột nhiên nói:" Đứa bé Minh Thụy kia rất thông minh, Minh Hiền thường xuyên khen nó trước mặt ta. Tất cả đều do công lao của tỷ tỷ là con."

Thu Minh Nguyệt hơi nhướn mày, không rõ ý của nhị phu nhân, chỉ nói:" Đại ca tài cao, lúc nào cũng dạy dỗ xúc. Minh Thụy còn nhỏ, thật không dám kiêu ngạo."

Nhị phu nhân cười một chút:" Không biết Trâm di nương có hay không dạy con một câu. Nữ tử không tài mới là đức."

Thu Minh Nguyệt đáy mắt xẹt qua tia lạnh, nhưng trên mặt vẫn cười:" Nữ tử không tài, làm sao biết đức?"

Nhị phu nhân lạnh mặt nói:" Thân là nữ tử, đầu tiên phải tập tam tông tứ đức, nữ giới nữ tử, hiểu được tam cương ngũ thường. Cảm kỳ thi họa chỉ là thứ yếu. Con học được một chút liền thôi, cố gắng học đoan trang rộng lượng, ngày sau mới tìm được phu gia tốt."

Thu Minh Nguyệt đảo mắt, trên mặt hiện lên chút đỏ ửng

" Nhị thẩm tại sao lại nói những lời này? Con..." Nàng cúi đầu, xấu hổ không ngược lên được.

"Nhị đệ muội, Minh Nguyệt là nữ nhi gia chưa chồng, ngơngi trước mặt nó nói việc này, không khỏi không thích hợp." Thanh âm bình thản của đại phu nhân vang lên. Lần này, bà cư nhiên lại giúp đỡ Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt biết, đại phu nhân luôn không vừa mắt nhị phu nhân, chủ yếu là muốn kiếm cớ chèn ép nhị phu nhân mà thôi.

Nhị phu nhân quay đầu lại, nói:" Đại tẩu lời ấy sai rồi."

Đại phu nhân nhướn mày:" Ý gì?"

"Nữ nhi gia bình thường mười một tuổi đã nghị hôn. Mà Minh Nguyệt năm nay đã muốn mười ba rồi."

Đại phu nhân lạnh lùng nói:" Nhị đệ muội đã quên? Minh Trân đã mười lăm, Minh Châu cũng mười bốn. Cái gì cũng phải có trước sau đi."

Nhị phu nhân tựa tiểu phi tiểu nói:" Đại tẩu nói không sai, ngày khác ta liền một phu gia thích hợp để gả nó đi. Đờ phải đợi tới khi Minh Ngọc xuất giá, phu gia nói nó không tôn trưởng ầu, lướt qua đường tỵ của mình trước."

Sắc mặt đại phu nhân thay đổi, thanh âm cũng cao vài phần.

"Bất quá là một thứ nữ thôi, sao có thể đánh đồng với Minh Ngọc?"

Lời này vừa vắn roi vào tay Nguyệt di nương đang đi ra. Bà dừng một chút, cúi đầu, trên mặt hiện lên lãnh ý. Sau đó nhanh chóng thu liễm biểu tình, về mặt vô ba tiêu sái bước tới.

"Minh Trân tất nhiên không thể đánh đồng với tam tiểu thư."

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng:" Cũng một cho ngơngi tự hiểu lấy."

Thu Minh Nguyệt trong lòng âm thầm thở dài. Đại phu nhân vẫn là không đủ bình tĩnh. Liền cả một di nương, bà cũng không thắng nổi, huống chi là nhị phu nhân tâm cơ thâm trầm?

Thu Minh Nguyệt không phải lần đầu gặp Nguyệt di nương. Lại nói, Nguyệt di nương này thật ra cũng là một mỹ nhân. Lão thái quân năm đó tặng người cho đại lão gia, nhị lão gia và tam lão gia đều là mỹ nhân: Từ Vân, Từ Nguyệt, Từ Ngọc. Trong đó, Ngọc di nương là đặc biệt nhất.

Nguyệt di nương một thân y phục mỏng tơ vàng, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp quyến rũ. Nhất cử nhất động đều lộ ra phong tình Giang Nam.

Sắc mặt Nguyệt di nương không hề giận dữ, như cũ mỉm cười nói: "Tam tiểu thư cung kính thực dụng, đoan trang tao nhã, tất nhiên người khác không bằng được."

Trên mặt đại phu nhân nổi lên vẻ kiêu ngạo, hừ một tiếng, lại liếc nhìn Thu Minh Nguyệt, sau đó nghênh ngang rời đi.

Thu Minh Nguyệt cúi đầu: "Cung tiễn mẫu thân."

Nhị phu nhân quay đầu nhìn bộ dạng kính cẩn của nàng, nhíu mày. Bà đi lên một bước, kề sát tai Thu Minh Nguyệt, dùng âm thanh chỉ hai người họ nghe được, nói: "Con quả nhiên là vật phi phàm."

Thu Minh Nguyệt cũng thấp giọng nói: "Nhị thẩm trí tuệ, Minh Nguyệt mặc cảm."

Nhị phu nhân đứng thẳng, trên mặt khôi ngô lãnh ngạo.

"An an phận phận, không cần cầu thứ không thuộc về mình, đối với con cũng không có gì tốt."

Thu Minh Nguyệt híp mắt. Lời này của nhị phu nhân là có ý gì?

Nhị phu nhân không nói gì nữa, quay đầu rời đi.

Thu Minh Châu quay lại nhìn nàng, cái nhìn kia, ảm đạm lo lắng, sau đó cũng rời đi cùng nhị phu nhân.

Thu Minh Nguyệt đứng tại chỗ, ánh mắt âm trầm.

Nhị phu nhân đến tột cùng là có bí mật gì?

Vì sao Tiết Vũ Hoa lại muốn mình rời xa Thu Minh Hiền?

"Mẫu thân, người mệt mỏi rồi, con đỡ người về."

Giọng nói kính cẩn của Thu Minh Dung vang lên bên tai, kéo suy nghĩ của Thu Minh Nguyệt lại. Nàng quay đầu, đúng lúc tam phu nhân nhìn qua, bà cười nói: "Minh Nguyệt, không còn sớm nữa, con vừa khỏi bệnh, nên về nghỉ ngơi đi. Ta đi trước."

Thu Minh Nguyệt gật đầu: "Tam thẩm đi thông thả."

Thu Minh Dung đỡ tam phu nhân rời đi, lúc quay đầu có nhìn thoáng qua nàng.

Cái nhìn kia, cực kỳ đậm đặc.

Trong lòng Thu Minh Nguyệt lại thờ dãi. Thu Minh Dung, hy vọng nàng không vì cừ hận mà đánh mất lý trí.

"Ngũ tỷ, tỷ đang nhìn cái gì vậy?" Thu Minh Như bên người đang mở to mắt, tò mò hỏi.

Thu Minh Nguyệt cúi đầu, sờ sờ tóc nàng, khẽ cười.

"Không có gì, chúng ta trở về thôi."

"Ngũ tỷ không tới thăm Trầm di nương sao?"

Thu Minh Nguyệt nói: "Di nương hẳn là đã ngủ rồi, tỷ không tiện quấy rầy bà."

"À." Thu Minh Như gật gật đầu.

"Đi thôi, chúng ta trở về."

"Dạ."

Lão thái quân sai người đốt huân hương trong phòng, một mùi tựa vào nhuyễn tháp, như có điều suy nghĩ. Trầm Hương bóp vai cho bà, Hàn ma ma đứng một bên, im lặng không nói gì.

Hồi lâu sau, lão thái quân mới nói.

"Viện của Minh Hà thu thập xong chưa?"

"Đã xong ạ." Hàn ma ma nói: "Sau khi đại tiểu thư xuất giá, đại phu nhân vẫn bảo người mỗi ngày quét tước Khúc Minh cư."

Lão thái quân gật đầu, lại thở dài.

Minh Hà thật ra là đứa nhỏ hiểu biết. Đáng tiếc, lại có mẫu thân như vậy, tự nhiên rắc rối cho nó."

Hàn ma ma cười nói:" Đại tiểu thư hiểu thuận hiểu lẽ, thái quân cần gì lo sợ không đâu?"

Lão thái quân lắc đầu, ngồi xuống.

"Người theo ta từ lâu. Cũng biết rằng, năm đó, Khanh nhi có bao nhiêu không muốn cửa hôn sự này. Ai ~ Thẳng đến hôm nay, Khanh nhi vẫn như trước không chú ý. Oan nghiệt mà."

Hàn ma ma dùng một chút, nói:" Đại lão gia tình thâm ý nặng."

Lão thái quân tối sầm mặt:" Chỉ là uy khuất Nhu nhi."

Hàn ma ma lại nói:" Đại lão gia đối với Trầm di nương rất tốt."

Lão thái quân cười châm chọc:" Nữ nhân cả đời cầu nhất là cái gì? Năm đó ta tới Dương Châu tị nạn, nếu không có Ngu muội muội cứu giúp, có lẽ..."

Hàn ma ma thở dài:" Thái quân nhớ kỹ năm đó chi ân, Trầm lão phu nhân trên trời có linh, cũng sẽ không trách thái quân."

Lão thái quân nhắm mắt:" Chung quy là Thu gia thiếu Trầm gia."

Hàn ma ma không nói gì.

Trong không khí tràn ngập hương vị huân hương, khiến người ta có chút áp lực.

Lão thái quân nhíu mày:" Nếu Ngọc Phụng an phận thì thôi, nhưng cái tính tình kia của nó..." Bà nói xong lại thở dài:" Ta thật không biết, vì sao người khôn khéo như Tiết quốc công phu nhân lại có một muội muội dễ xúc động như vậy."

Hàn ma ma trầm mặc. Thân là hạ nhân, không thể nói xấu chủ tử.

Lúc lâu sau, lão thái quân lại nói:" Tính tình Nhu nhi hiền lành không tranh, cứ thế này cũng không phải đối thủ của Ngọc Phụng. Về sau nếu cùng ăn cùng ngồi, chỉ sợ..."

Hàn ma ma trong lòng cả kinh, động tác trên tay dừng một chút, châm chước nói:" Thái quân, không phải còn ngũ tiểu thư sao? Nô tỳ thấy, ngũ tiểu thư thật ra là một người nhanh nhẹn."

Lão thái quân lại thở dài:" Ta chỉ sợ nàng thông minh quá... ai ~ cả nhà không yên mà."

Trầm Hương cùng Hàn Ma ma nhìn nhau, cũng không nói lời nào.

Trong phòng lại lâm vào im lặng

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Thứ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chương 56.2

Thu Minh Hà, vị đại tỷ nàng chưa từng gặp qua. Nghe nói năm đó ở kinh thành cũng là tài nữ tiếng tăm lừng lẫy. Chẳng những tài mạo song toàn, lại ôn nhu nhã nhặn. Một năm trước, tỷ ấy gả cho Trung Sơn Bá thế tử, hai người vợ chồng ân ái như keo sơn. Trung Sơn Bá phu nhân cũng cực kỳ thích người con dâu tính tình trầm ổn này.

Nữ nhân cổ đại khi đã xuất giá, rất ít khi có thể trở về nhà mẹ đẻ, trừ phi được phu gia cho phép, hoặc là đi cùng trượng phu. Còn không thì coi như là bị hù.

Thu Minh Hà qua đó một năm, nhưng chỉ mới về nhà mẹ đẻ năm sáu lần mà thôi. Trừ bỏ ba ngày sau đại hôn có về thăm phụ mẫu, thì chủ yếu là về nhân dịp sinh nhật các trưởng bối.

Lần này nàng đột nhiên trở về, khiến Thu Minh Nguyệt có chút kinh ngạc.

Lão thái quân cười nói:" Tỷ nhi còn nhỏ, không biết lớn lên giống ai nhỉ?"

Đại phu nhân cười cười: "Dạ đúng. Con vừa nghe nói Minh Hà rõ về, cao hứng đến quên cả đúng mực."

Lão thái quân lại quét mắt nhìn mọi người trong sảnh. Sau đó, tầm mắt dừng ở Thu Minh Nguyệt và Thu Minh Châu một chút. Nhớ lại cử chỉ điên rồ của Thu Minh Trân hôm đó, bà và lão thái gia cũng đã có bàn về việc này. Lão thái gia lúc ấy chỉ vuốt vuốt râu, ánh mắt có chút trầm ngâm.

"Minh Nguyệt tâm trí phi phàm, tiền đồ sau này chỉ sợ cũng không tầm thường."

Lão thái quân nhíu mày trầm tư: "Tôi cũng nghĩ vậy." Bà thở dài một hơi. "Chỉ là... Minh Nguyệt lệ khí quá nặng, chỉ sợ về sau..."

Lão thái gia thề nhưng chỉ ha ha cười: "Có chí lớn, há lại chịu làm yểm tước trong hang?"

Lão thái quân hình như có kinh ngạc, cuối cùng cũng cup mắt.

"Chỉ tiếc, Nhu nhi chỉ là một lương thiếp, bằng không thì..."

Lão thái gia quay đầu nhìn sâu bà một cái: "Bà muốn để Khanh Nhi nâng Trầm thị lên làm bình thê?"

Lão thái quân cũng không giấu diếm: "Năm đó, vốn là tôi thực có lỗi với Ngu muội muội."

Lão thái gia vỗ vỗ bả vai của bà, nói: "Đây không phải là lỗi của bà. Chung quy là, thiên ý trêu người."

"Thật là thiên ý sao?" Lão thái quân lại nhướn mày, ánh mắt nhìn chằm chằm lão thái gia.

Lão thái gia im lặng chốc lát, lại đột nhiên nói: "Hai ngày trước, Khanh nhi đã thượng tấu hoàng thượng, đề nghị phục chức cho Trầm Tông Sơn."

Ánh mắt lão thái quân sáng ngời: "Hoàng thượng nói thế nào?"

Lão thái gia vừa đi vừa nói: "Lâm thái sư và trấn quốc công đốc hết sức phản đối. Việc này, bàn sau..."

Trong mắt lão thái quân có chút tức giận: "Liên quan gì tới trấn quốc công?"

Lão thái gia ngồi xuống, nói: "Hiện giờ triều đình chia làm hai phái, bên trấn quốc công cầm đầu ủng hộ đại hoàng tử. Lâm phủ cùng đại hoàng tử tuy rằng không có liên hệ trực tiếp, nhưng ngoại tôn nữ của Lâm thái sư chính là trắc phi của đại hoàng tử. Trầm thị tuy rằng hiện tại thoát nhìn chỉ là một tiểu thiếp của Thu gia ta, nhưng thân phận của nó hiện tại rất khó xử. Nếu nháo lớn, chỉ sợ còn làm hại đến quan lộ của Khanh nhi."

Lão thái quân không nói gì. Bà không phải một phụ nhân không hiểu biết, đương nhiên hiểu được ý tứ bên trong. Nghĩ nghĩ một chút, bà lại nói: "Minh Nguyệt bảo rằng, lúc trên đường về kinh, ở Bảo Hoa tự đã gặp được thái hậu."

Ánh mắt lão thái gia lập tức thay đổi: "Thật sao?"

Lão thái quân gật đầu: "Nó không cần phải nói dối."

Lão thái gia lại trầm ngâm: "Mười bảy tháng ba là ngày giỗ của tiền hoàng hậu, thái hậu hằng năm đều tới Bảo Hoa tự cầu nguyện. Nếu vậy thì cũng rất có thể." Ông thở dài một tiếng. "Cũng không biết là, kỳ ngộ này đối với Minh Nguyệt là phúc hay họa đây."

Lão thái quân cũng nói: "Trong hoàng gia thị phi phức tạp, tôi cũng lo lắng Minh Nguyệt sẽ bị liên lụy."

Lão thái gia im lặng một lúc, nói: "Cũng không hẳn."

"Thế nào?"

Lão thái gia nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, thanh âm tựa như vang lên từ nơi xa.

"Phu nhân chẳng lẽ đã quên, hoàng hậu hiện tại chỉ là kẻ hậu mà thôi."

Lão thái quân kinh hô một tiếng. Lão thái gia rất ít khi nhắc đến việc tư của hoàng gia trước mặt bà.

"Lão gia, ông -"

Lão thái gia chấp tay sau lưng, đứng trước cửa sổ.

"Đáng tiếc, Vân hoàng hậu đoạn hậu hiền thực, ôn uyển cung thuận, toàn bộ hậu cung không ai không kính phục. Chỉ tiếc..."

Lão thái quân cup mắt thở dài: "Đúng là đáng tiếc, Vân hoàng hậu cả đời không con. Bằng không, hôm nay cũng sẽ không..."

Lão thái gia xoay người, thần sắc ngưng trọng.

"Phu nhân, chớ nhiều lời." Sau khi Vân hoàng hậu mất, chuyện của bà trong cung cơ hồ chính là một cảm ký. Hoàng thượng yêu vợ vô cùng, đến nay

cũng không thể quên, cũng không cho ai nhắc tới tiền hoàng hậu.

Lão thái quân cũng biết việc này, liền nói: "Tôi biết chừng mực."

Lão thái gia ừ một tiếng, nói: "Đêm đã khuya, ngủ đi."

Từ Thọ An viện trở về, Thu Minh Nguyệt liếc mắt nhìn tam phu nhân một cái. Vừa rồi lúc nàng có chú ý tới tam phu nhân. Nữ nhân này trước giờ vẫn nhu nhược, sắc mặt lại kém hơn trước kia. Dù dùng nhiều son phấn tới đâu cũng không giấu được.

Hôm qua nghe Hạ Đồng nói, Ngọc di nương sau khi mất, hồn phách bất an, hàng đêm đòi mạng. Tam phu nhân thường xuyên bị ác mộng làm tỉnh giấc, kêu gào có quỷ. Lão thái quân nói bà ta hồ ngôn loạn ngữ, trách cứ một chút. Cho nên bà cũng không dám nào loạn nữa.

Hiện tại Thu Minh Dung đang nâng bà ta, mặt không chút thay đổi. Nàng không khỏi nghĩ đến Ngọc di nương ngày đó, cùng cừu hận trong mắt Thu Minh Dung. Vừa nãy khi nàng ta cúi đầu, đáy mắt xẹt qua tia khoái cảm khi trả thù được.

Thu Minh Nguyệt lập tức hiểu được, cái gọi là quỷ hồn, bất quá chỉ là Thu Minh Dung chọc phá thôi. Tam phu nhân trong lòng chột dạ, nên tâm thần hoảng hốt, luôn thấy Ngọc di nương đòi mạng bà ta.

"Tam thẩm." Thu Minh Nguyệt tiến lên, gọi một tiếng.

Tam phu nhân như đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên nghe Thu Minh Nguyệt gọi, giật mình một cái.

"A? Thì ra là Minh Nguyệt à." Tam phu nhân vỗ vô ngực.

"Có gì không?"

Thu Minh Nguyệt liếc mắt nhìn Thu Minh Dung một cái, cười nói: "Nghe nói tam thẩm gần đây có chút khó ở, có sao không ạ?"

Tam phu nhân hiền lành cười: "Không sao không sao, chắc là hai bữa trước có chút vất vả. Nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi."

"Đúng vậy, tam đệ muội mấy bữa trước vội vàng chuẩn bị cho Minh Kỳ, không phải rất mệt nhọc sao?" Nhị phu nhân không lạnh không nóng mở miệng nói.

Thu Minh Nguyệt quay đầu, bắt gặp nhị phu nhân đang được Hồng Ngọc đỡ tay bước ra.

Tam phu nhân sắc mặt cứng đờ, nói: "Minh Kỳ đã mười bảy tuổi, chỉ nhỏ hơn Minh Hiền mấy tháng. Hiện giờ hôn sự của Minh Hiền đã xác định, Minh Kỳ cũng không thể không lo." Bà hít một hơi, mặt mày âm đạm.

"Mấy bữa nay sự tình nhiều lắm, không có thời gian cho nên liền trì hoãn. Khiến nhị tẩu chê cười rồi." Thần thái bà tuy thông dong nhưng vẫn như cũ lộ ra khiếp ý, ánh mắt nhu nhược.

Thu Minh Nguyệt không khỏi cảm thán, nhắc tới người diễn trò giỏi nhất Thu phủ thì phải nói tới tam phu nhân đi. Ngay cả nhị phu nhân khôn khéo cùng cáo già như lão thái quân, chỉ sợ cũng bị bà ta giả thiện mê hoặc.

Nhị phu nhân nghe xong, liếc nhìn bà một cái, nói: "Nghe nói tam đệ muội nhìn trúng thiên kim của ngự sử Chu đại nhân?"

Tam phu nhân gật gật đầu nói: "Chu tiểu thư kia ta đã gặp qua, mạo thực ngon công, hành tung khéo léo, dịu dàng như liễu. Làm một nữ tử tốt."

"Ánh mắt tam đệ muội rất độc đáo, đương nhiên là tốt."

Tam phu nhân ngắt ra, không biết mình làm sao chọc tới nhị phu nhân rồi.

"Nhị tẩu?"

Nhị phu nhân quay đầu, dung mâu trong tròng nhưng lạnh lùng, ánh mắt trào phúng.

"Bất quá, ta nghe nói, Chu tiểu thư không phải đích xuất. Chỉ là đích thứ nữ được nuôi dưới gối Chu phu nhân."

Tam phu nhân sắc mặt tái nhợt. Mặc dù là thứ xuất, nhưng hành vi cử chỉ đoan chính hào phóng. Chu phu nhân giáo nữ nghiêm khắc, nói vậy Chu tiểu thư tất nhiên không kém đích nữ."

"Vậy cũng đúng." Nhị phu nhân ba phải nói, ngắt đầu, giống như mới phát hiện ra Minh Nguyệt, kêu một tiếng.

"A, Minh Nguyệt cũng ở đây sao?"

Thu Minh Nguyệt hơi cúi người: "Nhị thẩm khỏe."

Nhị phu nhân ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, đột nhiên nói: "Đứa bé Minh Thụy kia rất thông minh, Minh Hiền thường xuyên khen nó trước mặt ta. Tất cả đều do công lao của tỷ tỷ là con."

Thu Minh Nguyệt hơi nhướn mày, không rõ ý của nhị phu nhân, chỉ nói: "Đại ca tài cao, lúc nào cũng dạy dỗ xúc. Minh Thụy còn nhỏ, thật không dám kiêu ngạo."

Nhị phu nhân cười một chút: "Không biết Trâm di nương có hay không dạy con một câu. Nữ tử không tài mới là đức."

Thu Minh Nguyệt đáy mắt xẹt qua tia lạnh, nhưng trên mặt vẫn cười: "Nữ tử không tài, làm sao biết đức?"

Nhị phu nhân lạnh mặt nói: "Thân là nữ tử, đầu tiên phải tập tam tông tứ đức, nữ giới nữ tử, hiểu được tam cương ngũ thường. Cảm kỳ thi họa chỉ là thứ yếu. Con học được một chút liền thôi, cố gắng học đoạn trang rộng lượng, ngày sau mới tìm được phu gia tốt."

Thu Minh Nguyệt đảo mắt, trên mặt hiện lên chút đỏ ửng

"Nhị thẩm tại sao lại nói những lời này? Con..." Nàng cúi đầu, xấu hổ không ngước lên được.

"Nhị đệ muội, Minh Nguyệt là nữ nhi gia chưa chồng, ngơngi trước mặt nó nói việc này, không khỏi không thích hợp." Thanh âm bình thản của đại phu nhân vang lên. Lần này, bà cư nhiên lại giúp đỡ Minh Nguyệt.

Thu Minh Nguyệt biết, đại phu nhân luôn không vừa mắt nhị phu nhân, chủ yếu là muốn kiểm soát chèn ép nhị phu nhân mà thôi.

Nhị phu nhân quay đầu lại, nói: "Đại tẩu lời ấy sai rồi."

Đại phu nhân nhướn mày: "Ý gì?"

"Nữ nhi gia bình thường mười một tuổi đã nghị hôn. Mà Minh Nguyệt năm nay đã muốn mười ba rồi."

Đại phu nhân lạnh lùng nói: "Nhị đệ muội đã quên? Minh Trân đã mười lăm, Minh Châu cũng mười bốn. Cái gì cũng phải có trước sau đi."

Nhị phu nhân tựa tiểu phi tiểu nói: "Đại tẩu nói không sai, ngày khác ta liền một phu gia thích hợp để gả nó đi. Đờ phải đợi tới khi Minh Ngọc xuất giá, phu gia nói nó không tôn trọng ầu, lướt qua đường tỷ của mình trước."

Sắc mặt đại phu nhân thay đổi, thanh âm cũng cao vài phần.

"Bất quá là một thứ nữ thôi, sao có thể đánh đồng với Minh Ngọc?"

Lời này vừa vắn rơi vào tay Nguyệt di nương đang đi ra. Bà dừng một chút, cúi đầu, trên mặt hiện lên lãnh ý. Sau đó nhanh chóng thu liễm biểu tình, về mặt vô ba tiêu sái bước tới.

"Minh Trân tất nhiên không thể đánh đồng với tam tiểu thư."

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Cũng một cho ngơngi tự hiểu lấy."

Thu Minh Nguyệt trong lòng âm thầm thở dài. Đại phu nhân vẫn là không đủ bình tĩnh. Liền cả một di nương, bà cũng không thắng nổi, huống chi là nhị phu nhân tâm cơ thâm trầm?

Thu Minh Nguyệt không phải lần đầu gặp Nguyệt di nương. Lại nói, Nguyệt di nương này thật ra cũng là một mỹ nhân. Lão thái quân năm đó tặng người cho đại lão gia, nhị lão gia và tam lão gia đều là mỹ nhân: Từ Vân, Từ Nguyệt, Từ Ngọc. Trong đó, Ngọc di nương là đặc biệt nhất.

Nguyệt di nương một thân y phục mỏng tơ vàng, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp quyến rũ. Nhất cử nhất động đều lộ ra phong tình Giang Nam.

Sắc mặt Nguyệt di nương không hề giận dữ, như cũ mỉm cười nói: "Tam tiểu thư cung kính thực dụng, đoạn trang tao nhã, tất nhiên người khác không bằng được."

Trên mặt đại phu nhân nổi lên vẻ kiêu ngạo, hừ một tiếng, lại liếc nhìn Thu Minh Nguyệt, sau đó ngênh ngang rời đi.

Thu Minh Nguyệt cúi đầu: "Cung tiễn mẫu thân."

Nhị phu nhân quay đầu nhìn bộ dạng kính cẩn của nàng, nhíu mày. Bà đi lên một bước, kề sát tai Thu Minh Nguyệt, dùng âm thanh chỉ hai người họ nghe được, nói: "Con quả nhiên là vật phi phàm."

Thu Minh Nguyệt cũng thấp giọng nói: "Nhị thẩm trí tuệ, Minh Nguyệt mặc cảm."

Nhị phu nhân đứng thẳng, trên mặt khôi ngạo lãnh ngạo.

"An an phận phận, không cần cầu thứ không thuộc về mình, đối với con cũng không có gì tốt."

Thu Minh Nguyệt hí hóp mắt. Lời này của nhị phu nhân là có ý gì?

Nhị phu nhân không nói gì nữa, quay đầu rồi đi.

Thu Minh Châu quay lại nhìn nàng, cái nhìn kia, ảm đạm lo lắng, sau đó cũng rồi đi cùng nhị phu nhân.

Thu Minh Nguyệt đứng tại chỗ, ánh mắt âm trầm.

Nhị phu nhân đến tận cùng là có bí mật gì?

Vì sao Tiết Vũ Hoa lại muốn mình rời xa Thu Minh Hiền?

"Mẫu thân, người mệt rồi, con đỡ người về."

Giọng nói kính cẩn của Thu Minh Dung vang lên bên tai, kéo suy nghĩ của Thu Minh Nguyệt lại. Nàng quay đầu, đúng lúc tam phu nhân nhìn qua, bà cười nói: "Minh Nguyệt, không còn sớm nữa, con vừa khỏi bệnh, nên về nghỉ ngơi đi. Ta đi trước."

Thu Minh Nguyệt gật đầu: "Tam thẩm đi thông thả."

Thu Minh Dung đỡ tam phu nhân rồi đi, lúc quay đầu có nhìn thoáng qua nàng.

Cái nhìn kia, cực kỳ đậm đặc.

Trong lòng Thu Minh Nguyệt lại thờ dài. Thu Minh Dung, hy vọng nàng không vì cừ hận mà đánh mất lý trí.

"Ngũ tỷ, tỷ đang nhìn cái gì vậy?" Thu Minh Như bên người đang mở to mắt, tò mò hỏi.

Thu Minh Nguyệt cúi đầu, sờ sờ tóc nàng, khẽ cười.

"Không có gì, chúng ta trở về thôi."

"Ngu tỷ không tới thăm Trâm di nương sao?"

Thu Minh Nguyệt nói: "Di nương hẳn là đã ngủ rồi, tỷ không tiện quấy rầy bà."

"À." Thu Minh Như gật gật đầu.

"Đi thôi, chúng ta trở về."

"Dạ."

Lão thái quân sai người đốt huân hương trong phòng, mệt mỏi tựa vào nhuyễn tháp, như có điều suy nghĩ. Trâm Hương bóp vai cho bà, Hàn ma ma đứng một bên, im lặng không nói gì.

Hồi lâu sau, lão thái quân mới nói.

"Viện của Minh Hà thu thập xong chưa?"

"Đã xong ạ." Hàn ma ma nói: "Sau khi đại tiểu thư xuất giá, đại phu nhân vẫn bảo người mỗi ngày quét tước Khúc Minh cư."

Lão thái quân gật đầu, lại thờ dài.

Minh Hà thật ra là đứa nhỏ hiểu biết. Đáng tiếc, lại có mẫu thân như vậy, tự nhiên rắc rối cho nó."

Hàn ma ma cười nói: "Đại tiểu thư hiểu thuận hiểu lẽ, thái quân cần gì lo sợ không đâu?"

Lão thái quân lắc đầu, ngồi xuống.

"Người theo ta từ lâu. Cũng biết rằng, năm đó, Khanh nhi có bao nhiêu không muốn cửa hôn sự này. Ai ~ Thẳng đến hôm nay, Khanh nhi vẫn như trước không chú ý. Oan nghiệt mà."

Hàn ma ma dừng một chút, nói: "Đại lão gia tình thâm ý nặng."

Lão thái quân tối sầm mặt: "Chỉ là uỷ khuất Nhu nhi."

Hàn ma ma lại nói: "Đại lão gia đối với Trâm di nương rất tốt."

Lão thái quân cười châm chọc:" Nữ nhân cả đời cầu nhất là cái gì? Năm đó ta tới Dương Châu tị nạn, nếu không có Ngu muội muội cứu giúp, có lẽ..."

Hàn ma ma thờ dài:" Thái quân nhớ kỹ năm đó chi ân, Trầm lão phu nhân trên trời có linh, cũng sẽ không trách thái quân."

Lão thái quân nhắm mắt:" Chung quy là Thu gia thiếu Trầm gia."

Hàn ma ma không nói gì.

Trong không khí tràn ngập hương vị huân hương, khiến người ta có chút áp lực.

Lão thái quân nhú mày:" Nếu Ngọc Phương an phận thì thôi, nhưng cái tính tình kia của nó..." Bà nói xong lại thờ dài:" Ta thật không biết, vì sao người khôn khéo như Tiết quốc công phu nhân lại có một muội muội dễ xúc động như vậy."

Hàn ma ma trầm mặc. Thân là hạ nhân, không thể nói xấu chủ tử.

Lúc lâu sau, lão thái quân lại nói:" Tính tình Nhu nhi hiền lành không tranh, cứ thế này cũng không phải đối thủ của Ngọc Phương. Về sau nếu cùng ăn cùng ngồi, chỉ sợ..."

Hàn ma ma trong lòng cả kinh, động tác trên tay dừng một chút, chầm chước nói:" Thái quân, không phải còn ngũ tiểu thư sao? Nô tỳ thấy, ngũ tiểu thư thật ra là một người nhanh nhạy."

Lão thái quân lại thờ dài:" Ta chỉ sợ nàng thông minh quá... ai ~ cả nhà không yên mà."

Trầm Hương cùng Hàn Ma ma nhìn nhau, cũng không nói lời nào.

Trong phòng lại lâm vào im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Thứ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.